

[Visual Novel] Tsukihime - Ciel Route

Contents

[Visual Novel] Tsukihime - Ciel Route	2
1. Ciel Route - Chương 1: Mở Đầu (1)	2
2. Ciel Route - Chương 2: Mở Đầu (2)	4
3. Ciel Route - Chương 3: Trở Về (1)	12
4. Ciel Route - Chương 4: Trở Về (2)	18
5. Ciel Route - Chương 5: Trở Về (3)	29
6. Ciel Route - Chương 6: Trở Về (4)	33
7. Ciel Route - Chương 7: Trở Về (5)	43
8. Ciel Route - Chương 8: Nhất Niệm Thành Ma (1)	50
9. Ciel Route - Chương 9: Nhất Niệm Thành Ma (2)	61
10. Ciel Route - Chương 10: Nhất Niệm Thành Ma (3)	67
11. Ciel Route - Chương 11: Nhất Niệm Thành Ma (4)	76
12. Ciel Route - Chương 12: Hắc Thú (1)	85
13. Ciel Route - Chương 13: Hắc Thú (2)	93
14. Ciel Route - Chương 14: Hắc Thú (3)	103
15. Ciel Route - Chương 15: Hắc Thú (4)	111
16. Ciel Route - Chương 16: Hắc Thú (5)	117
17. Ciel Route - Chương 17: Hắc Thú (6)	124
18. Ciel Route - Chương 18: Giết! (1)	133
19. Ciel Route - Chương 19: Giết! (2)	140
20. Ciel Route - Chương 20: Giết! (3)	147
21. Ciel Route - Chương 21: Giết! (4)	155
22. Ciel Route - Chương 22: Giết! (5)	164
23. Ciel Route - Chương 23: Giết! (6)	174
24. Ciel Route - Chương 24: Khoảng Lặng (1)	180
25. Ciel Route - Chương 25: Khoảng Lặng (2)	188
26. Ciel Route - Chương 26: Khoảng Lặng (3)	195
27. Ciel Route - Chương 27: Cầu Vòng (1)	200
28. Ciel Route - Chương 28: Cầu Vòng (2)	208
29. Ciel Route - Chương 29: Cầu Vòng (3)	215
30. Ciel Route - Chương 30: Cầu Vòng (4)	220
31. Ciel Route - Chương 31: Cầu Vòng (5)	227
32. Ciel Route - Chương 32: Cầu Vòng (6)	236
33. Ciel Route - Chương 33: L'arc-en-ciel (1)	242
34. Ciel Route - Chương 34: L'arc-en-ciel (2)	250
35. Ciel Route - Chương 35: L'arc-en-ciel (3)	255
36. Ciel Route - Chương 36: L'arc-en-ciel (4)	263
37. Ciel Route - Chương 37: Cái Chết	272
38. Ciel Route - Chương 38: Xác Ve (1)	284
39. Ciel Route - Chương 39: Xác Ve (2)	293
40. Ciel Route - Chương 40: Xác Ve (3)	301

41. Ciel Route - Chương 41: Xác Ve (4)	310
42. Ciel Route - Chương 42: Tàn Dương Như Huyết (1)	320
43. Ciel Route - Chương 43: Tàn Dương Như Huyết (2)	328
44. Ciel Route - Chương 44: Ảo Vọng (1)	337
45. Ciel Route - Chương 45: Ảo Vọng (2)	347
46. Ciel Route - Chương 46: Ảo Vọng (3)	355
47. Ciel Route - Chương 47: Ảo Vọng (4)	364
48. Ciel Route - Chương 48: Ảo Vọng (5)	370
49. Ciel Route - Chương 49: Ảo Vọng (6)	378
50. Ciel Route - Chương 50: Lựa Chọn Cuối Cùng	386
51. Ciel Route - Chương 51: True End - Thanh Thiên (1)	397
52. Ciel Route - Chương 52: True End - Thanh Thiên (2)	405
53. Ciel Route - Chương 53: True End - Thanh Thiên (3)	413
54. Ciel Route - Chương 54: True End - Thanh Thiên (4)	422
55. Ciel Route - Chương 55: Good End - Bạch Nhật (1)	429
56. Ciel Route - Chương 56: Good End - Bạch Nhật (2)	436
57. Ciel Route - Chương 57: Good End - Bạch Nhật (3)	442
58. Ciel Route - Chương 58: Lời Cuối	450

[Visual Novel] Tsukihime - Ciel Route

Giới thiệu

Thể loại: Kì bí, tình cảm, học đường Dịch: Walrus Câu chuyện bắt đầu bằng thuở thiếu thời của cậu b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/visual-novel-tsukihime-ciel-route>

1. Ciel Route - Chương 1: Mở Đầu (1)

Bất chợt, tôi tỉnh giấc.

Đêm tối như mực.

Và, chẳng có ai ở trong phòng cùng tôi cả.

Đơn độc trong đêm tối thật đáng sợ.

Vì vậy, để tìm những người khác, tôi đi ra vườn.

Khu vườn của gia đình tôi toàn những thảm cỏ xanh trải dài.

Nó như một khu rừng rậm rạp, thăm thẳm.

Những cái cây che hết ánh sáng hết như một bức rèm khổng lồ.

Không khác gì cánh gà của rạp hát.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 08)

Tầm rèm cây mở ra cùng với tiếng gió xào xạc.

Cảm giác hồi hộp nhấn chìm tôi rồi cuốn tôi đi đến nơi bắt đầu tấn kịch.

Xa xadội lại tiếng vọng vắng vắng, nó đến từ phía sau tấm màn đen của rừng cây.

Trong khu rừng kia, tôi nghe thấy âm thanh vui đùa của mọi người.

Tầm rèm còn chưa được kéo lên hết.

Không thể tìm lại được,tôi tiến thẳng vào giữa màn đêm.

Bóng tối bao trùm.

Đen đến đậm đặc cùng ngạt thở.

Dù là ánh trăng tròn cũng không thể xuyên thủng nó.

Không khí thật lạnh lẽo...

Cơn gió đông rét buốt tới nỗi mắt tôi dường như đông cứng lại.

Trong giây lát, tôi nghe tiếng ai đó gọi tên mình.

Nên, tôi tiếp tục bước vào sâu trong rừng.

Sau khi băng qua tấm màn cây,tôi thấy mọi người đang chờ mình trong khoảng trống.

Nhưng, sao lạ quá...

Ai cũng nằm trên mặt đất...

...Ai cũng nằm yên đó... từng mảnh....

Bãi đất trống thắm đẫm máu.

Tôi không hiểu...

Một người lạ mặt tiến tới.

Ánh nhìn của hắn nói rằng hắn muốn xé vụn tôi ra.

Tôi chẳng hiểu gì hết...

Nhưng, ai đó, người nào đó mà tôi chưa nhận ra... đứng chắn trước mặt tôi.

Và bị xé toạc ra ngay trước mắt.

Tôi chỉ là một đứa trẻ, nên, tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Xoạt.

Thứ gì đó ấm và ướt bắn lên mặt tôi.

Đỏ rực...

Chất lỏng đỏ rực, đỏ như cà chua.

Người vừa bị xé nát ra,

Người tôi vẫn gọi là “mẹ”,

Chẳng bao giờ gọi tên tôi được nữa.

Tôi chẳng hiểu điều gì cả.

Nhưng nó thật tàn khốc quá...
Tôi muốn khóc, tôi chỉ muốn khóc thôi.
Màu đỏ nóng rực giăng đầy mắt tôi.
Đâm vào con người.
Nhưng, nó chẳng làm phiền tôi nữa.
Mặt trăng cô độc treo trên đầu, nhân chứng duy nhất của đêm nay.
Thật lạ.
Sao đến giờ tôi mới nhận ra?
Quả là một cơn ác mộng lạnh lẽo và tàn nhẫn.
Phải rồi, tôi đã không nhận ra điều này.

Rằng tối nay
Trăng... đẹp quá...

Chú thích: Do cách trình bày của visual novel không phù hợp với tiểu thuyết giấy nên từ chương sau mình sẽ tô màu cho lời thoại của các nhân vật quan trọng..

2. Ciel Route - Chương 2: Mở Đầu (2)

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm trong bệnh viện.
Tầm rèm cửa lắc lư nhẹ nhẹ.
Thời tiết hôm nay thật là đẹp, làn gió hanh báo hiệu mùa hè sắp hết.

“Chào cháu, Tohno Shiki-kun (1). Chúc mừng cháu đã hồi phục”.

Người đàn ông xa lạ chìa tay cho tôi bắt.

Gọng kính vuông vức và nụ cười đôn hậu rất hợp nhau.

Chiếc áo blouse trắng sạch sẽ cũng thế.

“Cháu không hiểu bác vừa nói gì à, Shiki-kun (2)?”

“... Không ạ. Tại sao cháu lại phải nằm viện?”

“Cháu không nhớ ra à? Cháu bị ô tô đâm trong lúc đang đi bộ. Ngực cháu bị một mảnh kính xuyên thủng, lẽ ra cháu không sống nổi...”

Tôi cho rằng nó chẳng phù hợp với cách trả lời của bác sĩ chút nào. Thế nhưng, ông ta vẫn giữ được nụ cười nồng ấm đó.

Khủng khiếp!

Tôi cảm thấy thật khủng khiếp!

“... Cháu mệt rồi. Cháu có thể đi ngủ được chứ?”

“Phải, đúng là cháu nên nghỉ ngơi. Cháu phải tập trung giữ sức, và đừng cố gắng quá”.

Ông bác sĩ vẫn cười.

Nói thật thì tôi chẳng chịu nổi điệu cười đó nữa...

“Cháu có thể hỏi bác sĩ một điều chứ?”

“Chuyện gì đó, Shiki-kun?”

“Tại sao trên người bác lại có đầy những đường kẻ như vậy? Và những vết nứt, chạy đầy trên tường... Sao bức tường nào cũng có vết nứt chứ?”

Nụ cười bốc hơi khỏi gương mặt vị bác sĩ trong giây lát rồi lập tức ngưng tụ lại ngay. Ông ta xoay lưng rồi đi.

“... Có lẽ còn di chứng do tổn thương não bộ. Nhớ gọi bác sĩ Ashiya ở khoa thần kinh. Tôi cũng nghi rằng thằng bé chịu cả tổn thương ở mắt nữa. Chiều nay hãy khám mắt cho nó”.

Ông bác sĩ thì thầm vào tai y tá để ngăn tôi nghe được.

“... Lạ nhỉ. Trên người ai cũng có những đường kẻ”.

Những vệt đen dài, ngoằn ngoèo chạy khắp quanh sàn, tường lẫn trần nhà.

Tôi không biết chúng rốt cuộc là cái gì nhưng chỉ nhìn thôi đã khiến tôi phát bệnh rồi.

“... Phải thử xem nó là thứ gì mới được”.

Chiếc giường bệnh cũng thế, được vẽ nguệch ngoạc bởi những đường kẻ ấy.

Khi tôi đưa đầu ngón tay dọc theo đường kẻ, chúng tụt xuống một kẻ hở.

“... Ái chà !”

Dường như, tôi có thể chạm sâu hơn nếu dùng một vật thể hẹp hơn nên tôi cứ dọc theo đường kẻ bằng con dao gọt táo có sẵn trên bàn.

Tôi không dùng chút sức nào mà con dao đã xuyên thẳng qua giường, xuống đến tận đáy. Vui ra phết. Vậy là, tôi cắt đến hết vạch kẻ mới thôi.

RẦM!

Sau một tiếng động, chiếc giường bị cắt làm đôi một cách dễ dàng.

Bé gái nằm giường bên cạnh tôi thét lên. Những cô y tá lao đến giật phăng con dao của tôi đi.

“Làm thế quái nào mà cháu cắt được chiếc giường ra vậy, Shiki-kun?”

Ông bác sĩ chẳng hỏi tại sao tôi làm vậy, mà cứ tra khảo xem tôi làm NHƯ THẾ NÀO.

“Cháu chỉ miết dọc theo vết nứt và nó vỡ ra thôi. Mà sao bệnh viện này đâu đâu cũng có vết nứt thế ạ?”

“Cháu nên thôi cái giọng điệu đó đi, Shiki-kun. Chẳng có vết nứt nào hết! Giờ nói cho bác, rốt cuộc cháu đã cắt đôi cái giường ra bằng cách gì? Cứ nói thật, bác hứa với cháu, bác sẽ không giận đâu.”

“... Cháu đã nói với bác rồi, tất cả những gì cháu làm là miết con dao dọc theo vệt đen...”

“... Bác hiểu rồi. Thôi được, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện này tiếp.”

Ông bác sĩ rời đi.

Cuối cùng, chẳng ai chịu tin vào câu chuyện của tôi cả.

Chỉ cần đưa con dao theo đường kẻ, tôi có thể cắt gọn gàng mọi đồ vật.

Tôi chẳng tốn chút sức nào cả.

Dễ dàng không khác gì dùng kéo cắt giấy màu.

Giường, ghế, bàn, tường, sàn nhà,
...Tôi chưa bao giờ thử nhưng có lẽ... không, chắc chắn rồi, cả con người nữa.
Tuy nhiên, chẳng có ai khác biết về những đường kẻ đó.
Những vết đen chỉ mình tôi biết.
Mặc dù mới chỉ là một thằng nhóc, tôi dần dần hiểu ra ý nghĩa của chúng.
Chúng hết như những vết khâu.
Những vết khâu để lại sau cuộc phẫu thuật, tôi đoán chúng là những điểm yếu.
Rõ ràng, làm gì có chuyện tôi có thể cắt vụn đồ đạc chỉ bằng sức của một đứa trẻ con.
Phải, giờ thì tôi đã nhận ra.
Rằng cả thế giới này đầy rẫy những vết khâu, những “vết đen” dính mọi thứ lại với nhau.
Chẳng có ai khác thấy được chúng.
Đó là lí do vì sao họ bình thường.
Nhưng tôi lại khác.
Tôi sợ...rất sợ, tôi không dám nói với ai...
Giống như chỉ có mình tôi phát điên rồi...
Có lẽ, đó là lí do tại sao... Tại sao sau 2 tuần, không ai chịu tin tôi.
Sau 2 tuần, không ai thèm đến thăm tôi.
Sau 2 tuần,
Tôi tiếp tục sống trong thế giới toàn những vết khâu...
Tôi phải trốn thôi...Tôi không thể sống trong căn phòng này thêm nữa.
Tôi không muốn sống trong cái thế giới chằng chịt những vết khâu.
Tôi bỏ trốn, chạy thật xa, đến khi chẳng còn gặp ai nữa.
Nhưng, vết thương trước ngực vẫn bỏng rát và tôi chẳng đi nổi nữa.
Và, tôi nhận ra.
Tôi đang đứng trên thảm cỏ bên ngoài bệnh viện... Tôi chắc chắn chẳng thể đi đến đâu cả.
Khụ khụ
Ngực đau rát...tuyệt vọng...tôi gục xuống và ho.
Khụ khụ... *Khụ khụ*
Chẳng có bóng dáng ai.
Chìm trong đại dương xanh màu cỏ cuối hè, tôi mong mình chết đi cho xong.
Thế nhưng.
“Này nhóc con. Ngồi như thế nguy hiểm lắm đó.”
Giọng một người phụ nữ sau lưng tôi.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 07)

“Hả...?”

“Hả cái gì mà hả đứa nhóc này? Lùn một mẩu như vậy, ai mà nhìn thấy cậu được nếu cậu ngồi xuống thăm cỏ. Suýt nữa thì tôi đập trúng cậu rồi đó, để ý vào.”

Chị ấy cau có chìa ngón tay vào mặt tôi.

... Tôi hơi bực mình rồi đó.

Khi đi học, tôi được xếp ngồi ở bàn gần cuối nên không có lí do gì để tôi bị chê là lùn cả.

“Bị đập trúng? Bởi ai cơ?”

“Còn chưa hiểu à, thằng ngốc này? Tôi và cậu là hai người duy nhất ở đây, vậy thì còn ai khác tôi có thể đập cậu được nữa?”

Chị ấy khoanh tay nói một cách đầy tự tin.

“Chà, thôi thì chúng ta gặp nhau tại đây cũng là duyên số, nên em muốn nói chuyện một lúc không? Tên chị là Aozaki Aoko. Tên em là gì?”

Chị ấy chìa tay cho tôi theo cái cách hào hứng khi người ta gặp lại bạn cũ.

Tôi không muốn từ chối nên tôi nói tên mình là Tohno Shiki và bắt tay chị ấy cho phải phép.

Nói chuyện với chị ấy rất vui.

Những người khác bỏ ngoài tai lời tôi nói bởi tôi chỉ là một thằng nhóc.

Nhưng chị ấy thì khác, chị sẵn lòng nghe...chị nghe hết từng lời của tôi, như bạn thân vậy.

Chúng tôi nói nhiều, nhiều lắm.

Về gia đình tôi. Đó là một gia tộc lớn với những luật lệ giáo điều và nghiêm khắc cùng ông bố tôi cũng nghiêm không kém gì.

Về em gái Akiha của tôi... đứa em gái ít lời luôn chạy theo tôi mọi lúc mọi nơi.

Về căn biệt thự to đùng và khu vườn rộng lớn của chúng tôi. Về chuyện Akiha và tôi chơi với lũ bạn ra làm sao.

Tôi nói nhiều đến mỗi miếng.

“Ái chà, đã muộn rồi đó.Xin lỗi nhé, Shiki (3). Chị còn có việc phải làm, nên hôm nay dừng ở đây thôi.”

Chị đứng dậy.

... Ngực đau nhói, tôi rất buồn, nghĩ đến việc ngày mai lại phải cô độc.

“Hẹn gặp em vào ngày mai. Chị sẽ đợi em ở đúng chỗ này, nhé? Em nên quay về phòng đi và nghe lời các bác sĩ.”

“Ồ...”

Chị ấy nói thật nhẹ nhàng, tự nhiên như cái cách chị ấy đến.

“... Gặp lại chị vào ngày mai.”

Ngày mai, chúng tôi sẽ tiếp tục chuyện trò như ban nãy.

Tôi vui quá.

Lần đầu tiên tôi có cảm xúc kể từ khi tỉnh giấc sau vụ tai nạn.

Kể từ hôm đó, chạy đến bãi cỏ xanh vào các buổi chiều trở thành thói quen của tôi.

Chị ấy luôn cau có mỗi khi tôi gọi chị bằng “Aoko”.

Không biết tại sao nhưng có lẽ chị ấy ghét cái tên của chính bản thân.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định rằng vì chị ấy thật độc đáo, nên tôi gọi chị ấy bằng “Sensei” (4).

Sensei lắng nghe cẩn thận những gì tôi nói và luôn chấm dứt sự lo buồn của tôi chỉ bằng một từ, luôn như vậy.

Tôi đã tuyệt vọng từ sau vụ tai nạn nhưng dần dần, nhờ vào Sensei, tôi dần lấy lại niềm vui như ngày xưa.

Kể cả những đường kẻ đen ngòm đó cũng không có gì đáng sợ nữa khi nói chuyện với Sensei.

Tôi chẳng đoán được chị ấy là ai và đến từ đâu cả, có khi chị thật sự là một cô giáo cũng nên.

Nhưng, tôi chẳng quan tâm, nó có ảnh hưởng gì đâu.

Ở bên Sensei rất vui.

Cô độc, đó là điều đáng sợ nhất...và chỉ điều đó thôi đã đủ rồi.

“Này, Sensei. Chị xem em làm được gì này !”

Tôi muốn làm cho chị ngạc nhiên nên bằng con dao gọt táo lấy từ bệnh viện, tôi chặt đứt một thân cây gần đó. Giống hệt lần trước, tôi đưa mũi dao dọc theo đường kẻ và cắt đến tận cùng.

“Giỏi chứ? Em có thể cắt mọi thứ dễ dàng, chỉ cần chúng có những đường kẻ đen. Chẳng có ai có thể bắt chước em đâu nhỉ?”

“Shiki...!”

Chị tát tôi.

“Sen...sei?”

“... Em vừa làm một điều vô cùng thiếu suy nghĩ”.

Sensei nhìn thẳng tôi đầy nghiêm khắc.

Tôi không biết tại sao nhưng tôi nhận ra rằng mình vừa làm điều gì đó thật sai lầm.

Trước sự giận dữ của Sensei và cơn đau lan truyền từ một bên má, tôi rất, rất buồn.

“...Em... xin lỗi”.

Trước khi kịp nhận ra, tôi đã òa khóc rồi.

“... Shiki.”

Và, thật dịu dàng, một hơi ấm chạm vào tôi.

“... Không cần phải xin lỗi đâu. Đúng là em đã làm một điều khiến chị phật lòng, nhưng chắc chắn lỗi không thuộc về em”.

Sensei cúi xuống ôm lấy tôi.

“Nhưng em biết đấy, nếu không có ai đó nhắc nhở em từ bây giờ, sau này em sẽ phạm những sai lầm không thể cứu vãn nổi. Vì thế, chị sẽ không xin lỗi em... em có thể ghét chị nếu em muốn thế”.

“... Không không, làm sao em có thể ghét Sensei được cơ chứ.”

“Thật sao? Chị rất vui đó... Chị đoán đó là lí do vì sao số mệnh sắp đặt cho chúng ta gặp nhau tại đây.”

Sensei bắt đầu hỏi về những đường kẻ tôi nhìn thấy.

Tôi càng kể về chúng, những vệt đen mà dường như chỉ có tôi mới thấy, cái ôm của Sensei càng chặt.

“Shiki, thứ mà em nhìn thấy là thứ lẽ ra không có một ai, hay thứ gì, được phép biết tới cả.

Mọi thứ trên đời này có những điểm yếu riêng. Chúng ta, những sinh vật rồi sẽ chết già, không hoàn hảo là vì lí do đó.

Đôi mắt của em có khả năng nhìn thấy số mệnh của mọi thứ... nói ngắn gọn thì em có thể nhìn thấy tương lai.”

“... Nhìn thấy... tương lai?”

“Đúng rồi đó. Em có thể nhìn thấy cái chết

... Em chẳng cần biết thêm gì ngay lúc này đâu.

Nếu một lúc nào đó em phải dùng đến chúng, tự khắc em sẽ hiểu ra mọi thứ thôi.”

“... Sensei... Em vẫn chưa hiểu gì cả.”

“Tốt đó chứ. Quan trọng là hiện giờ em không cần phải hiểu.

Tất cả những gì chị muốn truyền đạt là em không được cắt những đường kẻ đó để đùa vui, hiểu rõ chứ?

Nếu em làm vậy, con mắt của em sẽ coi sinh mạng của người khác là thấp kém và đó sẽ là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra.”

“... Vâng ạ. Vì chị đã dặn, em sẽ không làm nữa. Ngoài ra, ngực em cũng như thắt lại... Em xin lỗi, Sensei. Em hứa sẽ không tái phạm đâu.”

“Vậy thì tốt rồi, Shiki. Đừng bao giờ quên đi những gì em đã trải nghiệm hôm nay. Nếu em giữ vững lời hứa, chị tin chắc em sẽ tìm thấy hạnh phúc.”

Sensei buông tôi ra.

“Nhưng Sensei ơi, em thấy những đường kẻ đó và rất lo. Chúng sẽ bị rời ra ngay khi em chạm vào, đúng chứ? Vậy thì những đồ đạc xung quanh em có thể sẽ vỡ tan tành bất cứ lúc nào.”

“Ừ nhỉ. Ít ra khoản này thì chị sẽ giúp được em. Chắc đây mới là lí do khiến chúng ta gặp nhau.”

Sensei thở dài, rồi nở nụ cười ấm áp về phía tôi.

“Shiki, chị sẽ tặng cho em một món quà đặc biệt vào chiều mai. Chị sẽ tặng em cuộc sống cũ, cuộc sống trước khi xảy ra tai nạn của em.”

Ngày hôm sau.

Đúng ngày thứ bảy kể từ khi tôi gặp Sensei, chị trở lại thăm cỏ xanh cùng với một chiếc vali bên tay trái.

“Đây nhé. Chỉ cần em đeo cái này vào, những đường kẻ đen sẽ không xuất hiện nữa.”

Hóa ra món quà của chị ấy là một chiếc kính đeo mắt.

“Nhưng em có bị cận thị đâu.”

“Cứ đeo lên đi. Chỉ là kính không số thôi.”

Sensei ấn chiếc kính lên mũi tôi.

Bất chợt.

“Oa! Thật không thể tin được! Tuyệt quá Sensei! Em không nhìn thấy những vệt ngoằn ngoèo đó nữa, chỉ một cũng không!”

“Còn phải nói. Chị phải mất công lắm mới ăn trộm được mắt kính từ chỗ bà chị để làm nên siêu phẩm của Aozaki Aoko này đó! Em phải giữ gìn cẩn thận, không là sẽ tổn khối tiền để đền cho chị đó, hiểu chưa?”

“Rõ ạ! Em sẽ dùng thật cẩn thận! Chị ngầu thật đó Sensei! Chị làm biến mất tất tần tật những vạch kẻ đó! Cứ như phép thuật vậy!”

“Dĩ nhiên, chị là một pháp sư chính hiệu mà.”

Nở nụ cười tự hào, Sensei đặt vali xuống đất.

“Nhưng hãy nghe đây, Shiki. Những đường kẻ đó không hề biến mất đâu. Chỉ là em chưa thấy chúng thôi. Khi em bỏ kính ra, em sẽ lại thấy chúng như lúc trước vậy.”

“Thật... thật à?”

“Đúng thế. Riêng cái đó thì không ai làm gì được. Em chỉ còn cách tiếp tục sống cho tốt với đôi mắt này thôi.”

“... Không. Em chẳng cần đôi mắt đáng sợ này đâu. Nếu em cắt thêm một đường kẻ nữa, em sẽ phá hủy lời hứa với Sensei mất.”

“À, ý em là em sẽ không bao giờ cắt chúng nữa á? Đồ ngốc, em thích nuốt lời hứa lúc nào mà chẳng được.”

“... Ô thật sao? Nhưng chị đã nói rằng đó là điều em không nên làm mà?”

“Đúng là vậy.

Nhưng Shiki à, đó là món quà Thượng Đế ban cho em. Hãy dùng khi nào cần thiết. Không ai khác ngoài chính em có quyền đánh giá bản thân em là người như thế nào.

Chỉ là trong số những năng lực có thể sở hữu bởi con người, thứ của em lại đặc biệt đến kinh hãi.

Nếu em đã sở hữu nó thì nhất định là có nguyên do.

Thượng Đế không dành cho ai sức mạnh mà không đi kèm lời giải thích nào cả.

Em có thể nói rằng “Thấu Tử Ma Nhân” này được ban cho em bởi vì sẽ đến lúc em cần sử dụng chúng. Vì thế, em tuyệt đối không được lơ đi năng lực này.”

Sensei cúi xuống để mắt chúng tôi gặp nhau.

“Nhưng em không bao giờ được quên điều này.

Shiki, em là một cậu bé rất tốt bụng và trung thực.

Chừng nào em còn giữ tâm mình trong sáng như vậy, đôi mắt em sẽ không bao giờ lái em đi chệch hướng đâu.

Nhưng mà, chị không định bắt em trở thành một vị thánh.

Những gì chị muốn nói là hãy sống thật với lòng mình và trở thành một con người theo cái cách mà em nghĩ là đúng.

Vì em có thể nhận ra sai lầm và biết nhận lỗi, chị biết chắc rằng trong mười năm nữa, em sẽ trở thành một chàng trai tốt.”

Nói đến đó, Sensei đứng dậy, và với lấy chiếc vali

“À, nhưng chị phải dặn trước, trừ trường hợp khẩn cấp, còn không thì em đừng bỏ kính xuống.

Sức mạnh này hấp dẫn sức mạnh khác.

Em chỉ được tháo kính xuống khi không còn lựa chọn, và dù cho như thế, hãy cẩn thận với cách em sử dụng năng lực của mình.

Sức mạnh, bản thân nó, thì không phải là cái Ác. Cái Ác chỉ tồn tại khi tim của người sử dụng sức mạnh hướng đến cái Ác mà thôi. Là Thiện hay Ác, nó phụ thuộc vào quyết định của riêng em.”

Chị ấy cầm vali lên.

Sensei không nói gì thêm nhưng sâu trong tim, tôi biết đã đến lúc chia tay rồi.

“Không được đâu, Sensei ơi. Em không làm được đâu...Làm sao mình em có thể hiểu được chứ.

Sự thực là trước khi gặp chị, em rất tuyệt vọng. Em chỉ có thể trở lại là chính mình, tất cả nhờ có chị ở bên...

Em không thể tự làm điều đó.

Cho dù có cặp kính này, nếu chị đi mất rồi, làm sao em có thể... ?”

“Shiki, đừng nói những lời đó nữa nhé. Nếu em nói dối mà ngay cả đến chính em còn không tin, em chỉ làm cho người nghe thêm buồn thôi.”

Sensei nhướn mày một cách không hài lòng và búng ngón tay lên trán tôi.

“Em biết rồi mà, đúng không nhỉ?”

Em đã ổn rồi. Đừng nói những lời ngốc nghếch và quên đi bản tâm mà em đã tìm lại. Chỉ có em mới khiến em là chính em, không ai làm thay em được đâu.”

Sensei quay lưng.

“Chà, tạm biệt nhé.

Nghe đây, Shiki. Cuộc sống vốn không dễ dàng, đời của ai cũng là một con đường dài, ngoằn ngoèo, nhấp nhô và đầy những hố sâu.

Em sở hữu sức mạnh hơn bất cứ ai khác để vượt qua nó nên hãy dũng cảm lên.”

Sensei bước đi.

Tôi buồn lắm, nhưng tôi là bạn của Sensei cơ mà, tôi phải tiễn đưa chị ấy cẩn thận chứ.

“Vâng, tạm biệt nhé, Sensei.”

“Rất tốt... Phải như thế chứ, Shiki. Cứ giữ vững niềm tin đó và sống thật với chính mình.

Khi nào em gặp rắc rối thì hãy bình tĩnh và cân nhắc mọi thứ thật cẩn trọng, được chứ? Giải pháp sẽ xuất hiện nếu em chịu suy nghĩ.

Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em sẽ làm được hết, dù chỉ có một mình.”

Sensei cười hạnh phúc.

Gió đang thổi.

Thảm cỏ xanh rì rào như làn sóng.

Sensei đã đi mất rồi.

“Tạm biệt, Sensei.”

Sau khi nói ra, tôi biết chắc rằng mình sẽ không bao giờ được thấy chị ấy nữa.

Tất cả những gì đọng lại là lời của chị ấy và cặp kính bí ẩn này.

Dù chỉ là bấy ngày nhưng những gì chị ấy dạy tôi còn đáng quý hơn muôn vàn điều khác.

Tôi đứng ngây ra ở đó, mắt ngấn đầy nước.

Khỉ thật, tôi ngốc quá.

Tôi chỉ nói được mỗi lời tạm biệt.

Tôi thậm chí không nói nổi một lời cảm ơn.

Vài ngày trôi qua, tôi rời bệnh viện.

Về sau, tôi không trở về sống với gia tộc Tohno mà được nhận nuôi bởi một người họ hàng.

Nhưng thế cũng đủ rồi.

Tohno Shiki sẽ sống dù cho có một mình đi nữa.

Tôi sẽ làm quen với cuộc đời mới cùng gia đình mới.

Và như thế, mùa hè thứ chín của Tohno Shiki đã chấm dứt.

Mùa thu lại bắt đầu, tôi nghĩ mình đã trưởng thành hơn....

Chú thích:

(1): Ở Nhật Bản, họ được viết trước tên. Nhân vật chính mang họ Tohno, tên Shiki. (-kun) là một kính ngữ, dùng để gọi một người con trai khi người đó có thứ bậc xã hội thấp hơn người đang nói. Mình đã nghĩ đến chuyện bỏ kính ngữ trong quá trình dịch để tăng độ thuần Việt nhưng xưng hô trong giao tiếp có liên quan đến thái độ của người nói, nên cuối cùng mình đã giữ lại.

(2) Về nguyên tắc, bạn sẽ gọi người lạ bằng họ của người đó và thêm kính ngữ. Ông bác sĩ gọi Tohno Shiki là Shiki-kun thay vì Tohno-kun vì vai vế của ông ta cao hơn.

(3) Kính ngữ được lược bỏ khi đối phương là người trong gia đình, người yêu hoặc bạn thân.

(4) Sensei là đại từ nhân xưng với nghĩa đen là “bậc tiền bối”. Áp dụng cho các ngành nghề liên quan đến học thuật như võ sư, bác sĩ, giáo viên, luật sư, nhà văn, nhà khoa học. Gần đây từ này được sử dụng rộng rãi hơn hẳn, và áp dụng cho nhiều ngành nghề khác, miễn là người được gọi là sensei đó là người nổi tiếng trong giới của họ.

3. Ciel Route - Chương 3: Trở Về (1)

Tiết trời đã dần dần xóa đi những dấu hiệu cuối cùng của mùa hè.

Mùa thu đến rồi.

Hôm nay, tôi, Tohno Shiki, sẽ trở về nhà cũ. Đã 8 năm trôi qua kể từ khi tôi rời đi.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 02)

“Shiki, nhanh lên con. Con sắp muộn học rồi đó.”

Tôi nghe tiếng Keiko-san (1) vọng ra từ trong bếp.

“Vâng, con đi đây!” Tôi gọi với lại.

Trong căn phòng của gia đình Arima vốn thuộc về tôi suốt 8 năm qua, tôi chấp hai tay lại.

“Con đi đây. Cảm ơn bố mẹ đã nuôi nấng con suốt 8 năm qua.”

Bộp bộp. Tôi vỗ hai bàn tay lại để vái chào.

Cuối cùng, khoác lên một chiếc cặp duy nhất, tôi rời khỏi căn phòng thân quen.

Tôi đi qua bậc cửa nhà Arima rồi ngoảnh lại.

“Shiki ơi.”

Keiko-san đã đến tận cửa để tiễn tôi, gọi tên tôi một cách buồn bã.

“Gặp lại mẹ sau. Bảo trọng nhé.”

Thật gượng ép khi nói ra câu đó. Tôi sẽ không trở lại nữa.

Tôi sẽ không bao giờ bước qua ngưỡng cửa này với tư cách là một thành viên của gia đình Arima nữa.

“Cảm ơn mẹ đã chăm sóc con nên người. Cho con gửi lời chào đến bố nữa nhé.”

Keiko-san chỉ gật đầu.

Tám năm... nỗi buồn hiện lên trong đôi mắt của người đã từng là mẹ tôi xuyên suốt quãng thời gian đó.

Tôi chưa từng nhìn thấy bà như thế.

“Mẹ chắc rằng cuộc sống ở nhà Tohno sẽ không dễ dàng như ở đây. Hãy cẩn thận! Cơ thể con yếu lắm, đừng cố gắng quá sức.”

“Con sẽ ổn thôi. Đã tám năm rồi, con hoàn toàn khỏe mạnh. Trông thể thôi nhưng con cứng cáp lắm đó.”

“Mẹ tin là vậy. Nhưng, nhà Tohno khác người thường lắm. Mẹ chỉ sợ con không thích nghi nổi.”

Tôi hiểu ý Keiko-san.

Nhà của tôi kể từ bây giờ sẽ là một căn biệt thự tư nhân, một điều hiếm thấy trong thời buổi này.

Chẳng những sở hữu căn biệt thự là hoành tráng mà bản thân gia đình đó còn rất có uy thế. Nghe đâu họ nắm rất nhiều cổ phần trong các tập đoàn lớn.

Tuy vậy, nhà Tohno mới là gia đình thực sự của tôi, nhà Arima chỉ nhận nuôi tôi mà thôi.

“Nhưng, cũng đành quyết định thế thôi.”

Phải, đây là điều đã được quyết định từ trước.

“Được rồi, con đi đây. Cảm ơn mẹ đã quan tâm đến con.”

Tôi nhắc lại những lời đó lần nữa, quay lưng khỏi nơi đã thành một phần trong trái tim tôi suốt 8 năm qua.

Thở dài

Tôi rời nhà Arima và tới trường trong tâm trạng buồn bã.

Tám năm trước.

Tôi phục hồi sau một tai nạn thảm khốc mà lẽ ra phải dẫn tới cái chết. Sau đó, tôi được gửi đến nhà Arima, một chi họ của gia đình Tohno.

Tôi đã sống với cha mẹ ruột của mình ở biệt thự nhà Tohno cho đến khi lên chín, rồi tôi sống với gia đình Arima trong tám năm tính đến bây giờ, khi tôi học lớp 11 (2).

Tôi đã sống một cuộc đời bình lặng với tư cách con nuôi.

Kể từ ngày tôi gặp Sensei, tôi chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh đặc biệt như Sensei đã lo lắng, nên cặp kính của tôi luôn che đi những “đường kẻ” chừng nào tôi còn đeo nó.

Cuộc sống của Tohno Shiki vẫn luôn bình yên.

Nó trôi qua đều đặn...

... cho đến vài hôm trước.

Cái ngày mà tộc trưởng nhà Tohno gửi thư đến cho tôi.

“Trở lại biệt thự nhà Tohno.”

Chính cái gia đình bao năm qua đã ruồng bỏ tôi.

Thở dài

Tôi lại thở dài tiếp.

Thực lòng, ngay trước khi vụ tai nạn xảy ra, tôi đã chẳng có bao nhiêu thiện cảm với nhà Tohno rồi.

Chắc hẳn khi còn nhỏ, tôi không tài nào chịu được những lễ giáo mà gia tộc đòi hỏi.

Có lẽ vì nguyên nhân đó mà tôi không than phiền gì khi nghe bố ruột nói rằng tôi sẽ bị chuyển sang nhà Arima.

Tôi cho rằng được như vậy lại thành hay.

Tôi sống rất hòa thuận với bố mẹ nuôi, Keiko-san và Fumio-san. Cứ như họ mới là bố mẹ ruột của tôi vậy. Tôi không hề hối tiếc khi ở đó.

Ngoại trừ một điều.

Em gái tôi, kém tôi 1 tuổi, vẫn ở với người nhà Tohno.

“Akiha... Mình dám chắc bây giờ nó ghét mình lắm.”

Cái đó cũng chẳng đáng ngạc nhiên.

Nó phải sống ở đó, dưới sự giám sát của ông già vốn khắc nghiệt.

Tôi dễ dàng tưởng tượng ra cảnh Akiha coi tôi như lính đào ngũ.

Tôi thở dài thêm một lần nữa.

Không thể tránh né mãi được.

Điều gì sẽ xảy ra thì vẫn xảy ra thôi.

Hôm nay, sau giờ học, tôi sẽ trở về căn nhà xưa. Có trời mới biết điều gì xảy ra tiếp theo.

“Nhưng giờ còn một vấn đề hệ trọng hơn.”

Đồng hồ đeo tay của tôi chỉ 7 giờ 45.

Tiết 1 bắt đầu vào 8 giờ đúng, ai vắng mặt vào lúc đó sẽ bị coi là muộn học.

Xóc lại cặp, tôi chạy thẳng đến trường.

Hộc *hộc* *hộc*

Chưa đến 10 phút, tôi đã kịp đến trường.

Tôi đi vào từ cổng sau, tự hào nghĩ nếu đội diện kinh mà biết tốc độ vừa rồi của tôi thì họ phải ghen sôi máu lên mới đúng.

“... Giờ mới nghĩ ra, hôm nay sẽ là lần cuối cùng mình vào trường bằng cổng sau.”

Lấy trường tôi làm mốc tính, nhà Arima và nhà Tohno ở hai hướng ngược nhau, nhà Arima ở phía sau còn nhà Tohno ở phía trước.

Chắc chắn, tôi sẽ vào học bằng cổng chính vào thời gian tới.

“Và không khí vắng vẻ ở chỗ này cũng thật thích.”

Không biết vì lý do gì mà cổng sau trường tôi rất vắng người.

Chỉ có khoảng chục người, bao gồm cả tôi, là vào bằng lối này. Nó luôn vắng lặng, bất kể sáng hay chiều.

Cộp! Chát! Keng!

Tiếng gõ gần như theo nhịp vang lên từ một góc sân trường.

“...”

Cái gì thế nhỉ?

Khoảng 10 phút nữa, tiết 1 sẽ bắt đầu.

Tôi không có thời gian để ý nữa nhưng tính tò mò lại nổi lên.

Bây giờ...

Tôi tò mò quá, nên thôi cứ ngó một chút đã.

Nguồn gốc tiếng gõ trở nên rõ ràng khi tôi bước vào sân sau.

Một nữ sinh đang ngồi giữa một đồng thanh nổi hàng rào, cô gõ gõ búa và đinh.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 03)

“ ... ”

Cô ta làm sao thế? Chỉ còn vài phút nữa là vào học rồi.

“... Có khi cô ta không có đồng hồ đeo tay.”

Lúc đó, tôi chỉ nghĩ được đến thế.

... Dù sao, tôi đã thấy cô ta rồi mà lờ đi thì có vẻ vô cảm.

Tôi nhẹ nhàng bước đến, cố gắng không làm cô ta giật mình và nói.

“Này, tiết 1 sắp bắt đầu rồi đó.”

“Hả?”

Cô gái ngước mắt lên. Dải ruy băng trên đồng phục mang dấu hiệu của khối 12.

“ ... ”

Chị ấy nhìn tôi, tay vẫn không ngừng gõ búa.

“Ừ... ừ...”

Ánh nhìn của chị ấy sắc đến mức tôi có cảm giác bị trượt theo.

Đôi mắt nghiêm túc đó khiến tôi chợt muốn xin lỗi vì đã làm phiền chị ấy.

Hàng rào gỗ đã bị hỏng vượt quá khả năng sửa của chị ấy rồi.

Nghĩ kỹ lại, khu sân sau trường vốn đã cũ nát lắm rồi.

Hàng rào thì xô lệch, bồn hoa lại đầy cỏ dại.

Vì nhà trường muốn giao việc dọn dẹp tổng thể cho học sinh vào cuối năm nay nên các lao công chẳng làm gì kể từ hè đến giờ.

Tôi đánh giá tình hình trong chớp mắt.

Chị ấy cố đóng lại dây hàng rào tới mức chẳng bận tâm về đồng phục đã dính bùn đất của mình. Mồ hôi lấm tấm trên trán, trông như chị ấy đang dùng hết sức để gõ búa.

..... Nhưng tôi tin chắc rằng, công việc này chẳng được giao cho bất cứ học sinh nào trong trường cả.

“Ồ... chuyện gì nữa đây?”

Chị ấy vừa hỏi tôi vừa tranh thủ chỉnh lại cặp kính tròn.

“Ồ, cũng không có gì. Em chỉ không biết chị đang làm gì thôi.”

“À... như em thấy đó, chị đang sửa nốt cái hàng rào này.”

Tất nhiên. Ai mà chẳng biết.

“Đó không phải ý em. Em đang hỏi tại sao chị lại phải làm việc này ? Lẽ ra lao công phải làm mới đúng?”

“Ahaha...”

Chị kia cười xòa để che đi sự bối rối.

“Chị là loại người không thể ngồi yên khi nhìn thấy mớ hỗn độn này. Chị chẳng thể phớt lờ rồi bỏ đi được.”

Hình như chị ấy đang sửa hàng rào chỉ vì không muốn nhìn thấy nó hỏng.

“ ... ”

Thật là một senpai (3) kì quái.

“Đó là lý do chị làm việc này một mình? Nếu chị thấy chúng không hợp mắt thì tránh chúng đi là được thôi mà?”

“À thì, phòng học của chị ở ngay trên kia.”

Senpai chỉ tay về phía căn phòng trên tầng 2 nhìn xuống sân sau.

“Chỗ ngồi của chị ngay cạnh cửa sổ, nên kiểu gì chị cũng nhìn xuống đây... Ngày thường chị cũng mặc kệ...Nhưng sáng nay, khi vào chỗ ngồi, chị rất ngạc nhiên vì toàn bộ hàng rào hỏng hết cả.”

Lông mày của Senpai nhíu lại như muốn nói, “Thật là tệ quá phải không?”

... Rõ ràng chị ấy đang bức mình, mặc dù trông không đến mức điên tiết.

“Em nghe thành ngữ này chưa ? ‘Rèn sắt khi còn nóng’ hay đại khái thế. Chị mượn đồ dùng trong kho và quyết định tự sửa.”

Và như thế, màn giải thích kết thúc.

Cúi chào, Senpai trở lại với đồng đình và búa.

“... Rồi rồi, em hiểu, nhưng chúng ta có thể tạm thời bỏ qua nó được không? Chưa đến 5 phút nữa, tiết 1 sẽ bắt đầu và nếu như nó hỏng nặng thế này, nhất định nhà trường sẽ để ý đến sớm thôi, phải không?”

“Không được!”

Vẫn nắm cây búa, senpai đeo kính lắc đầu quảy quảy.

“Chị không thể tập trung học với khu vườn thế này được, ngay cả khi chị đã về lớp. Chắc chắn chị sẽ lại liếc xuống, và rồi giáo viên sẽ mắng, ‘Này, cô kia! Cô đang nhìn cái gì đó?’ Chị sẽ bị phạt là cái chắc!”

Senpai vừa cầm búa vừa giải thích.

“...Ồ thì, em đoán giáo viên nào cũng khó chịu nếu chị cứ nhìn ra cửa sổ thôi.”

“Chắc chắn là thế rồi. Cho nên, chị phải hoàn thành ngay lập tức.”

Nói xong, Senpai tiếp tục công việc. Chị ấy nện búa một cách vụng về. Chị ấy chắc chắn không quen với việc dùng búa.

Cộp *cộp*

Tiếng búa va vào hàng rào gỗ.

... Chỉ cần liếc qua, tôi đã thấy có hàng tá thanh hàng rào nằm dưới đất.

Tôi không tài nào tưởng tượng được sẽ mất bao lâu nếu chị ấy cứ tiếp tục làm một mình.

Chuông bắt đầu reo.

“... Xem ra tiết 1 bắt đầu rồi.”

Tôi đành mặc kệ, chấp nhận tình thế.

Tôi ngồi xuống trong im lặng và bắt đầu sửa hàng rào.

Khi tôi bắt tay vào công việc, tôi nhanh chóng nhận ra việc ghép lại hàng rào cũng chẳng khó khăn cho lắm.

Mặc dù chị ấy không thạo việc, chị ấy vẫn rất khéo tay. Chị ấy đã quen với các thao tác cần thiết và công việc trôi chảy đến không ngờ.

Thao tác của Senpai nhanh và chính xác, thu hút cái nhìn của tôi. Chị ấy thực sự thông minh.

... Trước khi tôi kịp nhận ra, chỉ còn đúng một thanh hàng rào cần chưa được lắp lại.

30 phút trôi qua.

Tôi không thể nán ná thêm nữa và một thanh thì cũng không là gì với Senpai.

“Thế là đủ, em đi đây.”

Tôi đứng dậy và phủ bụi bám trên quần.

Chị ấy cũng đứng lên và nhìn thẳng vào mắt tôi.

“...?”

Nghĩ lại thì, chị ta là ai thế nhỉ?

Tôi đã không nghĩ tới chuyện này vì bị công việc chi phối, nhưng giờ bình tĩnh nhìn, tôi nhận ra chị thật xinh.

Chị nào xinh cỡ này chắc chắn sẽ nổi tiếng trong giới nam sinh. Họ sẽ gán cho chị cái tên “hoa khôi lớp 12” ngay.

“Ồ...em phải chuẩn đây. Đừng cố quá sức, Senpai.”

Chị ấy gật đầu ngoan ngoãn.

... Mặc dù chị ấy lớn tuổi hơn tôi, tôi cứ có cảm giác như đang nói chuyện với một người nhỏ hơn.

“Cảm ơn em đã giúp đỡ, chị rất vui đó.”

Chị ấy cúi chào rất nhanh.

“Chị sẽ ghé qua vào giờ nghỉ trưa. À, và đừng quên rửa tay nhé, Tohno-kun.”

“Chị cũng vậy nhé, Senpai.”

Và như thế, tôi vẫy tay chào và bước đi.

... Đợi đã.

“... Hả? Em đã gặp chị lần nào chưa nhỉ, Senpai?”

“Ôiiiiii!”

Senpai thốt lên và xụ mặt xuống như thể cực kỳ thất vọng.

“Tohno-kun, em quên chị rồi à?”

“...?”

Quên? Đùa à, làm gì có chuyện đó chứ. Nếu tôi mà gặp ai xinh như thế thì làm gì có chuyện tôi quên mất...

“... Ồ...”

Chị ấy nhìn về phía tôi mong đợi.

Đôi mắt đó...Tôi chắc chắn mình đã... gặp ở đâu đó rồi... đúng chứ nhỉ?

...Hình như, chúng tôi đã chào nhau vài lần... phải không?

“Ciei-senpai... đúng chứ ạ?”

Rụt rè, tôi nói tên chị.

“Đúng rồi, chị nhẹ nhõm khi em nhớ ra chị đó. Em đúng là loại người đáng trí, Tohno-kun.”

... Tôi không nghĩ mình lại đáng trí đến thế, nhưng mà nếu đã quên thì chẳng thể làm gì hơn được.

“Hẹn gặp lại em sau nhé. Thứ lỗi cho chị vì đã làm phiền.”

Ciel-senpai cúi chào lần cuối. Tôi dõi theo bước chị, rồi trở về phòng học.

Chú thích:

(1) Khi thứ bậc xã hội của bạn thấp hơn người đối diện thì sử dụng kính ngữ là điều bắt buộc. (-san) là kính ngữ dùng cho mọi giới tính và nhiều trường hợp. Thông thường người ta sẽ nói về mẹ mình (theo cách không quá nghi lễ) là Okaa-san.

(2) Ở Nhật, chương trình giáo dục phổ cập được chia làm 3 cấp:

- Cấp tiểu học có 6 lớp.
- Cấp trung học có 3 lớp.
- Cấp phổ thông có 3 lớp.

Trong nguyên tác, Shiki học năm thứ 2 của cấp phổ thông, tương đương lớp 11 của Việt Nam.

(3) Senpai là từ để một học sinh gọi một học sinh khác học lớp cao hơn.

4. Ciel Route - Chương 4: Trở Về (2)

Tiết 1 kết thúc, bắt đầu giờ giải lao.

Nhân lúc mọi người đang mải mê tán dóc, tôi lẻn vào lớp.

Vị trí của tôi ở góc cuối lớp, bên cạnh cửa sổ nên tôi có thể lẻn vào lớp mà không thu hút sự chú ý.

Và, khi việc điểm danh ở tiết 2 bắt đầu, mọi người sẽ nói, “Này, Tohno vào lớp từ khi nào thế?”

Nhưng, lần này, kế hoạch của tôi bị đổ bể rồi.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 14 - “Sunny Place”)

“À há, thằng trốn học đây rồi! Thật không ngờ cũng có ngày mày đi muộn.”

“...”

Tôi thở dài.

Dường như, thực tại tàn khốc đã nện cho tôi tỉnh ra sau quãng thời gian mơ màng với Senpai.

“Mày có cần phải làm cái mặt nhăn nhó đó không? Đi học muộn trong khi tao lại đến đúng giờ...mày đổ đốn đến thế cơ à?”

“... Này, nghe đây. Tao không đến trường để tranh luận với mày.”

“Gì chứ!? Nhưng tao đến trường chỉ vì mày thôi! Thằng bạn xấu!”

“...”

Tôi líu lưỡi.

Hết lần này đến lần khác, tôi luôn tự hỏi làm thế quái nào mà tôi quen biết với thằng này.

Hắn nhuộm tóc cam, xỏ khuyên tai.

Cái nhìn của hắn như muốn bộc lộ rằng hắn sẵn sàng gây sự với bất cứ ai, bất cứ lúc nào và áo quần hắn thì luôn lộm thuộm.

Inui Arihiko là thằng đầu gấu duy nhất trong ngôi trường cấp 3 đầy những con mọt chằm chỉ này.

“Chúng ta đã là kì phùng địch thủ từ hồi cấp 2, phải chứ? Nếu mày dám giơ cái bản mặt thờ ơ đó với kẻ địch, mày nên chuẩn bị ăn đòn đi là vừa!”

Lúc nào cũng thế, Arihiko là thằng to mồm.

“Chào buổi sáng! Tohno (1)!”

Trước khi tôi kịp nhận ra, cả lớp đã ngoảnh lại và chào tôi rồi.

”... Im ngay, Arihiko (2). Tao định vào lớp trong im lặng thế mà mày làm hỏng hết rồi!

Mà từ khi nào tao là “kì phùng địch thủ” với mày thế? Có hàng đồng đẳng đầu gấu ngoài kia, tha cho tao đi.”

... À à, hần vẫn nợ tôi gần 10,000 yen (3) từ hồi học cấp 2 nên như thế là đủ để hần làm kẻ thù với tôi rồi.

“Sao mày cau có với tao thế, Tohno? Mày cư xử quá ư lịch sự với người khác. Chẳng công bằng chút nào.”

“Gi cơ, đến bây giờ mày mới ngộ ra điều đó? Cuộc đời này chưa công bằng với bất kỳ ai cả.”

“... Mày quả thật chỉ trưng cái thái độ đó với tao thôi.”

Cũng không phải vì tôi cố tình cư xử tệ với Arihiko. Tình bạn của chúng tôi vốn đã như vậy rồi.

“Mà này, Arihiko, làm thế nào mà một con cú đêm chính hiệu, đến trường chỉ để được điểm danh lại ngồi lì ở đây? Hơi hơi...không, phải nói là quá kì lạ.”

“Ahaha...tao cũng nghĩ thế đó. Tao nghĩ tao đi học sớm đơn giản vì tao thức dậy sớm thôi.”

“... Tao không quan tâm bình thường mày làm trò gì, ý tao là tại sao mày lại dậy sớm hơn bình thường.”

“Tại sao á? Chà chà...Tao đoán là vì tao không dám ra đường vào ban đêm nữa, nên đành đi ngủ sớm thôi. Mày chắc cũng nghe mấy vụ giết người hàng loạt gần đây rồi chứ?”

... Giết người hàng loạt...?

“... Tao biết rồi. Nhớ lại thì, tao nghĩ cũng có nghe chuyện này.”

Tôi thấy hơi bối rối khi phải nhớ tới Arihiko mới nhớ ra nỗi chuyện này.

Mấy ngày qua tôi chỉ chăm chú vào việc nên trở về nhà Tohno hay không mà hoàn toàn bỏ qua tin tức thường nhật.

“Mà cụ thể như thế nào? Báo chí dùng mấy cái tên rất kì quái, như là ”Tay sát nhân biến thái” hoặc tương tự thế.”

“Còn nhiều hơn thế. Cho đến nay, tất cả nạn nhân đều là phụ nữ trẻ. Nạn nhân thứ 8 chỉ mới bị tấn công cách đây 2 ngày thôi! Và kinh dị nhất, họ đều bị...chờ chút, họ bị cái gì ấy nhỉ?”

Arihiko lắc đầu cố nhớ.

“... ”

Đúng là chỉ có đồ ngốc mới đi hỏi chuyện thằng này.

“Đúng, tao nhớ ra rồi! Tất cả các nạn nhân đều có vết rạch hình chữ thập trên cổ!”

“... Không phải đâu, Inui-kun. Tất cả nạn nhân đều chết vì mất máu.”

“À phải. Người ta gọi đó là quỷ hút máu thời hiện đại hay đại quái thể.”

“Hừm. Cậu có vẻ rõ chuyện này quá nhỉ, Yumizuka-san.”

“Không phải đâu. Chuyện này đang diễn ra ở thị trấn chúng mình nên nó xuất hiện thường xuyên trên mục tin tức. Cậu không muốn nhớ thì cũng phải nhớ thôi.”

... Tôi rõ rồi.

Tôi cứ định ninh chuyện này xảy ra ở thị trấn kế bên... nhưng tôi đoán nó đã lan đến tận đây rồi.

“À, đại quái thì chuyện là vậy đó. Ngay cả tao cũng chẳng muốn lang thang trên phố khi có một thằng sát nhân lớn vờn gần đây. Đó là lí do dạo này tao luôn thức dậy đúng 7 giờ sáng.”

“Gì thế, chỉ vậy thôi à? Cho dù là lí do gì thì cũng không làm câu chuyện của mày hay hơn đâu. Không có nỗi chút hài hước nào à?”

Tôi vừa ngồi xuống vừa đáp lời Arihiko.

“Ái chà, mày cau có ghê nhỉ. Hay sáng nay mày lại lặn ra ngất vì bệnh thiếu máu?”

“Tao khỏe, cảm ơn đã hỏi thăm. Nếu tao bị thiếu máu 24/24, tao chắc đã lặn ra chết rồi.”

“Ồ, tao công nhận. Nếu mày nói mày ổn thì tao nghĩ mày ổn thật.”

Chuông báo hiệu vào tiết học trong lúc chúng tôi tán phét.

“Ê, giờ học bắt đầu rồi đó. Biến về chỗ nhanh lên.”

“Ồ ờ. À mà này, hôm nay ăn trưa ở căn-tin thay vì trên sân thượng nhá. Tao đã mời một vị khách danh dự, nên cố mà đến!”

Với nụ cười giả hoạt trên môi, Arihiko trở về chỗ ngồi.

“Nói chuyện với cậu sau nhé, Tohno-kun.”

“À... phải rồi. Xin lỗi đã làm mất thời gian của cậu, Yumizuka-san.”

...Nhưng mà.

Thật lạ khi cô ấy chen ngang cuộc nói chuyện của bọn tôi. Cô ấy chỉ là bạn cùng lớp thôi mà.

Đã đến giờ nghỉ trưa.

Bây giờ, tôi nên ăn trưa ở đâu đây?

Thôi thì, tôi cứ ra khỏi lớp rồi vừa đi vừa nghĩ.

Vào tầm này, hành lang lại chật kín người.

Những người khác hoặc chạy xuống căn-tin, hoặc đã mang theo đồ ăn rồi tìm chỗ ngồi đẹp.

Vướng víu giữa dòng người, tôi vẫn chưa chọn được là nên xuống căn-tin hay ra quán ăn bên ngoài trường.

“...”

Cuối cùng, máu lười biếng trong tôi đã chiến thắng.

Nếu chẳng có việc gì làm, tốt nhất là ăn trưa cùng với Arihiko.

Tôi đi về hướng căn-tin.

Đang đi, một gương mặt quen biết xuất hiện và chạy về phía tôi.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 03 - “Premonition”)

“Tạ ơn Chúa! Chị đã tìm em suốt đó, Tohno-kun!”

“À...Ciel-senpai. Chào chị.”

Không hiểu sao, tôi thấy hơi ngượng khi nghe thấy lời chào hỏi đặc biệt của chị ấy.

“Phải rồi, xin chào... Ai da, chúng ta mới gặp nhau lúc sáng nay nhỉ, lại chào hỏi tiếp thì không đúng lắm.”

Một nụ cười thoáng hiện trên môi Senpai, cứ như chị ấy nghĩ đến chuyện gì đó hài hước.

“Ồ... à... phải, chị nói mới nhớ, đúng là như vậy thật.”

Tôi tránh ánh nhìn trực tiếp của chị ấy và trả lời ngập ngừng, càng lúc càng thấy bối rối.

Sao lại thế nhỉ.

Lẽ ra tôi phải quen với việc nói chuyện với Senpai rồi mới đúng, nhưng không biết vì sao tôi cứ thấy xấu hổ.

“... Tohno-kun, em có việc gì à? Trông em có vẻ lơ đãng.”

“A... không, không có việc gì đâu.”

... Tôi hoàn toàn tỉnh táo nhưng chẳng hiểu tại sao từng cử chỉ nơi chị ấy thật xa lạ với tôi. Tôi không bình tĩnh nổi.

“... Chẳng có vấn đề gì đâu. Quan trọng hơn, Senpai, chị nói chị đi tìm em sao ? Chị cần em giúp gì ạ?”

“À, chị muốn cảm ơn em vì sáng nay nên chị đi tìm em thôi mà.”

“Vì sáng nay...À, ý chị là vụ ở sân sau á?”

“Dĩ nhiên rồi. Thứ lỗi cho chị, nhưng em sắp đi ăn trưa phải không?”

Tôi thở dài, “Vâng, ai cũng ăn trưa vào buổi trưa thôi.”

“Tuyệt! Thế thì chúng ta đi cùng nhau đi. Chị sẽ khao em một bữa để cảm ơn. Đi xuống căn-tin nào.”

“Ồ...?”

Senpai mỉm cười, vừa nắm lấy cổ tay tôi vừa rảo bước.

Vốn dĩ chuyện một học sinh lớp 12 xuống hành lang lớp 11 đã đủ lạ mắt rồi nhưng thế này thì lộ liễu quá.

Tất cả học sinh đứng trên hành lang đều liếc nhìn chúng tôi và bắt đầu xì xào.

“Đợi, đợi đã! Em biết rồi, chị không cần phải...!”

Tôi luống cuống gỡ tay ra.

“Sáng nay em chỉ nổi hứng lên mà thôi. Chị không cần phải cảm ơn vậy đâu.”

Tôi quay mặt khỏi Senpai, tôi thừa biết mặt mình đang nóng rực như thế nào.

“Em không cần khách sáo vậy đâu. Có làm thì phải được thưởng chứ. Thôi nào, để chị khao một bữa thôi.”

Senpai lại nắm lấy tay tôi.

“Ý em không phải vụ đó. Ý em là...”

Tôi không dám nói rằng mình quá ngượng vì hai chúng tôi quá nổi bật.

“Nhanh nào, nếu chúng mình không xuống nhanh thì chẳng còn chỗ ngồi nào đâu. Chị sẽ nghe em giải thích sau khi chúng mình yên vị ở căng-tin.”

Senpai lại tiếp bước, kéo cánh tay tôi theo.

“... ”

Nói nữa chỉ khiến thiên hạ thêm tò mò.

Tôi không biết Senpai nghĩ gì nhưng tôi vẫn phải ngoan ngoãn đi xuống căn-tin.

Hầu hết, chỗ ngồi trong căn-tin đều đã bị giành trước.

Tôi đã mất 10 phút trong hành lang, đầu tiên là phí phạm thời gian rồi lại nói chuyện với Senpai.

Vì vậy, chỗ trống trong căn-tin giờ chẳng còn cũng là bình thường.

“Chị sẽ ra xếp hàng, Tohno-kun tìm chỗ ngồi nhé. Có món gì em không thích không? Nếu có thì nói cho chị biết ngay.”

“À, không, không có đâu ạ. Em cũng không kén chọn lắm.”

“Được rồi. Chị sẽ xong nhanh thôi.”

Senpai xếp hàng.

“ ... ”

Xem ra, tôi phải chấp nhận rằng chị ấy sẽ trả tiền cho bữa trưa của tôi rồi.

“Nhưng làm gì còn chỗ trống nào cơ chứ !”

Tôi liếc quanh căn-tin.

Bình thường 2 chỗ trống đã hiếm rồi, hơn nữa còn phải ở cạnh nhau.

Tôi thở dài.

Phía kia rõ ràng là một bàn ăn với bốn chỗ trống mà chẳng phải chỉ có hai hay ba chỗ trống.

“Ê, Tohno!”

Người đang vẩy tay kịch liệt kia là thằng bạn thân tóc cam của tôi.

“ ... ”

Thằng phá đám này.

Nhưng không còn chỗ nào khác để ngồi rồi, tôi chẳng còn lựa chọn nào khác, đánh vẩy tay xong ngồi xuống cùng bàn với Arihiko.

“Mày đến muộn quá. Tao đã nói phải đi sớm vì tao đã mời một vị khách đặc biệt mà. Mày đã làm trò gì đó?”

Ngay khi chúng tôi nhìn mặt nhau, Arihiko càu nhàu tức khắc.

“Ồ, nhớ lại thì mày có nói như thế. Vậy vị khách mời đâu rồi?”

“À... vụ đó... Chị ấy hứa với tao từ hôm qua rằng hôm nay sẽ tới nhưng sáng nay chị ấy đổi ý. Chị ấy nói rằng chị ấy cần cảm ơn ai đó hoặc đại khái thế, nên chị ấy sẽ không ăn cùng tao.”

Arihiko thở dài rồi khua đũa vào bát mì Udon Chikara (4).

“Chị ấy cần cảm ơn ai đó?”

Những lời đó rung lên trong tai tôi.

“Arihiko... đừng nói với tao chị kia học lớp 12 nhé?”

“Hả?”

Arihiko nhảy dựng lên vì sốc.

“Một cô nàng năng động đeo kính?”

“Oáiiii!?”

Arihiko bắt đầu rùng mình.

... Đám học sinh đang ngồi chung quanh tôi đột nhiên đứng dậy như để chạy trốn.

“... Mày... mày biết Chiết Tâm Trí Thuật à?”

Ngón tay của Arihiko run run chỉ về phía tôi.

“Không, tao có phải pháp sư đâu, chỉ là...”

“Xin lỗi đã bắt em đợi lâu. Thật may là em đã tìm được chỗ ngồi đó, Tohno-kun. Của em nè.”

Senpai mang theo một cái khay đồ ăn, vừa nở nụ cười.

“ ... ”

Arihiko tròn tròn mắt vì ngạc nhiên.

“Ồ? Inui-kun? Đúng là tình cờ đó!”

Senpai kéo ghế ngồi xuống, môi vẫn nở nụ cười.

“À... vâng...”

Arihiko lấp bắp.

“Của em đây, Tohno-kun. Xin mời, ăn cho đến khi no căng nhé!”

Cho đến lúc này, Senpai vẫn giữ nguyên nụ cười.

“À... vâng. Vậy thì cảm ơn chị nhé.”

... Mặc xác Arihiko đang chết lặng, tôi ngồi xuống.

Senpai ngồi đối diện tôi trong khi Arihiko ngồi kế bên.

“Itadakimasu” (5)

Chắp hai tay lại với nhau như cầu nguyện, tôi nhìn xuống khay đồ ăn mà Senpai mang về.

Và trên đó là: Cơm cà-ri, cơm cà-ri và mì Udon cà-ri.

“...”

Tôi chẳng hiểu cái quái gì.

“Ồ... Senpai?”

“Ừ? Gì thế, Tohno-kun?”

“Vâng...chỗ này... là thế nào đây ạ?”

“Ý em là sao? Là bữa trưa mà. Chứ nó còn là cái gì được nữa?”

“Cái gì á... chị thấy đó, toàn là cà-ri thôi mà.”

“Đúng rồi, là cà-ri đó.”

Senpai cười vui vẻ.

...Vấn đề là, cái nào cũng là cà-ri hết.

“Có tận 3 đĩa.”

“Tất nhiên. Em là con trai, nên em phải ăn khỏe chứ. Chị chỉ lấy một đĩa thôi, nên cứ chọn phần mà em thích.”

“À.... Vâng. Vậy thì, em sẽ lấy cơm cà-ri và mì cà-ri.”

Ăn độc một món thì chết mất.

“Nhớ ăn hết nhé, Tohno-kun. Chị nhớ em có nói rằng em không kén chọn mà, nhỉ?”

“...”

Nụ cười của Senpai chẳng mang chút ác ý nào, nhưng trông cũng không giống như đang đùa.

Chị ấy thực sự muốn tốt cho tôi.

“... Vâng. Itadakimasu.”

Tôi cúi xuống xúc đĩa cơm cà-ri trong tuyệt vọng.

Và tiếp theo

“Tohno-kun!” (6)

Sau lưng tôi vang lên tiếng gọi của một cái xác chết vừa được hồi sinh.

“Mày định lờ đi thằng bạn chí cốt của mình đến khi nào hả?”

Khủy tay của Arihiko thúc vào bụng của tôi kèm tiếng bực.

“Ồ...? Inui-kun, em biết Tohno-kun?”

“Em biết thằng này hay không á? Bọn em đã thân nhau từ hồi cấp 2 cơ!”

Thằng bạn thân của tôi đập cái rầm lên bàn để mình chứng.

“Thật sao? Người đã giúp chị lúc sáng nay chính là Tohno-kun đó.”

“Thế à? Chị mà nói tên nó từ đầu, em đã lôi cổ nó đến cho chị rồi... Vậy thì, nó giúp chị làm việc gì thế?”

“À, cậu ấy giúp chị sửa hàng rào.”

“Hả? Nó giúp chị sửa màng não?”

Arihiko trợn mắt lên nghi ngờ.

... Tất nhiên rồi, không ai lại nói rằng họ đi sửa màng não cả.

“Không, là sửa hàng rào. Đừng làm chị bực mình trong bữa cơm.”

Ciel-senpai giận rồi.

Tôi nhìn không chán các cách biểu cảm của chị ấy.

“Sửa hàng rào? À à, hàng rào ở sân sau! Chị lại đi sửa à? Chị chắc chắn là thích công việc đó, Senpai, nhưng tốt hơn là chị nên bỏ cuộc đi. Nếu chị cứ tiếp tục, các giáo viên sẽ coi đó là bổn phận của chị đấy.”

“Không thành vấn đề, chị làm vậy vì chị thích thôi mà. Mà em đừng nói như thế về các thầy cô nhé, họ thực sự quan tâm đến ngôi trường này đó.”

Tôi thấy khó mà bắt kịp chủ đề nói chuyện của họ.

“Senpai, đừng bảo với em rằng chị thường xuyên làm mấy việc đó nhé?”

“Eo ôi. Mày không biết hả, Tohno? Ciel-senpai tháo vát đến mức người ta gọi cô ấy là ‘Chủ tịch ngầm’ của hội học sinh đó (7).”

“Này, tao hỏi Senpai cơ mà. Mà, từ từ đã... chức ‘chủ tịch ngầm’ là thế quái nào?”

“Chị ấy ghê gớm lắm à?” Tôi dùng mắt để hỏi Arihiko.

“Chuẩn rồi”, Arihiko trả lời bằng cách gật đầu lia lịa.

”Chị ấy ngầu lắm, hoàn toàn không giống hội học sinh đâu, đám đó chỉ được cái danh hảo thôi.

Chị ấy là học sinh lớp 12 sẵn lòng giúp đỡ bất cứ ai đến nhờ vả. Bọn học lớp 10 còn lập cả một câu lạc bộ hâm mộ chị ấy đó! Và nếu có vấn đề gì, các thầy cô cũng xin ý kiến chị ấy. Chưa một giáo viên nào phải phàn nàn về Senpai cả.”

Arihiko phồng mũi nói cứ như đang tự khoe về thành tích bản thân.

“Chà chà...Ciel-senpai thật giỏi. Ngay cả các thầy cô cũng nhờ đến chị.”

Tôi thán phục nhìn Senpai.

“À, phải. Ừ... cảm ơn em.”

Tại Senpai đồ ửng vì xấu hổ.

Senpai cúi đầu xuống, xúc thìa cơm cà-ri.

Tôi nghĩ chị ấy muốn che lấp khoảnh khắc ngưng ngừng này nhưng nó làm tôi nhớ đến đối thủ của tôi.

Cơm cà-ri cũng được thôi nhưng tiếp đó sẽ là mì cà-ri.

Bác sĩ riêng của tôi đã nhắc tôi không được ăn nhiều nhưng tôi không nghĩ mình có thể đùn đẩy được cho ai. Tôi bắt đầu xúc cơm.

Nhồm *nhoàm*

Quyết tâm xử lý đĩa thứ nhất thật nhanh, tôi dồn hết sự tập trung vào món cơm.

Vào lúc đó, không biết từ khi nào chủ đề nói chuyện giữa Senpai và Arikiko đã lan sang chuyện gia đình.

Tôi biết quá rõ rằng Arikiko không còn bố mẹ nhưng xem ra Senpai cũng ở riêng.

Có vẻ, căn hộ của Senpai ở rất gần trường. Nó ở giữa phố chính và công viên.

“Hừm... Thế, Tohno-kun, nhà của em ở đâu vậy?”

“Gì cơ ạ?”

Tôi còn đang mải ăn trong lúc Senpai đột ngột hỏi tôi.

“Tại sao... chị lại hỏi em câu đó, Senpai?”

“Em vừa biết nhà chị ở đâu rồi mà, Tohno-kun. Chị thấy không công bằng khi không biết nhà em.”

“Không công bằng? Chị thật lạ lùng đó Senpai.”

“Có gì lạ nhỉ. Nếu chị không biết em ở đâu, làm sao chị đến thăm em khi có việc cần cơ chứ?”

Tôi ngừng xúc cơm lập tức.

Tôi cảm giác hình như mình vừa giành được thắng lợi nào đó.

“Ồ... đến thăm? Ý chị là chị sẽ đến thăm em nếu em bị ốm ấy ạ?”

“Không đâu. Chị chưa có ý định đó vào lúc này.”

Mỉm cười, Senpai đáp lại ngay lập tức, giống như nói ra sự thật hiển nhiên.

“...”

Xem ra, tôi hơi tưởng bở. Senpai chẳng có ý đồ nào cả.

Tôi hiểu rồi... tính cách chị ấy là như thế.

”... Xem ra em phải khai hết thôi.

Vâng, nhà em cũng không xa lắm, chỉ mất 40 phút đi bộ thôi. Ở trên đỉnh đồi có một dãy nhà, đúng chứ? Đi xa thêm một chút nữa là tới nhà em thôi.”

“Ồ nhỉ. Hôm nay mày chuyển nhà đúng không?”

Arikiko đập tay lên bàn.

Senpai nghiêng đầu về khó hiểu.

“Chuyển nhà? Tohno-kun, em từ tỉnh khác đến à?”

“Hả?”

Senpai lại đặt một câu hỏi kỳ lạ.

Ánh mắt tôi và Arikiko giao nhau.

“À... chị thử nghĩ xem. Em học ở trường này kể từ lớp 10. Chúng ta đã quen nhau từ lúc đó mà nhỉ? Tại sao bây giờ chị lại hỏi em có phải chuyển từ nơi khác đến hay không?”

“Nhưng Tohno-kun, em vừa mới chuyển nhà, nên...”

“Chuyển nhà đầu đồng nghĩa với việc em là học sinh chuyển trường. Em chỉ thay đổi địa chỉ thôi, trường học vẫn giữ nguyên. Từ trước đến nay, em đã sống với nhà bà con ở thị trấn kế bên. Giờ em quay về ngôi nhà cũ của mình, vậy thôi.”

Senpai vẫn giữ ánh mắt ngạc nhiên nhưng sắc mặt lại tỏ vẻ đã hiểu.

“Chị hiểu rồi, em chỉ thay đổi nơi ở. Vậy thì từ giờ em sẽ sống ở ngoại ô.”

“Vâng. Khu nhà giàu ở trên đồi ấy ạ... Em sẽ chuyển về vào chiều nay.”

“Hừm... có phải em muốn nói đến biệt thự của gia đình Tohno không?”

Tòa nhà mang kiến trúc phương Tây trên đỉnh đồi thường được coi là biệt lập so với những phần còn lại của thị trấn.

Tôi đã xa nơi đó tám năm nhưng trong kí ức tôi, tòa biệt thự vẫn rộng lớn đến khổng lồ.

” Đúng thế ạ. Em không nghĩ em hợp với nơi đó, nhưng đằng nào thì cũng sắp chuyển đến rồi.”

“Hừm....Em có vẻ chẳng vui vẻ gì nhỉ.”

“Không phải là vui hay buồn. Em cũng không rõ nữa.”

“Chắc chắn, cho dù có là nhà cũ của mày đi nữa thì cũng tám năm trôi qua rồi cơ mà? Nếu là tao thì cũng thấy lạ lắm thôi. Thời gian đầu chắc sẽ như đang ở trong nhà của người khác.”

“Tao cũng không chắc nữa... Tao đã quay về lần nào đâu. Chà, ít ra thì tao còn thoải mái một chút vì tao có thể sang nhà mày tị nạn.”

“Ồ, hơn thế ấy chứ. Nhà tao đâu phải trại tị nạn. Mỗi lần mày về nhà tao vào kì nghỉ, chị tao còn tiếp đãi mày tốt hơn với tao!”

“ ... ”

Có lẽ, Arihiko là thằng tồi tệ, nhưng tôi lại chẳng muốn cuộc đối thoại này chuyển hướng.

Thực ra cũng không thoải mái lắm khi gia đình tôi trở thành tâm điểm của câu chuyện.

“Ái chà...Hai đứa bọn em hợp nhau quá nhỉ.”Senpai nhìn hai đứa tôi.

“Không đâu! Em và Tohno chẳng bao giờ giúp nhau, bất kể tình thế ngặt nghèo thế nào. Nói ngắn gọn, bọn em là kẻ địch đó, mademoiselle (8).”

Arihiko nói một cách cường điệu.

Tôi thì phát ngán cái cách thằng này nói tiếng Tây bồi.

“Nhưng tình bạn của bọn em tốt đến mức Tohno-kun có thể ở lại nhà em đó chứ? Điều đó thể hiện hai bọn em rất thân thiết, đúng chứ?”

”Chị nhầm rồi, Senpai. Thằng Tohno này quá khách sáo với bố mẹ nó và nó chạy sang nhà em vào mọi kì nghỉ. Nó giữ lễ với họ chỉ vì họ nhận nuôi nó.

Đó là lí do vì sao nó đến nhà em, may cho nó khi nhà em lại có phòng trống. Chỉ vì nó có bản mặt đẹp trai, chị gái em đâm ra dễ dãi với nó và nó cứ thế ăn chực mà không biết xấu hổ!”

Arihiko nện nắm đấm xuống bàn như muốn nói “không thể chấp nhận được!”

“... Đây Tohno-kun, nhận nuôi?”

“Ây cha...”

Arihiko lấy tay bịt miệng lại.

“...Xin lỗi, tao nên cân nhắc trước khi nói.”

“Không sao cả. Mày đâu nói sai cái gì.”

Tôi tiếp tục ăn mà không hề nhìn Arihiko.

“Thế hả? Ồ, khôn đấy. Nếu mày dám than phiền thì chuẩn bị ăn đòn nhé.”

Arihiko tự gật đầu.

Tôi phát ghen với sự tự tin đến thừa thãi của thằng này.

“Chị xin lỗi, Tohno-kun. Ừm...có phải em không hòa hợp được với gia đình trước đây?”

”Không phải, không xảy ra bất cứ vấn đề gì giữa nó với nhà Arima. À, ý em là nhà Arima nhận nuôi nó ấy mà. Họ rất tốt bụng và theo em thấy, gia đình họ rất thuận hòa.

Vậy mà, nó vẫn không chịu làm con nuôi của họ, nó trốn sang nhà em vào mỗi kì nghỉ. Hừ....khó làm mày thỏa mãn quá nhỉ?”

”Ồ đó không có gì khiến tao bất mãn cả. Chỉ là tao đã nợ họ quá nhiều rồi. Tao không muốn trở thành gánh nặng nữa.”

Tôi đã ăn xong đĩa cơm cà-ri.

Giờ, chỉ còn lại đĩa mì cà-ri.

“Không sao đâu, Senpai. Xin lỗi vì đã bắt chị nghe một câu chuyện vô vị thế này.”

“À, không sao đâu mà. Chị xin lỗi đã hỏi em nhiều như thế.”

Senpai tự ép mình tươi cười.

Chủ đề này không gây ra bất cứ trở ngại nào với bạn nói khổ như Arihiko nhưng sự phức tạp của nó chắc chắn không làm Senpai thấy thoải mái.

Senpai ngồi đó với vẻ bối rối như chứng minh rằng dự đoán của tôi đã chính xác.

“À, Senpai... thứ lỗi cho em, nhưng em có chuyện riêng cần nói với Tohno. Chị tránh mặt một lúc được không ạ?”

Arihiko chưa từng biết ngại ngùng khi đưa ra những yêu cầu khó chịu như thế.

Câu đó chẳng khác nào một cách gián tiếp... không, trực tiếp biểu đạt rằng “Bọn em không cần chị đâu Senpai à nên chị tránh ra nhé...”

“Thằng đàn này... mày nói cái gì đấy? Chuyện này nói ở đâu chẳng được! Chưa kể, Senpai còn chưa ăn xong...”

... Cơm trưa.

Bất chấp việc nói chuyện với Arihiko từ ban nãy, Senpai giải quyết xong đĩa cơm cà-ri rồi.

“Không sao, chị hiểu mà. Thôi, chị đi đây.”

Senpai cúi chào nhanh gọn xong rời đi.

Chỉ còn mình tôi và Arihiko ngồi lại.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 04 - “Rest”)

Tôi thở dài.

“Ồ thì, Senpai cũng bối rối nên làm vậy chẳng sai mấy, nhưng thái độ của mày bất lịch sự quá đấy Arihiko.”

“Hừm... Đẳng nào tao cũng bí cách rồi. Xem ra, tao sẽ đóng vai người bị chị ấy ghét rồi.”

”Xụp* *xụp* *xụp*”

Arihiko húp nước mì.

Dường như sau cuộc nói chuyện, món mì đã nguội mất.

“... Xin lỗi. Tao đoán chị ấy là mục tiêu của cảm của mày, đúng chứ?”

”Rõ như ban ngày rồi còn gì. Chị ấy là hoa khôi trường này cũng nên.

Nhưng, nếu chị ấy để bụng chuyện con con như vậy thì cũng chẳng đáng cho tao bận tâm. Và, ờ, tao thực sự có chuyện cần bàn riêng với mày đấy.”

“...?”

Arihiko bắt ngờ nghiêm túc hẳn lên.

Tôi tách đĩa ra và bắt đầu gấp mì.

“Gì nữa? Sao tự dưng nghiêm trọng thế? Tao xin thông báo trước là tao không có tiền đâu. Kể từ ngày hôm nay, tao chẳng còn một xu dính túi rồi.”

“Không phải thế, thằng khỉ này. Cái tao muốn biết là hiện giờ tình hình của mày như thế nào rồi, Tohno?”

“Ý mày là sao?”

“Mày vẫn sống ở nhà Arima từ lúc cấp 1 đến giờ, đúng chứ? Tao không biết lý do nhưng cũng đã tám năm rồi. Bỏ ruột mày coi như đã tước quyền thừa kế của mày. Vậy thì ông ta gọi mày về vào thời điểm này để làm gì?”

... Tôi hiểu rồi.

Theo cách riêng của nó, Arihiko đang lo cho tôi.

“Ông già không ‘tước quyền thừa kế’ của tao. Chỉ là tự dưng đuổi tao đi khỏi nhà thôi.”

“Tohno-kun, nếu một gia đình tự dưng đuổi đứa con trai ra khỏi nhà thì đấy chẳng phải bị kịch gì mà thành hài kịch luôn. Ồ, nghe như tiểu phẩm vui ấy nhỉ! Nhưng nó vô vị lắm, chẳng hài hước chút nào.”

Arihiko dang tay ra và rút cổ lại.

“... Ờ, tao công nhận mày nói đúng. Nếu mày bị đuổi ra khỏi nhà, chắc mày chỉ còn cách cười thôi.”

”Và rồi ông ta sẽ nói những câu nhảm chán kiểu như ‘đừng bao giờ vác mặt mày về cái nhà này nữa!’ hay tương tự thế chứ gì? Đó là cái kiểu mà người ta gọi là ‘tước thừa kế’ đó.

Mà giờ mới nhớ, tao chưa bao giờ nghe mày giải thích vụ này.”

“... ”

... Ai mà biết?

Đến tôi cũng còn muốn biết nữa là.

“Thôi vậy, nếu mày đã không muốn giải thích thì chẳng sao cả.”

Vớ lấy bát mì bằng cả hai tay, Arihiko húp nốt những gì còn sót lại trong bát.

Giờ nghỉ trưa thật quá ngắn.

Bắt chước Arihiko, tôi cũng lừa vội bát mì cà-ri.

Chú thích:

- (1) Nam sinh học cùng lớp xưng hô với nhau thì không dùng kính ngữ. Nam với nữ thì có.
- (2) Học sinh nam không bao giờ gọi nhau bằng tên như cách Shiki làm.
- (3) 10,000 yen trị giá khoảng 2 triệu D.
- (4) Udon là một loại mì sợi to, tròn, mềm. Chikara là bánh dày được nướng lên.

- (5) Itadakimasu là câu mở đầu bữa ăn giống như cách người Việt Nam mời nhau. Nghĩa đen của nó là để tạ ơn những sinh linh, gồm cả động vật và thực vật, đã hy sinh để con người có bữa cơm này.
- (6) Arihiko dùng kính ngữ để tỏ ra xa lạ với Shiki.
- (7) Hội học sinh ở Nhật tương đương Đoàn thanh niên cấp trường ở Việt Nam. Quyền hạn của chủ tịch hội học sinh y như của bí thư đoàn trường, mặc dù trong nhiều anime thì được phóng đại lên khá ghê gớm.
- (8) Mademoiselle trong tiếng Pháp là “quý cô”.

5. Ciel Route - Chương 5: Trở Về (3)

Tiết học cuối cùng của hôm nay đã kết thúc.

Tôi chưa muốn đi đến biệt thự ngay nên chỉ ngáy ra rồi nhìn sân trường qua cửa sổ.

Nắng chiều nhuộm vàng lớp học.

Giống như mực đỏ, nó làm đau mắt tôi.

...Tôi ghét màu đỏ.

Nó đang thấm sâu vào đáy mắt tôi khiến tôi buồn nôn.

Dường như, tôi rất sợ những thứ mang màu máu.

Không, phải nói là tôi cực kỳ sợ máu.

Tám năm trước, tôi đã trải qua một tai nạn kinh hoàng.

Tôi bị một vụ tai nạn làm phần ngực tổn thương nghiêm trọng, tôi phải loay quanh giữa ranh giới sinh tử trong nhiều ngày.

Lẽ ra, tôi đã chết ngay tức khắc rồi. Nhưng, bằng một phép màu nào đó, tôi vẫn sống. Tôi nghĩ là nhờ vào thành quả của y học.

Tuy nhiên, tai nạn đó kinh hoàng đến mức tôi còn chẳng nhớ nổi nó như thế nào nữa.

Tám năm trước, lúc tôi còn nhỏ.

Tôi cảm thấy một tiếng “bụp” đâm xuyên qua ngực, rồi bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, tôi đã nằm trên giường bệnh rồi. Tất cả những gì còn đọng lại trong tôi là cơn đau và cái lạnh.

Tôi chẳng nhớ được gì nữa nhưng đến tận bây giờ, vết sẹo trên ngực vẫn còn đó.

Tôi đoán có cả tá mảnh kính đâm xuyên qua ngực tôi nên mới để lại những vết sẹo như vết bỏng trên cả ngực lẫn lưng như thế.

... Thực sự, tôi khá ngạc nhiên khi tôi còn sống.

Kể từ ngày đó, tôi thường xuyên ngất đi giống như triệu chứng của bệnh thiếu máu, nó gây ra phiền hà cho người khác hết lần này đến lần khác.

Chắc vì lí do này mà ông già của tôi mới nghĩ tôi chẳng đủ tư cách kế thừa gia tộc Tohno và đưa tôi sang nhà họ hàng làm con nhận nuôi.

“... Vết thương trên ngực, hừm.”

Vết sẹo to tướng giữa ngực tôi, được che đi bởi áo đồng phục.

Giờ nghĩ kỹ lại, sau vụ tai nạn đó, tôi mới bắt đầu nhìn thấy các “đường kẻ”

Nhờ vào cặp kính của Sensei tặng tôi, tôi mới quên đi chúng. Tôi cho rằng mình sẽ phát điên nếu không gặp được Sensei.

Keiko-san, người mẹ của tôi trước đây nói rằng gia đình Tohno vốn “bất thường”.

“... Chẳng sao cả. Con cũng đâu phải người bình thường.”

Chỉnh lại gọng kính lệch, tôi vớ lấy chiếc cặp của tôi.

Tôi không thể cứ ngồi trong lớp mãi.

Và giờ...

Tôi lang thang ở trường thêm một lát nữa vậy.

Ngay khi bước ra hành lang, tôi nhận thấy một gương mặt thân quen.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 03)

“Ồ? Gì thế ạ, Senpai? Chị có việc gì ở dưới khối 11 này hay sao?”

“Đúng vậy. Chính xác thì chị có việc với một học sinh lớp 11.”

Ciel-senpai xuất hiện với nụ cười trên môi.

“Nghe này, chị có một chút đồ ăn vặt nhưng không có ai để trò chuyện cùng. Ăn một mình thì phí quá nên chị tìm một học sinh đang mang về mặt mớ mềnh để rủ hân ta.”

“Hừm... Cần người nói chuyện? Nhưng mà làm gì còn ai trong phòng học cơ chứ? Các lớp khác cũng vậy thôi. Chị đâu có thường xuyên lên trên này, đúng không? Khối 12 ở tầng dưới mà?”

Và nếu chị ấy muốn bắt chuyện với ai đó thì thiếu gì học sinh lớp 12 cơ chứ? Thực sự chẳng có lí do gì khiến chị ấy lên tận đây.

“Ừ, nhưng hôm nay, chị lại thích tán phét với các cậu trai trẻ cơ. Em đừng hỏi lí do nhé, chỉ là chị nổi hứng nhất thời thôi.”

“... Vâng, em cũng không định hỏi.”

Chắc tôi cũng chẳng hiểu lí do nếu chị ấy giải thích đâu.

Nụ cười của Senpai tắt phụt, chị nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Bây giờ, em có rảnh không, Tohno-kun?”

“À... nếu rảnh là không có việc gì làm thì em đang rảnh đó.”

Senpai tóm lấy tay áo tôi.

“Thế thì em bị tóm rồi. Đi uống chút trà nào.”

Senpai cười mời gọi.

Tôi chẳng có lí do gì để từ chối cả, và ngoài ra, nói chuyện với Senpai cũng vui nữa.

“Được, nếu chị không phiền thì em sẽ đi.”

“Quyết định thế nhé. Được rồi, đi thôi!”

Senpai vẫn nắm lấy tay áo tôi, rảo bước trong hành lang đầy nắng.

“Wow. Trường mình lại có căn phòng như thế này sao? Phải chăng là Câu lạc bộ Trà đạo?”

“Đúng, hiện giờ thì nó là Câu lạc bộ Trà đạo. Trước khi chị đến đây thì chẳng ai dùng tới nó.”

Senpai dẫn lên chiếu tatami và bắt đầu chuẩn bị.

“Phòng của câu lạc bộ à? Nếu vậy thì các hội viên khác cũng phải đến chứ? Dân ngoại lai như em có được chào đón không đây, Senpai?”

“Ồn mà. Câu lạc bộ Trà đạo chỉ có mỗi chị là thành viên thôi. Nhờ điều này, chị có thể dùng nó vô tư trong giờ nghỉ trưa và sau giờ học... xin mời.”

Senpai sắp xếp đồ đạc, nụ cười trên môi vẫn giữ nguyên.

Trà chung quy chỉ là trà, nhưng còn kèm theo những nghi thức rất đúng điệu.

Thực lòng mà nói, tôi thấy rất bất ngờ.

“À này, Senpai...Em chẳng biết phải làm gì tiếp theo đâu.”

“Em nghiêm túc vậy? Chị cũng không biết gì ngoài cách rót trà đâu.”

Senpai đặt ấm trà, chén trà và bánh ngọt lên đĩa, trả lời một cách thẳng thừng.

“Chúng ta chỉ tán chuyện thôi nên không phải nghiêm chỉnh vậy đâu. Như thế này mới vui chứ, đúng không nào?”

Senpai mỉm cười dịu dàng xong rót trà vào chén của chị ấy.

“... Hừm, em không hiểu chị là người thế nào nữa, Senpai.”

Tôi vừa lẩm bẩm vừa rót trà vào chén của mình.

Hớp một ngụm.

Cắt một miếng bánh ngọt rồi đưa vào miệng, tiếp tục hít một ngụm.

Tôi chưa từng tham gia bất cứ buổi thưởng trà nào nhưng gia đình Arima rất có truyền thống về trà đạo.

Được nuôi lớn trong một gia đình như thế, tôi đã quen với việc chỉ ngồi uống trà.

Senpai nhìn tôi với vẻ bối rối.

“Chuyện gì thế, Senpai? Hình như, chị chẳng vui vẻ mấy.”

“Hả? À, ừm, chị ngạc nhiên khi thấy em nhập tâm như vậy đó, Tohno-kun.”

“Vậy sao? À, gia đình em khá nghiêm khắc nên em cũng quen với mấy thứ này rồi. Mà khoan đã, Senpai, chẳng phải chị có điều cần hỏi em hay sao?”

“Đúng rồi. Chị muốn nghe tiếp câu chuyện trong bữa trưa.”

“... Chuyện dở dang trong bữa trưa... ý chị là gia đình em phải không?”

Senpai gật đầu để biểu lộ sự đồng ý.

“Nếu em không phiền, chị muốn nghe tiếp. Chị khá tò mò vì chúng ta bỏ ngang giữa chừng.”

“Em không phiền đâu, nhưng chuyện nhà em chán lắm. Chỉ phí thời gian của chị thôi.”

“Chị không ngại nếu nó không thú vị. Chị chỉ muốn nghe cặn kẽ.”

“Hừm, chị kỳ quái thật, Senpai.”

“Có khi thế thật.”Senpai cười xòa.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 02)

“Được rồi. Bắt đầu từ đoạn trước. Em nói em quay trở về nhà cũ. Ý em là sao?”

Senpai hỏi một cách tò mò.

Có lẽ, cuộc nói chuyện trưa nay rất lộn xộn với Senpai nên chị ấy chẳng nắm được tình hình cụ thể.

”Xem nào. Về cơ bản, em là một đứa con bị tước quyền thừa kế.

Em bị thương suýt chết sau một vụ tai nạn giao thông khi em lên chín.

Vết thương cũng bình phục rồi nhưng sau đó, em thường xuyên ngất xỉu vì thiếu máu và nôn ọe. Đó là lí do em bị đẩy sang nhà Arima trong lúc hồi phục.”

“À, nói ngắn gọn, gia đình Arima là cha mẹ của em kể từ khi em 9 tuổi, nhỉ?”

”Vâng ạ. Em biết ông già ghét em dù em chẳng rõ vì sao, và khi đã được đưa sang nhà Arima, em coi như hết đường về nhà... về với biệt thự Tohno. Vì vậy, em muốn sống như một đứa con nhà Arima vĩnh viễn.

Em dự định như thế nhưng ông già em vừa qua đời không lâu. Ngay sau đó, họ nhắn em hãy quay về biệt thự gia tộc. Bởi vì, ông già không còn ở đó nữa đâu nên em đã chấp nhận.”

Tóm lại, gia cảnh tôi là vậy đó.

Tôi kết thúc câu chuyện.

Senpai gật nhẹ đầu trong im lặng.

“Chị hỏi một câu được chứ?”

“Ồ, được chứ, nếu nó nằm trong khả năng giải đáp của em. Chị cứ hỏi đi.”

“Thôi được, vậy chị hỏi. Em có ghét gia đình Arima không?”

Gia đình Arima, những người đã nuôi lớn tôi như con đẻ?

Bố tôi và mẹ tôi dù không phải bố mẹ ruột,

Và căn nhà xa lạ với một đứa trẻ không thân quen.

Nhưng bất chấp điều đó...

“Không, em yêu quý họ. Họ không hề bận tâm đến việc em không có quan hệ máu mủ gì. Họ tốt bụng tới mức khiến em thấy xấu hổ khi vẫn u buồn như thế này. Và họ yêu em mà không cần lí do... Như thế quá đủ cho em rồi.”

Tôi đã nhận nhiều tình yêu thương từ họ.

Vì vậy, tôi từng ép buộc bản thân rằng,

Trong tương lai, thậm chí ngay ngày mai, tôi phải coi họ như bố mẹ ruột.

Tôi đã nghĩ như thế từ khi còn bé.

... Đã từ lâu, lâu lắm rồi.

Nữa và lại nữa, tôi thề, mãi tới khi tôi chết ngất đi.

”... Ừm, như Arikiko nói đó, em không có gì để than phiền về nhà Arima cả.

Họ chăm sóc em vô cùng tử tế và em nghĩ em cũng đáp lại tình cảm tương tự.

Giữa em và họ, mặc dù em biết đây chỉ là một trò chơi, chỉ là diễn kịch, em không buồn chút nào.”

Không hề. Tôi chỉ thấy được hạnh phúc.

Xét về mặt nào đó, tôi đã nghĩ gia đình Arima và tôi là gia đình kiểu mẫu.

“Nhưng như thế vẫn chưa đủ, phải không?”

”... Vâng. Bất chấp những điều trên, em vẫn không thể vượt qua một câu nói rằng: ‘Đây không phải gia đình thực sự của mày’ Dù làm gì đi nữa, em cũng không thể quên đi chúng được.

Em biết lẽ ra em phải lờ nó đi nhưng em làm không nổi. Em chẳng biết đó có phải là kí ức ấu thơ hay không nhưng đó giống như một lời nguyền vậy. Không biết tại sao, nhưng dù em làm gì đi nữa, em vẫn cảm thấy em là người đứng trong gia đình đó.”

Senpai không nói gì.

Né tránh ánh mắt tôi, chị ấy tỏ vẻ bối rối.

“Chị thấy đó. Câu chuyện nhằm chán lảm đúng không? Thế nên em mới nói là phí thời gian.”

“Không, không hề. Câu chuyện này vô cùng ý nghĩa.”

Senpai cố nặn ra một nụ cười để chữa cháy.

“Nhưng cũng hơi ngạc nhiên, vì ban đầu chị nghĩ em là một người dễ dãi cơ.”

“Hừm... vâng. Cơ bản thì em cũng dễ tính thôi. Quan điểm cá nhân em là tận hưởng hết cái mình đang có. Người ta vui vì những thứ sắp đến hơn là hồi tưởng những gì đã qua trong quá khứ, đúng chứ?”

Thực ra thì, câu đó tôi lấy của Arihiko.

“Tận hưởng những gì sắp đến ư? Thật dễ thương.”

Senpai hớp một ngụm trà và cười thật hiền dịu.

Tôi làm theo Senpai, đặt môi lên chén.

Chỉ một hớp, vị trà đắng trôi xuống cổ họng kèm chút dư vị ngọt ngào.

6. Ciel Route - Chương 6: Trở Về (4)

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 10 - “Maiden”)

Hôm nay, tôi về nhà trên con đường hoàn toàn khác.

Băng qua những dãy phố xa lạ, tôi càng lúc càng gần biệt thự Tohno.

Vẫn còn chút kí ức về khung cảnh nơi đây.

Dù sao thì, tôi cũng đã sống ở đó cho đến năm lên chín - tức là tám năm về trước. Đây cũng không phải lần đầu tôi về biệt thự Tohno bằng lối này.

... Cảm xúc thật lẫn lộn.

Đường về nhà vừa thân quen vừa lạ lẫm quá.

Trước giờ, tôi chẳng hứng thú gì với việc quay về nhà Tohno. Giờ xem ra cũng không đến nỗi tệ.

... Ngôi nhà tôi ở cho đến năm 9 tuổi.

Lúc này, em gái Akiha của tôi đang ở trong căn biệt thự mang phong cách Tây phương cực kì không Nhật Bản đó.

Tohno Makihisa - ông già tôi, người đứng đầu gia tộc, ghét tôi một cách thậm tệ, đã qua đời vài ngày trước.

Mẹ tôi mất vì bệnh tật sau khi Akiha được sinh ra nên nhà Tohno giờ chỉ còn tôi và em gái.

Mang danh phận trưởng nam, chắc người ta sẽ nghĩ tôi đang mong đợi được thừa kế gia sản... nhưng tôi không hề có ý định đó.

Trở thành người lãnh đạo gia tộc đồng nghĩa với việc phải đi theo lẽ thói.

Tôi không đếm nổi bao lần bố tôi mắng tôi chỉ vì tôi muốn có cuộc sống tự do.

Và rồi tôi bị tai nạn đó, cơ thể tôi yếu ớt đi... Bố tôi thấy hẳn đây là thời cơ tốt để tống cổ tôi ra ngoài.

Hình như, ông ấy đã đưa ra lí do “cái thằng có thể lăn ra chết bất cứ lúc nào không có tư cách làm chủ gia đình, cho dù nó có là trưởng nam đi nữa”.

Tuy nhiên, ông ấy chẳng được như ý, tôi đã bình phục. Nhưng, em gái Akiha đã bị mặc định là người thừa kế chính thức.

Trước đây, Akiha đã chịu sự răn dạy nghiêm khắc với cương vị là một cô gái nhà Tohno. Nay, nó còn phải nỗ lực hơn rất nhiều. Đó là tất cả những gì tôi được cho hay.

Trước tai nạn đó, tôi cùng Akiha còn chơi đùa với nhau trong vườn. Sau tai nạn đó, tôi chẳng còn gặp nó lần nào nữa.

Thực ra, Akiha đã cố đến thăm tôi vài lần trong thời gian tôi mới chuyển đến ở nhà Arima.

Thật chẳng may, chúng tôi chẳng bao giờ có cơ hội nhìn thấy nhau vì tôi thường xuyên nằm viện. Tôi hoàn toàn mất liên lạc với Akiha khi nó học trường nội trú.

Không như Akiha, tôi đã bị tách khỏi gia tộc.

Đó là lí do tôi có cuộc sống tự do này. Ngôi trường cấp 3 của tôi chỉ thuộc mức trung bình và cơ hội để tôi gặp Akiha ngoài đời gần như bằng không.

Ông già tôi mất, tôi nhận được thông báo hãy quay về.

Nói thẳng thừng, tôi chẳng muốn về lại chút nào.

Nhưng Akiha vẫn ở đó.

Khi chúng tôi còn nhỏ...

Akiha là một cô nhóc rụt rè, dễ giật mình, cứ như đang chịu đựng nỗi đau nào đó. Nó luôn bám theo tôi, tiếng bước chân đều đều.

Thân hình trông mảnh dẻ, mái tóc đen dài cùng các trang phục mang phong cách Tây phương đắt tiền khiến con bé y hệt búp bê Pháp.

Tôi thấy đáng thương cho nó, phải sống một mình trong căn biệt thự trống trải, giờ cũng không còn bố. Nhưng hơn hết là mặc cảm tội lỗi, tôi nghĩ mình đã đẩy hết trách nhiệm gia đình cho nó để sống vui vẻ một cách ích kỉ.

Có lẽ, việc tôi chấp nhận quay về lần này là lời xin lỗi của tôi với Akiha.

Biệt thự Tohno to khủng khiếp.

Bao quanh toàn những hàng song sắt, người ta có thể nhét cả một trường tiểu học vào khuôn viên biệt thự mà vẫn vừa.

Vườn cây dàn thành trận thế trận vây kín, giống như khu rừng. Ngôi biệt thự nằm tại trung tâm khu rừng đó, xung quanh là vài khu nhà rời.

Tôi chẳng nghĩ gì khi còn bé. Tuy nhiên, sau khi đã sống ở một căn nhà bình thường trong tám năm, diện tích lớn thế này thật bất công.

Cổng không khóa.

Tôi mở cổng, tiến thẳng vào cửa chính biệt thự.

Cánh cửa lớn nặng nề như chực bỏ xuống khách viếng thăm.

Bên cạnh đó là một chiếc chuông điện bé xíu.

“... Được rồi.”

Lấy hết can đảm, tôi ấn nút.

Không có tiếng kêu nào phát ra cả.

Sự im lặng ngạt thở kéo dài vài giây.

Và rồi, tiếng bước chân sột soạt sau cửa báo hiệu có người.

“Chúng tôi đợi cậu mãi.”

Cánh cửa kẽo kẹt mở ra.

Bên trong là dãy hành lang tôi vẫn còn nhớ và một cô gái đeo tạp dề.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 14 - “Sunny Place”)

“May thật. Cậu chủ đến trễ quá, tôi chỉ sợ cậu lạc đường. Tôi còn tính sẽ đi tìm cậu nếu cậu vẫn chưa có mặt khi trời tối cơ ạ.”

Cô gái trong chiếc tạp dề lỗi thời nở nụ cười tươi tắn.

“À, không... tại vì... vâng...”

Tôi sửng sốt vì lối ăn mặc cổ xưa của cô ấy đến mức nói năng lắp bắp.

Có lẽ thấy hành vi của tôi thật đáng nghi, cô ấy nghiêng đầu hỏi.

“Cậu là Shiki-sama (1), có phải không ạ?”

“Ồ... Vâng, nhưng chị không cần gọi tôi bằng ‘-sama’.”

“Đúng là cậu rồi? Chà, đừng làm tôi sợ như thế chứ! Tôi chỉ lo mình nhầm lẫn.”

Cách nói chuyện của cô ta chẳng khác nào bà mẹ đang dạy con.

Dù vậy, gương mặt cô ấy vẫn mang nụ cười xinh xắn và nó không làm mất đi vẻ thân thiện của cô ấy.

... Cô ấy mặc tạp dề ra ngoài áo kimono

Cô ấy tiếp đón khách và gọi tôi bằng ‘-sama’.

Thế thì chắc chắn cô ấy là...

“À, này... nếu tôi đoán đúng thì chị là một trong những người giúp việc ở đây nhỉ?”

Cô gái chỉ cười đáp lại.

“Đi thôi, cậu chủ chắc mệt rồi. Xin cứ vào trong. Akiha-sama đang đợi cậu ở phòng khách.”

Cô ấy đi nhanh qua hành lang, hướng tới phòng khách.

Chợt, cô ấy quay lại giống như nhớ ra điều gì, cô cúi chào, nở nụ cười sáng lạn.

“Chào mừng cậu đã về, Shiki-sama.”

Lời chào của cô ấy được thốt lên kèm nụ cười tươi như hoa.

Tôi không biết trả lời ra sao, nên đành chậm rãi bước theo.

Được cô ấy dẫn đường, tôi vào phòng khách.

Có cảm giác như tôi mới vào đây lần đầu.

Tôi không biết là do tôi đã quên mất hay người ta đã tân trang lại nó sau 8 năm.

Dù là lí do nào chẳng nữa, trông căn phòng quá xa lạ, nó giống như thuộc về ai đó hoàn toàn khác.

Trong lúc tôi còn đang ngó nghiêng, cô gái đeo tạp dề cúi chào vội vã.

“Tôi đã dẫn Shiki-sama về rồi ạ.”

“Rất tốt. Kohaku, cô có thể quay về bếp.”

“Cảm ơn cô chủ.”

Có vẻ như tên cô giúp việc là Kohaku.

Kohaku-san cúi chào nhanh chóng, giống như để xin phép xong rồi khỏi phòng khách.

Tức là chỉ còn tôi và hai cô gái tôi không nhận ra.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 02 - “Moonlit Night”)

“Đã lâu rồi chúng ta mới gặp nhau, Nii-san (2).”

Tiếng nói của cô gái với mái tóc dài đen mang ánh mắt sắc bén.

... Bộ não của tôi ngừng hoạt động.

Tôi không nghĩ được gì hết càng không biết đáp lại ra sao. Tất cả những gì tôi đã làm là gật đầu và “Phải.”

... Tôi không nghĩ đó là lỗi nơi tôi.

Sau tám năm, Akiha đương nhiên chẳng giống với hình ảnh trong kí ức tôi. Con bé đã hoàn toàn biến thành một quý cô đúng điệu gia đình quý tộc.

“Nii-san?”

Cô gái tóc đen khẽ nghiêng đầu bối rối.

“À...ừ...”

Thảm hại thay, tất cả những gì tôi có thể làm là ậm ừ.

Bộ não của tôi xoay tròn như con quay trong lúc tôi cố chấp nhận cô gái trước mắt là Akiha, nhưng có vẻ như Akiha đã nhận ra tôi là anh trai nó rồi.

“Trông anh không được khỏe. Anh có cần đi nghỉ trước không?”

Akiha bắn một tia nhìn sắc lẹm về phía tôi.

... Nếu tôi không nhầm thì nó đang cẩu lên rồi?

“...Không. Anh khỏe mà. Anh chỉ ngạc nhiên vì em đã thay đổi rất nhiều, Akiha.”

“Người ta ai cũng thay đổi sau 8 năm thôi, Nii-san. Nhất là ở độ tuổi của chúng ta, hay anh tưởng chúng ta sẽ như ngày xưa mãi mãi?”

... Gì thế này?... Từng lời của Akiha đều như có gai nhọn.

“Không, em thực sự đã thay đổi rồi, Akiha. Em đã trở nên xinh đẹp hơn bao giờ hết.”

Cũng không phải nịnh nọt gì. Thực sự tôi thấy thế.

—Và sau đó.

“Phải rồi. Nhưng mặt khác, về phần anh, chẳng thay đổi dù chỉ một chút.”

Akiha lạnh lùng đáp, hai mắt nhắm lại.

“...”

... Dù sao thì, tôi cũng đã chuẩn bị cho tình huống này.

Đúng như đã dự đoán. Xem ra Akiha chẳng ưa gì tôi.

“Nếu anh thấy khỏe, vậy thì chúng ta hãy nói cho xong. Anh chưa được nghe lời giải thích tại sao anh lại được triệu tập, phải không Nii-san?”

“Anh chẳng nhận được gì nhiều hơn một tin nhắn ”Quay về biệt thự“, tuy nhiên anh có đọc tin ông già qua đời trên báo.”

... Nếu người chủ một công ty lớn chết đi, chuyện đó chắc chắn sẽ xuất hiện trên các tạp chí kinh tế.

Tin Tohno Makihisa qua đời đến tai con trai ông ta, Tohno Shiki, nhờ vào một tờ báo, sau khi tang lễ kết thúc.

Mặc dù không một người họ hàng nào báo tin cho hẳn cả, thằng con mất quyền thừa kế gia sản này cũng dư sức biết tin bằng cách bỏ ra 100 yen mua báo. (3)

Nghe thì có vẻ trào phúng đấy, nhưng xem ra như vậy cũng tiện lợi phết.

“... Em xin lỗi. Nếu anh không được biết tin bố qua đời thì đó là lỗi của em.”

Akiha cúi đầu trong im lặng.

“Không sao cả. Dù anh có đến dự tang lễ đi nữa thì cũng không làm mà ông già sống lại được. Em không cần phải lo đâu.”

“... Em xin lỗi. Nghe anh nói vậy em cũng thấy nhẹ nhõm hơn.”

Akiha có vẻ nghiêm túc, nhưng tôi chẳng quan tâm vụ này cho lắm.

Tang lễ là nghi thức dành cho những ai chưa dứt được tình cảm với người đã khuất. Với người như tôi, kẻ đã cắt đứt sợi dây đó từ lâu lắm rồi thì cần gì chứ.

”Gọi anh trở lại là dự định ngay từ đầu của em. Không thể gửi trưởng nam nhà Tohno cho chi Arima mãi được.

Giờ bố đã mất, những người duy nhất mang dòng máu Tohno là em và anh đó, Nii-san. Em không biết ông nghĩ gì khi gửi anh sang nhà Arima nhưng ông không còn ở đây nữa, chẳng có lí do gì để anh ở lại đó cả. Vì vậy, em gọi anh trở về.”

“... Nghe thật tử tế và chu đáo, nhưng anh rất ngạc nhiên khi em có thể nhận được sự đồng ý của những người họ hàng về vụ này đấy. Không phải chính họ đề xuất việc gửi anh sang nhà Arima sao?”

”Lúc đó là vậy nhưng giờ em đã trở thành chủ gia tộc Tohno. Em cũng vừa hủy lời hứa hôn với nhà Kumigane rồi.

Em mong anh tiếp tục sống ở đây, Nii-san. Thế nhưng, nơi này có luật lệ của riêng nó. Anh phải từ bỏ lối sống buông thả của anh từ trước tới nay.”

“Haha. Anh sợ điều đó chẳng xảy ra đâu. Không có chuyện anh quay trở lại làm một cậu thiếu gia quý phái nhé. Mà anh cũng chẳng cần.”

“Em không đòi hỏi ở anh, nhưng xin hãy tuân thủ, hay anh cho rằng anh không thể làm nổi những điều em đã làm?”

Akiha trừng mắt nhìn tôi.

Xem ra, nó đang tranh thủ trả thù tôi vì tội đã bỏ mặc nó trong tám năm qua.

“Được rồi. Anh hiểu. Anh sẽ cố hết sức.”

Akiha vẫn giữ nguyên ánh mắt trừng trừng giống như chẳng tin tôi chút nào.

“Anh không cần phải cố, chỉ cần anh làm đúng yêu cầu là được.”

Khoanh tay đầy vẻ cao ngạo, con bé đáp dừng dừng.

“Trở lại chủ đề chính. Bây giờ, chỉ có anh và em sống ở đây. Em không thích có người khác quần quanh nên em đuổi hết bọn họ đi rồi.”

“Hả? Đợi đã, Akiha. Em ‘đuổi hết đi’?”

“Anh chắc chẳng thích thú gì khi gặp lại những người họ hàng đó, đúng chứ Nii-san? Em cũng cho thôi việc gần hết người giúp việc rồi, chỉ giữ lại đủ cho anh và em, không vấn đề gì đâu.”

“Khoan đã, ‘không vấn đề’? Em sẽ bị những người khác công kích trong cuộc họp gia tộc nếu làm vậy!”

“Xin hãy im lặng. Anh thích biệt thự này đây ấps người, hay là thích sống thoải mái như thế này hơn?”

... Chà chà.

Ồ thì, đúng là như thế này dễ chịu hơn, nhưng...

“Nhưng mà em vừa mới lên lãnh đạo gia tộc, Akiha. Nếu em lợi dụng quyền lực cứ như tay độc tài thì những người khác sẽ không ngồi yên đâu. Ngay cả ông già cũng không dám bỏ ngoài tai lời của họ.”

“Tất nhiên. Đó là lí do bố gửi anh cho nhà Arima nhận nuôi. Nhưng em thì khác, em căm ghét họ từ lâu rồi. Em không muốn nhìn họ càn quấy thêm chút nào nữa.”

“‘Không muốn nhìn họ càn quấy’...nghe hay nhỉ, Akiha...”

“Hừ, đủ rồi! Anh chỉ cần nghe thôi! Anh không phải lo về phần em! Xin anh hãy lo cho thân anh ấy, Nii-san! Em biết chắc nó sẽ khá khó khăn cho anh đấy.”

Akiha gất gống đáp, quay mặt đi.

“Bây giờ, nếu còn gì anh chưa rõ, cứ hỏi cô ta, Hisui.”

Akiha liếc về phía cô gái đứng cạnh.

Cô gái tên Hisui cúi chào vô cảm.

“Đây là Hisui. Cô ta sẽ là người giúp việc riêng cho anh kể từ hôm nay. Như vậy ổn chứ?”

Cái gì cơ?

“Đợi đã, người giúp việc riêng? Ý em là...”

“Nói cách khác, cô ta là người hầu của anh.”

Akiha tuyên bố một cách hiển nhiên.

Tôi bàng hoàng.

Cô nàng mặc đồ hầu gái đứng đó một cách vô cùng tự nhiên, trang phục hoàn toàn phù hợp với phong cách phương Tây của ngôi biệt thự.

“Khoan khoan. Em biết đó, anh không phải trẻ con. Anh không cần người hầu. Anh tự chăm sóc bản thân được mà.”

“Bao gồm cả nấu cơm và giặt giũ nữa chứ gì?”

Ặc.

Akiha quả là sắc sảo.

“Vì anh đã trở về ngôi nhà này, nên trong mọi thời điểm, anh sẽ nghe theo sự chỉ đạo của em. Em không biết anh sống ở nhà Arima ra sao, nhưng giờ anh sống ở nhà Tohno. Hãy chấp nhận mọi thứ thuộc quyền sở hữu của anh.”

“Ặc...”

Câm lặng, tôi liếc về phía Hisui.

Như dự đoán, cô ta chỉ nhìn lại tôi, vô hồn như búp bê.

“Vậy là xong, Hisui. Hãy dẫn Nii-san về phòng.”

“Vâng, thưa cô chủ.”

Hisui tiến về phía tôi nhẹ tựa cái bóng.

“Tôi sẽ dẫn cậu về phòng, thưa Shiki-sama.”

Hisui tiến về phía hành lang.

Tôi vừa thở dài vừa nói gót theo.

Chúng tôi đi vào hành lang.

Ngôi biệt thự được chia làm cánh đông và cánh tây, với hành lang chạy ở giữa.

Hành lang như con chim đang cánh chéo sang hai bên đông và tây. Mỗi cánh tương đương một bệnh viện nhỏ.

Tôi nhớ ngôi biệt thự này được xây dựng đối xứng nên phần đông và tây có cùng lối kiến trúc.

“Phòng của cậu ở hướng này ạ, Shiki-sama.”

Hisui lên cầu thang.

Có vẻ phòng tôi ở tầng hai.

... Nhớ lại, phòng của người hầu ở tầng một của cánh tây nên chắc phòng của Hisui và Kohaku sẽ ở đó.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 12 - “Emotion”)

Bên ngoài, mặt trời đã lặn.

Cô gái trong bộ đồ người hầu sải bước trên hành lang dài, lơ mơ sáng, mà không nói một câu.

“...Cảm giác như lạc vào xứ thần tiên.”

Không để ý, lời tôi vượt khỏi miệng.

“Cậu vừa nói gì phải không ạ, Shiki-sama?”

Hisui dừng lại, quay mặt về phía tôi.

“Không, tôi chỉ lẩm bẩm thế thôi. Đừng bận tâm.”

“...”

Nhìn tôi một lúc, Hisui cúi chào và lại đi tiếp.

“...”

“Không thốt nên lời” là cụm từ có thể mô tả chính xác hoàn cảnh lúc này.

Căn phòng Hisui cho tôi xem chẳng phải là thứ có thể dành cho một học sinh cấp 3 bình thường.

“... Phòng tôi đây á?”

“Vâng. Nếu cậu chủ thấy không vừa ý, tôi sẽ đổi cho cậu cái khác.”

“Không, làm gì có chuyện tôi không vừa ý. Chỉ là...”

Chỉ là hơi... không, phải là quá xa hoa với tôi.

“Shiki-sama?”

“Thế là tốt rồi. Tôi sẽ vui vẻ ở trong căn phòng này.”

“Vâng. Căn phòng này không bị ai sử dụng trong suốt tám năm qua nên tôi không nghĩ ra lí do gì để cậu phải chê trách nó.”

“...?”

Những lời Hisui nói có vẻ kì quặc.

Nghe cứ như đây là phòng cũ của tôi hồi xưa.

“... Này. Đây có phải phòng tôi ở ngày xưa không?”

“Thưa cậu chủ, tôi được nghe rằng đúng như vậy. Tôi không nhầm lẫn chứ ạ?”

Hisui nghiêng đầu một chút xịu.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, cô gái này cũng có cảm xúc như người thường.

“Nghe cô nói vậy, tôi cũng thấy nó hơi quen quen. Chắc là vậy rồi.”

Thật sự, tôi thấy căn phòng này vô cùng lạ lẫm nhưng tôi nghĩ là do tôi đã rời xa nơi này tám năm thôi.

“Thật khó để tôi làm quen với nơi này. Mới sáng nay, tôi còn ở trong một căn phòng rộng sáu-một-phần-hai chiếc chiếu. Giờ cứ như đang ở trong khách sạn năm sao.”

“Tôi hiểu nguyên nhân, thưa cậu, nhưng xin hãy thoải mái. Từ nay về sau, cậu là trưởng nam của gia tộc Tohno, thưa Shiki-sama.”

“Cô nói cũng phải. Tôi sẽ cố gắng hết sức để trông hợp cách, ít ra là trong mắt người ngoài.”

Thịch. Tôi đặt cặp lên bàn xong đuổi người ra.

Hôm nay khá căng thẳng nhưng xem ra chẳng còn cách nào hơn là thích nghi.

“Shiki-sama, toàn bộ hành lí của cậu chủ đã được mang lên đây rồi. Cậu còn có yêu cầu gì nữa không ạ?”

“Không, không có gì đâu. Tại sao cô lại hỏi vậy?”

“...Có một chút đồ được gửi riêng cho cậu. Nếu cậu cần, tôi có thể mang lên ngay, nên xin cậu chủ đừng ngại yêu cầu.”

“... Tôi hiểu. Nhưng giờ tôi không cần gì nữa đâu. Tôi cũng chẳng có bao nhiêu đồ riêng tư. Hành lí của tôi chỉ có chiếc cặp này, kính, và...”

Sách vở trong cặp cùng một dải ruy băng trắng không biết của ai. Chỉ có vậy...

“Dù sao đi nữa, cô cũng không cần phải lo về chuyện hành lí đâu. Căn phòng này thừa mức xa hoa với tôi rồi.”

“... Tôi hiểu lời cậu rồi. Vậy thì, tôi sẽ gọi cậu sau một tiếng nữa.”

“Một tiếng? Ý cô là bữa tối?”

“Vâng. Xin hãy thư giãn.”

Lúc nào cũng thế, Hisui đều nói năng một cách vô cảm.

... Nhưng, cho dù cô ta có bảo tôi thư giãn thì tôi biết làm gì bây giờ?

Đồng hồ chỉ sáu giờ.

Bình thường, vào giờ này, tôi đang xem TV, nhưng tôi không chắc rằng có thể làm điều tương tự ở đây.

“Này Hisui. Tôi biết chuyện này có vẻ vất vả nhưng trong nhà này có cái TV nào không?”

“TV...?”

Hisui khẽ nhún mày.

... Tôi biết mình đã hỏi một câu ngốc nghếch.

Biệt thự xa hoa thế này mà không có nổi cái TV nào thì nghe kì quặc quá.

Hisui tỏ ra hơi bối rối, mắt nhìn vào khoảng không.

“... Thưa cậu chủ, không có TV trong phòng khách. Một số vị khách viếng thăm có sử dụng chúng, nhưng khi họ rời đi, họ gói ghém chúng cùng với hành lí và mang đi luôn nên tôi không nghĩ còn cái TV nào nữa.”

“Đợi đã. Khách thăm? Những ai cơ? Và bao lâu?”

“Thưa cậu chủ, là những người họ hàng. Trưởng nam của Kugamine-sama từ một nhánh của gia đình, con gái thứ ba của Touzaki-sama và chồng chưa cưới, cậu cả của Kishima-sama đã ở đây trong ba năm.”

“... Ba năm cơ á? Hisui, đó phải gọi là quân ăn bám chứ không phải khách viếng thăm.”

Hisui không nói gì.

Xem ra, người hầu không được nói xấu gì đám người kia bất kể họ thuộc hạng ăn bám tồi tệ tới đâu.

Tóm lại, có vẻ như những người bà con đó đã mang TV đến rồi lại mang đi.

Ông già tôi ghét bất cứ thứ gì hiện đại. Không bao giờ ông ta xem TV. Nếu Akiha được ông ta dạy dỗ suốt tám năm qua thì chắc con bé cũng vậy thôi.

“Thôi kệ, không xem TV cũng có chết được đâu.”

Hisui im lặng.

... Đúng kiểu người hầu mẫu mực, Hisui không hề hé môi trừ khi được hỏi trực tiếp.

Tất nhiên, như thế càng khiến tôi khó xử.

Tôi hy vọng có cách nào đó biến về mặt vô hồn nở nụ cười nhưng xem ra không cố gắng thì không thể.

“À, hình như có phòng đọc sách ở tầng một cánh tây, đúng không nhỉ? Chắc tôi sẽ tranh thủ đọc một chút để giết thời gian.”

Hisui vẫn không đáp lời.

Cô ta chỉ đứng trước cửa. Tôi còn không rõ liệu cô ta có nhìn tôi hay không.

“Hisui?”

Vẫn không nói gì.

Đột nhiên, cô nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Tôi nghĩ trong phòng Nee-san (4) có một cái.”

“Hả?”

Tôi không hiểu cô ta đang nói chuyện gì nữa.

“... Ồ... có một cái gì cơ?”

“Thưa cậu, là TV. Tôi nhớ đã từng thấy một cái trong phòng Nee-san.”

Hisui nói mơ hồ như đang nhớ về điều xa xăm nhiều năm trước.

“Đợi đã, Nee-san? Cô đang nói về Kohaku-san có phải không?”

“Vâng ạ. Hiện giờ, chỉ có tôi và Nee-san làm việc trong căn nhà này.”

Nhờ lời cô ấy, tôi mới nhớ ra, họ trông khá giống nhau. Chỉ là, tôi không thể tưởng tượng được họ là hai chị em khi Kohaku-san luôn cười rục rờ còn Hisui thì chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Tôi rõ rồi. Kohaku-san quả thực giống người hay xem TV.”

Nhưng tôi không lỗ mắng đến mức chạy thẳng đến phòng Kohaku-san và yêu cầu rằng, ‘hãy nhường TV cho tôi xem’.

“Xin lỗi, cứ quên những gì tôi vừa hỏi đi. Dù sao thì, tôi cũng phải sống ở đây lâu dài, nên cứ chấp nhận phong cách của nơi này vậy.”

Có trời mới biết Akiha sẽ châm chích tôi ra sao nếu nó biết tôi xem TV.

Xem ra, tôi sẽ sống như một học giả kể từ hôm nay rồi.

“Được rồi. Tôi sẽ ở trong phòng đợi bữa tối nên cứ gọi tôi khi đến giờ. Chắc cô còn có việc phải làm, đúng chứ Hisui?”

Hisui gật đầu đồng ý và quay lưng đi.

Khẽ đẩy cửa, cô ấy đi mất.

Bữa tối chỉ có tôi và Akiha ngồi đối diện nhau.

Hisui và Kohaku không ăn cùng chúng tôi, chỉ đứng sau lưng để phục vụ. Chắc đây là quy tắc vốn có.

...Ban đầu, tôi cứ nghĩ bốn người chúng tôi sẽ ăn cùng nhau nên bị rơi vào tình thế này quả là khó xử.

À, một điều đáng lưu ý là tôi đã quên sạch cách thức ăn kiểu quý tộc.

Kể ra, tôi cũng còn nhớ chút chút nên cũng chẳng đến nỗi trông ngốc hoàn toàn. Tuy nhiên, con người thì ai cũng vụt những kinh nghiệm mình không dùng tới vào trong xó thối.

Không khí căng thẳng kinh khủng, bất cứ cử động nào của tôi cũng làm chân mày Akiha nhíu lại.

... Giờ nghĩ lại, nếu ngày nào cũng phải chịu đựng cảnh này thì thật đau đầu.

Ăn tối xong, tôi quay về phòng.

Mới chỉ hơn tám giờ tối.

Vẫn còn sớm để ngủ, nên làm gì đây nhỉ?

Chú thích:

(1) -sama là kính ngữ dành cho người nghe có vai vế cao hơn hẳn người nói. Thể hiện sự kính trọng hơn -san, -sama ban đầu dùng để người hầu gọi chủ nhân. Hiện nay nhân viên bán hàng cũng có thể gọi khách hàng là -sama như một cách nịnh khéo. Trong Tsukihime thì nó được dùng như “cậu chủ” hoặc “cô chủ”.

(2) Nii-san là một trong những cách trang trọng nhất để gọi anh trai. Có vài cách gọi phổ thông hơn, như Aniki, hay Onii-chan.

(3) Thời điểm hiện tại trong Tsukihime là ngày 21/10/1999. Vào thời điểm này, Internet còn chưa phổ biến nên báo giấy là kênh thông tin quan trọng. Ngoài ra, mặt bằng chung về trình độ tin học của dân Nhật không hề cao, chủ yếu do ít người thạo tiếng Anh.

(4) Nee-san là cách trang trọng để gọi chị gái, tương tự Nii-san với anh trai.

7. Ciel Route - Chương 7: Trở Về (5)

“Oài.”

Vẫn còn căng thẳng sau bữa ăn, tôi vươn vai.

Tôi rướn hết cổ rồi đổ người thích xuống giường.

“Mẹ ơi, ngay cả ăn tối cũng thành cực hình.”

Đương nhiên không phải do dao và nĩa nặng nề mà là cái lườm của Akiha rất đáng sợ.

“Shiki-sama ơi, cậu có ở trong đó không ạ?”

Tôi nghe thấy giọng Hisui kèm tiếng gõ cửa.

“Vâng, tôi ở đây. Cô cứ vào đi.”

“Tôi xin phép, thưa cậu chủ.”

Hisui tiến vào và cúi chào.

“Tôi đến chuẩn bị giường. Chắc cậu không hứng thú với việc này đâu nên cậu có thể xuống phòng khách đợi một lát được chứ ạ?”

“Không, tôi không ngại đâu. Tôi sẽ ngồi yên trong góc phòng, cô cứ làm việc của cô đi.”

Nhảy khỏi giường, tôi ngồi vào một góc.

“...”

Hisui trông như muốn phản bác nhưng vẫn kìm lại và im lặng làm việc.

“Này Hisui.”

“Vâng? Có chuyện gì thế, thưa Shiki-sama?”

“À thì, cô cứ tiếp tục đi, chỉ là không cần phải đứng thẳng một cách quá sức như thế.”

“....”

Hisui không đáp lại.

Xem ra, cô ta bị tiêm nhiễm lối cư xử của người hầu đến tận óc rồi.

“Xin lỗi, chỉ là hãy nói chuyện với tôi trong lúc cô làm việc. Tôi bắt đầu thấy khó xử rồi đó, có cảm giác như tôi đang làm rối công việc của cô hơn.”

“Nếu cậu chủ đã nói vậy thì tôi sẽ tuân theo.”

Hisui im lặng quay trở lại chiếc giường.

“Ồ...có phải giờ giới nghiêm ở đây là bảy giờ tối?”

”A... Dạ, vâng ạ.

Cửa chính được khóa lại vào bảy giờ. Một tiếng sau đó, tất cả các lối vào biệt thự cũng vậy.

Còn một quy định là không ai được đi lại trong biệt thự sau mười giờ tối.”

“Không được đi lại trong nhà?... Tôi không muốn kêu ca nhưng như thế cũng quá đáng nhỉ? Akiha và tôi có còn là trẻ con đâu, cũng không cần nghiêm khắc vậy chứ.”

“...Vâng ạ. Tuy nhiên, nó là quy định nên xin cậu hãy tuân theo. Cậu không biết những vụ án xảy ra gần đây hay sao, Shiki-sama?”

... Phải, vụ án quỷ hút máu mà Arihiko kể.

Thôi vậy, nếu tình hình đã như thế thì tôi nên cẩn thận vẫn hơn.

“Thưa cậu chủ, cậu còn muốn biết thêm gì nữa không ạ?”

Hisui trải xong vải lót giường rồi quay mặt nhìn tôi.

“Ồ...Để xem nào...”

Tôi còn nhiều câu hỏi lắm nhưng tôi vẫn chưa biết gì về Hisui và Kohaku-san cả.

“Cô có phiền không nếu tôi hỏi lạc đề một chút?”

“Vâng, có chuyện gì ạ?”

“Tôi muốn biết công việc thường nhật của cô và Kohaku-san là gì.”

“Nhiệm vụ của tôi là phục vụ cậu chủ và chị tôi - Kohaku thì phục vụ Akiha-sama.”

Nếu còn thời gian thừa, chúng tôi sẽ quét dọn xung quanh biệt thự. Cậu còn muốn biết gì nữa ạ?”

“... Phục vụ... Thì ra là như thế.”

Vai tôi tự dưng nặng nề.

Akiha chắc không thấy lạ lắm gì nhưng tôi thì chỉ là một học sinh cấp 3 bình thường thôi.

Tôi không muốn phiền đến một cô gái ngang tuổi tôi phục vụ tôi, ít nhất là hiện tại.

“... Phục vụ tôi, ý cô là cô là người hầu của riêng tôi hả?”

“Vâng ạ. Xin đừng ngại ngần yêu cầu gì ở tôi.”

“... Được, tôi hiểu rồi. Nếu Akiha đã giao việc này cho cô, thì tôi có muốn chối từ cũng không nổi, cô cứ tiếp tục làm việc của mình đi...”

“Thưa cậu chủ, có điều gì cậu đặc biệt quan tâm không ạ?”

“Không có gì nhưng cô có thể ngừng gọi tôi là ‘Shiki-sama’ được không? Nói thật thì mỗi lần nghe vậy, xương sống tôi dựng hết cả lên.”

“Nhưng Shiki-sama, cậu là chủ nhân của tôi.”

“Chính vì vậy nên tôi mới không thoải mái. Cho đến hôm qua, tôi vẫn là người bình thường. Tôi không có ham muốn được một cô gái tầm tuổi mình chào bằng ‘-sama’.”

“Tôi hiểu rồi ạ.” Hisui đáp lại vẻ không hào hứng lắm.

“Cứ gọi tôi là Shiki, tôi sẽ gọi cô là Hisui. Xin hãy bỏ tác phong khách sáo đi và thả lỏng hơn một chút.”

Vẫn không biểu cảm gì, Hisui nhún mày như đang bối rối.

“Nhưng, cậu là ông chủ của tôi.”

“Tôi không thuê cô làm việc này. Và cô làm những việc tôi không làm được, nên cô mới là người giỏi.”

“Tôi hiểu rồi.” Hisui tiếp tục trả lời không tình nguyện.

... Xem ra, tôi không thể thay đổi ý kiến cô ta chỉ trong sớm chiều.

“Dù sao đi nữa, cứ quyết định thế nhé. Đừng tỏ ra khách sáo với tôi. Phiền cô nhắc luôn cho Kohaku-san nữa.”

“Rõ rồi ạ, sẽ như lời cậu dặn, Shiki-sama.”

Không nói gì thêm, Hisui cúi chào.

Cô ta chẳng hiểu tôi chút nào.

“Tôi xin phép được rời đi. Xin cậu chủ cứ nghỉ ngơi.”

Cúi đầu, Hisui đặt tay lên nắm cửa.

Ái chà, tôi quên hỏi một thứ.

“À này, cô đợi chút đã.”

Chạy ra cửa, tôi đặt tay lên vai Hisui trước khi cô kịp ra ngoài.

Trong chớp mắt, Hisui đẩy tay tôi ra một cách quyết liệt.

Một tiếng ‘chát!’, cô tát tay tôi rồi lùi lại.

“Oái ?”

Quá ư bất ngờ, tôi chỉ biết kêu thế.

Hisui dù không biểu lộ gì qua nét mặt nhưng cô nhìn tôi trừng trừng.

“Này...Tôi vừa làm gì có lỗi với cô sao?”

“A...”

“... Tôi vô cùng xin lỗi cậu chủ...”

Giọng Hisui rất lo lắng.

“... Tôi không quen bị đụng chạm. Xin thứ lỗi cho tôi.”

Vai Hisui run lên nhẹ nhẹ.

Hình như tôi vừa làm điều gì đó rất tồi tệ.

“À... Phải, tôi xin lỗi.”

Tôi buột miệng xin lỗi.

Tôi chẳng biết tại sao, tôi chỉ cảm thấy có lỗi với Hisui nên tôi cúi đầu.

“...”

Hisui chẳng nói gì hết.

Tôi có cảm giác ánh nhìn của cô ấy lại trở về bình thường.

“Cậu không cần phải xin lỗi, Shiki-sama. Tôi mới là người có lỗi.”

“Không, ờ, có lẽ, nhưng tôi chỉ”

Tôi gãi tai.

Hisui nhìn tôi, rồi chớp mắt.

“Vâng... Vừa rồi cậu định hỏi tôi gì đó ạ, Shiki-sama?”

À phải rồi.

Tôi giữ Hisui lại vì muốn hỏi một chút việc.

“À, tôi muốn hỏi về Akiha. Tôi tưởng nó đang học nội trú?”

“Đó là hồi cấp 2, thưa Shiki-sama. Kể từ năm nay, Akiha-sama có đặc quyền được đến trường từ nhà.”

“Ồ... Ý cô là nó đi học từ nhà ấy hả?”

“Vâng ạ, nhưng thường thì cô chủ cũng không về nhà sớm như hôm nay. Akiha-sama còn phải luyện tập vào buổi tối nên cô chỉ có mặt ở nhà vào bảy giờ kém.”

“Luyện tập? Tập cái gì vậy?”

“Hôm nay là thứ Năm, cô chủ có bài tập vĩ cầm.”

“Hử?”

“Thông thường, cô chủ luôn về nhà trước bữa tối vào ngày cuối tuần, nếu cậu có điều gì cần hỏi Akiha-sama, xin hãy nhắn cho Nee-san sau giờ cơm.”

Hisui cúi chào tạm biệt, rời khỏi phòng.

“Tập chơi vĩ cầm...”

Cái quái gì thế?

Con bé là quý cô đài các chắc, tại sao phải tự làm khổ mình như thế ?

“... Mà khoan, nó đúng là tiểu thư đài các mà.”

Đúng thế. Nhớ lại thì, em gái tôi, Tohno Akiha, sinh ra đã là quý cô rồi.

Trong kí ức, con bé luôn là đứa trẻ ngoan ngoãn, rụt rè và hay chạy theo tôi mọi lúc mọi nơi.

Khi còn bé, con bé rất ít nói, chẳng bao giờ nó có cam đảm để nói lên yêu cầu. Nó luôn sợ bị bố mắng.

“Xem ra, tám năm là khoảng thời gian đủ dài để con người thay đổi.”

Sau chùng đó, tôi đã trở thành tôi bây giờ.

Akiha đã trở thành người như nó hiện tại.

Tám năm quả thực dài quá.

Chẳng phải đó tính bằng nửa cuộc đời chúng tôi hiện giờ sao?

Tôi đã vắng mặt khỏi biệt thự này đúng vào thời khắc khi đứa trẻ chuyển thành người lớn.

“... Anh xin lỗi, Akiha.”

Tôi nghĩ quan hệ giữa chúng tôi chắc chắn sẽ tốt hơn nếu tôi ở chung với nó trong những năm qua.

Tôi vô thức thốt ra lời xin lỗi.

Còn lại một mình, tôi ườn người trên giường.

Ngôi nhà này từ tám năm trước...

Những người bà con từ lúc đó...

Có cảm giác như chúng không thuộc về mình.

thở dài

“... Chẳng hiểu mình đang nghĩ gì nữa?”

Lời cầu nhàu rơi vào khoảng không, tôi thiếp đi.

À huuuuuuuuu.

Tôi nghe thấy tiếng vọng từ xa xăm.

À huuuuuuuuu.

Con gì đang hú vậy. Quá cao và chói tai so với chó hoang.

À huuuuuuuuu.

Tiếng vang va đập trong tai tôi. Nó định hú lên tận mặt trăng hay sao?

À huuuuuuuuu.

Quái gở thật. Tiếng con thú này làm tôi đau đầu quá.

À huuuuuuuuu.

Vẫn không chịu ngừng.

À huuuuuuuuu.

À huuuuuuuuu.

À huuuuuuuuuuuuuuuuuu—

“... Đủ rồi, im hết đi!”

Tôi bật dậy.

Vẫn còn nghe tiếng chó tru ngoài cửa sổ

Đồng hồ mới chỉ hơn mười một giờ đêm.

Thế này thì phiền toái quá.

“Mẹ kiếp, bị vậy thì làm sao ngủ nổi!”

Tiếng chó tru từ nơi nào đó gần đây.

... Xem ra, tôi không thể ngủ tiếp nữa.

Chắc chắn, Akiha và những người kia cũng chẳng ngủ nổi trong tình trạng này.

Vì là người đàn ông duy nhất trong nhà, tôi buộc phải ra ngó nghiêng thôi.

“...Mình đoán nó xuất phát từ bên phải biệt thự.”

Tôi kéo rèm lên rồi nhìn ra xung quanh.

Và,

Bên ngoài phòng là một cái cây lớn.

Trên một cành cây, xuất hiện một con quạ xanh.

Đêm tối sẫm.

Tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài màu đen, ấy vậy mà màu lam của con chim rõ như ban ngày.

“...”

Tôi chưa bao giờ thấy con quạ nào màu lam cả.

Nó nhìn lại tôi.

Anh mắt của nó như soi xuyên qua tôi, vô hồn và máy móc.

Quạaaaa!

Kêu lên như tiếng ngáp, con chim bay đi không tiếng động.

“... Cái gì vậy?”

... Tôi lạnh xương sống.

Tiếng tru của bầy chó tăng dần.

À huuuuuuuuu.

À huuuuuuuuu.

À huuuuuuuuu.

“ ... ”

Tôi thấy sợ rồi đó.

Không chỉ ồn, tiếng kêu đó còn làm tim tôi đập điên cuồng. Tôi có cảm giác mình căm ghét nó từ bản năng.

“Im hết!”

Tôi thay đồ ngủ bằng đồng phục, và rời khỏi phòng.

À huuuuuuuuu.

Tiếng tru vang vọng trong đêm.

Tiếng kêu này chắc chắn từ cánh phải của biệt thự.

“ ... ”

Không biết tại sao, cổ họng tôi khô khốc.

Bức tường cao chạy dọc theo khuôn viên biệt thự.

Ho nhẹ, tôi đi về hướng phát ra tiếng kêu.

Tôi đến nơi phát ra tiếng chó tru.

“ ... Hả?”

À huuuuuuuuu.

Tiếng tru không ngừng nghỉ.

Nhưng làm gì có con vật nào ở đây.

Ở đây chỉ có... một bóng người.

Dưới ánh đèn đường, bóng một người đàn ông trùm áo khoác lộ ra.

Tiếng tru phát ra ngay từ chỗ ông ta.

Nhưng chẳng thấy một con chó nào cả.

Người đàn ông đó rất cao lớn.

Ông ta có vẻ cơ bắp, đang đứng xoay lưng về phía tôi.

“ ... ”

Họng tôi... khô rang.

À huuuuuuuuu. Tiếng gào của đàn chó vang vọng trong tai tôi.

Gió đêm lạnh phủ lên da thịt.

Không biết vì nguyên nhân gì, tôi chẳng thở hay cử động nổi, cứ như chìm dưới đáy biển.

Quạaaaa!

Tiếng kêu phía trên đầu.

Vỗ cánh ồn ào, con quạ xanh đậu lên vai người đàn ông.

Và rồi,

Đột nhiên, nó tan biến.

“Hả?”

Chẳng lẽ là ảo giác?

Cứ như con quạ bị tan chảy vào trong áo khoác của ông ta.

“...”

Người đàn ông mặc áo đen quay lại.

Dưới ánh đèn đường, ông ta y hệt bóng ma.

Một khối đen kịt.

Chính giữa khối đặc đó, chỉ có đôi mắt sắc như gươm dao cháy lên, bập bùng ngọn lửa của trí tuệ.

“...Ồ.”

Không thở nổi.

Nhưng may thay, dường như đôi mắt trên còn không thèm nhìn vào tôi.

“Không phải ở đây.”

Người đàn ông mặc áo khoác đi mất.

Khi ông ta khuất tầm mắt, tôi mới có thể thở lại bình thường.

“Hộc... hộc, hộc.”

Tôi thở dốc.

Tiếng chó tru đã dứt rồi.

Tôi quay về phòng.

Không hề có dấu hiệu của Akiha hay ai khác đã tỉnh giấc. Tôi đoán chắc chỉ có mình tôi bị đánh thức.

“Hự!”

Cái quái gì thế?

Đau đầu quá.

“Hử...? Tại sao mình lại run bần bật?”

Liếc xuống, tôi thấy ngón tay mình vẫn rung lên.

Toàn thân run rẩy, lưng lạnh toát.

Cứ như là... đúng rồi.

Cứ như là ai đó đã rút xương sống tôi ra và gắn bằng đá vào.

“...”

Choáng váng.

...Có phải chứng thiếu máu tái phát?

Tôi cảm giác như mình đang ngã lặn ra.

Chưa hết, tôi lại còn thấy cái này nữa.

“Cái gì?”

Mặc dù vẫn đeo kính, tôi đang nhìn thấy những “đường kẻ”.

“Aaa...!”

Đã lâu rồi mới phải nhìn thấy chúng, tôi không tự chủ nổi.

Tôi phát ồm.

Vẫn còn choáng váng bởi cơn thiếu máu, tôi muốn ói sạch những thứ trong dạ dày ra.

“...Chuyện quái gì, đang xảy ra.”

Tôi không hiểu được.

Chỉ có một điều rõ ràng là chừng nào còn mở mắt, những đường kẻ sẽ chạy kín tầm nhìn của tôi.

Quả là ác... mộng.

Bằng cách nào đó, tôi vẫn leo được lên giường.

... Đúng rồi. Ngủ thôi. Vậy là sẽ quên hết những gì vừa thấy.

Không cựa quậy nổi.

Tất cả những gì tôi làm được là làm đó và ngủ gục xuống, như cái xác.

8. Ciel Route - Chương 8: Nhất Niệm Thành Ma (1)

Sensei từng dạy tôi.

Đôi mắt tôi có thể thấy được điểm yếu của vật chất.

Và, nếu “vật” đó là con người thì những gì tôi thấy sẽ là điểm chết của họ.

Những đường nét, nếu bị cắt nhẹ qua, cơ thể họ sẽ vỡ tan tành.

Chỉ cần làm thế, dù vật chất có cứng như sắt thép cũng dễ dàng bị phá hủy.

“Nói cách khác, mọi vật từ khi sinh ra đều có số mệnh và ngày tử vong đi song song với nó. Bất cứ vật chất nào có hình thù đều như vậy, Shiki.”

Đấy là những gì Sensei đã nói.

Khi đó, tôi vẫn còn là đứa trẻ.

Tôi nhớ cái cảm giác khi chợt hiểu rõ lời của chị ấy và thấy run sợ.

Nói ngắn gọn, cả thế giới này đầy những vết nứt và nó có thể đổ sụp xuống bất cứ lúc nào.

Nếu trên mặt đất cũng xuất hiện những đường kẻ, tôi cảm giác rằng chỉ cần tôi đi lên trên thôi cũng đủ làm nó vỡ toác ra rồi.

Khi tôi hiểu ra những lời chị dạy, tôi cảm ơn Sensei tận đáy lòng vì đã tặng tôi cặp kính này.

Tôi không thể sống tiếp nếu cứ nhìn thấy những đường nét đó.

Những điểm đen nơi mọi thứ dễ dàng bị đâm thủng.

Chẳng có gì hay ho khi biết về chúng.

“Chào buổi sáng, thưa cậu chủ.”

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 13 - “Light”)

... Giọng nói xa lạ.

“Thưa cậu, trời sáng rồi. Đến giờ tỉnh giấc rồi, Shiki-sama.”

...Ngừng gọi tôi là Shiki-sama đi.

Tôi đã nói từ hôm qua rồi, cô làm tôi nổi hết gai ốc lên.

Tôi tỉnh giấc.

Hisui đứng xa xa, như một bức tượng.

“ ... ”

Mình đang ở chỗ quái nào nhỉ?

“Chào buổi sáng, Shiki-sama.”

Cô gái mặc đồ người hầu cúi chào.

“À... phải rồi. Mình đã về nhà... ờ.”

Tôi bật dậy, nhìn quanh.

Cơn đau mãnh liệt ở hai bên đầu.

“Hả?”

“Có phải cậu đang tìm kính phải không ạ?”

Hisui nhẹ nhàng đặt nó vào tay tôi.

“Phù.”

... Tôi thở phào.

Đêm qua, trước khi tôi đi ngủ, tôi ngỡ mình đã thấy những đường kẻ mặc dù vẫn còn đeo kính. Chắc do tôi tưởng tượng thôi.

“ ... ”

Có lẽ, nguyên nhân bắt nguồn từ việc tôi ngủ trong một căn phòng xa lạ. Tuy nhiên, tôi vẫn đang choáng váng.

“Shiki-sama?”

Hisui gọi tôi.

Lắc lắc đầu, tôi cố đánh bật cơn buồn ngủ.

“Chào buổi sáng, Hisui. Cảm ơn đã đánh thức tôi.”

“Cậu chủ không cần phải cảm ơn tôi đâu. Đánh thức cậu là trách nhiệm của tôi, thưa Shiki-sama.”

Hisui trả lời một cách ngắn gọn và hoàn toàn vô cảm.

... Mặc dù nét mặt không biểu cảm chút nào, Hisui vẫn rất xinh đẹp.

Lẽ ra, việc được một cô gái như vậy đánh thức vào mỗi sáng quả là tuyệt vời, nhưng nếu như Hisui chẳng biết cười là gì, tôi không vui nổi.

...Thật đáng tiếc.

Chỉ cần Hisui có được nửa sự rạng rỡ của Kohaku-san thôi, cô ấy sẽ rất dễ thương.

“Cậu còn cần gì nữa không ạ?”

Phát hiện ra tôi đang nhìn cô ấy, Hisui đáp lại.

“Không, không có việc gì. Nhìn cô khiến tôi cảm thấy đúng là mình đã về biệt thự Tohno rồi.”

Đứng dậy, tôi vươn vai.

Bất thành lính, tôi thấy mình đang mặc đồ ngủ.

Ê, chắc chắn là hôm qua tôi đã...

“Hả? Tôi nhớ tôi đã mặc đồng phục đi ngủ.”

“Vâng. Như vậy không tốt cho sức khỏe của cậu chủ nên Nee-san đã thay quần áo cho cậu chủ và đưa cậu chủ trở lại giường.”

Hisui giải thích cứ như chuyện bình thường.

Tôi hiểu rồi. Cô ta thay quần áo cho tôi. Đúng là nằm gục trên giường như vậy thì tôi có thể bị cảm.

Ở đây có một cô hầu gái chuyên nghiệp đáng tuyên dương... Đây, đợi chút đã...!

“Cái...!?”

Tôi liếc nhanh xuống quần dài và quần lót.

Quần dài của tôi là đồ mới toanh. Ngay cả quần lót cũng khác.

“Cái... cái... cái...!?”

Tôi muốn gầm lên ‘Cô đã làm cái quái gì thế!?’ nhưng đột nhiên lời nói liền nghẹn lại ở cổ họng.

Tôi phải bình tĩnh cân nhắc đã.

... Xem nào. Đầu tiên, một nửa lí do là do tôi.

Và người thay đồ cho tôi không phải là Hisui. Đó là chị cô ấy, Kohaku-san.

Than phiền cũng phải tìm đúng người mới được.

“Đây Hisui.”

“Vâng, chuyện gì thưa cậu?”

“Cô không cần phải tự ý làm những việc kiểu này đâu. Nếu cô cần gì, cứ đánh thức tôi dậy. Tôi có thể tự thay đồ cho bản thân và tôi muốn tự làm.”

Mặt tôi đỏ như gấc khi nói ra những lời trên. Hisui chậm rãi gật đầu vể vắn thành.

“Đồng phục của cậu chủ đã được gấp lại và đặt ở phía kia. Xin hãy xuống phòng khách sau khi cậu thay đồ xong.”

“...”

Bổ khí. Tôi bất cần quá.

Chẳng những đi ngủ trong tình trạng mặc đồng phục mà còn nằm gục trên giường đã đủ rồi, nhưng không tỉnh giấc nổi trong lúc người khác thay đồ cho thì thật là quá quắt.

“Lẽ ra mình phải nhận ra chứ, nhưng...chắc hôm qua mệt quá.”

Tự trách bản thân giờ chẳng có ích gì. Tôi không thể cứ lằm bằm như thằng ngố mãi được. Tốt nhất là thay đồ nhanh chóng rồi xuống ăn sáng.

Đồng phục của tôi được gấp gọn gàng, cả áo sơ mi cũng được là phẳng phiu.

Cảm giác thật thoải mái khi luồn tay qua áo. Cứ như mặc đồ mới nguyên.

“... Không, cũng không có gì phải xấu hổ khi bị nhìn thấy trong lúc khỏa thân, nhỉ? Đúng chứ.”

Đó không phải lỗi của tôi. Tuy nhiên, tôi vẫn xấu hổ khi nghĩ đến việc mình được cô nàng Kohaku-san dễ thương đó giúp thay đồ.

Chưa hết, hình ảnh phản chiếu trong gương là nụ cười toét sang hai bên mặc dù gương mặt vẫn đỏ rực.

... Mày có ổn không đấy, Tohno Shiki?

Tao tưởng mày phải thấy khó chịu vì chuyện đó chứ, thằng ngốc này.

Akiha và Kohaku-san đang ngồi thoải mái trong phòng khách.

Akiha mặc đồng phục của Học viện nữ sinh Asagami, một ngôi trường danh giá dành riêng cho con gái nhà giàu.

Hai người bọn họ uống trà một cách im lặng, giống như đã ăn sáng từ lúc trước.

“Này, Akiha. Chào buổi sáng.”

(Nhạc nền: Melty Blood Actress Again - Elegant Summer)

“Chào buổi sáng, Nii-san.”

Đối lập với sự vội vã của tôi, Akiha rất bình thản.

“Chào buổi sáng, Shiki-san. Nếu cậu muốn ăn sáng thì tôi đã chuẩn bị xong ở nhà ăn rồi, xin hãy nhanh lên.”

Kohaku-san chào tôi bằng nụ cười dịu dàng, tương phản với nét cao ngạo của Akiha.

“À, cảm ơn chị nhé... Có vẻ như mọi người đang uống trà sau bữa sáng. Em cũng ăn xong rồi à, Akiha?”

“Dĩ nhiên. Em không cần biết lúc nào anh tỉnh giấc, Nii-san, nhưng ít nhất hãy dành đủ thời gian cho bữa sáng. Ăn sáng sau bảy giờ là dấu hiệu của sự lười nhác.”

“... Anh lại nghĩ ăn sáng vào bảy giờ là rất bình thường. Em thức dậy vào lúc nào vậy, Akiha?”

“Em thức giấc vào năm giờ sáng hàng ngày. Có vấn đề gì không ạ?”

“...”

... Chà chà. Tôi không hiểu tại sao con bé phải dậy sớm thế nhưng với mình chứng đó thì tôi hết đường cãi.

“Ngoài ra, từ đây đến trường anh chỉ mất nửa tiếng đi bộ, đúng chứ? Nếu anh đi học muộn ngay cả khi đã gần trường đến thế, thì quả là xấu hổ đó.”

“... Ặc.”

Lời nói của Akiha như gai đâm xuyên tai.

Nhưng nó nói đúng khiến tôi chẳng còn bất cứ lý do gì để chối cãi nữa.

“Hừ! Không phải lỗi của anh. Đêm qua ồn quá, anh không ngủ được.”

“À, em hiểu rồi. Chắc chắn anh chưa quen ngủ ở căn phòng đó... Thôi được, em sẽ bỏ qua cho anh lần này.”

“Không, không phải vì anh không quen giường, mà là...”

Bất kể với ai đi nữa, thì tiếng tru của đám chó hôm qua cũng rất ồn ào. Không phải do phòng ốc, mà là do chúng.

“Này, vụ tối hôm qua ấy... có phải đêm nào cũng như vậy không?”

“Gì cơ ạ?”

Akiha nghiêng đầu về không hiểu câu hỏi của tôi.

... Xem ra tôi chẳng truyền đạt được ý mình chút nào.

“Thì anh muốn nói về chuyện xảy ra đêm qua. Tiếng chó tru ‘hú hú hú hú’ ấy. Lũ chó hoang tru lên cứ như chưa bao giờ được tru.”

Akiha và Kohaku-san liếc nhau xong cùng lúc quay lại, nhìn tôi chăm chăm.

... Cứ như họ nghĩ tôi bị thần kinh rồi. Không thể dễ yên như vậy.

“Được rồi. Anh không hỏi em nữa, Akiha. Đây Kohaku-san, đêm qua đúng là ồn ào quá nhỉ?”

“Dạ...có thật vậy không nhỉ? Tôi nghĩ gió đêm qua thổi mạnh thật nhưng... điều duy nhất có vẻ kì lạ trong lúc tôi đi tuần đêm là cậu, nằm gục trên giường trong bộ đồng phục.”

“... À, phải. Từ giờ tôi sẽ chú ý hơn.”

“Chuyện gì cơ? Nói xem, Kohaku.”

“Dạ, chẳng có gì đâu ạ. Chỉ là, Shiki-san có tư thế ngủ không được đẹp lắm thôi.”

Kohaku-san né tránh câu hỏi của Akiha bằng cách cười trừ.

... Giờ mới để ý, Kohaku-san vừa gọi tôi là ‘Shiki-san’.

Xem ra, đêm qua, Hisui đã nhấn lại lời của tôi.

“... Mấy người không để ý gì sao? Đám chó hoang đó sủa liên tục trong nửa tiếng liền ấy chứ. ‘Hú hú hú hú’. Nếu như thế mà còn yên tĩnh thì tôi không biết nói gì hơn được.”

“Ha ha... đúng là tối qua hơi khó xử cho cả hai chúng ta.”

... Tôi có cảm giác dường như Kohaku-san đang hiểu nhầm ý mình.

“Nói tóm lại, hôm qua đã xảy ra chuyện như thế đó.”

“Hừm... Em không nhớ có nghe được tiếng gì như vậy đâu. Cô cũng không, đúng chứ, Kohaku?”

“Vâng ạ, tôi cũng không nghe thấy gì hết. Xin lỗi nhé, Shiki-san. Tôi không nhớ ra điều gì thực sự đặc biệt vào đêm qua cả.”

“Vậy thì coi như xong rồi. Khả năng duy nhất còn lại là do Nii-san mơ về chuyện đó thôi.”

“...Ồ.”

Ồ thì, con bé cũng có lí khi nói rằng đó là giấc mơ, nhưng...

”Chắc chắn anh gặp ác mộng vì chưa quen ngủ trong biệt thự thôi, Nii-san.

Em nghĩ ra biện pháp rồi. Nếu tối nay lại có tiếng chó hoang sủa, vậy chúng ta cứ nuôi một con chó gác cửa thật dữ tợn là được.”

Akiha cười tinh ranh.

“Em không còn thời gian nữa nên xin phép nhé, Nii-san. Anh nhớ tránh bị chó cắn trên đường đi học.”

Akiha rời đi.

Kohaku-san tiễn con bé ra hành lang.

“...”

Giờ là lúc nên suy ngẫm một chút đây.

Tổng kết lại những chuyện từ hôm qua đến giờ, có một điều quá ư hiển nhiên là Akiha rất, rất ghét tôi.

Tôi đi ra hành lang sau khi ăn bữa sáng do Kohaku-san nấu.

Hisui đã đứng đợi ở đó, tay cầm cặp của tôi.

“Cậu chủ chắc là kịp giờ học chứ ạ?”

“Phải, từ đây đến trường không mất tới 20 phút nếu tôi chạy. Bây giờ mới là 7 giờ 30 nên cho dù phải đi đường vòng, tôi vẫn có mặt đúng giờ.”

Hisui gật đầu, tỏ vẻ hài lòng với câu trả lời của tôi.

“Tôi rõ rồi ạ. Tôi sẽ tiễn cậu ra cửa.”

“Ồ... À, thôi được, cảm ơn cô.”

Đúng là ngược đến chết khi có người hầu riêng.

“Ấy đợi đã, Shiki-san! Xin cậu dừng lại!”

Bước chân dồn dập, Kohaku-san chạy xuống.

“...”

Hisui lùi lại, chẳng mở lời trong lúc Kohaku-san tiến đến.

“Ồ? Tôi tưởng chị đi với Akiha?”

“Cô chủ Akiha đi học bằng ô tô. Về phần tôi thì sáng nay tôi phải giao lại cho cậu một món đồ, nên tôi ở lại.”

“Đồ cho tôi á?”

“Dạ vâng. Cái này đến từ nhà Arima chiều qua.”

Kohaku-san mỉm cười.

“Ồ? Nhưng tôi đã mang theo đủ hành lý rồi. Những thứ tôi dùng khi còn ở nhà Arima thì đều thuộc về họ, nên tất cả những thứ được gói ghém chỉ gồm quần áo...”

“Vậy cơ ạ? Nhưng người ta vẫn gửi thứ này đến đây...”

Kohaku-san đưa cho tôi một hộp gỗ mỏng, dài cỡ 20 phân.

Nó rất nhẹ.

“... Đây Kohaku-san, tôi chưa từng thấy thứ này bao giờ.”

“À vâng... thực ra, nó vốn được người bố đã khuất của cậu để lại. Nó được ghi rõ rằng cậu có quyền sở hữu thứ này.”

“... Ông già tôi á?”

Tôi chẳng biết nói gì hơn.

Nếu ông ta đuổi tôi đi từ 8 năm trước thì việc gì còn phải trao kỉ vật cho tôi chứ?

“Thôi cũng được. Kohaku-san này, xin nhờ chị cất thứ này lên phòng ngủ của tôi.”

“...”

Kohaku-san nhìn chằm chằm vào cái hộp gỗ.

Cứ như chị ta là một đứa trẻ đang muốn chơi đồ chơi vậy.

Chăm chăm.

Không phải “cứ như” nữa rồi, mà là “chắc chắn”.

“.. .Tôi biết rồi. Chị muốn xem bên trong có gì phải không nào?”

“Dạ, không không. Chỉ là tôi tò mò chút xíu thôi ạ.”

Biết ngay mà, rõ ràng, chị muốn xem bên trong.

“Đã vậy thì, mở nó luôn đi. Một...hai... ba!”

Cạch. Hộp gỗ mở bật ra.

Bên trong, là... một thanh sắt dài 10 phân.

“... Một... thanh sắt.”

Chẳng những không mang một nét chạm trổ gì mà nó còn bám bụi và hằn đầy dấu tay trên mặt nữa.

Ông già tôi chắc phải thù tôi lắm nên mới để lại thứ đồng nát này.

“Không phải đâu, Shiki-san. Nó là một con dao gọt táo.”

Kohaku-san với lấy thanh sắt.

“Đây này, cậu nhìn thấy chỗ gấp của lưỡi dao chưa? Một...hai...ba!”

Keng. Lưỡi dao 10 phân xoay ra khỏi cán.

Rõ rồi, đúng là một con dao.

“Trông cũ kĩ thật nhưng nó vẫn rất sắc. Niên đại làm ra nó còn được khắc ở cán dao này.”

Kohaku-san gấp lưỡi dao lại và trả vào hộp.

Đúng là có kí tự khắc trên đó.

Chữ “thất”, và dưới đó, chữ “dạ”.

“Nee-san, đó đâu phải là niên đại. Nó chỉ ghi ‘Nanatsu-Yoru’ thôi.”

“!”

Giật mình, tôi quay người lại.

Hisui, vốn im lặng từ nãy đến giờ, đang nhìn con dao qua vai tôi.

“Cô... cô làm tôi giật mình đó...Hisui, lẽ ra cô nên nói gì đó. Cô không cần phải nhìn trộm qua vai tôi như thế. Nếu cô muốn xem, tôi sẵn lòng đưa cho cô mà.”

“A...”

Má của Hisui hồng lên đôi chút.

”Th... thứ lỗi cho tôi, thưa cậu. Vâng, con dao thật tinh xảo đến mức tôi bị thu hút.”

“Tinh xảo? Cô thật sự nghĩ thế á? Tôi chỉ thấy như hàng phế liệu.”

“Không hề đâu ạ. Lưỡi dao được tôi luyện rất cẩn thận. Tôi nghĩ con dao này có lịch sử lâu đời đó ạ.”

“Thế cơ đó. Tôi chỉ thấy nó là thanh sắt rỉ...”

Tuy nhiên, vì sự tự tin của Hisui, tôi cũng bắt đầu nghĩ giống cô ấy.

Hừm. Dù trông xấu xí nhưng được thừa hưởng thứ này chắc cũng không quá tệ.

“ ‘Bảy đêm’...? Chắc con dao này có tên như vậy, nhỉ cậu chủ?”

“Có lẽ... nhưng mà... tôi không nghĩ ông già lại đặt tên con dao như vậy đâu.”

Có một điều rõ ràng duy nhất là con dao này chắc chắn là đồ cổ.

“Vậy, nếu đã được giao cho tôi, tôi sẽ giữ nó lại.”

Tôi gấp lưỡi dao lại rồi nhét nó vào trong túi áo khoác.

“Shiki-sama, cậu sắp trễ rồi đó...?”

“Áy chết! Tôi phải đi học đây. À, Kohaku-san, cảm ơn chị đã chuyển đồ cho tôi.”

“Đó là nghĩa vụ của tôi, thưa cậu chủ.”

Kohaku-san mỉm cười, chào xong vẫy tay.

Bước qua cửa ra vào, tôi băng qua vườn.

Ngay khi tôi ra tới ngoài cổng, tôi thấy một đám đông.

“... Chuyện gì thế nhỉ? Cứ như có gì đã xảy ra ở phía bên phải.”

“Thưa cậu, tôi được nghe người ta tìm thấy vết máu ở trên con đường phía đông biệt thự.”

“... Vết máu...? Ý cô là máu rơi rớt lại hả?”

“Dạ vâng. Có cả máu bám trên hàng rào nữa ạ. Cảnh sát đã đến điều tra trong lúc cậu đang ngủ, thưa Shiki-sama.”

”... Có phải có người chết không...?”

“Thưa cậu, tôi không rõ ạ, tất cả những gì được tìm thấy chỉ là những vết máu.”

“...”

Cánh đông biệt thự...Đó cũng là chỗ mà người đàn ông áo đen hôm qua đứng.

Vết máu...

Vết đỏ....

Giờ nhớ lại...

Tôi nhớ mình có thấy thứ gì đó màu đỏ rồi...

“Shiki-sama?”

“Hả...? À, không, chẳng có gì đâu.”

Lắc lắc đầu, tôi cố quên đi những hình ảnh ghê tởm.

“Giờ tôi đi học đây. Cảm ơn đã tiễn tôi tới đây nhé, Hisui.”

“Tạm biệt cậu chủ. Xin cậu chú ý giữ gìn.”

Hisui cúi chào rất thấp.

. Tôi không rõ có ta lo lắng điều gì, chắc là do sức khỏe của tôi thôi.

“Phải rồi, cảm ơn. Cô cũng giữ gìn nhé, Hisui.”

Lấy cái tốt đáp lại cái tốt là điều tất nhiên. Tôi vẫy tay nhiệt thành về phía Hisui rồi rời xa khỏi cánh cổng.

Tôi bước một mình trên con đường xa lạ.

Lúc trước, tôi đi học từ nhà Arima nên đây là lần đầu tôi đến trường bằng lối này.

“Chẳng có học sinh nào đi cùng đường với mình cả.”

Xem ra, khá ít người sống ở khu vực này.”

7 giờ 30 phút sáng.

Chỉ có mình tôi chạy đến trường trong bộ đồng phục.

Khu phố buôn bán đang tỏa ra bầu không khí nhộn nhịp.

Như mọi ngày, những viên chức vận lên bộ đồ chỉnh chu rồi chuẩn bị tiến vào trận đánh mới của họ.

Không, thế này chẳng giống bình thường.

Mấy ngày nay, thái độ mọi người có vẻ không vui.

Nguyên nhân hẳn là do vụ giết người hàng loạt, mọi người cũng ít ra đường vào buổi tối hơn.

“Mày nên bỏ cái trò lang thang giữa đêm đi, Arihiko.”

Gương mặt của thằng bạn tôi hiện lên. Thằng đó thuộc loại sẵn sàng la cà vào ban đêm bất chấp tình huống gì.

Dù sao, tôi có nói thêm bao nhiêu thì nó cũng chẳng thèm nghe đâu.

Tôi bắt đầu thấy nhiều học sinh hơn.

Cổng trường sẽ đóng lại sau 10 phút nữa.

Tôi lao nhanh qua đường cái để không bị muộn.

Đến rồi.

Có vẻ như chỉ mất 20 phút thay vì 30 nếu đi từ biệt thự. Nhưng, tôi vẫn phải đi từ 7 giờ sáng nếu muốn thoải mái, từ nãy đến giờ tôi phải chạy nước rút vài lần.

Lớp học đã đầy ắp người.

Đám bạn tôi ngồi lộn xộn, tranh thủ tán chuyện trước khi giáo viên tới. Cứ như đang diễn ra lễ hội mặc dù chỉ còn vài phút nữa là vào tiết.

Tôi lách người vào chỗ của tôi ở bên cửa sổ.

Và rồi.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 14 - “Sunny Place”)

“Ái chà! Mày lại đi muộn rồi, Tohno!”

Đối lập hoàn toàn với thái độ nhàn nhã của những người khác, hắn cười ngoác miệng ra.

Và thêm nữa...

“À, chào buổi sáng nhé, Tohno-kun.”

Thêm một sự xuất hiện đầy bất ngờ.

“Senpai... tại sao chị lại xuống lớp của bọn em?”

Ngớ người ra, tôi nhìn Ciel-senpai như vừa thấy ma.

“Ồ? Lạ lắm sao em? Chị nghĩ em đã đến lớp rồi nên chị muốn nói chuyện với em một chút, Tohno-kun.”

“Chỉ lạ thôi ạ?... Không bao giờ học sinh lớp 12 lại xuống khối 11 cả. Có đủ lí do, nhưng chủ yếu là vì phòng học hai nơi quá xa nhau.”

“À, ra là thế.” Senpai gật đầu nghiêm túc.

“Em không phải lo chuyện đó đâu, trông vậy thôi chứ chị chạy nhanh lắm. Chị chỉ mất chưa đầy một phút để chạy xuống lớp chị.”

Senpai giải thích thêm.

“...”

Xem ra, chị ấy thuộc kiểu người thích làm gì thì làm vậy.

“Bớt kêu ca đi, Tohno. Mà chị ấy ở đây thì có làm sao nào? Senpai xuống đây vì chị ấy thích thế.”

Arihiko, đứng kiểu vốn có, ngồi luôn vào ghế của tôi và bắt đầu tán phét rất nhiệt tình với Senpai.

“... Em không phiền gì nhưng chị nên quay trở về lớp đi, còn 2 phút nữa là tiết 1 bắt đầu rồi, Senpai.”

Không biết tại sao, tôi thấy hơi mệt. Thở dài, tôi ngồi xuống.

“... Inui-kun ơi, chị thấy Tohno-kun có vẻ không được vui.”

“Vâng, chắc nó đang khó chịu vì không quen với cuộc sống mới. Bình thường, Tohno cũng dễ dãi thôi. Chỉ khi nào gặp tình huống mới lạ mà nó không hiểu, mặt nó mới nhăn như thế kia.”

“... Thật sao? Chị không nghĩ Tohno-kun giống loại người nóng tính đâu nhé.”

“... À không, nó không nóng tính đâu ạ. Tohno cũng khá chín chắn. Tuy nhiên, khi nó quá bối rối... Bùm!”

“... Haha... ‘Bùm’, thế cơ á?”

“... Vâng. Chị sẽ thay đổi quan điểm nếu chị thấy nó trong lúc đó, chị phải đề phòng nó đấy, Senpai.”

... Hai người họ thì thầm.

“... Này, nghe đây. Nếu hai người muốn nói chuyện riêng, xin hãy ra hành lang, được chứ? Ngồi đây cũng nghe thấy rất rõ ràng đó, thì thầm cũng vô dụng thôi.”

“Cái gì cơ!? Mà nghe thấy hết rồi à!?”

Arihiko giật mình một cách phóng đại hết sức. Nhìn thấy cảnh này thì muốn bực mình cũng không nổi.

Senpai lấy tay che miệng, tôi chẳng hiểu ý chị ấy ra sao nữa.

... Có khi, Senpai quả thật không muốn tôi nghe chuyện cũng nên.

“Mày tệ thật, Tohno! Dám nghe lỏm chuyện tình cảm của tao và Senpai! Mày đúng là đồ biến thái!”

Arihiko chìa ngón tay vào mặt tôi.

“Mày muốn đánh nhau hả, Arihiko?”

... Thực sự, tôi mong nó làm thế. Lúc này, tôi đang rất nóng máu.

Arihiko lắc đầu.

“Tất nhiên là không. Mày là bạn thân của tao mà lại. Tao có thể đánh lại bố mẹ mình nhưng tao quyết không gờ nắm đấm với bạn bè. Tao là hình mẫu của tinh thần hiệp sĩ.”

Quả là lố bịch.

Xem ra trong đầu thằng này, hiệp sĩ có thể nện cha mẹ họ vô tư.

“Tao hiểu rồi, đúng là một quan điểm thối tha.”

“Hahahaha! Mày chỉ giả vờ cáu gắt thôi, nhưng thực sự mày vẫn là Tohno như bình thường! Khỉ thật, tao cần gì phải lo lắng cơ chứ!”

Arihiko vỗ lưng tôi bồm bộp.

“Arihiko, đừng nói là mày lo lắng cho tao đấy nhé?”

“Đừng hỏi tao những chuyện hiển nhiên như thế, thằng đàn này! Mày mà nói cảm ơn thì tao không bao giờ thêm quan tâm đến mày nữa đâu!”

Arihiko lại đập vào lưng tôi nữa.

...Mặc dù đã quen nhau từ lâu nhưng nhiều lúc tôi vẫn không đoán nổi ý thằng này.

“Thế nhà mới của mày có hay ho không? Tao đoán, có vẻ rất nghiêm khắc và lạnh lùng.”

“Hừm. Không biết nữa. Tối qua tao mơ thấy ác mộng và tất cả bọn họ đều lơ tao đi.”

“Ồ, tao hiểu. Nghe có vẻ khổ đấy.”

Arihiko gật đầu vẻ khó xử.

“...”

Và,

Senpai im lặng, chăm chú nhìn trong lúc chúng tôi nói chuyện.

“Senpai?”

“Tohno-kun, em thực sự thân thiết với Inui-kun đó.”

“Chị không đùa đó chứ, Senpai? Nếu chị thực sự nghĩ vậy thì chắc chắn chị nên mua kính cận dày hơn đó.”

“Không đâu Tohno-kun. Khi nói chuyện với Inui-kun, em rất thoải mái. Em chắc chắn là tin tưởng cậu ta rất nhiều.”

Không biết tại sao, Senpai nở nụ cười hài lòng.

“?”

Arihiko và tôi liếc nhau thắc mắc.

“Chà, chị ghen tị đó. Chị rất hâm mộ cách bọn em trải lòng với nhau mà không làm đối phương lo lắng.”

Senpai thán phục.

“Thật á?”

Arihiko và tôi liếc nhau sửng sốt.

“Đúng vậy đó. Chỉ là bọn em không chịu nhận ra thôi. À, nhưng nếu điều đó xảy ra, có lẽ tình bạn này sẽ chấm dứt mất... Hừm... Nếu đã vậy, có lẽ tốt nhất là hai bọn em cứ tiếp tục như vậy nhé. Quả là một sự cân bằng đến tuyệt hảo.”

“À, em thì nghĩ chị có thể gọi tình bạn này là lãng nhăng đến tuyệt hảo.”

Arihiko gật đầu tán thành. Tôi nghĩ cái này thì chúng tôi đồng ý hai tay luôn.

“Ái chà, cũng muộn rồi. Chị sẽ đi bây giờ đây. Em có xem tin tức sáng nay không, Tohno-kun?”

“Không ạ, nhà mới của em không có TV nên em cũng không xem được gì.”

“Thế à? Vậy thì chị đành hỏi thằng vậy. Trên mục điểm tin nhắc đến căn biệt thự lớn trên đồi. Có phải đó là nhà của em không?”

“Hả?”

Bản tin sáng nay?

... Giờ mới nhớ, Hisui có nhắc tới việc cảnh sát đã đến điều tra.

“Vâng, đúng là nhà em đấy. Em nghe kể rằng cảnh sát đã đến điều tra.”

“Vậy sao? Em nhớ không được ra đường vào đêm khuya nhé, Tohno-kun.”

Senpai nhanh chóng rời đi.

Tôi im lặng dõi theo.

Và,

“Tohno.”

“Gì nữa? Tao không muốn nghe thêm chuyện ba xạo của mày đâu nhé.”

“Không phải ba xạo, đây là chuyện quan trọng, Senpai thân thiết với mày đến nỗi chị ấy xuống tận đây gặp mày.”

Arihiko ghen tị nhìn tôi.

“Cái đó thì tao chẳng rõ. Tao mới nói chuyện với chị ấy vài hôm nay thôi. Chắc chị ấy nổi hứng dạo chơi qua đây, đúng chứ? Ngoài ra, mày cũng có vẻ thân thiết với chị ấy còn gì?”

“Đùa tao hả. Tao mất tận bảy ngày chỉ để làm cho chị ấy nhớ tên tao đó.”

“Ồ? Ngạc nhiên nhỉ. Tao tưởng nguyên tắc của mày là nếu thất bại trong lần tiếp cận đầu tiên thì quên luôn cho rảnh nợ cơ mà?”

“Đó là với bọn con gái bình thường, Senpai lại khác. Tao định giữ bí mật lâu hơn cơ, nhưng tao...”

“Mày thích con gái hơn tuổi và đeo kính, thế chứ gì?”

“Oái!” Arihiko đỏ lựng tai.

“Mày biết từ lâu rồi à, thằng bạn tốt này.”

“Ồ, tao biết chứ. Tao với mày là bạn mà. Thân nhau vì có sở thích giống nhau.”

“Tao biết, tao biết. Mày cũng nhìn ra nét duyên dáng của Senpai, đúng không?... Này, khoan đã!”

“Ồ, tao nói rồi đó, sở thích giống nhau, đúng chứ? Thế nên chúng ta thích cùng một loại con gái.”

Arihiko gật đầu tỏ vẻ đồng ý xong quay về chỗ ngồi.

“Này Tohno, tao đoán tình bạn của chúng ta vừa kết thúc.”

“Ồ, chuẩn rồi đó.”

Tôi vẫy tay xua Arihiko đi.

Giáo viên vào lớp ngay sau đó.

9. Ciel Route - Chương 9: Nhất Niệm Thành Ma (2)

Giờ học buổi sáng đã chấm dứt.

Giờ nghỉ trưa bắt đầu, Arihiko đã xuống căng-tin trước.

Vậy thì, tôi nên ăn trưa ở đâu nhỉ?

Tôi quyết định sẽ đến Câu lạc bộ Trà đạo.

Tôi nhớ Senpai nói rằng chị ấy thường ăn trưa ở đó.

Nếu đúng như vậy, tôi có thể vừa ăn vừa nói chuyện với chị ấy.

Quan trọng nhất,

Tôi không chỉ thích ngồi cùng Senpai mà tôi còn muốn biết thêm về sự kiện trên bản tin sáng nay.

“Được rồi.”

Rèn sắt khi còn nóng, nhỉ.

Tôi đi thẳng đến câu lạc bộ Trà đạo trước khi Arihiko kịp nghĩ hơi thấy điều gì.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 03)

Tôi gõ cửa phòng trà.

Sau một thoáng im lặng, cánh cửa mở ra và Senpai xuất hiện.

“Ồ? Tohno-kun đấy à?”

Bối rối, Senpai nghiêng đầu.

Chị ấy chẳng biểu hiện chút phiền lòng nào nhưng dường như không hiểu lý do khiến tôi ghé thăm.

“Chị muốn ăn trưa cùng em không ạ, Senpai?”

Tôi cầm theo bánh mì mua ở căng-tin, lên tiếng.

“Ăn trưa ư? Chị rất vui khi nghe em đề nghị, nhưng...”

Senpai lưỡng lự.

... Không hay rồi.

Xem ra, Senpai không hào hứng lắm.

Có vẻ, tôi chẳng cố gắng thì không được. đành phải lật con bài tử lên vậy.

“Em có bánh mì cà-ri đây.”

“Ồ...?”

Gương mặt Senpai bừng sáng.

Tôi đã nghĩ đến điều này từ trưa hôm qua nhưng nhìn tận mắt vẫn cảm thấy thật buồn cười.

“Cái này là cảm ơn chị đã khao em bữa trưa hôm qua. Cho nên, nếu chị không phiền, chúng ta ăn cùng nhau nhé?”

“Được chứ, vào đi! Chị cũng chỉ vừa mới rót trà thôi!”

Senpai vội vã rút vào trong phòng.

Tôi theo sau Senpai, tiến vào phòng trà đạo.

“À...”

Ngay khi nhìn vào, tôi đã hiểu lý do khiến Senpai chần chừ như thế.

Trên chiếc chiếu tatami, một hộp cơm trưa đã được xử lý sạch bách.

Rõ ràng, Senpai ăn xong bữa trưa rồi.

“Tohno-kun, em thích uống trà xanh hay trà đen kiểu Anh?”

“Dạ?... À, chị cứ cho em trà xanh. Nhưng chị ơi, chị đã ăn xong rồi, có phải không?”

“Đúng thế, chỉ vừa xong thôi. Sáng nay, chị ngủ quên. Chị không kịp ăn sáng và phải nhịn đói cả buổi. Thật là mệt quá đi!”

“... Em hiểu rồi. Vậy thì chị không cần phải chiều ý em đâu, xin lỗi đã làm phiền chị. Em sẽ quay về lớp ăn trưa nên chị cứ thoải mái nhé.”

“Ồ...? Ý em là em định không chia cho chị miếng bánh nào hả?”

Senpai ủ rũ.

“Không, ý em là... chị chắc chắn đã no rồi, phải chứ Senpai?”

“Không đâu. Chị vẫn đói lắm.”

Trông chẳng giống như chị ấy nói vậy chỉ vì phép lịch sự.

“Thật thế à? Vậy thì, em xin mạn phép...Nhưng chị có chắc không đó, Senpai? Bánh mì trong căng-tin trường mình cũng to lắm đó.”

“Em không cần lo đâu! Nếu là món chị thích thì chị ăn bao nhiêu cũng được.”

Nụ cười rục rịch của Senpai không phải để che đi sự xấu hổ mà giống như đang thích thú với bánh mì cà-ri hơn.

“...”

Chị ấy quả thực rất kì lạ.

Một cô gái có thể vui như vậy chỉ vì một miếng bánh mì trong cái thời buổi này có thể xem là hiếm thấy...

Senpai ăn một chiếc bánh mì còn tôi thì hai chiếc, sau đó chúng tôi uống trà.

Ngồi quỳ gối trên chiếu, Senpai và tôi nhâm nhi trà một cách chậm rãi.

Sẽ tuyệt vời biết bao nếu chúng tôi có nhiều thời gian hơn là vài phút nghỉ trưa, nhưng hiện thực chẳng theo ý muốn.

“Thế em nghĩ sao về nhà mới của mình, Tohno-kun? Có vẻ có một sự việc rất tồi tệ vừa xảy ra ở đó vào sáng nay.”

“Hừm... vâng. Bên trong căn nhà vô cùng xa hoa nhưng vào ban đêm lại toàn chỗ hoang tru âm ỉ. Em cũng thấy khá khó chịu khi không có TV hay phòng kiểu truyền thống (1) nên cũng khó uống trà theo đúng cách như thế này được.”

“Gì vậy em, chỗ hoang ư? Em có chắc là vụ án thám sát hàng loạt không dính dáng gì đến biệt thự nhà Tohno đó chứ?”

“Em cũng không rõ nữa. Biệt thự của em được bao quanh bởi tường rất cao, cảnh sát nói họ thấy có vết máu quanh đó.

Nhưng mà, đó là chỗ...”

... Chỗ em nghe thấy lũ chó hoang đêm qua.

Tôi không thốt nên lời.

“... Hừm. Dù sao thì chuyện đó cũng chẳng dính dáng gì đến chúng ta. Nếu chị và em có cơ hội thư giãn như thế này thì nên bỏ qua những chuyện không vui như thế nhỉ.”

“Không phải vậy! Chúng ta đều là người của thị trấn này nên em nghĩ chuyện đó cũng có liên quan chứ à.”

Một tay cầm cốc trà, Senpai nhìn tôi đầy dò xét.

“Vâng, em hiểu ý chị. Tuy nhiên, chỉ cần không ra ngoài vào ban đêm là ổn thôi mà? Đã có tới 8 người bị thiệt mạng rồi, đúng chứ ạ? Với ngần ấy nạn nhân, cảnh sát sẽ sớm có bằng chứng để bắt được hung thủ thôi.”

“Thôi nào, Tohno-kun! Em không biết thế nào là nguy hiểm hay sao? Các phát thanh viên cũng nói như em kể từ khi nạn nhân thứ 3 được phát hiện nhưng giờ thì thế nào!?”

“Hừm... Chị nói đúng. Chỉ là em không nhận thức được tầm quan trọng của nó khi người ta cứ miêu tả nó bằng những cái tên ngớ ngẩn như ‘Quỷ hút máu thời hiện đại’. Em xin lỗi chị, xem ra em đã quá coi thường chuyện này. Nếu chúng ta sống ở đây thì cẩn thận vẫn hơn, đúng chứ ạ?”

“Đúng rồi đó. Cuối cùng thì em cũng hiểu lời chị.”

Senpai mỉm cười hài lòng.

“Nhưng Senpai, tại sao họ lại gọi hung thủ là quỷ hút máu ạ?”

“Bởi vì các nạn nhân đều bị rút sạch máu, đúng chứ? Chẳng phải như thế rất giống vampire (2) sao?”

“... Chị nghĩ thế sao? Em nhớ rằng người ta sẽ trở thành vampire khi bị vampire hút máu. Đằng này, các nạn nhân đều đã chết và xác được tìm thấy cả, em không nghĩ hung thủ là vampire đâu.”

Senpai cười và gật đầu.

“Em cũng tin vào những chuyện đó sao, Tohno-kun?”

“... Không không, em chỉ phân tích dựa trên những gì bản tin nói thôi. Nếu hung thủ thực sự là vampire thì như em nói đó, sẽ không có xác chết nào còn lại cả.”

“Nghe qua thì có vẻ đúng. Nhưng em đã nghĩ đến chuyện này chưa? Những xác chết được tìm thấy là vì họ không thể trở thành vampire. Có hai loại người, một loại trở thành vampire sau khi bị cắn, loại kia thì không thể. Những kẻ đã bị biến thành vampire sẽ không được tìm thấy dưới dạng xác chết. Bởi vì họ vẫn còn sống ở đâu đó.”

“Haha, nghe như chuyện ma nửa đêm ấy nhỉ, Senpai.”

“Phải, đúng là như vậy. Chị xin lỗi vì câu chuyện không có đoạn cao trào nhé.”

Ngừng cười, Senpai nhấp một ngụm trà.

Giờ nghỉ trưa kết thúc giữa lúc chúng tôi buôn chuyện.

Tiết năm.

Buổi học lịch sử làm tôi phát chán, tôi liếc ra ngoài cửa sổ.

Và,

một con quạ đang đậu trên mái hiên.

“...”

Chẳng phải con quạ xanh đêm qua, chỉ là con quạ đen bình thường.

Đôi mắt đen kịt, nhìn xuyên qua lớp kính vào phòng học.

Quả thật hiếm khi có con chim nào đậu tại vị trí đó nhưng cũng chẳng đáng bận tâm.

“A...”

Bất chợt, cơn đau ập đến.

Choáng váng kinh khủng, tôi không nhìn thấy gì ngoài màu trắng.

“...”

Đầu óc quay cuồng.

Sau gáy như đeo vào thứ gì đó rất nặng nề.

“...Khỉ thật.”

Tôi biết rõ cảm giác này. Nó là dấu hiệu của cơn thiếu máu.

Những mạch máu trong não tôi dồn lại rồi vỡ ra, tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

Nếu phải mô tả thì nó giống như bóng tôi được đẩy từ bộ não tới mắt.

Tệ thật, tôi không mấy khi gục ngay trong lớp học thế này, nhưng...

Chìm trong màn đêm mịt mù, tôi cố bám lấy bàn học theo bản năng.

Thật vô ích.

Sức lực rời bỏ những ngón tay tôi.

Tất cả những gì còn lại là cảm giác ngã xuống...

“Xin phép thầy, Sensei.”

Và,

Ai đó vỗ mạnh lưng tôi.

“Tình hình của Tohno khá tệ, nên em xin phép đưa bạn ấy lên phòng y tế.”

“... Arihiko.”

Không biết từ khi nào, Arihiko đã xóc tôi dậy.

“Em có thấy mệt lắm không, Tohno?”

Tôi mơ màng nghe thấy tiếng thầy giáo từ bục giảng.

“Không sao, chắc là em ổn...”

“Thầy ơi, bạn ấy chẳng tỉnh táo chút nào. Thầy có thể cho bạn ấy nghỉ sớm được không ạ?”

... Arihiko lại phóng đại vấn đề.

“Thầy hiểu. Nếu em đã nói vậy, Inui, thầy tin em. Thầy đã nghe về bệnh tình của Tohno từ chỗ Kunifujisensei. Tohno à, nếu em không khỏe, em có thể xuống phòng y tế hoặc ra về sớm.”

...Trời ạ. Lại còn thế nữa.

Xem ra, thầy Sử tin thằng Arihiko sai cổ.

“Được rồi, đi thôi mày. Mặt mày tái xanh thật, nhưng mày không nói ra thì không ai để ý đâu.”

Arihiko đập lưng tôi bồm bộp.

“... Vậy thì em xin phép về sớm, thưa Sensei.”

Thầy Sử gật đầu.

“Xem ra, tao lại gây phiền hà cho mày rồi, Arihiko.”

“Đừng có bận tâm. Đã dính vào nhau từ hồi học cấp 2 tới giờ, tao thừa biết khi nào mày sắp ngất vì thiếu máu.”

Arihiko trở lại chỗ ngồi.

Thể hiện sự biết ơn bằng một cái nhìn sâu, tôi lê bước khỏi phòng học.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 04 - “Rest”)

Tôi rời trường.

Mặc dù nằm lại phòng y tế thì sẽ tốt hơn nhưng ở thời điểm này, ngủ lại đó thì phải quá giờ tan học tôi mới tỉnh nổi.

Nếu đã vậy, tốt nhất là tôi nên về nhà ngủ, cho dù điều đó đồng nghĩa với việc lại phải gắng sức.

“... Phù. Chắc là mình đỡ hơn rồi.”

Hít thở không khí ngoài trời, tôi cảm thấy tỉnh táo hơn chút ít.

... Chán thật. Cơ thể tôi vô dụng quá.

Tám năm trước.

Cái giá của việc sống sót sau tai nạn thảm khốc đó là dễ dàng rơi vào tình trạng thiếu máu.

Khi tôi mới rời bệnh viện, chuyện đó xảy ra ít nhất mỗi ngày một lần. Choáng váng rồi ngất lịm đi trở thành điều quen thuộc.

Vài năm sau, có lẽ do tôi đã lớn hơn, triệu chứng này dần dần ít xuất hiện.

Nhưng cho đến tận bây giờ, vẫn có lúc nó xảy ra, và tôi vẫn có thể bị ngất.

Thật may là hôm nay Arihiko để ý tới tôi. Thường thì tôi đã ngã lăn ra lớp rồi.

Thở dài

Hít thở sâu và chậm rãi, tôi đưa đầy không khí vào phổi.

Cảm thấy những cục máu trong óc mình chậm rãi tan ra, tôi quay bước đi.

Tôi đi xuống phố chính.

Chỉ cần vượt qua đây và khu buôn bán là đến con đường dẫn thẳng về biệt thự Tohno rồi.

“Ái chà.”

... Tệ thật.

Dường như, tôi chưa hồi phục hẳn.

Vuốt mồ hôi trên trán, tôi nhận ra hôm nay thật nóng bức.

“...”

Cổ quá sức rồi gục ngay giữa đường thì quả là ngu.

“Xem ra chẳng còn cách nào.”

Phát chán với bản thân, tôi dựa vào dải phân cách.

Tôi sẽ ngồi nghỉ một lúc trước khi tỉnh táo lại.

... Chẳng có việc gì làm, tôi nhìn ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh.

Mới chỉ đầu giờ chiều nhưng con phố tấp nập người qua lại.

Những bước chân vội vã.

Những con người vô danh vô cảm rảo bước, không thèm liếc dù chỉ một cái đến những người khác.

Mặc dù nơi đây rất đông người nhưng cuối cùng, trong mắt họ cũng chỉ có một người mà thôi.

Với ai đó thì chỉ có họ mới là vai chính và họ nhìn cuộc sống qua lăng kính đó.

Rồi, không thực sự quan hệ với ai, mỗi người trong số họ chỉ có duy nhất bản thân mình mà thôi.

Có thể nói rằng, sống như vậy quả thật rất cô độc.

“...”

Những ý nghĩ u sầu, có lẽ là hệ quả từ cơn sốt của tôi.

“Thôi đi về nhà vậy.”

Tỉnh táo thêm đôi chút, tôi thấy mình chỉ đang phí thời gian khi suy nghĩ những thứ vẩn vơ.

Đứng dậy, rời khỏi dải phân cách, tôi tiếp tục đi về nhà để nghỉ ngơi.

Đáng ra như thế, nếu như tôi không nhìn thấy cô ta.

Chú thích:

(1) Phòng kiểu truyền thống của Nhật được gọi là washitsu, có trải chiếu tatami, cửa giấy trượt sang một bên. Hiện tại thì đa phần chỉ có phòng khách mới được bài trí kiểu này.

(2) Vampire là quỷ hút máu trong tiếng Anh. Do sự khác nhau giữa tín điều về quỷ hút máu giữa văn hóa dân gian phương Đông và phương Tây, mình sẽ để quỷ hút máu phương Tây là vampire, còn của phương Đông là hấp huyết quỷ.

10. Ciel Route - Chương 10: Nhất Niệm Thành Ma (3)

Vô tình.

Tất cả những gì tôi làm chỉ là vô tình nhìn về phía trước, nhưng tôi như bị hóa đá.

—Thịch.

Mái tóc vàng óng và đôi mắt đỏ rực.

Chiếc áo trắng toát, giống như biểu tượng của riêng cô ấy.

—Thịch.

Tim tôi dồn dập

Mạch máu căng tràn.

Dây thần kinh giật giật, hết cái này đến cái khác. Xương sống như muốn nhảy dựng ra khỏi lưng.

—Thịch.

Cô gái đi giữa đám đông thật....đẹp quá.

“——”

Cơn choáng váng quay về từ xa xăm.

Tôi mất dần tỉnh táo.

—Thịch.

T-tôi không thở nổi.

Đầu ngón tay run rẩy. Máu không bơm nổi đến.

Cả người lạnh toát, như sắp chết cứng.

—Thịch.

Đập điên cuồng, trái tim tôi gào lên giục giã.

“A—a!”

Không chịu nổi nữa, những tiếng kêu vô nghĩa bật ra khỏi miệng.

Không bình tĩnh nổi.

Tôi chỉ nghĩ đến duy nhất một từ.

—TH-I-CH

Chỉ một từ lặp đi lặp lại trong tai.

Đó.

Chính cô gái đó.

Tôi sắp—

học *học* *học*

Mệt quá.

Không thở nổi.

Đau đớn.

Không biết tại sao, tôi đã quên đi cách thở bình thường rồi.

học *học* *học*

Cổ họng bỏng cháy

Mắt như muốn nổ tung.

Lòng bàn tay ướt đầm.

Vẫn còn rét run—nhưng người tôi đầm mồ hôi.

học *học* *học*

....Tôi phải đi theo cô ấy.

Tôi phải đi theo cô gái đó.

Đuổi theo, bám theo cô ta, và bắt chuyện với cô ấy.

Đôi chân tê cứng bắt đầu chuyển động.

Hơi thở tôi dồn dập, giống như của thú hoang.

Tôi chạy theo cô gái mặc áo trắng.

học *học* *học*

Những bước đi nhàn tản.

Cô ấy còn không nhận ra có người đang bám theo.

“Học—học.”

Nếu tôi bắt kịp bây giờ, tôi có thể bắt chuyện với cô ấy.

Hỏi thăm cô ấy, và xin tên.

“Học—học.”

—Xin tên?

Đùa đấy à?

Tôi biết rõ rằng tôi không hề muốn làm thế.
....Tôi biết, nhưng tôi cũng không biết.
Cứ như là tôi có dự tính khác rồi.
Nhưng tôi không thể nói lên ‘mình muốn làm gì’ thành lời.
Ý thức tôi hỗn độn như sương mù.

“_____”

Họng....khô rất quá.

Khó thở.

Nhưng thì sao?

Cũng bình thường thôi, nhỉ? Thấy một cô gái xinh đẹp như thế....Không thấy hứng lên thì quả là bất lịch sự đi?

Gọi cô ấy lại và hỏi tên?

Haha! Tha cho tôi đi. Tôi có còn là trẻ con nữa đâu.

Tôi phải làm một việc với cô ấy, nhưng đó là việc gì thì tôi lại chẳng biết nữa.

Vẫn bám theo, tay tôi đút vào túi áo khoác.

Ngón tay tìm thấy thép lạnh.

“A—đây rồi. Hê hê.”

Thật may quá.

Đủ phương tiện rồi.

....Cô ta vẫn rảo bước.

Tôi giữ khoảng cách.

Cô ta sẽ không nhận ra đâu. Những người khác sẽ không nghi ngờ đâu.

Chúng tôi là hai người xa lạ.

Cho nên tôi phải làm sao cho thật tự nhiên càng tốt.

....Cô ta tiến vào một chung cư.

Tôi không bám theo ngay, mà quan sát từ bên ngoài.

Cô ta bước vào thang máy.

Thang dừng ở tầng 6.

Tôi kiểm tra các hộp thư ở sảnh.

Tầng 6 có năm hộp thư, tôi chạm vào một trong số bảng tên của chúng, đó, cái đáng nghi nhất.

Tôi đưa lên mũi ngửi.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Phòng cô ta là phòng thứ 3 trên tầng 6.

Tôi đi vào thang máy và ấn nút 6.

Thật hồi hộp.
Nắm chặt con dao, tôi kiên nhẫn đợi thang máy leo lên.
Cô ta ở rất gần rồi.
Chỉ một chút nữa thôi, tôi có thể **** cô ta.
Ái chà, mới nghĩ đến thôi mà đã mê ly rồi.
Toàn thân tôi như đang cương cứng.
Tôi bước ra khỏi thang máy.
Ban công tầng 6 không có một ai.
Quá tuyệt.
Nhanh—nhanh nữa! Tôi muốn ra tay rồi.
—Tôi đứng trước cửa phòng số 3.

Tôi sắp ấn chuông thì dừng lại.
Cặp kính này vướng víu quá.
Vẫn còn đeo thì sao làm chuyện đó được.
—Hứa với chị nhé, Shiki.
Em không bao giờ được cắt những đường kẻ đó tùy tiện—
“...”
Lâu lắm rồi, có người đã dẫn tôi điều đó.
Nhưng lúc này, tôi chẳng nhớ tên hay khuôn mặt cô ta được nữa.
Chậm rãi, tôi bỏ kính xuống.
Tôi có thể thấy những đường kẻ đen.
Và không chỉ có thế.
Mắt tôi đang bị gì thế này?
Ngoài những đường kẻ chẳng kín quanh mắt, tôi còn thấy những “điểm”, như lỗ đen. Vô số.
Tôi chẳng biết nữa.
Tôi đang làm gì.
Tại sao tôi lại làm thế.
Tohno Shiki—định làm gì với cô ta?
Tôi không biết.
Vẫn còn thắc mắc, tôi ấn chuông.

“Vâng—?”
Tôi nghe tiếng gọi từ sau cửa, và cánh cửa bật mở.
Trong khoảnh khắc đó—tôi lách người qua...
“Ồ—”

Cô gái kêu lên.

Không, cô ta đã muốn kêu lên.

Cô ta sẽ không bao giờ nói hết câu được nữa.

Bởi vì tôi cắt vụn cô ta rồi.

Trong giây lát đó, tôi lách qua khe cửa.

Không tốn đến một giây, tôi lao con dao xuyên qua những đường nét chạy dọc theo cơ thể cô gái.

Đâm.

Chém.

Xuyên.

Chặt.

Cắt vụn ra thành từng mảnh.

Tàn bạo và gọn ghẽ, tôi ‘giết’ cô ta.

Những đường kẻ đen chia cô ta làm 17 phần.

Từ trên cổ, ra sau gáy, từ mắt phải xuống tới môi, vai phải, cánh tay phải, ngón tay áp út phải, khuỷu tay trái, ngón tay cái trái, ngón tay giữa trái, ngực trái, từ xương sườn ra trái tim, từ dạ dày xuống đến dưới bụng làm hai mảnh, hông trái, đùi trái, chân trái, ngón chân cái, tất cả.

Như tôi chỉ lướt qua cô ta,

không thèm nhìn đủ một giây.

Chỉ như vậy, trong một khoảnh khắc, trọn vẹn.

Tôi đã cắt vụn cô ta làm 17 mảnh.

“—Hả?”

Tôi nghe thấy tiếng của một thằng ngốc nào đó.

Hình như từ chính miệng tôi ra.

Choáng váng.

Những mảnh thịt vụn nằm trước mắt tôi.

Máu đỏ tràn đầy sàn, lan khắp nơi.

Đâu đâu cũng chỉ nhìn thấy máu.

Những vết cắt rất gọn gàng, không để nội tạng rơi vung vãi.

Trong căn phòng chỉ có một màu đỏ mà thôi.

Lạ ghê nhỉ.

Chẳng có gì trong phòng cả. Không có ai ngoài một cô gái đã bị cắt ra làm nhiều mảnh, và tôi, đứng ngây như phỗng.

“—Cái gì—”

Biển máu dâng lên.

Trong tay tôi, vẫn còn nắm chặt, hung khí của tên giết người.

“Cô ta—chết rồi.”

Tất nhiên là thế.

Làm gì có người nào sống nổi chứ.

“Tại—sao?”

Còn hỏi gì nữa.

Tôi vừa tự tay làm đó thôi.

Bằng chính đôi tay này, gọn gàng và nhanh chóng, tôi cắt vụn ra một cô gái mà tôi còn chẳng hề quen biết.

“Mình—giết cô ta rồi?”

Đúng, không có gì để nhầm lẫn.

Hay tôi đang nhầm nhỉ?

Tôi không có lí do nào để làm vậy.

Cho nên đây chắc chắn là một sự nhầm lẫn thôi. Nhầm lẫn thôi mà.

Nhưng tôi làm gì có lí do giết cô ta.

Cho nên đây chắc chắn là một sự nhầm lẫn thôi. Nhầm lẫn thôi mà.

—Máu đỏ vẫn chảy tràn trên sàn.

Chậm rãi, tấm thảm đỏ bò ngược lên để giày tôi.

“.....Ah!”

Giật mình, tôi nhấc chân lên, nhưng không kịp nữa.

Giống như nhựa đường, những sợi máu dấp dính giữa bề mặt máu trên sàn và bàn chân tôi.

“_____”

Là....máu...đỏ....

Thứ màu tôi căm ghét, vẫn đang chảy trước mắt. Tất cả chỉ vì tôi đã giết cô ta.

“Không phải mình đâu.”

Đúng rồi. Chỉ là nhầm lẫn thôi.

Nhầm lẫn. Nhầm lẫn. Chắc là nhầm lẫn, chắc chắn là nhầm lẫn.

Đúng.

Đúng. Đúng. Đúng. Đúng. Đúng đúng đúng đúng đúng đúng đúng—

Nhưng rõ ràng là sai mà?

Sai sai sai sai.

Sai sai sai sai.

Tôi đã giết cô ta. Tôi nói sai chứ hả?

Tôi không hề giết cô ta. Vẫn không đúng sao?

Không, mọi thứ đều sai hết rồi—!

“S...ai...rồi.”

Không, không phải thế.

“Tao nhắc lại—không phải thế.”

Không thể thế được. Không thể thế được.

“Sai! —Sai, sai, sai, sai-sai-sai...! Tao không hề biết cô ta! Cô ta chỉ là người qua đường tao tình cờ bắt gặp....! Rõ chưa! Mà nghĩ gì vậy, Shiki....!? Mà không quen biết gì cô ấy! Tại sao mà phải ra tay...!?”

Không ai trả lời tiếng gào của tôi.

Và lí do cho câu hỏi thì quá đơn giản.

Từ khoảnh khắc cô ta lọt vào mắt tôi, tôi chỉ nghĩ đến một điều.

“Mình—”

Phải, tôi đã—

Tohno Shiki muốn giết cô gái ấy.

Đó là điều tôi chủ định.

Chỉ là, đầu óc tôi quá mơ hồ, tôi không diễn tả chúng thành lời nổi.

“Sa——i!”

Tôi phát ói.

“Hự, hự.”

Dạ dày quặn lên.

“A, a, a...”

Mắt tôi đỏ quạch.

“Aaaaaa——!”

Tôi lao ra ngoài.

Tôi không hề nghĩ đến việc có thể bị phát hiện, hay che giấu cái xác.

Tôi chỉ muốn chạy khỏi nơi đây.

Điên dại, tôi lao ra khỏi khu chung cư xa lạ.

“Oe——oe.”

Dịch vị trào lên cổ họng.

Tôi nôn mửa.

Thức ăn, dịch tiêu hóa, tất cả. Tôi khóc.

hu hu hu hu

Không gì còn sót lại trong dạ dày.

Nhưng cơ thể tôi vẫn bắt tôi nôn tiếp, giống như nó hy vọng có thể xóa đi mọi vết tích của ngày hôm nay và có thể quay trở lại như bình thường.

..... *hu hu hu hu*

Đau đớn.

Rất, giống như bị thiêu cháy từ bên trong.

Nước mắt không ngừng rơi, tôi đổ gục xuống đất.

hu hu hu hu

Tôi vẫn khóc.

.....Tôi đã giết người rồi.

Tôi giết cô ta chẳng vì điều gì, không chút nương tay. Giống như xé nát một con búp bê.

——Tại sao lại như thế?

Tại sao tôi lại không tìm được lí do cho hành động của mình?

“Không phải sự thực.”

Không phải—nó quá ư vô lí để có thể thành sự thật.

Chuyện vừa rồi chắc không có thật đâu. Chắc chỉ là một giấc mơ trong lúc tôi thiếp đi mà thôi.

“——Không phải sự thực mà.”

Hơn nữa, làm sao tôi có thể cắt vụn ai đó chỉ bằng một con dao nhỏ?

Tôi từng đọc trong sách.

Rằng phải mất cả ngày trời để chặt vụn cơ thể người ra, cho dù đã dùng cưa.

Cho nên không thể có chuyện tôi làm được điều đó chỉ bằng dao.

Trên đời này không có “đường kẻ” nào hết. Tất cả chỉ là ảo giác trong đầu tôi thôi.

“——Không phải sự thực.”

“Hự—hự.”

Dịch vị vẫn còn bám trên khóe miệng.

Động trong vòm họng, chạy quanh hàm.

Lăn vào đó là màu đỏ.

Có lẽ cổ họng tôi đã rướm máu vì cố gắng nôn ọe khi chẳng còn gì sót lại trong dạ dày nữa.

“Hu—hu—.”

Đau quá.

Đó là lí do vì sao....

Đây không phải một giấc mơ. Tôi chỉ đang cố tự lừa bản thân thôi.

Phải rồi, tôi hiểu rõ vấn đề rồi.

Dục vọng đã kiểm soát tôi. Chỉ nhìn cô ta đã khiến tôi thèm khát.

Khi tôi chém vụn cô ấy ra, cảm giác khoái lạc gần như khúc ca trào.

Đôi mắt này nữa.

Nếu tôi biết rằng những “đường kẻ” này có thể giúp tôi cắt đồ vật dễ như dùng dao rọc giấy.

Thì tôi phải biết rằng kể cả con người cũng có thể bị cắt ra dễ dàng như cô ấy đã bị.

Tôi đã sống trong thờ ơ mà không hề tính đến chuyện này.

——Nếu tôi đúng là hạng người có thể dễ dàng giết chóc...

Thì tôi nên tự làm mù mắt mình đi cho xong.

“....Em xin lỗi chị, Sensei. ”

——Em thực sự xin lỗi.

Ngay cả một lời hứa đơn giản như thế,
tôi cũng không giữ gìn nổi.

“___”

Giờ tôi không nghĩ gì đến bản thân nữa.

Tôi đã giết người.

Cuộc sống của cô gái đó.

những tình cảm của cô ta,

hay tương lai mà cô ấy vẫn mơ đến,

tất cả—đã bị một kẻ lạ mặt nghiền nát rồi.

Dù tôi có hối hận đến mấy, cũng không thể cứu vãn được nữa.

Dù tôi có xin được tha thứ, cũng không ai bỏ qua cho tôi được nữa rồi.

“Mình—đã phát điên sao?”

Tôi không biết nữa.

Chẳng còn dấu hiệu gì của cơn ham muốn lúc trước.

Nhưng nếu—nếu nó trở lại, tôi sẽ ra sao?

Lúc đó ý nghĩ tôi không hề dừng lại.

Tôi đã không thể nghĩ nổi đến việc kiềm chế.

“Giết cô ta.”

Nếu như nó là điều tự nhiên phải thế, và tôi đã làm đúng như vậy, thì chẳng còn gì để nói nữa.

Vậy thì đáp án thật đơn giản.

Tôi nhất định đã hóa điên rồi.

—Có lẽ tôi đã thành ra như vậy kể từ tám năm trước, khi tôi sống sót một cách nhiệm màu sau tai nạn đó.

—Lạnh...quá.

Trong lúc tôi không để ý, ánh mặt trời đã tắt từ lâu.

—Bây giờ là mấy giờ rồi?

Tôi không biết nữa.

Tại tôi ù đặc.

Tí tách. tí tách

Tiếng ồn không dừng lại. Thật lạnh lẽo.

Nếu tôi cứ—ngồi trên ghế đá như thế này, chắc tôi sẽ chết thôi.

Tí tách. tí tách.

Tôi không cảm thấy gì nữa.

Tôi không thèm nghe tiếng gió lạnh thổi xung quanh.

Run rẩy.

Là lạnh, hay là rối trí, hay là sợ hãi, hay là hối tiếc.

Tôi không đoán nổi.

Tôi đã giết người, mà không thể giải thích tại sao tôi làm vậy.

—Thật điên rồ.

Vốn chẳng có lí do, thì làm sao giải thích nổi.

Tôi giết cô ta chỉ vì tôi muốn thế.

Quả là điên rồ.

....Phải, nếu tôi phát điên thì mọi thứ sẽ dễ dàng biết bao.

Nhưng tâm trí tôi vẫn tỉnh táo.

Tôi vẫn cảm thấy tê dại.

Tí tách-tí tách.

Con dao vẫn nằm trong tay.

Giải quyết bằng cách tự sát, thế thì đơn giản quá.

Nhưng tôi không làm nổi.

Tôi vẫn còn tỉnh táo, nên không thể ra tay.

Tôi sợ chết.

Và có lẽ, tôi biết rằng làm như vậy cũng vô ích—hoặc sẽ không thể bù đắp được sai lầm tôi gây ra.

Tiếng ồn không dứt.

Cơ thể tôi lạnh dần.

—Tôi không tự sát nổi.

Nhưng nếu cứ để yên thế này, tôi cũng sẽ tan biến thôi.

...Có lẽ như vậy là tốt nhất.

Một tên sát nhân như tôi không đáng được sống...

Nếu tôi

cứ

chết đi

như thế này...

11. Ciel Route - Chương 11: Nhất Niệm Thành Ma (4)

“Tohno....kun?”

Bất ngờ, ai đó gọi tên tôi.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 09)

“_____”

Ngẩng đầu lên.

Tôi nhìn thấy Senpai—giống như đã cả thập kỉ trôi qua kể từ lần cuối gặp nhau.

“Sao em lại ngồi dưới trời mưa thế này?”

“....M....ưa.”

....Thì ra là vậy.

Tiếng động không dứt vừa rồi là tiếng mưa rơi.

Thảo nào trời lạnh thế.

Giờ nhìn lại, tôi thấy mình ướt sũng và lạnh cứng.

“Chúa ơi, em còn không mang theo ô. Em sẽ bị cảm mất, Tohno-kun.”

....Giọng Senpai hốt hoảng.

Chỉ vài tiếng trước đây tôi còn được nghe, nhưng giờ—nó mới xa lạ làm sao.

“Tohno-kun? Em nghe thấy chị nói gì không...?”

“À...vâng. Bị cảm cũng đâu có sao.”

Lời nói bật ra khỏi miệng tôi.

“Không được đâu! Cho dù giờ mới chỉ là tháng Mười, thì với cơn mưa này, bị cảm còn là nhẹ lắm đó—”

Senpai ngừng lời ngay khi chạm vào tôi.

“Em đã ngồi ở đây từ khi nào thế, Tohno-kun...!? Người em lạnh toát!”

Senpai kéo tay và bắt tôi đứng dậy khỏi ghế đá.

“Chị sẽ cho em mượn ô, nên hãy đi về nhà ngay, và làm ấm người lên. Nếu em không nhanh lên thì sẽ rất nguy hiểm đó.”

“....Dạ, vâng. Nhưng em không thể về nhà được nữa. Không còn nơi nào cho em.”

....Tôi không bao giờ còn có thể về nhà sau khi đã làm nên điều đó.

Tôi không nghĩ trên đời này còn có ai chấp nhận mình.

“_____”

Senpai nhìn tôi chăm chú.

“—Thôi được. Hãy ở tạm chỗ của chị. Từ đây đến đó gần hơn về nhà em, hợp lí quá rồi.”

Senpai lôi tay tôi theo.

“....”

Tôi không còn sức để chống cự.

Tôi không nghĩ được gì vào lúc này, và—hơi ấm của Senpai là thứ duy nhất tôi còn cảm nhận được giữa một không gian buốt giá.

....Chỗ ở của Senpai là một căn hộ hai tầng nhỏ xíu.

Chỉ có một căn phòng nhỏ, chật chội rộng cỡ sáu chiếc chiếu tatami và một phòng bếp.

Như tính cách cô ấy, phòng Senpai rất gọn gàng. Những chuyện vu vơ kiểu này khiến đầu óc tôi thư giãn được chút ít.

“Đây, em lau người bằng cái này nhé.”

Chị đưa tôi khăn tắm.

“Xin lỗi em, nhưng chị không có quần áo nào vừa cỡ em cả. Hãy đợi chị chút xíu. Chị sẽ pha thứ gì đó ấm cho em uống ngay đây.”

....Senpai đi xuống bếp.

Tôi ngồi một mình trong phòng.

“_____”

Tôi chưa bao giờ vào phòng riêng của một cô gái cả.

....Phòng riêng của một cô gái.

Phòng riêng của một cô gái nơi tôi đã lên vào và giết người.

“_____!”

Tôi phát ói.

Tôi đang làm cái—quái gì ở đây?

Một nơi như thế này.

Tôi không xứng đáng được hưởng sự quan tâm của Senpai.

”Xin lỗi vì để em phải chờ lâu. Của em đ—Tohno-kun!

Em phải lau khô người, ngay lập tức!”

Senpai mắng tôi trong lúc chị lau tóc tôi bằng khăn tắm.

“Đây này, áo sơ mi của em ướt sũng rồi. Phải cởi ra ngay. Em có thể bị viêm phổi mất.”

Senpai trùm mắt mở khuy áo tôi.

Bất chợt, ngón tay chị ấy dừng lại.

“....Ồ...này.”

Senpai nhìn thật sâu vào ngực tôi.

“....Vết thương này đã lành lại rồi, phải không em?”

....À, chắc chị ấy giật mình khi thấy vết sẹo trên ngực tôi.

Vết sẹo trông như bị bỏng ngay chính giữa ngực.

“....Vâng. Đã lành lại rồi ạ. Từ tận tám năm trước cơ.”

“Ra thế....Tạ ơn Chúa. Nếu lí do em gây ra như vậy là vì vết thương này, chị sẽ phải đưa em thẳng đến bệnh viện đó.”

Senpai khẽ mỉm cười.

....Hự.

Khi tôi nhìn lên gương mặt chị, ngực tôi như thất lại.

“....Không sao đâu ạ. Em có thể tự làm mà, nên chị cứ để em một mình.”

“Vậy thì được. Chị sẽ mang trà lên. À, sau khi em đã cởi áo sơ mi ra, hãy quần chắn quanh người cho ấm.”

“.....”

Tôi lấy khăn tắm thấm nước từ quần dài.

Nhưng như thế không đủ để lau khô nó. Nếu tôi đắp chần lên thì sẽ làm ướt chần mất.

Tôi đánh cởi áo sơ mi ra, rồi quần phần thân trên bằng khăn tắm.

“À, em lau xong rồi hả? Vậy chúng mình uống trà nhé?”

Senpai ngồi xuống, tay cầm theo khay đựng ấm chén.

“Ngồi xuống đi nào, Tohno-kun. Làm sao chị ngồi được khi em còn đang đứng chứ.”

“.....”

Tôi ngồi xuống ngoan ngoãn.

Senpai rót trà đen vào cốc và đưa cho tôi.

“_____”

“_____”

Không ai nói gì.

Senpai uống trà như không biết đến sự tồn tại của tôi.

Bất chước chị, tôi cũng hớp một ngụm.

—Nóng quá.

Nóng đến mức rất lười. Hơi nóng đánh thức mạch máu của tôi.

Giống như não bộ, trái tim, và tất cả các cơ quan khác trong cơ thể bắt đầu chuyển động lại.

Senpai không nói câu nào.

Chẳng mấy chốc mà cốc trà cạn hết.

Senpai nhanh nhẹn rót đầy cốc của tôi.

“.....Chị ơi.”

Tôi thấy mình cần nói gì đó.

“Tohno-kun!”

“——!”

Tôi giật mình.

“Chị phải ra ngoài một lúc. Chị có thể giao cho em việc trông nhà được không nhỉ?”

“À....v-vâng. Đơn giản thôi.”

“Được rồi, vậy chị nhờ em đó. Chị sẽ quay lại ngay, nên đừng nghịch ngợm gì nhé!”

Tôi tự hỏi chị có nghiêm túc khi nói vậy không. Vẫn mỉm cười, Senpai bước ra cửa.

—.

Tôi lại ngồi một mình.

Hơi ẩm thoáng qua lúc này giờ lại tan biến.

.....Senpai không hỏi tôi câu nào.

Chị đưa một kẻ như tôi vào nhà và chăm sóc tôi giống như đó là chuyện bình thường nhất.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 05)

....Giờ tôi mới nhận ra.

Hơi ẩm của cốc trà, sự gọn gàng của căn phòng.

Nhưng thứ ẩm áp gấp ngàn, ngàn lần những điều đó,
là có người ở bên.

“Hự....!”

Ngực nhói đau.

Chỉ cách đây không lâu, tôi đã muốn được ở một mình, cô độc.

Nhưng giờ, chỉ sự vắng mặt của chị ấy đã khiến tôi bứt rứt.

Tôi muốn hét lên như kẻ điên dại.

.....Thật láo xược.

Sau cùng, tôi vẫn là tên giết người.

Tôi làm gì có tư cách tận hưởng lòng tốt của Senpai.

Nhưng tôi vẫn mong Senpai về nhanh một cách ích kỉ, rất ích kỉ—

“Chị về rồi đây, Tohno-kun. Cảm ơn em đã trông nhà giúp chị nhé.”

“—Sen...pai.”

Xem ra Senpai ra ngoài để mua đồ.

Trên tay chị là vài chiếc túi nhựa.

“Xem nào...em mặc cái này nhé. Thực ra nó cũng là đồ rẻ tiền thôi, nhưng còn đỡ hơn là mặc đồ ướt. Thêm nữa, phòng tắm cũng được chuẩn bị rồi. Thư giãn trong đó một lúc và em sẽ thấy khá hơn ngay.”

“.....O?”

Senpai chuẩn bị thật kĩ càng.

Quần áo mới, phòng tắm...

....Thật tốt bụng.

Chị đâu cần phải làm như thế, vì một kẻ như tôi.

“Không cần đâu, Senpai. Em về nhà đây. Em không muốn gây ra thêm phiền toái cho chị nữa.”

“Em nói gì thế, Tohno-kun? Chẳng phải em vừa nói rằng em không muốn về nhà sao? Chị đã mua thức ăn cho hai người, nên hãy tỏ ra có trách nhiệm chứ!”

“Trách nhiệm—? Senpai?”

“Chị đề nghị em hong khô người, ăn tối, và nghỉ ngơi thoải mái trước khi về nhà. Nếu em về nhà với bộ dáng đó, chị sẽ rất lo đó, có khi chị mất ngủ cũng nên.”

“_____”

Ngực tôi quặn thắt.

Hạnh phúc. Tôi vui đến mức sắp khóc, nhưng mặt khác, tôi cảm thấy sợ hãi với lòng tốt của chị.

“....Tại sao ạ?”

“À? Gì nữa vậy, Tohno-kun?”

“....Tại sao chị phải làm vậy, Senpai? Em—không có tư cách được đối đãi tử tế như thế.”

—Tôi đã giết người.

Tôi không xứng có người chăm sóc.

“....Em hết thuốc chữa rồi. Em đã phạm một sai lầm quá lớn, và em bỏ chạy mà không hề nghĩ đến hậu quả. Em thậm chí đã muốn chết đi—”

—Tôi cố giải bày với Senpai.

Tội ác đó.

Mạng sống tôi đã cướp đi bằng chính đôi tay này.

Tôi đang cố gắng quên đi điều đó.

“....Sai lầm của em không thể tha thứ nổi...không, em còn không dám nghĩ đến chuyện được tha thứ. Em mất hết hy vọng rồi. Em không có quyền được tiếp đãi ở đây, Senpai.”

Senpai thở dài.

“....Xem ra em tin rằng mình là kẻ xấu, Tohno-kun.”

Senpai nói ra sự thật được chôn kín đáy lòng tôi.

”Nhưng điều đó chứng tỏ em không cố tình hành động như vậy.

Em biết mình đã phạm sai lầm, nhưng em không hiểu đó là tốt hay xấu. Đó là lí do vì sao em tự cô lập mình cho đến khi mọi thứ trở nên rõ ràng hơn.”

“—Không phải, ý em là—”

....Tôi không biết nữa.

Ý tôi là tôi biết rõ mình đã làm gì, nhưng lại không biết tại sao.

Tôi đã giết người, và điều đó biến tôi thành người xấu.

Có lẽ tôi chỉ đang tự ép mình vào vai diễn của kẻ ác để chứng thực tội lỗi của mình—

”Chị không biết em đã phạm lỗi lầm gì, và nói thẳng luôn, chị chẳng quan tâm đâu.

Em nói rằng em không xứng đáng hưởng lòng tốt, nhưng đó chỉ là cách nhìn nhận của riêng em.

Chị không đối đãi tốt với em để làm em hài lòng, nên đừng có khách sáo.

.....À, ý chị là, chị làm thế này chỉ vì chị muốn vậy.

Cái đó không can hệ gì đến suy nghĩ của em. Có lẽ em sẽ cảm thấy khó xử, nhưng cứ coi là mình bị bắt cóc bởi một mục senpai trái nết đi, và chấp nhận nhé.”

Nói xong, Senpai mỉm cười.

Nụ cười dịu ngọt, bao bọc, nhẹ nhàng.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

....Rốt cuộc, tôi không thể từ chối nỗi lòng tốt của Senpai.

Chị ấy cho tôi dùng phòng tắm và mua cả đồ ngủ cho tôi.

Chị nấu cơm tối cho cả hai, và bắt tôi lên giường nằm vì trời vẫn còn mưa, và tôi cần đi ngủ.

“——”

Họng khô khốc.

Sự quan tâm của Senpai nhiều đến mức tôi không biết đáp lại ra sao.

Trong bữa cơm, chị vẫn trò chuyện vui vẻ như ngày thường.

Chị nói về những chủ đề thường ngày, về trường học, khu phố buôn bán, và cứ thế.

....Và dù cho tôi không thể lấp bắp nổi một câu trả lời ra hồn, càng nói thêm, tôi càng cảm thấy bình phục hơn.

Lúc này, nằm trên giường của Senpai, tôi không thể ngừng nghĩ về chị ấy, người đang phải nằm trên sàn.

—Cuộc đời thật kì lạ.

Chỉ mới vài giờ trước tôi đã giết người, và giờ thì thích chí như một đứa trẻ.

Tôi không biết nói gì nữa.

Có lẽ không bao giờ tôi có cơ hội được chìm trong hạnh phúc nhiều như hôm nay.

“.....”

Vẫn chưa ngủ được, tôi nhìn quanh quất.

Tôi không biết nên làm gì tiếp theo.

Tiếng mưa rơi lộp độp.

“Nếu không ngủ ngay đi, em sẽ không dậy đúng giờ được đâu, Tohno-kun.”

“—Senpai, chị còn thức ạ?”

“Phải, em biết đấy, chị cũng là con gái, nên làm sao chị dám ngủ trước em được cơ chứ.”

“....Em xin lỗi. Em sẽ xuống bếp ngủ vậy.”

“Thôi nào, chị phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Em đang bị cảm, nên em không thể ngủ dưới đó được. Mau quên hết những ý nghĩ không hay đi và đi ngủ.”

“—Ý nghĩ không hay.”

.....Thật không thể nào.

Điều đó không phải thứ mà tôi có thể quên—hay dám quên được.

Dù cho lí do gì đi nữa, thì tôi vẫn là tên sát nhân.

Quên đi người đã chết dưới tay tôi là một tội ác không thể dung tha.

”.....Không được ạ. Em không thể xóa đi tội ác của mình, Senpai. Em không quên nổi, và em cũng không muốn.

....Nhưng em cảm ơn chị. Hôm nay chị đã giúp em quá nhiều. Nếu cứ ngồi lại đó, chắc em đã chết rồi.”

Không thể chạy trốn mãi.

Nếu tôi nhận ra mình đã phạm sai lầm, thì tôi phải chấp nhận nó.

“Em vừa nhắc đến tội ác ư? Cứ như lỗi lầm của em kinh khủng hơn bất cứ thứ gì chị tưởng tượng nổi.”

Senpai nói bằng giọng hài hước, cứ như đây chỉ là câu chuyện đùa.

”Nhưng trên đời này, không có ai không có tội lỗi cả.

Thế giới này không được chia đôi thành những kẻ có tội và người vô tội.

Chừng nào em còn sống, em sẽ mắc sai lầm.

....Thật buồn phải không, nhưng cuộc sống là vậy đó.”

“....Gì cơ ạ? Ý chị là chúng ta không có cách nào để gột rửa tội lỗi sao? Em không thích nghe rằng ai cũng có tội đâu.”

“....Phải, nếu chỉ đơn giản như vậy thì chẳng có ai trong chúng ta sẽ được cứu rỗi lên Thiên đàng cả.”

....Không biết tại sao, giọng Senpai buồn thảm thảm.

”Nhưng em có thể chuộc lại lỗi lầm của mình, Tohno-kun. Chị không biết em đã làm nên điều gì, nhưng em là người có thể chuộc tội cho bản thân.

Nếu em lo lắng đến không ngủ nổi, hãy nghĩ đến việc em định tiếp tục sống ra sao, và ăn năn như thế nào. Rất khó mà nghĩ ra đấy, cho nên em sẽ cảm thấy nhức đầu, và rồi lẫn ra ngủ thôi.”

Tôi không rõ chị ấy nghiêm túc đến chừng nào, vì cứ thỉnh thoảng chị lại chêm một câu đùa.

“....Em có thể chuộc lại lỗi lầm, vậy sao? Nhưng Senpai ơi, tội lỗi của em không phải thứ có thể sám hối được. Riêng điều đó thì em chắc chắn.”

”Ahaha, em nói phải. Bất kể bằng cách gì đi nữa, người ta cũng không thể xóa sạch đi tội ác của mình được.

Nếu em làm ai đó bị thương, thì lỗi lầm vẫn còn cho dù vết thương đã lành, đúng chứ?

Cho dù em có cố gắng nhường nào đi nữa, em cũng không thể xóa nhòa đi những gì em đã làm.

Chị nghĩ chuộc tội không phải là kết quả, mà nó là một quá trình.

Đó là lí do vì sao chị nói có những người có thể sám hối và những người không thể. Và chị vẫn nghĩ rằng em là người sẽ biết ăn năn vì hành vi của mình.”

“....Em không hiểu gì hết. Em tội tệt lắm chị ạ. Em không tốt như chị nghĩ đâu.”

“Cái đó thì chị biết, hì hì. Chỉ là chị nổi hứng nói nhiều thôi. Mà này, em có một vết sẹo lớn trên ngực, đúng không?”

“Ồ....? Vâng, nhưng thế thì sao ạ?”

”Phải trải qua một tai nạn thảm khốc mới để lại một vết thương lớn như thế....sẹo thường làm méo mó tâm hồn người ta. Một vết sẹo không lành lại dù qua nhiều năm, không phải là điềm lành.

Nhưng em là một chàng trai tử tế. Bất cứ ai có thể sống bình thường với vết thương đó đều có thể tự hào về bản thân. Nhất định em đã được giáo dục cẩn thận.”

Hài lòng với câu nói, Senpai im lặng.

Tôi có thể nghe nhịp thở của Senpai nếu chú tâm.

“....Chị đang ngủ à, Senpai?”

Không có tiếng trả lời.

Chỉ còn tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

“....Chuộc lại lỗi lầm, có thể sao?”

Hình phạt cho tội ác tôi đã mắc phải.

Tôi nghĩ ngay ngày mai thi thể của cô gái đó sẽ được phát hiện thôi, và sẽ lại có một vụ giết người được đăng báo.

Tôi không thể tưởng tượng nổi hậu quả sẽ ra sao nếu tôi ra đầu thú.

Chắc chắn sẽ gây tổn hại đến Akiha, và tôi sẽ không thể nào tán dóc với Senpai như lúc này được nữa.

“.....”

Nhưng nếu điều đó có thể bù đắp phần nào lỗi lầm của tôi, thì phải như thế thôi.

Nếu bằng cách đó tôi có thể chuộc tội—thì có lẽ linh hồn tôi sẽ được cứu rỗi.

“Haa—aaaaaa.”

Buồn ngủ rồi đó.

Không biết ngày mai sẽ ra sao đây.

Tôi không biết, nhưng nếu có thể chuộc lại lỗi lầm...

Cho đến lúc tội lỗi của tôi bị phát hiện, cho đến lúc tôi đối diện với nó...

Tôi ước gì khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi.

....Xột.

....Xoạt.

“.....”

....Có tiếng động gần đây.

Tôi không thức dậy nổi, nên chỉ mở mắt một cách lười biếng theo hướng tiếng động phát ra.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 05 - “Stillness”)

—Senpai đang thay đồ.

Lúc này là nửa đêm. Ngoài đường không chút ánh sáng.

Có lẽ mưa đã ngừng rơi; im ắng quá.

Senpai cởi áo xuống.

“.....”

Thật đáng tiếc.

Nếu như tôi không đang trong trạng thái hối hận tột cùng vì tội ác của mình, hoặc nếu tôi tỉnh táo hơn, tôi đã nhận ra Senpai gợi cảm ra sao. Lúc này, bộ não của tôi dường như ngừng vận hành.

Đôi mắt vô hồn của Senpai.

Hơn thế nữa, có điều gì đó không đúng.

—Cái—gì—vậy?

“.....”

Những vết sẹo trên cánh tay.

....Không, không phải sẹo, giống hình xăm hơn.

....Trông...không...bình thường...chút nào.

“.....”

Buồn ngủ quá.

Tôi nghe thấy....những tiếng lộp cộp quanh chân Senpai.

Không nghe được gì hơn.

Tôi chìm vào giấc ngủ.

12. Ciel Route - Chương 12: Hắc Thú (1)

“_____”

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 02)

Tôi bị đánh thức bởi ánh sáng chiếu xuyên qua cửa sổ.

....Mưa dường như đã tạnh; tôi chẳng còn nghe thấy tiếng gì nữa.

Ngoài kia đầy mây. Bầu trời có vẻ hơi u ám.

“—Oái?”

Tôi nhìn quanh.

....Đây chắc chắn không phải phòng của tôi rồi.

“A, chào buổi sáng. Tối qua em ngủ ngon chứ, Tohno-kun?”

“À——!”

Tôi nhớ ra rồi.

Đây là phòng ngủ của Senpai. Tối qua tôi đã ngủ trên giường của chị ấy—

“À—vâng, chào buổi sáng, Senpai.”

Ngượng chín mặt, tôi nhảy khỏi giường.

“À....em xin lỗi chị vì ngày hôm qua. Em đã gây cho chị đủ phiền toái, và——”

“Đúng rồi, em nợ chị lần này đó.”

Senpai mỉm cười đáp lại.

....Nói thế nào nhỉ....Chị ấy thật chín chắn.

“T-thôi thì, cảm ơn chị. Em sẽ quay về nhà đây.”

“Ồ, nhanh vậy sao? Còn chưa tròn 6 giờ sáng cơ mà, Tohno-kun.”

“Vâng, nhưng em đã không xin phép ở lại qua đêm bên ngoài, cho nên nếu không sớm quay về nhà, em không dám tưởng tượng Akiha sẽ nói gì nữa.”

“À, em gái em ấy hử. Chị đã gọi cho cô bé rồi, nên chắc là ổn thôi.”

Senpai bình thản đưa ra một tuyên bố động trời.

“Cái—chị gọi về nhà em á, Senpai?”

“Phải, chị nghĩ là nếu không nhấn rằng em đã có chỗ ngủ lại thì cô bé sẽ rất lo lắng. Có chuyện gì sao?”

“C——!”

Tôi há hốc mồm.

Ciel-senpai gọi về nhà tôi cũng tương đương với một cô gái gọi về nhà anh ta rằng, “Tohno-kun đang qua đêm ở chỗ tôi đó.”

Trời ơi—

“—Vâng, chuyện lớn đấy. Chuyện rất lớn.”

Nếu Akiha nghe điện, chắc chắn cọn bé sẽ nghĩ tôi là tay phóng đảng.

Không lạ gì sự khắt khe của nhà Tohno, tôi không muốn tưởng tượng điều gì sẽ diễn ra sau đó.

“...Tohno-kun...em ghét ngủ lại chỗ chị đến thế cơ à?”

“À, không, không phải ạ. Chỉ là...gia đình em rất nghiêm khắc. Tuyệt đối không phải vì em không thích chị, Senpai—”

Đỏ mặt, tôi lắp bắp giải thích.

Senpai nhắm mắt buồn rầu.

...Có phải vì tôi đã gây ra quá nhiều rắc rối cho chị? Tôi cảm thấy bối rối khi nhìn thấy gương mặt chị như vậy.

“Chị nghe em nói đã, không phải vậy đâu. Em rất biết ơn chị, Senpai. Em đã khá hơn rất nhiều, và nếu chị không ở bên em tối qua, em không biết sẽ xảy ra điều gì nữa....”

“—Chị tin em. Em trông bình thường rồi đó. Chị không biết chuyện gì đã xảy ra cho em tối qua, nhưng chị rất vui là em đã trở lại là chính mình.”

Bất thành linh, Senpai nở nụ cười tươi sáng nhất trần gian.

“—Ồ?”

“Chị chỉ đùa thôi mà. Chị không gọi điện thẳng đến nhà em đâu. Chị nhờ Inui-kun gọi về nhà em rằng em sẽ ngủ lại nhà cậu ta qua đêm. Như vậy không vấn đề gì chứ nhỉ?”

“...Vâng, vậy thì ổn rồi....nhưng vừa rồi chị đùa ác quá, Senpai. Em tưởng tim mình ngừng đập rồi cơ.”

“Ừ thì, chị ác lắm đó nha. Càng thích thì càng trêu, nhỉ?”

“...Ồ?”

—Càng thích? Vậy tức là—

“Dù sao thì, đúng là em nên quay về nhà sớm. Đợi chị một xíu.”

Senpai lục lọi ngăn kéo tủ.

“Của em này, Tohno-kun. Một món quà nhỏ của chị.”

Nói xong, Senpai đặt vào lòng bàn tay tôi một chiếc nhẫn cũ kĩ.

“...Một món quà nhỏ....thế này là sao đây ạ, Senpai?”

“Nó là một lá bùa bình an. Em trông như hay lang thang lắm, cho nên phải giữ cẩn thận nhé.”

“À—vâng—Em sẽ nhận bất cứ gì được tặng, nhưng—được rồi. Em sẽ giữ nó bên mình.”

Nhận lấy, tôi cho nhẫn vào trong túi.

“—Thế nhé, hẹn gặp lại em ở trường.”

—Senpai cười và vẫy tay tiễn tôi.

Nhưng tôi có lẽ sẽ không bao giờ được thấy nụ cười đó nữa.

Chắc thi thể người phụ nữ bị tôi giết đã được tìm ra, và cảnh sát đã chờ sẵn ở biệt thự Tohno rồi.

...Nhưng tôi sẽ không trốn chạy.

Tất cả những gì tôi có thể làm lúc này là cảm tạ Senpai và quay trở về nhà.

Điều đầu tiên tôi để ý là căn biệt thự vẫn vắng bóng người như mọi khi.

“A, cậu đã về rồi, Shiki-san.”

Ngay khi tôi vào hành lang, Kohaku-san mỉm cười chào.

“À...vâng. Tôi đã về. Chào chị, Kohaku-san.”

“Vậy cậu có muốn ăn sáng không ạ? Tôi đã làm xong rồi, nên cậu ngồi đợi trong phòng khách nhé. Akiha-sama thì đã ăn xong rồi.”

Kohaku-san quay gót về phòng khách.

....Thật bình lặng quá.

Có lẽ thi thể chưa được tìm ra.

“.....”

Bây giờ, tôi cần phải quay về phòng để thay đồ đã.

Hisui đã ở trong đó rồi.

“—Chào buổi sáng, thưa Shiki-sama. Cậu đã về nhà.”

“Phải, cũng mới đây thôi. Nghe này, Hisui, cô chuẩn bị cho tôi một bộ đồng phục được không? Bộ tôi đang mặc trên người bị dính nước mưa rồi.”

“....Tôi rõ rồi ạ. Tôi sẽ mang một bộ khác lên ngay lập tức.”

Hisui cúi chào, và rời đi trong yên lặng.

Sau khi thay vào bộ đồ mà Hisui đưa lên, tôi xuống phòng khách.

Akiha đã ngồi trong phòng rồi, và có vẻ như con bé đang không hài lòng với tôi chút nào.

“—À, chào buổi sáng, Nii-san. Xem ra cuối cùng anh cũng về nhà.”

Giọng Akiha đi kèm đầy sự chê trách.

“...Ừ, chào em. Trông em cau có nhỉ, Akiha.”

“Vâng, em hơi ngạc nhiên là anh đi chơi đêm quen nét như vậy đó. Em chỉ thấy lạ chứ không giận gì đâu.”

Lườm.

“....À.”

Thì đúng là tôi đã qua đêm ở bên ngoài, nên chẳng có cơ gì mà cãi.

“Dù sao thì, em cũng không muốn nói nhiều nếu anh đang không khỏe. Người tự xưng là Inui-san đó là bạn từ hồi trung học của anh, đúng chứ ạ?”

“Phải...Ra vậy, là cậu ta gọi cho em.”

...Bất chợt, tôi thấy hơi bối rối.

Không biết thằng bạn tôi đã nhắn về nhà tôi những gì....?

”Nếu anh phải về nhà sớm, anh có thể gọi điện cho em, và sẽ có xe đón anh về ngay.

Em không biết tại sao anh lại giữ kẽ như thế, nhưng Nii-san, anh là con trưởng gia tộc Tohno. Cứ sử dụng đúng quyền hạn của anh...Hãy nhớ rằng anh còn yếu hơn người bình thường.”

“—Ah.”

À phải, chiều qua tôi xin nghỉ sớm.

“Ngất xỉu vì thiếu máu chỉ vì đi dưới trời mưa...anh vẫn bệnh à, Nii-san? Em có nên gọi bác sĩ khám cẩn thận, và cho xe đưa đón anh đi học hàng ngày không?”

“....”

Ra thế. Hóa ra Arihiko đã nhấn về nhà tôi lí do trên.

“Em không cần phải lo lắng vậy đâu Akiha. Hàng tháng anh vẫn đến bệnh viện để được khám định kì. Ngồi xe ô tô đến trường chỉ là anh thêm ỷ lại hơn thôi. Em không cần phải quá chú tâm vào sức khỏe anh như vậy, nhưng anh rất vui vì em đã quan tâm.”

“....Không phải vậy đâu. Em thêm vào mà lo cho anh, Nii-san.”

Akiha tránh ánh mắt tôi.

“Shiki-san, xong rồi đây ạ!”

Tiếng Kohaku-san vang lên từ dưới bếp.

“Thôi nhé, anh xuống làm vài miếng đây.”

“Này, Nii-san! Xin đừng nói chuyện kiểu thiếu lịch sự như thế!”

Akiha trừng mắt.

“....À, em cư xử bình thường rồi đó. Cứ tự nhiên như thế nhé, Akiha. Em không cần phải quá lo cho anh đâu, cứ thoải mái đi.”

“—Anh bướng bỉnh quá nhỉ! Em đã nói là không thêm quan tâm đến anh mà, Nii-san!”

Akiha quay ngoắt đi.

Thoáng mỉm cười, tôi xuống bếp.

“Cậu chủ bảo trọng.”

Vẫn dùng kiểu nói chuyện như cũ, Hisui nhìn chăm chú.

“Thưa Shiki-sama, hôm qua cậu bị làm sao vậy ạ?”

“....Cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là tôi bị ngất xỉu do thiếu máu dưới trời mưa thôi. Lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn.”

“Tôi không dám bình phẩm gì về cậu, nhưng Shiki-sama, quả thật trông cậu như đang cố quá sức. Xin hãy chú ý giữ gìn.”

Hisui cúi chào rất thấp và tiễn tôi ra tận cửa.

....Khỉ thật.

Tôi đã cố tỏ ra bình thường hết mức có thể, và có vẻ như Akiha lẫn Kohaku-san không nghi ngờ gì, nhưng Hisui thì không như vậy.

“.....Hy vọng Hisui không quá lo nghĩ về mình.”

Cũng khó mà đánh giá được khi cô ta luôn đeo bộ mặt thờ ơ cả ngày.
Hôm nay chắc là ngày cuối cùng tôi còn đến trường.
Tôi sẽ đến lớp học như mọi khi, để không còn gì hối tiếc nữa—

Mặc cho tâm trạng tôi ra sao, không khí buổi sáng vẫn như vậy.
Càng đến gần trường, tôi càng thấy nhiều học sinh quanh mình.
Hôm nay là thứ Bảy, ngày đi học cuối cùng trong tuần.
Tôi lê bước chân trong ý nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ còn ngày nào như thế này nữa.
Nhưng, vẫn bình thản, tôi đi dọc theo con phố thân quen trong suốt hai năm qua.
Chỉ cần vượt qua ngã tư này là đến đúng trường tôi rồi.
Đèn đỏ, và tôi đứng lại chờ.
Phía kia là hàng rào quanh sân trường.
Vì nơi này ngay cạnh trường học, vỉa hè được bao quanh bởi dải phân cách. Trong lúc này, những học sinh khác đang đi thẳng về phía cổng.
Vào tầm giờ này thì ở đây chỉ thấy toàn học sinh.
...Lẽ ra là chỉ thấy toàn học sinh.
Nhưng giữa dòng xe cộ đông đúc, tôi thoáng thấy một bóng người mặc áo trắng.
“—Cái...”

Cô ta ở ngay kia.
Áo trắng, mái tóc vàng rủ xuống hai vai.
Lông mày thanh mảnh và mắt đỏ rực.
Tôi mới chỉ thấy cô ta đúng một lần, nhưng thế là đủ để không bao giờ nhầm lẫn được nữa.
“——”

Nhưng vô lí quá.
Chính tôi đã giết cô ta từ hôm qua, cắt cô ta thành từng mảnh vụn.
Đèn xanh.
Những học sinh khác vượt qua tôi.
Tôi là người duy nhất đứng trơ như phỗng.
Cô ta ngồi trên dải phân cách, nhàn nhã đung đưa chân.
Cứ như đang đợi ai.
Tôi không đoán được cô ta đã ngồi đó từ khi nào, nhưng trên gương mặt đó tuyệt không một nét buồn.
—Cô ta đợi ai kia chứ?
Cô ấy đảo mắt liên tục, giống như đang đợi tình nhân.
—Tôi có linh cảm xấu.
“A——”

Cô nàng áo trắng nhìn về phía tôi.
Chỉ là tình cờ thôi.
Chỉ là người giống người thôi.
Chắc chắn người cô ta đang đợi không phải tôi.
Nếu tôi sai, thì đây chỉ có thể là giấc mơ.
Rõ ràng, tôi đã giết cô ta, gọn gàng và tàn nhẫn, bằng chính đôi tay mình—
Nhưng cô ta đang nhìn và mỉm cười.
Vẻ rất hài lòng khi cuối cùng đã tìm ra hung thủ giết mình, nụ cười của cô ta nói rằng, ‘cuối cùng thì anh đã đến’.
Vẫy tay như đã quen biết, cô ta đứng dậy.
Mái tóc dập dờn trong gió, cô ấy tiến đến chỗ tôi.
“—Đừng đến đây.”
Đây....chỉ là mơ thôi.
Đèn chuyển sang màu đỏ.
“—Đừng lại gần tôi.”
Vẫn tiếp bước trên lòng đường, cô ta chẳng thèm quan tâm đến dòng xe đang chạy xung quanh.
Khoảng cách giữa chúng tôi chỉ còn vài mét.
“....Tôi bảo cô đừng lại đây cơ mà—!!!”
Hết lên cũng không thay đổi được những gì diễn ra trước mắt.
Gào lên bằng âm thanh chính mình cũng không hiểu được, tôi bỏ chạy.
Chạy.
Toàn bộ sức lực.
Không để ý đến thể diện hay phép lịch sự, đâm xuyên qua đoàn người đi bộ, tôi chạy thẳng trên lòng đường.

học *học* *học* *học*

Thở dồn dập, tim đập điên cuồng.
Nhưng tôi vẫn chạy.
Nếu dừng bước thì chắc tôi phát điên mất.
Ngoái đầu lại.
Cô gái áo trắng vẫn bước đều theo.
Chắc chắn cô ta muốn tóm mình.
Cô gái bị tôi giết đang đuổi theo tôi.
Như thế là quá đủ lí do để chạy rồi.
học *học* *học* *học*

Tim tôi gào lên như sắp phát nổ, nhưng mặc kệ, tôi vẫn chạy.
Ngoái nhìn lại, cô ta vẫn bám theo.

Chân bước nhẹ nhàng, cô ta vẫn bắt kịp đà chạy của tôi.

học *học* *học* *học*

Cổ mỗi nhừ.

Tay như đeo đá.

Chân như sắp rách rời ra.

Nhưng mặc kệ.

Tôi vẫn chạy bằng toàn bộ sức lực đang có, ấy thế mà, tôi vẫn không cắt đuôi được một kẻ chỉ đi bộ theo sau mình—!

học *học* *học* *học*

Hơi thở đứt quãng.

Tôi chắc mình phải chạy vài cây số rồi.

Bất chấp điều đó, khi tôi nhìn lại, cô ta vẫn đang tiến đến gần.

Tự nhiên, giống như tản bộ, cô ta rảo bước theo sau tôi.

học *học* Haha, hahaha!”

Chẳng hài hước chút nào, nhưng tôi bật cười.

“Haha, hahaha, ahahahahahaha!”

Tôi không nhịn cười nổi.

Nhưng tôi vẫn chạy. Cơ thể tôi van nài rằng nó sẽ gục ngã nếu tôi cứ tiếp tục, nhưng tôi vẫn chạy.

Lí do rất đơn giản.

Nếu bị cô ta tóm, tôi chết là cái chắc.

Tôi chẳng biết mình nghĩ như thế dựa vào đâu, hay chỉ là tưởng tượng ra. Nhưng dù nghĩ gì đi nữa, tôi vẫn biết đó là sự thật.

Không cần lí do, cơ sở, bằng chứng gì hết.

Nếu cô ta tóm được tôi, thì tôi chết là chắc chắn rồi.

“Ah!—”

Tôi gục ngã một cách thảm hại.

Tôi đổ về phía trước, không vì vấp ngã, chỉ đơn giản vì không thể bước thêm một chút nào nữa.

“Hự—ha, a.”

Nắm đó, kiệt sức, tôi cố gắng bò dậy.

“—”

Tôi cố dựa mình vào tường, nhưng cũng vô ích.

Đầu gối mỗi nhừ, tôi lại gục xuống.

Tôi không nhúc nhích nổi.

học *học* *học*

Tôi nhìn quanh.

“Đúng. Tôi là cô gái bị anh giết chiều qua đó. Rất vui vì anh còn nhớ.”

“Ch—”

Chắc chắn là nói dối. Không thể có chuyện đó...!

“Đừng đùa với tôi! Người chết rồi thì là chết chứ!”

“Cái đó không sai, nhưng anh cũng không cần phải ngạc nhiên cỡ đó. Tôi chỉ hồi sinh thôi ấy mà.”

Đáp gọn gàng, cô ta tiến thêm một bước, âm thanh ngay sát tai tôi.

Khoảng cách giữa chúng tôi thu hẹp lại.

“....Hồi....sinh?”

Một cách ngây ngốc, tôi lặp lại lời cô ấy.

Hồi sinh...không lẽ ý cô ta là cô ta đã bình phục sau khi được phẫu thuật...?

“—Đừng có nói láo! Không một người nào có thể hồi phục sau khi bị cắt từng mảnh ra cả—!”

“Đúng rồi. Nhưng mà, tôi có phải con người đâu.”

13. Ciel Route - Chương 13: Hắc Thú (2)

“—Hớ?”

Câu trả lời của cô ấy trực tiếp đến nỗi không có cách nào để hiểu nhầm.

Tôi không phải con người.

Cô gái trước mặt tôi đã đáp vậy đó.

“....Cô không phải là người....?”

“Ôi dào, rõ quá đi còn gì? Anh không nghĩ rằng trên đời này có con người nào còn đi lại được sau khi bị cắt vụn thành nhiều mảnh đấy chứ?”

“_____”

Dĩ nhiên không có người nào làm được như thế cả.

Nếu có, thì đó là một con quái vật mang hình người.

Một sinh vật có thể tự hồi sinh sau khi bị giết.

Một sinh vật không biết định nghĩa cái chết là gì.

Một sinh vật có khả năng hồi phục nhanh chóng và đi lại ngay sau khi bị cắt vụn thành từng mảnh thì không thể được coi là con người được nữa.

“Không...thể.”

Xem ra cô gái đứng trước mặt tôi chính là như vậy.

Tôi cố cười, nhưng bất lực, vì họng khô rang.

“....Cái gì thế không biết.”

Câu chuyện này cũng chẳng hài hước là mấy.

Mà chuyện này có điểm gì hài hước đâu.

Bởi vì chắc chắn....

Nếu cô ta không phải là người, thì chuyện cô ta hồi sinh cũng là thường thôi.

—Tôi bình tĩnh lại.

Đây là lúc nên quan sát sự việc và tính toán cẩn thận.

“....Cô nói rằng mình không phải là con người. Vậy cô là gì?”

“Tôi ấy á? Tôi được người ta gọi là vampire. Theo cách giải thích của loài người các anh, tôi là một quái vật uống máu người.”

....Có vẻ khả quan.

“Vampire” là một từ mà ngay cả tôi cũng hiểu được.

“Rõ rồi. Cô là vampire—”

Cô ta mỉm cười hài lòng với câu trả lời của tôi.

....Đúng là quái dị.

Tôi nghe nói rằng vampire không thể ra ngoài ánh sáng mặt trời, nhưng lúc này chuyện đó cũng không quan trọng lắm.

“....Vậy, con quái vật đó muốn gì ở tôi đây?”

Không biết tại sao, cô ta lùi lại như giật mình.

Một thoáng sau, hai tay chống nạnh, cô ta nhìn tôi vẻ khó chịu.

“Anh quên chuyện anh đã làm với tôi hôm qua rồi hả? Chẳng biết tôi là ai, thế mà anh cắt vụn tôi ngay khi chúng ta gặp nhau. Anh phải thừa biết tôi muốn gì ở anh mới đúng.”

Cô ta trông như khó chịu hơn là giận dữ.

Nhưng lúc này, tôi cũng cảm thấy thế.

Bởi vì giờ đây, người bị tôi giết, đang đứng cầu nài về việc tại sao tôi làm thế với cô ta.

“Này! Anh có thèm nghe tôi không đó, tên sát nhân?”

“....Được rồi. Tôi đang nghe đây. Xin lỗi, nhưng cô có thể im đi dù chỉ một phút được không? Tôi đang thắc mắc tại sao số tôi đen thế này.”

—Nản thật. Số tôi đen như nhọ nồi.

Tự dưng xuất hiện một cô gái, và tôi giết cô ta mà chẳng có lí do ra hồn.

Tôi giãy giụa trong cơn hối hận....và ngay sau khi tôi quyết tâm sẽ chuộc lại lỗi lầm của mình, người bị tôi giết đột nhiên nhảy ra và tuyên bố rằng cô ta không phải là người.

—Ha...haha...”

Không nhịn cười nổi.

....Nhưng thế này tốt đó chứ.

Nếu người bị tôi giết đã hồi sinh, thì tức là tôi chưa giết một ai, phải không nào?

À thì, đúng là tôi vẫn đã “giết người”, nhưng cô ta vẫn sống sờ sờ ra đó.

—Như vậy là đủ để thử phào rồi.

Thôi được. Ít ra thì cuộc sống của tôi sẽ không bị xáo trộn gì.

Một cuộc sống bình thường như bao học sinh, giống như mọi ngày.

.....À quên, để bù lại, tôi bị chặn đầu bởi một cô nàng kì lạ, nhưng chắc chắn là như vậy còn tốt hơn rất nhiều so với việc mang tội giết người.

“Xong, tôi bình tĩnh rồi đây. Nếu cô có điều gì muốn nói, tôi sẽ nghe hết: than phiền, chửi rủa, gì cũng được. Nói hết một thể đi.”

“À thì, tôi muốn nói nhiều điều lắm....nhưng anh thật kì quặc.”

“Chỉ là tôi sẵn sàng chấp nhận mọi thứ thôi. Có thể nói là tôi vừa học được cách thích nghi với những chuyện quái gở kiểu này.”

Nhưng phải nói lại, thích nghi hay không thì cũng chẳng thay đổi được gì.

“Hừm.....”

Cô ta nhìn tôi chăm chăm.

Hình như không có ác ý.

.....Lạ thật. Tôi từng nghĩ rằng lấy oán báo oán là điều luật phổ thông nhất trên đời.

Vậy thì lẽ ra cô ta nên giết bég tôi đi mới phải, nhưng—

—“Cô còn nhìn gì nữa đó? Cô đến đây để báo thù, đúng chứ? Vậy thì cứ—”

“Phải, trên lí thuyết, tôi nên giết lại anh. Tôi sẽ làm luôn nếu anh nài nỉ, còn không thì tạm thời bỏ qua đã. Hiện giờ tôi chẳng muốn phí sức lực.”

Cô ta cúi xuống, trừng mắt nhìn tôi.

“Này! Anh hối lỗi chưa?”

“—Ồ?”

Tôi ngó người ra.

Câu hỏi của cô ấy.... thật quá ư không hợp tình cảnh.

”Tôi vừa hỏi xem anh có biết hối hận vì đã giết tôi không đấy.

Nếu anh biết nhận sai, tôi có thể tha thứ cho anh.

Nhân tiện, tôi chưa thấy con người nào nói dối kém như anh cả.”

“Xin lỗi—tôi á?”

“Đúng rồi. Nếu anh xin lỗi tôi, thì tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

—Thật không tin nổi.

Điều gì khiến tôi không tin được?

Không phải là vì người tôi đã giết lại tha tội cho tôi, mà vì...giọng cô ấy thật ấm áp.

“Này! Anh phải đáp lại khi người ta hỏi nghiêm túc chứ. Nào, trả lời nhanh lên. Chúng ta không thể tiếp tục chùng nào tôi còn chưa biết anh có định xin lỗi hay không.”

Cô ta giận rồi.

—Cô ta muốn tôi xin lỗi?

Tất nhiên là—

“...Phải, tôi rất hối hận. Cho dù lí do là gì đi nữa, nó cũng không thay đổi thực tế là tôi đã từng giết người.”

Không biết đến nhân từ, không vì lí do. Tôi giết chóc chỉ vì dục vọng.

“...Tôi thực sự hối tiếc vì đã giết chóc. Nhưng mà, người tôi giết là cô, cho nên—”

...Nếu nói rằng hành vi của tôi chẳng có vấn đề gì vì cô ta vẫn còn sống, thì đó là dối trá.

Sự thật là tôi đã giết cô ấy.

Đó là tội ác man rợ nhất; tàn bạo hơn hết thảy.

“Vì vậy—cô có thể trả thù tôi—tôi nghĩ nếu cô đến đây vì vậy thì cũng là lẽ tự nhiên thôi.”

....Cúi đầu, nói khẽ, tôi như đang xưng tội với cha xứ.

—“Tôi hiểu rồi. Hừm. Anh cũng không đến nỗi quá tệ.”

Cô ấy khẽ cười.

Mặc dù tự gọi bản thân là vampire, nhưng cô ấy có vẻ rất thẳng thắn.

“Tôi quyết định rồi. Tôi sẽ bắt anh phải giúp tôi.”

“Ồ—?”

Giúp? Cô ta nói cái quái gì thế?

“...Này. Khi cô nói ‘giúp’, ý cô là sao?”

“Đơn giản thôi. Anh sẽ giúp tôi chiến đấu với tên vampire bám rễ trong thị trấn này.”

“—?”

...Đợi đã, tôi bắt đầu không hiểu rồi đó.

“Chiến đấu với vampire? Nhưng cô đã là một —”

”À, không, không. Tôi là vampire thật, nhưng gã vampire trốn ở chỗ này thì thuộc một dạng khác.

Anh là dân ở đây, đúng chứ? Vậy thì anh chắc cũng biết về vụ giết người hàng loạt mới đây.”

“Đúng vậy, đã có gần chục người chết...này, khoan đã.”

...Tôi nhận ra rồi.

Nhớ mang máng thì tất cả các nạn nhân đều bị rút sạch máu hay đại khái thế.

“Đừng bảo tôi là—”

“Chính là thế đấy. Ngay cả trên bản tin cũng gọi đó là ”thủ đoạn của vampire“. Hài hước thay; đám người đó thừa biết rằng hung thủ là loại sinh vật gì, nhưng không ai đi tiêu diệt hẳn cả. Đó là lí do vì sao tôi phải làm chuyện đó thay bọn họ.”

“Từ từ đã, nhưng—vampire làm gì có thật.”

“Hừm!”

Cô ta nhú mày cau có.

...Ồ, quên mất.

Đang có một cô gái lạ mặt tự xưng là vampire đứng lù lù ra đây.

“—Tôi không hiểu hết toàn bộ, nhưng tóm lại ý cô là cô đến thị trấn này để tiêu diệt vampire, phải không nhỉ?”

”Đúng thế. Trước khi tôi hồi phục lại cơ thể như bây giờ, tôi đã thực sự muốn giết chết anh đấy. Chưa bao giờ tôi bị ai đó lãng nhục như thế. Và tôi mất đến tám mươi phần trăm năng lượng mới tái sinh nổi.

Chưa hết, lúc đó rất, rất đau.

Đau đến mức tôi tưởng mình phát điên. Đã thế, cơn đau mãnh liệt quá, nên lúc nào tôi cũng tỉnh táo.

Anh có biết phải trải qua cái cảm giác đó, lặp đi lặp lại trong cả đêm, khốn khổ đến nhường nào không?”

“....”

Tôi không biết.

Thêm nữa, tôi cũng không mong mình biết.

”Vì thế, với lòng căm hận, tôi đã đi tìm anh. Tôi cố công tới mức cũng mặc kệ luôn tên vampire đã khiến tôi đến nơi này. Tôi biết anh là học sinh, nên mới đợi anh trước cổng trường.”

“....Tôi không hiểu. Nếu cô ghét tôi cỡ đó, tại sao còn tha thứ cho tôi?”

”—Xem nào...nói ngắn gọn thì, một lúc sau, tôi bình tĩnh lại.

Tôi đã mất quá nhiều năng lượng, thành ra tôi nên dùng anh làm bia đỡ đạn thì tiện hơn là giết anh.”

“....Ngày này. Cô nói như vậy không tử tế chút nào đâu nhé.”

“Ồ? Tôi có nói sai điều gì à?”

“Thì cô nói cô định dùng tôi làm bia đỡ đạn.”

“Tất nhiên. Tôi đã tha tội cho anh, nhưng đó chỉ là ý nghĩ của riêng tôi thôi. Nếu anh muốn chuộc lỗi, thì phải làm bằng hành động, chứ không bằng ý nghĩ, đúng chứ?”

“—Thì, ờ...”

”Anh bị làm sao thế? Tôi không biết anh là dạng thành thật hay không nữa. Để tôi nhắc lại cho anh: anh đã giết tôi. Anh chắc không tưởng tượng nổi, nhưng cần rất nhiều năng lượng để hồi sinh.

Kể ra thì, nếu anh chỉ chém tôi đơn giản như vậy thì cũng không sao, nhưng cái cách anh đã làm thật quá đặc biệt. Vết thương không thể tự lành, nên tôi không còn cách nào khác là mọc ra phần thịt mới. Đó là lí do việc hồi sinh lại tốn sức như thế—”

Cô ta cúi rầu.

...Xem ra kể lại chuyện đó nhắc cô ta nhớ cảm giác hôm qua.

”Tóm lại, bây giờ tôi yếu lắm! Tôi nghĩ chỉ cần hai đêm nữa là tôi bình phục, nhưng nếu kẻ thù nhân cơ hội này, thì rất nguy hiểm.

Vì thế nên kể từ lúc này, tôi sẽ bắt anh phải làm khiên chắn cho tôi.”

“Cô bắt tôi làm—? Cô nghĩ mình là ai thế, tự cho bản thân quyền quyết định?”

“Thì có sao? Mọi chuyện hoàn toàn do lỗi của anh, vậy thì anh phải tiên liệu trước được chứ?”

“Hay là anh không may mắn hồi hận?”

Cô ta nhìn tôi bằng đôi mắt trong veo.

“.....Ồ.”

Thật bất công

Dù tôi không chịu xin lỗi đi nữa, ánh mắt đó vẫn ép tôi làm vậy thôi.

....Thật bất công khi cô ấy có đôi mắt trong vắt như vậy dù chỉ là một vampire.

“Tôi—à—”

Không trả lời được, tôi liếc quanh.

“....Hả?”

....Cái gì thế?

Có thứ gì đó rất lạ trên bờ tường.

“Này đợi đã. Con gì kia?”

Tôi bật dậy.

Tôi đi ra giữa con hẻm, và nhận ra.

Một con chim xanh.

Chính xác hơn, một con quạ.

....Con quạ....xanh.

Sinh vật lạ tôi đã thấy hai hôm trước—

“—Ôi, trời ơi...”

Cô ấy lẩm bẩm.

Con quạ nhìn xuống chúng tôi.

“Hay chưa, nhờ vào sự chây ì của anh, hắn đã tìm thấy chúng ta rồi.”

Cô ta nhìn ra phía đầu hẻm.

“Tìm thấy chúng ta? Ai tìm?”

Tôi cũng nhìn theo ánh mắt cô.

—Sau đó.

“—!”

Tôi giật mình nhảy lùi lại.

Trước khi tôi kịp nói gì, một con chó đã xuất hiện, chắn ngay lối vào hẻm.

Chân cẳng và cần cổ của nó rắn chắc như thép nguội.

Hình dạng đó, ưu việt vượt xa chó nhà, được sinh ra chỉ để săn mồi.

....Con vật chẳng thềm gầm gừ.

Chỉ cần nhìn vào con thú ăn thịt này thôi đã đủ khiến người ta rét run.

Sức mạnh trong từng cơ bắp của nó khiến tim tôi ngừng đập.

“....Một con....chó đen?”

—Tôi run lên.

...Con thú trước mắt tôi không nhỏ như chó hoang.

To ngang cỡ một con German Shepherd (1) hoặc Doberman (2), nó chỉ đứng đó, đe dọa.

“.....”

Không nói gì, cô ấy chỉ nhìn con chó với vẻ khinh thường.

Và rồi...

Đột nhiên, con chó đen nhảy lên.

Không, nó đang chạy, nhưng với tốc độ trông giống như nhảy vọt.

“——Ồi?”

Tôi không kịp phản ứng.

Con chó nhảy xổ đến cổ họng tôi.

Tôi nhìn được chuyển động của nó.

Nhìn được màu đen lao đến, nhưng còn không kịp nghĩ đến chuyện tránh né.

Thịch!

Tôi bị húc vào.

“Hự——!”

Tôi bị va từ phía bên hông.

Không phải con chó đó.

Có vẻ như cô gái kia đã đẩy tôi đi trước khi tôi bị xé rách họng.

Cử động nhanh nhẹn, cứ như người ta ném bóng, cô ta hất tôi về phía tường chỉ bằng một tay.

“——!”

Rầm một cái, tôi ngã lăn ra.

“Tại sao....cô! Cô vừa làm trò gì thế!?”

“Đừng nói nữa, tập trung vào!”

Cô ta la lên.

Tôi nhìn quanh—Vỗ trượt tôi, con chó chạy quanh bức tường.

Bám trên tường như con thạch sùng, con thú nhảy lên một lần nữa.

Dọc theo các bức tường, nó nhảy về phía tôi.

Giống như tia chớp.

“——!”

Quá nhanh. Không thể chống đỡ nổi.

Con chó đen mở miệng nó ra, bên trong đầy những răng và nước dãi. Lần này, nó nhắm chính xác vào yết hầu—

“Hự——”

Tôi nhắm mắt lại.

Răng con thú đã chạm đến cổ tôi rồi.

Nhưng đúng khoảnh khắc đó,
con thú gào lên và buông tôi ra.

“Hó—?”

....Thật...không tin nổi.

Con chó tru lên đau đớn và nhảy lùi lại.

Chẳng có điểm tựa nào, nhưng bất ngờ nó bay lên không trung.

Chỉ như vậy—sau khi bay cao vài mét, con chó đen rú lên và rơi thẳng xuống nền xi măng.

Không, nói đúng hơn thì, nó bị quăng xuống nền đất.

“—Chuyện gì vừa xảy ra?”

“Ôi trời, anh vừa làm tôi lãng phí thêm sức nữa rồi.”

Cô gái chậm rãi kiểm tra con vật.

Cái xác bị ép xuống nền gạch như bông hoa bị giẫm nát.

“—Quả là một Sử Ma (3) ghê gớm. Ban đầu tôi tưởng nó chỉ đi dò la là chính.”

Cái xác tan chảy ra như nhựa đường, rồi thấm xuống nền đất.

“Tan ra...không, chỉ là phân giải thôi. —Không phải đó chứ? Không có lí do gì khiến Chaos xuất hiện tại nơi này cả.”

Thở dài chán nản, cô ta lại gần tôi.

“Ồ? Anh ta không bị thương, nên cũng chẳng ảnh hưởng gì tới kế hoạch của mình.”

....Cô ta lẩm bẩm gì không biết.

Cổ tôi—cái cảm giác bị răng con thú ấn vào vẫn còn lại.

“Này—vừa rồi là cái giống gì thế?”

“Là tay sai của kẻ thù của tôi. Chúng ta bị bại lộ vì anh làm mất nhiều thời gian quá.”

“Bại lộ—ý cô là—tên vampire mà cô nói đã biết chúng ta ở đâu?”

“Phải, tình hình không tốt chút nào. Xem ra tôi không dùng anh làm khiên chắn thì tuyệt đối không xong.”

Cô ta nói nhẹ như không, kèm theo nụ cười.

“Đ—đừng nói bằng cái giọng đó, đồ ngốc! Cô thấy tôi rồi đấy! Cô nghĩ tôi có thể làm gì được cơ chứ!? Có tôi vào chỉ làm cô vướng chân vướng tay thôi...!”

“Khác rồi. Sau khi dùng nốt phần sức còn lại để bảo vệ anh, tôi giờ chẳng còn chút năng lượng sót lại nào.”

“Cái—!?”

Cái quái gì nữa đây?

Tôi rất vui vì cô ta vừa cứu mạng tôi, nhưng mà—

“....Tôi không làm nổi đâu. Không thể. Tôi làm gì có sức để đánh bại những sinh vật như thế. Thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi còn không xứng làm bia đỡ đạn.”

“—Nói dối. Anh đã giết tôi. Tại sao anh có thể chối bay chối biến sau khi đã làm một hành vi như thế?”

“Đó là vì—”

Vì sao thì tôi cũng không rõ nữa.

“—Không phải. Ý tôi là, rõ ràng tôi không đủ sức. Tôi chỉ là người thường, làm sao tôi giúp cô nổi.”

“....Anh sai rồi. Tất cả những gì anh phải làm là canh chừng trong lúc tôi đi ngủ, chỉ thế thôi. Ít nhất thì anh cũng làm được việc đó, đúng chứ?”

“Cái này—”

Cô ta nhìn thẳng vào mắt tôi.

....Không rõ tại sao, nhưng đôi mắt ấy khiến tôi mềm lòng đi.

Tôi—

“Tôi—”

....Không biết tại sao, tôi không thể nói từ chối.

Quả đúng là tôi đã giết cô ta.

Vì lỗi của tôi mà cô ấy yếu đi và phải đi tìm sự trợ giúp của người khác.

—Đó là trách nhiệm của tôi.

Ngoài ra, mặc dù tôi chỉ mới gặp qua cô ấy, nhưng cô ấy không giống người xấu.

“Vậy ý anh thế nào? Hay là con người như anh và vampire như tôi không thể bắt tay làm việc với nhau?”

“—À thì, bình thường tôi sẽ đáp thế, nhưng—”

“——”

Trời ạ, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó nữa được không!

...Sao thế nhỉ? Giờ tôi thấy hổ thẹn và không cách nào chối từ được nữa rồi.

“Nhưng tôi đã dính vào vụ này rồi, tôi sẽ không thể tha thứ cho bản thân nếu lờ đi trách nhiệm.”

—Khỉ thật, chắc chắn về sau mình sẽ hối tiếc vì đã nói câu này.

”...Cho nên, tôi sẽ chấp nhận đề nghị của cô. Kẻ thù của cô là sát nhân hàng loạt ấy hả?

Nếu đã là công dân của thị trấn này, tôi mà không ra tay giúp cô thì chắc sẽ bị trời phạt mất.”

“Ồ—? Ý anh là—”

“Tôi không định làm bia đỡ đạn cho cô, nhưng nếu chỉ là canh chừng, thì tôi sẽ làm được.”

Vừa nói ra khỏi miệng, tôi thậm rửa sao mình đại thế.

Tôi thậm rửa, nhưng—

“——”

Cô ta giật mình sửng sốt theo một cách biểu cảm rất—

“Wow! Anh không đùa đó chứ!? Tôi là một vampire đó!”

“....Này này. Sau màn đe dọa dài đằng đẵng, bây giờ cô lại nói bằng cái giọng đó cơ đấy.”

”À nhĩ. Hừm. Đúng là thế, nhưng—

—Thôi, mặc kệ! Nếu anh đã chấp thuận yêu cầu, thì tôi phải vui mới đúng!”

...Về mặt rạng rỡ, cô ta tiến đến chỗ tôi, người còn đang ngồi dựa vào tường.

“Giao kèo xong.”

Cô ta giơ tay về phía tôi.

”Xem ra đã đến lúc tôi tự giới thiệu bản thân.

Tôi là Arcueid—hừm....tên đầy đủ của tôi dài lắm, nên cứ gọi là Arcueid đi. Tôi là một vampire dòng Chân Tổ. Còn anh thì sao?”

Tôi thở dài với cách chào hỏi kì lạ của cô nàng.

....Có thể coi đó ngang với phát cờ trắng đầu hàng, hay nói ngắn gọn, tôi phải chấp nhận tình thế kì dị này thôi.

“Tên tôi là Tohno Shiki. Rất tiếc, tôi chỉ là một học sinh tầm thường. Tôi đã nói từ đầu rồi đó, tôi không có giá trị lợi dụng nhiều đâu.”

Nắm tay cô ấy—tay Arcueid, tôi đứng dậy.

Cô ấy nhìn tôi chăm chú, và lại giơ tay về phía tôi thêm lần nữa.

”Rất vui được gặp anh, Shiki.

Tôi sẽ bắt anh phải lãnh trách nhiệm vì đã giết tôi.”

Arcueid cười và vươn cánh tay trái.

thở dài

....Trên đời này có vô khối kiểu nhận trách nhiệm, nhưng chắc đây là lần đầu và cũng là lần cuối có người nhận lỗi bằng cách trợ giúp cho người vừa bị anh ta giết.

“....Khỉ thật....chuyện này rồi tính rồi mù.”

Nhưng chẳng có cách giải quyết nào hơn.

Tôi bực bội vươn tay trái ra bắt tay với cô nàng áo trắng tự xưng là vampire.

“....Hừm?”

Ngay khi chúng tôi bước ra khỏi con hẻm, Arcueid nhú mày lại và nhìn tôi dò xét.

“Này, Shiki. Anh có phải là người Công giáo không đấy?”

....Tôi chẳng hiểu vì sao cô ta lại hỏi như vậy.

“Công giáo....? Tại sao cô lại hỏi vậy? Tôi chẳng bao giờ theo đạo.”

“Thế à. Vậy xem ra tôi nhầm thôi.”

Nghĩ ngợi một chút, cô ta đi về phía khu công sở.

“Được rồi, đi thôi. Chúng ta phải tìm chỗ trú ẩn đã.”

Arcueid tiến nhanh.

“—Rõ rồi.”

Chẳng thể bỏ đi được nữa.

Thở dài, tôi nới gót cô nàng.

Chú thích:

(1) German Shepherd là tên gọi tiếng Anh của chó chăn cừu Đức, vốn khá phổ biến ở Việt Nam. Thường được gọi là chó béc giê, German Shepherd được nuôi để giữ nhà hoặc làm chó nghiệp vụ cảnh sát.

(2) Doberman cũng là một giống chó hung dữ, được nuôi với cùng lí do như trên, nhưng thân hình gầy guộc và trụi lông.

(3) Sử Ma được bản tiếng Anh dịch là “familiar” nghĩa là tay sai hay người hầu. Minh dịch bằng cách chiết nghĩa Hán Việt từ bản gốc tiếng Nhật (dạng Kanji là).

14. Ciel Route - Chương 14: Hắc Thú (3)

“Căn phòng này cũng tiện nghi đấy. Ngủ lại đêm nay ở đây chắc không vấn đề gì.”

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 03)

Arcueid nhìn quanh phòng khách sạn.

“—”

Tôi thì chẳng biết nói sao.

“Kể địch chắc đã dò ra căn hộ của tôi rồi, nên đêm nay cứ trú tạm ở đây đã. À, anh không phải lo vụ tiền bạc đâu. Tôi giàu lắm, nên tôi sẽ trả tất.”

Kết luận bằng giọng rất phấn khởi, Arcueid kéo rèm lại.

Cô ta cũng tắt cả đèn và căn phòng trở nên tối như mực.

Tôi thở dài.

“....Rốt cuộc cô tính toán gì vậy, Arcueid?”

“Tôi đang nghĩ làm sao để tránh ánh mắt kẻ thù.”

“Không, ý tôi không phải như thế—”

Ý tôi là tại sao cô lại thuê khách sạn hạng sang, không phải loại bình dân—và vì sao cô thuê toàn bộ tầng trên cùng.

“.....”

Tôi định nói ra, nhưng ngừng lại.

Hiện giờ, nhiệm vụ của tôi là phải canh gác cho cô vampire-tự xưng này, và chỉ vậy. Tôi không cần hỏi han thừa thãi.

“—Không, không có gì cả. Cứ làm theo ý cô.”

“Anh lạ thật đó, Shiki, tự dưng bực bội rồi lại im lặng như thế. Tôi chẳng đoán nổi ý anh.”

Cười thích thú, Arcueid nằm lăn ra giường.

”Tôi sẽ ngủ cho đến khi mặt trời lặn. Tốt nhất là anh cũng nên tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

Vampire không hành động vào ban ngày, nên công việc canh gác của anh chính thức bắt đầu vào ca đêm.”

“....Cô có nghĩ là lời nói của cô rất không ăn khớp với nhau hay không?”

“À, tôi không phải vampire thông thường—oài, thực ra tôi cũng hết hơi rồi. Chúc ngủ ngon, Shiki. Nhớ đánh thức tôi khi đêm xuống nhé.”

“N-này!”

“_____”

Giống như máy móc hết pin, Arcueid bất chợt thiếp đi.

“Phù——”

Cô ta thật...hở hênh.

“...Bây giờ, nếu mình bỏ đi thì quá ư đơn giản.”

Tôi ở đây chỉ vì bị cô ta thúc ép. Ngay lúc này tôi có thể chạy trốn.

....Và tôi cũng không rơi vào cơn cuồng sát đó nữa, nhưng...

“Tôi từng giết cô rồi đó.”

Làm sao cô ấy có thể ngủ dễ dàng khi thừa biết điều đó?

“.....”

Tôi nhìn gương mặt đang say ngủ của Arcueid.

....Bộ ngực đầy đặn của cô ấy dâng lên rồi hạ xuống theo nhịp thở.

Nhưng toàn thân thì không nhúc nhích.

Giống như không khí chung quanh cô ta đóng băng hết lại. Thật bình lặng, tôi cũng không muốn cử động nữa.

—Ngủ say sưa.

Vô tư giống như đặt hết niềm tin vào tôi, dù cho tôi và cô ấy chỉ mới biết nhau.

“—Cô ta ngốc quá.”

....Cô ta ngây thơ tới mức tôi muốn lo lắng cho cô.

Nhưng dù sao thì, đây cũng là cơ hội duy nhất để chuồn đi.

Đây là lúc quyết định cuộc đời của Tohno Shiki.

Tôi—

“Mình đã hứa rồi cơ mà.”

Bất kể lời hứa nhỏ đến đâu, tôi cũng không được phép phá vỡ nó.

....Arcueid vẫn ngủ.

Nét mặt xanh xao, giống như người bệnh.

Arcueid nói rằng cô ấy đang rất yếu.

Cô ấy vừa dùng hết sức, cho nên cô còn không nghĩ được tới việc tôi có thể làm gì trong khi cô đang ngủ.

Căn phòng im ắng quá.

Chúng tôi đang ở tầng 11, tầng trên cùng. Vì cô ta đã thuê trọn tầng này, nên chẳng có ai khác cả.

Âm thanh duy nhất là tiếng thở đều đặn của Arcueid.

Khi tôi nhìn vào gương mặt ấy—cô nàng thật đẹp làm sao.

Làn da trắng mịn, mái tóc vàng óng mượt như lụa.

Nét dịu dàng trên gương mặt và lông mi dài mượt như trong tranh vẽ.

Những đường cong hoàn hảo—trên từng chi tiết nhỏ—tôi chưa thấy ai đẹp như thế.

Không, phải nói đúng hơn...

....Tôi sẽ không bao giờ được thấy ai đẹp như thế.

“_____”

Vampire hay không phải, Arcueid vẫn là một cô gái.

Tôi phải chịu trách nhiệm vì đã khiến cô ấy yếu ớt đến nỗi ngủ lịm đi ngay khi có thể.

“...Em phải nhận ra sai lầm từ hành vi của mình nhé.”

....Kí ức về bài học ấu thơ hiện lên trong đầu tôi.

Sensei đã dạy tôi.

Rằng đôi mắt của tôi không bình thường, nên nó sẽ thu hút những thứ không bình thường khác.

Rằng tôi phải chuẩn bị cho những sai lầm của mình.

Ít nhất, tôi nên giữ lời hứa và bảo vệ cô ấy trong đêm nay—

—Trắng.

Thứ màu sắc xuất hiện trong mắt khi bạn tỉnh dậy.

Thứ màu sắc gợi lại kí ức xa xăm.

Ngày hè nóng nực.

Bầu trời trong xanh, những đụn mây cao vời vợi.

Cảnh vật nhòe đi trong cái nóng.

Tiếng ve kêu.

Tiếng ve kêu.

Riiii. Riiii riiiiii.

Riiii. Riiii riiiiii.

Xác ve rơi trên thảm cỏ.

Giống như mặt trời gần chạm đất,

bãi cỏ như sôi lên.

Một ngày chính giữa mùa hè.

Giống như thế giới đã biến thành cái chảo rang

waa, u, uwaaa.

waa, u, uwaaa.

waa, u, uwaaa.

Akiha đang khóc.

Bình thường luôn đứng im lặng bên tôi, nhưng hôm nay Akiha đang khóc ròn.

Một đứa trẻ nằm gục dưới chân con bé.

Đẫm máu. Bị giết. Xác chết đứa trẻ, tầm tuổi tôi.

Xác ve trên tay.

Tay tôi

Đỏ rực

Màu máu của cái xác.

“SHIKI—!”

Người lớn đang chạy đến.

Thằng bé đã chết rồi.

Đám người gào lên.

Mày giết nó rồi đúng không—!?

—Giấc mơ ấy

Giấc mơ bị bỏ quên ngay cả trong mơ.

Dường như tôi đã...nhớ lại.

“Shiki. Này, dậy ngay. Trời tối rồi.”

Ai đó lắc vai tôi.

....Một giọng nói hơi hơi quen, và cái chạm của một bàn tay lạnh lên vai.

“—U.”

“—Hả?”

Arcueid đang đứng ngay trước mặt tôi.

Cô ấy đã dậy từ lâu, ngoài trời tối mịt. Tôi nhìn lên đồng hồ, đã là 8 giờ tối.

“—Ồ?”

“Ồ ớ cái gì. Tôi đã nhắc anh đánh thức tôi lúc mặt trời lặn, ấy thế mà anh lặn ra ngủ!”

“....Khỉ thật. Xin lỗi. Tôi thiếp đi mất.”

....Tôi không rõ mình ngủ quên từ khi nào, nhưng tôi chắc chắn rằng nó xảy ra sau khi nhìn vào gương mặt đang ngủ của Arcueid.

“Giờ ạ. Sau này không ai dám thuê anh làm vệ sĩ nữa đâu. Nếu kẻ địch tấn công trong lúc cả hai chúng ta đang ngủ, thì chắc là xong đời hết rồi.”

“—Tôi đã xin lỗi cô rồi mà. Mà chính cô đã nói rằng hấn sẽ không hoạt động vào ban ngày đó thôi.”

“Không thể nói trước được. Hấn có thể cử Sử Ma đến, như sáng nay chúng ta đã gặp.”

Arcueid giận rồi.

.... Cô ta có quyền làm vậy. Tôi chẳng biết chửi vào đâu khi mình, được giao việc canh gác, lại lặn ra ngủ.

”Và ngoài ra, anh cũng biết tôi là vampire rồi đó. Anh cứ thế ngủ ngon mà không thấy sợ gì à?

Tôi không nghĩ anh cần phải sợ mà không có lí do, nhưng nếu anh căng thẳng một chút thì sẽ tỉnh táo hơn.”

“—”

Tôi rút lại ý nghĩ trước.

Arcueid chẳng bận tâm lắm đến việc tôi không canh gác tử tế. Cô ta chỉ không khoái việc tôi thiếp đi.

“Sau khi thức giấc và khỏe lên chút xíu, thứ đầu tiên tôi thấy là dáng ngủ của anh. Trông anh quá dễ bị tổn thương, tôi thấy thương hại anh đến mức tôi tự hỏi liệu có vampire nào có lối suy nghĩ mất tư cách như mình hay không.”

“.....”

Làm như cô ta có nhiều tư cách lắm ấy.

“Cô cũng không hơn gì tôi đâu. Tôi đã giết cô một lần, nhớ chứ? Làm sao cô dám chắc rằng điều đó sẽ không tái diễn?”

“Ah——”

Arcueid giật mình, cứ như giờ mới ngộ ra điều đó.

“Anh nói đúng.— Tại sao tôi lại buông lỏng thế nhỉ? Chắc vì tôi quá tin tưởng anh sau khi chúng ta nói chuyện trong căn hầm đó.”

“.....”

Thôi thì, nếu cô ta nói thế, thì cũng tạm chấp nhận được.

“Được rồi. Vì cô đã đặt niềm tin vào tôi như vậy, tôi sẽ gắng hết sức. Vậy, tôi nên bắt đầu phiên gác từ bây giờ?”

“Phải, cho đến sáng mai, khi mặt trời lên. Tôi không thể rời khỏi phòng, nên hãy canh phòng kĩ lưỡng nếu có ai đó lên trên này.”

....Canh phòng kĩ lưỡng hử. Kĩ lưỡng đến mấy cũng không ăn nổi mấy con chó đen như sáng nay.

thở dài

Tôi thở ra. Như đã đoán, nhiệm vụ này quá là nặng nề đi.

“....Tôi muốn hỏi cô một việc. Có phải con chó đen tấn công chúng ta ban sáng là do kẻ địch của cô phái tới?”

“Tôi không nghĩ thế, có lẽ con chó chỉ đi dò la thôi. Hướng trình sát của nó rơi đúng vào nơi chúng ta gặp nhau, và kéo theo việc tôi bị lộ diện.”

“Lộ diện?”

“Đúng vậy đó. Nếu tôi ở trong điều kiện hoàn hảo, hẳn sẽ rút lui là đằng khác. Nhưng giờ thì trái ngược hoàn toàn. Nếu hấn ra tay, tôi sẽ bị tiêu diệt ngay. Đó là lí do vì sao tôi phải ẩn náu ở đây chừng nào sức mạnh còn chưa hồi phục.”

....Kẻ địch của Arcueid. Nói cách khác, tên giết người hàng loạt đã gây bao lo sợ cho thị trấn này—là một vampire.

“....Này Arcueid. Tôi vẫn muốn hỏi thêm một câu. Cô không phiền khi trả lời tôi chứ?”

“Tôi không ngại nói chuyện đâu. Nhưng sao tự dưng anh nói vấn đề thế?”

“—Bởi vì, tôi vẫn chưa hỏi cô điều quan trọng nhất.... Ý đồ của cô khi tới thị trấn này là gì?”

“Tôi á? Tôi ở đây để săn vampire. Giết vampire là nghĩa vụ của tôi.”

“Phải, tôi cũng nhớ cô từng nói vậy. Nhưng cô là vampire cơ mà?”

“Cái gì nữa? Anh vẫn chưa chịu tin tôi à?”

“À, đừng hiểu nhầm, tôi tin đến sái cổ rồi đấy. Tôi muốn hỏi cô rằng, tại sao một vampire như cô, lại đi giết những vampire khác?”

“À há. Anh không thích ý nghĩ rằng sinh vật đồng loại lại đi giết lẫn nhau chứ gì?”

....Nội chuyện giết chóc đã làm tôi không khoái rồi, nhưng cô ta hiểu đúng đó. Tôi chưa từng nghĩ đến việc vampire lại đi giết vampire.

“Chỉ là tôi không thể tưởng tượng nổi điều đó thôi. Vampire hút máu người, phải vậy không? Thế thì họ nên hợp tác với nhau để giết con người, thay vì giết lẫn nhau.”

”Uống máu và giết chóc là hai vấn đề khác nhau.

Chà....Dù sao, tôi cũng hiểu ý anh nói. Anh cho rằng đã cùng chủng loại thì phải giúp đỡ lẫn nhau chứ gì?

Nhưng có nhiều chủng loại khác nhau giữa các vampire. Vì thế nên cũng không có cái gọi là “tính cộng đồng” như của loài người các anh.”

“....? Ý cô là cô khác với tên vampire cô đang truy tìm ấy hả?”

”Phải đó. Mục tiêu của tôi là một vampire con người, giống y như vampire trong truyện dân gian của các anh.

Hắn giết người ta bằng cách hút máu họ, biến họ thành Tử Giả, rồi sử dụng chúng như công cụ gia tăng sức mạnh và sức ảnh hưởng—kẻ mà tôi truy lùng là như thế đấy.

Tên sát nhân trong thị trấn này chính là loại vampire trong truyền thuyết đó.”

—“Loại” vampire đó? Nghe như chúng có nhiều chủng loại vậy.

“....Đừng bảo tôi là cô muốn lấy tôi làm khiên chắn để có thể đột kích tay vampire kia.”

”—Thì ban đầu tôi định thế mà. Nhưng sau khi nói chuyện với anh, tôi đổi ý rồi.

Trước đây tôi cứ tưởng anh là người của Nhà Thờ cơ.

Tôi đã hy vọng anh có manh mối về nơi trú ẩn của hắn, nhưng hóa ra anh lại là người bình thường.

Anh còn không biết gì về vampire, chứ đừng nói đến chỗ giấu quan tài của kẻ địch.

...Mà nghĩ lại thì, chắc chẳng có lí do nào để bọn họ cử người trừ tà đến một đất nước títt miền Viễn Đông thế này cả—lẽ ra tôi nên cân nhắc kĩ càng hơn mới phải.”

Arcueid nói bật ý nghĩ thành lời.

Cô nói rất dài, khiến tôi không theo kịp nổi.

“Này Arcueid, tôi chẳng còn hiểu cô nói gì nữa.”

“A, đợi tôi chút....xem nào....Nên giải thích ra sao nhỉ?”

Mắt Arcueid chớp chớp.

....Xem ra cô ta không quen nói chuyện.

“Đừng ngại, cứ giải thích hết về tình hình hiện tại đi. Tôi không hiểu hết được, nhưng ít ra tôi sẽ nắm được những chi tiết cơ bản.”

“Thật à? Shiki, cảm ơn anh nhé.”

“Cô khỏi cần cảm ơn. Cứ nói tiếp đi.”

Arcueid nhẹ gật đầu.

”Về cơ bản, tên vampire trốn trong thị trấn này thuộc dạng truyền thống. Hắn tự coi mình là chúa tể, và ra lệnh cho Tử Giả của mình xâm lăng vùng này. Càng ngày, sức mạnh của hắn càng tăng cao.

Tôi gọi hắn là kiểu truyền thống vì hắn hút máu người, và những nạn nhân tiếp đó sẽ trở thành vampire mới.

Hắn không thực sự mạnh cho lắm vì hắn chưa có nhiều Tử Giả, nhưng cứ bắt được càng nhiều con mồi, hắn càng mạnh hơn.

Cách tốt nhất là phá hủy thân xác chính của hắn trước khi điều đó xảy ra, nhưng tôi không rõ đâu là nơi hắn ngủ lại.

Hắn trốn kĩ đến nỗi tôi không cảm nhận được điều gì.

Dù sao thì, chỉ cần tôi tìm được ra hắn là xong. Nhưng tôi chẳng có chút manh mối nào, nên đành đi tuần tra khắp thị trấn vào ban ngày vậy.

Nhưng tự dưng tôi bị đột kích bởi một tay sát nhân qua đường, và giờ, tạm thời tôi đang yếu hơn kẻ địch.”

Arcueid trừng mắt với tôi. Xem ra cô ta muốn đổ lỗi cho “tay sát nhân qua đường” này đây.

”...Hiểu rồi. Tôi nắm được đại khái tình hình rồi. Nói ngắn gọn, thị trấn này có một số sinh vật tà ác, và cô đến đây để giải quyết chúng.

Vì cô không biết chúng trốn ở đâu, cô phải đi thám thính, và đó là lúc, tôi—ờ—giết cô. Cho nên cô bị suy yếu và phải trốn ở đây cho đến khi hồi phục... đúng chứ?”

“Tổng quan thì là như thế đấy.”

”—Vậy thì, đến chủ đề tiếp theo.

Cô cứ tự nhận là vampire, nhưng tôi không hiểu rõ cho lắm.

...Chắc chắn cô không phải con người, cái này thì tôi cũng biết, nhưng tôi cũng không thấy cô trông giống vampire cho lắm đâu.”

“Cũng không sai đâu. Tôi khác với thứ vampire anh vẫn thường nghe tới.”

”Trước đây tôi còn chẳng tin rằng vampire tồn tại ấy chứ, nữa là nghĩ đến chuyện cô là một trong số họ.

Vậy, điều gì làm cô khác biệt?”

Arcueid nghĩ ngợi.

”Thôi được... Chắc là anh sẽ cần biết một số điều về chúng tôi.

Vậy thì tiết học đầu tiên sẽ là ‘Căn bản về vampire’.”

“...Được thôi, nhưng... ‘Căn bản về vampire’ nghĩa là sao?”

“Anh vẫn còn là gà mờ mà, nên tôi phải dạy anh từ đầu chứ.”

”—Sao cũng được. Nói ngắn gọn thôi đấy.”

“Rồi rồi...tôi sẽ cố hết sức.”

...Rõ ràng là cô ấy không quen nói chuyện.

Dù sao thì chúng tôi cũng còn nhiều thời gian, nên tôi có thể lắng nghe Arcueid thoải mái thì thôi.

”Mặc dù loài người gọi tất cả chúng tôi là ‘vampire’, chúng tôi có hai chủng loại chính.

Những người là vampire ngay từ đầu, và những kẻ bị biến thành vampire.

Dạng đầu tiên được gọi là Chân Tổ, và dạng còn lại là Tử Đồ

Vampire mà loài người các anh vẫn biết đều là Tử Đồ. Bọn chúng hút máu người và biến họ thành nô lệ cho chúng. Chúng rất sợ ánh mặt trời, và anh có thể diệt trừ chúng bằng các nghi thức đặc biệt.

Kẻ thù của chúng ta là một tên Tử Đồ đấy.”

Giờ thì cô ta gọi hắn là “kẻ thù của chúng ta” chứ không còn là “của tôi” nữa rồi.

....Cũng chẳng sao. Trong tình hình hiện giờ thì cô ta nói đúng.

“....Hừm. Vậy cô vừa nói rằng những tay Tử Đồ đó ban đầu không phải là vampire? Ý cô là sao?”

”Các Tử Đồ đều từng là con người. Bọn chúng có được sự trường thọ nhờ vào ma pháp, hoặc được một Chân Tổ uống máu của chúng.

Cách nào cũng thế cả, chúng sẽ trở thành vampire và có được sự bất tử, dù là sự bất tử không hoàn hảo.”

“.....”

Những kẻ ngay từ đầu đã là vampire, và những con người sau này trở thành vampire.

....Chuyện gì thế này?

Tôi có cảm giác rằng mọi thứ cứ mâu thuẫn sao đó. Câu chuyện trên dường như khuyết đi một phần quan trọng nhất.

“Này—Shiki. Anh biết gì về vampire trong truyện cổ?”

“Để xem nào...Cũng là những câu chuyện phổ thông thôi. Chúng uống máu của các trinh nữ, điều khiển con người chỉ bằng cách nhìn vào mắt họ, có thể biến thành sương mù và người sói...đại khái những thứ ai cũng biết.”

”Phải, nói chung thì là thế đó.

Chúng cần máu trinh nữ vì hồng cầu trong cơ thể những người đó thuần khiết hơn là của những kẻ đã trao đổi dịch cơ thể với người khác.

Máu trinh nữ là thứ tốt nhất để bù đắp cho bộ gene liên tục hỏng hóc của Tử Đồ.

Sự bất tử của các Tử Đồ đều không hoàn mĩ.

Chúng chỉ không chết già thôi. Tuy nhiên chúng vẫn thường xuyên cần nhận năng lượng, nếu không chúng sẽ tử vong. Mọi sinh vật sống đều cần chất dinh dưỡng để tồn tại mà nhỉ? Trường hợp này cũng tương tự thôi.

Các Tử Đồ hút máu vì chúng buộc phải làm thế.

Duy trì sự bất tử là một gánh nặng quá lớn lên thân thể con người.

Bộ gene làm nên cơ thể Tử Đồ khác với con người.... một khi đã biến thành vampire, gene của chúng sẽ lão hóa cực kì nhanh.

Để bù lại, Tử Đồ phải đi hút máu người ta để hoàn trả lại thông tin di truyền đã bị tổn thất và giữ cơ thể ổn định.

Đối với một vampire như vậy, uống máu không giống như việc ăn uống, mà là một nhu cầu sống còn.”

“.....”

Nghe phức tạp quá. Lại còn dài nữa.

Tôi không thể hiểu kịp toàn bộ, nhưng Arcueid vẫn tiếp tục giải thích.

”Giờ, chúng ta tiếp tục.

Năng lực điều khiển người khác bằng ánh nhìn chẳng qua chỉ là một dạng của Ma Nhân thôi. Đôi mắt và từ ngữ là những phương tiện chính để điều khiển mạch ma thuật, nên rất nhiều vampire có Ma Nhân.

Thường thì chúng tôi có Mị Liễu Ma Nhân.

Chúng tôi không thể trói buộc người ta chỉ bằng cách nhìn vào họ, mà phải là khi họ nhìn vào mắt chúng tôi. Một vampire hùng mạnh có thể dùng ý lực để hoàn toàn kiểm soát não bộ và tư duy của mục tiêu, nhưng Ma Nhân của Tử Đồ không đủ sức làm vậy.

Cái anh gọi là “biến thành sương mù” thật ra chỉ là tạo dựng một thân xác mới và kiểm soát nó bằng ý niệm. Sau khi phân thân được sử dụng xong, chỉ cần ngừng cung cấp mana cho nó, và thế là phân thân tan ra thành bụi thôi.

Người sói—hay bất cứ hình dạng thú vật nào khác—là sản phẩm sau khi vampire dung hợp thể xác của hắc với một Sử Ma.

Đối với một vampire đã sống hàng trăm năm, chỉ dựa vào việc duy trì thân xác gốc là không đủ để tồn tại.

Con người vốn không có thể chất mạnh mẽ, nên thay vì sửa chữa thân thể cũ, dung hợp nó với xác thịt của động vật sẽ mang lại kết quả tốt hơn.

Những vampire làm vậy vẫn có thể quay về hình dáng gốc bằng cách tách rời khỏi Sử Ma, và sau này vẫn có thể sử dụng chúng nếu cần.”

Hừm...tôi nghe nói rằng, có hắc một vampire ngàn-năm-tuổi với cơ thể được chấp nối toàn bộ bằng Sử Ma. Người ta kể rằng trong người hắc có chứa 666 con thú, hay đại loại vậy.”

“_____”

Tôi nghĩ Arcueid nói quá vắn tắt.

Nói thật thì, tôi chẳng hiểu được bao nhiêu.

“Đó, xong rồi. Chỉ là tóm tắt của những điều cơ bản nhất thôi, thế giờ anh đã rõ vampire là gì chưa nào?”

“À....Chắc là vậy.”

Càng lúc, tôi lại càng khó tin Arcueid là một vampire.

15. Ciel Route - Chương 15: Hắc Thú (4)

“Giờ đến lượt tôi nhé. Tại vì có một việc rất quan trọng mà lúc trước tôi quên hỏi anh.”

“Hà? Tôi không có thông tin gì cho cô đâu. Tôi chỉ là một học sinh bình thường thôi, chẳng phải vampire hay gì hết.”

“Hừm. Vậy thì Shiki, nghe tôi hỏi đây. Làm cách nào anh giết được tôi?”

“Hà?”

”Tôi hỏi phương thức ra tay của anh. Tôi vốn đề kháng hoàn toàn với chú ngữ Rune (1) và bí thuật Kabbalah (2), nên chúng không có ý nghĩa gì với tôi cả. Tôi chỉ không nắm rõ những loại ma pháp mà tôi chưa có kinh nghiệm, và chắc chỉ có giáo phái Shinto (3) ở đất nước này và thổ dân châu Mi Latinh là sở hữu chúng mà thôi.

Không, ngay cả chúng cũng không thể ‘giết’ tôi đến mức đó.

Này Shiki, trả lời đi. Anh đã dùng thứ cổ vật thất truyền nào để sát thương tôi đến mức độ đó?”

“Cổ vật thất truyền...? Cái quái gì thế?”

“Là một vật dẫn có tác dụng lưu trữ ý niệm và lịch sử! Giời ơi—chắc là anh sở hữu một báu vật tương tự của quốc gia này hả? Chúng vốn là Vũ khí xác suất nhân quả (4), thường mang hình dạng kiếm, pháp trượng, trang sức hay mặt nạ, có sức mạnh đối kháng nổi đại tự nhiên—Nào nào, Shiki! Chẳng lẽ anh không liên quan gì đến chúng?”

“Gì cơ chứ? Tôi đã nói với cô rồi, tôi là học sinh, tôi không biết gì hơn cả.”

“Nói dối nhé! Không thể có chuyện một người còn không phải pháp sư có thể đã thương tôi... Anh đang giấu tôi chuyện gì đó phải không hả, Shiki?”

Arcueid lườm tôi giống như cách một con mèo đang giận dữ vậy....Nhưng kể cả vậy đi nữa, tôi cũng đâu có giấu gì—à, khoan đã.

“Thật ra thì, có một thứ...tôi không chắc nó có liên quan hay không, nhưng...”

Arcueid vẫn trừng mắt nhìn.

....Xem ra không nói thì không xong.

“Thôi được, tôi đành nói vậy, nhưng....nên giải thích sao giờ? Tôi...có thể thấy những đường nét có thể được sử dụng để cắt rời vật chất.”

“Ồ?”

Ồ. Cô ta cũng người ra kia.

Cũng là tự nhiên thôi. Thường thì, chả có ai thêm tin câu chuyện kiểu đó.

“...Ý anh là sao?”

Nghiêm túc hẳn lên, Arcueid hỏi lại.

Cô ta trông nghiêm trọng hẳn ra...Tôi không ngờ cô ấy chịu nghe đằng hoàng như vậy đâu...

”Tôi muốn nói rằng, tôi có thể thấy những đường kẻ nơi mà vật chất dễ dàng bị cắt ra.

Sinh vật sống, mặt đất, bất cứ thứ gì tôi chạm vào được.

Nó trông như đường kẻ đen, và chỉ cần lách một vật sắc nhọn vào là tôi cắt ra được.... cô hiểu vấn đề chưa?

Rất tiện lợi khi tôi có thể cắt nát sắt thép chỉ bằng một con dao, nhưng không phải là tôi có thể cắt được mọi thứ.

Tôi chỉ có thể cắt được những gì có đường kẻ thôi, và khi tôi làm điều đó với cô—à thì, trên người cô cũng có các đường kẻ đó.”

“_____”

Arcueid nhìn tôi cực kì nghiêm túc—ánh mắt sắc sảo mà lần đầu tiên tôi được thấy.

Cái nhìn khiến người ta ngạt thở.

—Rõ rồi. Tôi tưởng rằng Thấu Tử Ma Nhân chỉ có trong truyền thuyết. Nhưng xem ra đã có người sở hữu chúng, một con quái vật dị biến giống như anh.”

“C—cái gì!? Vampire như cô mà có tư cách gọi tôi là quái vật cơ đấy!”

“Quái vật là quái vật. Không có ai, dù là trong số chúng tôi, có Ma Nhân nhìn được ‘cái chết của sự vật’”

“...? Nhìn được cái chết của sự vật?”

Arcueid gật đầu tán thành kèm cái liếc mắt thù địch.

“Shiki, một mạch ma pháp đã hình thành trong mắt anh rồi. Có phải bẩm sinh anh đã như vậy không?”

“Không. Tuy nhiên tôi bị như thế này từ nhiều năm rồi.”

“...Hừm. Vậy thì chắc chắn anh đã trải qua một tai nạn cứu tử nhất sinh, đúng chứ?”

“Cái—”

Đúng thế. Tám năm trước, suýt nữa tôi đã mất mạng trong một vụ tai nạn.

“Đúng như tôi nghĩ. Anh có kĩ năng ngẫm, nhưng cần có tác nhân kích thích.... Thấu Tử Ma Nhân hử. Phải rồi, với chúng, anh có thể giết cả tôi.”

Thở ra một hơi ngắn, cái nhìn của Arcueid trở lại bình thường.

“Arcueid...Cô có biết gì về những đường kẻ này không?”

“Không được đầy đủ như anh mong đợi đâu, nhưng tôi cũng biết sơ sơ. Thứ anh nhìn thấy là hồi kết của mọi sự vật, những yếu huyết của vật chất. Nói đơn giản hơn, mọi sự vật đã có sẵn số mệnh từ khi chúng sinh ra.... và số mệnh đó đơn giản là cái chết.”

“___”

...Tôi nhớ ra rồi.

Ngày đó.

Ngày mà Sensei tặng cặp kính này cho tôi, chị đã nói với tôi những điều tương tự như Arcueid mô tả.

Nhưng có một sự khác biệt nhỏ giữa những gì Arcueid và Sensei nói.

Tôi chỉ thấy được những đường nét, chứ không phải cái chết, một điều tồi tệ.

“Cô vừa nói gì cơ? Thứ tôi nhìn được chỉ đơn giản là những đường nét dễ kéo theo tổn thương mà thôi.”

”Tôi đã nói rồi đó, những đường nét đó là ‘cái chết’ của sự vật.

Nghe rõ đây, Shiki. Mọi sự vật, nếu đã tồn tại, thì phải có kết thúc. Mỗi vật có thời gian tồn tại khác nhau, nhưng tựu chung là như vậy.

Cái chết, tự nó không xảy ra. Nó đã được định kèm theo quá trình cấu thành nên vật chất rồi, và nó được lập trình sẵn để xảy ra vào một ngày nào đó.

Đó được gọi là luật nhân quả. Anh đã từng nghe chuyện này rồi chứ hả?

Chỉ cần một tạo vật có nguồn gốc, thì tự khắc nó sẽ phải có cáo chung. Khi nào nó lụi tàn đã được quyết định sẵn từ đầu rồi. Đó chính là “hạn sinh tử”.

Vì vậy, nếu như cái chết là thứ được báo trước, thì người ta hoàn toàn có thể thấy được nó bằng mắt thường, với điều kiện họ hiểu được thế nào là “hạn sinh tử”, và có một mạch ma pháp phù hợp trong não và con người.

Sự thật ẩn giấu trong đôi mắt của anh là như vậy đấy.

Vừa rồi là lí thuyết chung, còn nếu tôi suy luận thêm, tôi sẽ nói rằng những đường kẻ đó là điểm yếu nhất trong mối liên kết giữa các phân tử, hoặc một cơ chế đếm ngược trong gene di truyền để lập trình nên tuổi thọ của sinh vật.

À, nhưng mà có chỗ không hợp lí trong suy luận trên... Hừm, vì tôi không thấy được chúng, nên tôi không khẳng định được, nhưng những đường kẻ chắc không phải thứ duy nhất anh nhìn ra chứ? Tôi nghĩ rằng sẽ có thêm cả “điểm đen” cơ.”

“—A.”

Đúng rồi.

Khi tôi thấy Arcueid lần đầu.

Khi không kiểm soát được bản thân.

Khi tôi bỏ kính ra, tôi có thể thấy những đường nét ngoằn ngoèo—và những điểm đen, nơi những đường kẻ đó mọc ra.

“...Phải. Nó chỉ xảy ra một lần duy nhất, nhưng—chắc chắn. Tôi đã thấy những điểm đen. Có vài điểm trên người cô, và những vết đen chạy xung quanh, nối chúng với nhau.”

Nếu phải so sánh, tôi sẽ nói chúng giống như những mạch máu.

“...Tôi nắm được rồi. ‘Đường kẻ nơi vật chất dễ dàng bị phá hủy’ và ‘cái chết’, vậy sao? Không ngờ anh có thể sống đến ngày hôm nay trong tình trạng này đó. Anh chắc phải có một tâm hồn rất thanh thản.”

Arcueid nói về chiêm nghiệm.

Về phần mình, tôi hiểu rõ ý cô ấy nói gì, nhưng chỉ là không muốn tin mà thôi.

“—Không phải vậy! Trên đời này không thể có những thứ như thế, chứ đừng nói đến việc tôi có thể nhìn được chúng...!”

”Chà, thì anh vẫn đang thấy chúng đó thôi.

Theo lẽ thường, khi anh cắt đứt cổ một sinh vật sống, nó sẽ chết. À, cái đó không đúng với tôi, nhưng cứ coi đó là ngoại lệ đi.

Nhưng với kĩ năng của anh, thì nguyên nhân gây ra cái chết, ví dụ như hành động cắt cổ, lại không quan trọng nữa. Cho dù đối phương có khả năng miễn nhiễm với mọi tác nhân từ bên ngoài, con mắt của anh vẫn ‘giết’ được hẳn. Kẻ bị ‘giết’ chắc chắn sẽ phải ‘chết’.

Nguyên nhân thực sự của cái chết trong trường hợp này, không phải vì bị cắt cổ, mà là do bản thân sự tồn tại của đối phương đã bị anh xóa sổ, và hẳn chết đi như vậy thôi.

Rõ rồi chứ? Không gọi anh là quái vật cũng không được mà.

Dù anh có cố gọi những đường kẻ đó là những điểm yếu của vật chất, nhưng sự thực là để nhìn được chúng, đôi mắt của anh phải đặc biệt hơn mắt của mọi dị năng giả từ trước đến giờ.

Shiki, chỉ có anh, là có đôi mắt có thể giết chết mọi thứ, giống như tử thần vậy.”

“—”

Tôi...không nói được lời nào.

Phải chăng lời của Arcueid là sự thật...

Những đường nét đen kịt đó hóa ra là “hạn sinh tử” của mọi thứ trên thế gian.

...Thì tất cả những gì tôi nhìn thấy

...đã được vây quanh bởi cái chết rồi.

“...Vậy sao? Nếu chỉ đơn giản như vậy, cô đã không thể hồi sinh sau khi bị tôi giết mới đúng.”

“...Thế cơ đấy. Sao anh không thử lại nhỉ?”

Arcueid vén rèm cửa sổ.

Đèn vẫn tắt.

Tia sáng duy nhất đến từ ánh trăng le lói qua khe cửa sổ.

“Nào, không phải ngại đâu. Thử đi, tôi nghiêm túc đấy. À, khoan đã, phải chăng anh không thể thấy chúng nếu vẫn còn đeo kính?”

“—Tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé.”

Tôi bỏ kính ra. Chỉ để nhìn những đường kẻ đen, tất nhiên.

Ngay lập tức, những đường nét đó vây kín căn phòng.

Bên ngoài cửa sổ, trăng tròn vành vạnh.

Dưới ánh sáng dịu dịu này, tôi có thể thấy rõ “dòng chảy” của những đường kẻ, điều không thể nhận biết dưới ánh sáng chói lọi của mặt trời.

Và kia,

những đường kẻ trên cơ thể Arcueid trông rất mảnh. Nếu không tập trung nhìn, tôi không thể bắt kịp chúng.

“A—”

“...Nếu tôi chưa bị anh đâm thương, chắc chắn anh chẳng nhìn thấy đường nét nào đâu, nhưng giờ thì chắc là có đấy.

Như anh thấy, tôi vốn không có “hạn sinh tử” vào ban đêm, nhưng ban ngày thì có đôi chút.

Lần trước anh giết được tôi là vì mặt trời chưa lặn thôi, nhưng giờ anh vẫn thấy những đường kẻ đó trên người tôi vào ban đêm là vì tôi đã tốn quá nhiều năng lượng cho quá trình tái sinh.

—Nói tóm lại, tôi không còn bắt tử nữa. Shiki, vậy giờ anh còn có thể cắt dọc theo những đường kẻ trên cơ thể tôi được không?”

“—”

Để xem nào.

Tôi nghĩ là tôi làm được, vì tôi vẫn nhìn thấy chúng, nhưng tôi không thể ra tay thiếu suy nghĩ như lần trước được.

“....Khó ra phết đấy. Những đường kẻ cứ mờ dần rồi lại tái hiện, tôi không thể nắm bắt chính xác chúng trừ khi cô đang ngủ.”

“Tức là không làm được, phải không? Đó là nhược điểm lớn nhất của anh. Dù cho nhìn thấy bao nhiêu ‘đường chết’ đi nữa, anh vẫn phải tiếp xúc trực tiếp với chúng.

Và mặc dù tôi giờ đang rất yếu, sức mạnh thể chất hiện tại vẫn đủ để thoát khỏi tay anh.”

...Ra vậy.

Nghĩ kĩ hơn, tôi cũng không thể đuổi kịp những động vật nhanh nhẹn.

Tức là tôi không thể chạm vào chúng.

Nói ngắn gọn hơn, dù tôi có thấy những đường nét đi nữa, tôi cũng không thể hạ sát được những sinh vật đang chuyển động.

“—Ồi!”

Đầu đau ghê gớm.

Giống như hồi bé, cố nhìn vào những đường kẻ làm tôi rất nhức đầu.

Tôi đeo lại kính, và thế giới trở về bình thường.

“.....”

Arcueid nhìn tôi chăm chú.

“.....Gì vậy? Có gì lạ lắm à?”

“Không, không phải vậy. Chỉ là nếu đeo kính thì anh không thể nhìn thấy những đường kẻ?”

“Đúng vậy. Cặp kính này là do người khác tặng cho tôi từ lâu lắm rồi. Nhờ vào vật này, cuộc sống của tôi mới trở lại bình thường.”

“Ừm, tôi hiểu. Dù ý chí của anh sắt đá đến nhường nào, khi phải đối diện liên tục trước cái chết, anh chỉ còn hai lựa chọn, bỏ đi cặp mắt, hoặc hóa điên.”

Nói đến đó, Arcueid lại gần tôi.

“Này. Tôi có thể xem qua nó được không?”

“—Không. Đây là kỉ vật rất quan trọng của tôi. Tôi không cho ai mượn đâu.”

“Thôi nào. Tôi không làm hỏng nó đâu. Chỉ xem một chút thôi mà.”

Arcueid tiến sát người tôi. Có cảm giác như cô ta sẵn sàng giật lấy kính tôi đi vậy.

Tôi—

Xem ra Arcueid không đạt được mục tiêu thì không dừng.

“....Thôi vậy. Trả tôi ngay sau khi xem xong nhé.”

Tôi đưa kính cho cô ấy.

Arcueid nhìn chằm chằm vào cặp kính, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, vẻ khiếp sợ.

“Shiki này, liệu người làm ra vật này còn ở trong thị trấn này nữa không?”

“Chắc là không đâu. Từ đó đến giờ đã tám năm rồi, và hình như chị ấy chỉ ghé qua đây trong một tuần thôi.”

”—Ra là thế. May thật. Tôi không muốn có thêm rắc rối...chà, tốt nhất là không nên dây vào Blue (5) ngay từ đầu.

Arcueid buột miệng nói thành lời.

“Arcueid, cô biết Sensei—ý tôi là, người làm ra cặp kính này à?”

“....Tôi biết chứ. Bà ta là một trong bốn phù thủy còn sót lại trên thế gian. Cặp kính này quả là một tuyệt tác. Dù là tôi cũng không phá vỡ nổi.”

Gương mặt Arcueid trở nên rất nghiêm túc.

“....Ồ này—cô định đánh vỡ nó đấy à?”

“—Ồ? Tôi vừa lỡ nói ra à?”

“....Biết ngay mà. Quả thật là cô muốn làm hỏng nó.”

Tôi giăng lại kính từ tay Arcueid.

“Này này. Chính cô đã nói rằng tôi sẽ phát điên nếu thiếu đi chiếc kính này. Thế hóa ra cô muốn tôi bị như vậy thật hả?”

“Ý tôi không phải vậy mà. Chỉ là tôi không thích cái cách anh quý trọng vật đó như vậy thôi.”

“—Này này, cô...”

...Ôi trời. Không thể hiểu được trong đầu cô ta nghĩ cái gì nữa.

“Đối với tôi, những kí ức về Sensei vô cùng quý giá. Nhưng không chỉ vậy thôi đâu, nếu thiếu đi chiếc kính này, tôi không thể sống nổi. Nếu phải nhìn những đường kẻ đen 24 giờ mỗi ngày, tôi chắc sẽ đau đến vỡ đầu mà chết trước khi kịp hóa rồ.”

“Hừm. Xem ra để nhìn thấy ‘cái chết’, bộ não của anh phải chịu một sức ép rất lớn. Thôi được, tất cả những gì tôi có thể giải thích về đôi mắt của anh là như vậy đó. Nếu chúng ta còn cơ hội khác, tôi sẽ nghiên cứu kĩ hơn.”

“Thế là đủ rồi. Tôi chẳng thích nghe dài dòng văn tự đâu.”

“Vậy sao? Cá nhân tôi lại rất thích chuyện trò cơ đó.”

Chú thích:

- (1) Rune là một loại cổ ngữ của dân Bắc Âu.
- (2) Kabbalah là chủ nghĩa thần bí có nguồn gốc từ Do Thái giáo.
- (3) Shinto là tín ngưỡng truyền thống của Nhật Bản, còn được gọi là Thần đạo.
- (4) Trong bản gốc ghi là - Conceptual Weapon. Minh dịch như trên vì Conceptual Weapon ở đây có cơ chế hoạt động y hệt như Vũ khí xác suất nhân quả trong Vô Hạn Khủng Bố. Bạn nào xem cả Fate/stay night thì sẽ thấy sự tương đồng giữa Phong thần bảng của Clone Sở Hiền và Gáo Bolg của Cú Chulainn: từ “kết quả” sẵn có, tạo ra “nguyên nhân” tương ứng phía sau.
- (5) Chữ “ao” trong “Aoko” của Aozaki Aoko nghĩa là màu xanh da trời.

16. Ciel Route - Chương 16: Hắc Thú (5)

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 08)

Đêm dần trôi.

Arcueid ngồi trên giường. Cả hai chúng tôi nhìn vu vơ lên đồng hồ.

Đã quá 4 giờ sáng.

Chỉ còn một tiếng nữa là bình minh.

“Chỉ một giờ nữa thôi sao?”

Không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, nên Arcueid vẫn rất nhàn nhã.

Chúng tôi chỉ ngồi bình lặng.

Có lẽ, đêm nay sẽ chỉ trôi qua yên bình vậy thôi.

“Này, Shiki.”

Arcueid gọi tôi lần nữa.

“Gì nữa đó? Tôi không còn chủ đề gì để nói đâu.”

“Thật sao? Nhưng không nói chuyện thì phí thời gian quá đi, đằng nào chúng ta cũng có việc gì khác đâu.”

“....Nghe này, cô có đếm xem tôi vừa chịu đựng màn buồn dưa lê của cô trong bao nhiêu thời gian không đó? Sáu tiếng đồng hồ. Còn hao sức hơn cả gác đêm nữa.”

Arcueid liếc mắt không hài lòng.

—Đúng thế.

Không biết vì nguyên nhân gì, Arcueid ép tôi nói chuyện trong sáu giờ liền.

Dù tôi đã thuyết phục rằng cô ta nên đi ngủ để giữ sức, nhưng cô ấy lại đáp “chuyện trò thì vui hơn chứ”, và thế là, chúng tôi buồn chuyện hết đêm luôn.

thở dài

Tôi không hiểu cô ta nghĩ sao nữa.

—Ơc ọc.

À lại còn nữa, tôi đang đói.

Nhớ lại thì, bữa ăn cuối cùng của tôi là từ sáng hôm qua, tức là cả ngày qua hầu như không ăn gì.

“Sao anh không ăn chút gì đó? Khách sạn này xịn lắm, anh cứ gọi cho lễ tân là được mà.”

“Không cần đâu. Nếu ăn vào lúc này, tôi sẽ không tập trung được. Mà về phần mình, sao cô không gọi đồ ăn đi? Nếu cô còn yếu nhưng lại không chịu ngủ, thì cô cần ăn để lại sức.”

“Nếu anh không ăn gì thì tôi cũng thế. Thức ăn bình thường thì cũng cần thiết thật, nhưng ăn một mình thì chán lắm.”

“Thức ăn bình thường? Làm gì có thức ăn nào không bình thường—”

....À, đợi đã.

Arcueid là một vampire. Xem ra với cô ấy, “thức ăn” nghĩa là máu của con người.

—“Hoặc có lẽ là có. Tôi đoán nhé, nếu là vampire, người ta chỉ cần uống máu là chính.”

Dù trông chẳng giống chút nào, nhưng Arcueid cũng là một vampire.

Cô ấy nói rằng vampire cần uống máu con người để sinh tồn.

Thế thì—cô ta đã uống máu bao nhiêu người, và bao nhiêu kẻ đã chết dưới tay cô?

“___”

Tôi trộm liếc gương mặt cô ấy.

...Không tưởng tượng được.

Dù cho biết rằng đó là một vampire, không biết tại sao, tôi không thể tin rằng cô ấy lại uống máu của người ta—

“Sao thế? Trên mặt tôi có gì lạ lắm à?”

“...!”

Ánh mắt gặp nhau, tôi cuống quýt nhìn đi chỗ khác.

Arcueid vẫn nhìn tôi, và rồi cười lớn vẻ thấu hiểu.

“Anh thấy tò mò lắm hả?”

“V-về chuyện gì cơ chứ?”

“Về chuyện tôi đã hút máu bao nhiêu người chứ gì?”

“Ồ—”

....Cô ấy hoàn toàn đọc ra ý của tôi.

Arcueid ngoác miệng ra cười to hơn nữa, làm tôi rất xấu hổ.

“Thôi được rồi. Chơi đồ vui nhé. Thế anh thử đoán xem tôi đã uống máu bao nhiêu người rồi?”

Bật dậy nhẹ nhàng khỏi giường, cô ấy lại gần cửa sổ.

“Bao nhiêu người á? Cái này thì—”

Im lặng chờ đợi câu trả lời của tôi, Arcueid chỉ mỉm cười thích chí.

....Khỉ thật, rõ ràng cô ta muốn trêu mình đây mà.

Đã thế.

Xem nào... chắc phải cỡ...

“Cỡ hàng trăm?”

“Xin lỗi nhé, anh đoán sai rồi.”

“Thế tức là hàng nghìn?”

“Không đâu, cũng sai nốt luôn.”

Arcueid cười giống như vừa nghe chuyện gì hài hước lắm.

....Tôi bực mình rồi đây.

“Đáng ghét thật! Vậy thì... tôi không dám chắc nữa, nhưng chắc là hàng chục?”

“Cũng sai nốt rồi. Ôi trời ạ! Hàng chục, trăm, lại hàng nghìn... hóa ra anh coi tôi là hạng người tệ đến thế cơ à? Quá là xúc phạm đó, anh coi tôi là tội phạm chắc.”

“Thế tôi sai ở chỗ nào? Vampire nào mà chẳng là tội phạm đối với con người? Loài người chúng tôi cũng không chịu được đói, và khi bị dồn giữa sống và chết, chắc cô cũng chẳng kén chọn đâu nhỉ.”

”Phải, anh không đáp sai, nhưng...

“Đã tám trăm nay tôi chưa hề uống máu ai. Và tôi cũng chưa từng giết một con người nào cả.”

—Hả?

“Từ từ đã—thật vậy sao?”

“Đó là sự thật. Thực ra, tôi rất sợ phải uống máu.”

Gì vậy?

Sợ hút máu ư?

“Cô không đùa đó chứ? Một vampire mà lại sợ việc uống máu? Tại sao?”

“...Chắc vì tôi là kẻ hèn nhát. Đó là lí do vì sao tôi thất bại trong việc làm vampire.”

Nhìn lên bầu trời đêm, Arcueid lẩm bẩm.

Vẫn đứng như thế, ngược lên mặt trăng tròn vành vạnh.

Tấm lưng của cô ấy thật mơ hồ...mờ ảo, như chỉ là một ảo ảnh.

“...Ra thế, một thất bại ư.”

Thì thăm, rồi lại thở phào nhẹ nhõm.

...Không rõ tại sao, nhưng tôi thấy rất vui.

Tất nhiên rồi, là ai cũng thấy an tâm thôi.

Bởi vì giờ tôi đã biết người con gái trước mặt mình không phải là một con quỷ dã man.

Nếu những gì cô ấy nói là thật, tôi sẽ không phải lo bị hạ sát bất chợt.

Cho nên, tôi đang an toàn. Được an toàn, nhưng đó lại không phải lí do tôi thấy nhẹ lòng hơn.

—Khỉ thật, tôi đang nghĩ gì không biết?

Làm sao tôi có thể vui vì biết Arcueid là một sự thất bại?

“A a——”

Đột nhiên, tôi choáng váng.

“Shiki, anh làm sao thế? Anh ra nhiều mồ hôi quá.”

“Không sao, chỉ là đầu đau chút thôi——”

Đang trả lời Arcueid, tôi sững người lại.

Bên ngoài cửa sổ.

Sau tấm kính, được bao phủ trong màn đêm tối mịt không ánh đèn.

Một con quạ xanh nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Đó chính là——”

Tôi không thể thốt lên lời nữa.

Arcueid nhìn theo.

“...N qsr (1)?”

“ĐÚNG. TA ĐÃ TÌM RA NGƯỜI RỒI, CÔNG CHÚA DÒNG CHÂN TỔ.”

Từ xa xăm,

một luồng ý lực đâm thẳng vào đầu tôi.

Đôi mắt Arcueid vẫn lên.

Ngoài cửa sổ, con quạ thét lên cao chói lói.

“LÀ NƠI NÀY SAO. TA SẼ ĐẾN NGAY LẬP TỨC.”

Con quạ vỗ cánh đi mất.

Chỉ còn lại màn đêm thăm thẳm và ánh trăng mờ.

—Bất thành linh.

Rầm!

Căn phòng rung chuyển.

Không, chính xác hơn là,

cả khách sạn đã rung lên.

“Cái quái gì thế—!?”

Tôi bật dậy.

Arcueid chỉ cần môi không đáp, cảm xúc lẫn lộn trên khuôn mặt.

“Arcueid, trận rung vừa rồi—”

“—”

Cô ấy không trả lời.

“....Nói gì đi chứ! Vừa rồi không đơn giản là động đất thôi, đúng không?”

—Nếu buộc phải đoán, cảm giác đó giống như vừa có xe tải hạng nặng húc thẳng vào khách sạn này vậy.

“....Arcueid!”

Cô ấy... vẫn không đáp lời.

Có tiếng động nhẹ từ tầng dưới.

....Arcueid tái đại đi.

Cô ấy đã nói rằng mình đang kiệt sức.

Có lẽ nên cô ấy chẳng còn biết nói gì hơn.

“—”

Thời gian cứ trôi.

Hai phút.

Đã hai phút từ sau trận rung đó, nhưng khách sạn vẫn im lìm.

Arcueid vẫn đứng yên.

Chỉ cần môi, giống như đang cố chịu đựng.

Một dòng máu đỏ thẫm khẽ rỉ ra từ môi cô.

“—Này Arcueid—”

Có phải cô ấy đang lo sợ? Tức giận?

Vẫn im lìm, như đang chịu đựng.

Cô ấy nói rằng không còn sức ra ngoài.

Vậy thì,

tôi còn đứng đây làm gì nữa?

“—Được rồi.”

Tôi đã xác định nghĩa vụ của mình ngay từ đầu.

Rút dao ra, tôi tiến về cửa.

“—Shiki?”

“Tôi phải đi tuần tra bên ngoài xem sao. Đừng ra ngoài trước khi tôi trở lại.”

Bước ra ngoài, tôi cố lờ đi nét run rẩy của Arcueid như muốn níu tôi lại.

Ngoài hành lang không có ai hết.

...Từ trong phòng thì chẳng nghe được mấy, ra ngoài này mới thấy ồn.
Không, không phải tiếng ồn trong hành lang này.
Mà chúng xuất phát từ phía dưới chân.
Có tiếng xì xào ở tầng dưới, nghe như nhiều người đang nói chuyện vậy.
Tôi nghĩ chắc là tiếng động vừa rồi đã đánh thức mọi người dậy, và họ đang than phiền.
“...Chưa có gì đáng ngại.”
Tôi bước dọc theo hành lang.
Tiếng động ở tầng dưới nghe giống như tiếng sóng biển.
Ồn—mà lại rất đơn điệu và phẳng lặng.
“—!”
Tay cầm dao của tôi tê ran.
Gai ốc nổi hết lên.
Bên thái dương,
cơn đau phát ra từ trong đáy mắt.
Cấn rặng chịu trận, tôi tiếp bước.
“—”
Đau...quá.
Đau... mắt quá.
Đầu óc choáng váng, tôi cảm thấy mình như đang trôi đi, như sắp gục ngã ngay tại đây.
Phải, cảm giác này quá quen thuộc. Tôi lại sắp ngất xỉu vì thiếu máu nữa.
“Ha—a.”
Đau quá.
Đau quá. Không chịu nổi nữa, tôi bỏ kính ra.

Phía trước là thang máy.
Hành lang chạy dài.
Từ đây đến chỗ thang máy phải hơn chục mét.
—Và rồi,
Tiếng chuông reo lên ‘reng reng’, báo hiệu thang máy leo lên tầng mười một.
“—”
Những ‘đường chết’ chạy trên cửa thang máy.

Chúng....
Chúng quá dày đặc—gần như chỉ toàn một màu đen.
Cửa thang máy tách ra.
Căn buồng thép hẹp mở ra.

Bên trong đó—

Chất đầy đến mức trào ra ngoài, là thịt người.

Bên trong cái hộp thép mang tên thang máy.

Thịt người chất vung vãi đầy sàn.

Đạp lên trên, là hai con chó đen thui đang nuốt ngấu nghiền.

“Cái—”

Tôi không thở nổi. Giống như não ngừng phát tín hiệu, và phổi cũng ngừng hoạt động theo.

Tôi không thở được. Nhưng cái đó không còn quan trọng nữa.

Trước mắt chỉ toàn một màu đỏ.

Máu chảy tràn ra khỏi buồng thang máy.

Trôi theo đại dương máu là tay, chân, xương, óc, ngón tay, nội tạng, tất cả.

Chỉ còn hai con chó là sinh vật sống duy nhất.

“—”

Bản năng tôi gào lên sợ hãi.

Phía trước mắt, hai con chó vẫn đang gặm xác người.

Nếu tôi lắng tai nghe kĩ hơn, vẫn có tiếng động ở lầu dưới.

Nếu chú tâm hơn nữa,

Đó là tiếng nuốt, nhai, rồi tiếng van xin cầu cứu và gào lên không thành lời.

...Chuyện gì thế này?

Dù cho không thể nhìn thấy, trong đầu tôi là cảnh tượng hàng chục con dã thú đang ăn tươi nuốt sống người ta.

Một người đàn ông chạy dọc hành lang, tưởng mình sắp trốn thoát. Nhưng móng vuốt của một con báo bổ dọc ông ta từ trước mũi ra sau gáy.

Một cô bé tự khóa mình trong phòng và khóc lóc. Nhưng đối với bảy sư tử, cánh cửa gỗ chẳng khác gì tờ giấy, và chỉ vài giây sau, đã không còn gì nhận dạng được nữa.

Liều mạng chạy về phía trước, đoàn người lao vào thang máy. Nhưng bên trong, đã có hai con chó chỉ đợi xé xác họ ngay khi cánh cửa mở ra.

Chẳng có ngoại lệ nào hết.

Dưới chân tôi, trong cái hộp khổng lồ được gọi là khách sạn này...

giờ đã thành địa ngục trần gian.

“Khụ!”

Tôi phát ói.

Nhưng không thể làm thế được.

Nếu cứ đứng đó ói—tôi sẽ trở thành một phần của biển máu kia.

“Haah—ah. Ha. Ah. Ha.”

Điều hòa lại nhịp thở.

Nghiến chặt răng.

Lũ chó trong thang máy ngược lên nhìn tôi.

Mọi tiếng động khác đều phụt tắt.

“....Ha.”

Nói cách khác,

đã không còn ai dưới kia còn sống nữa.

Gừ....

Hai con chó đen lao đến.

Dĩ nhiên, là về phía tôi, con mồi sau cuối.

“Ha—aaahh.”

Lũ chó lại gần hơn.

Chạy ngoằn ngoèo trên thân chúng, là vô số đường chết, và chính giữa trán, là điểm chết.

—Nhưng dù đã biết thế.

Đầu óc tê liệt của tôi không còn kịp ra lệnh cho đôi chân chạy trốn nữa.

Con chó đầu tiên nhảy lên.

Nhanh hơn tất cả những gì tôi từng chứng kiến.

Không cần đến hai giây để nó nhảy hết khoảng cách mười mét giữa hành lang.

Lũ chó há miệng ra.

Hai cái miệng đầy những răng sắc gấp trăm lần con dao trong tay tôi, và chúng nhắm thẳng đến cổ họng tôi.

Nhanh, và chuẩn.

Khoảnh khắc tôi nhận ra chúng đã áp sát mình,

những chiếc răng nanh đã cắm phập vào yết hầu rồi dứt ra.

Tôi chết đi.

Chú thích:

(1) N qsr là tên con thú The Beast trong Kinh thánh, được nhiều người gán ghép với hoàng đế La Mã Nero Caesar. Khi chữ “Neron Kaisar” được dịch sang tiếng Do Thái, nó trở thành (N Qsr - do khi ở dạng văn bản, tiếng Do Thái không có nguyên âm).

Theo như Kinoko Nasu đề nghị trong Carnival Phantasm thì cách phát âm của N qsr là “Nero”.

17. Ciel Route - Chương 17: Hắc Thú (6)

Không.

Không được sợ hãi vì cái chết của những người khác.

Không thể cứ thế bị giết bởi những thứ này.

Không thể cứ chết đi như vậy.

Không thể.

—Ngày hè oi bức

Đã từ lâu lắm rồi, tám năm về trước.

Trước mắt tôi là cảnh tượng còn đau lòng hơn—

Phập.

Tôi đâm dao vào chính giữa trán con chó đang cố gặm cổ tôi.

Cánh tay di động trước khi con vật kịp xé họng tôi ra.

Hoàn mĩ vô khuyết.

Giống như một cỗ máy được làm ra chỉ để đâm chém, tôi đâm ngập con dao vào chính giữa đầu con thú với cử động chính xác từng li.

Bởi vì đó là “điểm chết” của con vật.

Lẽ ra, cho dù bộ não đã bị phá hủy, những cơ bắp vẫn sẽ tuân theo chỉ lệnh đã được truyền đến từ trước.

Con chó đen lẽ ra đã kịp xé toang cổ họng tôi cho dù tôi đã đâm thủng xương sọ nó.

—Đó là theo lẽ thường.

Nhưng con thú đã “chết”.

Cái chết là dấu chấm hết. Ngay khi con dao đâm xuống, con vật tan thành chất lỏng.

Con chó đầu tiên đã rơi xuống.

Thế chỗ nó—Con thứ hai vồ thẳng vào mặt tôi.

“—”

Tôi đâm dao thẳng vào trong miệng con vật.

Nhưng đó là một sai lầm.

‘Điểm chết’ của con chó không phải ở đó, mà ở trước ngực.

Đâm vào chỗ đó mới giết chết nó ngay tức thì.

Con dao xuyên thủng khoang miệng, ra đến tận sau gáy con vật.

Dĩ nhiên, cánh tay cầm dao vẫn kẹt trong hàm con chó.

“—A.”

Con thú vẫn còn sống.

Nó khóa hàm lại.

Cổ tay tôi bị ép mạnh xuống, như muốn đứt rời ra.

Con đau kinh khủng đánh thức sự tỉnh táo.

“A—a—!”

—Mày đùa với tao à!

Mày—mày tưởng mày nhai được tay tao ấy!

“Mày...dám!”

Tôi cố giật tay ra.

Răng con chó vẫn cắn ngập sâu vào cánh tay, không thể lòi ra nổi.

Hơn thế—con thú, dù cho đã bị xuyên thủng sọ, vẫn còn đầy sức sống.

Tôi cố đẩy nó ra, nhưng nó chồm lên và đè tôi xuống.

“Hự...!”

Tôi ngã xuống sàn.

Vẫn không kéo tay ra được.

Con chó đen, bất chấp vẫn còn một con dao trong hộp sọ, nghiêng hàm mạnh hơn.

“—!”

T....tay tôi đến đứt ra mất!

Không thể tin được. Làm sao con chó này vẫn còn cắn được cơ chứ...!

“....M-mày...!”

Uớt át.

Máu phun xối xả từ trong miệng con vật.

Là máu con chó, rỉ ra từ vết thương trên đầu?

Hay là máu từ cánh tay tôi, bị nghiền như muốn đứt ra?

—Thực sự thì...

Đầu tôi như nứt toác ra vì cơn đau,

nên máu của ai cũng chẳng quan trọng nữa.

“Cút-ra!”

Tôi cố giật tay ra, nhưng con chó vẫn bám chắc.

Tôi không chạy được.

Không rút lui nổi.

Nếu muốn rời đi—tôi buộc phải ‘giết’ nó.

“—....!”

Nhưng làm thế nào?

Cánh tay bị kẹt là cánh tay cầm dao.

Tôi đang bị đè trên sàn, nên dù có kéo được tay ra, cặp hàm được tự do của con vật sẽ kết liễu tôi ngay lập tức—

“Hộc—hộc.”

—Được rồi. Bình tĩnh lại, Shiki.

Đầu tiên, mày phải quan sát cẩn thận tình thế, và cân nhắc kĩ càng.

Đó mới là cách mày vẫn làm.

Vậy thì—tôi vẫn còn cơ hội....

Ví dụ, có hàng tá ‘đường chết’ sau gáy con vật.

Và tôi còn nhìn được ‘điểm chết’ trước ngực nó.

Muốn sống sót thì thật đơn giản.

....Nhưng tôi vẫn còn do dự với kế hoạch này.

Cho dù con thú này có tàn ác và man rợ đến đâu...

Thì giết một sinh vật còn đang sống và đang thở hổn hển, ngay sát thể này—tôi vẫn không xuống tay nổi.

“Hự!”

Sức ép trên cánh tay tôi lại gia tăng.

Cánh tay tôi sắp rời ra thành hai mảnh rồi.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn không thể nhả tâm ra tay—

Máu đỏ chảy ướt mặt.

Tràn qua trán, nhỏ thẳng vào trong mắt.

—Chỉ còn lại một màu đỏ thẫm trong đáy mắt.

“Đ—ỏ.”

Đầu óc tôi như đang trong cơn say, và thể là hết.

....Nhưng ngay cả thể, tôi vẫn không muốn ra tay với một sinh vật sống.

—Thằng đạo đức giả.

Tội ác trước kia của mày còn kinh khủng hơn nhiều việc giết một con chó đói.

...Phải, đúng là thế.

Nhưng lần đó khác.

Tôi đã không còn tỉnh táo khi gặp Arcueid.

Kể cả khi ra tay với con chó đầu tiên—đó chỉ là phản xạ vô thức thôi.

Nhưng giờ, tất cả do tư duy tôi kiểm soát.

....Chính Sensei đã dạy như vậy mà?

Chỉ sử dụng năng lực của bản thân theo ý mình, không vì động cơ nào khác.

Đó là lí do....

Lúc này, khi còn là chính mình, tôi không thể cướp đi một sinh mạng khác...

—Lại nói giọng đạo đức giả rồi.

Bởi vì ngày xưa, mày đã...

“A—”

....Cơn ác mộng thuở ấu thơ.

—Thấy chưa, mày còn đợi gì nữa?

....Ngày hè oi bức đó.

—Giết hoặc bị giết.

...Trước mắt tôi, thi thể đầm máu của một cậu bé.

—Mày vốn đã...

...Ấm, ấm quá, máu đỏ ướt tay tôi...

—Mày vốn đã giết người từ trước rồi cơ mà—!

“Aaaaaaaaaaaaa!!!”

Đâm.

Không kéo, mà thọc sâu vào trong sọ con chó.

Tiếng rên của con vật.

Nghe như nó đang khóc.

Còn vương cánh tay tôi trong miệng, nó không thể kêu thành tiếng, nhưng vẫn cố rên lên.

Tôi biết chắc chắn cơn đau đó vô cùng thống khổ.

Không quan tâm.

Đâm dao sâu hơn nữa, xuyên cả cánh tay qua.

Không tiếng động, lưỡi dao cắt thẳng qua mặt sau hộp sọ con thú.

Giống như con vật vừa mới mọc sừng.

Sau khi đã cắt đôi xương sọ, thật dễ dàng để chém qua lớp da.

Máu và óc văng tung tóe theo nhịp con dao chạy dọc theo gáy.

Cánh tay cầm dao cũng dễ dàng đi theo.

hộc *hộc* *hộc*

Nhưng ngay lúc này, con vật vẫn còn thoi thóp.

Vậy thì chỉ còn một việc duy nhất.

Vòng cánh tay còn lại ra sau gáy con chó.

Nhấc con dao ra khỏi bàn tay đầm máu, tôi nắm chặt dao bằng bàn tay kia.

Và chỉ như thế, đâm thẳng vào ‘điểm chết’ trước ngực con vật.

hộc *hộc*

Và con chó gục xuống.

Hàm của nó thả lỏng ra, và tôi dễ dàng rút tay ra ngoài.

“Ồ—nó có bị rách chút nào đâu.”

Tôi nhìn lại cánh tay đầm đìa máu của mình.

Có cả tá dấu răng, nhưng phần thịt chưa bị làm sao cả.

Chắc chắn máu ở đây là từ con chó đó.

Cơn đau từ vết cắn chắc chắn đáng kể, nhưng nỗi sợ của tôi đã phóng đại nó lên cả trăm lần.

“Hộc—hộc.”

Mệt quá

Nằm lặn ra sàn, tôi nhìn lên trần nhà.

—Đau đầu quá...

Đầu đầu cũng nhằng nhịt những vết khâu, và đây rồi kia nữa, là những điểm chết.

Cơ thể dù đông cứng, nhưng đầu thì nóng như bị hun.

“—Khụ!”

Nằm bên cạnh tôi là xác của hai con chó.

Một tay tôi be bét máu, tay kia vẫn nắm chặt dao.

...Thêm nữa, là một đồng thi thể rơi vãi trên sàn.

“—Ha, haha, hahaha.”

Tôi chỉ biết cười.

Bởi vì đây chắc chắn là mơ.

Không thể nào là sự thật.

Từ khi nào tôi lại thấy một cơn ác mộng đến nhường này—?

Reng reng.

“Ồ—?”

Một tiếng kêu vui tai cực kì không-đúng-lúc vang lên.

“Mẹ kiếp, sao đầu mình nhức thế nhỉ—?”

Tôi đứng lên, cắn răng chịu cơn đau như búa bổ.

“Thang...máy...?”

Xem ra chuông vừa báo hiệu thang máy lên tầng.

Cửa mở.

Bên trong là một người đàn ông trùm áo khoác đen.

Cơn đau đầu càng nặng hơn.

“Hắn là—”

Phải. Tôi đã gặp hắn từ trước.

Tôi chắc chắn đã gặp hắn từ trước.

“—”

Không nói câu nào, hắn ta lại gần tôi.

“Người—!”

Tôi giơ dao lên và nhìn thẳng vào hắn.

“—”

Nhưng hắn chẳng thềm mảy may quan tâm.

Giống như hắn không hề nhìn thấy tôi.

Khoảng cách giữa chúng tôi rút hẹp lại.

Thêm nữa—mãi đến khi còn khoảng một mét, hắn ta bắt đầu chú ý đến tôi.

Đôi mắt hắn vẫn vằn tia máu.

Ngay khi nhận ra con mắt đỏ không phải của con người, cơ thể tôi đông cứng ngay tức thì.

“Ta tưởng mình đã giết sạch sẽ, ấy thế mà vẫn còn lại một đứa cơ đấy.”

Hắn ta dời ánh mắt xuống chỗ xác hai con chó.

“—Đồ thói tha. Nếu chúng mày không ăn nổi một mớ thịt, chúng mày không xứng đáng làm một phần của ta.”

Giọng hờ hững, hắn ta giơ tay lên.

Áo khoác hắn phấp phới.

—Không tin nổi.

Xột xoạt. Chất lỏng vốn là xác hai con chó chui ngược lên áo khoác của hắn ta.

“A—”

Tôi còn không hét nổi thành lời.

Phía dưới tấm áo kia là đêm đen thuần túy, không nhìn rõ nổi một đường nét nào.

Tất cả những gì tồn tại chỉ là bóng tối như bùn đen.

“Th—”

Thật nguy hiểm.

Gã này nguy hiểm quá—

Bản năng tôi gào lên hết hoảng, nhưng tôi không nhúc nhích nổi một ngón tay.

Gã đàn ông mặc áo khoác tiến đến.

“—!”

Nếu tôi cứ đứng đây thì chết chắc.

Cơn đau đầu điên dại gào lên nhúc óc, thét với tôi rằng hãy chạy ngay.

—Nhưng đã không còn kịp nữa.

Hắn ta ở ngay trước mặt tôi.

Đôi mắt đỏ còn không thèm liếc đến một lần.

“Ăn.”

Hắn giơ một tay lên.

Bên dưới là bóng đêm hỗn loạn.

Từ trong đó, một bóng đen to lớn chui ra.

Vù.

Tiếng gió thổi.

Thứ vừa thò ra từ cánh tay người đàn ông là một cái hàm cá sấu, to đến mức thừa sức nuốt chửng một người trưởng thành.

“A—”

Tôi chết chắc rồi.

Ngay tại đây, trong chớp mắt, bị xé tan như giấy vụn.

Đúng lúc đó, có người kéo tôi lùi lại.

Cặp.

“Cái—!?”

Tôi...không tin vào mắt mình nữa.

Thay vì cắn trúng tôi, cặp hàm cá sấu đập trúng hông của Arcueid, người vừa mới kịp kéo tôi đi.

“Hự—!”

Gương mặt Arcueid tái dại vì đau đớn.

Cô ấy kịp lùi lại trước khi bị con cá sấu nuốt chửng.

“....”

Gã đàn ông im lặng quan sát.

Arcueid trừng mắt nhìn lại trong đau đớn, phần bụng đầm đìa máu.

—“Ta thật không tin nổi vampire mang cái tên Chaos lại chơi trò vật vãnh này. Nếu đây là giấc mơ thì khâu biên kịch quả là tồi đấy, N qsr Chaos.”

“Ta cũng nghĩ như thế. Tóm được một trong những Chân Tổ còn sót lại...Dù là trong mơ ta cũng không bao giờ tưởng tượng nổi ngày hôm nay.”

Gã đàn ông được gọi là N qsr chậm rãi nhấc tay lên.

Áo khoác pháp phối, và con cá sấu chui trở về chỗ cũ.

Gã ta chỉ nhìn Arcueid.

Không may để tâm đến tôi, người vẫn đang cầm dao đứng bên cô ấy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta đã nghe rằng tay đao phủ trước đây còn không làm người rơi một giọt máu. Chuyện quái quỷ gì thế này? Hiện giờ, người chẳng gây được chút sức ép nào hết. Còn yếu hơn một tên Tử Giả—phải chẳng đám Nhà Thờ vừa mới đột kích người, hả Arcueid Brunestud?”

“....”

Arcueid không đáp.

Gã đàn ông tiếp tục nhìn về vô cảm.

“....Ta không hiểu nổi. Chỉ có vài vũ khí xác suất nhân quả đủ sức sát thương được người. Những kẻ duy nhất có được chúng là thích khách của Nhà Thờ, và ta không tin Chi Hội Mai Táng lại cử người đến tận xứ sở này.”

Hắn ta khẽ nheo mắt lại.

“Mà dù ai đã làm người bị thương đi nữa, đây cũng là thời cơ tốt nhất cho ta. Ta cần gì phải hỏi lan man cơ chứ. Giờ chỉ còn việc lấy đầu người trong lúc còn cơ hội chiến thắng.”

“Đừng hòng...!”

Tôi giơ dao lên, chuẩn bị tấn công.

—Nhưng.

Nói một đằng rằng hắn sẽ lấy đầu Arcueid, nhưng hắn lại chạy một nẻo về phía thang máy.

“—Hử?”

Giờ tôi chẳng hiểu cái quái gì nữa!

Về gã đó, hai con chó vừa tấn công tôi, trận thảm sát như cơn ác mộng vừa rồi—chẳng hiểu gì hết!

“Shi—ki.”

Arcueid dựa vào tôi.

“A——”

Vết thương sâu quá.

Dù phần bụng đã ngừng chảy máu, cô ấy vẫn đang run lên vì đau.

—Chỉ mới vài giây trước.

Vết thương vì cô ấy đã đỡ đòn cho tôi.

“Tại sao—cô lại...?”

“...À, tôi lỡ đánh giá hắn hơi thấp. Tôi cứ tưởng mình có thể cứu anh và né đòn kịp, nhưng—anh làm tốt lắm, Shiki. Vết thương mà anh gây ra vẫn còn tác hại đến tận bây giờ cơ đấy.”

Dù cho còn đang quằn quại trong cơn đau, Arcueid vẫn cố nặn ra một câu đùa.

“Đồ ngốc—”

—Tôi không thể nhìn thêm nữa.

Vết thương vì cứu mạng tôi, và bị thương chỉ vì tội lỗi của tôi trước đó—tại sao cô ấy còn cười ngốc nghếch như thế chứ.

Arcueid ngã vào lòng tôi và khẽ nhắm nghiền đôi mắt.

“...Đừng đừng, đừng nhắm mắt lại, tôi xin cô đấy! Tỉnh lại đi! Cô là một vampire có khả năng bắt tử trong ban đêm cơ mà, đúng không...!”

“...À đúng thế đấy, nhưng xem ra tôi kiệt sức rồi.”

“Cái—!?”

“Xin lỗi, nhưng anh có thể mang tôi về nhà được không?”

Arcueid khụy xuống.

“—Đợi đã! Không được—!”

Nếu cô ấy chết, tôi sẽ—

“Này!”

Tôi gào lên, nhưng Arcueid đã khép mi mắt lại rồi.

Và rồi,

“...Khò khò.”

Tiếng ngáy khẽ khàng.

“...”

...Phù.

Tôi cần gì phải lo cuống lên cơ chứ. Arcueid chỉ buồn ngủ thôi.

“...Sai mình mang cô ta về phòng cơ đấy. Kiêu căng gớm—”

Cô ta thật vô trách nhiệm, nhưng tôi chẳng còn lựa chọn nào khác.

Ngoài ra, nếu chúng tôi cứ chần chừ ở đây thêm nữa, sẽ có thêm khối rắc rối.

“....Hự!”

Cơn đau đầu không dứt.

Xem ra tôi cũng phải nghỉ ngơi trước khi kiệt quệ.

“...Nhà của Arcueid? —À, căn hộ đó.”

Mới chỉ đến đó một lần, nhưng tôi còn nhớ như in.

—Chẳng còn lí do gì để ở lại đây nữa.

Công theo Arcueid, tôi nhanh chóng rời đi.

Trời sáng lơ mờ.

May thay, vẫn còn quá sớm để mọi người thức dậy, nên không ai nhìn thấy tôi và Arcueid.

“...Mình hiểu rồi, hóa ra là như thế.”

Cuối cùng, tôi đã hiểu vì sao gã đàn ông đó rút đi.

Cả con đường đang được tắm trong ánh sáng dịu dịu.

Mặt trời đã bắt đầu lên—

18. Ciel Route - Chương 18: Giết! (1)

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 04 - “Rest”)

Căn hộ của Arcueid trông không có vẻ gì là thuộc về một vampire cả.

....Nãy giờ, tôi chỉ lo cho sức khỏe của cô ấy nên chẳng chú ý lắm, nhưng giờ nhìn lại, phòng của cô ấy tuyệt đối bình thường.

“...Lại còn đặt mua báo định kì nữa. Cô ta tưởng mình là người thường chắc?”

Tôi cầu nhàu trong lúc đặt Arcueid lên giường ngủ.

“Haaaaa—aaaaaaa.”

Tôi thở ra một hơi dài và ngồi xuống sàn.

Mới 6 giờ sáng.

Ngoài cửa sổ, bầu trời đã sáng rõ, nhưng vẫn bị mây che gần hết.

“...Ừ nhỉ. Mình nên kéo rèm kín lại.”

Tôi cố ép cơ thể mỗi nhừ này đứng dậy.

Tôi khép rèm cửa sổ, rồi lại thả người xuống.

Thịch.

Mới hạ thấp người xuống, sức lực đã rời bỏ hết hai đầu gối, và tôi ngã ngồi xuống nền nhà.

“—Khi thật, xem ra mình cũng hết hơi rồi.”

Thật thảm hại nhưng giờ tôi muốn đứng cũng không nổi.

Nhớ lại thì, cả ngày hôm qua tôi tán chuyện với Arcueid, trong khi hầu như không ăn gì.

Đã thế—mặc dù đã đeo kính, nhưng đầu tôi vẫn đau như búa bổ. Cảm giác như óc cũng rung lên.

“....Arcueid....Hy vọng vết thương của cô ấy không nghiêm trọng...”

Vết thương đã ngừng chảy máu, và cô ấy từng hồi sinh sau khi bị chém vụn ra thành nhiều mảnh...nên chắc là tôi không cần lo.

“...Tại sao lại thế nhỉ.”

Lúc này đây tôi mệt đến mức chỉ muốn ngất đi.

Ấy thế mà tôi vẫn lo lắng cho Arcueid nhiều hơn về chính mình.

”Các điều tra viên cho rằng nguyên nhân vụ tai nạn giao thông của nạn nhân Takada Youichi là do bộ phanh hãm có vấn đề khi anh ta đang lao xuống dốc.

Rất may là không có ai thiệt mạng sau vụ tai nạn này.”

—Tôi bị đánh thức bởi giọng đều đều của một người đàn ông.

“Oáp—Mình ngủ quên à?”

Khi mở mắt ra, tôi đang nằm trên giường, chăn phủ kín người.

Đã quá trưa.

Arcueid không có trong phòng. Chỉ có âm thanh vô vị từ TV.

“....Arcueid đi đâu không biết?”

Tôi nghe tiếng ai đó trong bếp.

“Đồ ngốc này, bị thương nặng như thế mà còn đi lại.”

Tôi bật dậy khỏi giường.

Phải vào bếp kiểm tra vết thương của cô ta xem sao.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 05 - “Stillness”)

“Tiếp theo. Một số lượng lớn người đã bị mất tích vào sáng nay tại một khách sạn phía nam thành phố Minamiyashirogi.”

“__”

Tôi cứng người lại.

Mắt dính chặt vào màn hình TV.

”Một trăm lẻ ba người đã ở trong khách sạn hiện vẫn chưa được tìm thấy.

Ngoài ra, cảnh sát đã tìm thấy các vết máu và họ cho rằng có thể có hành vi phạm tội tại đây”

“Cái—quái gì cơ? Chỉ có vết máu? Vụ này đâu có—nhẹ nhàng và đơn giản như vậy?”

Phát thanh viên tiếp tục đọc bản tin bằng giọng rè rè.

Màn hình chuyển sang hình ảnh về khách sạn đó, và danh sách 103 người mất tích.

—Dĩ nhiên, cả tôi lẫn Arcueid đều không có tên trong đó.

“Thêm nữa, một lượng lớn lông động vật hoang dã đã được tìm thấy trong khách sạn. Có khả năng rằng chúng có liên hệ với vụ việc này. Kết quả khám nghiệm sơ bộ đã cho biết rằng một số lông đó là của một vài giống chó, sói, và có cả bằng chứng về sự xuất hiện của gấu. Số lượng lông động vật được thu thập là rất lớn. Quái dị hơn cả, là những vết tích trông như vết cắn của cá mập—”

Phụt. Tôi tắt màn hình TV.

“—”

Một trăm người. Đêm qua có khoảng một trăm người. Chỉ trong vòng nửa giờ, tất cả bọn họ đã bị giết một cách tàn bạo.

Vết máu—?

Mất tích—?

Tại sao cảnh sát chỉ nói thế sau kết quả khám nghiệm?

Tôi hiểu ngay lập tức.

Tất cả những nạn nhân đã bị giết và nuốt sạch bởi bầy thú man rợ đó mà không để lại một dấu vết.

“Hự—”

Tôi cố nhin cơn buồn nôn.

Tôi không có quyền nôn mửa sau khi đã biết rõ nội tình.

Sợ hãi như một kẻ hèn hạ thì còn có tư cách làm người sao?

Nếu đã là con người duy nhất sống sót sau cuộc thảm sát đó, thì tôi phải trút hết sự căm hận của mình lên hung thủ.

Một trăm người.

Một trăm người...bị giết mà không để lại một mảnh xác.

Gương mặt của gã đàn ông mặc áo khoác đen hiện lên trong đầu tôi.

Tôi không biết hắn là ai.

Nhưng có một điều chắc chắn là hắn đã đứng sau toàn bộ chuyện này.

—Tôi đang nghĩ gì đây?

Lúc này, lòng căm thù đang áp đảo nỗi sợ và khiếp đảm.

Hay là—cảm giác nhức nhối trong lồng ngực chỉ là một hình thái khác của sự khiếp sợ.

“Đừng—hòng.”

Tôi nghiêng chặt răng.

Tôi không hiểu mình đang hối hận, hay sợ hãi, hay hoang mang.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt gã áo đen lại khiến tôi muốn đập vỡ thứ gì đó, thật khó chịu—

“Shiki, anh tỉnh giấc rồi à?”

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 02 - “Moonlit Night”)

Arcueid thò đầu khỏi cửa bếp.

“—Ừ.”

“Anh làm sao thế? Mặt anh trông ghê quá, có chuyện gì à?”

Arcueid nói nhẹ nhàng như chưa từng có gì xảy ra.

“.....”

Cảm giác hỗn loạn trong đầu tôi chợt tan biến.

“Arcueid, vết thương của cô đỡ rồi à?”

“Tạm thời thì ổn.”

Cô ấy cười rất tươi.

Trông cô ta hết như trước kia, có lẽ còn khỏe hơn tôi bây giờ.

“...Vậy sao. Thế thì...thì tốt đấy—”

Ít nhất. Ít nhất người bên cạnh tôi vẫn an toàn.

“...Hử?”

Ê, từ từ.

Arcueid không phải con người đâu nhé.

Quên đi chuyện quan trọng như thế này....đạo này tôi đáng trí quá..

“...Dù sao đi nữa, tôi rất vui vì cô không bị thương nghiêm trọng.”

“Ồ? Anh bị làm sao thế Shiki? Mới cách đây không lâu anh còn gọi tôi là quái vật cơ mà?”

“Đồ ngốc này, tôi vẫn coi cô là quái vật đấy. Nhưng cái này thì khác. Tôi chỉ muốn cảm ơn cô đã cứu mạng tôi.”

“Ồ? Tôi từng cứu anh á, Shiki?”

Arcueid mở to mắt đầy ngạc nhiên.

Xem ra cô ta còn chẳng thêm nhớ ra mình đã làm gì.

“...Phải. Nên dù tôi nói hơi muộn, nhưng thật lòng cảm ơn cô. Nếu cô không ở đó, tôi đã có tên trong danh sách 103 nạn nhân rồi.”

“Cảm ơn anh—Cũng chẳng có gì đâu. Vì tôi nên anh mới đụng độ N qsr, nên đừng nghĩ rằng anh mắc nợ tôi.”

“Có lẽ thế, nhưng sự thật là cô vẫn cứu tôi. Vì thế, tôi cần phải cảm ơn.”

”—Nhưng nếu tôi không ép anh canh gác cho tôi, anh đã không phải dính vào những rắc rối này. Chính tôi là người đã đảo lộn cuộc sống bình thường anh vốn có.

Vậy chẳng phải là anh nên ghét tôi hơn là cảm thấy mắc nợ sao?”

”...À, đúng là với tôi, cô là một cục phiền toái. Nhưng cô biết đấy, tôi không thể trốn tránh trách nhiệm của mình được.

...Từ rất, rất lâu rồi có người đã dạy tôi như thế. Chị ấy nói rằng dù cho mọi chuyện biến đổi thế nào đi nữa, nếu tôi đã gây ra điều gì, thì tôi phải tự tay giải quyết nó trọn vẹn.

Mặc dù cô nói rất có lí, nhưng tôi vẫn giữ quan điểm riêng của mình.”

Đó là lí do vì sao tôi không ghét Arcueid.

Tôi chỉ cảm thấy mình đang rơi vào phiền toái mà thôi.

“—Ừ nhỉ. Anh nói tôi mới nhớ ra, tôi có nói mình cần bia đỡ đạn vì anh đã giết tôi. Vậy thì chắc tôi không cần phải xin lỗi vì đã kéo anh vào chuyện này nữa nhỉ.”

“Không sai. Toàn bộ chuyện này là lỗi của tôi.”

“Lỗi của anh, vậy à. Hừm, xem ra anh gặp vận đen đó Shiki. Nếu anh giết bất cứ một cô nàng nào khác, sẽ chẳng có hậu quả nào như thế này.”

“....Này này.”

Đừng có coi tôi là tên sát nhân chuyên nghiệp chứ, Arcueid.

Tôi cảm thấy rằng, chỉ có Arcueid, mới khiến tôi đuổi theo và hạ sát cô ấy.

...Hoặc có lẽ tôi mong rằng mình chưa từng ra tay với bất cứ ai khác nữa.

“—A.”

“Hừm? Anh vừa nhớ ra chuyện gì à?”

“Không, chỉ là... Tôi vẫn chưa hiểu tại sao tôi lại giết cô.”

Arcueid nhìn tôi sững sờ.

....À thì, phản ứng như thế cũng bình thường thôi.

Tôi, chính kẻ đã giết Arcueid, giờ nói rằng chẳng biết vì sao mình lại động thủ.

“Chẳng có lí do nào nữa nhỉ? Đơn giản vì anh là một tay thích khách bẩm sinh thôi, Shiki.”

“—Ồ?”

Đợi đã.

Cô, gái, này, vừa, nói cái quái gì thế—?

”Lúc anh giết tôi, từng động tác đều rất chuyên nghiệp. Ấn chuông cửa, đặt tay lên cánh cửa khi nó mở ra, rồi tiến vào. Khi tôi còn đang chưa hiểu chuyện gì, anh ra tay ngay lập tức, rồi kết liễu bằng cách chặt vụn tôi ra từng mảnh—

Chà, cú đột kích của anh hoàn mỹ ra phết đấy.

Hoàn mỹ đến nhường nào á? Nếu có ai đó vẽ tranh về hành động của anh lúc đó, nó nhất định sẽ thành một kiệt tác đấy.”

“C—”

”Nhưng bất kể anh tài giỏi đến đâu, điêu luyện đến chừng nào, anh cũng đã chọn sai mục tiêu rồi.

Tôi không biết từ trước đến nay anh đã giết bao nhiêu người, nhưng khi chọn phải tôi làm nạn nhân tiếp theo thì anh đã bị bại lộ.”

“C, c—”

“Sao áp úng thế? Anh có cần phải làm mặt như vậy không? Nếu anh muốn nói gì thì cứ tự nhiên đi. Chúng ta có giấu nhau điều gì đâu, nhỉ?”

—Có lẽ cô nói đúng đấy.

Tôi gật đầu và vẫy tay ra hiệu cho cô ấy lại gần.

“Hừm? Bí mật à?”

Arcueid kích động tiến đến. Tôi đứng sát tai cô ta, nói rành mạch những gì đang nghĩ.

“....Cô biết không, Arcueid...”

“Gì, gì thế?”

Được rồi, này thì...

“CÔ NGHĨ SAI BẾT HẾT, ĐỒ NGỐC—!!”

Ngốc, gốc, ốc, ốc....

Tiếng gầm của tôi vang vọng khắp căn phòng.

Tôi dồn hết sức hét thẳng vào màng nhĩ cô ta, không thèm giữ ý chút nào.

“Au...au ôi...”

Arcueid nhăn nhó bịt tai lại.

“Ừ hết tai tôi rồi! Anh làm cái quái gì thế Shiki!?”

“Tôi mới là người phải tức điên lên! Từ trước đến giờ tôi cứ thắc mắc tại sao cô lại ép tôi làm những việc quá sức như thế, nhưng giờ tôi hiểu rồi!”

“Ồ—? Hiểu gì cơ...?”

”Hiểu rằng tại sao cô lại bắt tôi làm khiên chắn trước một con quái vật và canh gác cho cô, bởi vì cô nghĩ tôi là một tay sát nhân biến thái!

Hừ hừ, cô nhầm to rồi. Cô tưởng tôi ghê gớm lắm à.

Nghे cho kĩ, tôi nói rõ ràng đây. Tôi không phải là thích khách hay gã cuồng sát gì hết.

Cô—cô là người đầu tiên bị tôi giết đấy.”

Arcueid há hốc miệng.

...Bố khỉ, xem cô ta trợn tròn mắt ngạc nhiên kìa.

“—Không tin được. Mới chỉ là lần đầu tiên mà anh đã dày dạn kinh nghiệm như vậy sao...!?”

“...Đúng. Mặc dù có đôi mắt kì lạ này nhưng tôi vẫn sống như người hiền lành. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sử dụng những ”đường chết” để giết một ai cả.”

“Nhưng—vậy tại sao anh lại làm thế với tôi? Anh có biết tôi là ai đâu.”

“Tôi cũng không rõ nữa. Tự dưng tôi mất kiểm soát khi nhìn thấy cô băng qua mắt—khi tôi tỉnh táo lại, thì tôi đã—chặt cô thành từng mảnh vụn rồi—”

Ngay trong căn phòng này.

Không động cơ, không mục đích.

“—Tôi hiểu lời anh rồi.”

Phải, chính tôi cũng rõ.

Tôi không có quyền gì mà trút giận lên Arcueid.

Mặc dù cô ấy vẫn còn sống và không phải là con người.

Sự thật là, chính đôi tay tôi vẫn đã giết cô ấy.

“Sao anh lại im lặng thế? Này Shiki, anh đang nghĩ gì vậy?”

“....Tôi, tôi xin lỗi...Tôi phải...nhận tội của mình...”

Tại sao—tôi lại dễ dàng quên đi một chuyện quan trọng như thế?

“—Xin lỗi. Tôi thật sự xin lỗi cô, Arcueid. Tôi, Tohno Shiki, đã giết cô. Từ tận đáy lòng mình...tôi ước gì mình đã nói ra điều này ngay khi chúng ta gặp lại nhau—”

...Thực sự tôi cũng cảm thấy mình có vấn đề.

Nếu cô ta nghĩ tôi là sát thủ thì cũng không có gì lạ cả.

Bởi vì, tôi cũng không hiểu tại sao khi đó mình lại mất tự chủ.

Có lẽ,

Tohno Shiki

đúng là một tên hiếu sát—

”—Tôi không thể nào chối bỏ hành vi của mình. Nên—tôi phải chấp nhận tội lỗi và sự trừng phạt kèm theo.

Một tên sát nhân như tôi, không thể sống chung với phần còn lại của xã hội được nữa.”

—Mãi đến tận bây giờ mới chịu nhận ra vấn đề, tôi thật hèn nhát.

Cho dù Arcueid là ai đi nữa—thì tôi đã giết cô ấy mà không có lý do.

“—Thôi được rồi. Vậy tức là anh không biết tại sao mình làm vậy phải không Shiki?”

...Tôi gật đầu im lặng.

“Tức là anh cũng không cảm nhận được chút khoái lạc nào? Rõ rồi, dù đúng là trên đời này có tồn tại những kẻ giết người như cơm bữa, nhưng Shiki này, anh chỉ là người bình thường thôi.”

“...Đúng vậy. Hoặc ít nhất tôi đã cố làm người bình thường.”

“Không, anh bình thường hơn cả người bình thường ấy chứ. Thế hóa ra tôi là người duy nhất mà anh muốn hạ thủ à?”

“...Phải. Ngoài với cô ra, tôi chưa bao giờ rơi vào tình trạng đó cả.”

“Tôi hiểu rồi, thế thì chẳng còn vấn đề gì nữa. Anh không phải là một tên sát nhân, thế thôi.”

Arcueid nói nhẹ nhàng như không.

”Anh không cần phải chịu bất cứ hình phạt nào cả.

Bằng một xác suất nào đó, tôi lại đúng là người anh muốn giết, và tệ hơn, anh lại có tài nghệ cao siêu đến đáng sợ.

Nhưng rất may, tôi là một vampire, nên chẳng ai chết cả. Nên anh không cần bận tâm nhiều như vậy đâu.

Tôi không nghĩ đạo đức của xã hội loài người có ảnh hưởng gì trong trường hợp này.

Hiện giờ, người duy nhất có quyền kết tội anh là chính tôi, nạn nhân, và anh, hung thủ.”

“—Cô nói cũng đúng, nhưng không thể thay đổi sự thật là tôi đã giết cô.”

Phải.

Cho dù không có hình phạt, tội ác cũng không vì thế mà bị xóa nhòa.

”Dĩ nhiên. Thực ra bây giờ tôi vẫn còn giận anh đấy, cho nên nếu anh cứ thế mà quên đi thì chẳng hay ho chút nào.

Nhưng anh biết mà, Shiki. Nếu anh nhận ra điều đó và luôn biết hối cải, tôi nghĩ sẽ chẳng có vấn đề gì nữa đâu.”

—Nhưng mà, đó chỉ là lời an ủi cho vừa lòng tôi mà thôi.

”Shiki à. Thực sự có những người sẽ không bao giờ bán linh hồn mình cho quỷ dữ dù họ đã bị dồn đến đường cùng. Giống như... một chàng trai trung thực đến mức đã từng xin lỗi một vampire.

Vì vậy anh không cần lo nghĩ gì đâu. Cho dù người khác nói gì, cho dù anh cố hạ thấp bản thân đến nhường nào—anh vẫn xứng đáng với nơi mình vốn thuộc về.”

“___”

....Tôi không thể đáp nên lời.

Tại sao cô—tại sao cô ấy có thể nở nụ cười bao dung với chính kẻ đã giết mình?

“Ar...cueid—”

“Thôi được rồi, chúng ta còn khối rắc rối đáng lo hơn đó. Tranh thủ lúc anh còn thức, hãy nói nốt chuyện hôm—.”

Chưa kịp nói hết câu, Arcueid ngã gục xuống.

19. Ciel Route - Chương 19: Giết! (2)

“Arcueid—!?”

Tôi lao đến đỡ cô ấy dậy.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, cô ấy thở khó nhọc.

“...Ui chà, xem ra tôi vẫn chưa được khỏe lắm.”

Tôi liếc mắt xuống dưới.

Một bên hông của cô ấy đầm ướt máu.

“Cô, vết thương—”

”À, đó hả? Vết chém của anh vẫn còn để lại hậu quả, và tôi không biết làm sao cho vết thương khép miệng được.

Tôi cố bịt miệng chúng lại nhưng xem ra chẳng có ích gì mấy.”

Giọng cô ấy vẫn rất lạc quan.

Nhưng tôi nghe ra được sự đau đớn.

“Bịt miệng vết thương? Này Arcueid, cô dùng thứ gì thế...!?”

“Ồ ờ thì, cái kia kia.”

Arcueid chỉ tay về phía thứ gì đó lăn lóc trên sàn.

Màu nâu nhạt.

Nhìn thoáng qua, tôi cứ tưởng là bánh doughnut (1) hay baumkuchen (2), nhưng hóa ra là một cuộn băng dính.

“—Đồ, đồ ngọc này! Có ai trên đời đi lấy băng dính để bịt miệng vết thương hử không...!”

“...Này, anh đừng có suốt ngày mắng tôi là đồ ngốc nữa nhé. Cứ đà này, tôi lại nghĩ mình bị ngốc thật cũng nên.”

“Bớt nói linh tinh đi, cho tôi xem vết thương nào!”

Tôi túm lấy áo Arcueid.

Nhưng cô ấy chạy thoát bằng cách lặn một vòng dưới sàn.

“Cô làm trò gì thế, nếu vết thương lại toác ra thì làm sao?”

“Không sao cả, để tôi yên. Anh cũng nên dừng thái độ bất lịch sự đi. Xé áo một cô gái như thế, anh còn tội tệ hơn cả N qsr đó!”

”—Nghe đây. Tôi không coi cô là con người đâu, nên cô là nam hay nữ cũng thế thôi. Bình tĩnh được không nào?

Nếu cô chết đi vì một vết thương do lỗi của tôi, tôi sẽ phải hối hận vì điều đó trong toàn bộ phần đời còn lại.”

Arcueid nhìn tôi vẻ bất mãn, nhưng lần này, cô ấy lặn ngược trở lại.

“...”

Arcueid mím chặt môi.

Trông cô ấy có vẻ hờn dỗi, nhưng tôi nghĩ mình nên chú tâm vào vết thương.

Vạch áo cô ấy lên, tôi kiểm tra vùng bụng.

Bằng dím quần đầy chung quanh.

Chúng được quần rất cẩn thận, và tôi thấy máu rỉ ra từ vài chỗ.

“—”

Trông ghê quá.

Nhưng tôi còn thấy bức mình nhiều hơn.

Tôi thả áo Arcueid xuống và bế bổng cô ta lên.

“Này—Anh định giở trò gì thế Shiki?”

“Đặt cô trở lại giường. Lẽ ra tôi đã mang cô đến bệnh viện, nhưng trong hoàn cảnh này thì không được rồi.”

Thật nhẹ nhàng, tôi đặt cô ấy xuống giường.

“Nghe cho kĩ. Tôi sẽ sớm quay lại, nên cô đừng có chạy lung tung. Nếu cô còn tiếp tục đi lại, tôi sẽ mặc kệ cô luôn, nên cứ chuẩn bị tinh thần đi.”

Tôi nhìn quanh quất.

Như dự đoán, ở đây chẳng có hộp sơ cứu gì hết.

“Arcueid, tôi nhớ cô từng nói rằng mình rất giàu.”

“Ồ—? P, phải...Tiền thì không thành vấn đề, nhưng có chuyện gì sao?”

“Đưa một ít đây. Tôi sẽ ra mua một vài thứ để băng lại vết thương. ...Tôi không rõ nó có tác dụng với cô hay không, nhưng chí ít, tôi phải chữa cho cô theo đúng cách tôi làm với người bình thường.”

“Thôi được, nhưng chắc không hiệu quả đâu.”

“—Cho dù nó không hiệu quả đi nữa, tôi vẫn phải thử.”

“...Rõ rồi. Cơ thể của tôi được tạo ra giống như của anh, nên chắc là sẽ được.”

“Nhanh lên và đưa tiền cho tôi. Im lặng và nằm ở đó. À quên, đừng ngủ. Cô có thể nằm thư giãn, nhưng phải cố thức.”

“Á...Shiki, anh quá đáng quá đó.”

”Quá đáng hay không thì cô vẫn phải nghe lời tôi. Tôi nhớ là cơ thể cô hoạt động kém đi trong quá trình ngủ.

Tôi sợ rằng nếu cô ngủ khi vết thương còn hở miệng, hệ miễn dịch của cô sẽ yếu đi và vết thương sẽ nhiễm trùng thêm.

Ngủ tiếp chỉ làm cô đỡ mệt thôi, chứ không làm lành vết thương được. Cho nên, tạm thời đừng ngủ cho đến khi nào tôi trở lại.”

“—Thật sao? Thôi được, tôi sẽ làm theo lời anh.”

Arcueid cười thích chí.

...Vẫn như vậy, tôi vẫn không hiểu được trong đầu Arcueid chứa cái gì.

“...Ồ này, tại sao cô lại cười thế?”

“Bởi vì anh rất đáng tin cậy đó, Shiki.”

“—”

Chẳng biết đáp sao, tôi khoanh tay lại.

Arcueid rút ví ra và đưa cho tôi.

“—Tôi sẽ quay lại ngay.”

Tôi quay lưng khỏi Arcueid và ra khỏi phòng.

Trên đường ra tới cửa, tôi thấy trên bếp có gì đó.

“—Là thức ăn.”

Trên bàn là thứ gì đó chưa được nấu xong...không, thậm chí còn chưa được chế biến xong, chỉ là “trông có vẻ ăn được” mà thôi.

...Chắc đây là lí do cô ta vào bếp đây.

“...Cô ngốc này.”

Arcueid nói rằng cô ấy không ăn đồ ăn bình thường.

Vậy thì không cần động não cũng biết được thứ này được làm cho ai.

“Khỉ thật—tại sao cô ta phải gồng sức thế?”

Tôi cảm thấy cực kì bứt rứt.

Bứt rứt đến khó tả, nên tôi chạy thẳng ra ngoài và mua những thứ cần thiết càng nhanh càng tốt.

Mặc dù cô ấy cần được sơ cứu, nhưng tôi chỉ nghĩ đến được những thứ phổ thông như băng gạc hay thuốc giảm đau.

Nhưng vẫn còn hơn là không có gì.

Cho dù nhỏ mọn đến đâu, nếu vẫn có, thì tức là còn hơn không.

Nghĩ thế, tôi mua tất cả những gì có thể cần đến.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 03)

“Này, nhột lắm đó.”

“....”

Tôi lờ Arcueid đi và băng vết thương cẩn thận hết mức có thể.

Vết thương trên ổ bụng của cô ấy cũng không quá lớn. Arcueid nói rằng phần bên ngoài đã hồi phục gần xong rồi.

Nhưng vẫn còn bốn lỗ thủng to-ngang-quả-bóng-golf do răng nanh con cá sấu gây ra. Sợ rằng nó có thể bị nhiễm trùng, tôi bôi một chút thuốc chống nhiễm trùng vào, dù với vết thương cỡ lớn thế này thì làm vậy cũng không tốt lắm.

Tôi đặt miếng gạc lên trên vết thương rồi quấn chặt vải băng lên trên.

“Ahahahaha, ngừng đi mà. Anh làm tôi nhột quá.”

Arcueid cười vui vẻ.

“....”

Tôi tiếp tục lờ cô ta và quấn thêm băng.

Để ngăn không cho máu chảy ra, tôi thắt băng chặt thêm một chút.

—“Au. Ái chà, tôi trừ điểm anh vì lỗi đó nhé Shiki.”

“.....”

Phù. Xong rồi, đó là tất cả những gì tôi làm được.

—“Được rồi đó, bề ngoài thì trông ổn rồi, nhưng cô thấy thế nào hả? Đã cử động được chưa, Arcueid?”

”Ồn thỏa rồi, xem ra không có vướng víu gì.

Nội tạng của tôi vẫn còn chưa lành lặn, nên dù sao thì cũng không thể cử động tự nhiên được.”

“Ra vậy. Thôi thì, cô phải cố nốt phần còn lại thôi. Chuyên môn của tôi là cắt ra, chứ không phải ghép lại.”

Tôi lùi lại và thả mình xuống ghế.

“Giờ cô có thể đi ngủ được rồi đó. Ngủ sẽ làm cô hồi phục nhanh hơn đúng chứ? Tôi sẽ canh gác cho, nên cứ thả lỏng đi.”

”Không cần đâu, chỉ ngủ thôi thì không thể giúp tôi phục hồi năng lượng được. Chính anh đã nói là ngủ chỉ giúp tôi đỡ mệt về mặt tinh thần đó thôi.

Với tôi, phục hồi lại năng lượng chỉ là vấn đề thời gian. Đến ngày mai là tôi có thể đi lại như bình thường.”

—“Đi ngủ đi cho được việc. Trông cô yếu đến nỗi ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.”

“Cũng không sai, nhưng mà anh đang thức mà Shiki, nếu tôi đi ngủ thì lại lãng phí quá.”

Ngồi xuống giường, Arcueid nói liến thoắng.

“Ôi trời.”

Mệt thật

Dù sao thì tôi cũng đang có vài câu hỏi, nên Arcueid còn thức như thế này cũng tiện.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 05 - “Stillness”)

“Này Arcueid. Tôi hỏi về chuyện xảy ra đêm qua được chứ?”

“...Tất nhiên rồi. Tôi nghĩ rằng đó là chủ đề quan trọng nhất đối với chúng ta vào lúc này.”

”Phải, tôi chỉ có một câu hỏi thôi. Gã đàn ông ngày hôm qua—người mà cô gọi là N qsr...hắn là cái giống gì vậy?”

Tôi đang nghiêm túc đấy, nên đừng có trả lời đại khái kiểu như hắn ta là một ảo thuật gia có khả năng lôi cá sấu ra từ ống tay áo.”

”Tất nhiên tôi không định nói vậy.

Chắc anh đã nhận ra hắn là một vampire rồi. Hắn được gọi là Nrvqsr và hắn là một trường hợp rất đặc biệt.

...Thực ra thì, không mấy ai dám gọi tên hắn thoải mái thế này đâu.”

“....”

Vậy ra hắn đúng là một vampire.

Nhưng, không hiểu vì sao—giống như Arcueid đang ngồi trước mắt tôi đây, hắn cũng không giống một vampire mà người ta thường tưởng tượng ra.

“Vậy thì, cái tay N qsr này...hắn là thứ gì? Dường như cô từng gặp hắn.”

“Ồ không đâu. Tôi làm gì có quen biết một vampire nào. Biết được chúng ở đâu là tôi sẽ đến trừ khử chúng ngay tức thì. Chưa bao giờ có một vampire nào gặp tôi mà sống sót được như lần này.”

“Nhưng cô và hắn có nói chuyện đấy thôi.”

”Nếu chỉ vì thế mà nói rằng hắn quen biết tôi thì thật vội vàng.

N qsr là một vampire khét tiếng trong giới nên tôi và hắn chẳng cần phải chào hỏi gì hết, vậy thôi.

Việc biết tên một vampire hùng mạnh và sống lâu là rất bình thường đúng không nào?

Trong số những kẻ như thế, N qsr thuộc loại đặc biệt nhất.

Mặc dù là một trong những vampire già cỗi nhất, hắn không có lâu đài riêng, cũng chẳng chiếm cứ lãnh địa nào, chỉ đi lang thang.

Nhà Thờ đã gán cho hắn một cái tên khác, Chaos.”

“...Chaos? Là sao cơ?”

”Theo đúng nghĩa đen của từ ‘hỗn độn’, nghèo nàn, rối rắm.

Giống như trộn những thứ hổ lốn lại với nhau trong một lớp bùn mà không ai biết thứ gì sẽ chui ra từ trong đó...tôi đoán vậy sau những gì nhìn thấy vào tối qua.”

“Không biết thứ gì sẽ chui ra...?”

”Giờ ạ. Anh cũng thấy cơ thể hắn rồi mà Shiki.

Tôi kể cho anh rồi đó, vampire không thể dễ dàng phục hồi lại những phần cơ thể đã bị hư hỏng. Để tái tạo lại một cơ thể đã qua hàng trăm năm sử dụng, chỉ dựa vào duy trì thân xác con người thì chưa đủ.

Nên hắn đã làm một cách đơn giản là sử dụng những dạng sống mạnh mẽ hơn để trám vào da thịt con người, ví dụ như dã thú hay linh thú trong truyền thuyết.

...Nếu là một trong những vampire trường thọ nhất lịch sử, chắc hẳn N qsr đã bắt và sử dụng một số lượng đáng kể những con thú đó.”

“Một số lượng đáng kể—Những thứ như con chó đen hôm trước cũng chỉ là một phần thân thể hần sao?”

”Chính xác đó. Nhưng sức mạnh của con người cũng có giới hạn thôi. Chắc hẳn chỉ có thể điều khiển đồng thời được khoảng ba mươi con thú.

Bắt nhốt nhiều hơn một con linh thú sẽ gây sức ép quá lớn lên thân thể.

Nếu tính thêm cả yếu tố này, chắc toàn bộ đám Sử Ma của N qsr chỉ là động vật hoang dã thông thường thôi.

...Phải, có lẽ như thế cũng là may mắn cho chúng ta.”

...Tôi không hiểu toàn bộ nhưng như thế tức là có khoảng ba chục con chó đen.

“Không, không đúng đâu. Trong khách sạn đó không phải chỉ có mỗi đám chó. Tôi cảm giác rằng có cả sư tử và báo nữa.”

”Ừ nhỉ. ...Riêng khả năng mang theo ba chục con thú cùng loại đã là ghê gớm rồi, nhưng N qsr còn có thể mang nhiều chủng loại khác nhau, ý chí của hần quả là vượt xa tưởng tượng.

...Chà, nếu đã có tinh thần lực mạnh như vậy, mà hần chỉ dùng dã thú thì cũng hơi lạ. Là tôi thì tôi đã dùng thêm vài con linh thú cơ—Hừm.”

Arcueid chìm trong suy nghĩ.

”Thôi mặc kệ hần. Dù sao đi nữa, chúng ta cũng đã nắm rõ được rằng vũ khí của hần là hai chục đến ba chục con ác thú.

...Vậy thì giờ tôi đã hiểu vì sao hần được gọi là Chaos rồi.”

“Ồ...? Thế hóa ra tên thật của hần không phải vậy à?”

”Đúng vậy, hầu hết các Tử Đồ đều từ bỏ cái tên khi còn là con người của chúng.

Nhưng nếu bọn chúng không tự đặt cho mình cái tên mới, thì Nhà Thờ sẽ đặt biệt hiệu cho từng kẻ.

Nhà Thờ liên tục đặt thêm tên cho một vampire nếu họ tìm ra thêm những đặc điểm riêng biệt của hần, nên có một số vampire có tên gọi dài như câu đùa chú vậy.

...À, tôi nghĩ đám Nhà Thờ phải ghét hần lắm nên mới gọi hần là Chaos.

Chỉ cần một con sư tử là đủ sức làm cỏ cả một khách sạn rồi đúng không? Ấy thế mà hần thả toàn bộ đám thú đó ra, chứng tỏ hần cũng điên cuồng quá đi.”

“....”

Ba mươi con thú chứa bên trong kẻ mang tên N qsr.

Và như thế, hần đã ăn sạch một trăm người mà không chừa lại một mẩu xác.

—“Tôi không thể tin nổi. Hần là một con quái vật.”

”Không sai. Hần đúng là kẻ địch nguy hiểm nhất của tôi. Không ai muốn đối đầu với hần cả.

Nhưng thật tệ là giờ hần đã biết chúng ta ở đâu rồi.

Ngay lúc này, tôi chắc chắn rằng Sử Ma của hần đang theo dõi chúng ta.”

“Cái—”

“Còn phải hỏi nữa sao? Chúng ta thoát nạn chỉ nhờ mặt trời lên, nhưng tối nay thì không thể nữa. Hẳn biết chỗ này rồi, nên đến khi sức mạnh hẳn đạt đến đỉnh cao vào nửa đêm, hẳn sẽ ra tay ngay.”

”Đến giết chúng ta, tối nay...?”

“Phải, hẳn đã đe dọa vậy mà.”

—Gì thế này?

Hắn—gã mặc đồ đen đó sẽ tới đây ngay tối nay ư?

“—”

Tôi...không biết nên đáp lời nào cho phải nữa.

Tôi nên chạy trốn. Tôi biết đó là giải pháp khôn ngoan nhất.

Nhưng Arcueid đang bị thương.

Cho dù cô ấy có trốn đi, tôi không nghĩ cô ấy đủ sức thoát khỏi tay con quái vật kia.

Không, đừng nghĩ đến cô ta nữa, hãy nghĩ cho chính mình.

Nếu tôi cứ ở đây—nếu tôi cứ ở cùng Arcueid, thì chắc chắn tôi sẽ phải chiến đấu với hắn.

Hắn quá... nguy hiểm.

Nói ngắn gọn, hẳn không còn chút nhân tính nào nữa.

Tôi không nói đến cơ thể như vườn thú của hắn, mà đến đôi mắt như máy móc đó.

Vô cảm, không hề có dấu vết của loài người.

Đôi mắt đúng nghĩa của một tên sát thủ, chỉ làm những gì cần làm.

Đã trải nghiệm đòn tấn công của hắn, tôi thừa biết rằng, không thể đối đầu với hắn được.

“—”

Nhưng, chẳng lẽ tôi lại bỏ mặc Arcueid và trốn đi một mình?

Cho dù cô ấy là ai đi nữa, cô ấy không thể di chuyển chỉ vì đã đứng ra cứu mạng tôi. Và tôi có thể nói với cô ấy rằng tạm biệt nhé, chúc may mắn ư?

“Arcueid này, tôi—”

“Sẽ ổn thôi. Cho dù là N qsr cũng không phải là đối thủ của anh. Cho dù phải đối mặt với bất cứ ai, anh cũng có thể giết kẻ đó chỉ bằng một kích.”

“—Hả?”

Arcueid vừa nói...điều gì đó thật vô lí,

thoải mái như chuyện thường ngày ở huyện.

“Này—cô đang lảm nhảm cái quái gì thế?”

“Tôi vừa lảm nhảm gì á? Anh định gây sự với tôi phải không hả?”

Arcueid nhìn thẳng vào mắt tôi.

Trong đôi mắt ấy chỉ toàn sự tin tưởng.

Nhưng đây không phải trò đùa.

Tôi—

- (1) Bánh doughnut hay donut là một loại bánh ngọt rán hoặc nướng để ăn tráng miệng hoặc ăn vặt. Có 2 loại, một là loại hình vòng, một hình cầu nhỏ có nhân mứt, thạch, kem hoặc chocolate.
- (2) Baumkuchen là một loại bánh xuất xứ từ nước Đức, rất được dân Nhật ưa chuộng vì quá trình làm phức tạp của nó (gồm nhiều lớp bánh mỏng xếp chồng lên nhau).

20. Ciel Route - Chương 20: Giết! (3)

—Tôi từ chối.

Tôi biết mình không thể bị cuốn theo.

Dù cho đã suy nghĩ trăm đường, tôi vẫn không tìm ra một cơ hội nào cả.

“—Arcueid. Xin lỗi, nhưng tôi—”

Tôi định bỏ mặc cô ấy sao?

Lỗi thuộc về tôi. Bởi vì chính tôi, Tohno Shiki, mà cô ấy không thể cử động theo ý muốn.

“—Tôi—”

Chẳng lẽ tôi định trốn chạy một mình sao?

Trốn khỏi—con quái vật giết người man rợ, thú tính, không ghê tay ấy sao?

Trốn đi và giả vờ như chưa bao giờ từng biết hắn?

Sau khi may mắn là người duy nhất sống sót, tôi cứ thế mà hèn nhát bỏ chạy sao?

“—”

Những đường chết chỉ mình tôi nhìn thấy.

Không phải chị ấy đã từng dặn tôi rằng tôi được ban cho sức mạnh này vì sẽ có ngày tôi cần dùng đến nó ư—?

“—Shiki ơ?”

“...Phải, tôi biết rồi. Tôi không muốn bỏ trốn một mình.”

Tôi ngược lên trần nhà và hít một hơi thật dài.

May mắn thay, nó giúp tôi bình thần để đối phó với cơn bão tố sắp lại gần.

“Được rồi—tôi sẽ giúp cô một tay, Arcueid ạ. Với tư cách là người duy nhất còn sống sau cuộc thảm sát trong khách sạn, tôi không thể trốn tránh nghĩa vụ này.”

“Vậy là xong rồi nhé. Yên tâm đi Shiki. Với kỹ năng của anh, việc hạ sát hắn sẽ không khó khăn đâu.”

Arcueid nói ra điều không tưởng đó bằng một vẻ mặt rất ư vô tư lự.

...Chà, tôi không thể nào lạc quan được như cô ấy, nhưng cũng không còn lựa chọn nào nữa.

“Quan trọng là làm sao để ra tay. Tôi bị tê liệt ngay khi nhìn vào mắt hắn, nên tôi nghĩ mình chỉ có thể tiếp cận hắn từ phía sau, để hắn không chú ý đến tôi, và rồi đột kích.”

“À à, vụ đó ấy hả. Chỉ là vì tinh thần lực của anh yếu quá thôi Shiki. Ma Nhân của N qsr chẳng có gì đặc biệt cả, nên nếu anh giải trừ hết những do dự trong lòng, anh sẽ thoát khỏi sức ảnh hưởng của hắn, cho dù anh có nhìn thẳng vào mắt hắn ta đi nữa.”

“.....”

Arcueid nói nhẹ như lông hồng, nhưng tôi vẫn khá lo.

“...Không. Tôi không thể lên kế hoạch cho một hành động mà tôi chưa từng làm được bao giờ. Tôi sẽ tiếp cận hắn từ phía sau và cắt ‘đường chết’ chạy trên hai chân hắn. Như vậy sẽ ngăn hắn di chuyển, và sau đó—”

“—Shiki, nếu anh làm vậy, chắc chắn anh sẽ chết.”

“Ồ—?”

“Anh nói câu hỏi là làm sao để ra tay. Ngay từ đầu, anh đã sai rồi. Câu hỏi đúng là làm sao để giết.”

“—Thì đúng là thế, nhưng...”

”Shiki, anh sắp chiến đấu với một con quái vật, nên hãy quên hết chuẩn mức đạo đức của loài người đi, dù chỉ trong tối nay.

Nó chỉ làm anh do dự trong thời khắc quyết định mà thôi.”

“—Tôi hiểu rõ mà. Hắn là một con quái vật, nên tôi sẽ giúp cô ngăn chặn hắn.”

”Không, anh vẫn không chịu hiểu. Cắt rời chân hắn? Làm thế chẳng khác gì tự sát cả. Nếu anh có cơ hội cắt đứt chân hắn, thì hãy diệt luôn sinh mạng của hắn ấy.

Không ai khác ngoài anh có năng lực đó. Nghe lời tôi và đừng để N qsr có cơ hội phản kích. Sự khác nhau giữa năng lực cận chiến của anh và hắn là quá xa; nếu anh đánh trượt đòn đầu tiên, thì coi như thua luôn.”

Arcueid lườm mắt như không cho phép bất cứ lời phản đối nào.

—Cô ấy nói đúng.

Nếu tôi phí thời gian để chặt chân hắn trước, có lẽ đầu tôi đã vào miệng của một con cá sấu hay đại loại thế rồi—

”Shiki này. N qsr sẽ tới vào đêm nay. Đó là lúc chúng ta—không, là lúc anh và tôi giết hắn cho đến khi không còn gì để giết nữa.

Tôi không bảo anh nghĩ cách ra tay.

Mà là nghĩ cách giết, chỉ có thế thôi.”

Đôi mắt hung hãn của Arcueid chiếu tướng thẳng vào tôi.

Cô ấy—thực sự giận rồi.

Tức giận vì tôi vẫn còn giữ quan điểm ngây thơ đó.

”—Tôi rõ rồi. Tôi sẽ không do dự đâu.

Tôi sẽ đâm thẳng ‘điểm chết’ của hắn ngay khi có thời cơ. Đó là điều tôi nên làm, đúng chứ, Arcueid?”

“....”

Arcueid không buồn đáp lại.

Tôi tưởng rằng cái im lặng đó là sự đồng tình.

“—Nhưng chúng ta nên đợi ở đâu đây? Những người vô tội sẽ bị giết y như trong khách sạn đó nếu chúng ta cứ ở trong chung cư này. Chúng ta nên đổi vị trí đi chứ nhỉ?”

“—Đúng vậy. Tôi nghĩ công viên là thích hợp nhất. Không có ai qua lại đó vào đêm khuya—và nếu ai tình cờ đi ngang qua, đó là do số mệnh của họ.”

Nói xong, Arcueid quay lưng đi.

“Có chuyện gì thế? Nếu cô muốn nói gì, thì nói đi chứ. Tôi đã bằng lòng giúp cô, nên tôi không ngại liều mạng đâu.”

“...Vô ích thôi. Từ này giờ anh không nói nổi chữ ‘giết’ lấy một lần. Cứ đà này, anh sẽ do dự vào phút chót và bị giết mất thôi.”

“—Không đúng. Hắn là một con quái vật đã ăn thịt cả trăm người. Không có lí do để tôi tha thứ cho hắn.”
“___”

Arcueid khẽ thở dài.

”—Nếu tôi điều khiển anh, tôi có thể chắc chắn rằng anh sẽ giết N qsr.

Tôi đã nghĩ đến chuyện đó ngay từ lần đầu gặp lại nhau, nhưng ngay từ lúc đó tôi đã không muốn làm vậy rồi. Thật quá mâu thuẫn.”

...Arcueid quay lại đối diện tôi, khẽ nói gì đó mà tôi không hiểu được.

“Tôi tin anh, Shiki. Hãy cùng đối mặt với N qsr nào.”

Một nụ cười bật lên gương mặt Arcueid.

Nhưng nụ cười đó thật gượng gạo.

Kế hoạch thì đơn giản đến đáng ngạc nhiên.

Gần đến nửa đêm, Arcueid sẽ rời khỏi nhà và đi thẳng đến công viên trước.

Sử Ma của N qsr—con quạ xanh đó, theo như Arcueid đoán—sẽ bám theo cô ấy, nên tôi phải rời khỏi đây và đến công viên sau Arcueid một chút.

Sau đó, tôi sẽ nấp trong một bụi cây, nơi có thể quan sát Arcueid, và đợi đến khi N qsr xuất hiện. Khi nào Arcueid thu hút sự chú ý của hắn, tôi sẽ tiếp cận hắn từ phía sau và cắt ‘đường chết’ của hắn đi—

—Arcueid đứng lơ đãng giữa công viên.

Tôi nấp trong một bụi cây cách đó hai mươi mét.

“...”

Công viên vắng lặng.

Chỉ còn mười phút nữa là tới nửa đêm.

Arcueid ngược đầu lên, nhìn mặt trăng rọi sáng trên đầu.

“....”

Tôi nắm chặt con dao.

Arcueid nói rằng N qsr chắc chắn sẽ đến.

Vậy thì tất cả những gì cần làm là vòng ra sau lưng hắn, tiếp cận mà không gây tiếng động, và cắt đứt ‘đường chết’ của hắn trong một nốt nhạc.

“Ha—aa.”

Tôi cố hít thở sâu.

Cơ thể tôi vẫn hoạt động bình thường.

Chỉ có những ngón tay bao quanh con dao thì khác. Chúng nắm chặt đến tê dại, cứ như thuộc về một ai đó khác.

“—”

Có lẽ tôi đang lo sợ.

Rằng gã vampire N qsr đó sẽ lại xuất hiện.

Rằng tôi sẽ phải đối mặt với hắn một lần nữa.

“—”

Hoặc,

rằng tôi phải giết hắn.

hộc

Thở hổn hển.

Tim đập mạnh, giống như không bị trói buộc trong lồng ngực nữa.

“Bình tĩnh nào—hắn còn chưa đến.”

Đúng thế. Mục tiêu còn chưa xuất hiện.

Tôi bắt đầu lo rằng cứ đà này thì khi N qsr xuất hiện, tôi còn chẳng dám chui ra nữa.

“Arcueid...cô không thấy sợ hay sao?”

Tôi nhìn chăm chú cô gái mặc áo trắng đang ngược nhìn mặt trắng.

Cô ấy trông rất thoải mái.

Gương mặt đang nhìn lên trăng chột hạ xuống.

Vào lúc đó—

“—Xem ra người đợi ta đã lâu rồi, Công chúa dòng Chân Tổ.”

Giọng trầm thấp, như pha lẫn rỉ sắt.

“—!”

Đó là lí do vì sao Arcueid hạ thấp tầm mắt.

Cách cô ấy hơn năm mét, và cách tôi hơn mười mét, một gã đàn ông trùm áo khoác đen hiện lên như bóng ma—

”Phải. Ta đã đợi người khá lâu rồi, N qsr Chaos.

Hay người thích ta gọi bằng cái tên Fabro Rowan? Nghe trịnh trọng hơn chứ nhỉ.”

Giọng Arcueid hòa vào làn gió.

”—Đáng kinh ngạc thay. Ta chưa từng ngờ rằng có người lại gọi ta bằng cái tên khi ta còn là một con người.

Người đúng là đệ nhất đao phủ trong giới chúng ta. Xem ra người đã nắm rõ hết thông tin về hai mươi bảy Tổ Phụ của các Tử Đồ rồi.”

Tiếng trả lời của N qsr vang lên rành mạch.

“—Hộc.”

Tôi thở mạnh hơn.

Arcueid đang thu hút sự chú ý của N qsr.

Đây là cơ hội duy nhất.

Lấy hết can đảm, tôi bỏ kính xuống.

“—!”

Nắm chặt con dao, tôi đưa nó lại gần mặt.

...Lưỡi dao sáng rực.

Giờ, thì,

Tôi sẽ ‘phanh cây’ con quái vật ăn thịt người đó—

Không, vẫn còn sớm quá.

N qsr chỉ mới đến đây.

Một chút nữa—khi nào toàn bộ sự chú ý của hắn đều dồn lên Arcueid, tôi mới có thể ra tay.

“Đừng nói vậy, N qsr. Nhóm Tử Đồ các ngươi không chỉ có hai mươi bảy người, mà là hai mươi tám. Không lẽ ngươi không tính ‘Mãng Xà’ vào đó hay sao?”

”Tất nhiên. Hướng đi của hắn khác với bọn ta. Hắn là vampire, nhưng không truy cầu mục đích của một vampire đúng nghĩa. Vì lẽ đó, bọn ta không chấp nhận hắn.

—Nhưng, hai người bọn ta là bạn cũ. Ta tin rằng mình hiểu rõ hắn hơn bất cứ Tử Đồ nào khác.”

“...Ta hiểu rồi. Kể ra thì, ngươi cũng khá giống Mãng Xà đấy, mà ngươi cũng chẳng giống những vampire khác. Do cả hai người bọn ngươi đều là dị chủng, nên chắc có chung quan điểm.”

”Sai. Dị chủng, chẳng qua là bị cô lập mà bị coi là dị chủng thôi. Không thể nói rằng ta và hắn là đồng loại chỉ vì bọn ta khác với số đông.”

“Thế sao? Chạy đến tận đất nước này để bám đuôi ta, hai người quả thực giống nhau đó chứ.”

”Đừng cố chọc tức ta. Ngươi mới là kẻ đồng bóng.

Mục tiêu của ngươi chỉ là hủy diệt mọi Tử Đồ mà thôi, vậy tại sao ngươi còn cố truy lùng Con rắn của Akasha (1) để làm gì. Hay là Công chúa dòng Chân Tổ đã bị mê hoặc bởi nọc độc của Mãng Xà nhỉ.”

...Tiếng của N qsr dường như lớn hơn.

Arcueid đã chọc giận hắn thành công. N qsr chỉ chú ý vào kẻ địch ngay trước mắt hắn mà thôi.

—Tôi nên làm gì bây giờ?

Toàn bộ cái nhìn của N qsr đang dồn vào Arcueid.

Cơ hội của tôi chỉ trong chớp mắt này thôi.

Nắm chặt dao, tôi hạ thấp người xuống.

Dồn hết sức bình sinh, tôi lao về phía N qsr.

Mọi sự tập trung của hắn vẫn đổ dồn lên Arcueid.

Ngay cả tôi, người không tham gia đối thoại, cũng biết rằng N qsr không hề nhìn ra phía sau.

Phần lưng của hắn hoàn toàn không được che chắn, không biết rằng chỉ vài giây nữa tôi sẽ phanh cây hắn ra.

—Tôi có thể làm được.

Tôi tin chắc.

Không phải do dự gì nữa, tôi chắc chắn sẽ giết được hắn.

“—”

Chạy.

Chỉ vài bước nữa là con dao của tôi sẽ chạm đến lưng hắn.

Lưng hắn.

Tấm lưng không hề phòng bị.

Rõ ràng rành; hắn ta chưa nhận ra sự xuất hiện của tôi.

“—”

Một bước nữa thôi.

Và thế là chấm hết.

“—Ồ?”

Dừng lại.

Cái gì?

Cơ thể hắn....là thứ quái gì—!?

“Không—thấy.”

Không thấy.

Không thấy, không thấy, không thấy không thấy không thấy....!

Không thấy bất cứ một ‘đường chết’ nào cả!

Không thể thể được, làm gì có sinh vật sống nào như thế này—

—Thịch.

Đầu đau như bị chọc thủng.

Ngón tay cầm dao của tôi run lên.

Sau cơn đau đầu bất chợt.

Tôi thấy một ‘điểm chết’ duy nhất trên lưng N qsr.

“—!”

—Ồ đó.

Đó là tử huyết của hắn.

...Có điều gì đó không đúng lắm khi mà tôi chỉ thấy được một điểm duy nhất thay vì các đường gấp khúc, nhưng mặc kệ—tôi sẽ đâm vào đó!

Tôi rướn người lên.

Con dao trong tay lao thẳng đến ‘điểm chết’ của hắn.

“—Ồ?”

Ngay trước khi con dao chạm mục tiêu,
những điểm đen trên lưng hắn mọc lên lổ chỗ.
Một. Hai. Ba. Bốn. Năm. Tám. Chín. Mười. Hai Mươi—
Tám Mươi. Một Trăm. Hai Trăm. Ba Trăm. Bốn Trăm—!

“—!?”

...Sao...lại thế.

‘Cái chết’ của hắn không thể có hình thù như thế này được.

Đây chỉ là một đồng hồ hỗn độn.

Cơ—cơ thể hắn, làm từ cái quái gì thế—?

“—Shiki!”

...Arcueid thét lên.

Không, không được chần chừ nữa.

Lưng hắn ngay đây rồi. Ngay lúc này, hãy đâm vào bất kì ‘điểm’ nào tôi thấy và thế là xong.

“—Chết này!”

Gào lên, tôi đâm mạnh xuống.

Nhưng, trước lúc đó.

Lưng áo của N qsr phồng lên như quả bóng bay.

Bụp.

Một con chó đen mọc ra từ sau lưng hắn, giống như vừa ngoi lên từ mặt biển đen ngòm.

“Cái—!?”

Con chó nhảy chồm lên như mũi tên bay.

“—!”

Tôi cắt đứt ‘đường chết’ của nó.

Nhưng, đấy mới chỉ là một ‘đường’.

Chỉ có chân của nó bị chém rụng ra.

Đà lao tới của nó vẫn chưa bị dừng lại.

“Gừ—!”

Thịch!

Con chó đen húc mạnh vào bụng tôi.

“—Hự!”

Nó khỏe quá.

Tôi văng ra xa vài mét và ngã gục xuống đất.

Con chó liền chạy tới nhắm vào cổ họng tôi.

“Aa...aaa—!”

Tôi lập tức khoét thủng bên phải bụng con thú.

Con dao chạy tiếp đến ‘điểm chết’ nhẹ nhàng như không.

Con chó khựng lại.

Ngay sau đó—cơ thể nó tan thành dịch lỏng và trùn lên người tôi.

“—!?”

Bị chất dịch đen ngòm bủa vây, tôi không đứng dậy nổi.

“Mày—dám!”

Không gỡ chân ra được.

Giống như nó đã bị khâu chặt xuống nền xi măng vậy, không cách nào cử động nổi.

“Hừm. Hình như có thứ gì đó giở trò sau lưng ta.”

Tiếng của N qsr.

Vẫn còn bị dính chặt xuống nền đất, tôi ngược về phía N qsr và Arcueid.

“Sử Ma của người hả? Đáng tiếc thay. Những kẻ dám lại gần lãnh địa của ta sẽ bị một trong số chúng ta nhận diện và tấn công ngay lập tức, dù ta không chú ý. Không thể nào ám sát được ta đâu.”

“...Ra là vậy. Dù chỉ nhìn chằm chằm vào ta, nhưng người vẫn phản ứng ngay tức thì với nguy hiểm đằng sau lưng. Đó phải chăng là sức mạnh của sự kết hợp, hả N qsr Chaos?”

Khẽ nhúu mày, Arcueid tiến lại gần N qsr.

“—Thứ vị ghê nhỉ. Người giờ yếu đến nỗi chẳng dùng được phép Không Tưởng Hóa Hiện Thực, ầy thế mà người vẫn cả gan đối đầu với ta?”

”Không cần thiết. Cho dù ta phải chiến đấu với một Tử Đồ đi nữa.

Với hạng như người—N qsr Chaos, thì chỉ cần móng vuốt cũng đủ rồi.”

Có tiếng cười gằn.

“—Ngu xuẩn. Hãy trả giá cho sự ngạo mạn của mình, Arcueid Brunestud—!”

N qsr giơ một tay lên.

Áo khoác pháp phối như bị gió thổi, và rồi hàng loạt con ác thú bước ra.

Grrrrrừ.

Gầm lên như sấm nổ, ba con thú chạy như bay về phía Arcueid.

Không đơn giản như những con chó trước đây,

mà là ba con báo gầm còn to hơn cả N qsr, lưng lững phủ bóng kín mặt đất.

“—”

Arcueid không rút lui nổi.

Ba con báo lao tới, nền gạch rung chuyển theo bước chạy của chúng.

Chúng quá nhanh so với Arcueid, trong khi cô ấy mới bắt đầu cử động.

—Bây ắc thú nhảy vọt đến.

(1) Trong Phật giáo, Akasha là “hư không”, là nguồn gốc của cái “có”, là căn nguyên của mọi sự vật hiện tượng trên thế gian. Sự sống khởi đầu từ “không” đến “có”, rồi từ đó lại trở về hư vô, theo một chu trình vĩnh cửu.

21. Ciel Route - Chương 21: Giết! (4)

Thật nhanh gọn.

Chỉ trong chớp mắt,

cả ba con báo bị xé nát thân.

“—Cái gì?”

N qsr kêu lên sững sờ.

Arcueid chỉ im lặng.

Cô ấy lao thẳng về phía hấn.

“—!”

Hàng đàn thú mọc ra từ cơ thể N qsr.

Vừa mới chui ra, con sư tử đã bị xé đứt đôi cổ.

Vừa mới giơ vuốt lên, con báo đã bị đâm nát thành từng mảnh.

Con hổ bị đánh tan ra như đất sét.

Cũng như thể với đại bàng và gấu.

Cũng như thể với con cá mập bơi dưới đất.

Cũng như thể với con voi khổng lồ.

Không một con vật nào trong số đó có thể chặn được Arcueid, chúng chỉ có thể biến thành bùn đen.

“—Không...”

N qsr định bỏ chạy.

Arcueid cắm ngấp móng vuốt vào hấn.

—Tiếng kêu của thịt bị xé rách ra.

Cơ thể của N qsr bị cứa làm đôi kể từ phần cổ trở xuống.

“Aaaaaaaaaa!!”

Gào lên đau đớn, N qsr nhảy thối lui.

Mất đi phần thân phải, hấn giờ chỉ còn nửa thân mình.

Xoạt.

Phần còn lại rơi xuống chân Arcueid.

“—”

Đây mà gọi là trận chiến ư, một cuộc đồ sát thì có.

...Tại sao Arcueid lại nói rằng cô ấy không thể cử động?

Đám thú của N qsr không hề yếu.

Bầy sư tử và hổ đó, chỉ một con thôi cũng đủ đập nát một chiếc ô tô thành sắt vụn.

Và con gấu kia thừa sức xé đôi một chiếc xe tăng ra ấy chứ.

Nhưng chúng đã bị Arcueid đánh tan hết rồi, và chính N qsr cũng đang gần chết.

“Ha—”

Cứ như chuyện đùa vậy.

Nếu chỉ đơn giản thế này, có khi tôi không góp mặt lại tốt hơn.

“Hự...A, aaa....!”

N qsr liên tục lùi lại giống như muốn trốn.

Arcueid tiến đến chỗ hắn một cách chậm rãi... giống như đã kiệt sức rồi...

Hộc.

Tiếng thở hổn hển.

...Là của Arcueid.

Ngất quăng, đau đớn.

Tại sao lại như thế?

Hơi thở của Arcueid còn khó nhọc hơn nhiều lần so với N qsr, kẻ lẽ ra đang hấp hối.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 11 - “Verge of Death”)

”—Thật không thể ngờ được. Yếu đến nhường này, nhưng người vẫn có năng lực như thế. Đúng là tay đao phủ được tạo ra bởi các Chân Tổ.

...Đừng dại dột thách đấu với công chúa trắng—Xem ra những lời cảnh báo trước đều là nói thật.”

Giọng nói của N qsr rất khỏe mạnh.

—Tôi cảm thấy

hoàn toàn tuyệt vọng.

Arcueid vẫn cố lấy hơi trong lúc tiến lại gần N qsr.

“Nhưng, ta không thể ngờ rằng chỉ cần hai đến ba chục của ta là đủ đấu lại người rồi.”

—“Đừng khoác lác nữa. Người đã bỏ ra chừng ấy Sứ Ma mà vẫn không làm gì nổi ta, và cơ thể người đã mất đi một nửa rồi. Bất kể còn chiêu trò gì đi nữa, người cũng không thắng nổi đâu.”

“Khà khà—Xem ra người đã nhầm ngay từ đầu.”

“—?”

”Ta không mang theo Sứ Ma, và cũng không dùng một con nào cả. Những gì người vừa chiến đấu chính là ta đó.

...Thật khó chịu khi bị đánh đồng với đám hạ tiện vẫn thường dùng thịt thú vật để dùng tạm thay cho đồng thịt cũ của chúng.

Nếu người không bị thương thì chắc người đã nhìn ra ngay từ đầu rồi. Thử dùng Ma Nhân đi. Người đã thấy rõ chưa? Đám hỗn mang của 666 con thú bên trong ta—”

Xoạt.

Thứ gì đó di động thoáng qua khóe mắt tôi.

“A—”

Sau lưng Arcueid.

Phần thân bị cắt rời của N qsr đang rung lên.

Nó phình ra thành một tảng lớn và nhảy bổ đến người Arcueid—

“Arcueid, sau lưng cô—!”

“Shiki—?”

Arcueid xoay người.

Nhưng không kịp nữa.

Phần thân nằm trên mặt đất của N qsr đã biến thành hàng tá con trăn lớn.

“—”

Bầy trăn cuộn kín người Arcueid và tan chảy thành dịch thể.

Arcueid giờ bị khóa chặt xuống đất như tôi, nhưng sức ép nặng hơn hàng trăm lần.

“C, cái—không thể nào...!?”

Bị trói chặt, Arcueid cố vùng vẫy.

“Vô ích thôi. Người thừa biết đó là thứ gì, hỡi Công chúa dòng Chân Tổ.”

“...!”

Arcueid sững sờ.

Phần thân kia của N qsr cao giọng lên như sói hú.

”—Kẻ nào thông minh, hãy tính số con thú, vì đó là một số người; số nó là sáu trăm sáu mươi sáu. (1)

Ha ha, người thấy thích đám hỗn độn bên trong cơ thể ta chứ hả, Arcueid Brunestud?”

“Người điên rồi hay sao...!? Hơn ba trăm thành phần được dồn nén chặt lại trong một không gian nhỏ và yếu ớt như thân xác con người...thật giống với—”

”Đúng, không khác gì hỗn mang, khởi thủy của sự sống.

Ta không ghép cơ thể mình với cơ thể của thú vật. Ta chỉ trộn bộ gene của chúng vào cơ thể mình.

Ta chẳng thèm dùng những thứ như Sử Ma. Thứ tồn tại nơi đây là 666 con thú—và tương ứng là 666 sinh mạng thể.

Xé đôi thân thể, hay chặt đầu ta chỉ phí công thôi. Ta là Một, và cũng là Sáu Trăm Sáu Mươi Sáu. Nếu người muốn hủy diệt ta, người phải giết chết 666 sinh mạng thể cùng một lúc.”

“....Không tin nổi...vậy hóa ra đây là ý nghĩa của Chaos hay sao...!?”

”Đúng. —Ta vốn không có trạng thái ổn định nào cả.

Khi được phóng thích khỏi cơ thể của ta, một chuỗi gene sẽ định hình thành một ‘chủng loại’ riêng biệt nào đó.

Ngay từ đầu chúng đã chẳng có hình thái cố định nào hết. Người có thể giết chúng khi chúng rời khỏi ta, nhưng một khi chúng đã trở lại, chúng lại trở thành một phần của sự hỗn độn này.

...Chỉ tiếc là, ngay cả ta cũng không tiên liệu nổi chúng sẽ có hình dạng gì khi chui ra. Hiểu rõ và điều khiển những chuỗi gene lai tạp này là bài tập nghiên cứu suốt đời của ta.”

Gã vampire chỉ còn nửa người đang mỉm cười khoái trá.

“Không thể làm được....! Cắn nuốt đến tận linh hồn—nếu ngươi cứ đồng hóa những sinh mạng thể vô hình vô tướng như thế, chính ngươi sẽ bị đồng hóa ngược lại thôi!”

”Không sai. Đó là lí do vì sao ta không phải là một con người đơn lẻ. Tư duy của riêng N qsr đã không còn tồn tại nữa. Bọn ta không phải là một thân xác, mà là một tập hợp không giới hạn.

...Phải công nhận là, tồn tại dưới dạng này thì cũng chẳng thể coi là đang ‘sống’ nữa rồi. Trong đại dương sâu thẳm vẫn đang tồn tại những dạng sống bất tử, nhưng vô tri giác. Một ngày nào đó, cơ thể này cũng sẽ trở thành như thế mà thôi.

Nhưng mà, chẳng lẽ ngươi không thấy đáng khâm phục hay sao?

Ta cảm nhận được những thứ đang trôi nổi trong thân mình, mà không biết được chúng sẽ mang hình dáng gì. Bên trong này giống như Trái Đất trong thời kì sự sống mới hình thành.

Một không gian hỗn độn, nơi ngươi không đoán nổi thứ gì sẽ nảy sinh ra.

Bóng tối hỗn mang, giống như sự tiến hóa trên hành tinh này, luôn đi kèm tiềm năng vô hạn.

Ta hy vọng sẽ được theo dõi quá trình đó đến tận cùng.

Đó là lí do đám Nhà Thờ đặt cho ta cái tên hiện tại.

—N qsr Chaos.

Chứa trong mình 666 con thú, không còn là một vampire, chỉ là không gian hỗn độn, ta là một tên dị chủng đã phá bỏ mọi giới luật.”

“—!”

Arcueid không còn nói thành lời được nữa.

Chất lỏng đen quánh đã leo lên đến nửa mặt cô ấy rồi—.

”...Thế là hết. Ngươi không thể chạy thoát nhà giam này được đâu. Nó là tập hợp của năm trăm bọn ta, ‘Sáng Thế Thổ’.

Cho dù ngươi có ở trạng thái mạnh nhất đi nữa, cũng không cách nào phá hủy nó được đâu. —Trừ khi ngươi đủ sức phá tan cả một lục địa.”

Phần thân không nguyên vẹn của N qsr lại gần Arcueid.

”Rất nhiều đồng loại của ta đã bỏ xác dưới tay ngươi. Rất nhiều kẻ đã cố công hạ sát ngươi, rồi cũng đều bị đồ sát.

—Nhưng trò chơi kết thúc rồi.

Ta, N qsr Chaos, sẽ đạt được chiến công vang dội nhất trong lịch sử.”

“—N qsr. Cố Hữu Kết Giới này, ai đã—”

”Ngươi tự đoán được mà. Chính tử địch của ngươi, Mãng Xà, đã dạy cho ta, nhưng không phải là ‘hắn’ ở kiếp luân hồi này.

Trước khi bị ngươi giết, hắn đã kịp truyền lại cho ta phương thức tạo nên ‘lồng giam’ này đây.”

“—”

Tôi không nghe được giọng Arcueid nữa.

Tôi thử nhìn kĩ, thì hóa ra miệng cô ấy đã bị bùn đen bịt kín mít rồi.

”Nhưng bản thân Mãng Xà cũng là một bi kịch. Trước khi bị người hạ sát, hắn là một thuật sĩ của Nhà Thờ.

Nếu hắn ta còn sống, chắc hẳn hắn sẽ nghĩ ra cách kiểm soát mở hỗn độn trong cơ thể ta. ...Thật đáng tiếc là không thể tận dụng được một dị chủng tài ba như hắn.”

Ta từng kết nghĩa huynh đệ với Mãng Xà. Ta rất tò mò tại sao người lại cố gắng giết bằng được hắn như thế—nhưng mà xem ra người chẳng đáp lại lời ta được nữa rồi.”

Chất lỏng đen ngòm găm chặt Arcueid xuống mặt đất.

Giờ không còn nhìn ra đường nét thân thể của Arcueid nữa, mà chỉ còn lại một tảng bùn đen thui.

—“Ta sẽ đồng hóa người, Arcueid Brunestud.”

Hấp thu một luồng ý lực mạnh mẽ như của người sẽ rất tốn sức đấy, nhưng nó sẽ biến ta thành vampire hùng mạnh nhất cõi đời. Một chút đau khác gì tiếng khóc chào đời của một sinh mạng thể mới đâu.

Và sau đó—ngay cả những thích khách tài ba nhất của Chi Hội Mai Táng cũng chẳng là cái thá gì nữa. Ta sẽ xóa sổ sạch sẽ bọn Nhà Thờ đó.”

Gương mặt Arcueid cuối cùng cũng bị nhấn chìm trong lớp bùn đen.

Không còn nhận ra được hình dáng của cô ấy nữa rồi.

—Cứ thế này,

nếu tôi bỏ mặc Arcueid, cô ấy sẽ bị đồng bùn đen hấp thu sạch sẽ thôi—

“Mày—dám~...!”

Tôi ‘nhìn’ vào đồng dịch lỏng trối chân mình.

Chúng cũng có một ‘đường chết’ mảnh dẻ.

“Aaaa—!”

Cổ quên đi cơn đau đầu như búa bổ, tôi lách mũi dao dọc theo đường chết.

Dao đi đến đâu, đồng bùn đen tan ra như nước lỏng đến đó.

“Được rồi...!”

Đứng dậy, tôi thở dốc.

—Tôi phải cứu cô ấy.

Phải cứu cô ấy khỏi con quái vật kia.

Nhưng bằng cách nào?

Tôi còn không lại gần N qsr nổi.

Ngay cả Arcueid—đáng sợ như thế, mà cô ấy cũng không hạ nổi hắn.

Thế thì nếu tôi tiếp cận hắn, chẳng phải tôi sẽ bị giết ngay lập tức sao?

Chỉ một con chó đã làm tôi suýt chết rồi; đám sư tử hay báo gấm chỉ cần một giây là đủ làm thịt tôi.

Thêm nữa,

Hàng trăm “điểm chết” trên lưng hắn.

Tôi không hiểu hết cuộc đối thoại giữa Arcueid và N qsr, nhưng có vẻ mỗi điểm chết là một mạng sống của hắn.

Vậy thì,

nếu tôi muốn đánh bại N qsr, tôi phải đâm thủng toàn bộ những điểm chết đó.

“A—”

Tôi không bước nổi.

Không có cách nào—để một con người dám đối diện trước mặt hắn.

“Mẹ—kiếp.”

Cuối cùng thì,

tôi lại cố giữ lấy mạng mình và bỏ mặc một người sắp chết—

“Ồ?”

Có tiếng ai đó nói.

Giọng của N qsr đầy vẻ thích thú.

Không.

Không phải giọng hắn.

Có tiếng bước chân lại gần.

“Không—xin dừng.”

Tiếng động còn xa lắm.

Nhưng rõ mồn một, tiếng bước chân chạy nhẹ nhàng đang lại gần thêm.

—Arcueid đã nói

Rằng công viên buổi đêm khuya không có người—và nếu có ai đó ngang qua, thì đó là do số mệnh của họ.

Xa xa, tôi thoáng thấy một bóng người.

Một cô gái nào đó tầm cỡ tuổi tôi.

“__”

Không hay chút nào. Nếu cô ấy lại gần đây, thì—

”Chạy đi

~!”

Tôi gào lên.

Tôi gào lên, mặc cho N qsr có thể chú ý đến mình hoặc thậm chí là giết luôn mình.

Nhưng cô gái lạ không dừng bước.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, cô ấy vẫn rảo bước về phía trước.

Một nửa thân hình đang mặc áo khoác của gã vampire thở ra.

“...Cơ thể ta vừa bị thương nặng. Cần phải bổ sung dinh dưỡng.”

Áo choàng hắn phấp phới như cánh dơi.

“Tiện lợi nhỉ, xem ra dinh dưỡng muốn tự nộp mạng”

Một con thú đen kịt phi thẳng từ trong người N qsr ra ngoài.

“Dừng—”

Âm thanh của tôi không đến được tai cô ấy.

Con thú lao như làn gió, vồ thẳng vào bóng người thấp thoáng—
Chỉ trong chớp mắt mà thôi.
Một tiếng thét, và một tiếng thịch của cơ thể bị đẩy xuống đất.
Mùi máu lan tỏa khắp nơi.

Con hổ đen chậm rãi đưa nạn nhân lên miệng.
....gương mặt của cô gái ấy...không còn ra hình thù gì nữa.
Bị xé nát bởi móng vuốt con vật rồi.
—Quá...tàn nhẫn.
Một cuộc đồ sát ghê tởm.
“Aa—!”
Đau đầu quá.
Họng khô cháy.
Đầu óc quay cuồng, tôi chỉ còn nhìn thấy kẻ địch ngay trước mắt—

Con hổ trườn vào bụng N qsr như rắn.
Lạ thật.
Xác cô gái đã nằm gọn trong bụng con hổ rồi.
Ấy thế mà.
—Nhoàm. Rộp. Rộp.
Không nhìn thấy cô ấy nữa, thế mà tôi vẫn nghe ra được tiếng động.
—Roạt. Nhoàm. Ực.
Âm thanh phát ra từ trong bụng N qsr.
Âm thanh của thịt bị xé vụn, xương bị nghiền nát, âm thanh của con người bị ăn sống—

“M—”
Không thể nhầm được.
Bên trong cơ thể hần, nạn nhân đang bị nhai nuốt chậm rãi.
Môi N qsr toét sang hai bên thành một nụ cười.

—Và như thế
tôi không còn nghĩ thêm gì nữa.
“Thằng chó chết—!!!”
Không cần nghĩ gì.
Tôi chỉ lao thẳng về phía hần ta.
—Mắt tôi chỉ thấy một màu đỏ.

“—Ăn.”

Một con báo găm vọt ra từ lồng ngực N qsr.

Không biết nó mạnh hơn và hung bạo hơn con chó đen bao nhiêu lần?

“—”

Không quan tâm.

Nó là sinh vật sống.

Chỉ cần nó còn sống, thì nó sẽ không thoát được tay tôi.

“Vướng chân tao quá.”

Tôi bước qua cái xác dưới chân.

Con báo đen đã biến thành bốn mảnh gọn ghẽ.

“Ta nhớ rồi. Người là đứa đã đột kích sau lưng ta nãy giờ.”

Đường như cuối cùng hắn đã nhận ra sự tồn tại của tôi.

Đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào mắt tôi.

—Phải, đúng như Arcueid đã dặn.

Chỉ cần tôi không còn lại chút do dự nào, cái nhìn của hắn chẳng dọa được tôi nữa.

“...Thả Arcueid ra, đồ quái vật.”

“—”

“Tao nhắc lại, thả cô ấy ra. Chỉ với nửa thân hình thì mày chẳng là gì đâu.”

“—”

Không nói một lời.

Không nói một lời, gã vampire áo choàng đen chỉ nhìn lại tôi và Arcueid.

“Người nói người muốn khiêu chiến ta?”

“Đúng. Tao bảo mày thả cô ấy ra và nhanh phục hồi lại cơ thể của mày đi.”

“—, —, —”

Cổ hắn gật gù lên xuống.

Giống như...hắn...đang cười.

“Người làm mất đi sự thú vị của trò chơi rồi. Nhận lấy sự trừng phạt đi, con người kia.”

N qsr không hề động đậy.

Xem ra hắn quyết tâm cắn nuốt Arcueid và chỉ muốn dùng đến nửa thân hình còn lại.

“Ta hứa với người. Ta sẽ nhai người thật chậm, trong lúc người còn chưa chết.”

Phản phạt.

Hắn nhắc cánh tay còn lại lên.

“—Tinh thần lực yếu đuối. Dám xác xược nghĩ rằng có thể khiêu chiến ta, người chết là cái chắc rồi.”

Vù.

Một cơn gió mạnh thổi tới.

Một đàn thú nhảy xổ ra từ ngực N qsr.

“—”

Số lượng của chúng không phải là mười hay hai mươi.

Cho dù mỗi con trong số chúng không to lớn lắm, cả trăm con đang áp sát tôi, và chúng bao vây kín đặc như kiến bu quanh kẹo đường.

“Cái—”

Tôi đâm thẳng dao vào con chó ngay trước mặt mình.

Con chó chết ngay khi bị đâm vào điểm chết.

Ngay trên đầu, có tiếng chim vỗ cánh.

Cổp. Trán tôi bị thương đến tận xương.

“Ái—”

Không còn thời gian để kêu đau nữa.

Chưa hết, vài con chó cắn thẳng vào tay và thân mình tôi từ cả hai bên.

“Mày, rác rưởi—!”

Phập. Phập.

Tôi đâm thủng ‘điểm chết’ của hai con chó trước mặt.

Nhưng chẳng có ích gì.

Cứ giết được một con, chục con khác lại tiến tới xé thịt tôi ra.

“A—A—.”

Không nhìn được.

Không thấy nổi thứ gì.

Mọi thứ đều một màu đen.

Không phải do mắt tôi.

Xung quanh—bầy thú đã che kín tầm nhìn rồi.

“—!!!!”

Không thể để thế này được.

Tôi sẽ chết. Không trụ nổi năm giây.

Gót chân cũng bị cắn. Máu chảy. Thân hình không đứng vững nữa. Nếu ngã gục xuống, mọi thứ sẽ chấm hết.

Chúng sẽ xé vụn xác tôi ra ngay khi tôi chạm đất.

“Không—”

Không thể.

Nỗi sợ còn lớn hơn cơn đau.

—Bóng tối vẫn bao trùm.

Không thấy gì cả. Không làm gì được.

Giờ phải nghĩ thật nhanh.

....Hãy kiên trì một lúc nữa....!

Nếu tôi lao thẳng vào N qsr, đám thú sẽ cản đường bằng được.

Lúc này tôi phải cố chịu đựng và chờ một cơ hội—

“A—!”

Tôi bị húc từ sau lưng.

Có phải một con chó vừa thúc mõm vào đó?

Sống lưng tôi nứt ra—và tôi không... thở được nữa.

“A—”

Cả hai bên đùi đã bị răng chó cắn ngập.

“Ha—aaaa....!”

Tôi đâm thủng sợ chúng.

Hai con chó tan ra như bùn, chỉ để lại vết thương rát như lửa đốt.

—Đám thú này không bị cơ thể chính kiểm soát.

Mặc dù chúng có thể giết tôi ngay từ nãy, chúng cứ chạy vòng quanh và tranh nhau rủa ‘mồi’.

Chẳng có kẻ hờ nào hết.

“A.....”

Tôi khụy xuống.

Không thở nổi, không chịu nổi cơn đau ở bắp đùi,

Tôi ngã ngửa xuống nền gạch.

“Ta chán xem cảnh này rồi đó. Yên tâm nhé, ta sẽ không để rơi vãi một tế bào nào của ngươi đâu.”

Tiếng nói vắng vắng.

Cùng lúc đó, màu đen vây kín xung quanh tôi.

(1) Câu này là trích dẫn từ Kinh Thánh (Khải Huyền 13:18).

22. Ciel Route - Chương 22: Giết! (5)

“A—”

Giống như trên đầu có một chiếc ô lớn màu đen.

Và xung quanh, là đôi mắt đỏ rực của bầy thú dữ.

Xé. Da tôi đang bị xé nát ra.

—Chết đi

Xé. Thịt tôi đang bị xé ra.

—Chết đi.

Gặm. Xương tôi đang bị nghiền.

—Chết đi.

Không còn tư duy được gì nữa.

Đưa tay lên bảo vệ mặt theo bản năng.

Tay phải tôi nắm chặt con dao.

—Chết đi.

Tôi đang bị ăn tươi nuốt sống.

Lạ thật—bị quây kín bởi gần trăm con thú thể này, lẽ ra chúng chỉ cần một phút mới đứng, ấy thế mà chúng chỉ vờn tôi.

—Chết đi.

Chảy máu nhiều quá.

Máu và nước dãi chó ướt đầm người.

Khó chịu quá—

—Chết đi.

Tôi không nhìn ra được gì nữa.

Chỉ có, bóng đêm mịt mù.

—Chết đi.

Vô số con mắt rít lên.

Chúng gầm gừ trong lúc rửa thịt tôi từng chút một.

Không nói thành lời, chúng chỉ trừng đôi mắt phát sáng.

—Chết đi.

Còn không mau chết đi.

Đàn thú gào lên hòa ca.

“—!”

Tôi thét lên.

Nhưng không ai cứu được tôi cả.

—Tôi sẽ bị giết thôi.

Giống như cô gái ấy, bị nuốt chửng.

“A—a, a...”

—Không.

Không thể chấp nhận.

Không thể chết đi như thế.

Không thể bị ăn thịt khi còn sống.

Không thể bị giết như thế.

Sợ. Đáng sợ. Sợ quá.
Sợ, sợ, khiếp hãi, khiếp hãi, khiếp hãi sợ sợ sợ sợ sợ—
“Mình—sẽ bị giết mất.”
Phải, tôi sẽ bị giết chết.
Không còn lối thoát.
“Mình sẽ chết...thế này...sao.”
Bị xé rách ra làm thức ăn cho chúng.
Không còn sức chống trả nữa.
Máu chảy tràn vào mắt, tôi ngừng giãy giụa.
“Ha. Hahaha. ha.”
Tôi bật cười.
Bởi vì, tôi không biết tại sao mình lại phải chết.
Nhưng—Tohno Shiki sắp chết như thế này đây.
“Người lì lợm thật. Nếu đầu hàng từ sớm, sẽ nhẹ nhàng hơn đó.”
Ha, haha, ha.
Hắn cười từ đằng xa.
Chậm rãi xẻ thịt tôi và cười khoái trá.
A—cảm giác như toàn thân...đang tan ra.
“___”
...Kinh khủng. Thật kinh khủng. Kinh khủng quá.
Vết thương rách ra. Đau. Đau quá.
Cái chết thật đáng sợ. Sợ. Sợ quá.
Hắn vẫn còn cười.
Xem tôi chết dần chết mòn và cười.
Nếu căng tai ra,
tôi vẫn còn nghe được tiếng nhai và gặm xương từ chung quanh.
Hắn không chỉ giết sạch những người vô tội kia vào đêm qua.
Hắn không chỉ ăn thịt cô gái lạ mặt đó.
Hắn còn đang xẻ thịt tôi—

“A—”
Móng vuốt bầu vào ngực.
Chỗ vết sẹo ngày xưa.
Đau đớn, khiếp sợ, hận thù của ngày đó.
—Tám năm về trước—ngày hè đó.
Phải, thật đáng căm hận.

Lúc đó chẳng có chút đau đớn hay sợ sệt nào.

Phải. Tôi chỉ...cảm hận.

Vậy thì tôi đã biết cần phải làm gì rồi.

—Nếu mày định giết tao, thì—

Cơ thể vốn đã tê liệt rồi.

Toàn bộ giác quan chỉ còn cảm nhận được con dao vẫn bám chặt bàn tay phải mà thôi.

Bị giết—bị giết á?

Ai cơ?

Bằng cách nào cơ?

“Haha, ha———”

Tôi cười phá lên.

Phải, đúng là như thế đấy.

Không thể chạy trốn được.

Không thể lùi bước được.

Chỉ còn một cách duy nhất.

Bị giết.

Bị giết.

Chắc chắn, không chần chừ gì nữa, bị giết.

Không bởi bất cứ ai khác,

và không bởi bất cứ thứ gì khác.

—Hắn chỉ có thể bị giết bởi mình tôi mà thôi.

“Ahahahahahahaha!”

Tôi cười phá lên như kẻ điên.

Lạ thật.

Lạ thật, không nhin cười nổi.

Chém. Chém. Chém. Chém. Chém. Từng con thú đổ vật xuống.

Đầu tôi như bị lửa hun.

Toàn bộ cơ thể: dây thần kinh, mạch máu, tế bào, dòng máu; tất cả đều như thay đổi.

—Màu đen vụt tan biến.

Tôi vừa giết sạch bảy chục con thú vừa rửa thịt tôi.

“Cái—gì?”

Giọng của N qsr.

Được rồi—phải đứng dậy đã, không thì gục mất.

Tôi đứng thẳng người.

“—”

Không sao cả.

Toàn thân bị rách tóe máu, nhưng tôi vẫn còn cử động được.

“Người—vừa làm gì—”

“—Đúng thế đấy. Tao biết mày đang nghĩ gì.”

Đầu óc nóng ran lên.

Giống như—như lúc tôi hạ sát Arcueid, khó thở quá.

Cùng với cơn đau đầu và cái nóng khiến tôi phát điên,

làm tôi muốn ói,

là cả thế giới chìm trong cái chết.

“Mày muốn giết tao hả, con quái vật?”

Vậy thì chúng ta nghĩ giống nhau rồi đó.

“Được. —Hãy đánh đến chết thì thôi, N qsr Chaos...!”

Cánh tay phải còn tê buốt của tôi giờ lên.

Cầm ngược dao, tôi lao thẳng đến chỗ N qsr.

Một con thú tổ chài chui ra từ trong người hắn.

Cuối cùng thì, hắn cũng dùng đến những con quái vật vốn dùng để đấu với Arcueid.

“—”

Nhưng chúng cũng chẳng sống lâu.

Dù có to xác, nhanh nhẹn hay hung tàn đến mấy, chúng cũng không thể giết tôi trừ khi chạm được vào người tôi.

Nếu chúng thử làm điều đó.

Tôi cắt phăng phần cơ thể chìa ra.

Và như thế, chó sói, sư tử, hay hổ, cũng chẳng nghĩa lí gì cả.

Bầy thú khổng lồ gục xuống và tan chảy thành bọt nước.

Chúng không cách nào chui ngược về chỗ của N qsr.

“—Làm sao lại thế được? Ngay cả công chúa cũng không giết được bọn ta—ấy mà giờ chỉ còn lại hư vô.”

Có tiếng gì đó...nghe như hắn đang la hét.

“—Ta không hiểu nổi. Người đã làm trò gì thế?”

Tôi chỉ nhìn trừng trừng vào cơ thể N qsr.

Vô số điểm chết.

—Nếu tôi còn muốn sống.

Nếu tôi muốn giết hắn, tôi phải giết đủ và sạch sẽ toàn bộ số đó.

“....”

Có vẻ bất khả thi.

Nhưng—tôi không thể ngừng tay được.

Arcueid vẫn còn bị bao phủ trong dịch lỏng.

Hàng trăm người đã bị xé xác.

—Và, ngay cả tôi cũng suýt chết.

“....”

Nghiến chặt răng.

Không cần phải nói gì hết.

Không may thay, đã dồn hết sức, tôi không thể trả lời lại N qsr.

—Không đúng.

Nếu tôi có sức lực để làm chuyện đó, thì càng nhanh càng tốt—

“—Khá lắm. Giờ ta đã coi ngươi là cái gai trong mắt.”

—giết con ác thú này sẽ tốt hơn nhiều.

Áo khoác hắn mở rộng ra.

Sặc mùi dã thú.

Cảm giác nguy hiểm từ trước đến giờ chẳng thể nào so sánh được với khoảnh khắc này.

Từ dưới tấm áo, là những thứ tôi từng thấy trong sách khi còn bé.

Là con ngựa có sừng trên trán, là con thần lằn khổng lồ có cánh màng.

Rắc rối rồi đây.

Giết chúng không dễ,

vì chúng có quá ít ‘đường chết’

Nên—tôi phải nghiêm túc thêm chút nữa.

Phải chăng vì tôi đã nói rằng mình sẽ ‘giết’?

Mạch máu phát đau vì bơm máu kịch liệt.

Dây thần kinh căng như dây đàn.

Tập trung toàn lực để loại bỏ hết chương ngại vật nào.

Tôi chặt đứt đôi con ngựa một sừng.

Tôi chém rụng con thần lằn bay.

“—Không tin nổi.”

Lại là giọng của chương ngại vật đó.

Không may, tôi không còn nhìn rõ đường đi nữa.

Tất cả những gì còn lại trong tầm mắt là điểm chết và đường chết.

“Khốn kiếp—tại sao ta phải dồn toàn lực chỉ để đấu với một con người—!?”

Xột xoạt.

Phần thân phải của N qsr trở về thân xác cũ.

—Xem ra cuối cùng hắc cũng thả Arcueid ra.

“—Ta sẽ giết ngươi. Ngươi sẽ biết thế nào là dạng sống vô địch ẩn chứa trong ta—”

Hắn đưa hai tay lên ngực.

Giống như xé nát bóng đêm,

hắn xé toạc lồng ngực chính mình.

Từ trong cái lỗ trên người N qsr,

thứ gì đó điên cuồng gào lên—

Nếu phải mô tả ngắn gọn, thì đó là một con nhện trông giống như cua.

Còn to hơn con voi khổng lồ mà Arcueid vừa giết.

“—”

Mắt tôi chỉ thấy toàn một màu đỏ; không còn rõ đường đi nữa. Tất cả những gì nhìn được là hình dáng quái dị và ‘điểm chết’ của nó.

Ngón tay lạnh cứng.

Chắc tôi đã mất nhiều máu lắm rồi. Cả người run lên.

Nhưng—cơ thể tôi vẫn không chịu kêu đau.

Nó ra lệnh cho tôi tiến lên, nói rằng nếu còn sức mà kêu đau, hãy dùng để giết N qsr nhanh hơn nữa.

—Xương sống nhức buốt.

Toàn thân lạnh cóng.

Ngón tay đông cứng lại.

Ấy thế mà, trán tôi vẫn nóng như lửa.

Những con cua-như-nhện vẫn đang bò ra khỏi người N qsr.

Hắn chỉ còn cách một đoạn nữa thôi.

Những con vật kia đang chắn đường tôi.

Vậy thì, ba con thú kia.

Tôi đã giết sạch bọn chúng.

“—Không thể nào.”

Như bị choáng váng, N qsr lùi bước.

”—Không thể có chuyện có kẻ giết sạch bầy thú của ta. Làm sao điều đó xảy ra nổi cơ chứ....!

Bọn ta là bất tử.

Chừng nào ta còn sống, những sinh mạng thể bất tử sẽ trở về với hồn mang và được tái sinh—vậy thì, tại sao chúng lại tan thành hư vô sau khi bị ngươi đâm trúng cơ chứ—!?”

Tôi tiến đến mục tiêu đang gào thét.

N qsr lùi lại, rồi đứng yên.

“—Nhục nhã quá.”

Đôi mắt vốn vô hồn của hắn giờ cháy lên căm hờn.

Tôi hiểu hắn nghĩ gì.

—Có lẽ,

bản năng của N qsr đang ra lệnh cho hắn chạy trốn

Nhưng, danh dự của một vampire không cho phép hắn rút lui trước một con người.

Hắn không hiểu tại sao.

Hắn không cho phép bản thân đầu hàng.

Nên, hắn không cho phép mình lùi dù chỉ một bước.

Sự cứng đầu của hắn không cho phép hắn thừa nhận mình đã vô năng.

Thêm một bước về phía trước.

Từ chỗ này, tôi có thể nhảy lên chém trúng hắn.

”—Đừng hòng, không bao giờ—

Tên ta là Nrnvqsr, sinh mạng thể bất tử được gọi là Chaos của dòng dõi vampire cao quý! Ta không thể để bản thân mình nhục nhã thế này...!”

—Cơ thể hắn bắt đầu thay hình đổi dạng.

Cơ thể vốn được làm chỉ bằng bóng tối đang biến hình.

”Thân xác này là bất tử.

Ta đã vượt lên trên cái chết từ lâu lắm rồi—!”

Hắn nhảy vọt lên.

Không phải bày thú.

Gộp hết toàn bộ những con thú còn lại làm một, hắn biến hình thành Con Thú mạnh nhất và lao lên giết tôi.

Hắn lao nhanh như Arcueid vậy.

Tay hắn vươn ra với sức mạnh đủ để đập tôi nát vụn.

Né đòn, tôi cắt ‘đường chết’ trên cánh tay hắn.

Không khổng chế nổi tốc độ, hắn lao vút qua tôi.

—Khoảng cách giữa chúng tôi lại được kéo giãn ra.

—Nhức đầu quá.

Người tôi vẫn run lên.

“—Cái quái gì đây?”

Nrnvqsr nhìn trừng trừng vào cánh tay cụt của hắn.

“Cái gì nữa đây—!? Tại sao—tại sao cánh tay ta không tự lành lại!? Tại sao lại có chuyện vô lí như thế...!? Hẳn còn không phải một pháp sư hay đạo phủ, vậy làm thế quái nào hẳn phá hủy trọn vẹn cánh tay ta chỉ bằng một nhát cắt—!?”

—Ngu ngốc thay. Nếu ngươi vẫn còn tìm cách giữ danh dự như thế, ngươi chết là cái chắc, N qsr Chaos ạ.”
Một giọng nói quen thuộc vang lên gần đó.

“Người—!”

Đôi mắt vẫn những tia máu, N qsr điên cuồng gào lên trong khi Arcueid nhẹ nhàng tiến đến gần.

—À, ra vậy.

Khi hẳn hợp hai phần cơ thể lại, cô ấy đã thoát rồi.

“À, ngươi không cần để tâm đến ta đâu. Shiki sẽ chăm sóc ngươi chu đáo. Lúc này, nếu ta ngáng đường anh ấy, chắc ta cũng xong đời luôn.”

Tiếng cười khúc khích.

”Sai lầm duy nhất của ngươi là muốn giết anh ấy bằng cách đau đớn nhất.

Lẽ ra ngươi phải giết đối phương ngay trước khi kẻ đó có cơ hội phản đòn chứ? Đó là sai lầm của ngươi đấy.”

”—Câm đi. Ta không mắc sai lầm nào hết. Ta vẫn còn lại 560 sinh mạng thể đây.

...Cứ rửa cổ lên mà đợi. Sau khi ta giết hẳn, ta sẽ lo nốt phần của ngươi.”

“Thật vậy sao? Không có chuyện đó đâu, nhưng ta sẽ xem ngươi còn làm được trò gì.”

Arcueid không lại gần hẳn.

N qsr chỉ nhìn chăm chăm vào tôi.

Đặt bàn tay trái lên tay phải, tôi nắm dao bằng cả hai tay.

N qsr chùng người xuống.

Con thú ăn thịt đang lấy đà để lao vào con mồi.

“À này N qsr, ta quên nói với ngươi một chuyện.”

Giọng cô ấy văng vẳng như cơn gió.

“Lẽ ra ta phải nói chuyện này sớm hơn một chút, nhưng tóm lại là anh ấy từng giết ta một lần.”

“Cái—gì?”

Lần này thì không chối cãi được.

Choáng váng, N qsr mất hết tự tin.

Trong thoáng chốc,

tư tưởng của hẳn đâm thẳng vào trí óc tôi như lời nguyện rửa.

—Ta đang trong cơn ác mộng sao?

Giết Arcueid Brunestud?

Con quái vật đó, kẻ mà ngay cả sự bất tử cũng chưa đủ để miêu tả cô ta thành lời, đã bị giết bởi con người kia?

Không, không thể đúng được.

Nhưng đợi đã. Giả dụ, nếu đó là thật...

—Thì

ai trong số hai chúng ta mới là kẻ yếu?

“Chính xác đó. Xem ra kẻ yếu thực sự lại là người đó, N qsr Chaos.”

“Ku—huhu, hahahahahahaha!”

Căm ghét và hoảng loạn đến tột cùng.

N qr phá lên cười thật lớn.

—Tôi không đợi thêm được nữa.

Tôi lao đến mục tiêu đang đứng đó.

“Ra là thế. Người sắp giết ta ư, con người kia—!”

—Con Thú rống lên.

Bằng một tay,

hắn muốn đâm thủng tim tôi.

Hắn quá nhanh, không thể miêu tả bằng lời nữa.

Một chuyển động,

đơn giản,

hiệu quả để giết tôi.

Một chuyển động hoàn mỹ.

“___”

Tôi cắt phăng cánh tay đó.

Hàng trăm ‘điểm chết’ đang nhấp nháy trên người hắn.

Nhưng, còn sáng hơn thế nữa,

sâu bên trong người hắn, chính giữa, là ‘tử huyết’.

—Hắn còn bao nhiêu mạng sống cũng không quan trọng.

Tôi chỉ cần giết chết ‘sự tồn tại’ của N qsr Chaos.

Cho nên, đòn đánh này không giết N qsr,

mà là thứ hỗn mang tạo nên hắn.

Tôi sắp hủy diệt cả một tiểu thế giới—

Đòn đâm trực diện.

Tiếng va chạm nhẹ.

—Con dao xuyên thẳng đến tận cùng.

Khạc ra một ngụm cười, tên vampire nói không thành tiếng.

“Ta không tin nổi.”

Tê liệt,

từng ngón tay của Con Hắc Thú bắt đầu run rẩy.
“—Người....là thần chết của ta?”
Nhiệt độ cơ thể hần tụt xuống trong chớp mắt.
Kết thúc chóng vánh đến bất ngờ.
Chỉ với một nhát đâm này,
cùng với 560 con thú còn lại, Nrnvqsr Chaos bị hủy diệt triệt để.

23. Ciel Route - Chương 23: Giết! (6)

“Mình—kiệt sức rồi.”

Tôi rơi bịch xuống đất.
Tiếp đất bằng một bên hông, tôi chống hai tay để đỡ thân mình.
Con dao cuối cùng cũng rời khỏi bàn tay.
“—Rét.”

Rét quá.
Cảm giác tê dại làm mất đi cơn đau; dễ chịu quá.
Cơ thể tôi đầy những vết cắn của chó và vết mổ của chim.
—Xem ra tôi chết là cái chắc rồi.
“—Shiki!”

Giọng Arcueid.
“—Chạy đi, anh đang bị tấn công!”
La lớn, Arcueid chạy một mạch về chỗ tôi đang ngồi.
“....Ồ?”

Tôi ngược lên bầu trời.
Trên đó,
trắng sáng rực
và bóng một con quạ xanh.

Rú lên chói lói, con chim bổ nhào xuống.
Nó nhằm một cú mổ vào đỉnh đầu tôi.
“—!”

Tôi cố đứng dậy né đòn.
Nhưng không còn chút sức nào nữa.
Vừa đứng dậy thì liền ngã gục xuống.

Ngã xuống, lưng chạm đất, tôi nhìn thấy rõ mồn một chuyển động của con quạ.
Nó đâm thẳng xuống như viên đạn—và một tiếng xoẹt của thịt bị cắt đứt, nó chết ngay trước mắt tôi.

Con quạ bị xuyên thủng bởi một cái đinh khổng lồ, hay có lẽ là một thanh kiếm cỡ bự.

Lưỡi kiếm phải được phóng ra từ phía trên kia.

“....”

Tôi ngược lên bầu trời đêm.

Trên đó, vẫn là mặt trăng.

Và, một bóng người mặc áo tu sĩ.

“___”

Người đó đứng trên cột đèn đường và nhìn xuống chỗ tôi.

Mặc dù vừa suýt chết, đầu óc đang trống rỗng của tôi vẫn kịp khen rằng đôi giày cao cổ đó thật là đúng điệu.

Bóng đen đó không nói một lời.

Đôi mắt vô hồn phản chiếu ánh trăng.

Dáng hình đó....

Dáng hình đó....trông thật giống Senpai.

“....”

Đầu óc tôi như đang trôi đi.

Quaaaaa. Tiếng kêu giấy chết của con vật.

Và, tôi nhẹ nhàng thiếp đi.

...Vẫn còn chảy máu.

Trong trạng thái mơ hồ đó,

Tôi nghe được Arcueid và ai đó đang cãi nhau.

“Người không làm được gì đâu. Hãy để ta chữa lành vết thương cho cậu ấy.”

Giọng nói mang đầy vẻ thù địch.

“Đừng xía vào chuyện người khác. Thứ của ta thì là của riêng ta mà thôi.”

Giọng Arcueid cũng chẳng kém gì.

...Tôi không khoái cái cách Arcueid coi tôi như vật sở hữu của cô ấy một chút nào.

”Không sai, đúng là chuyện này chẳng can hệ gì tới ta.

Tuy nhiên, ta không nghĩ người có khả năng chữa lành vết thương nghiêm trọng như thế này đâu. Giờ người chỉ có thể nhìn cậu ta chết đi mà thôi.

Hay là—người định biến chàng trai trẻ này thành người của người, hả Arcueid Brunestud?”

“...Người cho rằng ta sẽ làm như vậy sao?”

...Càng lúc, không khí càng sặc mùi thuốc súng.

Giống như sắp có một trận chiến nữa vậy.

“Vậy thì tránh ra đi. Bị thương nặng như thế này, cậu ấy sẽ không qua khỏi được mất.”

“—Ta cực kì ghét người đó. Mau mau rút đi trước khi ta phải giết người.”

”Ta cũng ghét người tận xương tủy. Không cần người phải dạy; chữa lành vết thương cho cậu ấy xong là ta sẽ rời đi luôn.

Người cũng nên biến đi trước khi ta ra tay. Nhìn mặt người là ta phát ốm rồi.”

.... Một cuộc nói chuyện đầy những thù ghét.

Đầu óc tôi không nghĩ được gì nữa—

“—Lạnh...h.”

Lạnh quá.

Tôi cảm thấy lưng mình chạm vào vật gì lạnh buốt, và tôi tỉnh lại.

“... ”

“Hả?—Arcueid?”

Tôi nhìn quanh quất.

Tôi đang nằm trên ghế đá công viên.

Nhìn lên đồng hồ công viên, là hơn 1 giờ sáng, xem ra tôi cũng không thiếp đi quá lâu.

“... ”

Arcueid đang nhìn chăm chăm.

....Trông cứ như đang lườm tôi.

“Ar...cueid...?”

“..... ”

Arcueid chẳng đáp gì.

Không biết tại sao, trông cô ấy rất cau có.

Tôi đứng dậy.

“Ồ—vết thương lành lại hết rồi.”

Toàn thân tôi lẽ ra bị rách nát nát, ấy thế mà giờ chẳng có một vết sẹo nào.

Không hề còn lại dù chỉ một chút đau đớn, giống như cuộc chiến với N qsr chỉ là một giấc mơ.

—Nhưng đó không phải là mơ.

Vậy thì—chắc chắn là...

“Này Arcueid. Cô vừa phục hồi lại cơ thể tôi đúng không? Giờ tôi hoàn toàn bình thường, không đau đớn hay choáng váng gì cả. Cô giỏi thật đấy.”

“Tôi không biết. Tôi không phải là người làm điều đó.”

Tuyên bố xong, cô ấy quay đi, vẻ cực kì bất mãn.

“...?”

Xem ra cô ấy không nói đùa.

Nhưng...nếu không phải là Arcueid, thì ai đã cứu tôi—?

“—A.”

Có đấy.

Có một người khác từng đến đây.

Người đã giúp tôi.

....Người phụ nữ mặc đồ thầy tu trông cực kì giống Senpai.

“Arcueid ơi....người lạ mặt vừa ở đây, giờ đi đâu rồi!?”

“....”

Vẫn còn vẻ bất mãn, cô ấy làm lơ tôi đi.

“Này, Arcueid! Tôi đang hỏi cô cái người vừa xuất hiện ở đây giờ đang ở đâu đó!”

“Tôi không biết. Tôi chẳng thấy ai hết.”

Quay lưng đi, Arcueid làm như không nghe thấy gì.

“Này—cô vừa nói rằng cô không chữa cho tôi. Nếu không phải cô, thì còn ai vào đây nữa?”

“Đủ rồi đấy. Tôi đã nói tôi không biết, thì tức là tôi không biết!”

Ồ, cô ta giận cá chém thớt à.

“Này nhé, sao anh phải tò mò thế nhỉ? Người đó là ai thì có liên quan gì đến anh?”

“Đồ ngốc—chuyện này có liên quan đến tôi chứ. Trời tối quá, tôi không dám chắc, nhưng người đó trông rất quen mắt.”

“—Chỉ là người giống người thôi. Quên chuyện này đi. Nếu anh còn hỏi tiếp, tôi sẽ diên lên đấy.”

Nói cụt ngắn đến đó, cô ấy quay mặt đi.

“...Sao cô lại giận dữ thế?”

Tôi mới là người phải giận mới đúng.

Tôi chỉ muốn biết người vừa xuất hiện là ai, chỉ thế thôi mà.

“...Được rồi, tôi hiểu. Tôi sẽ không hỏi nữa. Dù sao đi nữa, quan hệ của chúng ta chấm dứt tại đây rồi.”

“Ồ—?”

”Còn phải hỏi sao? Chúng ta đã tiêu diệt tên vampire tà ác đó, nên tôi hết trách nhiệm rồi.

Tôi phải về nhà ngay, không thì Akiha sẽ mắng tôi mất. Đến lúc từ biệt rồi đấy Arcueid.”

“Hừm—anh nói đúng. Giờ tôi mới để ý, đêm khuya lắm rồi.”

Arcueid gật đầu.

...Tôi gật đầu đáp lại, nhưng...

có thứ gì đó vẫn níu kéo tôi lại.

Giống như tôi không muốn rời xa cô ấy.

“___”

Vớ vẫn thật.

Cô ấy là vampire, còn tôi là con người.

Nếu cứ đi cùng với cô ấy...biết đâu sau này sẽ xảy ra những chuyện không hay ho gì.

“...Tạm biệt nhé Arcueid.”

Tôi giơ tay vẫy chào.

“Ừm. Đã có nhiều chuyện kinh khủng xảy ra, nhưng ở bên anh đúng là rất vui. Cho nên—ừm, nhớ bảo trọng nhé.”

“Phải. Đã quá khuya rồi, cô nên về nhà đi.”

“Chúc ngủ ngon. Hẹn gặp lại lần sau nhé, Shiki.”

“...”

...Hình như cô ta vừa nói gì đó rất kì quặc.

Tôi định nói, “Đây là lần cuối rồi, đồ ngốc”, nhưng kìm lại.

“...Thôi thì, dù cho có đủ thứ rắc rối như thế, nhưng cô ta cũng thú vị ra phết.”

Tôi tự nói thành lời giống như để thuyết phục bản thân.

Nhưng sự thật vốn đã như vậy rồi.

Nên, cho dù chỉ là thỉnh thoảng thôi...

Tôi hy vọng rằng—chúng tôi sẽ có dịp gặp lại nhau.

Tôi trở về nhà.

Giờ là khoảng 2 giờ sáng, cả biệt thự tối om như hũ nút.

“....Phải treo tường thôi.”

Tôi leo qua hàng rào và tiến vào trong vườn.

May mắn thay, cửa chính không bị khóa, và tôi bước vào mà không làm đánh thức ai cả.

Phù.

Tôi về phòng của mình và thở hắt ra.

Xong xuôi rồi.

Giờ tất cả những gì xảy ra trong ba ngày qua, những điều kì lạ, đã kết thúc.

“Thế thì—đi ngủ thôi.”

Thả người xuống giường, tôi nhắm mắt ngủ.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 05 - “Stillness”)

—Hoặc tôi định làm thế.

“....”

Không ngủ được.

Dù cả thể xác lẫn tinh thần đều rất mệt mỏi, nhưng tôi không thể dừng nghĩ tới bóng người đó.

“...Chắc chắn không thể...là Senpai, nhưng...”

Nhưng, cô ta giống Senpai quá.

Tôi đã không kịp nhìn rõ mặt cô ấy, nên không dám chắc.

Nên—có khi chỉ là sự nhầm lẫn của tôi mà thôi.

“...Ngày mai...mình sẽ...đến trường hỏi chị ta.”

Đúng—chính là như thế đó.

Tôi có cả đồng cơ hội để gặp chị ấy ở trường, nên tôi sẽ thử hỏi xem sao. Và rồi, chị ấy sẽ nói, “Không phải là chị đâu”, và thế là xong.

“—Được rồi, ngày mai mình sẽ làm thế.”

Thế là xong.

Giờ, thì—nếu tôi đọc một quyển sách chán phèo nào đó, tôi sẽ buồn ngủ thôi.

“Bất tử”

Nếu hai chữ này là sự thực, thì chúng là định nghĩa cho sự vĩnh cửu.

Nhưng trong thực tế, chưa có sinh vật nào đạt đến cảnh giới này.

Ví dụ nhé, những tên vampire thỉnh thoảng xuất hiện trong truyền thuyết vốn không hề bất tử.

Chúng không hoàn hảo, bởi vì để tồn tại, chúng cần lấy đi sinh mệnh của sinh vật khác.

Thêm nữa, bộ gene mà chúng cần bổ sung phải thuộc cùng một loài—trong trường hợp này, là con người—đồng nghĩa với việc cơ chế sinh tồn của chúng không hề linh hoạt.

Chúng tự cho mình là chủng tộc ưu việt, nhưng đó không phải là tiến hóa, mà chỉ là thoái hóa thôi.

Một sinh vật không thể vĩnh viễn sinh tồn độc lập thì không thể được coi là vĩnh cửu.

Gọi thứ đó là bất tử nếu chúng cần một sinh mạng thể khác để làm chậm tiến trình lão hóa, thì thật là sai lầm.

Trên thế gian vốn đã tồn tại những sinh vật gần như hoàn mỹ với khả năng duy trì sự sống độc lập và vĩnh cửu.

Chúng tự tiêu hóa chính bản thân rồi nhân bản. Chúng không có tuổi thọ. Tế bào cũ sẽ bị tiêu hóa thành chất dinh dưỡng, từ đó sản sinh ra tế bào mới.

Ví dụ như loài sứa.

Tuy nhiên, chu trình đó vĩnh cửu chỉ vì chúng không có trí tuệ.

Nếu chỉ vì sự bất tử mà đánh đổi cả tư duy, vậy thì có khác gì đã chết đâu.

Nếu người muốn tồn tại vĩnh viễn như một con người, chỉ khiến bản thân bất tử là chưa đủ.

Thời gian sẽ phá hủy thể xác và bào mòn tư duy.

Bất tử, hay còn gọi là vĩnh hằng.

Ta không cần đến những sự bất tử giả tạo đó.

Càng cố duy trì một thể xác cố định, chỉ làm cho sự bất tử ngày càng xa vời mà thôi.

Thay vì giành lấy sự bất tử như một con người đơn lẻ,
Ta chọn lấy tương lai vô hạn, nơi sự tồn tại của ta là vĩnh hằng.

...Ta hiểu rồi, chắc chắn đây là một phương pháp khác hẳn của ta. Tuy nhiên, chẳng phải phương pháp của người sẽ vô dụng nếu loài người bị tuyệt diệt hay sao?

Người luôn cần đến một bào thai mới.

Đúng vậy. Nhưng nếu không còn con người nào khác trên đời nữa, thì chẳng còn ai có thể thừa nhận sự bất tử của ta cả.

Cho nên—nếu loài người thực sự tuyệt chủng, thì có tiếp tục tồn tại cũng chẳng để làm gì. Đến lúc đó, sự bất tử của ta là vô nghĩa.

...Ta không còn hiểu được lối tư duy của người nữa rồi. Người chệch hướng quá xa khỏi định nghĩa về sự vĩnh hằng đó, Mãng Xà.

Không, đó mới chính là sự vĩnh hằng. Khi ngày tận thế đến, mọi thứ sẽ biến mất. Nếu không còn ai quan sát nữa, thì thế giới này, có hay không có, cũng chẳng quan trọng.

Cái vĩnh hằng mà ta sở hữu chỉ là tạm thời, và sẽ biến mất vào ngày tận thế.

Ta sẽ tiếp tục tồn tại cho tới cái ngày đó.

...Chỉ là, ta mới tìm ra một điều rất thú vị.

Vì thế nên người gọi ta đến?

Phải đó, Chaos. Ta sẽ cho người một bí quyết để người định hình được những thứ đang xoay chuyển trong cơ thể người. Ta hy vọng rằng, với phép thuật từ thời đại của các chư thần, người sẽ đủ sức đánh bại “cô ta”.

24. Ciel Route - Chương 24: Khoảng Lặng (1)

Nắng sớm chiếu vào mắt tôi.

Cố ngủ tiếp, tôi nhắm mắt chặt hơn, nhưng ánh nắng dịu dàng tiếp tục thúc tôi tỉnh giấc.

—Chậm rãi, tôi mở mắt ra.

Yên tĩnh.

Không khí mát mẻ, nắng ấm nhẹ nhàng.

Thời tiết hôm nay thật tuyệt hảo.

—Vậy thì, tôi nên đi học thôi.

Phải, ba ngày nay, cuộc sống hỗn loạn tới mức tôi quên mất mình là một học sinh.

“...”

Tỉnh dậy.

Tôi đang nằm trên giường, kính được đặt ở gần đó.

Đeo kính lên, tôi ngó quanh.

Những tia nắng rực rỡ đâm xuyên kính cửa sổ, gần như có thể nghe được tiếng chúng chảy róc rách.

“—”

Hít thở sâu.

Tôi làm đầy phổi mình bằng không khí trong lành, và cảm thấy như lồng ngực được rửa sạch.

Tiếng đồng hồ tích tắc.

Vài chú chim nhỏ đang hót trên cành cây.

Tôi ngồi yên đó, nghe thời gian trôi đi.

—Dĩ nhiên rồi, hôm nay là một ngày bình yên.

“...”

Nhưng sao có chút mất mát.

Mặc dù được trở lại với cuộc sống bình lặng này, tôi—cảm thấy như đang thiếu thứ gì đó.

Dù tôi đã tiêu diệt tên vampire áo choàng đen và mọi thứ đã trở lại như vốn có—nhưng tôi cảm thấy như mình đã đánh mất điều gì vậy.

“...Vô lí thật.”

Tôi lắc lắc đầu, và cũng đuổi luôn ý nghĩ linh tinh đó đi.

—Và rồi

“Chào buổi sáng, thưa Shiki-sama.”

“Oaaaaa!”

Tôi nhảy dựng lên.

Nhìn lại, Hisui đã đứng cạnh giường tôi từ khi nào.

“Hi-HiHi-Hisui—”

“...Thứ lỗi cho tôi, Shiki-sama, nhưng vì cậu chủ không nói gì, nên tôi phải gọi.”

“À—ờ, ý tôi là, tôi xin lỗi.”

Hisui cúi chào thật thấp.

—C—cô ta làm tôi giật bắn người.

Tim vẫn còn nện thình thịch.

“—Ủa? Nhưng Hisui này, vẫn chưa đến 7 giờ mà.”

“Vâng ạ. Sớm hơn giờ thức dậy bình thường của cậu, thưa Shiki-sama.”

“Đúng thế, vậy—tại sao cô lại ở đây hả Hisui?”

“Tôi phải đánh thức cậu chủ. Akiha-sama muốn biết hai ngày nay cậu đã đi đâu, nên cô chủ muốn cậu giải thích ngay lập tức.”

“—A.”

...Tôi quên mất.

Giờ mới nhớ ra, hai ngày qua tôi đi với Arcueid, lại còn bỏ học cả ngày thứ bảy.

Chưa hết, tôi còn về nhà vào đêm khuya, trèo vào trong như một thằng ăn trộm, rồi đi ngủ luôn.

“...Chắc bây giờ...Akiha đang câu lằm đúng không?”

“Tôi không biết. Phiên cậu hãy tự kiểm tra, thưa Shiki-sama.”

—Giọng Hisui rất lạnh lùng.

“...Này Hisui, đêm qua cô biết tôi quay về nhà, đúng không?”

“Dạ vâng. Thưa cậu chủ, tôi thấy cậu quay về đây vào khoảng 2 giờ sáng. Chị em tôi nhìn thấy cậu trên camera an ninh khi cậu trèo qua cổng.”

—Ừm, thế Akiha có biết vụ này không?”

“Dạ không, chỉ có tôi và Nee-san thôi ạ.”

“Cũng may ra phết.”

...Xem ra tình thế chưa đến mức tệ nhất có thể.

Nhưng cũng vẫn là tệ.

Vắng mặt trong hai ngày liền mà không thông báo, rồi lại về nhà vào giữa đêm khuya, quá là tệ rồi.

—Được rồi. Tôi sẽ xuống nhà ngay đây. Ồ...và nếu có thể, tôi mong cô thuyết phục Akiha bình tĩnh một chút, được chứ?”

“Akiha-sama đã rất bình tĩnh rồi ạ. Tôi không nghĩ mình có thể làm cô chủ bình tĩnh thêm một chút nào nữa.”

“—”

Ôi mẹ ơi, lại còn thế nữa?

Vừa giải quyết xong vụ N qsr, ấy thế mà chỉ vài tiếng sau tôi đã bị rơi vào một cuộc chiến sinh tử nữa cơ đấy.

Thôi đứng dậy nào.

Ngồi trên giường mãi cũng chẳng ích gì.

“Tôi phải thay đồ trước đã, nên cô cứ xuống trước đi Hisui. Không sao đâu, tôi sẽ không trốn đâu mà lo.”

—Vâng ạ, vậy tôi sẽ đợi cậu ở dưới đó.”

...*thở dài*

Phải xuống thật nhanh để hy vọng hưởng lượng khoan hồng từ quý cô Akiha thôi.

—Rồi đây, tôi đã xuống tầng một.

Giờ chỉ còn có cánh cửa này là bình phong chắn giữa tôi và Akiha mà thôi.

Dù có bịa ra lí do gì đi nữa, cũng chẳng thể chối được việc tôi đã trốn học và không thèm về nhà trong hai ngày liền tiếp.

Giờ—

—Tôi sẽ thử nói thật xem sao.

Tôi không muốn nói dối Akiha, và nếu giải thích thật nghiêm túc, có khi Akiha sẽ hiểu cho đấy.

...Chỉ là, xác suất thành công thì cũng ngang trúng xổ số độc đắc.

—Đủ rồi, vào thôi.”

Hít một hơi thật dài, tôi mở cửa phòng khách.

Akiha đã ngồi sẵn trong phòng, với Hisui đứng bên cạnh.

“—Chào buổi sáng, Nii-san.”

Chỉ nhìn mắt con bé tôi cũng đọc được ra rằng, “Em đang bức mình lắm.”

“Ha ha, chào buổi sáng nhé Akiha.”

Khó mà thuyết phục được một người đang cáu gắt.

Để đối phó lại cái nhìn thiếu thiện cảm của Akiha, tôi thử tươi cười xem sao.

“—”

Hình như Akiha bị bất ngờ với sự tự nhiên của tôi, nên con bé chỉ nhìn lại.

“Nii-san, xin hãy bỏ qua vụ chào hỏi. Anh ngồi xuống đi; em có chuyện cần hỏi anh.”

“Được thôi. Nói ngắn gọn nhé.”

Một cách ngoan ngoãn và im lặng, tôi ngồi đối diện với Akiha.

“Được rồi đó Nii-san. Có vẻ đường đột, nhưng em muốn biết rõ hai ngày nay anh đã đi đâu?”

“—Ồm.”

....Biết ngay mà.

Chẳng biết phịa ra lí do nào cho vụ này nữa.

Đành phải nói thật về chuyện Arcueid vậy.

“Về chuyện đó ấy hả Akiha.”

“Vâng, rốt cục là sao vậy Nii-san?”

“Mấy ngày nay, anh phải truy lùng một tên vampire. Em còn nhớ vụ giết người hàng loạt gần đây chứ? Hung thủ là một vampire, nên anh hợp tác với một ‘vampire tốt’ mà anh mới quen, và chiến đấu với gã ‘vampire xấu’ đó.”

—Tôi đã trả lời thành thực như vậy đó.

“Cái—?”

Akiha hoàn toàn sững sốt.

....À thì, cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Chắc chắn con bé đang nghĩ tôi đang lừa nó, và ngay sau đó,

“Anh tưởng em là con cóc hủ, Nii-san!!!!!!?”

Chắc chắn con bé sẽ hét thẳng vào mặt tôi—

“....”

....Hó?

Về rất bức mình, nhưng con bé không hề nói gì cả.

“Ồ này...Akiha?”

“...Này Nii-san, anh chỉ nói đùa thôi đúng không?”

“—Ồ thì...”

Akiha chăm chú nhìn tôi, như muốn xuyên thẳng vào trong óc.

“Không....ý anh là, nói thế nào nhỉ....”

“Chỉ là đùa thôi, đúng chứ?”

“....À, anh biết là nghe như chuyện đùa, nhưng...”

“—Đừng nói nữa, chắc chắn đó chỉ là trò đùa. Nên từ giờ về sau, anh đừng nói chuyện kiểu đó nữa, dù chỉ là đùa vui mà thôi.”

Con bé nhìn tôi với vẻ không thoải mái nhiều hơn là giận dữ.

Bởi vì cái nhìn đó quá ư sắc bén,

“....Phải rồi.”

Tôi chỉ còn biết gật đầu đáp lại.

“Em hiểu rồi. Vậy em sẽ không hỏi lại chuyện này nữa. Nhưng, xin anh đừng có lặp lại những chuyện kiểu này nữa. Nii-san, anh là con trai trưởng gia tộc Tohno; nếu anh không nhận thức được vai trò của mình, sẽ có rất nhiều phiền toái đấy.”

“—Này này, chuyện của anh và chuyện đó chẳng can hệ gì với nhau cả. Ngoài ra, em mới là người thừa kế gia tộc, cho nên anh làm gì cũng chẳng ảnh hưởng tới ai mới đúng. Nếu em lo lắng về tương lai họ Tohno như thế, sao em không đi tìm một người chồng tử tế đi nhỉ.”

“—”

...?

Tự dưng Akiha im lặng.

“Có chuyện gì thế? Em không khỏe à, Akiha?”

“—Chẳng có gì hết. Nếu anh có thời gian để quan tâm đến em, hãy để ý nhiều hơn cho bản thân mình ấy. Anh đã có đủ rắc rối với bệnh thiếu máu rồi.”

“....Hừm.”

...Ồ thì, đúng là thỉnh thoảng tôi lại ngất xỉu vì chứng thiếu máu.

”Dù sao đi nữa, anh đừng có tùy tiện ra ngoài nữa nhé. Tình hình bên ngoài kia rất nguy hiểm.

Cỡ như anh, hơi tí là lăn ra xỉu, chẳng khác gì mỗi ngon cho tên sát nhân hàng loạt đó cả.”

“Sát nhân hàng loạt? —À, vụ án đó hả.”

Chín nạn nhân đã được tìm thấy.

Cơ thể bị rút sạch máu, nên người ta gọi hung thủ là vampire thời hiện đại, nhưng—

“À, không sao đâu. Sẽ không có thêm một vụ án mạng nào nữa.”

“—Dạ?”

“Thì gã vampire đó không còn ở đây nữa. Hắn ta—đã bị tóm cổ rồi.”

“Thật thế sao...? Này Nii-san, làm sao anh biết được chuyện đó?”

“À, anh tình cờ trông thấy thôi, nhưng chắc chắn, sẽ không có thêm người chết nữa đâu.”

...Phải, ít nhất sẽ không còn ai chết dưới tay N qsr nữa.

Hai ngày nay cùng với Arcueid.... đã có quá nhiều chuyện xảy ra, tôi chẳng biết đâu là đúng và đâu là sai nữa.

Nhưng, sự thật không thể chối cãi là—tôi đã làm điều tốt đẹp nhất có thể.

“Nii-san—? Anh làm sao thế? Trông anh tự dưng tươi tỉnh hẳn ra.”

Akiha ngó mặt tôi một cách tò mò.

“Không có gì đâu. Chỉ là anh cảm thấy mọi chuyện đã thực sự kết thúc.”

Đã 7 giờ rưỡi rồi.

“Shiki-san ơi, bữa sáng đã sẵn sàng!”

Giọng Kohaku-san lạnh lạnh vang ra từ trong bếp.

“VẬY thì anh đi ăn sáng đây. Cũng sắp đến giờ học của em rồi mà Akiha? Đừng để ý đến anh, cứ đi trước đi.”

“Vâng, em biết rồi, Nii-san.”

Có lẽ do cuộc nói chuyện vừa rồi, Akiha có vẻ khá vui.

Đứng dậy khỏi ghế, tôi xuống ăn sáng.

Tôi không thèm ăn chút nào.

Lí do á? Thì, thấy có thứ gì đó đỏ đỏ như máu phủ đầy lên trên cơm trắng, ai mà thấy ngon miệng được cơ chứ.

“—”

Tôi lắc lắc đầu.

Chỉ là ảo giác thôi, tài nấu nướng của Kohaku-san vẫn xuất sắc như mọi khi.

Tôi và cơm lên miệng.

—Tôi ói ra ngay lập tức.

Akiha nhìn tôi vẻ lo lắng khi tôi chạy ra khỏi phòng ăn ngay tức thì.

“Nii-san, anh để quên thứ gì à?”

“Không, không có gì đâu. Chẳng có gì quan trọng cả.”

“Shiki-san dường như không muốn ăn vào lúc này. Cậu ấy ói hết những gì đưa vào miệng, nên tôi vừa cho cậu ấy uống thuốc.”

“Ồ—?”

“Chỉ là vitamin thôi ấy mà... Anh có hơi mệt chút chút. Chắc là anh sẽ ăn sáng ở trường vậy.”

Akiha dường như muốn nói gì đó, nên tôi vội an ủi con bé.

“Anh sẽ đi học luôn. Chắc việc đi bộ đến trường sẽ làm anh tỉnh táo lên thôi.”

“Đợi đã, Nii-san—”

Akiha gọi với sau lưng tôi.

“Anh đi trước đây. Anh sẽ về sớm, nên nếu thích thì mắng anh vào lúc đó nhé.”

Lờ đi sự lo lắng của Akiha, tôi chạy ra ngoài.

Cầm theo cặp của tôi, Hisui đi cùng ra tới tận cổng.

“Thôi tôi đi đây. Cảm ơn đã ra tiễn tôi nhé, Hisui.”

“Shiki-sama, khoảng mấy giờ thì cậu sẽ về đến nhà ạ?”

“Cả cô cũng không tin tôi à? Tôi nói rồi mà. Tôi sẽ về nhà vào chiều nay.”

—“Tôi rõ rồi ạ. Xin cậu chủ cẩn trọng trên đường đi.”

Hisui chậm rãi cúi chào.

Hơi ngưng ngừng, tôi bước qua cổng.

Chỉ có bóng dáng học sinh quanh ngã tư.

Không có cô gái trẻ nào ngồi trên dải phân cách như hôm trước nữa.

—“À tất nhiên rồi.”

Có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

Lí do khiến cô ấy tới đây là để diệt trừ N qsr, và giờ thì hắn đã chết rồi, cô ấy không cần phải ở lại nơi này nữa.

—Một chút, trong lòng ngực.

Nuối tiếc....và chờ mong.

Dù cô ấy chỉ đem lại những rắc rối, nhưng thực sự.... quãng thời gian đó thật vui.

“....”

Có lẽ tôi có vấn đề rồi.

Mặc dù trong những ngày đó tôi bị dồn giữa sống và chết, vẫn có một chút nào đó trong tôi đang cố nhớ lại gương mặt ấy.

....Cứ như tôi đã yêu cô ấy rồi.

Dù cho tôi không bao giờ muốn trải qua cơn nguy hiểm ấy thêm một lần nào nữa.

Bởi vì tôi không ăn sáng, nên tôi đến sớm 10 phút trước khi cổng trường đóng lại.

Đây là giờ có mặt của những người không phải tham gia các câu lạc bộ thể thao.

Cổng trường đầy ắp học sinh như mọi khi.

—“A.”

Tôi thấy ai đó quen quen.

Không kịp nhận ra mình đang làm gì, tôi đuổi theo cô ấy.

“A, chào buổi sáng nhé Tohno-kun. Hiếm khi gặp em ở đây.”

“...Vâng. Em nhìn thấy chị từ phía sau, nên em chạy lên đây. À...có một chuyện em muốn hỏi chị.”

Tôi khẽ liếc lên gương mặt của chị ấy.

“Được rồi, ừ vậy em?”

Chị ấy đáp lại tôi bằng nụ cười thân thiện hàng ngày.

Tôi—

—Lấy hết dũng khí, tôi hỏi chị ấy về chuyện đêm qua.

“....Này Senpai. Tối qua, chị có đi qua công viên đấy à? Hình như em có thấy chị mặc áo choàng đen, váy phấp phới trong gió.”

“....Em nói gì vậy?”

“Ồ...à, vâng, đôi giày cao cổ đó rất hợp với chị đấy. Em thấy nó rất hay, trông chị rất...ngầu.”

“....Hớ?” Senpai nghiêng đầu.

Chị ấy ngêch mặt ra giống như chẳng hiểu tôi đang nói gì.

“Ừm, chị không hiểu lắm, nhưng có phải ý em là chị đã ở gần chỗ nhà em vào đêm qua, ăn mặc kiểu đó á?”

“Vâng. Senpai, có phải đó là chị không ạ?”

“Không đâu. Tohno-kun, không lẽ em cho rằng chị có nhiều thời gian rỗi như vậy sao?”

—Senpai bực mình rồi.

Thái độ của chị ấy rất tự nhiên.

“À—Không, không phải vậy, chỉ là em....thấy ai đó giống như chị ở công viên vào tối qua, nên....”

Senpai thở dài.

“Tohno-kun, đó không phải chị đâu. Chị không có thói quen đó.”

“À—Vâng, em biết. Em chỉ muốn hỏi cho chắc.”

Sau khi nghe Senpai nói vậy, tôi tin chắc chị ấy nói thật.

Ciel-senpai và người lạ mặt đêm đó không thể là một được.

Đầu tiên, Senpai chỉ là người bình thường, và nếu chị ấy thực sự xuất hiện vào đêm qua—chị ấy đã thấy tôi hạ gục tên vampire rồi.

Nếu đã chứng kiến một cảnh tượng khiếp hãi như thế, làm sao chị còn có thể nói chuyện thoải mái với tôi như thế này được.

“...Xin lỗi, mong chị quên chuyện này đi. Chắc đó là một người khác thôi.”

“Được rồi, nhưng...người đó thật sự trông rất giống chị hay sao? Người mặc đồ kì cục đó ấy?”

“À, em không dám chắc. Lúc đó trời rất tối, và cô ta ở rất xa...hả?”

Phải rồi, người đó đứng ở rất xa, tôi không trông rõ mặt.

Vậy làm thế quái nào mà tôi nghĩ đó là Senpai được nhỉ...?

“....Hừm. Chắc em bị làm sao đó.”

Tôi khoanh tay nghĩ ngợi.

Chuông reo.

—Ái chà, chúng ta sẽ bị muộn học mất. Tạm biệt Senpai nhé, gặp lại chị sau!”

“Được rồi, chị sẽ gặp lại em vào giờ ăn trưa.”

Tôi lao thẳng vào lớp.

Vẫn còn 5 phút nữa mới bắt đầu tiết 1, nên trong lớp rất ồn.

“—Phù.”

Tôi thở phào và ngồi xuống ghế.

Còn nhiều thời gian thế này, lẽ ra tôi không nên chạy mới phải.

“Xin chào, Công tước Bùng học.”

“....”

Lại còn thế nữa.

“Mày làm sao thế Tohno? Tao không ngờ mày cũng biết trốn học đấy. Rắc rối ra phết. Lần sau nếu trốn học thì nhớ gọi cho tao một phát!”

Cười toét miệng, Arihiko nói bằng giọng lố bịch nhất của thằng này.

“...Vì sao tao phải thông báo cho mày mỗi khi tao nghỉ học?”

“Còn phải hỏi sao? Nếu mày không có mặt, Senpai cũng chẳng buồn lên đây nữa, nên tao chẳng biết làm gì để giết thời gian cả.”

...Thằng này rồi hơi đến thế cơ à?

“Nhưng nghiêm túc nhé—Chuyện gì đã xảy ra thế? Hồi học cấp 2, suốt ngày mày ngất xỉu vì thiếu máu, nhưng có bao giờ mày nghỉ học đâu. À, thỉnh thoảng mày cũng gỡ mảnh khoe, lần dùng ra ngất đúng lúc giờ học bắt đầu.”

“Đại khái là thế. Lúc đi đến ngã tư, tao thấy mệt quá, nên về nhà nghỉ ngơi thôi.”

“Hừm. Cả mày lẫn Yumizuka-san đều đang đóng vai học sinh hư đấy.”

“—Ồ thì, tao cũng biết là dạo này tao không chăm chỉ, nhưng...Yumizuka-san thì sao cơ chứ?”

“Cô ta? Mấy hôm nay cô ta nghỉ học suốt. Từ trước đến nay cô ấy rất chăm học, nên tao nghĩ chắc là do căng thẳng quá thôi. Tao nghĩ cô ấy không bao giờ xung phong phát biểu bởi vì quá nhút nhát.”

—Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, chuông đã reo rồi.

“Tao về chỗ ngồi đây. Mày vừa bỏ học ngày thứ bảy, nên hôm nay học cho tử tế vào nhé.”

Arihiko rời đi.

25. Ciel Route - Chương 25: Khoảng Lặng (2)

Tiết 4 kết thúc, và học sinh ủa ra ngoài như ong vỡ tổ.

Bọn con trai chạy ào xuống căng-tin, con gái lấy hộp cơm trong cặp ra, và Inui Arihiko thì đang cầm theo một cái bánh kẹp thịt và đi đến chỗ tôi.

“Ê Tohno! Ăn, ăn thôi.”

“___”

....Làm gì bây giờ?

Từ sáng đến giờ, tôi chẳng thèm ăn chút nào. Tôi vẫn không thấy đói, nên chắc cũng chẳng cần bắt mình phải ăn trưa làm gì.

....Nếu cứ ăn, chắc tôi lại ói ra tiếp, tôi nên—

—Thôi khỏi cần ăn nữa.

Bỏ hai bữa cơm cũng chưa chết được.

“...Hừm. Tao không cần đâu. Cứ tự xử đi.”

Lại nhìn thấy màu đỏ máu phủ đầy thức ăn khiến tôi không đói nổi.

Thực ra, nhìn thấy món bánh của Arihiko là tôi đã muốn ói rồi.

Có cả đồng cà chua trên đó.

“Mày làm sao thế? Dạo này mày xanh xao lắm. Có phải do cuộc sống mới không phù hợp không?”

”Cũng có thể.

Họ yêu cầu tao dậy muộn khi tao dậy vào 7 giờ sáng, và bắt tao đi nghỉ lúc 8 giờ tối. Nếu tao qua đêm ở bên ngoài, là sẽ bị thẩm vấn ngay sau đó. Cứ như ở tù ấy nhỉ?”

“Như thế mới đúng chứ? Đó mới là thói quen tốt. Ngủ sớm, dậy sớm. Mày sẽ không thể lớn thành một chàng trai khỏe mạnh, nếu mày còn tự hành hạ bản thân.”

“Ừ mày nói đúng. Nhưng mà tao không cần mày dạy khôn đâu.”

“Thế hả? Hôm nay mày có vẻ thật thà đấy. Thôi được rồi, tao sẽ chia bánh cho mày.”

“Tao đã nói là không muốn ăn mà. Mặc kệ tao, cứ ăn đi; giờ nghỉ trưa sắp hết rồi.”

“Được rồi, vậy thì chén.”

Arihiko cầm miếng bánh kẹp bằng cả hai tay và đưa lên miệng.

—Và sau đó.

“Chào hai em.”

Senpai xuất hiện kèm thứ gì đó trông giống hộp cơm trưa.

“Ồ? Em tưởng chị ăn trưa ở căng-tin chứ Senpai?”

“Không đâu, chị không ăn trưa ở một nơi cố định. Cái đó tùy hứng thôi.”

Senpai nhắc hộp đồ ăn ra khỏi một chiếc khăn tay được gấp rất xinh. Nhưng trông cái hộp có vẻ quá khổ so với con gái.

“....Ý chị là hôm nay chị mang theo cơm hộp vì chị đã dậy đủ sớm để chuẩn bị ấy hả?”

“Đúng vậy đó. Hôm nay chị cố dậy sớm hơn 7 giờ sáng và...đợi đã, em vừa dụ chị nói ra chuyện này hả, Tohno-kun!”

“....Em không có ý gì, chỉ là...Senpai, bình thường chị hay ngủ nướng sao?”

“Ồ—? À, phải, chị không...không giỏi dậy sớm cho lắm.”

Senpai trông giống như một học sinh đang bị thầy giáo quở trách.

“Gia đình chị có một tiệm bánh, nên cả nhà phải thức dậy từ rất sớm. Nhưng chị không thích thể chút nào. Bố chị luôn bực mình khi chị còn bé.”

Cái gì cơ!? Tiệm bánh á!?

Tôi và Arihiko trợn mắt nhìn nhau.

Chắc chắn thằng này cũng đang tưởng tượng giống hệt tôi: Ciel-senpai nhào bột bánh và nướng chúng lên bằng những ngón tay trắng trẻo của chị.

“Ngày nào bố chị cũng phải đánh vật với chị, nhưng cuối cùng thì, ông ấy đành bỏ cuộc và bảo chị rằng thà bố phải làm thêm việc còn hơn là cố đánh thức con.

Kể từ ngày đó, chị muốn ngủ đến khi nào thì ngủ.”

Ciel-senpai đặt hai tay lên bộ ngực đầy đặn của chị ấy.

“Ô thật thế à? Em hơi ngạc nhiên đó; trông chị rất chăm chỉ mà.”

“Phải, chị luôn tránh mắc sai lầm trước mặt bọn em. Nhưng thực ra chị rất vựng về đó.”

Có lẽ chị ấy chỉ hơi vựng về thôi.

Nhớ lại thì, tôi thực sự thân thiết với Senpai khi tôi thấy chị ấy, một học sinh lớp 12, một mình ngồi sửa hàng rào, và tôi quyết định giúp chị ấy một tay.

Người vựng về thật sự sẽ chẳng bao giờ làm việc gì không đem lại lợi ích cho họ.

“Em hiểu rồi. —Nhưng em thích những người vựng về. Nói chuyện với họ sẽ thoải mái hơn.”

“Đúng.” Arihiko gật đầu đồng ý với tôi.

“Vậy thì, do chị hiếm khi dậy sớm, chị thường ăn trong căng-tin à?”

“Đúng rồi đó, nhưng thỉnh thoảng chị cũng tự chuẩn bị đồ ăn trưa. Hai em chắc thường xuyên xuống căng-tin chứ nhỉ?”

“Không à, cái đó cũng tùy vào hứng của bọn em thôi. Khi em còn học lớp 10, chị em luôn làm cơm hộp cho em, nhưng do Tohno chỉ ăn dưới căng-tin hoặc mua bánh mì, nên cuối cùng em cũng bắt chước nó.”

“Chị rõ rồi. Xem ra Tohno-kun cũng rất tùy hứng.”

“Vâng, vâng. Ở cạnh nó mệt lắm đó, nên chị cẩn thận nhé, Senpai.”

“Chị biết mà.” Senpai mở hộp cơm trưa ra.

Bên trong hộp là cơm ở một bên, và thức ăn ở bên còn lại. Trông rất bình thường, chỉ là hơi lớn một chút.

“Vậy thì chị ăn nhé. Chị ngồi vào ghế này được chứ?”

“Ghế trống thì sinh ra là để cho người ta ngồi vào thôi. Em tin chắc rằng Takada-kun sẽ không ngại gì nếu chị ngồi nhờ ở đây đâu.”

Takada-kun là cậu bạn ngồi kế bên tôi. Cậu ta trông khá tròn trĩnh, và cũng khá tốt bụng.

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng cậu ta vay tiền nhưng không bao giờ trả.

Senpai không đặt hộp cơm lên bàn của tôi, mà đặt lên đùi chị ấy.

Bên cạnh chị là Arihiko, vẫn còn đứng đó, đang bóc miếng bánh kẹp thứ hai.

Cuối cùng là tôi, nhìn vẫn vợ ra ngoài cửa sổ.

“Ồ? Tohno-kun, em không ăn trưa à?”

“Không ạ, em không muốn ăn.”

“Không ăn trưa...Em không thấy đói sao?”

“Không sao đâu ạ. Em không có nhu cầu và nhịn ăn trưa cũng không ảnh hưởng tới em là mấy.”

“Oa, giỏi thật đó. Chị chỉ cần bỏ một bữa ăn thôi là ngất xỉu luôn. Chị không chịu được đói.”

...Cũng hơi xấu hổ, chị luôn ăn nhiều hơn người khác, ấy thế mà vẫn không thấy no.”

“Không sao đâu. Senpai, chị nãy nỡ hơn những cô gái khác nhiều. Em tin chắc rằng chị phải ăn rất nhiều để duy trì bộ ngực đó.”

Xem ra Arihiko nói không sai.

Thực lòng mà nói, cả hai đứa chúng tôi đều mong chị ấy ăn thêm và nãy nỡ hơn.

Không biết Senpai đang bối rối hay ngượng ngùng? Tôi không đoán nổi từ nét mặt chị ấy.

...Chắc là chị ấy đang cảm thấy rất vui.

“Nhưng này Tohno-kun, liệu nhịn ăn trưa thế này, em có chịu được không?”

“Em không sao mà. Nhịn một bữa có sao đâu. Em cũng bỏ bữa sáng, nhưng chắc ăn tối xong là lại ổn thôi.”

“Trời ơi—Tohno-kun, cứ tiếp tục sống kiểu này thì em sẽ gục mất.”

“Em bình thường mà. Cái này là vấn đề tinh thần hơn là thể chất... Căn bản sau một vụ tai nạn từ ngày xưa, bác sĩ đã dặn em rằng không được tăng cân quá nhiều, nên thỉnh thoảng bỏ bữa cơm cũng tốt.”

“Ra vậy. Xem ra ngay cả con trai cũng quan tâm đến cân nặng của họ.”

Senpai nhìn tôi một lát, và sau khi nghĩ ngợi một chút, đóng hộp cơm của chị lại.

“Ừm, chị vừa chợt nhớ ra mình có việc bận, nên xin phép nhé.”

Gói ghém đồ đạc vội vã, chị ấy đi mất như làn gió.

—“Hừm, dễ thương phết.”

Arihiko tiếc rẻ nhìn Senpai rời đi.

Sau giờ học, căn phòng chìm trong ánh sáng vàng vọt của hoàng hôn.

Mặt trời đang chìm dần dưới đường chân trời.

Không còn ai khác trong lớp cả.

Chỉ có tôi ngồi đây thư giãn.

“__”

Căn phòng ngập tràn trong sắc đỏ.

—Tôi không thích nhìn mặt trời lặn.

Nó làm tôi nhớ đến màu máu, và những sự kiện xảy ra mấy ngày trước.

“—”

Chỉ là, tôi vẫn chưa muốn về nhà.

Tôi nhìn băng quơ qua cửa sổ.

Đỏ.

Đỏ, mặt trời lặn.

“A—au.”

Vết thương cũ trước ngực tôi lại nhức buốt.

Màu đỏ.

Thứ gì đó...màu đỏ.

Ví dụ như, máu.

Rất nhiều máu...dinh dính, tanh tưởi.

“—A.”

Đau quá.

Vẫn còn đeo kính, nhưng đầu tôi đau kinh khủng.

Tại sao?

Đầu đau nhức nhối.

Tại sao?

Đau đầu.

Tại sao?

Như..c

t..tại sao—

Tôi bắt đầu thở dốc.

Hơi thở kịch liệt

Người tôi—căng cứng.

Khó chịu quá; không thể ngồi yên nổi, không thể giữ bình tĩnh trừ khi tôi đập vỡ thứ gì đó—

“....Có phải Tohno-kun không đó?”

“Ồ—Sen...pai?”

Senpai bước vào trong phòng, nhìn tôi vẻ nghiêm khắc.

“Chị nghe thấy có tiếng người đập bàn ghế....là em đó hả Tohno-kun?”

“—Ồ?”

Tôi xoay lưng lại.

Bàn bị xô lệch và ghế đổ khắp nơi.

“...A....vâng, chắc thế. Hình như tự dưng em thấy khó ở, và ừm—”

Tôi vừa làm thế này sao?

“Chúa ơi, em không được phép làm thế đâu nhé. Chị không biết em bị làm sao, nhưng em không được trút giận lên đồ đạc.”

Senpai dừng lại đóng bàn ghế.

Tôi bắt chước trong im lặng.

“...Em xin lỗi. Em không...rõ mình bị gì nữa.”

“Hừm. Này Tohno-kun, em cư xử kì quặc quá đó. Lần trước em ngồi dưới mưa, hôm nay thì xô đổ bàn ghế.”

“Vâng—vâng. Em bị nhức đầu nên không giữ được tự chủ.”

Tôi hít thở sâu.

...Có phải vì tôi được nhìn thấy gương mặt của Senpai?

Cơn đau đầu khó chịu đó đã tan biến như chưa bao giờ xuất hiện.

“Xin lỗi chị. Em lại gây ra rắc rối cho chị rồi. Em đi về nhà đây, hẹn gặp lại chị vào ngày mai.”

“Ồ, Tohno-kun, em đi về luôn sao?”

Tôi gật đầu đáp lại.

Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Senpai nở một nụ cười rụt rờ.

“Tình cờ thật. Chị cũng vừa nghĩ đến chuyện đó. Thế chị đi về cùng với em có được không?”

“Được chứ ạ. Em không ngại gì, nhưng...nhà chị ở phía đầu kia của thị trấn mà? Chúng ta không thể đi cùng đường được.”

“Chị biết, nên chỉ đi cùng nhau cho đến cổng trường thôi.”

“...Vậy thì, em rất vui lòng.”

“Được, chị phải gói ghém đồ đạc lại, nên hãy chờ một phút nhé.”

Bước chân nhẹ nhàng, Senpai ra khỏi phòng học.

Chỉ một phút sau là chị ấy quay lại.

“Em đợi có lâu không? Giờ thì đi thôi nào!”

Chị ấy trông thật phần khích.

Nói thế nào bây giờ nhỉ? Chỉ cần được thấy chị ấy thôi là những buồn phiền trước đây đều biến mất.

Được một người tốt bụng như thế rủ đi cùng, nếu tôi còn u sầu thì đúng là đáng ăn đòn.

“...Vâng, chúng ta đi thôi. Nhưng cũng chỉ một chút nữa là đến cổng chính rồi.”

“À phải. Vậy thì chúng mình phải đi thật chậm rãi nhé.”

Senpai rảo bước.

Nối tiếp chị ấy, tôi cũng rời khỏi căn phòng đang dần dần tối đi trong ánh hoàng hôn.

Tôi và Senpai sánh bước trong hành lang nhuộm nắng chiều.

Chúng tôi bước thật chậm và nói chuyện về những thứ hết sức vu vơ.

Thật là êm dịu.

—Nhớ lại, trước đây tôi đã từng ở trong phòng Senpai đó thôi.

Khi đó, tôi chỉ nghĩ được đến việc mình đã giết người, và sau đó, quãng thời gian với Arcueid khiến tôi chẳng còn quan tâm đến gì khác.

....Nếu như không có đêm đó, tôi không biết hôm nay tôi sẽ ra sao.

Chị ấy không hề nhắc lại chuyện đó, nhưng tôi không hiểu chị nghĩ gì về tôi.

....Phải chăng với chị ấy, đó chỉ là cho một cậu học sinh lớp dưới mượn ô?

Giống như nhặt về một chú cún con bị bỏ lại dưới mưa?

“....Này Senpai, em...”

“Gì vậy?”

Senpai quay đầu nhìn tôi.

...Ngay trước khi tôi kịp hỏi.

Ọc ọc ọc.

Dạ dày tôi kêu rõ mồn một.

Không, không phải là ‘kêu’, phải là ‘gầm’ mới đúng.

“.....Ồ.”

“....”

Khó xử thật.

“...Tohno-kun, chắc em đói lắm hả?”

—Em nghĩ thế. Ái chà, chưa đến bữa tối mà cũng thấy đói sao?”

Tôi thở dài.

Nhìn tôi một lát, Senpai bật cười.

“Dĩ nhiên rồi. Đã là con người thì phải ăn no mới sống được chứ.”

“Rõ ràng ạ. ...Giờ quả thật em đang đói meo.”

...Tôi đã không chịu để ý, nhưng quả thật là nhịn cả bữa sáng lẫn trưa khiến tôi mệt quá.

Xem ra tôi không thể đợi nổi đến bữa tối, nên chắc là phải mua bánh mì trên đường về—

“Tohno-kun, đây này.”

Senpai chìa ra cho tôi một bọc vải.

Cái này chắc là hộp cơm trưa của chị ấy đây mà.

“Chị đã ăn dở, không biết em có thấy ngại không?”

Khẽ đỏ mặt, Senpai đáp với vẻ ngượng ngùng.

...À phải rồi, trưa nay Senpai không ăn hết cơm.

Ăn nốt đồ ăn thừa của người khác cũng hơi xấu hổ.

Tôi—

26. Ciel Route - Chương 26: Khoảng Lặng (3)

Ngại gì nữa, ăn thôi.

Tôi luôn tin rằng nếu được đối xử bằng lòng tốt thì phải đáp trả.

“—Em đang đói lắm, nên nếu chị không phiền, em sẽ ăn nốt.”

Đúng, cho dù có quá hạn sử dụng đi nữa, tôi cũng không ngại đâu.

“Vậy thì vào phòng trà đạo nhé. Ở trong đó, chị có thể pha trà cho em.”

Senpai lướt nhanh dọc theo hành lang.

“Itadakimasu.”

Tôi chấp hai tay lại rồi nhanh chóng cúi xuống hộp cơm của Senpai.

Nhồm nhoàm. Tôi nhai mà chẳng thèm giữ kẽ, trong khi Senpai chỉ nhìn.

Nhồm nhoàm.

Nhoàm. Nhoàm. Nhoàm.

Nhoàm. Nhoàm. Nhoàm. Nhoàm.

“—Ừc.”

Tôi hớp vài ngụm trà.

Senpai vẫn chỉ quan sát.

“Có ngon không em?”

“Hừm, nó nguội hết rồi, nên cũng chẳng ngon lắm.”

...Tôi nghĩ mình trả lời hơi quá thẳng thắn, nhưng tính tôi là vậy, nên cũng chẳng sửa được.

Senpai khẽ cười và chị ấy nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Này Tohno-kun, phong thái của em thật bình thản.”

Chị ấy nói thật dịu dàng.

“...Ừa? Em không hiểu ý chị đâu Senpai. Sao tự dưng chị lại nói thế?”

“Thì đúng mà. Thường thì, người ta sẽ không ăn đồ ăn thừa của người khác như thế. Nhưng em chẳng để ý đến việc người khác nghĩ gì về mình, đúng không?”

“—? Thật thế sao? Em chẳng bao giờ để ý vụ này.”

Tôi chỉ sống thật với chính mình thôi.

Nhưng, nếu như sống mà không quan tâm đến ý nghĩ của người khác, thì người đang nói chuyện với tôi còn bình thản hơn nhiều lắm.

Tôi sẽ chẳng bao giờ một mình đi sửa hàng rào khi mà chẳng ai thèm ngó ngang đến nó.

”Theo ý em, chị còn bình thản hơn em nhiều đấy, Senpai à.

Chị luôn hành động theo ý thích của riêng mình. Chỉ nhìn chị thôi cũng thấy vui rồi.”

Tôi nói mà không ngần ngại.

Rõ ràng đó là một lời khen ngợi, nhưng Senpai chỉ đáp, “Ồ, ra vậy” và nhún vai về thất vọng.

“Ồm....Senpai ơi? Em vừa nói gì sai à?”

”—Phải.

Thường thì người ta chỉ nói câu đó với một bà cô già thôi. Chị vẫn còn là thiếu nữ đấy, nên nghe xong câu đó thấy sốc quá.”

....Hừm. Vậy tức là Senpai thích cư xử theo kiểu già dặn hơn là bình thản thực sự.

“Ồ thế à? Thế hóa ra em là một ông lão sao? Xin lỗi nhé, nhưng em là một học sinh cấp 3 dũng cảm đương đầu với mọi hiểm nguy đấy.”

“A ha, nhưng em không chối cãi được đâu. Bởi vì trông dáng em rất hợp với việc ngồi khoanh chân và cầm cốc trà. Luôn luôn trầm tĩnh, em giống một lão già về hưu lắm đó.”

Senpai cười tinh nghịch.

...Từ trước đến nay lời khen duy nhất dành cho tôi là tôi hợp với quần áo kiểu truyền thống, nhưng nếu Senpai nói vậy, thì cứ coi đó là một câu ngợi khen đi.

“À thế hả. Vậy thì bà bạn già của tôi, thế chúng ta tiếp tục nói chuyện nhé?”

“Tôi rất vui được tiếp chuyện ông đó, Shiki-san.”

Bật cười, Senpai rót thêm trà vào cốc của tôi.

Một tiếng đồng hồ trôi qua.

Chúng tôi tán chuyện cho đến tận 5 giờ 30, rồi ra khỏi trường trước khi cổng bị đóng lại, và chia tay nhau ở ngã tư.

Tôi rảo bước về phía biệt thự.

Thêm một chút nữa, tôi thấy Hisui đang đứng một mình ở trước cổng.

“...? Cô ta làm cái quái gì thế nhỉ?”

Nghiêng đầu tư lự, tôi đi thẳng đến nơi.

Hisui nhìn thấy tôi và cúi đầu chào.

“Mừng cậu đã về, Shiki-sama.”

—À, phải—cảm ơn cô, Hisui.”

Tôi không nói nổi thành câu, vì còn đang giật mình bởi Hisui quá ư trịnh trọng.

“Ồ—cô đứng đợi tôi về đây à?”

“Dạ vâng. Đón chủ nhân là trách nhiệm của đầy tớ.”

Trả lời như đọc trong sách ra, cô ta còn không hề chớp mắt.

”Ồ này Hisui. Tôi rất biết ơn vì cô đã đứng chờ, nhưng cô không cần phải đứng ngoài này đâu.

Tôi biết tự về nhà mà, nên khi nào cô nhìn thấy tôi thì chào sau cũng được.”

“—”

Hisui đắm chiêu.

....Ôi trời, không lẽ...

Chắc cô ta đứng đợi tôi cả ngày thứ bảy lần chủ nhật tuần trước đây.

—Hisui, này—”

“Tôi hiểu ý cậu chủ rồi ạ. Kể từ ngày mai, tôi sẽ đứng đợi cậu trong hành lang.”

Hisui cúi đầu nhanh nhẹn và mở cổng.

....*thở dài*

Xem ra nói chuyện với cô ta chẳng có ích gì hết.

Sau khi tôi bước vào, Hisui đóng cổng, rồi cô ta ra mở cửa biệt thự và đi cùng tôi vào hành lang.

Tôi vào trong phòng mình.

Akiha vẫn chưa đi học về, Kohaku-san đang nấu cơm, còn Hisui thì lau dọn.

“—Chắc, chẳng có việc gì làm hết.”

À, còn cả núi bài tập về nhà chất đống đó.

Nhưng lúc này tôi chẳng muốn làm gì cả.

Bất chợt, gương mặt của Arcueid thoáng chốc hiện lên trong đầu.

Có lẽ đó chỉ là phản ứng khi nhớ lại hai ngày kinh hoàng đó thôi.

Nằm nghỉ trong phòng, tôi hy vọng điều đó sẽ giúp mình thư giãn.

Sau khi ăn tối một mình trong căn phòng lớn đó, tôi được Kohaku băng bó lại vết thương.

Akiha không kịp về đúng giờ cơm. Do giờ học của con bé kéo dài hơn dự định, nên nó đã ăn tối ở bên ngoài rồi.

Đã hơn 10 giờ tối.

Vẫn còn hơi sớm, nhưng vì vẫn còn mệt, tôi lăn ra ngủ—

Cộp, cộp, cộp.

Không thể nhắm được.

Có ai đó đã vào phòng tôi và đang lại gần giường.

“—”

Ai đấy nhỉ? Có thể vào đây vào đêm khuya thế này, chắc là—

...Ciel-senpai, phải thế không nhỉ?

“...Thật ngớ ngẩn. Không thể có chuyện đó—”

“Chào em, Tohno-kun.”

“Ồ—?”

Tôi nhảy dựng lên.

“S-S-Senpai.....!?”

“Là chị mà. Chị muốn gặp em, nên chị đã đến đây.”

Senpai đáp lại bằng nụ cười tươi tắn, giống như đây là chuyện hiển nhiên nhất trần đời.

“Chị đến đây chỉ để gặp em á—không thể nào.”

“Nhưng nó đang xảy ra đó thôi. Ngay đây, trước mắt em nè.”

“Thế nên em mới nói là không thể....! Đã quá khuya rồi! Mà làm thế quái nào chị vào được phòng ngủ của em...?”

“Tại sao lại không thể cơ chứ. Bởi vì, đây là một giấc mơ.”

“—Ồ?”

Là mơ á?

“Này Senpai—đây là mơ ư?”

“Đúng vậy, đây chỉ là giấc mơ của riêng em thôi. Cứ nghĩ như vậy đi.”

Senpai mỉm cười.

....Senpai vẫn rất tự nhiên.

Nhưng có điều gì đó—không đúng.

Đôi mắt vốn ân cần của chị giờ trông giống như sắp bày ra trò đùa gì đó.

Những lời lẽ lịch sự giờ lại làm tôi không thoải mái.

—Không, điều lạ lùng nhất là tại sao Senpai lại ở trong phòng tôi.

Tôi liếc nhìn đồng hồ.

Hơn 3 giờ sáng.

Thật quá vô lí—

“Khỉ thật, làm gì có giấc mơ nào chân thực thế này cơ chứ.....!”

Tôi bật dậy.

Tôi cố bật dậy.

“H...hớ?”

Chân tôi. Chân tôi làm sao thế này...!?

“Tự tiện đứng lên như vậy là không được đâu. Cứ ngồi yên đó nhé, Tohno-kun.”

”....Ngồi yên ư?—khoan đã, Senpai.

Chân của em, sao chúng không chịu di chuyển...?”

“Tất nhiên là vì đây chỉ là một giấc mơ. Này Tohno-kun, bao giờ thì em mới tin chị đây?”

Cứ như bị bắt ngờ, chị ấy nhún vai.

Nhưng tôi mới là người bị bắt ngờ mới đúng.

“Một giấc mơ ư?—xin đừng đùa em nữa. Vì lí do nào khiến chị vào phòng em vào rạng sáng cơ chứ, Senpai?”

“Em còn phải hỏi nữa sao? Chỉ có duy nhất một lí do để một cô gái lên vào phòng một chàng trai thôi.”

Một cách ngượng ngùng, chị ấy mỉm cười đầy ẩn ý.

“Ồ...chỉ một lí do...ờ, Senpai?”

Ồ, ơ, à—chắc không phải để nấu ăn, hay để chơi bài, tức là—”

“Phải đó. Hãy làm chuyện gì đó thật hư hỏng nào.”

Bằng giọng nói vô tư vẫn dùng,

Senpai trả lời quá ư bạo dạn.

“N—ày, chị vừa nói gì thế, Senpai....!? S-s-sao tự dưng chị lại nghĩ thế...?”

Mặt đỏ như, tôi xua loạn hai bàn tay.

Tôi không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng vừa rồi Senpai nói một câu quá gây sốc.

Đầu tiên nhé, chị ấy là Senpai.

Thì tức là, chúng tôi không phải người yêu của nhau.

Chúng tôi chỉ là bạn, và...

Ờ, đúng là tôi rất sung sướng khi được nghe những lời đó, nhưng mà tôi không được phép có ý nghĩ hư hỏng về chị ấy, và—

“Nào đủ rồi đó. Chị đã làm gì sai hay sao? Tại sao em lại trả lời như vậy....!?”

“.....”

Senpai thở dài. “Chị rõ rồi, em không thích làm chuyện đó với chị đúng không.”

”A—không, không phải vậy...t-t-thì, ý em là như thế! Nhưng như thế này không giống chị một chút nào!

Với em, chị là một người bạn rất đáng tin cậy, và em cũng không nghĩ là giữa chúng ta có gì đó đến mức tình yêu, và em chỉ nghĩ rằng sẽ rất vui nếu cả ba chúng ta, bao gồm Akihiko, có thể tiếp tục đùa vui như bình thường.

nên—Cho dù...đây chỉ là giấc mơ đi nữa, thì nó cũng không tự nhiên một chút nào cả.”

“Ồ, ra vậy. Chị hiểu ý em rồi.”

Senpai quay mặt đi.

“A...”

Chân tôi giờ cử động được rồi.

Tôi không biết tại sao này giờ mình không đứng lên được, nhưng giờ tôi có thể đưa Senpai đi khỏi đây—

“Tohno-kun.”

Giọng Senpai sắc lẹm và nghiêm khắc cực kì.

“Dạ—v, vâng?”

“Chị quyết định rồi. Phải mạnh tay hơn mới được.”

Chị ấy mỉm cười.

Senpai bước lại gần tôi.

“Ấy—Senpai đừng đùa nữa được không.”

”Chị không hề đùa.

Đây mới gọi là đùa nè.”

Chị ấy búng ngón tay.

—Ngay lập tức.

“—!?”

Tôi đột nhiên ngã ngửa về phía sau.

“Cái—!”

Cái, cái quái gì nữa đây?

Cả hai tay tôi bị trói giật ra đằng sau. Thứ gì đó—giống như thắt lưng da đã buộc chúng lại rồi.

Hai bàn chân cũng bị trói lại bằng thắt lưng và tôi không nhúc nhích nổi một phân.

“Tại, tại sao, lại thế này, đột nhiên....!?”

“Đây là trong mơ mà, nên mấy trò vật này dễ ợt.”

“Cái—”

Tôi cố giật hai tay ra.

Thắt lưng da trĩu xuống do sức kéo, nhưng vẫn không suy sụp gì.

“.....Sao chúng bền thế này, xích sắt chắc?”

Tôi bắt lực hoàn toàn.

Cả chân lẫn tay tôi đều bị trói nghiêng lại rồi.

Ciel-senpai đang đứng trước mặt tôi thì không giống ngày thường chút nào.

Tôi không cảm thấy có dấu hiệu gì nguy hiểm—nhưng vẫn không thoải mái.

Hãy làm chuyện gì đó thật hư hỏng nào.

Senpai vừa nói vậy.

Được nghe điều đó, trong một căn phòng lúc đêm khuya, chỉ có hai người chúng tôi, khiến tôi bị kích thích mãnh liệt.

Ngay lúc này, tim tôi đang đập thành thịch như muốn nổ tung.

Nhưng—vẫn không được.

Tôi cảm giác rằng làm như thế là không phải với chị ấy.

“—”

Mặc kệ người khác nghĩ sao.

Miệng tôi không bị bịt, nên nếu hét lên, chắc chắn Hisui sẽ tới—

“Không được đâu nhé. Nếu em hét lên, người khác sẽ tới ngay đó? Và nếu họ nhìn thấy cảnh này, em sẽ giải thích ra sao?”

Senpai trèo lên giường.

Chiếc giường kêu cọt kẹt dưới sức nặng của hai thân hình.

“Thế nào hả? Dù em có cố chống cự thì cũng vô ích thôi. Tohno-kun ơi, em là của chị rồi.”

27. Ciel Route - Chương 27: Cầu Vòng (1)

...., ..., ...

“—Trời—sáng rồi?”

Tôi mơ màng mở mắt ra.

Nắng rọi qua cửa sổ, mang hơi ẩm dịu dàng khắp căn phòng.

“....”

Tôi nhìn xuống hai bàn tay.

Có chút mồ hôi. Cả người tôi cũng ướt đầm, giống như đêm qua rất nóng vậy.

Chưa hết, hơi thở của tôi còn rất nặng nề.

“....E hèm.”

...Được rồi, bình tĩnh lại đã.

Đầu tiên, phải hít thở sâu, rồi nhắm mắt lại.

Đây vẫn là phòng của mình.

Gần 7 giờ sáng.

Chỉ có mình tôi ở đây, và dĩ nhiên chẳng hề có bóng dáng Senpai.

Đúng như chị ấy nói,

chỉ là một giấc mơ mà thôi.

“...”

Phải, tôi biết.

Tôi biết rằng đó là mơ. Giờ nghĩ lại, chẳng có lí do gì khiến chị ấy làm như thế.

Vậy tức là... những gì xảy ra đêm qua không hề có thực.

“Haa—aaa.”

Tôi thở dài.

...Cho đến giờ, tôi vẫn còn nhớ được hơi ấm khi chị ấy ôm tôi từ phía sau...

Dù cho biết đó chỉ là mơ—nhưng cảm giác quá chân thực; nó khiến tôi tin rằng đó là sự thật.

Rốt cuộc, vẫn không thể phủ nhận rằng đó chỉ là trong mơ thôi.

Tôi chẳng biết mình nên vui hay buồn vì điều đó nữa, dù sao thì tất cả chỉ là sự tưởng tượng trong đầu tôi.

Nhưng,

“—Tại sao—”

Tại sao tôi lại thấy một giấc mơ như thế?

Tôi biết rằng Senpai là một người bạn thân thiết của mình; nhưng phải chăng giấc mơ này nhắc tôi rằng tôi còn đòi hỏi nhiều hơn nữa?

“...Và chị ấy cũng thật bạo dạn nữa.”

—Chỉ nghĩ đến đây thôi đã khiến hơi thở dồn dập trở lại.

...Chà, đúng là rất thỏa mãn.

Lẽ ra tôi phải thấy có chút tội lỗi khi mơ đến chuyện ấy với Senpai, nhưng tôi chỉ ngồi thừ ra và nhớ lại giấc mơ đó.

Nhưng rồi,

“Shiki-sama.”

“Óaaaaaaa!”

Tôi nhảy dựng khỏi giường.

Không—thực ra là tôi cố nhảy ra khỏi giường, nhưng bị vướng vào chăn và ngã cuộn tròn lại trên sàn.

“Hi, Hihi, Hisui..... !? C, cô đã ở đây từ bao giờ thế!?”

“Từ trước khi cậu thức giấc, thưa Shiki-sama.”

Cô ta vẫn trả lời bằng cái giọng vô hồn hàng ngày.

Vẫn còn nằm lẩn ra đất, cuộn tròn trong chăn, tôi ngược lên nhìn Hisui.

“....Trước khi tôi....thức....”

—Tức, tức là....

Hisui đã nhìn thấy gương mặt tôi khi tôi đang mơ?

Mặt tôi đỏ như ráng chiều.

Hisui chỉ đứng đó, vô cảm như mọi ngày, và cũng chẳng thèm mở lời gì hết.

“Ồ thế...tôi có...cư xử kì quặc lắm không?”

“Tôi không muốn mình phải mô tả lại đâu ạ.”

“Á—.”

....Biết ngay mà. Chắc chắn là trông rất lố bịch

“Nhưng, nếu cậu yêu cầu, thì thưa Shiki-sama, tôi sẽ mô tả chi tiết đến hết khả năng.”

“...Không, cô không cần làm vậy đâu...”

Vẫn còn nóng cháy mặt, tôi ấp úng.

“Này, Hisui-san?”

Tôi dang hăng để phá vỡ sự im lặng.

....Thêm ‘san’ vào tên cô ta là dấu hiệu rõ ràng rằng tôi đang phát cò trắng.

“Chuyện gì thế ạ, Shiki-sama?”

“À thì... tôi sắp thay quần áo, nên cô có thể ra ngoài được không?”

—Thực ra là, tôi xấu hổ quá đến mức chỉ muốn đuổi cô ta đi.

Nhưng hóa ra không phải lúc nào Hisui cũng tuân lệnh tôi.

“Chỉ khi nào tôi chắc chắn rằng cậu chủ đã thức dậy, tôi mới được phép rời khỏi đây, thưa Shiki-sama.”

“....!”

Oái? Cô, cô cô ta đùa hay sao!?

Cô ta không biết tại sao tôi vẫn còn chui trong chăn hay sao?

Là để che đi một túp lều đang dựng đó!

“Tôi, tôi khỏe mà, nên cô cứ tùy tiện nhé. Tôi tỉnh hẳn rồi, và tôi sẽ không ngủ tiếp đâu. Tôi sẽ thay đồ và xuống phòng khách ngay sau khi cô rời đi.”

“Shiki-sama—Có phải cậu mệt quá nên không đứng nổi không ạ...?”

Hisui lại gần tôi với vẻ lo lắng.

“Không, không phải vậy đâu. Tôi đang dựng đứng—ý tôi là tôi có thể đứng, nên cô không cần lo đâu.”

Cuốn chăn lại như con ốc sên, tôi cố lùi ra xa Hisui.

Núp sau giường, tôi ở ngoài tầm với của cô ta rồi.

“...Vậy thì tôi xin phép. Tôi sẽ xuống chuẩn bị bữa sáng cho cậu chủ, nên xin cậu hãy xuống nhanh nhé.”

Vẫn còn vẻ ngờ vực, nhưng Hisui cúi đầu chào và rời đi.

Phù.

Giật hết cả mình.

Bản thân giấc mơ đã đủ kì quặc lắm rồi, nhưng biết Hisui quan sát tôi trong lúc đó còn rắc rối hơn.

...Hay có lẽ lỗi là ở tôi vì đã mơ như vậy về Senpai?

“...Chắc là lỗi do mình thôi. Tại sao mình lại có thể nghĩ như thế—về một người tử tế như Senpai?”

Thở dài, tôi phát cáu với chính bản thân mình.

Nhưng có một điều chắc chắn là tôi khó lòng quên được giấc mộng này.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi xuống phòng khách.

Như mọi khi, Akiha đã ngồi sẵn trong đó, chậm rãi uống trà.

“Chào buổi sáng, Nii-san. Hôm nay anh dậy sớm nhỉ.”

Chắc con bé phải vui lắm khi thấy tôi dậy sớm, nên mới cười tươi như thế.

“Ừ, chào buổi sáng nhé. Nói chung là, có rất nhiều điều tốt lành trong buổi sáng.”

Ngay khi vừa buột miệng ra—tôi liền nhớ lại cảm giác được Senpai chạm vào.

“Ồ—”

Thôi hỏng rồi. Mặt tôi đang nóng rực như hòn than.

“Nii-san?”

Akiha kêu lên.

“Anh làm sao vậy? Mặt anh đỏ rực, anh lên cơn sốt à?”

“—!”

Lao thẳng đến chỗ tôi, con bé đứng sát kề bên.

Akiha thở dài.

“Có vẻ như anh bị sốt thật. Đây Kohaku, lại đây ngay. Nii-san không được khỏe.”

Akiha gọi với vào phòng ăn.

Kohaku-san còn đang chuẩn bị bữa sáng cho tôi.

“Anh không sao cả—! Chỉ là cảm nhẹ thôi, đừng lo!”

“Nếu anh bị cảm, thì em không thể mặc kệ được. Với anh, một cơn sốt nhẹ cũng đủ nguy hiểm rồi. Hệ miễn dịch của anh quá kém nếu so với người khác.”

Về rất bực bội, Akiha đặt tay lên trán tôi.

Cảm giác đến từ bàn tay nhỏ nhắn, mát lạnh đó—

“!!!!!!!!”

Không hay rồi.

Không hay tí nào, tôi chuồn thẳng ra hành lang.

Những bước chạy của tôi vang vọng trong hành lang.

“Shiki-sama? Cậu đã ăn sáng rồi đó ạ?”

“Không, không phải vậy, nhưng—À này, cặp của tôi đâu rồi?”

“Tôi đã chuẩn bị cho cậu rồi ạ. Cậu muốn đi học luôn sao?”

Tôi gật đầu và nhanh tay vớ lấy cái cặp trong tay Hisui.

“Tôi đi đây. Cô không cần ra tiễn đâu!”

“Nii-san, anh cư xử lạ lắm đó. Bị sốt mà anh vẫn cố đi học sao?”

“Thôi mà, anh đã nói là anh không sao cả! Anh đi học đây! Anh sẽ ăn sáng ở trường, nên mặc kệ anh đi!”

“Mặc kệ anh—này, Nii-san!?”

Chỉ còn lại tiếng bước chân xa dần của tôi.

“Học—”

Cho dù Akiha có ngoan cố đến đâu, con bé cũng sẽ không đuổi theo tôi đến tận đây đâu.

Chúng tôi có còn là trẻ con nữa đâu, Akiha không thể ép tôi ở nhà được.

“—Phù.”

Hít thật sâu, tôi bình tĩnh trở lại.

“...Mình chạy như thế để làm cái quái gì nhỉ?”

Giờ đã bình tĩnh lại, tôi bắt đầu cân nhắc tình hình.

Tôi chẳng làm gì sai cả, nên cần gì phải chạy như ma đuổi như thế?

“—Không đỡ được. Mình thật là ngu.”

Nhưng giờ quay lại nhà để ăn sáng thì trông còn ngu hơn.

“—Đi học vậy?”

Thở hắt ra, tôi đi xuống con dốc.

—Tôi đến trường sớm hơn mọi khi hẳn 30 phút.

Quanh cổng trường chẳng có bóng một ai cả. Chắc chỉ có mình tôi là đi học vào cái giờ này.

...Trên sân trường, các tổ thể thao đang luyện tập.

...Dù hiện giờ không tham gia một câu lạc bộ nào, nhưng thực sự là, tôi rất thích vận động.

Tôi biết rằng mình có chút tài nghệ thể thao.

Nhưng tôi không thể vào tổ thể thao nào được.

Thường xuyên bị thiếu máu, tôi sẽ chỉ thành người thừa trong đó—và bác sĩ cũng dặn tôi rằng tôi không nên vận động quá sức.

Kể từ hồi học cấp 2, rất nhiều người đã đề nghị tôi tham gia các câu lạc bộ của họ.

Nhưng tôi luôn trả lời “tớ không hợp đâu” và từ chối.

Mỗi khi tôi nói vậy—có cảm giác như tôi đang tự cô lập mình.

Có lẽ đó vốn là—

một bức tường từ trong tiềm thức rằng tôi sẽ không bao giờ hòa hợp được với những người bình thường.

“...”

Chà, đủ rồi đó. Đừng nghĩ những chuyện không đâu nữa, vào lớp thôi.

“Hó—?”

Tôi tưởng tôi là người đầu tiên có mặt, nhưng đã có vài người khác rồi.

“Chào, cậu đến sớm đó Tohno.”

“Chào mọi người. Các cậu có vẻ rồi rãi ghê nhỉ.”

“Làm gì có. Bọn tớ chỉ vừa kết thúc bài tập thể dục thôi. Những người khác thì đến sớm để trực nhật.”

Ra thế. Cũng đúng thôi.

Chào hỏi xong xuôi, tôi ngồi xuống chỗ của mình.

Vẫn còn nửa tiếng nữa mới vào học.

Ngồi nhìn các bạn học đến lớp cũng không tệ.

Đến 7 giờ 50 thì phòng học bắt đầu rộn rã.

“—Ồ?”

Hình như Senpai đang đứng trên hành lang.

“Chị ấy lại lên trên tầng của khối 11—có chuyện gì thế nhỉ?”

Hay là chị ấy muốn gặp tôi?

Hừm, nếu chị ấy đứng gần lớp tôi như thế, chắc chị cần gặp tôi thật.

“...Quái nhỉ. Thường thì chị ấy toàn đi thẳng vào đây mà.”

Hay giờ chị ấy đã nhận ra rằng học sinh lớp 12 mà vào lớp 11 chơi thì thật kì cục?

“—Không đâu. Chắc chắn không phải vậy.”

Tự gật đầu với chính mình, tôi chạy ra hành lang.

“Senpai ới.”

“Ủa—Tohno-kun đấy à?”

Có vẻ rất ngạc nhiên khi được tôi gọi, Senpai há miệng ra.

“Chị đang làm gì đấy? Tiết một sắp bắt đầu rồi, tại sao chị vẫn còn ở đây?”

“—”

Senpai nhìn tôi vẻ sững sờ, rồi quay đi.

“Chị làm gì á? Cái đó chẳng liên quan gì đến em đâu Tohno-kun.”

“Không—À, chắc là không liên quan lắm.”

“—À không, chị đùa ấy mà. Có liên quan chút chút.”

Đột nhiên chị ấy lại gần và hít hửi tôi.

“.....Ấy—Senpai....?”

“—A.”

Nhìn thẳng vào mắt chị ấy ở cự li gần thế này—làm tôi nhớ lại giấc mơ đêm qua.

“Tohno-kun? Em làm sao thế? Mặt em đỏ rực lên này.”

“Em, à không có gì. Chỉ là, đêm qua em gặp ác mộng. Em không hoàn toàn khỏe.”

À, tôi không nói rằng mình ốm, nên cứ coi là tôi vừa nói thật đi.

“....Tohno-kun?”

Chị ấy nhìn tôi vẻ rất lo lắng.

“...Sao thế Senpai...?”

Không hiểu chị ấy nghĩ gì nữa. Cứ như chị đang cố đọc tư tưởng tôi vậy, và tôi bắt đầu nhớ lại từng tình tiết trong giấc mơ.

“Này Tohno-kun, em vừa nói rằng em gặp ác mộng. Tức là sao?”

“Chẳng có gì đâu ạ, và cũng không ảnh hưởng gì đến chị. Đừng bận tâm nữa, em chỉ muốn biết chị đang làm gì.”

“Có liên quan đến chị mà! Tohno-kun, đêm qua em ngủ không ngon hả?”

“—Ồ?”

À thì—đêm qua đúng là....nhưng.

“....Senpai ơi, làm sao chị biết chuyện đó?”

“Bởi vì mặt em đỏ lựng hết rồi. Chị không chắc em có bị sốt hay không, nhưng trông em không khỏe chút nào cả, Tohno-kun.”

“À—ra vậy.”

Tôi hơi ngạc nhiên.

Chị ấy đoán được kha khá rồi đó—

“Này Tohno-kun, chuyện em gặp ác mộng ấy. Hãy kể lại cho chị nghe nội dung của nó.”

....Senpai vẫn không chịu bỏ cuộc.

“....Được rồi. Cũng không quan trọng đâu mà. Chỉ là...ờ, chị có xuất hiện trong đó một chút.”

Tôi ấp úng.

Bất chợt,

“Chị, chị xuất hiện trong đó á?”

Senpai tức điên lên.

“Ồ... Senpai?”

“....”

Senpai bước nhanh về phía sau và trừng mắt nhìn tôi.

“...”

Ngập ngừng giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chị ấy cúi chào vội vã và chạy mất tiêu.

“....?”

Tôi chả hiểu gì cả.

Trong lúc đó, chuông báo vào học bắt đầu reo.

Đến giờ nghỉ trưa, cái thằng chẳng thèm vác mặt đến trường trong cả buổi sáng đã lò dò đến.

“Ê Tohno! Ăn nào, ăn thôi!”

Trông thằng này còn tươi tỉnh hơn mọi khi.

“Ồ thì ăn. Nhưng trông mày có vẻ khoái chí nhỉ. Có chuyện gì hả Akihiko?”

“Đúng rồi. Tao vừa rủ Senpai ăn trưa cùng, và chị ấy từ chối ngay lập tức!”

“....”

Quái lạ nhỉ.

‘Senpai’ ở đây chắc chắn là Ciel-senpai, ấy thế mà hắn lại thấy vui khi bị từ chối cơ đấy.

“Này, Akihiko, mày bị khổ lắm hả?”

”Không, đừng, tao đã nói hết đâu. Nên tao hỏi Senpai lí do tại sao, và chị ấy đáp, ‘Nếu Tohno-kun có ở đó, thì chị không muốn đến đâu!’”

Ahahahahaha! Đáng đời mày chưa hả Tohno?”

“....”

Khỉ thật.

Làm thế quái nào mà tôi chơi thân với thằng này từ hồi cấp 2 được?

“Khà khà, chị ấy ghét mày lắm đó Tohno! Thất bại của đối thủ là thắng lợi của chính tao, nên tao sẽ khao mày ăn trưa!”

Akihiko thích chí đập vào lưng tôi bồm bộp.

“....Thôi thì, được ăn miễn phí cũng tốt, nhưng mày có chắc là Senpai giận tao không đó?”

“Hớ? ...À, sau khi chị ấy hỏi ‘liệu Tohno-kun có ngồi ăn cùng chúng ta không?’ và tao gật đầu, mặt chị ấy đỏ rực lên. Giống như là chị ấy giận điên người sau khi nghe thấy tên mày ấy.”

“...Giống như là? Này Akihiko, như vậy không thể gọi là chắc chắn được.”

“Có thể. Cũng có thể là không.”

....Nói chung không tin được lời của Akihiko.

Đúng là sáng nay trông Senpai có vẻ bực bội, nhưng tôi không rõ lí do.

“....Không có chuyện đó đâu, làm sao chị ta biết mình mơ thấy gì được.”

Nếu chị ấy đoán được sự thật chỉ nhờ vài câu hỏi, thì chị ấy chắc là Sherlock Holmes mất.

“Ê, đừng méo máo nữa Tohno. Không xuống căng-tin nhanh là hết chỗ ngồi đấy.”

”À—không, tao—

—Tao không ăn đâu. Tao sẽ mua bánh mì ở cổng trường và ăn một mình.”

“Thế á? Thôi kệ mày vậy.”

Arihiko đi xuống căng-tin.

Tôi cũng đứng dậy và đi thẳng đến phòng trà đạo, chắc Senpai đang ở đó rồi.

28. Ciel Route - Chương 28: Cầu Vòng (2)

...Tôi đứng trước cửa câu lạc bộ trà đạo.

Tất nhiên, tôi đã mua sẵn đồ ăn trước khi đến đây.

Cốc-cốc.

Tôi gõ cửa.

Có tiếng sột soạt bên trong, và bước chân người đang đi lại.

“Vâng, ai đó ạ?”

Giọng Senpai từ đằng sau cánh cửa.

“Là em đây. Senpai ơi, chị ăn trưa với em được không?”

...Không có tiếng trả lời.

“Senpai, ăn trưa nào.”

“...Chị không ăn với em đâu, Tohno-kun.”

Giọng chị ấy nghe không vui chút nào.

Làm sao bây giờ nhỉ,

“Em có mua bánh mì cà ri đây.”

Tôi tung vũ khí bí mật ra.

“Tohno-kun, em tưởng có thể mua chuộc được chị bằng đồ ăn hả?”

Senpai la lên.

...Xem ra cái bánh mì giá không nổi 100 yen này không có tác dụng rồi.

“...”

Chậc. Cố nài nỉ chắc chỉ khiến chị ấy bực mình thêm, có lẽ tôi nên bỏ đi thôi.

—Và rồi,

“Thôi thì, chị sẽ ăn một chút vậy.”

Chị ấy mở cửa và đứng chặn trước mặt tôi.

“Se, Senpai—?”

“Xem ra vừa rồi chị hơi quá đáng với em. Hành vi đuổi khách thì không được lịch sự cho lắm, nhỉ Tohno-kun.”

Chị ấy lẩm bẩm lời xin lỗi với bộ mặt đỏ rực.

“Senpai ơi, như vậy là chúng mình ngồi ăn cùng nhau được rồi ạ?”

“....Ừm, em muốn hiểu như vậy cũng được. Nếu em thích nơi này đến vậy, thì hãy vào đi.”

Senpai bước vào phòng trà đạo.

Nổi gót chị ấy, tôi cũng đi vào.

Tôi và Senpai cùng ăn trưa.

Dù lúc trước tôi tưởng rằng Senpai đang rất giận, nhưng hóa ra không phải vậy.

“....Senpai này, Arikiko nói rằng chị đang giận em? Tại sao ạ?”

“A—không, chị không giận em đâu. Cái này hơi khó giải thích chút...Có lẽ là do em quá vô tâm thôi?”

”....Đợi chút đã Senpai. Bình thường chị đã là người khó hiểu rồi, nhưng hôm nay còn hơn thế nữa. Nếu chị giận vì em vô tâm, vậy thì cũng bình thường thôi, nhưng tại sao chị lại nói là ‘có lẽ’?”

Hay là chị không hiểu cảm xúc của bản thân ư Senpai?”

Chị ta thở dài.

“Chị không rõ nữa. Thường thì chị cũng chẳng hiểu được chính mình.”

Senpai như đang hối lỗi.

“—Có lẽ, chị ghét chính bản thân mình.”

“...Senpai?”

Senpai ngồi im lặng mà không hề nhìn đến tôi.

Sau một thoáng im lặng, chị ấy chợt nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Mà này Tohno-kun.”

“....Vâng?”

Ngồi thẳng lưng, tôi nhìn lại chị ấy.

...Tôi biết chắc chị ấy sắp hỏi một chuyện rất quan trọng.

“Dạ...chuyện gì thế, Senpai?”

“Chị có thể ăn cái bánh mì cà ri đó được chứ?”

“S, sao tự dưng chị lại hỏi thế!? Em tưởng không thể mua chuộc chị bằng đồ ăn cơ mà!?”

“Cái đó không liên quan. Tohno-kun, lúc trước em hứa sẽ đưa cho chị, giờ hóa ra là hứa cuội hử!?”

...Giờ thì Senpai cấu rồi.

Vừa rồi tôi chỉ đùa thôi, ấy thế mà chị ấy nghiêm trọng hóa như vậy cơ đấy.

“....Vâng, vâng, em hiểu rồi. Xin hãy nhận lấy lễ vật của bầy tôi, thưa Công nương.”

Tôi đưa cái bánh mì qua.

Nhìn lại, tôi chỉ còn mỗi một miếng bánh mì xúc xích.

“Tuyệt!” Senpai thích thú đón nhận.

...Chị ấy là trẻ con chắc?

“Vậy thì chị sẽ nhường lại cho em một chút hamburger vậy. Của em đây.”

Senpai bẻ đôi một chiếc bánh từ trong hộp cơm trưa của chị.

“...”

Xem ra tôi buồn bán không có lãi rồi...

Sau khi ăn xong, chúng tôi giết thời gian bằng cách uống trà.

Cảm giác thật êm đềm.

Giống như sự có mặt của chúng tôi không ảnh hưởng gì đến nhau, mỗi người chìm trong một thế giới riêng của mình.

Chỉ có bình lặng.

Giống như hai người bạn cùng giới tính, chúng tôi để mặc thời gian trôi qua như thế.

“À này, Tohno-kun.”

“Dạ? Chuyện gì vậy Senpai?”

“Chị đã nghi ngờ vụ này từ lâu rồi, có phải kính của em là kính không số, đúng không?”

“...Ái chà, chị quả là nhạy bén đó Senpai. Đúng là em không bị cận.”

“Chị biết mà.” Senpai gật đầu.

“Này, Tohno-kun, chị có thể nhờ em một chút được không?”

Senpai nhìn một cách chờ mong vào mắt tôi...Không phải, mà là vào cặp kính này.

“Em có thể bỏ kính ra được không, chỉ một chút thôi.”

“___”

Rắc rối đây.

Bỏ kính ra tức là lại thấy những ‘đường chết’ đó, và hơn nữa—tôi không muốn thấy ‘cái chết’ của chị ấy.

“Em không làm được. Xin lỗi chị, nhưng em chưa bao giờ bỏ kính trước mặt người khác cả. Nó giống như một lời thề độc rồi, nên em đành từ chối vậy.”

Tôi trả lời ngắn gọn.

Senpai thở dài thất vọng.

“Chà, nếu em đã nói vậy, thì thôi.”

“Vâng, bởi vì tám năm qua, em chưa bao giờ—”

...chưa bao giờ bỏ kính ra trước mặt ai khác, nhưng.

“___”

Phải rồi. Lần đó.

Bằng chính đôi mắt này.

Tôi đã thấy cái chết của rất nhiều, rất nhiều thứ.

“—Tohno-kun ơ?”

“À—vâng, chị hỏi gì đấy ạ?”

“Em nói vậy tức là sao? Tự dưng ngồi ngây ra như thế, giờ nghỉ trưa sắp hết rồi đó.”

“...Ồ, đúng rồi nhỉ. Em tưởng còn 10 phút nữa cơ.”

“Nãy giờ em ngồi mông lung như vậy hết 10 phút đó.”

Senpai thu dọn cốc chén.

“Hừm.... Mất tận 10 phút liền cơ á...?”

Ngĩ ngợi thêm cũng chẳng ích gì, tôi giúp Senpai dọn dẹp đồ đạc và rời đi.

Giờ học đã kết thúc và tôi lại có thời gian rảnh rồi.

Tôi nhanh chân chạy đến phòng trà đạo.

Khi tôi đến nơi, Senpai đang đặt tay lên cửa.

“Senpai!”

“A, Tohno-kun đấy à. Em chưa về nhà sao?”

“Chưa a. Em định tán chuyện với chị một lúc. Có phải chị vào uống trà bây giờ không ạ? Em muốn ngồi cùng.”

“Không đâu, chị phải về nhà bây giờ. Chị có chút việc, và quỹ của câu lạc bộ cũng hết tiền rồi.”

“—À em hiểu. Trà và đồ ăn vặt đều được mua bằng tiền quỹ.”

...Nhưng kể ra thì, một câu lạc bộ có đủ tiền quỹ để mua chùng ấy đồ ăn thì cũng tuyệt đó chứ.

“Rất tiếc là chị không thể uống trà cùng em...Tohno-kun này, hiện giờ em có bận gì không?”

“Em á? Giờ thì không ạ.”

“Vậy thì, em đi cùng chị cho đến cổng trường nhé?”

“Vâng, em rất vui lòng.”

Senpai toét miệng cười và gật đầu, rồi đi bên cạnh tôi.

Chúng tôi dành ra gần 5 phút đi cùng nhau đến cổng trường.

Không dă động đến chuyện gì nghiêm túc, chúng tôi đã đến nơi.

“Vậy thì, hẹn gặp lại chị vào sáng mai nhé Senpai.”

Giơ tay chào, tôi đi về theo hướng ngược lại với chị ấy.

“À này, đợi đã. Chị có chuyện cần hỏi em, Tohno-kun.”

“? Gì nữa ạ?”

“Sáng hôm qua, em có nói rằng em gặp ai đó trông giống chị. Chị hơi tò mò, nên muốn hỏi thêm chút xú.”

Đôi mắt chị ấy mở to đầy mong đợi.

....Nhưng về phần tôi, tôi chẳng muốn nhớ lại đêm kinh hoàng đó một chút nào.

“...Em xin lỗi, nhưng em không muốn nhắc đến chuyện đó nữa. Chỉ là sự nhầm lẫn của em thôi, nên chị hãy bỏ qua đi.”

Không dám nhìn thẳng vào Senpai, tôi tìm đại một cái cớ.

“Vậy sao?”

Senpai ngừng hỏi ngay lập tức.

”Nhưng mà em nhìn thấy người đó lúc đêm khuya, đúng chứ?”

...Tohno-kun này, chị nghĩ là em tuyệt đối không nên la cà vào buổi tối nhé. Những vụ giết người hàng loạt đó vẫn còn tái diễn. Nếu em đụng phải tên sát nhân đó, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm đúng không nào?”

“...Senpai, chị lo lắng vì em ra ngoài vào đêm khuya ấy ạ?”

—Phải. Em là người tốt bụng, nên em dễ bị dụ dỗ lắm.”

Trông Senpai như đang thực sự lo lắng.

“—.”

Sự quan tâm của chị ấy khiến tôi rất hạnh phúc.

“Cảm ơn Senpai nhé. Nhưng không sao đâu ạ, kể đứng sau những vụ án đó đã không còn ở đây rồi.”

“Ồ? Không còn? Ý em là sao?”

....Ấy chết, N qsr là bí mật của riêng tôi và Arcueid.

Tôi không thể giải thích chuyện này với Senpai được, và ngoài ra, nói ra thì cũng chẳng ích gì.

“À, vâng, chị nói đúng rồi ạ. Lang thang vào buổi đêm rất nguy hiểm.”

“...Từ giờ em đừng la cà vào buổi tối nữa nhé. Em không phải là học sinh hư mà.”

“À vâng ạ. Em không dám chắc mình là học sinh ngoan, nhưng em sẽ không ra đường vào buổi đêm nữa đâu.”

“....”

Senpai nhìn tôi chằm chằm.

—Chị ấy không tin tôi sao? Trông chị ấy chẳng có vẻ gì là bị thuyết phục cả.

“...Ra là vậy. Thôi thì, em hứa với chị.”

Tôi chìa tay ra.

“Em vẫn còn nợ chị từ lần đó, Senpai. Nên em sẽ làm theo lời chị, em hứa đó.”

“Ừm....em muốn bắt tay ấy hả?”

“Vâng ạ. Chúng ta đã quá cái tuổi ngoắc tay rồi mà, nên bắt tay là hợp lí nhất.”

“....”

Sau một hồi cân nhắc, Senpai nắm lấy bàn tay tôi.

“Chị đồng ý. Em hứa rồi đó nhé, Tohno-kun.”

Chị ấy lắc tay tôi lên xuống.

“Vậy thì, chào tạm biệt nhé. Hẹn gặp lại ở trường vào sáng mai.”

Chìm trong ánh nắng chiều, Senpai đi mất.

Sau khi nhìn chị ấy đi khuất, tôi cũng quay gót đi.

Tôi đi trên con dốc dẫn lên biệt thự.

Vẫn còn chưa đến 6 giờ chiều.

Một tiếng nữa mới tới bữa tối, nên chắc tôi sẽ giết thời gian trong phòng riêng—

—Bữa tối đã xong, và đêm đã buông xuống.

Hiếm khi thấy Akiha, Hisui và Kohaku cùng ngồi trong phòng khách, nên tôi ngồi uống trà và tán gẫu cùng họ.

“Vậy à? Tôi lại thích loại thứ hai hơn là loại thứ nhất. Tôi nghĩ vị của nó thanh hơn.”

“Cũng khó đánh giá đấy. Sự khác nhau trong mùi vị của chúng là khá rõ ràng, nhưng mỗi người lại có gu riêng. Nhưng này Kohaku, cô thích trà Nhật Bản hơn, đúng chứ? Tôi nhớ là Hisui thích trà đen Anh quốc.”

“Hisui-chan (1) không để ý đến mùi vị như vậy đâu. Trông con bé có vẻ kĩ tính thế thôi, chứ thật ra Hisui-chan rất—”

“Này Nee-san.”

“—kĩ tính đúng như bề ngoài đó. Cậu biết mà Shiki-san, Hisui-chan làm việc gì cũng khéo léo, bất kể là lau dọn hay khâu vá.”

Kohaku-san đột nhiên quay sang bắt chuyện với tôi.

Cái lườm mắt của Hisui cũng hơi hơi đáng sợ.

“...Tại sao tự dưng chị lại nói với tôi chuyện này thế Kohaku-san?”

“Bởi vì Hisui-chan là người hầu của riêng cậu. Tôi nghĩ chắc cậu chủ cũng rõ về sự khó tính của con bé rồi mà nhỉ?”

“Ồ, thì—”

Tôi liếc nhanh về phía Hisui.

“...”

...Hisui chỉ im lặng đứng đó, giống như đang chịu đựng.

“—Không, tôi lại nghĩ Hisui khá dễ tính. Cô ấy dọn dẹp mọi thứ mà tôi bày bừa ra, và khi tôi về muộn, cô ấy cũng không cáu giận gì cả.”

“Này Nii-san, anh có biết là bất cứ ai không tuân thủ giờ giấc đều đáng bị ăn mắng không?”

“...Anh biết, nhưng chẳng phải 8 giờ tối là quá sớm hay sao? Anh không phải là trẻ con, nên có thể lùi lại đến 10 giờ được chứ.”

“Em không đồng ý. Chẳng có lí do gì khiến anh phải ra đường vào buổi tối cả. Anh có tham gia câu lạc bộ nào đâu.”

“...Hừm.”

Tôi chẳng nghĩ ra được lí do gì để phản bác Akiha nữa.

Nếu một đứa rối rĩ như tôi lại về nhà vào đêm khuya thì chỉ có thể là do tôi đi chơi lãng nhăng.

“Akiha-sama nói đúng đấy Shiki-san. Đạo này ngoài kia rất nguy hiểm, nên cậu đừng ra ngoài vào ban đêm nữa, được chứ ạ?”

“—Nguy hiểm, ý cô là vụ giết người hàng loạt đó á?”

“Vâng.”Kohaku gật đầu.

...Tôi suýt nữa thì bật cười.

Tên hung thủ, N qsr, đã bị tiêu diệt rồi.

Nhưng chỉ có tôi và Arcueid biết chuyện này. Những người khác chắc hẳn vẫn đang rất lo sợ.

“Sáng nay người ta lại phát hiện một nạn nhân mới ở phố buôn bán. Cậu có biết đó là nạn nhân thứ mười một chứ, thứ mười một cơ đấy.”

“...Oa, mười một? Ghê thật, bằng cả một đội bóng đá—”

—Đội đã.

“Kohaku-san!”

“Dạ?”

“Cô vừa nói thật đấy à?”

“Vâng, thật mà. Ngay trên bản tin sáng nay. Có vẻ như vụ sát hại diễn ra vào đêm qua, nhưng cũng giống như các nạn nhân trước, cô ấy bị hút sạch máu.”

“Cái—”

Quá kì lạ.

Bởi vì N qsr đã chết rồi.

Làm sao một kẻ đã chết từ hai ngày trước lại giết được người vào hôm qua?

“Không thể được—”

Hắn chưa chết sao?... Không, không thể có chuyện đó. Hắn chắc chắn đã xong đời rồi.

Vậy thì, tại sao—

“—”

Chắc là.

Nếu tên vampire đó đã biến mất rồi, nhưng những vụ giết người vẫn xảy ra..

Vậy thì, vampire còn lại duy nhất trong thị trấn này là cô ấy—

(1) -chan là kính ngữ thể hiện sự thân mật giữa nữ giới với nhau, nhưng cũng có thể dùng để gọi thú cưng, hoặc người yêu là nam giới.

29. Ciel Route - Chương 29: Cầu Vòng (3)

“Chúc ngủ ngon, Shiki-sama.”

“...Ừ, chúc ngủ ngon, Hisui.”

Cánh cửa khẽ đóng lại, còn lại một mình tôi trong phòng.

“.....”

Lại có thêm nạn nhân mới.

Nạn nhân bị sát hại bởi vampire.

“Đó chắc không phải là...Arcueid chứ?”

Cô ấy đã nói rằng mình không hề uống máu, và hơn nữa—tôi không nghĩ rằng một cô gái tốt bụng như vậy lại đi làm chuyện đó.

Dù mới chỉ ở cùng cô ấy hai ngày, nhưng tôi tin chắc rằng cô ấy sẽ không làm hại đến người vô tội.

Thân hình gầy gầy, gương mặt mỉm cười rạng rỡ đó...cô ấy không thể nào đi hút máu người ta rồi vứt xác họ như rác rưởi được.

“—Nhưng...”

Nhưng, nạn nhân mới vẫn xuất hiện.

“....Mình sẽ đi tìm cô ta rồi hỏi cho ra nhẽ.”

Nói lớn cho bản thân nghe thấy, tôi quyết tâm hành động.

Tôi mang theo con dao từng dùng để hạ sát N qsr và lên ra khỏi biệt thự.

Chạy xuống thị trấn, tôi bắt đầu đi tìm Arcueid.

Buồng phổi như muốn nổ tung.

Tôi ngừng chạy và thở lấy hơi.

Nãy giờ chạy không ngừng nghỉ, giờ tôi chỉ biết thở hồng hộc như muốn hút hết oxy vào trong lồng ngực.

Tiếng thở khò khè vang vọng.

...Chết tiệt, cứ thế này thì không thể tìm thấy cô ấy.

Tôi chạy đến nhà cô ấy, rồi đi lòng khắp nơi, nhưng không thấy bóng Arcueid đâu cả.

“....Đáng ghét thật...Lúc mình không cần cô ta thì cô ta luôn bám theo, còn lúc cần đến cô ta thì....!”

Tức tối, tôi gào lên.

Đã tìm trong 4 giờ liền rồi. Giờ này là gần nửa đêm, nhưng vẫn không hề có dấu vết gì của Arcueid.

...Không hiểu tại sao.

Không rõ vì sao, tôi lại ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần muốn tìm cô ấy là sẽ thấy ngay.

Tôi muốn gặp cô ấy, và khi chúng tôi chia tay nhau, cô ấy chẳng phải đã nói “Gặp lại anh sau” hay sao.

“Khốn thật....Arcueid, cô đi đâu rồi...!”

Tức phát điên lên rồi.

Tôi càng nghĩ sẽ sớm gặp cô ấy bao nhiêu thì càng vô vọng bấy nhiêu. Cảm giác này đang giết chết tôi từng chút một.

“....Mình...đã nghĩ...sẽ gặp lại cô ấy nữa mà....”

—?

Gì thế này?

Giống như... tôi đã yêu cô ấy rồi.

“—Nhưng điều đó—”

“—Thật ngu ngốc.”

Tự nỗ lực cười méo mó, tôi cố quên đi ý nghĩ đó.

“....Mình sẽ kiểm tra nốt công viên xem sao, nếu vẫn không gặp cô ta, thì đi về nhà thôi.”

Hít một hơi dài, tôi đi về phía công viên.

Hai đêm trước.

Công viên đó, nơi đã có quá nhiều chuyện xảy ra, nơi tôi đã chia tay với Arcueid.

“—Hừm?”

Có điều gì đó không ổn.

“....Cột đèn đường tắt hết rồi.”

Dưới ánh trăng, công viên trở nên hiu quạnh hơn bình thường.

“Hừm....chẳng lẽ là mất điện?”

Tôi nhìn quanh quất.

...Tất cả các cột đèn bên ngoài công viên đều chiếu sáng như bình thường.

Chỉ có cột đèn ở bên trong là ngừng hoạt động.

—Keng—

“Ồ—Tiếng gì vậy?”

Tôi nghe thấy tiếng động.

Tiếng kêu leng keng như kiếm chạm nhau.

“__”

Tò mò quá.

Không dám nói chắc, nhưng giữa đêm khuya thế này, nếu có trận chiến diễn ra, thì tôi đoán rằng đó có liên quan đến Arcueid.

“....Được rồi.”

Cố không gây tiếng động, tôi tiến lại gần nơi phát ra âm thanh.

“—!”

Có hai bóng người.

Một người không rõ mặt, đang mặc áo choàng đen. Nhưng tôi biết rõ người kia là ai.

Áo trắng tinh, và mái tóc vàng sáng rực ngay cả trong ánh trăng mờ.

“....Arcueid...!”

Arcueid đang bị tấn công bởi người áo đen kia.
Người áo đen đang cầm thứ gì đó giống như kiếm, và trận chiến hết sức quyết liệt.
Kiếm trong tay, kẻ đó lao thẳng về phía Arcueid.
Arcueid gạt thanh kiếm đang nhắm vào tim mình và vỗ nhẹ vào ngực đối thủ.
Chỉ thế thôi,
kiếm thủ bị đánh văng như quả bóng đá.
R-rầm, lặn, lặn, lặn.
Tiếp tục lặn trên con đường lát gạch, kẻ đó cố giảm sức rơi.
Không, phải nói đúng hơn,
hắn đang lặn về phía tôi.
“...?”
Tối mịt mùng khiến tôi không nhìn rõ, nhưng bóng người trước mặt tôi dường như đã đứng dậy.
“Khụ—!”
Giọng nói sắc và gọn như mũi dao.
“Ha...y.”
Bị ấn tượng bởi màn trình diễn của hắn, tôi lỡ buột miệng khen.
Ngay lập tức,
kiếm thủ ngừng cử động.
“Bị lộ rồi sao—?! ”
Bóng đen nhận ra sự có mặt của tôi.
Và rồi—hắn đâm kiếm thẳng về phía trước.
“—Ồ?”
Lưỡi kiếm nhắm trực tiếp đến cổ họng tôi.
Nhanh. Nhanh như bay, chuẩn xác, hơn hết thấy đám thú của N qsr.
Tốc độ này phải ngang với Arcueid khi cô ấy xé vụn đàn thú ra.
Lưỡi kiếm chạm đến cổ tôi.
—Thịch.
Tim tôi đập mạnh như gõ búa.
Tôi không kịp nghĩ đến chuyện né đòn; cái chết đã lấp đầy tư duy.
Nhưng, thanh kiếm đó không đâm thủng cổ họng tôi.
“Tohno...kun—?”

“—Sen, pai.”
Thanh âm của chúng tôi hòa lẫn với nhau.
Cả hai đều thốt lên vẻ không tin được—Ciel-senpai và tôi nhìn nhau sững sờ.
“Shiki, mau tránh xa ả đó!”

Arcueid thét lên từ phía xa.

“__”

Arcueid lao vọt đến.

Senpai trừng trừng nhìn tôi giống như người xa lạ—

—Và như thế, chị ấy quay lưng rồi chạy đi khuất.

“Tại....tại sao?”

Senpai bỏ đi rồi.

Bóng đen đó, là Senpai trong áo choàng sẫm màu. Là người mà hai ngày trước đã cứu mạng tôi sau khi tôi bị công kích bởi con quạ của N qsr.

Nhưng —Senpai, chị ấy đã không thừa nhận đó là mình, vậy tại sao—

“Shiki—!”

...Bất chợt tôi thấy Arcueid đã đứng trước mặt mình rồi.

“A—Ar, cueid—”

“Anh không sao chứ!? Nó có làm anh bị thương không?”

Arcueid nhìn tôi đầy giận dữ giống hệt cái nhìn của Senpai vừa rồi.

Nhưng cái đó không quan trọng.

“Chị ấy có làm tôi bị thương hay không á?”

Tôi sờ tay lên cổ.

Nhói đau.

Ngón tay vừa chạm vào đó giờ đã có dấu đỏ.

Lưỡi kiếm của Senpai đã cắt qua cổ họng tôi đúng vài milimet.

“....Rất cuộc chuyện gì, vừa xảy ra? Tại sao? Senpai lại tấn công tôi?”

Tại sao—phải, tại sao chị ấy lại nhìn tôi như thế?

“Anh còn phải hỏi nữa à? Anh vừa thấy chúng tôi cố giết nhau rồi đó. Ắ là một sát thủ hoạt động bí mật, nên muốn thủ tiêu anh vì đã chứng kiến sự việc chứ sao.”

Arcueid thản nhiên nói.

”—Giết lẫn nhau ư....tại sao?

Vì cái gì—mà cô và Senpai phải ra nông nổi này?”

Hoàn toàn sững sờ, tôi chỉ thốt lên được những lời đó.

Tôi không hề định hỏi câu đó. Tôi muốn hỏi cô ấy—hỏi Arcueid về chuyện khác, đó mới là lí do tôi tìm đến đây.

“...Tôi không hiểu nổi. Tôi chỉ muốn tìm cô thôi mà, nhưng tại sao—tại sao cô và Senpai phải giết nhau?”

“Ồ? Shiki này, anh tìm tôi á?”

”—Đúng thế. Tôi muốn hỏi một chuyện, nên tôi tìm đến cô—tại sao lại thành ra như thế này?

...Tôi không hiểu gì cả. Đầu óc tôi chẳng nghĩ được gì hết. Xin cô—hãy nói rõ cho tôi biết, Arcueid.”

“À, chỉ là tôi giao chiến với con ả bên Nhà Thờ thôi mà. Cũng chẳng can hệ gì đến anh đâu, nên cứ quên bém đi nhé Shiki.”

“—Có liên quan chứ. Nhưng tôi muốn biết ‘Nhà Thờ’ tức là sao đã. Giải thích làm sao cho tôi hiểu đi.”

Arcueid không đáp ngay,

Cô ấy ngẫm nghĩ một lát rồi mới gật đầu, “Được chứ.”

“Bởi vì anh tỏ ra lo lắng như thế nên tôi mới nói thôi. Chuyện này chẳng liên quan gì đến anh, nên anh có chắc là muốn nghe không đó?”

“Tôi chắc. Dù nó có thế nào đi nữa, tôi cũng không ngại đâu.”

“Ồ? Nhiệt tình ghê nhỉ. Tôi lại muốn biết tại sao anh đi tìm tôi cơ.”

“...Nào nào, trả lời tôi trước đã. Tôi muốn biết nguyên do.”

“Hừm.”

Arcueid tự dừng câu có. Tôi chẳng biết tại sao nữa.

...Cổ tôi vẫn còn rất.

Senpai—Ciel-senpai đã chìa mũi gươm về phía tôi.

Giờ tôi chỉ muốn biết tại sao chị ấy làm thế.

”...Thôi vậy, tôi sẽ nói cho anh biết.

Các Tổ Phụ luôn cố hết sức để che giấu sự tồn tại của bản thân.

Để tồn tại, những tên vampire này phải hút máu người, cho nên chừng nào chúng còn sống thì vẫn còn có những nạn nhân. Nhưng những câu chuyện về vampire lại không phổ biến cho lắm. Anh có biết tại sao không?”

“...Arcueid này. Tôi có hỏi về vampire đâu.”

”Giời ơi, tôi đang cố giải thích mọi chuyện cho có thứ tự đó, nên này Shiki, lần sau phải trả lời tôi, rõ chứ?

Thử nghĩ xem, khi vampire giết người, chúng đều cố gắng che dấu hành tung khỏi mắt người thường như các anh. Để ngụy trang và khiến chúng trông bình thường như bao người khác, chúng không ngại ngần sử dụng phép thuật hay các phương thức tương tự thế.

Anh biết vì sao chứ?”

“...À thì, chắc bởi vì loài người cũng có trí tuệ nhất định. Nếu chúng tôi biết về sự tồn tại của những con quái vật đó và nơi chúng ẩn náu, chúng tôi sẽ ra tay ngay. Cho dù con người có yếu ớt đi nữa, chúng tôi vẫn còn có cảnh sát. Nếu biết rằng có vampire, con người sẽ đề ra các biện pháp phòng chống ngay. ...Và rồi người ta sẽ không ra đường vào buổi đêm như bây giờ nữa. Tôi đoán vampire giấu mình vì như vậy có lợi cho chúng hơn.”

”—Hừm, anh nói cũng không sai, nhưng cảnh sát chỉ là một công cụ luật pháp để khống chế chính con người mà thôi. Trong mắt chúng tôi thì bọn họ chẳng có tác dụng gì cả.

Nhưng đúng là vampire cần giấu mình để bảo vệ sự an toàn của chúng.

Shiki này, vampire vốn đã có thiên địch rồi. Một tổ chức sát thủ có sức mạnh vượt trội chúng.

...Các dị sinh vật khác cũng cần giữ hành tung bí mật, nhưng riêng với vampire, bị lộ diện đồng nghĩa với án tử hình.

Ngay cả khi một vampire lập một vương quốc riêng trong rừng rú, tránh xa tầm mắt của con người, thiên địch của chúng vẫn sẽ nhận ra nếu như số lượng nạn nhân cứ tiếp tục tăng.

Vampire cố giấu kín sự tồn tại của chúng chỉ đơn giản vì tự bảo vệ chính mình thôi. Chúng giấu xác nạn nhân không phải vì sợ bị con người phát giác, mà sợ bị thiên địch tìm thấy đó.”

“...Thiên địch...của chúng...?”

Cô ta đang nói đến những kẻ chuyên chiến đấu chống lại vampire.

...Giống như Senpai, người vừa ra tay với Arcueid.

“...Những kẻ đó... không phải là con người à?”

“Anh nói cái gì thế? Thiên địch của chúng chính là loài người các anh chứ còn sao nữa.”

“—? Thiên địch, bọn tôi á?”

”Đúng thế. Đã từ rất lâu rồi, con người đã dùng đến ma thuật, bí pháp, và nghi lễ để thành lập những tổ chức có nhiệm vụ tiêu diệt những dị sinh vật mang hình dáng con người.

Đứng đầu trong số đó là giáo hội Thiên Chúa giáo—niềm tự hào của Vatican, những Kẻ Trừ Tà. Trong mắt Nhà Thờ Công giáo, bất cứ thứ gì “không phải con người” đều là sự ô uế.

Có rất nhiều nhóm tôn giáo trên thế giới, nhưng Nhà Thờ Công giáo có thái độ thù địch với vampire hơn cả.

Anh biết đấy, đến mức mù quáng luôn. Bọn chúng toàn là lũ điên, tôi chẳng muốn dính dáng vào đâu.”

Arcueid thở dài.

”Giờ chắc anh đã hiểu tôi muốn nói gì rồi.

Kẻ vừa định giết anh là một thành viên của một tổ chức bí mật có nhiệm vụ giết sạch dị giáo.

Tổ chức đó, Chi Hội Mai Táng, là một nhóm trong Nhà Thờ. Không dùng đến thuyết pháp, bọn chúng chỉ cậy vào sức mạnh. Những kẻ trừ tà đó thực chất là thích khách chuyên nghiệp.

Do sự tồn tại của chúng đã phản lại tôn chỉ bác ái của đạo Thiên Chúa, nên chúng luôn hoạt động bí mật. Chúng là một phân bộ lẻ ra không được tồn tại dưới sự chỉ đạo của Giáo hội, nên chúng sẵn sàng giết chết nhân chứng ngay lập tức.

Con ả đó—có vẻ như đã được đổi tên thành Ciel, chắc ả ta đến đây để săn lùng vampire. Năng lực cảm ứng của ả đối với ‘kẻ đó’ còn mạnh hơn tôi rất nhiều.”

Arcueid trả lời bằng giọng bực tức.

30. Ciel Route - Chương 30: Cầu Vòng (4)

“...”

Tôi không biết đáp sao.

Senpai—là một người trừ tà chuyên đi săn vampire—tôi không tin nổi tai mình nữa.

Bởi vì Senpai thật quá ư tốt bụng.

chị ấy không thể giết—chị ấy không thể nào làm điều nhẫn tâm đó, không như tôi—

“—Cô nói dối. Arcueid, cô nói dối. Bởi vì Senpai học cùng trường với tôi. Tại sao cô có thể nói chị ấy là thành viên của Nhà Thờ gì đó...!?”

“Này này. Shiki, anh biết con ả à?”

Arcueid tiến lại gần, giống như sẽ nện cho tôi một trận nếu tôi dám gật đầu.

“Tất nhiên! Chị ấy là học sinh lớp 12 ở trường tôi, tôi đã quen chị ấy từ năm lớp 10 rồi—”

—Từ năm tôi lên lớp 10?

“—H—ó?”

....Có điều gì đó không đúng.

Giờ nghĩ kĩ lại, tôi quen chị ấy từ bao giờ nhỉ?

Tôi còn chẳng rõ chị ấy học lớp nào.

Tôi cố nhớ—nhưng chẳng có kí ức nào từ trước khi tôi giúp chị ấy sửa lại hàng rào.

—Cảm ơn em nhé, Tohno-kun.

Bởi vì chị ấy mỉm cười với tôi.

Không biết tại sao, tôi lại nghĩ mình đã quen chị ấy từ lâu lắm rồi.

“—Không—thể nào.”

Đầu tiên, điều lạ lùng nhất là...

Ai cũng gọi Senpai là “Ciel”, nhưng chưa từng ai gọi chị ấy bằng họ.

Chị ấy chỉ tên là Ciel,

tại sao không một ai nghi ngờ chuyện này?

“Arcueid—về Senpai...về người đó, chị ấy là ai...”

“Tôi vừa nói với anh rồi đó thôi? Ắ là thành viên mới của Chi Hội Mai Táng, mới gia nhập được tám năm nay thôi, nhưng chắc là có kĩ năng đặc thù. Ắ được giao số hiệu đẹp nhất trong số các mật vụ, số Bảy.”

“—”

Tôi không hiểu hết lời Arcueid nói.

Nhưng, số bảy đúng là một con số hoàn mỹ.

Một con số bị cô lập khỏi những kẻ khác.

Trong sự tách biệt của riêng mình, nó chẳng biết đi về nơi đâu.

Cô độc, cô quả. Bởi sự hoàn hảo của con số này, nó được Kinh Ngụy tác đánh đồng với sự bất tử.

...Tôi chẳng hiểu gì, nhưng,

không rõ lí do, những lời đó cứ vang lên trong đầu tôi.

”...Đúng thế đó, mọi thành viên của Chi Hội Mai Táng đều rất thiện nghệ, nên chắc là ả đã dùng kĩ năng tinh thần lực đối với tất cả học sinh trường anh rồi.

Tôi đoán ả cần cái mác học sinh làm vỏ bọc. Cũng dễ thôi, các anh còn không đề phòng cơ mà.”

“....Kĩ năng tinh thần lực....như kiểu thôi miên á?”

“Đúng thế, nó không thể là một mệnh lệnh quá phức tạp được. Chắc ả ta chỉ dùng đến một đề xuất đơn giản kiểu như, ‘Đừng nghi ngờ Ciel.’”

....Ra là vậy.

Tôi luôn cảm thấy ngay từ đầu có gì đó không ổn, nhưng chỉ cần nhìn vào mắt chị ấy, mọi nghi ngờ đều vụt biến.

Cảm giác như sự có mặt của Senpai là rất tự nhiên,

chẳng phải đó là một nét đặc trưng của chị ấy sao?

”...Tôi hiểu rồi, nhưng tôi còn một câu hỏi nữa.

Cô nói rằng Senpai thuộc về Chi Hội Mai Táng gì gì đó, nên chị ấy mới tấn công cô? Những người đó chỉ diệt trừ vampire ác thôi đúng không? Tức là—vốn không có lí do gì để cô và chị ấy giao chiến, đúng chứ?”

—Họ chỉ tiêu diệt....vampire...ác.

Ví dụ như, những kẻ hút máu người rồi vứt xác họ đi như rác rưởi.

“...Arcueid, cô—”

“Hử? Sao, tôi đã làm gì à?”

Arcueid nhìn lại tôi.

...Tôi không thể tưởng tượng nổi.

Tôi không muốn nghĩ rằng cô gái này, lại uống máu người ta.

Nhưng sự thực là, những vụ giết người đó vẫn tái diễn.

Thêm nữa, Senpai, một người trừ tà của Nhà Thờ, vừa cố giết Arcueid.

—“Này Arcueid. Đừng nói với tôi rằng vụ giết người hôm qua là do cô làm? Đó là lí do khiến cô và Senpai phải chiến đấu với nhau—”

Lấy hết sức bình sinh.

Tôi chậm rãi nói ra từng lời nặng như chì đó, giống như cầu hôn với người yêu.

“Này Shiki, anh đang nghiêm túc đấy hả?”

”Thực sự tôi không muốn tin chuyện đó chút nào. Nhưng vậy thì, ai là hung thủ? N qsr đã chết rồi cơ mà.

Tức là...chỉ còn lại...mỗi mình cô thôi, hả?”

...Vừa thốt những lời đó ra khỏi miệng, tôi liền hối hận ngay lập tức.

Tôi vẫn còn thích cô ấy.

Cô ấy đã cứu mạng tôi, và hai ngày đó đã đem lại cho tôi rất nhiều cảm xúc.

Nên—tôi không muốn chúng tôi phải chia li như thế này.

Nhưng, nếu cô ấy là hung thủ giết người, tôi—

—Và sau đó,

Bốp. Một quả đấm nện thẳng lên đầu tôi.

“Shiki ngốc này.”

“Ồ...Arcueid?”

“Bình thường thì còn lâu tôi mới nhẹ tay như thế, nhưng trông anh ngốc quá, nên tôi tạm tha đó.”

Cười thích thú, Arcueid bước lùi lại.

“Shiki, anh thật tốt bụng.”

“Cái—”

Tự dưng nghe thấy cô ấy khen vậy khiến má tôi đỏ rực lên.

“Và ngoài ra, anh cũng rất thành thực nữa. Tôi thích anh ở điểm đó đấy.”

Arcueid cười thật tươi.

Nhìn thấy cô ấy như thế—không ai có thể nghĩ rằng cô ấy lại hút máu người được.

“Arcueid, tức là—”

“Rồi rồi. Tôi không phải hung thủ. Kẻ giết người là một vampire khác, không phải tôi.”

“—”

Nút thắt trong lồng ngực tôi tan biến.

Tôi rõ rồi—tôi biết mà, Arcueid không thể nào làm chuyện đó.

“Ra vậy—là một tay vampire khác.”

Thật nhẹ nhõm...Ấy, đợi đã.

“Này này Arcueid. Cô bảo đó là một vampire khác, nhưng chẳng lẽ vampire bây giờ nhiều đến thế sao?”

“Anh lắm nhảm cái gì thế? Chẳng có vampire nào mới xuất hiện hết.”

“—Cái...Nhưng mà N qsr đã chết rồi mà. Vậy thì làm gì còn ai đáng nghi nữa.”

“...À, ra là thế. Shiki này, anh nhầm to rồi đấy.”

Arcueid thở dài chán nản.

”Anh chưa rõ à? Vụ giết người hàng loạt mà anh nói chẳng qua chỉ là sản phẩm của một vampire duy nhất mà thôi.

Ngay từ đầu đã vậy, nên chẳng có vampire mới nào hết, và N qsr cũng chẳng can hệ gì tới chuyện này cả.”

—Ừa?

N qsr không có liên quan?

“Cái—ý cô là sao?”

”Thì tôi đã nói rồi đó... Bình thường anh thông minh lắm cơ mà, sao hôm nay ngốc vậy.

Nghĩ kĩ đi Shiki. Dù N qsr là một vampire, nhưng đã bao giờ hắn hút máu chưa?”

“Hút máu á? Hắn ăn thịt người thì có—ờ nhỉ.”

Tôi hiểu rồi.

Tại sao tôi lại quên mất điều quan trọng này nhỉ?

Tất cả các nạn nhân đều được phát hiện trong tình trạng bị rút cạn máu.

Nhưng Nrnvqsr khác hẳn.

Hắn không để lại bất cứ thi thể nào hết. Hắn ăn sạch xác người ta, không để lại dù chỉ một mảnh vụn.

Những người bị hắn ăn thịt trong khách sạn đó bị coi là mất tích, chứ không phải bị giết.

Tức là—đây là một kẻ hoàn toàn khác.

“Này. Thế thì vụ án hiện tại thì sao? Ai là hung thủ thực sự?”

“Hắn là một vampire khác với N qsr. Nói đúng ra, thì tôi đến đây để tiêu diệt hắn, và N qsr bám theo tôi. Là như vậy đó.”

—“Cái...Hóa ra ngay từ đầu N qsr vốn không phải mục tiêu của cô à....!?”

“Đúng. Tôi có bao giờ nói vậy đâu. Tôi là mục tiêu của hắn, nhưng hắn lại không phải là mục tiêu của tôi; kẻ mà tôi nhắm đến là tên sát nhân hàng loạt kia cơ.”

“Khi—”

Tôi hoàn toàn bất ngờ.

Nhưng—xem ra cô ấy hoàn toàn nói thật.

Cô ấy nói công việc của mình là tiêu trừ vampire, nên tôi cứ nghĩ đơn giản rằng N qsr là kẻ mà cô ấy muốn giết—

”...Vậy thì hóa ra việc tôi giết Nrnvqsr chỉ là vô nghĩa thôi à....!?”

“Không phải vậy đâu, anh đã bảo vệ tôi mà. À, nếu anh không giết tôi, thì anh cũng không cần phải đi theo tôi sau đó làm gì.”

“__”

Tôi thấy hơi nhức đầu rồi đấy.

“...Nói cách khác, những vụ giết người liên hoàn vừa rồi là do một vampire khác chẳng dính dáng gì tới N qsr hả...?”

“Đúng rồi đó. Nhưng đó là việc riêng của tôi, nên anh khỏi cần bận tâm. Nhưng mà, này.”

Nụ cười rạng rỡ, Arcueid ngược lên nhìn tôi, người vẫn còn đang chết lặng vì ngạc nhiên.

“Anh thấy đêm qua thế nào? Là ai tới?”

“Hớ?”

Cô ta hỏi đêm qua tức là sao?

Tôi chẳng hiểu cái quái gì cả.

Dù sao thì tôi là gã ngốc vừa hiểu nhầm lời của Arcueid, và tự làm mọi chuyện rối thêm, nên chắc chắn tôi chẳng hiểu cô ấy nói gì đâu, và—hớ?

Có phải Arcueid vừa hỏi tôi rằng đêm qua ai ghé thăm—?

“...Arcueid này. Khi cô nói ‘đêm qua’, ý cô là sao?”

“Hừm? Ờ nhỉ. Tôi nhớ là tôi đã gửi cho anh một Khiển Sứ Linh cơ mà.”

“Đợi đã, Khiển Sứ Linh là cái quái gì cơ?”

“À, thì là một dạng sinh vật ma pháp giúp anh mơ thấy thứ mà anh ham muốn nhất. Anh là con trai, nên tôi đã gửi cho anh một nữ yêu tinh. Giấc mơ đó đẹp chứ hả?”

“Tôi—”

Giấc mơ đẹp? Chính là...

Tôi nhớ lại giấc mơ chân thật đó và mặt tôi nóng ran.

“Hóa ra là tác phẩm của cô—!”

Arcueid cười còn tươi hơn nữa.

—Bố khỉ.

Nếu tôi cứ im đi thì mọi chuyện coi như xong, nhưng vì tôi phản ứng quá kịch liệt—

“A, như vậy là anh nhận được rồi. Thế, giấc mơ đó như thế nào? Khiển Sứ Linh đó sẽ hiện thành hình dáng mà anh thèm muốn nhất, nên chắc chắn là rất tuyệt đó, nhỉ?”

“Như thế nào á? Cái đó—”

—Thà chết tôi cũng không nói ra.

“Này Arcueid, cái này chẳng liên quan gì đến cô cả, để cho tôi yên đi.”

Tôi quay mặt khỏi cô ấy.

Nhưng Arcueid cứ nói “thôi đừng ngại” liên tục.

“Thôi nào, kể cho tôi nghe đi. Ít nhất thì anh có thể nói cho tôi rằng ai đã xuất hiện.”

Cô ta tò mò như trẻ con.

Mỗi khi tôi từ chối thì cô ta lại nhảy cẫng trước mặt tôi, giọng nài nỉ.

“...Xin cô đấy, quên chuyện này đi. Tôi chẳng muốn nhớ lại chút nào.”

Tôi không biết tại sao mình mơ thấy như thế.

Arcueid nói rằng đó là ham muốn lớn nhất của tôi, nhưng tôi không muốn chấp nhận điều đó.

“Ồ, hay giấc mơ đó là ác mộng nhỉ? Con bé thường thay đổi nội dung giấc mơ khi nó thích trêu chọc mục tiêu. Khiển Sứ Linh đó còn khá non nớt, nên chắc là vậy đó.”

Arcueid lẩm bẩm thành lời.

“....? Thay đổi nội dung giấc mơ? Ý cô là sao?”

“Tôi muốn nói rằng con bé diễn giải ước vọng của anh theo cách hiểu của nó. Khiển Sứ Linh mà tôi gửi đến chỉ là một đứa bé, nên chắc nó thích đùa cợt.”

—Ra là vậy.”

...Phù.

Phải rồi, giấc mơ đó—không thể có chuyện đó là thứ tôi thèm muốn được.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy là sự trong sạch của tôi đã được minh chứng, nhưng—

“Arcueid này. Tại sao cô lại gửi cho tôi thứ đó? Như vậy là quấy rối đó.”

”Hừm. Ai thèm quấy rồi anh.

Tôi gửi Khiển Sứ Linh cho anh là để cảm ơn anh đã đánh bại N qsr. Tôi thực sự biết ơn anh đó, nên tôi nghĩ rằng đó là một cách tốt để làm anh hài lòng.”

“Cảm ơn tôi?—À, tôi rất vui vì cô biết ơn tôi, nhưng...”

Nhưng dù sao đi nữa, tôi sẽ rất cảm ơn nếu cô không lặp lại mấy trò đó.

“Này nhé. Chẳng lẽ anh không thể chấp nhận lòng tốt của người khác được à?”

“...Này, cô có phải con người đâu, cô là vampire cơ mà.”

“...Đúng là thế...nhưng...”

Arcueid xụ hai vai xuống.

...Nói thế nào nhỉ...Chỉ cần liếc qua hành động của Arcueid là đọc được cảm xúc cô ấy.

Vui vẻ, giận dữ, cô ấy thay đổi nét biểu cảm quá ư nhanh chóng—một nét hấp dẫn riêng biệt.

...Tôi từng tự nhủ cô ấy là một vampire, nhưng...

cô ấy thật quá giống con người, đến mức làm tôi quên đi điều đó.

“A—đèn đường sáng trở lại rồi.”

Những cột đèn lúc trước tắt ngấm giờ đã rực sáng trở lại.

Công viên giờ sáng hơn rõ rệt.

“Xem ra ả ta đã gỡ bỏ màn chắn. Nó có tác dụng ngăn cản người ngoài tiến vào, nhưng anh lại vượt qua được.”

“Ồ? Ý cô là vụ mất điện vừa rồi là tác phẩm của Senpai sao?”

“Đúng, đó là 1 trong những kĩ năng nghề nghiệp của bọn chúng, để khiến người thường không can dự vào. Cũng chẳng can hệ gì tới chúng ta.

Mà này Shiki. Tôi muốn hỏi từ nãy rồi, thế quan hệ giữa anh và Ciel là như thế nào?”

“...Về Senpai? Tại sao cô lại muốn biết chuyện đó hả Arcueid?”

“Chẳng có gì hết. Tôi chỉ ghét ả ta thôi. Ban đầu tôi định gặp ả để trao đổi tin tức, ấy thế mà ả lại chọc tức tôi, và thế là thành ra giết nhau luôn.”

“G-giết nhau ư—tại sao cô lại phải làm thế? Senpai có phải là vampire đâu. Cô có lí do gì để ra tay cơ chứ?”

“Câu đó phải để tôi nói mới đúng. ả mới là người động thủ trước!”

“—Ồ?”

...Người rút kiếm ra trước, là Senpai sao?

“Đúng thế. ả nói đại loại như ‘Ta biết là vô ích mà, nội sự tồn tại của ngươi đã là báng bổ Chúa trời rồi’, và rồi ả tấn công tôi. Trông vậy thôi, chứ tất cả các thành viên của Chi Hội Mai Táng đều khát máu như vậy đó. Anh đừng để bị ả lừa gạt nữa nhé, Shiki.”

“Cái—”

Khát máu? Senpai thực sự—

—“Này Shiki. Anh đã bị ả ta đánh lừa suốt nhiều ngày qua đúng chứ? Vậy tại sao anh vẫn còn cố tin vào ả?”

Anh biết rõ rằng, ả chỉ lừa anh thôi, để đóng vai một người bình thường. Bị lợi dụng như thế, lẽ ra anh phải tức mới đúng?”

Arcueid lườm mắt với tôi.

“....”

Thật sự,

tôi cũng rất choáng váng khi biết rằng Senpai không phải người thường, giống như với Arcueid.

Nhưng, tôi không hề cảm thấy giận dữ. Senpai đã giúp tôi quá nhiều là đằng khác.

”Tôi—

....Dù cho tôi đã biết rõ về danh tính Senpai rồi, tôi vẫn gọi chị ấy là Senpai.

Ăn trưa cùng chị ấy, nói chuyện về những thứ vẫn vợ cùng chị và Arihiko, đi cùng chị đến cổng trường, tất cả đều rất vui.

Nên—tôi ước gì.

Tôi ước gì mình không tìm ra sự thật này.

“Shiki này. Rốt cuộc anh theo phe ai, tôi hay là con ả đó?”

Tôi bối rối quá.

Đôi mắt của cô ấy đang dồn ép tôi.

Giờ cô ấy trông chẳng giống con người nữa, mà giống thú ăn thịt đang rình mồi hơn.

Có vẻ như Ciel-senpai là kẻ thù không đội trời chung của Arcueid.

Vì thế nên cô ấy mới nhìn tôi bằng ánh mắt thù địch đó.

Cứ như hàm ý rằng, nếu tôi là bạn của kẻ địch của Arcueid, thì tôi cũng đối đầu với cô ta luôn.

“...Arcueid này...”

Tôi không trả lời được.

Tôi—

31. Ciel Route - Chương 31: Cầu Vòng (5)

Dù cho thế nào đi nữa....tôi—vẫn không thể coi Senpai là kẻ thù của mình được.

“...Senpai là người bạn tốt của tôi. Tôi không thể gói gọn chị ấy trong hai chữ kẻ thù hay đồng bọn được.”

“Anh nói gì cơ? Vậy thì đối với anh, tôi là gì?”

“Cô—cô là người mà tôi không thể bỏ mặc, và ừm...”

Tôi gãi gãi má.

Người mà tôi không thể bỏ mặc—và tôi quan tâm đến cô ấy theo một cách hoàn toàn khác với Senpai.

Đêm nay, tôi chỉ đơn giản đi tìm cô ấy thôi, ấy thế mà khi không có manh mối, tôi đã như phát rồ lên.
Giống như, lo lắng cho người mình yêu vậy.

“—Ồ.”

....Không, làm gì có chuyện đó!

Công nhận cô ta cũng xinh phết, nhưng tôi—

“Thôi đủ rồi, cô im đi! Cô hỏi cái đó để làm gì!?”

“Làm sao tôi biết được!”

Bị quát mắng mà không có lí do, cô ấy cũng quát trả lại tôi.

“Được lắm! Anh đừng có nhìn mặt tôi nữa nhé Shiki!”

“Này, đợi đã. Cô định đi đâu thế?”

“Không liên quan gì đến anh đâu. Đừng có bám đuôi tôi nữa!”

Cô ấy giận đến thế sao? Arcueid quay gót đi thẳng mà không thèm ngoái lại.

Bóng áo trắng khuất dần vào màn đêm.

“....Ồ này.”

Cô ta định đi đâu vậy?

“...Cô làm cái gì thế, cứ thế mà lơ tôi đi à?”

Hừ. Chính cô ta đã gửi Khiển Sứ Linh đến chỗ tôi, nên tôi mới là người có quyền giận hờn mới phải.

“...Mình lỡ nói gì khiến cô ta phật ý à?”

Tôi chẳng biết nữa.

Mà làm sao tôi hiểu được một vampire nghĩ gì cơ chứ.

“—”

...Arcueid tức tối bỏ đi một mình, và tôi đã hỏi xong điều mình muốn rồi, nên giờ tôi chỉ cần đi về ngủ một giấc là xong.

...Nhưng chân tôi không chịu nhúc nhích một bước.

Lí trí mách bảo tôi đừng đi, nhưng con tim lại không chịu làm vậy.

—Có lẽ người ta đã nói câu này cả triệu lần rồi,

rằng cảm xúc của yêu và ghét vốn không thể được lí giải bằng lí trí được.

“—Khỉ thật!”

Chết tiệt. Tại sao tôi lại không thể bỏ mặc Arcueid được chứ...!?

“Này Arcueid! Đợi tôi đã!”

La to lên, tôi liền đuổi theo Arcueid.

Arcueid rảo bước trên con phố.

Áo trắng nổi bật giữa màn đêm, ánh mắt nghiêm nghị, mái tóc vàng bông bênh trong gió.

Sao quá ư giống với lần đầu tôi nhìn thấy cô ta.

Không, có lẽ là...

Có lẽ giống như lần cô ấy đối đầu với N qsr.

...Không hiểu sao tôi có linh cảm xấu.

“Đợi tôi với, Arcueid!”

“—”

Arcueid tiếp tục đi mà không hề ngoái lại.

“Tôi đang nói chuyện với cô đấy. Ít nhất thì cô có thể nói cho tôi biết cô định đi đâu được không?”

“—”

Dĩ nhiên, Arcueid vẫn không thèm nhìn lại.

...Cứ thế này thì trông thật đáng hổ thẹn.

Tôi đành đi theo cô ấy trong im lặng.

Tiếng bước chân vang vọng trong đêm.

—Và rồi,

Arcueid bất ngờ đứng lại và xoay lưng.

“Đừng bám theo tôi nữa. Anh không cảm thấy rằng đi cùng tôi là quá sức với một người bình thường như anh hả?”

“—Nếu muốn đuổi tôi về, thì cô hãy nói rõ xem cô định làm gì.”

“...Chẳng cần hệ gì tới anh hết, mặc kệ tôi.”

Arcueid lại bỏ mặc tôi mà đi.

...Khỉ thật.

Vẫn không có tiến triển gì.

Khi chúng tôi ra đến tuyến phố chính, đột nhiên Arcueid ngừng lại.

“—Thấy rồi.”

“Ồ...?”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng cô ấy lạnh lẽo như thế này.

“—A.”

...Tự dưng tôi thấy rét run.

Dù đang đứng sau Arcueid, tôi vẫn cảm thấy sát ý kinh người phát ra từ cô ấy.

“Arcueid này—cô, định—”

Tôi còn không nói được thành câu.

Không cần hỏi gì thêm, cũng đủ biết cô ấy sắp làm gì rồi.

Không còn gì khác ngoài sát ý đến ngạt thở.

“Này—cô, muốn làm gì...!?”

“—”

Arcueid không đáp.

Cô ấy chỉ nhìn trừng trừng vào một viên chức đang đi ngang qua.

“Shiki này. Bỏ kính ra và nhìn vào hấn ta xem.”

“Hấn ta—ý cô là người đàn ông kia hả?”

“Nhanh lên. Nếu anh muốn biết tôi định làm gì, thì đừng có hỏi linh tinh nữa.”

“—Thôi được. Tôi không muốn nhìn thấy cái chết khi ở ngoài đường, nhưng—”

Tôi bỏ kính ra.

“...Á.”

Ngay lập tức đầu tôi nhói đau.

Đổi lại, tôi thấy những ‘đường chết’ chạy ngoằn ngoèo trên tường và mặt đất.

“Tôi hỏi tiếp này Shiki. Anh chỉ thấy được ‘điểm chết’ của sinh vật sống thôi hả?”

“Ồ—? Ừ, chắc thế. Những thứ như nhà cửa chỉ có đường chết thôi.”

...Thực ra tôi đã thấy điểm chết của tường và trần nhà trong lần chiến đấu ở khách sạn đó, nhưng hậu quả là đầu tôi như muốn nổ tung ra luôn.

”Cũng phải thôi, anh không thể nhận thức được cái chết của đồ vật, chừng nào anh còn là người sống.

Tức là để ‘thấy’ được tử huyệt của vật thể vô tri, anh phải ‘hiểu’ được cấu trúc của chúng trước.”

“Vậy thì một câu hỏi nữa. Nay Shiki, trong mắt anh thì hấn ta trông thế nào?”

“—?”

Thì chắc là như mọi khi thôi—

“—!?”

Không kịp kêu lên, tôi nhảy lùi lại.

...Thứ quái gì thế này?

Bình thường, mọi con người đều có những ‘đường chết’.

Nhưng trên người họ chỉ có vài đường thôi và trông giống như nét phác họa trang trí hơn.

Nhưng—còn đây thì sao?

Những ‘đường chết’ chạy dọc khắp người ông ta. Chúng đan vào nhau như mạch máu...dày đặc đến mức không nhìn rõ mặt ông ta nữa.

“—Oe.”

Tôi phát ói.

Những, ‘đường chết’ đen—ngoằn ngoèo đan xen thành hình dáng con người...chưa hết, tôi còn thấy được những ‘điểm chết’ phập phồng giống như đang bơm máu ra—

“Shiki, trông hấn ta thế nào hả? Tôi hy vọng anh không thấy gì lạ.”

“—”

Tôi không đáp nổi nữa.

Lúc này—tôi phải dùng hết sức mới không tống hết đồ ăn trong ruột ra.

“—Ra vậy. Thật bất hạnh khi anh phải nhìn thấy cái chết của thứ đó.”

“Phải...hắn ta, không bình thường, nhưng....tôi vẫn, có thể, thấy...đường chết...”

“Tôi biết mà—anh có thể giết cả bọn Tử Giả. Cho dù bọn chúng không còn là sinh vật sống đi nữa, cũng không là gì với anh hết. Bất cứ thứ gì có thể chuyển động, có thể phản ứng, anh đều có thể hủy diệt chúng—Anh đúng là quái vật đó Shiki.”

“Ồ—”

“Như đã thấy rồi đó, anh không thể gọi cái thứ đó là con người được nữa. Nó là một vampire, cố lừa dối Tử thần bằng cách hút máu người sống.”

Arcueid bước nhanh hơn.

Cô ấy đi thẳng tới chỗ người đàn ông đó.

“Này, Arcueid—”

“Shiki, đứng yên đó!”

Dường như người đàn ông đó đã nhận ra Arcueid? Hắn ta chạy thẳng vào trong một ngõ tối.

Arcueid yên lặng bám theo.

Dưới ánh trăng, bóng cô ấy bị nuốt chửng vào trong con ngõ.

—Thịch.

Tiếng tim tôi đập động thẳng lên màng nhĩ.

Giờ này còn chưa được tính là đêm khuya.

Dù tôi đang ở trên con phố sầm uất nhất thị trấn, xung quanh chẳng còn thấy một ai cả.

—THỊCH.

Kính—Phải đeo lại kính gấp.

Nếu còn chần chừ, tôi sẽ lại thấy những thứ kinh khủng đó.

Những thứ kinh khủng vượt lên trên tất cả những gì từng gặp trước kia.

—Th, ị, ch.

Nhưng tay tôi không chịu nhúc nhích.

Đôi mắt chăm chăm nhìn vào những đường kẻ như mạng nhện đan xen khắp chốn.

“—”

Bất chợt, mọi tiếng động vụt tắt.

Và bóng dáng đi lại của người qua đường,

tiếng thổi của gió,

và mùi của bùn đất.

Tất cả đều ngừng lại.

—KÍT.

Dưới ánh trăng bất động.

Tiếng động chói tai phát ra từ đằng sau bức tường.

—KẾT.

Vốn dĩ tôi không thể nhìn được gì.

Không thể nghe nổi.

—Âm thanh ghê rợn.

Nhưng tôi vẫn thấy rõ ràng.

Đôi mắt tôi đang nhìn thấy âm thanh của cái chết và cái chết đang cắn xé nhau.

“A—”

Tròng mắt chỉ còn thấy màu đỏ quạch.

Vì lí do gì—đôi mắt tôi lại phải nhìn thấy “cái chết”, thứ mà không ai khác nhìn được?

“__”

Kính, tôi phải đeo kính lên trước khi phát điên.

Tôi cố nén lại dịch vị đang trào lên trong cổ họng, và dùng bàn tay run lẩy bẩy của mình để đeo kính lên sống mũi.

Âm thanh và ánh sáng trở lại bình thường.

Giờ sau khi đã lấy lại bình tĩnh, tôi liếc quanh.

Chẳng có gì khác lạ trên con phố này cả.

Dòng người tấp nập.

Ánh đèn màu rực rỡ của các cửa hiệu.

Tiếng ô tô chạy vụt qua.

Tôi vẫn còn thở hổn hển.

Như vừa chạy đường dài.

Dù đã đeo kính lên, tôi vẫn còn thoáng thấy dư âm của ‘cái chết’. Nó làm tôi phát ốm.

Arcueid bước ra khỏi con ngõ.

Cô ấy trông rất vui vẻ, không còn chút gợn nào của sát ý khi trước nữa.

“Ar—cueid...?”

“Ai đó? À, ra là anh hử. Xem ra anh đã đứng đợi ở đây như tôi bảo.”

“Cô vừa làm...”

Tôi không thể nào về nhà sau khi đã nhìn thấy sinh vật đó nữa.

“Ồ, anh làm sao thế Shiki? Trông anh xanh xao quá.”

—“Cô không phải để ý đâu, chỉ là chứng thiếu máu mãn tính thôi.

Quan trọng hơn, chuyện vừa rồi là như thế nào vậy?”

Tôi nhìn thẳng vào Arcueid và nắm chặt tay cô ấy.

“Á—Shiki, tại sao anh lại làm thế này? Nếu anh mệt, tôi sẽ đưa anh về tận nhà.”

“Không cần đâu. Tôi vẫn ổn, nên cô hãy nói xem gã vừa rồi là thứ gì? Cô đã cho tôi xem đến tận đây, nên nếu cô vẫn còn nói rằng chuyện này không can hệ gì tới tôi, tôi sẽ đánh cô luôn đấy....!”

Tôi lại gần Arcueid hơn, bất chấp việc tôi còn đang thở không ra hơi.

“__”

Arcueid nghiêm nghị nhìn lại.

Nhưng tôi vẫn giữ nguyên ánh mắt.

Sau một hồi chăm chú nhìn nhau, cô ấy thở ra một hơi.

“Thôi được, anh ngoan cố thật đấy Shiki.”

“...Vậy thì hãy tha lỗi cho tôi vì tội ngoan cố.”

”Đồ ngốc này, tôi vừa khen anh đó.

—Thôi, chúng ta tìm chỗ khác để nói chuyện đi?”

“Chỗ khác á? Tại sao cơ?”

“Anh muốn tôi nói cho đầy đủ mà? Vậy thì đừng đứng ở đây, hãy ra công viên đi. Này Shiki, anh còn đi lại được không đó?”

“Ồ...Đ, đừng có trêu tôi. Vụ thiếu máu này là chuyện thường ngày ở huyện thôi.”

“Chà chà...”, Arcueid chắc lưỡi, rồi mỉm cười và quay bước đi.

Tôi im lặng bước theo cô ấy, cố gắng giữ tỉnh táo.

“Nào, giờ thì như ý anh nhé Shiki, anh thích hỏi gì cũng được. Cứ tự nhiên đi.”

“Vậy tôi hỏi đây, gã đàn ông vừa rồi là ai? Cô nói rằng hắn ta là một vampire, thế hắn có phải kẻ mà cô vẫn truy lùng không?”

”Không phải đâu. Mặc dù hắn đúng là đáng chết, nhưng nhiệm vụ của tôi không nhỏ nhất đến mức tiêu diệt một Tử Giả. Lí do khiến tôi ra tay là vì hắn là con rối của ‘kẻ đó’.

Nếu tên Tử Giả đó tiếp tục tác quái, hắn sẽ giết nhiều người hơn và mang đến nhiều sức mạnh cho chủ nhân hắn hơn.”

“....Arcueid ơi. Ồ, cô có thể nói rõ ra cho tôi hiểu được không? Tôi còn chưa rõ gã vừa rồi là con người hay là cái thứ gì cơ.”

“À à. Tôi chưa giải thích rõ cho anh về vampire nhỉ. Căn bản N qsr là một dị chủng đặc biệt nhất trong số các vampire, nên lúc đó dù tôi có nói chuyện này ra cũng vô ích.”

“...? Vậy thì một vampire loại bình thường sẽ như thế nào?”

”Là tất cả những gì mà anh biết rõ qua phim ảnh. Bắt tử, hút máu người, cải tạo nạn nhân thành vampire, bị hủy diệt bởi ánh sáng, đại khái những chuyện đó.

‘Kẻ địch’ hiện giờ của tôi là dạng phổ thông như vậy thôi.”

“...Ừm, vậy gã kẻ địch đó của cô là hung thủ đứng sau vụ giết người hàng loạt ấy hả?”

”...Phải đó. Nhưng những người chết vì bị hút khô máu có thể là nạn nhân của ‘Tử Giả’, giống như cái gã anh vừa thấy đó.

Này Shiki, anh còn nhớ đám Sử Ma tạo nên cơ thể N qsr chứ?”

“—Còn, chuyện đó thì tôi muốn quên cũng không nổi.”

”Đám Tử Giả cũng na ná vậy. Khi con người bị vampire hút máu, họ cũng có thể được nhận lại máu của tên vampire kia.

Dù con người đó đã chết, nhưng anh ta vẫn còn hoạt động ở dương gian như một con rối của vampire. Người đó sẽ được gọi là Tử Giả và đóng vai trò giống như Sử Ma của vampire đó.

À, có lẽ anh sẽ dễ hiểu hơn nếu tôi gọi chúng là zombie. Thực ra từ zombie nên được dùng để gọi thứ tà thuật ở Haiti, khi vị thần bạch-xà-Damballah được triệu hồi để giết dây một thầy ma, nhưng gọi Tử Giả là zombie cũng được vì chúng cũng là xác chết biết đi, nhỉ?”

—Giờ thì khá hơn rồi. Tôi bắt đầu tưởng tượng được rõ ràng hơn.

”Tôi hiểu rồi, vậy là người đàn ông đó đã từng bị giết bởi tên vampire, rồi bị chính hung thủ cải tạo thành zombie?”

“Đúng, đúng.”Arcueid gật đầu hài lòng.

”—Tôi vẫn hơi mông lung. Tại sao tay vampire đó phải làm thế?

Giết người—không cho họ yên nghỉ, mà lại điều khiển họ, thật ghê tởm.”

“Anh không nói sai, những tên vampire đó đúng là ghê tởm. Nhưng chỉ có các Tử Đồ mới làm vậy thôi. Những người vốn đã là vampire ngay từ đầu thì không cần phải làm thế.”

“—?”

Vốn đã là vampire từ lúc đầu sao...?

”—Tôi còn nhớ cô từng nói rằng có hai loại vampire. Một loại là vampire ngay từ khi sinh ra, loại kia là con người.

...Lần đó tôi nghe mà không chú ý, nhưng nó vẫn cứ đọng lại trong óc tôi. Vậy thì những vampire vốn không bẩm sinh là vậy, chúng là gì?”

”Đơn giản thôi, chúng chính là các Tử Đồ. Chúng đạt được sự bất tử nhờ pháp thuật hoặc để cho một Chân Tổ uống máu chúng.

...Shiki, anh từng nói rằng việc giết người thật ghê tởm, nhưng đó chỉ là bề nổi thôi. Có những vampire còn bày ra trò chơi bệnh hoạn hơn thế nhiều.”

—Trò chơi—cái gì cơ? Giống như giết người để giải trí, và dùng xác chết của họ như con rối...!?”

”...Tôi không phủ nhận chuyện đó.

Đối với vampire, ‘giải trí’ cũng quan trọng như việc hít thở vậy. Với những kẻ từng là con người, rồi lại giành được sự bất tử, kẻ thù lớn nhất của chúng chính là sự buồn chán.

Vốn dĩ ngay từ đầu chúng cũng không thực sự cần bất tử, nên khi đạt được điều đó, chúng cũng mất hết động lực sống luôn.

Mục tiêu của bọn chúng chỉ là bản thân sự bất tử mà thôi.”

—Chúng cảm thấy nhàm chán nên cần giết người để làm vui sao? Khốn kiếp. Chúng đã không phải chịu sự lão hóa hay cái chết rồi. Chúng còn muốn thêm gì nữa?”

”Đó chính là điều tôi muốn nói. Khi bọn chúng đã có tất cả những gì mình muốn, thì việc sống tiếp chẳng còn ý nghĩa nữa.

Khi một kẻ nhận ra rằng hắn không còn động lực—thì cuộc sống của hắn coi như chấm dứt, ý nghĩa của sự tồn tại của hắn cũng không còn.

Bắt tử là một cách gọi khác của cái chết mà thôi.

Và thế là chúng sa ngã. Chúng tìm thú vui riêng cho mình, giống như nhắc nhở rằng chừng nào còn niềm vui thì cuộc sống còn có ý nghĩa.—Đó là suy nghĩ đầu tiên của chúng.

Chúng bắt chước con người, tự cho mình đóng vai một vị chúa tể đang mở rộng lãnh địa.

Có thể gọi đó là quốc gia của các Tử Giả. Xem ra không Tử Đồ nào cưỡng lại được sự cám dỗ đó.”

...Arcueid nói mà không quan tâm việc chính cô ấy cũng là vampire.

Vốn dĩ không phải con người, nhưng Arcueid dường như tách biệt khỏi những trò chơi man rợ đó.

”Thôi thì, cứ nói nốt cho xong đã. Những Tử Đồ ban đầu vốn là con người nhé.

Có một vài trong số chúng biến thành vampire nhờ vào nghiên cứu ma thuật, nhưng đại đa số chỉ là con người bị vampire uống máu thôi.

Chúng bắt tử đấy, nhưng không tồn tại vĩnh cửu được. Chúng chỉ bắt tử chừng nào còn được uống máu kẻ khác.

Tôi từng nói sự bắt tử của chúng là không trọn vẹn chưa nhỉ? Vì nếu không được uống máu người nữa, bọn chúng cũng xong đời luôn.

Nhưng, nếu chúng cứ tùy tiện giết người, vậy thì chúng sẽ bại lộ thân phận vampire của mình. Cho dù có tự kiềm chế được, nhưng chỉ nội sự tồn tại của chúng đã đủ bóp méo thế giới xung quanh rồi. Điều đó sẽ thu hút sự chú ý của các đặc vụ của Nhà Thờ, ví dụ Ciel chẳng hạn.”

“...Ồ, như vậy tức là vampire không thể hành động thoải mái theo ý thích hả?”

”Đúng, nếu chúng quá coi thường Nhà Thờ, chúng sẽ bị phát hiện và tiêu diệt ngay lập tức.

Nên đa số các Tử Đồ tạo ra các con rối có thể giết người thay cho chúng.

Uống máu người, và rồi để lại cho xác chết vài giọt máu, các Tử Đồ có thể tạo nên một đội quân cho riêng mình. Những thứ đó được gọi đơn giản là Tử Giả.”

“...Hừm... Vậy thứ mà cô vừa giết là một tên lính của Tử Đồ hả?”

”Gọi là con rối thì đúng hơn đó. Một Tử Đồ kiểm soát các thầy ma bằng cách bỏ qua giai đoạn cải tạo chúng thành vampire.

Các Tử Giả hoàn toàn được kết nối với ‘cha mẹ’ chúng.

Để tồn tại, Tử Giả sẽ ăn thịt người, nhưng hơn nữa năng lượng thu được từ chuyện đó sẽ được chuyển cho chủ nhân.

Giống cách con ong chúa dựa vào bầy ong thợ, một Tử Đồ có thể nhờ vào các Tử Giả của hắn để tăng cường sức mạnh mặc dù không hề ra ngoài.

...‘Kẻ địch’ của tôi không để lộ manh mối nào vì hắn có quá nhiều Tử Giả.

Hắn chỉ ra tay một lần duy nhất thôi. Sau đó, hắn mở rộng tầm ảnh hưởng dựa vào các Tử Giả của mình.

—Những thi thể được tìm thấy trọng vụ sát nhân hàng loạt, đó chỉ là các phế phẩm thôi.

Sự thật là, thị trấn này đã có hơn một trăm nạn nhân rồi.

Nhưng chỉ có rất ít nạn nhân được phát hiện.”

32. Ciel Route - Chương 32: Cầu Vòng (6)

“Cái—”

Hơn một trăm—?

Từng ấy người bị hút máu?

Và rồi những người đó lại đi hút máu kẻ khác, biến họ thành quái vật giống như chúng, giống như sinh vật vô hồn, lang thang đó—

“....Thật điên rồ.”

Ba ngày trước.

Tôi còn nhớ những người vô tội chết trong khách sạn đó.

Do không nhìn thấy trực tiếp, tôi chỉ có thể tưởng tượng ra cảnh tàn sát ra sao.

Cũng vậy thôi.

Tôi không thể tha thứ cho tên vampire đó, uống máu người chỉ để mở rộng địa bàn.

—Nếu,

không vì lí do gì, không ai nhận ra, nếu người thân của tôi cũng chết theo cách đó, tôi sẽ nói gì đây?

Tôi không muốn tưởng tượng, nhưng chỉ một chút thôi.

Cảnh Akiha bị hút cạn máu và ném đi như rác rưởi.

“K—.”

Thứ làm tôi cảm hận—là vì tình thế tồi tệ này có thể xảy đến bất cứ lúc nào, mà đến tận giây phút này tôi mới được biết.

”Tôi biết anh sẽ phản ứng như thế này mà Shiki.

...Tôi không muốn nói ra, bởi vì đối với các con mồi—như các anh, tội ác đó không thể được dung tha.

Anh không hề muốn nghe chuyện này, đúng chứ?”

“Đúng thế. Sau khi nghe xong, tôi không biết nên làm gì nữa.”

....Đúng thế.

Tôi không thể sống vô âu lo được nữa, chừng nào còn biết rằng người tôi quen có thể trở thành nạn nhân trên bản tin sáng mai.

Nếu như đã biết chuyện này,

thì tôi phải giải quyết nó, giống như đã làm với N qsr.

“.....Khốn—”

Trận chiến kinh khủng đó.

Tôi lại phải đánh một trận điên cuồng như thế nữa sao?

”Ái chà, anh lại làm cái mặt đó nữa rồi Shiki.

Thư giãn đi. Cho dù ở đất nước này không tồn tại thiên địch của vampire đi nữa, vẫn còn tôi mà.

Tôi từng nói rằng nhiệm vụ của tôi là đi xử quyết những vampire ác đó thôi?”

Nét tươi cười của Arcueid đột ngột xóa tan hết những lo âu trước đó của tôi.

“Phải, tôi còn nhớ. ...Nhưng, cô cũng là một vampire mà? Tại sao cô phải giúp đỡ con người?”

“Tôi chẳng theo phe ai cả, tôi làm việc này vì chẳng biết làm gì khác thôi.”

“—?”

Cô ấy không có việc gì để làm ư? Tôi chẳng hiểu gì cả.

”À thì, việc truy tìm kẻ địch này đã kéo theo một tên Tử Đồ khác, nhưng chính anh đã giết hắn - N qsr - rồi mà Shiki.

Nên giờ tôi có thể quay lại mục tiêu ban đầu của mình, là đánh bại ‘kẻ địch’ đó.

Anh hãy quay lại cuộc sống hàng ngày của mình đi. Không cần phải đi theo tôi nữa đâu.”

Arcueid cười rạng rỡ giống như vui vẻ lắm.

“.....”

“Shiki ơi? Sao anh lại làm bộ mặt nghiêm trọng đó thế?”

“Bởi vì tôi đang lo lắng. Chuyện này liên quan đến những người thân của tôi.”

“Tôi đã nói anh không cần can thiệp mà. Chỉ vài ngày nữa là tôi giải quyết xong, và sẽ không còn nạn nhân mới nào đâu.”

Phải, nói thật thì, tôi chẳng muốn dính vào một vụ cỡ này.

—Nhưng...

Chẳng phải chính tôi, người sống ở thị trấn này, là người nên tự giải quyết chúng, thay vì Arcueid hay sao?

“....Arcueid này. Ồ, tôi hỏi được chứ? Kẻ địch này của cô, hắn ta có mạnh lắm không?”

“À, dĩ nhiên hắn phải mạnh hơn nhiều so với tay Tử Giả chúng ta vừa thấy. Tôi chưa gặp hắn ở hiện tại, nhưng hắn đã tiềm ẩn ở nơi này tám năm rồi, nên chắc hắn cũng cỡ Cấp Năm.”

“...Cấp Năm? Tôi không hiểu ý cô, phải chăng hắn mạnh hơn cả N qsr?”

“Làm gì có chuyện đó. N qsr là một ngoại lệ. Hắn là một vampire siêu cường đến mức dù tôi ở trạng thái hoàn hảo cũng chưa chắc hạ được. Kẻ địch này của tôi yếu hơn N qsr nhiều.”

“—Ra thế. Vậy—thế thì cô chẳng thể nào thua được rồi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Hừm, cũng không chắc đâu? Vài ngày trước thì đúng là hắn chẳng làm gì nổi tôi, nhưng giờ thì tôi đang bình phục lại. Xác suất hắn mạnh hơn tôi cũng không nhỏ đâu.”

“...Bình phục? Cô bị ốm hả Arcueid?”

“Ừ, tôi vẫn còn chịu hậu quả của việc anh giết tôi mà. Trong vòng vài ngày tới, tôi vẫn còn yếu.”

“—A.”

Đúng rồi—lí do Arcueid bị suy nhược....hoàn toàn thuộc về tôi.

“Nhưng không sao đâu. Dù có phải chết, tôi cũng sẽ lỗi bằng được hắn theo, nên anh không cần lo lắng gì cho thị trấn này nữa.”

“...Đồ ngốc. Tôi đang lo cho cô đấy.”

“Ồ? Tại sao anh lại nói vậy hả Shiki?”

Đôi mắt cô ấy hiện lên đầy vẻ kinh ngạc.

....Dĩ nhiên tôi rất lo lắng.

Tôi đã thở phào khi biết rằng tên vampire đó yếu hơn N qsr, vì chỉ như vậy Arcueid mới có thể thắng được hắn.

Arcueid...

Tôi không dám nghĩ đến cảnh cô ấy bị thương.

“....”

Lạ thật.

Tại sao—tại sao tôi không thể mặc kệ cô ấy?

Tất nhiên tôi phải chịu trách nhiệm vì đã giết cô ấy. Tôi cũng cảm thấy có lỗi vì giờ cô ấy bị yếu đi.

Nhưng, bỏ qua những chuyện đó, tôi cũng không thể để cô ấy một mình được.

—Tôi đã nghĩ từ nãy rồi, nhưng—

xem ra là vậy, bao nhiêu lí trí cũng vô dụng thôi.

....Bất chấp nguy hiểm đến tính mạng của chính mình...

Cảm xúc tôi dành cho Arcueid còn lớn hơn nỗi sợ đó nhiều.

“Arcueid này, về chuyện chúng ta nói lần trước ấy.”

“Chuyện gì cơ?”

“Cô biết mà, về chuyện tôi là đồng minh của cô hay Senpai.”

”Đợi đã, xin hãy nghe tôi nói.

Cô biết đấy, ở—cô chẳng có tí suy nghĩ bình thường nào, cô ích kỉ, và thật khó chiều lòng.”

Arcueid nhìn tôi bằng vẻ mặt khó chịu.

Vẫn lơ đã, tôi nói hết những gì chất chứa trong lòng.

”...Nhưng, à thì, những lúc ở bên cạnh cô không hề nhàm chán chút nào. Tôi thích cô.

Cho nên, hãy cho tôi được chiến đấu cùng cô cho đến khi tên vampire đó bị hạ gục. Tôi chỉ muốn nói rằng, giờ tôi không muốn về phe của Senpai, mà đứng về phía cô...”

Tôi khẽ liếc lên mặt Arcueid.

“—Thật sao?”

Sững sờ, cô ấy chần chừ nhìn lại tôi.

“...Phải. Dù tôi cũng không hiểu mình nghĩ cái gì nữa, nhưng tôi không thể cứ thế bỏ đi được. Và, tôi cũng không cho phép mình thờ ơ với sự việc xảy ra ngay nơi mình sống.”

“Vậy, ý anh là—”

”Phải. Nếu cô vẫn chưa phục hồi, và nếu cô cần đến sức mạnh của tôi, tôi sẽ sẵn lòng giúp đỡ.

....Kể ra thì, chắc tôi lại thành gánh nặng cũng nên, nhưng...”

“Tuyệt quá—! Nếu anh giúp tôi, thì không có gì cản trở được chúng ta hết—!”

...Gương mặt cô ấy bừng lên rạng rỡ và một nụ cười tươi sáng lộ ra.

“Nhưng anh chắc chứ Shiki? Anh sẽ lại phải đối diện với cái chết nữa đó.”

”Tôi sẵn sàng. Và, tôi nghĩ đó mới chính là lí do khiến tôi nhận được đôi mắt này. —Khi tôi còn nhỏ, có người đã nói như thế.

Rằng nếu tôi có được sức mạnh hơn những người khác, tôi phải làm những việc họ không làm nổi. Tôi nghĩ như vậy đấy.”

”Vậy sao? Tôi không rõ chuyện đôi mắt của anh rốt cuộc là thế nào đâu.

Nhưng này, cách anh nói chuyện thật chín chắn đó.”

...Arcueid đang cực kì phấn chấn.

Và điều đó khiến tôi cũng vui lây.

“Nhưng, tiếp theo, chúng ta nên làm gì? Cô định truy lùng những tên Tử Giả khác hả?”

”Phải. Tôi nghĩ hiện giờ chúng ta chỉ có thể làm vậy. Tên vừa rồi là đứa thứ 12 bị tôi tiêu diệt, nên tôi không nghĩ là còn nhiều lắm đâu. Vampire chủ sẽ phải ra mặt khi đám rối của hắn bị chết hết, nên chúng ta cứ tóm những tên Tử Giả còn sót là được.

Anh đồng ý chứ?”, cô ấy hỏi lại tôi.

“Sao cũng được, tôi đi theo cô. Cô nói gì thì tôi nghe thế. —Thế, chúng ta đi tìm tiếp hả?”

”À, tối nay thì đủ rồi. Chúng thường theo một lộ tuyến di chuyển cố định, và những tên Tử Giả khác chắc sẽ không xuất hiện nữa.

Do số lượng chúng đã giảm đi, nên chắc chủ nhân chúng không dám thả bừa bãi đâu.”

“—Ồ vậy sao? Nhưng, chẳng phải như vậy là từ giờ kẻ địch của cô sẽ giấu Tử Giả khỏi tầm mắt cô sao, Arcueid?”

”Cơ bản là thế. Nhưng vì hắn vẫn là vampire, hắn cần hút máu và năng lượng từ người khác.

Nên, dù hắn biết rằng tôi đang truy lùng, hắn vẫn phải thả Tử Giả ra để lấy được lượng máu cần thiết.”

thở dài

Vậy tức là gã Tử Giả vừa rồi chính là mức cần thiết đó hử.

“Như vậy, dù tối nay chúng ta có tìm tiếp cũng không có ích lắm.”

“...À, tiếp tục cũng không sao. Chỉ là khá vô vị thôi.”

“Phải, việc săn lùng vampire khá nhàm chán. Chúng ta phải biết nơi giấu quan tài của hắn ở đâu, và tìm lung tung khắp thị trấn này thì thật khó.”

Arcueid thả tay tôi ra và khẽ nhảy lùi lại.

“Arcueid....?”

“Đến đây là tạm biệt thôi. Hãy gặp lại nhau vào ngày mai.”

Bước đi nhún nhảy, cô ấy vẫn nhìn vào mắt tôi, mỗi bước một xa hơn.

“Ngày mai—đợi đã, chúng ta gặp nhau ở đâu—!?”

“Ở ngay chỗ này nhé. Thời gian—xem nào, 10 giờ tối là được.”

Arcueid mỉm cười hứa hẹn.

“Chúc ngủ ngon nhé Shiki! Tôi sẽ đứng đây đợi anh vào ngày mai!”

Và,

vẫy vẫy tay, Arcueid đi mất.

—Tôi quay về nhà.

Đã 1 giờ 30 sáng.

Cả biệt thự chìm trong đêm tối.

“...Không hay rồi.”

Tôi đặt tay lên cổng sắt.

Leng-keng.

Cửa bị khóa rồi.

—“Khỉ thật. Cất cửa sắt thì cũng gay go.”

Tôi ngẫm nghĩ.

Và rồi, tôi trèo qua cổng.

...Hết cả hơi.

Sau khi trèo vào nhà như thằng trộm, tôi khẽ khàng đi qua sân.

Cổng ngoài bị khóa, nhưng cửa chính thì không.

“...Chắc chắn là công của Hisui.”

Tôi thở dài thay cho lời cảm ơn.

Để không đánh thức Akiha, Kohaku-san hay Hisui, tôi nhẹ nhàng lách người qua cửa.

—“Phù.”

Thở phào nhẹ nhõm, tôi thả mình xuống giường.

“...”

Lời hẹn của tôi và Arcueid.

Có lẽ là số mệnh, nhưng dù sao thì mày lại dây vào rắc rối nữa rồi, Tohno Shiki ạ.

—“Biết làm thế nào được nữa? Mình không thể bỏ mặc cô ấy.”

Hay là do tôi không muốn bỏ mặc cô ấy?

“À thì...đúng là mình có thích Arcueid.”

Nhưng liệu đó có phải là yêu?

Tôi không rõ mình làm sao nữa.

Dù sao đi nữa, ngày mai tôi sẽ lại giúp Arcueid...

Vậy thì, đừng nghĩ ngợi gì khác ngoài việc ngủ ngon—

—Tôi không ngủ được.

Hể nhắm mắt lại, mọi thứ lại hiện ra.

Arcueid.

Tên vampire ẩn nấp trong thị trấn.

...Senpai trong áo choàng đen.

“__”

...Vẫn không ngủ nổi.

Những lúc như thế này, nên đọc một cuốn sách.

Tôi nhớ là có một cuốn sách mà lần trước tôi đang đọc dở—

Thật đáng thương thay

Không phải sự giận dữ, không phải nỗi tuyệt vọng.

Chỉ là, ta cho rằng những thứ trước mắt mình thật đáng thương. (Tất nhiên, thứ đáng thương hại nhất lại chính là bản thân ta)

Cuộc sống cứ trôi đi.

Những ngày lặp đi lặp lại.

Thời gian dần trôi vào quên lãng.

Ai rồi cũng chết đi.

Ấy thế mà ai cũng cố gắng giãy giụa để tiếp tục sống, và khi họ nhận ra rằng bất tử là điều không thể, họ đành sinh sôi.

Tiếp tục sinh sôi.

Cuối cùng thì, họ chết đi, mà chẳng được bù đắp gì.

Tất nhiên, ta không nói rằng cái chết là đáng sợ.

Ngay từ đầu đã chẳng có gì, thì sợ chi mất mát.

Chỉ là, bao nhiêu nỗ lực đã được bỏ ra, vẫn chỉ là công dã tràng.

Ước vọng sau cùng đó, niềm khao khát đạt đến sự bất tử, thứ mà ai cũng mơ đến, ấy thế mà chẳng ai với tới nổi.

Ta chẳng có ham thích gì trên đời này.

Nếu ta có thể nhìn thấy cái chết và hiểu rõ nó, có lẽ ta sẽ có thêm chút động lực.

Ta sống chỉ vì muốn tìm ra cách vượt qua cái chết mà thôi.

Không, không thể kết tội ta được.

Không thể làm thế chỉ vì ta ước mình được vĩnh sinh.

...Ồ? Vì thế nên người mới muốn trở thành một vampire?

Dĩ nhiên không phải. Bọn chúng chỉ là một chủng loài có tuổi thọ cao hơn rất nhiều mà thôi. Ta trở thành giống như chúng chỉ vì cơ thể này đã đến giới hạn rồi. Nếu ta muốn nghiên cứu xa hơn, cơ thể này cần được cải tạo.

Thật mỉa mai thay, một kẻ đam mê sự vĩnh hằng như người, lại luôn hành động vội vã.

Vậy người định rời đi ngay trong sáng mai sao?

Ta sẽ để lại Chi Hội Mai Táng dưới quyền cô. Vốn dĩ chỉ có một người được làm pháp sư trưởng thôi mà. Ta cũng đã tiêu hết sạch tài sản thừa kế từ cha mình rồi, nên giờ là lúc phải rời đi thôi.

...Cũng không sao hết. Vậy là người định hoàn thành lý thuyết ma pháp của riêng mình. Ta không có ý định rời khỏi đây, và ta cũng chẳng thể sống với người được. May mắn thay, ta là một phụ nữ. Ta sẽ sớm sinh một đứa con và kể cho nó nghe về người.

Ồ? Vậy cô định kể gì thế, hả Narbarek?

Xem nào. Ta sẽ nói với nó rằng—Khoảng một trăm năm nữa, một Tử Đồ mới sẽ xuất hiện. Lúc này thì hấn chưa lộ diện đâu, nên cứ mặc kệ hấn đi.

Không, cô không cần đợi một trăm năm đâu. Chỉ trong thời gian ngắn thôi, ta sẽ vươn tới đỉnh cao. Ta sẽ trở thành một trong những vampire hùng mạnh nhất, nên mười năm là quá đủ.

Thật hoang đường. Cho dù là người đi nữa, cũng cần ít nhất một trăm năm nếu bắt đầu thu thập Tử Giả. Thế giới này không hào phóng như người tưởng đâu.

Nếu cứ theo lẽ thường, thì cô nói đúng.

Nhưng nếu ngay từ đầu ta đã là tên vampire mạnh nhất trong lịch sử, thì luật lệ của thế giới này sẽ không ràng buộc được ta nữa.

...Ý người là sao?

Đơn giản lắm.

Vốn là một tu sĩ của Nhà Thờ, cô thừa biết sức mạnh của Tử Đồ phụ thuộc vào Chân Tổ uống máu của hấn.

Vậy thì—lời giải thật đơn giản thay.

Nếu ta muốn trở thành vị Tử Đồ mạnh mẽ nhất,

dòng máu này,

phải được uống bởi Chân Tổ hùng mạnh nhất.

33. Ciel Route - Chương 33: L'arc-en-ciel (1)

Tôi đang mơ.

Một giấc mơ mơ hồ, không có gì nổi bật.

Tôi có thích cô ấy không?

Tôi không rõ cảm xúc này là gì, nhưng không thể phủ nhận rằng tôi luôn lo lắng cho cô ấy.

Tôi có thích chị ấy không?

...Không biết nữa. Nhưng đúng lúc tôi tuyệt vọng nhất, chị đã cứu vớt tôi.

Nếu không có chị ấy,

có lẽ tôi đã chết dưới cơn mưa đó rồi.

—Tôi không biết.

Nên tôi phải hỏi.

Tại sao chị ấy lại phải chiến đấu.

Tại sao đôi mắt ấy lại vô hồn đến vậy—

“—Shiki-sama ơi.”

...Giọng Hisui hòa lẫn trong nắng sớm.

“—Thưa Shiki-sama, đã đến giờ cậu phải dậy rồi a. Xin cậu chủ hãy thức dậy.”

Cô ta đánh thức tôi vẫn bằng giọng nói không ngữ điệu ấy.

“—”

Ngay khi mở mắt ra, tầm nhìn của tôi nhằng nhịt những vệt đen.

Đầu đau như vừa bị chọc thủng.

“A—”

Tôi như sắp ngất đi.

Trước khi gục xuống, tôi kịp thời vớ lấy cặp kính.

“Shiki-sama...? Cậu bị ốm ạ?”

“...Không, không sao đâu. Chỉ là do chứng thiếu máu mọi khi thôi.”

Khẽ lắc đầu, tôi cố quên đi những thứ mình vừa thấy.

“Thôi kệ nó đi, à chào buổi sáng nhé Hisui. Cảm ơn cô đã gọi tôi dậy.”

Vẫn ngồi trên giường, tôi cố nặn ra nụ cười tự nhiên nhất có thể.

“Không, đây chỉ là nhiệm vụ của tôi thôi ạ. Cậu chủ không cần phải cảm ơn tôi đâu.”

“Cứ cho là thế đi, nhưng tôi vẫn rất biết ơn cô. Có cô tốt hơn nhiều so với dùng đồng hồ báo thức.”

Tôi đứng dậy.

Vẫn còn chưa đến 7 giờ—sớm hơn 10 phút so với thói quen của tôi.

“...Hừm, cũng nên ăn sáng thôi nhỉ? Tôi sẽ xuống tầng dưới nhanh thôi, nên cô cứ đi trước đi nhé.”

“Thưa Shiki-sama, cái đó thì—ừm—Akiha-sama đang đợi cậu trong phòng khách. Cô chủ muốn hỏi cậu một số chuyện.”

Hisui dè dặt nói.

“...Cần hỏi chuyện tôi á? ...Con bé đang cáu giận gì à...?”

“...Dạ vâng. Akiha-sama dường như đã nhận ra cậu ra khỏi nhà vào đêm khuya, thưa cậu.”

“...Bỏ mẹ rồi.”

Tôi buột miệng kêu lên.

Tối qua, tôi ra ngoài tìm Arcueid và về nhà lúc khuya.

“...Ừ—Ờ...Tôi cứ tưởng không ai để ý cơ.”

“Vâng, tôi cũng tưởng rằng chỉ mình tôi biết chuyện này.”

Hisui trả lời bằng giọng đều đều.

“...? Hisui này, cô biết chuyện tôi lên ra ngoài à?”

“Dạ....”

Hisui có vẻ rất bối rối.

“Ra vậy, đúng là cô biết. Thảo nào cửa chính lại không khóa.”

“.....Vâng ạ.”

Hisui ngập ngừng đáp.

“Cảm ơn nhé, cô giúp tôi rất nhiều đó. Và, cảm ơn cô vì đã phá bỏ quy củ trong nhà vì tôi.”

”Nhưng cũng vì vậy nên Nee-san mới nhận ra đó ạ. Nee-san và tôi thay phiên nhau tuần tra biệt thự trong 2 tiếng.

Và chị nhìn thấy tôi mở khóa cửa chính—”

....Rõ ràng rồi.

Kohaku-san là người hầu riêng của Akiha, nên chị ta phải nói cho con bé thôi.

”Hisui này, cô không có lỗi gì cả. Tối qua tôi đã lên ra ngoài, chính tôi là người phải nhận lỗi mới đúng.

Tôi vẫn rất biết ơn cô đã không khóa cửa.”

“___”

Hisui chỉ nhìn lại tôi.

“....Gì vậy?”

“...Không có gì đâu ạ. Sau khi cậu thay đồ xong, phiền cậu xuống dưới nhà nhé.”

Hisui bước ra hành lang, dù có vẻ vẫn còn muốn nói thêm gì đó.

“...Khí thật. Lại sắp ăn măng của Akiha rồi.”

Tôi tự lẩm bẩm trong lúc thay quần áo.

Nếu đã định đến trường— vậy thì tôi cần làm một chuyện quan trọng.

“...Đúng rồi, mình phải hỏi Senpai—”

“___”

Lại đau đầu nữa.

Cơn đau đã bớt đi lúc tôi nói chuyện với Hisui, nhưng bây giờ, nó lại trở lại.

“A...chết tiệt, có—vẻ, là nó sẽ không dứt, sớm...”

Cố chịu đau, tôi nằm lăn ra giường.

...Vẫn không đỡ.

Nhói, nhói. Đau như bị đâm thủng sọ rồi.

...Không còn nhớ được lúc trước tôi định làm gì nữa.

Giờ nhớ lại, suốt tám năm nay, tôi luôn phải khổ sở với cái thân thể yếu ớt này.

Ngất xỉu, đau đầu, và thiếu máu xảy ra thường xuyên.

Không còn đếm nổi tôi đã lãng phí bao nhiêu tháng ngày vì chúng nữa.

Ông bác sĩ đã nói rằng tôi còn sống được là một phép màu.

Nếu đúng là vậy, thì chắc việc phải chịu những cơn đau này là lẽ tự nhiên thôi.

... Sensei đã dặn tôi phải trân trọng phép màu đó.

....Những lời xưa cũ đó.

Có phải chị ấy muốn nhắc nhở tôi rằng vì đời người đã mất đi thì không thể chuộc lại, nên mới cần trân quý nó?

Những ngày này, tôi đã chứng kiến cái chết của quá nhiều người.

Quá dễ dàng. Mạng sống tan biến trong thoáng chốc, cay đắng thay.

Nếu sinh mạng có thể bị hủy diệt dễ dàng như thế, thì phải chăng là ngay từ đầu nó vốn đã rẻ mạt rồi?

Nếu sự thật là vậy, thì thật sai lầm khi nghĩ rằng sự sống là quý giá.

.....Hơ?

Tại sao...Từ khi nào...

Tôi lại...bắt đầu...

...suy nghĩ như thế?

...*phù*

Cơn đau cuối cùng cũng ngừng lại.

“....Chắc do dạo này mình trông thấy máu suốt ngày thôi. Tội tệ thật.”

Tôi hít thật sâu.

Bơm đầy không khí sạch vào lồng ngực, tôi cố xua tan những ý niệm không hay đi.

“—Nhanh đi học thôi.”

Tôi nên đến gặp Ciel-senpai.

Cố nhịn những tàn dư cuối cùng của cơn đau đầu, tôi ra khỏi phòng.

Tôi xuống cầu thang và vào đến hành lang.

Bên cạnh tôi là lối vào phòng khách.

Ngay trước mặt là cửa dẫn ra ngoài.

“....”

Làm gì đây?

Akiha đang đợi tôi trong phòng khách, nhưng tôi muốn gặp Senpai.

—Mặc kệ, tôi phải nói chuyện với Senpai đã.

Tôi không có thời gian ăn sáng nữa.

“—Shiki-sama?”

Hisui bước ra từ phòng khách.

Chắc do đợi mãi không thấy tôi nên cô ấy ra kiểm tra.

“....Xin lỗi nhé. Tôi phải đi học ngay bây giờ, hãy chuyển lời thứ lỗi của tôi cho Akiha.”

“....Xin hãy đợi đã Shiki-sama. Trông cậu xanh xao quá. Cậu có chắc là mình vẫn khỏe chứ ạ...?”

“—Tôi không sao, chỉ là hơi đau đầu thôi. Thôi, tôi đi đây. ...Xin lỗi vì tôi lại tự tiện làm theo ý mình.”

....Tôi lao ra ngoài trước khi cô ấy kịp đáp lại.

Cổng trường đây rồi.

Vì tôi đã chạy một mạch tới đây, lúc này còn chưa đến 7 giờ 30.

“....”

Tôi đứng lại chờ Senpai.

Có lẽ đối với những học sinh đi ngang qua, trông tôi khá kì quặc, nhưng tôi chẳng thèm quan tâm.

“....”

Senpai không xuất hiện.

Đã quá 7 giờ 30 rồi.

Lại thêm 10 phút nữa.

Dòng người tập nập bước qua cổng trường.

Chỉ còn 5 phút nữa là cổng bị đóng lại.

Nhưng vẫn không thấy bóng Senpai đâu.

“....”

Chị ấy—chắc không đến đâu.

Đêm qua tôi đã chứng kiến hết, nên chắc hôm nay chị ấy không có mặt, hoặc ngày mai nữa, hoặc ngày kia nữa—

—Thịch.

“....A.”

Nghĩ đến đây, đầu óc tôi mất dần tỉnh táo.

Tôi cố xua đi những ý nghĩ không vui.

...Và rồi,

ai đó vỗ vai tôi từ phía sau.

“Ô kìa Tohno-kun, em đứng đây làm gì?”

“Se, Senpai...!?”

“Chị đây.”

Senpai gật đầu.

“T, thật sao...!? Nhưng tối qua, chị đã—”

Trước khi tôi kịp nói hết câu, Senpai đã bịt miệng tôi lại.

“Tohno-kun, đừng nói ở đây. Hãy ra sau nhà thể chất đi.”

Vẫn đưa tay bịt miệng tôi, Senpai túm cánh tay tôi đi, miệng vẫn mỉm cười.

“..., ...!”

Tôi cố bảo chị ấy dừng lại, nhưng không ích gì.

Chị ấy cứ thế mà lôi tôi theo.

—Chuông reo lên.

....Tiết 1 bắt đầu rồi.

Xung quanh đây chẳng còn ai nữa.

“Được rồi, không ai nghe được chúng ta nữa.”

Senpai cuối cùng cũng thả tôi ra.

Tôi nhảy lùi lại, nhìn thẳng vào mắt chị.

“Em muốn hỏi về chuyện tối qua chứ gì? Nếu có điều gì cần hỏi, cứ nói thẳng nhé, Tohno-kun.”

Senpai nói bình thản.

Giống như chuyện hôm qua chỉ là chuyện vặt vãnh.

“...!”

Nhưng với tôi thì nó vô cùng quan trọng.

Thái độ của chị ấy làm tôi tức điên lên.

“Hóa ra lần đó đúng là chị...!?”

“Đúng rồi. Chị cũng buột miệng nói tên em, nên cũng chẳng giấu giếm được thêm nữa.”

“.....!”

Tôi nghiêng răng lại.

...Tôi cũng không mong đợi một lời xin lỗi hay gì gì đó, nhưng—

“...Nhưng...nhưng, lần trước chính chị đã phủ nhận đó là chị mà!”

“Lần nào cơ?”

“Ba ngày trước! Em đã hỏi chị liệu có phải chị đã cứu mạng em vào lúc đó không, và chị đã chối...!”

“Chị nói dối ấy mà.”

Cộc lốc.

Senpai đáp vậy đó.

“...Ồ...chị nói dối hả, Senpai?”

“Em đã không tôn trọng lời hứa với chị. Em đã hứa rằng sẽ không ra ngoài vào đêm khuya nữa.”

“Ồ thì...”

Chị ấy lườm mắt với tôi.

Tự dưng tôi cảm thấy mình như thằng có tội.

“Chị tưởng là sau khi đã hứa với chị thì em sẽ không tiếp tục làm vậy chứ. Hóa ra lời hứa của chúng mình lại vô nghĩa như vậy sao, Tohno-kun? Chị buồn lắm đó.”

“A—không, không phải vậy. Tối qua, em tưởng Arcueid là hung thủ đứng sau các vụ giết người đó, nhưng chuyện đó cũng có vẻ vô lí, nên em quyết định hỏi cô ấy cho ra nhẽ và—”

Tôi kể hết cho chị ấy về đêm qua.

Senpai im lặng lắng nghe.

Làm thế nào tôi gặp Arcueid, cô ấy đã giải thích cho tôi như thế nào về vampire, tôi đã hợp tác với cô ấy ra sao, và mọi chuyện khác nữa.

”—Chị hiểu rồi.

Vậy là em thành một đội với cô ta để tiêu diệt tên vampire của thị trấn này. Đúng vậy hả Tohno-kun?”

“À, vâng, đại khái vậy đó.”

“....Chị không thể tin nổi. Nay Tohno-kun, em thật sự tin rằng có vampire tồn tại hay sao....?”

“Chị...chị nói cái gì vậy Senpai? Rõ ràng chị là một kẻ trừ tà mà....”

Senpai đặt ngón tay lên môi tôi.

“Đừng quan tâm đến chị. Vấn đề là ở em cơ mà, Tohno-kun?”

“Em á? Em thì có vấn đề gì cơ chứ.”

“....Em chẳng biết lo lắng là cái gì cả.”

Senpai thở dài bối rối.

“Chị muốn hỏi chút... cô ta nói với em những gì rồi?”

“Những gì á....cũng chỉ là chuyện đang có một tên vampire đi hút máu người thôi.”

“Như vậy, tức là em không biết gì về ‘kẻ địch’ mà cô ta đang săn lùng.”

“....Vâng, em cũng không rõ lắm.”

“Chị rõ rồi. Vậy thì để chị kể cho em vậy.”

“....Oa, hay thật. Chị cũng biết chuyện này sao Senpai?”

“Này, em còn nhớ chị là người của Nhà Thờ chứ hả, rõ ràng chị phải biết chuyện này chứ!”

“À, ừ nhỉ...Xin lỗi, tự dưng em quên mất. Ahaha!”

Tôi cố cười để lờ đi sự xấu hổ.

“Thôi đi nhé. Chị đang cố tỏ ra nghiêm túc đây, nên hãy chú ý vào!”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

“....Hó? Nhưng chẳng phải chuyện này là bí mật sao? Arcueid, ờ... cô ấy nói rằng những người như chị vốn cực kì bí mật.”

”Phải, lẽ ra chị không được nói chuyện này đâu, nhưng hôm nay là ngoại lệ.

Xung quanh đây không có ai khác cả, cho nên chừng nào em còn chưa để lộ cho người khác, thì sẽ không sao đâu.”

“....Chị ơi. Thế nếu em kể chuyện này cho người khác thì sao ạ?”

“À. Chị sẽ làm đúng như em đang nghĩ đấy, Tohno-kun.”

Senpai mỉm cười một cách đáng sợ.

“Vậy chị sẽ nói ngắn gọn thôi. Tohno-kun à, em biết được bao nhiêu về vampire rồi?”

“—Em chỉ biết rằng có hai loại, và rằng Tử Đồ là loại đi hút máu người. Nhưng như vậy chắc cũng đủ để biết chúng là loại quái vật gì rồi.”

“Cũng không sai. Em đã tự tay hạ gục một vampire nhỉ Tohno-kun.”

“Haha, nhưng chị đã giúp em vào phút cuối còn gì—S, Senpai!”

“Phải. Chị đã chứng kiến em tiêu diệt ‘Chaos’. Khi chị đến nơi, ‘Chaos’ đã giãy chết rồi.”

“—”

Bất ngờ thật. Vậy tức là Senpai đã biết về đôi mắt của tôi—?

”Thật là tệ đó. Cô ta bắt em phải liều mạng như vậy.

Nếu cô ta có vũ khí xác suất nhân quả để đấu lại Chaos, cô ta nên tự dùng mới phải.

Sau khi nhìn thấy cơ thể đầm máu của em lúc đó, chị rất muốn đánh cho cô ta một trận.

Cả em nữa, Tohno-kun. Kể cả khi em sở hữu một thần binh có thể hạ gục vampire đi nữa, em nghĩ gì mà dám đối đầu với hắn? Hay là cô ta nắm được điểm yếu của em?”

Vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên, Senpai la lớn.

“...Senpai ơi? Vũ khí giết vampire mà chị nói đến là thể nào đó ạ?”

”Em nói gì vậy? Chị đang nói về con dao của em đó, Tohno-kun... À, chị nghĩ cô ta không nói cho em biết rồi. Chắc cô ta cũng sợ.

Xem nào, vampire có khả năng phục hồi từ hầu hết các loại vết thương.

Những vết thương do lực tác động bên ngoài gây ra...ý chị là vũ khí thông thường. Chỉ dựa vào những thứ đó thì em không thể gây sát thương lớn hơn tốc độ phục hồi của hắn.

Để giết một vampire, em cần một lực tác động mạnh vượt xa sức tái tạo của hắn, hoặc một thứ có khả năng đình chỉ năng lực phục hồi.

Năng lực tái tạo đó, thực ra là một lời nguyền—nó không hề chữa lành được vết thương. Thực chất, nó chỉ là hiệu ứng quay ngược thời gian, giúp đưa cơ thể trở về trạng thái trước khi bị trúng đòn. Một cổ vật có khả năng chống lại năng lực này được gọi là vũ khí xác suất nhân quả.”

“....”

Mặc dù nghe Senpai nói liến láu này giờ, tôi vẫn chả hiểu cái quái gì sất.

”Nói tóm lại, đó là vũ khí ma pháp truyền thuyết.

Bọn chị sử dụng chúng như con bài tẩy để chống lại các vampire.

Con dao của em chắc là một thứ vũ khí kháng-vampire lấy được từ chỗ Arcueid đúng chứ?”

“A—ơ?”

“Hay đó là di vật của tổ tiên em? Hừm, nhưng không có lí do gì để gia tộc Tohno nắm giữ một vũ khí chuyên dùng để đối phó với hấp huyết quỷ cả.”

Senpai tự nói tự nghe.

...Tôi chẳng biết chị ấy đang nói đến đâu nữa, nhưng có vẻ chị không biết sự thực về đôi mắt của tôi.

“—Này, Senpai ơi? Em tưởng chúng ta đang nói chuyện về vampire cơ mà?”

“—”

Ngay lập tức, Senpai ngừng lẩm bẩm.
Chị ấy cười xòa để giấu đi sự bối rối.
...Vẫn như mọi khi, tôi chẳng hiểu chị ấy ra sao nữa.

34. Ciel Route - Chương 34: L'arc-en-ciel (2)

“Thôi quay lại chủ đề chính nhé. Nghe kĩ càng, Tohno-kun.”

“Vâng, chị nói ngắn thôi nhé.”

”Chắc em đã biết về Chân Tổ và Tử Đồ rồi.

Vậy thì đơn giản lắm.

‘Kẻ địch’ mà cô ta đang truy lùng là một Tử Đồ, mang danh hiệu ‘Mãng Xà’. Trong nhóm các Tử Đồ, hắn bị coi là dị chủng, một trường hợp riêng biệt.

Hắn ta không mạnh như ‘Chaos’, kẻ đã bị em hạ sát.

Nhưng, hắn còn khó bị giết hơn Chaos nữa. Bởi vì hắn sẽ hồi sinh sau mỗi lần bị giết.”

“...Senpai này. Vampire vốn bất tử, nên chuyện chúng hồi sinh sau khi bị giết là bình thường mà?”

”Chẳng phải em đã hủy diệt trọn vẹn Chaos rồi đó sao?

Cho dù đối phương là vampire đi nữa, nếu em phá hủy cả linh hồn và thể xác của hắn, thì hắn vẫn phải chết. Nhưng ‘Mãng Xà’ đã vượt lên trên cả điều đó.

Tohno-kun này, em đã bao giờ nghe về vòng luân hồi chưa? Nó là một lí thuyết quan trọng trong Phật giáo, nên chị nghĩ dân Nhật Bản như em phải rõ rồi nhỉ.”

“....Rồi ạ. Luân hồi nghĩa là khi ai đó chết, người ta đầu thai trong một thân xác mới.”

”Chính là vậy đó.

Nói cách khác,

Vampire mang tên ‘Mãng Xà’ đã kiểm soát được vòng lặp luân hồi của hắn.

Đó là lí do chị nói rằng dù có giết được hắn đi nữa, hắn sẽ lại hồi sinh thôi.”

“Hồi sinh—ý chị là nếu hắn chết, hắn sẽ sống lại trong hình hài một đứa trẻ khác ấy ạ?”

”Đúng rồi đó. Trước khi Mãng Xà chết, hắn sẽ chọn một bào thai làm vật chủ kế tiếp. Khi đứa trẻ đó ra đời, toàn bộ thông tin về ‘bản ngã’ của Mãng Xà sẽ được gửi vào đó.

Những thông tin của riêng Mãng Xà sẽ được phong ấn bên trong đầu đứa trẻ, và chỉ hiện ra khi nó đã trưởng thành, hoặc có đủ trí tuệ.

Và đến lúc đó, đứa bé sẽ trở thành một vampire dưới tư cách Mãng Xà mới.”

“—Đợi một chút. Cái quái gì thế ạ? Đừng bảo em là hắn ta làm phẫu thuật trong lúc đứa bé còn ở trong bụng mẹ nhé.”

”Không, cái này không liên quan gì đến y học.

Bởi vì ngay khi thân thể hiện tại bị phá hủy, Mãng Xà sẽ đầu thai vào đứa trẻ được chọn làm vật chủ mới.

Lúc trước chị đã nói đến từ ‘thông tin’, nhưng để rõ ràng hơn, hãy gọi đó là ‘linh hồn’ đi.

Nếu nói là linh hồn hắt bay lơ lửng trong không trung rồi nhập vào ai đó thì không đúng lắm, thực chất đó là một dạng sóng điện não.

Trong trường hợp này, bộ não là cơ quan phát và thu tín hiệu.

Dù linh hồn con người vốn là một thứ không thể đo đếm được, và sẽ bị phân giải ngay khi nó rời khỏi cái vỏ xác thịt, ấy nhưng Mãng Xà lại mã hóa được nó thành tín hiệu chuyển phát được. Đó là điểm đặc biệt của mình hắt thôi.”

“....”

Những lời của chị ấy thật khó tin.

Nhưng tôi đã hiểu rồi.

Cái tay Mãng Xà này tái sinh dưới hình dáng một em bé, và đứa trẻ sẽ biến thành vampire Mãng Xà khi nó lớn lên, nhưng...

“...Em tin chị, đại khái là tên Mãng Xà đó sẽ không bao giờ chết được. Đó không phải sự bất tử, mà còn kinh khủng hơn thế.

Chết đi rồi lại hồi sinh dưới hình dạng mới, giống như sống vĩnh viễn vậy.”

“Chính xác là vậy.

Mãng Xà đã trở thành một Tử Đồ từ tám trăm năm trước.

Kể từ ngày đó, hắt ta đã tái sinh tổng cộng 17 lần. Và lần nào cũng thế, hắt đều bị Arcueid hạ sát.”

“Arcueid sao...?”

“Đúng thế. Với cô ta, ‘Mãng Xà’ là một ngoại lệ. ...Và ngoài ra hắt ta cũng có liên hệ riêng đối với cả chị nữa.”

“...Nhưng, dù cho hắt có bị giết đi nữa, hắt cũng sẽ lại đầu thai thôi, đúng chứ ạ? Vậy thì—giết hắt bao nhiêu lần đi nữa cũng có ích gì đâu?”

”—Không sai.

Hắt bị Arcueid giết, rồi lại hồi sinh, rồi lại bị giết tiếp.

Vòng lặp đó liên tục tái diễn.

...Nếu Arcueid có năng lực để giết chết ‘ý niệm’ của hắt, thay vì chỉ phá hủy ‘thể xác’ mà thôi, thì có lẽ đã khác.”

Senpai cúi gầm xuống, nghiêng răng lại.

...Tôi không rõ nữa.

Có lẽ, Senpai cũng cảm hận hắt giống như Arcueid hận hắt ta vậy.

“...Một tên vampire cứ tái sinh sau mỗi lần bị giết...”

Hắt là ‘kẻ địch’ của Arcueid và Senpai.

“...Senpai ơi. Cái gã Mãng Xà này là người như thế nào ạ?”

“Hắt vốn là một con người, nhưng giờ hắt là thứ gì thì còn tùy thuộc vào thân xác hiện tại của hắt nữa.

Vấn đề khó khăn nhất ở đây là không có manh mối gì về gã Tử Đồ này.

Bởi vì hắt được sinh ra như mọi đứa trẻ bình thường khác, và có cha mẹ.

Mãng Xà chỉ chuyển hóa thành vampire khi hắt đã đạt đến độ tuổi đủ lớn để có thể tùy ý hành động.

Trước lúc đó, hắn không để lộ một dấu hiệu gì của vampire hết. Nhưng sau khi Mãng Xà đã thức tỉnh, hắn sẽ lợi dụng các mối quan hệ sẵn có để hòa lẫn vào trong xã hội một cách hoàn hảo.

Chị nghe nói rằng Nhà Thờ chỉ nhận ra sự xuất hiện của Mãng Xà sau khi cả một thị trấn bị biến thành Tử Giả.”

...Tôi hiểu rồi.

Ví dụ nhé, nếu như cái tay Mãng Xà này đầu thai vào tôi, hắn sẽ sống dưới vỏ bọc Tohno Shiki ngay cả sau khi lấy lại được kí ức.

Trừ khi hắn phạm phải sai lầm lớn, còn không thì hắn cứ thoải mái hút máu người mà chẳng ai nghi ngờ hết.

—Thật là.

”...Đáng sợ. Như vậy thì những người thân của vật chủ cũng bị nguy hiểm nữa.

Nhưng còn con người chứa đựng Mãng Xà đó, anh ta sẽ bị thay thế sau khi trưởng thành sao ạ?

Đang có cuộc sống bình thường, dùng một cái anh ta bị biến thành ‘Mãng Xà’. Nghe ghê quá.”

”...Đúng thế, nhưng chuyện này không phải là hai người dùng chung một thân thể đâu. Ngay từ khi mới sinh, đứa bé đã là ‘Mãng Xà’ rồi.

Tùy theo hoàn cảnh sống, nó có thể trở thành người tốt hoặc xấu.

....Nhưng sau khi Mãng Xà thức tỉnh thì điều đó chẳng ý nghĩa gì nữa.

Nói tóm lại, một khi Mãng Xà chết, hắn sẽ đầu thai vào thân xác mới, và khi cá thể này có đủ trí thông minh, nó sẽ lấy lại được kí ức của kiếp trước và trở thành một vampire.”

”...Lạ thật đấy.

Cho dù hắn có tái sinh đi nữa, vật chủ vẫn chỉ là con người thôi mà. Vậy thì, cho dù hắn có lấy lại được kí ức kiếp trước đi nữa, thì cơ thể đó cũng không thể nào biến hóa thành vampire được chứ nhỉ?”

”Quá trình đầu thai không phải là sự chuyển giao tính cách, mà là chuyển giao linh hồn.

Do đó tính cách của Mãng Xà thay đổi liên tục tùy theo hoàn cảnh sống của vật chủ. Nhưng linh hồn của hắn thì bất biến.

Một khi bị uống máu bởi Chân Tổ, thì không chỉ có thể xác bị ô uế nữa, mà cả linh hồn cũng vậy. Thứ làm thay đổi thể xác chính là linh hồn.

‘Mãng Xà’ chuyển giao mọi thông tin bao gồm linh hồn của hắn, nên khi Mãng Xà thức tỉnh, cơ thể vật chủ sẽ biến thành vampire.”

“Vâng, nhưng...”

”Như em nói đó, chỉ như vậy thì chưa đủ để cải tạo được thể xác.

Nên hắn cần chọn vật chủ thật kĩ càng.

Đứa trẻ mà hắn đầu thai vào phải thỏa mãn hai điều kiện, thứ nhất là ở trong một gia đình giàu có.

Được nuôi dạy trong một gia đình có quyền thế và tiền tài sẽ giúp hắn dễ dàng biến cả thị trấn thành vampire hơn.

Và còn điều kiện thứ hai, cái này quan trọng nhất. Trong số những con người như chúng ta, có những kẻ sở hữu dị năng.

Chị không nói đến pháp thuật, vì đó là một dạng khoa học công nghệ, có thể học hỏi được. Ý chị là năng lực bẩm sinh.

—Những người như thế hoặc là có dị năng tâm linh, hoặc có gene của dị sinh vật.

Năng lực dạng này là do di truyền, tức là được thừa hưởng từ cha mẹ.

Mãng Xà chọn vật chủ nằm trong một gia đình có yếu tố ‘dị năng’.

Một gia đình giàu có với quyền lực, cùng với sức mạnh phi nhân.

Đó chính là những yêu cầu cho vật chủ tiếp theo của hắn.”

“...Cái tay Mãng Xà này, hắn cũng suy nghĩ cẩn thận đó chứ.”

“Phải, hắn xảo quyết giống như loài rắn vậy.”

“....”

Có gì đó.

Có gì đó trong câu chuyện này làm tôi không thích chút nào.

“Tohno-kun này? Em vẫn còn nghe chị nói đó chứ?”

“Ồ—? A, vâng ạ, em hơi phân tâm chút chút.”

Senpai không nói gì nữa.

Dù biết thêm về kẻ địch, tôi không thấy vui vẻ chút nào.

Tại sao tôi lại tự dưng buồn bã thế này...?

“...Em hiểu rồi ạ. Hắn là kẻ địch của chúng ta nhỉ Senpai?”

”—Không. Hắn là kẻ địch của chị và Arcueid thôi. Tohno-kun này, em chẳng có liên hệ gì đến Mãng Xà cả.

Nên em đừng đi theo Arcueid nữa.

Hoặc chị, hoặc cô ta, sẽ tiêu diệt hắn. Em không cần phải dấn thân vào nguy hiểm thêm một lần nào nữa.”

”Nguy hiểm ấy ạ—chị thử nghĩ xem, chẳng phải sống trong thị trấn này đã đủ nơm nớp lo sợ sao? Ngay cả chị hay Arcueid cũng đều đang chiến đấu vì nơi này!

Nên em cũng không thể bỏ mặc chuyện này đâu ạ.”

”—Không đúng. Arcueid không quan tâm gì đến thị trấn này cả. Cô ta truy sát Mãng Xà vì lí do cá nhân thôi.

Tohno-kun này, các Tử Đồ ban đầu đều là con người.

Có hai cách để chúng trở thành vampire.

Hoặc chúng để cho mình bị hút máu bởi Chân Tổ, những kẻ bẩm sinh đã là vampire,

hoặc chúng cải tạo cơ thể bằng ma pháp.

‘Mãng Xà’ chọn cách thứ nhất. Em hiểu chưa? Mãng Xà là nạn nhân của Chân Tổ, một chủng loài siêu việt hơn con người chúng ta.”

Senpai nhìn tôi chằm chằm.

Đôi mắt vô cảm đó đã nói lên điều chị ấy đang nghĩ rồi.

“...Đừng nói với em, Chân Tổ đó là—”

”Arcueid Brunestud. Tám trăm năm về trước, vị hoàng giả của dòng Chân Tổ đã phạm sai lầm duy nhất trong đời cô ta.

Cô ta chính là người đã tạo nên ‘Mãng Xà’.”

“Ồ—”

”...Ngay từ thuở sơ khai, Chân Tổ đã là một giống loài khác hẳn con người rồi.

Các Tử Đồ đúng là có sức mạnh siêu nhiên, nhưng năng lực của chúng chỉ nằm trong giới hạn của loài người mà thôi.

Bởi vì Tử Đồ sống rất lâu, chúng có thời gian mài dũa kỹ năng của mình, và do đó nắm giữ các ‘dị năng’.

Nói cách khác, ai cũng có thể có được kỹ năng của vampire nếu người đó sống đủ lâu.”

...Phải, tôi nhớ mình đã đọc được điều này trong sách rồi.

Những Tử Đồ truy cầu sự bất tử, nhưng việc trở thành vampire lại chẳng hay ho cho lắm.

”Nhưng các Chân Tổ thì khác hẳn. Ngay từ khi mới sinh ra, chúng đã sở hữu năng lực vượt xa loài người rồi.

Từ thuở khai thiên, những Chân Tổ đó đã là những thực thể gắn liền với tự nhiên, không như con người.

Loài người chúng ta có thể sinh sôi đến cỡ này là vì chúng ta đã vượt qua khỏi những ràng buộc của tự nhiên.

Dù chúng ta đã nhận những món quà của mẹ tự nhiên, chúng ta vẫn không thỏa mãn, và cướp giết thêm từ đó nữa. Ngay cả khi môi trường sống bị phá hủy, chúng ta vẫn không bị tuyệt chủng được.

Có lẽ vì tội ác này mà chúng ta trở thành giống loài đứng đầu Trái Đất.

Chúng ta không còn là một phần của đại tự nhiên nữa. Thay vào đó, chúng ta còn sở hữu công nghệ có khả năng hủy diệt nó, hủy diệt chính Trái Đất này.

Tuy nhiên, trong mắt đại tự nhiên, chúng ta là tà quỷ. Bản thân Trái Đất cũng là một sinh mạng thể, và nó có ý thức riêng để tự bảo vệ mình.

Nhưng nó không có các giác quan.

Nên—nó tạo ra những sinh vật khác, cũng hoạt động độc lập khỏi đại tự nhiên như chúng ta, để khống chế chính chúng ta.”

...Senpai nói kì quặc thật.

Cây cỏ đất đai thì làm gì có ý thức cơ chứ.

Đúng thế, làm gì có—nhưng, hay là có thật, chỉ là ta không nhận ra?

Đại tự nhiên, Trái Đất, tự chúng có ý thức riêng. Đó là lí do vì sao nó tồn tại và cố trở nên đẹp đẽ.

Vấn đề là ta không cảm nhận được điều đó.

Nhưng rõ ràng những gì mà tự nhiên coi là chuẩn mực, thì ta cũng coi đó là thước đo của sự hoàn mỹ.

”Những sinh mạng thể này được đại tự nhiên tạo ra để giám sát thay cho nó. Chúng ta gọi chúng là Tự Nhiên Linh. Chúng là những chủng loài siêu việt, tồn tại theo một cách khác hẳn với những sinh vật bình thường trên thế gian.

Các Chân Tổ chính là một trong những Tự Nhiên Linh đó.

Chúng được tạo ra để trừng phạt con người, nên chúng coi con người là ác quỷ.

Giống như cách chúng ta coi vampire hút máu người là xấu, chúng cũng coi những kẻ phá hoại tự nhiên như chúng ta là tà ác.

...Các Chân Tổ chỉ coi mình con người là kẻ thù của chúng mà thôi, với những sinh vật thuộc về tự nhiên thì không.

Do sức mạnh của chúng gắn liền với đại tự nhiên, năng lực của chúng là không có giới hạn.

....Trong lịch sử lâu dài của Nhà Thờ, cũng chỉ có vài trận đánh với Chân Tổ được ghi chép lại.

Chúng lấy sức mạnh từ chính Trái Đất này.

Do đó để giết được chúng, cần có một vũ khí xác suất nhân quả có khả năng giết chết Trái Đất.

...Dĩ nhiên, không thể nào có một thứ như vậy được.

Do đó các Chân Tổ không thể ‘chết’ vì tác động ngoại lai.”

Đêm đó.

Arcueid đã nói trong khách sạn.

Rằng nếu tôi cố giết cô ấy vào ban đêm, thì mắt tôi cũng không thể thấy những đường chết của cô ấy được.

Nói cách khác.

Cô ấy là bất tử.

35. Ciel Route - Chương 35: L’arc-en-ciel (3)

”Em đã hiểu chưa hả Tohno-kun?

Arcueid Brunestud chỉ truy lùng Mãng Xà nhằm lấy lại sức mạnh đã bị hấn đánh cắp.

Cô ta không làm điều đó vì con người nào cả.

Chị không biết tại sao cô ta lại bị suy yếu, nhưng nếu cô ta lấy lại sức mạnh cũ—thì cô ta chẳng cần đến em đâu, Tohno-kun.

Khi điều đó xảy ra, liệu em có chắc cô ấy sẽ tha mạng cho em không?”

”....Có chứ ạ.

Bởi vì—cô ấy không có lí do để làm tổn thương em.”

”Cô ta là một vampire. Cô ta không giống đám Tử Đồ chuyên hút máu người để duy trì sự sống.

Nghĩ lại đi Tohno-kun. Nếu các Chân Tổ không uống máu người, thì trên đời này làm gì có vampire nào chứ.

Bọn chúng—có thể tồn tại mà không cần hút máu, nhưng chúng vẫn hút máu vì chúng bị cám dỗ phải làm thế, và biến con người thành một sinh mạng thể không thuộc về lẽ tự nhiên nữa.

Chị không thể cho phép người thường như em ở gần cô ta được.”

—Senpai chấm dứt tại đây.

—Có lẽ vì đầu tôi đang ong ong, nhưng những điều chị ấy nói chẳng có ý nghĩa gì với tôi hết.

“Tohno-kun, em đã hiểu cô ta nguy hiểm thế nào chưa?”

“Vâng vâng, em rõ rồi.”

“Vậy em đừng hợp tác với cô ta nữa được chứ?”

“Em—”

Tôi không làm được.

Tôi không nghe theo lời Senpai được.

Bởi vì Senpai không hiểu Arcueid.

Chị không hiểu được cô ấy hiền lành ra sao.

“—Tohno-kun.”

Senpai kêu lên.

Nhưng, dù chị ấy có làm khuôn mặt đó, tôi vẫn không thể lừa dối chính mình.

”...Xin lỗi Senpai. Em cũng có lí do của mình, em muốn giúp cô ấy.

Đúng là em không biết mình sẽ đối phó ra sao nếu cô ấy trở mặt với em. Nhưng em cũng không thể nào bỏ mặc cô ấy được.”

“...Đừng nói những lời ngốc nghếch đó. Tohno-kun này, em chỉ là người thường thôi. Nên—em không cần phải lao đầu vào nguy hiểm làm gì.”

”...Vâng. Em rất vui vì chị đã quan tâm.

Nhưng, có những thứ mà em buộc phải bảo vệ chúng. Ví dụ như thị trấn này, hay những lúc em được ở bên chị, Senpai.

....Mặc dù cuối cùng thì chị lại phải bảo vệ em.”

“....Nhưng thật sự quá nguy hiểm. Em suýt chết sau khi chiến đấu với Chaos còn gì...!”

“Nhưng em vẫn còn sống đó thôi? Ngoài ra, nếu Arcueid mạnh như vậy, chẳng phải việc tiêu diệt Mãng Xà sẽ dễ dàng hơn rất nhiều?”

”Chị đã nói với em rằng cô ta là mối nguy hại! Hãy mở mắt ra xem nào!

Cô ta không phải con người. Em không thể biết khi nào cô ta thêm uống máu, cô ta còn quái vật hơn cả đám Tử Đồ...!”

“Cái—”

....Tôi biết.

Tôi biết Senpai rất lo cho tôi.

Nhưng—tôi không cho phép chị nói như thế.

“—Im đi Senpai. Cô ấy không phải là quái vật gì cả. Chị không có tư cách xúc phạm cô ấy khi mà chị còn chưa rõ cô ấy ra sao.”

”...Em nói không sai.

Nhưng cô ta là vampire. Hãy nghe lời chị...!”

”Không, không đúng...!”

Nghe đây Senpai, Arcueid không uống máu.

Cô ấy đã nói với em như thế, và em không tin cô ấy lại nói dối em.

Em không biết các Chân Tổ khác ra sao, nhưng Arcueid là như vậy.

Riêng cô ấy, rất—”

”Rất cái gì cơ?

Nghĩ kĩ đi em, cho dù cô ta không gây hại đi nữa, thì việc em phải chiến đấu vẫn quá nguy hiểm. Em không thể nào phục hồi được vết thương như cô ta. Nếu em bị thương quá nặng, em sẽ chết...! Chị không thể tha thứ cho cô ta. Cô ta biết em là người thường, vậy mà vẫn lợi dụng em như thế. Cô ta chỉ coi em là công cụ mà thôi, Tohno-kun”

Senpai gào lên câu cuối.

....Tôi biết.

Tôi biết chị ấy nói đúng.

Nhưng, bởi vì tôi biết—nên tôi không thể chấp nhận được.

“...Câm, đi.”

“Tohno...kun?”

”—Câm mồm đi Senpai. Arcueid không coi em là công cụ...!

Chị không biết—chị không hiểu gì về cô ấy hết, chị chỉ coi cô ấy là thứ quái vật, cho nên chị không có quyền nói thế....!”

”Xin em hãy bình tĩnh.

Chị biết chị không hoàn toàn rõ về cô ta. Nhưng có thể cô ta đã lừa dối em thì sao—”

“Câm đi! Chính chị mới là người lừa dối em!”

“....A.”

Ôi—không.

Tại sao, tôi lại?

Tại sao tôi lại—nói những lời, cay nghiệt, đó?

“...Senpai, em...”

Đã lỡ miệng rồi. Nhưng tôi không nói thành lời được nữa.

Gương mặt chị ấy trông thật yếu đuối quá.

Giống như chỉ cần thêm một lời nữa là chị ấy sẽ ngã gục.

“Em nói đúng, em biết rồi mà. Giờ em nhắc, chị mới nhớ.”

“Sen, pai?”

“Phải, đúng rồi đó. Chị đã lừa dối em đó Tohno-kun. Nên chẳng có lí do gì để em phải tin chị cả.”

Chị ấy đột nhiên mỉm cười giống như này giờ chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Không có nét giả tạo nào.

Dù chắc chắn nó chỉ toàn là giả tạo.

Tôi chẳng thấy gì khác ngoài một nụ cười hồn nhiên.

”Chị xin lỗi đã làm mất thời gian của em.

Ừ, vậy thì—chị nên biến mất thôi.”

“—Đợi đã?”

Một cơn gió mạnh.
Trong nháy mắt đó,
Ciel-senpai tan biến khỏi tầm mắt tôi.
Đã đến giờ ăn trưa rồi.
Phòng học huyền não hơn hẳn, và thành bạn chí cốt của tôi thò mặt ra.

“Ê Tohno, mày định ăn trưa ở đâu đấy?”

“....Đâu cũng được. Ngồi đây hay căng-tin cũng thể.”

“Thôi được, vậy thì ăn chút bánh mì nào. Nếu tao với mày ngồi đây, có khi Senpai sẽ ghé qua đấy. Tao ra ngoài mua bánh mì đây, thích vị gì nào?”

“....Chỉ cần không phải vị cà ri là được. À thêm hộp sữa nữa.”

“Rõ rồi.”

Arihiko hào hứng lao ra ngoài.

“Của mày đây nhé, hai bánh mì cà ri và hộp sữa.”

“....”

Tôi đã bảo thằng này là cái gì cũng được ngoại trừ cà ri mà, xem ra phản tác dụng rồi.

Tôi vẫn cảm ơn hẳn và quảng trả một ít tiền.

Tôi bắt đầu nhai bánh mì.

“Này Tohno, lúc này Senpai có ghé qua không?”

Tôi lắc đầu.

“Chán nhỉ. Chắc chị ấy xuống căng-tin rồi.”

“Arihiko, chị ấy không đến đâu.”

“Cái gì cơ!? Mày cãi nhau với chị ấy à!?”

“Cũng không hẳn vậy, nhưng chị ấy không ưa tao nữa rồi. Tao xin lỗi nhé Arihiko. Nếu mày gặp chị ấy, nói xin lỗi hộ tao.”

....Giờ nói ra, tôi càng thấy khó chịu hơn.

Tôi đã làm tổn thương chị ấy quá mức.

Chị ấy sẽ không bao giờ nhìn mặt tôi nữa đâu.

“Sao thế Tohno? Mày xin lỗi tao vì đã qua mặt tao để tán chị ấy hả?”

—“Nếu như thế, thì đã tốt hơn rất nhiều.”

Phải, nếu chỉ là xin lỗi hoặc tạm biệt, thì có lẽ còn chút hy vọng.

Tôi biết chắc rằng những lời đó đã đủ tột tể lắm rồi.

“....Nhưng, ‘chị nên biến mất thôi’? Chẳng còn cơ hội nào nữa nhỉ Arihiko?”

Nói đến đây, tôi gục đầu xuống bàn.

Giờ học kết thúc.

Là thứ Tư nên toàn bộ học sinh khác lao ra khỏi phòng ngay lập tức.

Vẫn là thứ Tư như mọi ngày, nhưng tôi chẳng biết nên làm gì nữa.

Dù tôi có đến câu lạc bộ Trà đạo, Ciel-senpai chắc cũng chẳng còn ở đó đâu.

“___”

Vô hồn như Tử Giả, tôi lê bước chân về nhà.

“Shiki-sama, mừng cậu đã về.”

Hisui chào tôi ngay khi tôi về đến nơi.

Dù cho Hisui đã đứng đợi tôi suốt này giờ, nhưng tôi chẳng buồn trả lời nữa, chỉ biết đi thẳng về phòng.

Sau bữa tối, tôi lại quay về phòng.

Vẫn còn chút thời gian trước khi đến giờ hẹn với Arcueid.

—Xin đừng nói những lời ngốc nghếch nữa.

Tohno-kun, em chỉ là người thường thôi.

Nên đừng làm những chuyện nguy hiểm nữa nhé.

“....”

Senpai rất lo lắng cho tôi.

Đến giờ, phải chăng tôi đã chọn Arcueid thay vì Senpai?

“...Tại sao mày không hiểu được cảm xúc của chính mình hả Shiki?”

Tôi hỏi bóng phản chiếu trong gương.

—“Chắc.”

Cơn đau đầu lại trở lại.

Dạo này, tôi hay bị đau đầu hơn trước.

Trước đây, khi tôi lên cơn thiếu máu, chỉ hơi choáng váng thôi. Giờ nó đổi sang nhức đầu có lẽ vì tôi hay bỏ kính ra và nhìn thấy ‘cái chết’ nhiều hơn trước.

“...Đến giờ rồi.”

Đã đến lúc đi gặp Arcueid.

Dù Senpai có nói gì đi nữa, tôi vẫn không thể thất hứa được.

Cho dao vào trong túi áo, tôi bước ra ngoài.

Tôi ra khỏi nhà.

Vốn dĩ khu này cũng khá vắng vẻ, nhưng do những vụ giết người gần đây, nên giờ chẳng có chút tiếng động nào. Còn chưa đến 10 giờ tối, nhưng sự vắng lặng khiến tôi tưởng đã quá 1 giờ sáng.

—*thở dài*

Đã cuối tháng Mười, gió cũng lạnh hơn trước.

Mùa thu sắp kết thúc. Tôi bước đi cùng những cảm xúc vẩn vơ đó.

Tôi bước dọc theo tường bao biệt thự.

Qua chỗ này và con dốc là đến công viên nơi có Arcueid.

—Và rồi,

tôi thấy một bóng áo đen đứng dựa lưng vào tường.

Một người phụ nữ mặc đồ đen đứng đó, không chắn đường tôi, mà chỉ nhìn.

“Em định đi đâu giữa đêm khuya thế này?”

Senpai không thèm nhìn đến mặt tôi, và chị nói bằng giọng vô cảm nhất có thể.

“Sen, pai.”

Tôi chết lặng.

Tôi cũng không dám nhìn mặt chị ấy.

Tôi cảm thấy rất khó xử sau buổi sáng nay, nên không dám nói gì thêm nữa.

“Dù chị đã nói như thế, em vẫn muốn gặp cô ta sao Tohno-kun?”

“....Không thể khác được. Em không thể bỏ mặc cô ấy, và em cũng không thể lờ đi tên vampire trong thị trấn này được.”

“—Thôi thì, ít nhất em cũng nói có lý được một nửa câu.”

Chị ấy không nói thêm.

Tôi bước qua mặt chị.

“Xin lỗi chị, Senpai....vì tất cả...”

“Đừng để ý chuyện đó. Em không nói sai đâu.”

....Giọng chị ấy vang lên sau lưng tôi.

Xem ra chị ấy không hề có ý định ngăn tôi đến chỗ Arcueid.

Có lẽ Senpai đã hoàn toàn bỏ mặc tôi rồi.

“Vậy thì, em đi đây.”

“Ừ, cứ làm như em muốn, Tohno-kun ạ.”

Giọng chị ấy vẫn lấp đầy tai tôi.

Ấy thế mà, tôi vẫn bước đi mà không hề dừng lại.

Bộp, bộp, bộp, bộp.

Tiếng bước chân vang lên trong đêm.

Bộp, bộp, bộp, bộp.

Tiếng bước chân vang lên trong đêm.

Chúng không phải tiếng bước chân của một người đàn ông, mà của một ai đó nhẹ cân hơn nhiều.

Thêm nữa, tôi đang mang giày sneaker nên cũng không thể phát ra tiếng động cỡ đó được.

Chỉ có giày đế cao mới kêu như thế. Ví dụ như boots cao cổ.

...Thực ra tôi chẳng cần nêu ví dụ làm gì.

Chắc hẳn tiếng kêu đó là của boots cao cổ rồi.

Tôi dừng chân.

Tiếng bước chân cũng dừng ngay lại.

“...”

Không hay rồi.

Nếu cứ lờ chị ấy thế này, chúng tôi sẽ đến công viên cùng một lúc mất.

Tôi nên nói thẳng ra thì hơn.

Tôi quay lưng lại.

“—Senpai này.”

“Gì vậy?”

“...Ừm, nhà chị ở hướng này sao?”

“Không, ở hướng đối diện mới đúng. Em đã đến đó một lần rồi mà Tohno-kun, em quên nhanh thế à?”

“Không ạ, em vẫn còn nhớ. Chỉ là em không tự tin vào trí nhớ của mình lắm.”

“Em nên nhớ kĩ nhé, nhà chị ở hướng đó cơ.”

“À, ra vậy.”, tôi mỉm cười. “Đúng rồi đó.”, chị ấy đáp lại cũng bằng một nụ cười.

“Vậy thì, em sẽ đi hướng này.”

“Ừ, cứ làm theo ý em, Tohno-kun.”

Vẫn mỉm cười, chị ấy như định tạm biệt tôi.

...Nhưng, không biết vì sao...tôi có linh cảm xấu.

“—”

Tôi hít một hơi dài.

“Sao thế, em định đi đâu vậy?”

Senpai hỏi.

Ngay lúc đó, tôi chạy một mạch.

Tôi thở dốc.

Xa thế này rồi.

Chạy hết tốc lực đến cỡ này, chị ấy không đuổi kịp tôi được đâu—

“Tohno-kun này, chạy lung tung như thế nguy hiểm lắm đó.”

Ai đó vỗ vai tôi từ phía sau.

“Óaaaa!”

Tôi nhảy dựng lên.

Senpai đứng ngay sau lưng tôi giống như đương nhiên phải thế.

“Tại, tại sao chị lại đi theo em hả Senpai?”

“À, nếu để em đi một mình thì chị rất lo đó.”

Chị ấy nói rất tự nhiên.

“À, vâng.”

Tôi chẳng biết đáp sao nữa.

“—Đợi chút đã Senpai. Em tưởng chị bảo em có thể làm theo ý thích cơ mà?”

“Đúng rồi, em cứ tùy tiện đi Tohno-kun.”

Senpai gật đầu và mỉm cười.

“...Tốt quá, em tưởng mình nhầm. Vậy thì, tạm biệt chị nhé. Chị không cần đi theo em đâu.”

“Hớ? Chị có đi theo em đâu.”

“—Ồ này Senpai?”

“Chị có việc ở công viên thôi. Chị chẳng biết em định đi đâu cả, Tohno-kun ạ, nhưng nếu em không định đến đó, thì chúng ta nên tạm biệt thôi.”

“—”

Ra thế.

Rõ ràng, tôi chẳng có gì để phản bác chị ấy.

Tôi không thể cãi lại, nhưng—

”Chị ơi, đừng đến được không! Arcueid đang ở công viên đó!

Chị thừa biết cô ta ghét chị thế nào chứ? Nên em không thể để hai người gặp nhau được!”

“Ồ? Em lo cho chị cơ đấy?”

“Tất nhiên rồi, em không muốn hai người phải đánh nhau. Em xin chị đấy, hãy quay lại đi!”

“—À, ra thế. Em chẳng quan tâm gì đến chị cả, em chỉ lo cho cô ta thôi, đúng chứ?”

Nhìn ra xa xa, chị ấy hoàn toàn mặc kệ lời tôi.

....Không biết tại sao,

tôi có cảm giác chị ấy cố tình nói vậy để trêu tôi.

“....Senpai ơi. Đừng bảo em là, chị vẫn còn tức chuyện sáng nay nhé...?”

Chị ấy chỉ mỉm cười im lặng.

....Chị ấy giận thật rồi.

Không thể sai được, chị ấy đang rất cáu.

”....Em biết rồi, chuyện sáng nay hoàn toàn là lỗi ở em. Em xin lỗi chị.

Nên—”

“Nếu em định đuổi chị chỉ bằng một câu xin lỗi, chị sẽ nện cho em một trận đó Tohno-kun.”

“....Hớ?”

“Tohno-kun này. Chúng ta vẫn đang giận nhau đó. Xem ra chị vẫn chưa hết cáu đầu, nên đừng tưởng là nói vài câu là xong.”

“Ừm...Senpai?”

”Nếu em quay trở về, chúng ta có thể làm lành, nhưng chị biết điều đó là không thể.

Nên chẳng còn gì để nói hết.

Em không cần xin lỗi gì. Chị không quan tâm chuyện sáng nay đâu.”

Chị ấy nhìn lại tôi bằng đôi mắt lạnh như băng.

“Nhiệm vụ của chị là tiêu diệt vampire. Mọi thứ khác chỉ là vô nghĩa.”

Senpai tiến vào công viên.

“Đợi đã—Senpai!”

36. Ciel Route - Chương 36: L’arc-en-ciel (4)

Senpai lướt nhanh vào trong công viên.

Đúng như tôi nghĩ, chị ấy đi thẳng tới chỗ mà Arcueid đang đợi.

“Đợi em đã. Tại sao chị lại phải giận dữ thế Senpai?”

—“Chị chẳng giận ai cả. Em nên lo cho mình đi. Nếu em đi cùng chị, chẳng phải sẽ gây ra hiểu lầm cho cô ta sao?”

“Hiểu lầm—hiểu lầm gì cơ ạ?”

“Chẳng phải em thích cô ta sao? Vậy thì, chị nghĩ em không nên đi cùng chị, một kẻ bị cô ta coi là kẻ thù.”

“Không...em không thích cô ấy mà...”

Tôi không dám khẳng định.

Tôi không biết mình thực sự nghĩ sao, nhưng quả thật tôi đã bị cô ấy cuốn hút rồi.

“Ngay cả lừa dối chính mình mà em cũng không làm được sao? Xem ra em quá thật thà rồi.”

Trong thoáng chốc, gương mặt vô cảm đó bật ra một nét cảm khái.

“Nhưng, chúng ta nên tách ra ở đây thì tốt hơn. Chúng ta không còn là bạn nữa, và nếu Arcueid trông thấy—”

“Thì sẽ ra sao nhỉ, Ciel?”

“—!”

Cả hai chúng tôi đều quay lại nơi phát ra giọng nói đó. Và đó là—Arcueid, cô ấy trông rất hần học.

”Hay gồm nhỉ. Ta ra đến đây chỉ vì nghe thấy giọng Shiki thôi, ấy thế mà lại lòi ra cả người nữa.

Chẳng phải chúng ta đã trao đổi tin tức xong xuôi từ hôm qua sao? Vậy người chẳng còn lí do gì để gặp ta nữa.”

“Đúng, ta chẳng còn gì để nói với người hết. Ta chỉ nói chuyện với cậu ấy thôi.”

“Ồ thế à? Người định cướp anh ấy đi sao?”

“...Cũng không phải ý tôi đâu. Lần trước người đánh trúng ta một cú, ta vẫn chưa kịp trả nợ đó.”

Không khí thật căng thẳng.

Tôi không thể tiếp tục xem cảnh này được.

...Nhìn lại thì, vị trí của chúng tôi theo thứ tự gồm Senpai, tôi và Arcueid.

Nếu mà họ đánh nhau, tôi sẽ bị kẹt ở giữa mất.

“Này hai người, tại sao lại phải hần học như thế? Dù sao thì cả hai cũng có chung mục tiêu mà, nên cứ ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh...”

“Im đi Shiki!”

“Không phải việc của em đâu Tohno!”

“___”

...Tôi thua rồi.

Tôi cố dàn hòa bọn họ nhưng xem ra chẳng có ích gì.

”—Thôi được. Có vẻ như Shiki quan tâm đến người, nên ta sẽ tha cho người lần này.

Biến đi cho khuất mắt ta.”

”...Lạ ghê nhỉ. Lời nói của cậu ấy quan trọng với người đến thế sao?

Ta không nghĩ Arcueid Brunestud lại biết nghĩ đến gì khác việc tiêu diệt vampire cơ.”

“___”

”Đối với người, điều khiển con người là việc quá dễ dàng.

Sẽ tiện cho người hơn nếu người biến cậu ta thành nô lệ của riêng mình. Nhưng này Arcueid, tại sao người vẫn chưa làm thế?”

”—Đừng nói bằng cái giọng đó. Shiki là bạn ta.

Cho dù ta không làm như thế, anh ấy vẫn sẽ giúp ta nếu cần.”

Arcueid ngó đi chỗ khác.

Sát khí dường như đã biến mất rồi.

”—Arcueid. Đừng nói với ta, người...Người—thực sự muốn hút máu cậu ấy?”

Keng.

Tiếng kim loại va chạm vang lên trong tay áo Senpai.

”...Ra vậy. Ta không ngờ người lại có hứng thú với một con người đấy, nhưng cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.

Một khi người đã thêm máu người, thì ta chỉ còn một lựa chọn.”

Keng. Tiếng kim loại bật ra khỏi tay áo Senpai.

Vô số thanh kiếm, như móng tay dài, lóe sáng.

“...Này, Senpai...!?”

”Tohno-kun, hãy tránh ra đi.

Bây giờ chị đã rõ cô ta đúng là một vampire rồi. Cho dù là một Chân Tổ có hợp tác với Nhà Thờ đi nữa, một khi cô ta đã thêm uống máu, thì sẽ là kẻ địch của bọn chị.

Trước khi có thêm nạn nhân nào khác, chị sẽ dứt điểm mọi thứ tại đây.”

”—Khi người khác không thêm đáp lại người, thì người liền trở mặt ngay được nhỉ, Ciel.

Tốt thôi, nếu người đã muốn chết đến thế, thì ta sẽ thành toàn cho người. Không phải lúc nào ta cũng được giết một người tới hai lần.”

Đôi mắt cô ấy bắn ra sát khí.

Còn Senpai cũng đã ở trong tư thế sẵn sàng, kiếm đã rút ra.

Đồng cứng.

Không khí quanh họ giống như bị đặc quánh lại, tôi không hít thở nổi.

—Không hay chút nào.

Cứ đà này thì họ giết nhau mất.

“...Xin hai người bình tĩnh lại. Tôi bảo bình tĩnh cơ mà...!”

Mặc kệ bọn họ, tôi gào toáng lên.

“__”

“__”

Trong thoáng chốc, hai người họ đứng yên.

Và ngay sau đó, tiếng gót giày nhảy lên khỏi mặt đất.

—Bọn họ lao vào nhau ngay sau tiếng thét của tôi.

Bóng áo trắng và đen đâm thẳng vào nhau như hai cực nam châm trái dấu.

Trận chiến giữa họ đã vượt khả năng quan sát của tôi.

Không thể nhìn theo kịp vận tốc di chuyển của Arcueid nữa.

Tất cả những gì tôi nhìn được là bóng trắng thấp thoáng trong đêm.

Nhưng còn ngạc nhiên hơn khi thấy Senpai không hề muốn tránh né.

Senpai không có tốc độ của Arcueid.

Nhưng chị ấy đỡ từng đòn một cách tuyệt đối chuẩn xác.

Trong mắt người xem, thì kĩ thuật của họ là ngang nhau.

Nhưng, đúng như Senpai đã kể, sức mạnh của Arcueid dường như không thấy đáy.

Dù Senpai có khéo léo đến đâu, sức mạnh của chị ấy cũng có giới hạn.

Nhưng ngược lại, Arcueid càng đánh càng hăng.

Ban đầu, Senpai còn áp đảo được cô ấy, nhưng Arcueid nhanh chóng lấy lại thế chủ động và giờ đang vượt hẳn lên trên—

Trận chiến kết thúc nhanh chóng.

Senpai bị đánh văng lên không trung và rơi lún lổn xuống đất, như một bao rác.

“Khụ—”

Senpai cố nhịn đau và đứng dậy.

Nhưng cũng chỉ là vô ích.

Giống như bị trúng một phát đại bác vô hình, Senpai lại bị nhấc bổng lên một lần nữa, và rơi bịch xuống.

Chị ấy nằm đó, không còn cử động nữa.

Máu chảy tràn trên nền gạch.

“Sen—pai?”

Không có tiếng trả lời.

Chị ấy bất tỉnh rồi.

Arcueid lao đến chỗ chị ấy—không hề tỏ ra nhân từ, đôi mắt chỉ chăm chăm nhìn vào cổ Senpai.

“—A.”

Tôi không nói nổi nên lời.

Chắc chắn Arcueid sắp giết chị ấy.

Và Senpai không thể tự bảo vệ chính mình.

“—”

Không thể.

Không thể cho phép điều đó.

“—Dừng tay, đồ ngu ngốc này...!”

Tôi cuống cuống chạy đến chỗ Senpai. Arcueid cũng dừng bước.

“Shiki!?”

Sát khí của Arcueid biến mất ngay tức thì, và cô ấy trở lại với vẻ mặt bình thường.

Cô ấy dường như sững sờ vì tôi đứng ra bảo vệ Senpai.

“Tại sao? Tại sao anh lại muốn cứu cô ta....!?”

“....Tôi đã nói rồi còn gì? Senpai là người bạn tốt của tôi. Cho dù là cô—tôi cũng sẽ không cho phép cô ra tay.”

Tôi nắm chặt con dao trong túi áo, và gào lên với Arcueid.

“...Shiki, anh—”

Đôi mắt cô ấy lại tỏa ra đầy căm hận.

”Tránh ra và tôi sẽ tha cho anh lần này.

Ngay bây giờ. Tránh ra và đừng có giơ dao trước mặt tôi.”

Đôi mắt đỏ rực đó bập bùng như hai ngọn nến.

Sát khí của cô ấy giờ đang nhằm thẳng vào tôi thay vì Senpai.

Tôi nuốt nước bọt.

Lí trí bảo tôi rằng nếu không lùi lại thì tàn đời là cái chắc.

Nhưng, dù như thế—

“...Tôi không làm được. Tôi sẽ không lùi bước trước khi cô đảm bảo rằng cô sẽ không làm hại Senpai.”

“—Tránh ra ngay, Shiki!”

”Không, cô mới phải lùi lại, Arcueid...! Chẳng phải chính cô đã nói mình không giết người sao?

Hay là cô chỉ nói dối thôi...!?”

”—Không, tôi không ra tay với con người.

Nhưng tôi tôn trọng những kẻ vượt lên trên sức mạnh của người bình thường. Nên tôi không ngại giết những kẻ ngang hàng đâu.

Giống như anh, và con ả nằm kia kia.”

Một bước.

Arcueid lại gần.

“Tôi rõ rồi—anh lại muốn dùng con dao đó với tôi hả.”

Một bước nữa.

Cô ấy lại gần hơn.

”Lần đầu tiên thì tôi còn tha cho anh. Nhưng lần thứ hai thì dừng hòng. ...Con dao của anh không làm tôi bị thương được đâu.

Cho dù có Thấu Tử Ma Nhân, anh cũng không thấy được đường chết của tôi đâu.”

Ngay trước mắt tôi,

đôi mắt vàng nhìn thẳng vào trong não.

“—A.”

Tim tôi ngừng đập.

Xương sống run lên.

Nỗi sợ hãi tột cùng giống như bị sấn, vượt xa cảm giác lúc tôi chiến đấu với Nrvqsr.

...Tôi, không thể, nhúc nhích.

Đây là—cảm giác, khi chiến đấu với, Arcueid?—

”Shiki, tôi cho anh cơ hội cuối cùng. Khi tôi còn biết cân nhắc, thì hãy lùi lại đi.

Tôi không muốn phải giết chết người đầu tiên tôi thích, chỉ vì con ả đó.”

—Cơn lạnh leo bò lên đến cổ tôi.

Arcueid đang đứng vừa đủ tầm để ra đòn.

Nếu cô ấy ra tay, cổ tôi sẽ bị xé toạc ra trước khi tôi kịp rút dao.

Cho dù thế—tôi vẫn không chấp nhận.

”...Tôi không hiểu được cô nữa rồi Arcueid. Tại sao cô lại cư xử tồi tệ như thế với riêng Senpai?

Cho dù bình thường cô cũng có cư xử hơi kì quặc đi nữa, nhưng tôi chưa bao giờ thấy cô nói chuyện giết chóc dễ dàng như thế này...!”

“Shiki—”

Sát khí của Arcueid mất dần đi.

Cô ấy lùi xa khỏi hai người chúng tôi.

“Thôi được rồi. Nếu anh quyết tâm bảo vệ ả ta như thế, thì đừng có nhìn mặt tôi nữa.”

“A—Arcueid...?”

”Lo cho thân mình đi Shiki.

Người mà anh đang liều chết để bảo vệ ấy, ả ta không tử tế như anh tưởng đâu.”

“Cô—cô nói cái gì?”

”Hừ. Rồi anh sẽ bị ả ta dụ dỗ và hút máu cho mà xem.

Vĩnh biệt nhé! Sau này đừng có đến chỗ tôi mà van xin!”

Arcueid bỏ đi mà không thèm ngoái lại.

Người duy nhất còn ở đây là tôi, và Senpai đang bị thương, nằm sõng xoài trên nền gạch.

“—Cô ta nói cái quái—?”

Những lời thật ngớ ngẩn.

Senpai hút máu....?

“—Ồ, bốc, phét.”

Nghe cứ như...

“—Senpai là vampire chắc.”

Nói đến đây, tôi cười phá lên.

Bởi vì không thể có chuyện như thế.

Senpai vẫn hoạt động vào ban ngày.

Dù Arcueid là một vampire có thể ra ngoài ánh sáng, nhưng cô ta cũng bị suy yếu đi.

Nhưng với Senpai, dù là ngày hay đêm thì chị ấy vẫn vậy.

Thêm nữa, chẳng phải Senpai là người của Nhà Thờ sao?

Không thể có chuyện vampire lại có chân trong một tổ chức có nhiệm vụ tiêu diệt vampire được.

“—! Quên mất, Senpai ới!”

Tôi quay ra kiểm tra Senpai.

Nãy giờ nền gạch ướt đầy máu, tôi phải đưa chị ấy đến bệnh viện ngay...

“....Ồ?”

Vết máu—đã bốc hơi hết rồi.

Áo choàng đen của chị ấy nãy giờ đầm máu, nhưng giờ lại khô cong.

“—”

Senpai đứng lên như chưa có chuyện gì xảy ra cả. Trên người chị ấy cũng không một vết thương.

“Senpai—chuyện gì thế này?”

“...Tohno-kun này. Tại sao em lại cố cứu chị? Em không thấy là cô ta suýt nữa đã giết em sao?”

Đôi mắt của chị ấy vẫn vô hồn như thế.

Đôi mắt giống như búp bê, không hề quan tâm đến việc tôi nói gì.

“Chị hỏi tại sao á? Bởi vì chị sắp chết chứ sao. Dù là người khác cũng sẽ làm như em thôi.”

”Ngay cả khi tính mạng bị đe dọa sao? Đây Tohno-kun, lòng tốt không đồng nghĩa với việc liều cả mạng sống đâu.

Từ bỏ mạng sống của mình để cứu người khác, đó không phải là lòng tốt hay cao thượng, đó là sự kiêu ngạo.

Tại—sao, em—”

Giọng chị ấy thật cứng rắn.

Senpai quát tôi tắt tệ.

”Em chỉ làm như thế để sau này không phải hối hận thôi. Và em tự hài lòng chỉ bằng điều đó thôi sao.

...Nói thật nhé, em còn tạo thêm rắc rối cho chị cơ.

Em có thể có niềm tin, nhưng đừng lôi kéo chị vào cái thứ công lí giả tạo của em.”

”Sao—sao chị lại nói như thế? Em không hề muốn chị phải chết, Senpai...!

Còn chị nữa, cái gì mà tạo thêm rắc rối cho chị!? Chị thích bị Arcueid giết luôn đi hay sao—!?”

”Phải. Đây là tính mạng của riêng chị, và nó chẳng can hệ gì tới em đâu.

...Sống sót nhờ vào sự thương hại của một vampire thì quả là nhục nhã.”

“—!”

Tôi tức điên lên được.

Một phần vì bị chị ấy từ chối lòng tốt.

Nhưng hơn thế nữa—

”Đừng có nói cái giọng đó...! Chị—chị coi thường mạng sống đến thế cơ à!?”

Chị không hiểu sao? Nếu chị chết, tức là hết!

Cho dù phải trải qua bao nhiêu thống khổ đi nữa, nếu chị không tiếp tục sống, thì những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì cả!

Chị phải tiếp tục sống...phải tiếp tục sống mà không vì lí do gì hơn.

Nhục nhã thì có làm sao? Như thế còn tốt, còn tốt hơn rất nhiều so với việc còn không cảm nhận được gì nữa...!”

“—Phải rồi. Em đã từng trải qua cái chết từ tám năm trước nhĩ. Nên vì thế—em có thể sống một cách đơn giản như vậy.”

Đôi mắt chị ấy hoàn toàn không có sức sống.

Chị ấy nói mà không hề nhìn tôi, hay thậm chí còn không dám nhìn lại chính mình nữa.

“Em thật hạnh phúc thay. Chị còn không nói nổi những lời đó.”

Vừa nói, chị ấy vừa lùi lại.

“...Tohno-kun này. Những gì cô ta vừa nói là thật đấy.”

“Tại...tại sao, ngay cả chị, cũng nói...”

”Như Arcueid đã nói, chị không còn là con người nữa rồi.

Em còn chưa nhận ra sao Tohno-kun? Những vết máu của chị đã biến mất như chưa từng xuất hiện.”

“Chuyện đó—”

”Không sao cả. Chị biết mình là quái vật.

Chị không phải là vampire, nhưng cơ thể này, không thuộc về con người nữa.”

Senpai cúi gầm xuống.

“...Chị...nói gì thế Senpai? Không phải con người? Chị trông y như người thường mà...!”

“Ngay cả khi em thấy cảnh này sao?”

Senpai chậm rãi rút kiếm ra và đặt lên cổ.

“Se, Senpai...!”

Tôi còn không kịp ngăn chị ấy lại.

Một tiếng kêu nhẹ, và lưỡi kiếm đãứa đứt cổ chị ấy rồi.

Xoạt.

Máu bắn tung tóe, giống như định sơn đỏ cả con mắt tôi.

Tách.

Tách tách.

Tách tách. Tách tách. Tách.

Thật đẹp quá.

Hút hết ánh nhìn của tôi, và toàn bộ sự tập trung nữa, dòng máu thấm vào vải trên áo chị ấy.

Thấm qua áo choàng.

Làn da trắng trẻo của Senpai có lẽ đã được hòa quyện với màu đỏ rực cháy đó rồi—

Một giọt máu bắn lên ngón tay tôi.

Nó đánh thức tôi trở về thực tại.

Trước mắt tôi là thân hình đầm máu của Senpai.

“Senpai.....!”

Tôi lao đến chỗ chị ấy.

“Không cần phải lo lắng đâu. Em hãy nhìn xem.”

Chị ấy cản tôi lại và chỉ lên trên cổ.

...Vết thương đã mất tích rồi.

Và toàn bộ vết máu cũng tan biến luôn.

Giống như một cuộn băng được tua ngược, mọi thứ trở lại về như cũ.

—Thật quá

lạ lùng, và chỉ có từ ‘tua ngược’ mới diễn tả được nó, đây không phải là chữa lành hay hồi phục vết thương.

“....”

Tôi chết lặng.

Sau khi đã thấy—tôi không thể nói rằng chị ấy còn là người bình thường được nữa.

“...Là như vậy đó. Chị không hề muốn em biết chút nào, Tohno-kun ạ.”

Senpai mỉm cười buồn bã.

Tôi

không biết nói sao nữa.

”....Đúng như em nói đó Tohno-kun.

Chị đã lừa dối em trong suốt quãng thời gian vừa qua. Nên nếu em có giận chị thì cũng là bình thường thôi.”

“....A.”

Nhưng tôi không thể đổ lỗi cho chị ấy.

Một thứ điên rồ như vậy—nếu là tôi thì tôi cũng giấu kín suốt đời.

Tôi muốn chị ấy...mãi là Senpai như ngày nào.

”Nhưng, chị không hề hối hận vì chuyện sáng nay đâu.

Chị rất vui khi em nói rằng mình trân trọng quãng thời gian vừa qua, và em đã bảo vệ chị khi em có thể.”

“—Sen, pai.”

Nhưng, đó là,

quãng thời gian mà tôi mong chúng kéo dài vĩnh viễn.

“Vĩnh biệt.”

Cuối cùng, chị ấy vẫn mỉm cười như trước, và biến mất ngay trước mắt tôi.

“__”

Đầu óc tôi không còn suy nghĩ được gì nữa.

Tôi không thể đuổi theo chị ấy.

Arcueid nói rằng Senpai là một vampire.

Senpai không hề phủ nhận, thậm chí còn đưa cho tôi bằng chứng, và sau khi nói lời vĩnh biệt, chị ấy đã đi mất rồi.

Dù đó chỉ là lời nói dối.

Dù quãng thời gian vừa qua chỉ là giả tạo, nếu chị ấy không nói ra những lời cuối, có lẽ chúng tôi vẫn còn quay lại được như trước kia.

Tôi không thể quên đi gương mặt u buồn ấy.

Senpai, người vô cùng tốt bụng,

học sinh lớp 12 của trường tôi,

tôi không muốn được biết rằng chị ấy thật ra là một người khác.

—Vĩnh biệt.

Lời nói cuối cùng tôi được nghe.

Không cần phải nghĩ xem nó mang hàm ý gì nữa.

Tôi đã biết sự thực về chị ấy. Và tôi cũng đã làm tổn thương chị. Nhưng mà, chị vẫn muốn gặp tôi. Nhưng giờ thì hết rồi.

Tôi không—muốn nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại chị ấy nữa.

“—Không, đây chỉ là mơ thôi.”

Đầu óc tôi đã ngừng hoạt động.

Nó quá sững sờ.

Nó sững sờ đến mức không hiểu vì sao nó lại sững sờ.

Tôi lê bước chân ra khỏi công viên cùng những ý nghĩ vỡ vụn.

—NHÓI.

—Nhói.

—NHÓI.

—Nhói.

...Tôi, rã rời.

Đau đầu muốn chết luôn.

Đau quá, không nghĩ nổi về Senpai, hay Arcueid, hay bất cứ ai nữa. Tôi chỉ muốn ngất đi.

37. Ciel Route - Chương 37: Cái Chết

Ngày hè oi bức.

Bầu trời xanh cao vợi vợi, cùng những áng mây lớn.

Gió nhẹ thoảng qua,
và tiếng ve kêu rả rích.

Tiếng ve kêu.

Ve. Ve ve.

Ve. Ve ve.

Ve. Ve ve.

—Ồn đến chết mắt.

Xác ve rơi đầy trên bãi cỏ.

Giống như mặt trời ở ngay bên cạnh,

cái nóng như thiêu như đốt.

Một ngày hè oi bức.

Giống như mặt đất đã biến thành cái chảo rang rồi.

oaa, u, oaaaaa

oaa, u, oaaaaa

oaa, u, oaaaaa

Akiha đang khóc.

Có một đứa trẻ nằm gục dưới chân con bé.

Thằng nhóc đó hoàn toàn không nhúc nhích, áo trắng đầm đìa máu.

Nhìn xuống thằng bé đó,

tay tôi cũng đỏ rực, đỏ như thằng bé vậy.

Không đúng.

Đôi tay này,

bị nhuộm đỏ bởi máu của thằng bé kia.

Đồng cỏ xanh nằm khuất dưới chân trời.

Ánh sáng chỉ đến từ mặt trăng và những bông hoa trắng muốt.

Dưới mặt trăng trong vắt.

Một cô gái đứng cô độc trong bộ đồ trắng tinh.

Không biết nói.

Cũng không biết mình là ai.

Chỉ được coi như công cụ giết chóc.

Cô gái mặc váy trắng đầm máu hoàn toàn không bị thương tổn.

Màu đỏ thẩm nhuộm ướt váy chỉ đến từ máu của kẻ địch.

Chỉ sau khi trở về nhà từ những cuộc giết chóc, cô ấy mới có vài phút ngắn ngủi bình lặng này.

Thứ đợi cô ta sau đó, chỉ là một giấc ngủ mà cô ta còn không có quyền tự đánh thức mình.

...Cô gái ấy còn không biết mình được sinh ra vì cái gì, và chỉ biết ngược mắt nhìn lên mặt trăng xa vời vợi.

—Tôi nghĩ mình đã tìm thấy sự vĩnh hằng ở đây.

Có phải là ảo mộng không?

Chắc là vậy đó.

Nhưng tôi không quan tâm.

Sự thật là bóng hình ấy đã vĩnh viễn được khảm vào trong kí ức tôi rồi—

Dường như tôi vừa mơ một giấc mơ từ ngày xưa lắm.

“A—”

Như này giờ chưa được thở, tôi hít một hơi thật dài.

Tôi tỉnh táo ngay tức thì.

“...”

Tôi đang nằm trong phòng riêng.

Sau lúc đó—sau khi chia tay với Senpai trong công viên, chắc tôi đã lết xác về nhà bằng cách nào đó mà tôi không nhớ nổi.

“—Ciel, Senpai—”

Tôi không quên nổi gương mặt ấy.

Tại sao tôi không níu chị ấy lại?

Tôi vẫn bị cuốn hút bởi Arcueid mặc dù biết cô ta là vampire.

Vậy thì nếu như Senpai cũng là vampire, có gì phải lạ cơ chứ.

....Tôi nên cười mới phải.

Nếu tôi cười và coi mọi thứ như chuyện đùa, có lẽ chị ấy sẽ cười đáp lại tôi như mọi khi.

“...Không. Mình—”

Tôi thực sự muốn chị ấy mãi là Senpai của tôi.

Quãng thời gian giữa tôi và Senpai chỉ rất bình lặng, không sự kiện đáng kể gì, nhưng thật đáng quý biết bao.

“—Khỉ thật.”

Giờ thì hết rồi.

Chị ấy sẽ không bao giờ đến trường như Senpai nữa đâu.

“....Làm gì bây giờ?”

Tôi không biết.

Tôi muốn tìm ra sào huyệt của tên vampire đó và giết hắn đi, nhưng tôi không có chút manh mối nào hết.

Tôi đã cắt đứt liên hệ với Arcueid, và giờ lại đang xích mích với Senpai.

...Không, phải thừa nhận là tôi sẽ không bao giờ gặp lại Senpai nữa.

“—”

Tôi đeo kính lên mũi và bật dậy.

Đã hơn 8 giờ sáng.

Đã quá giờ ăn sáng bình thường lắm rồi, nhưng hôm nay là ngày nghỉ kỉ niệm thành lập trường.

“Hisui... không ở đây sao?”

Mọi ngày cô ấy đều đứng trước cửa như một cái bóng mờ, nhưng hôm nay thì không.

“....”

Lại nhức đầu nữa rồi.

Dạo gần đây, việc sống ở một nơi xa lạ đã làm tôi căng thẳng lắm rồi, ấy thế mà lại còn những sự kiện kinh khủng khác nữa.

....*phù*

Tôi thở hắt ra.

Tôi không biết mình nên làm gì nữa, nhưng có khối việc mà tôi phải làm.
Nếu tôi nghĩ đến Senpai nhiều như thế, thì hãy đến thăm nhà chị ấy ngay đi.
“—Được rồi. Cứ ăn sáng trước đã.”

Bụng rỗng không thì chẳng làm được gì.
Cố đánh tan cơn buồn ngủ, tôi đi xuống phòng khách.

Hisui đang làm gì đó dưới hành lang.
Chắc cô ấy đang sắp xếp lại đồ đạc, vì trong tay cô là một chiếc ghế.
“Hisui ơi.”

Như vừa nhận ra sự có mặt của tôi, cô ấy bước vội đến bằng những bước chân nhẹ nhàng như mọi khi.

“Chào buổi sáng, thưa Shiki-sama.”
“...Ừ, chào buổi sáng nhé. Xin lỗi vì tôi đã không dậy đúng giờ.”
“Tôi xin lỗi vì đã không có mặt khi cậu chủ thức dậy. Xin cậu hãy bỏ qua cho tôi.”
Hisui im lặng cúi đầu.

...Sau khi lên ra khỏi nhà vào đêm qua, rồi không nhớ nổi làm cách nào tôi trở lại giường ngủ, được xin lỗi thế này làm tôi cảm thấy mình thật không xứng đáng.

“Cô không cần xin lỗi đâu. Là do tôi thức dậy theo ý riêng thôi. Nếu cô mắng tôi cũng không sao cả.”
Có lẽ lúc này, nếu bị Hisui mắng một chút, tôi lại thoải mái hơn.

“Shiki-sama....?”
“À, không có gì đâu, cô đừng bận tâm nhé. À này, tôi muốn ăn sáng, thế nó đã được nấu chưa?”
“...Nee-san ra ngoài rồi ạ. Nếu cậu chủ muốn ăn sáng, thì nó đã được làm và để sẵn trong phòng ăn.”
“Được rồi, tôi đi ăn đây. Xin lỗi đã làm gián đoạn công việc của cô.”

Sau khi tạm biệt cô ấy, tôi rẽ vào phòng ăn.
Sau khi ăn xong, tôi quay lại hành lang.

...Tôi phải quay về phòng mình và thay đồ ngay để còn đến nhà Senpai.
“—Au!”

Ngón chân cái tôi đụng vào chiếc ghế.
“...Au. Tại sao lại có ghế ở giữa hành lang nhỉ...”
Đúng rồi, cái ghế này là do Hisui mang ra đây.
Bởi vì chẳng bao giờ nó ở đây cả, nên tôi đã va vào nó khi không để ý.
“...Bố khỉ. Mình phải phân tâm lắm thì mới đâm vào nó được.”
Tôi thở dài.

—Nhưng, Hisui vốn rất cẩn thận. Tại sao cô ta phải đặt chiếc ghế ở đây?
Cô ta nghĩ cái quái gì mà lại đặt nó ngay giữa nơi người ta qua lại?
...Ngón chân bị đụng vào ghế vẫn còn rất đau.

Tôi cố lắc đầu để quên nó đi, và nhận ra điều gì ở dưới chân mình.

Dưới đó là...

những mảnh vụn tan nát của chiếc ghế.

“—Ồ?”

Thịch.

Tim đập mạnh hơn.

“—Tôi—đã làm ư?”

“—Vâng. Đây là kết quả sau khi cậu chủ đập cái ghế xuống sàn nhà hàng chục lần.”

“Cái—”

Tại sao? Tại sao tôi lại, làm thế?

Đúng là chân tôi va vào ghế thì đau thật.

Nhưng tại sao tôi phải làm thế—tại sao tôi phải trút giận vào đồ vật như một đứa trẻ...?

“Shiki-sama, cậu có ổn không ạ? Nếu cậu bị ốm, tôi sẽ gọi bác sĩ.”

“—Không, không sao hết. Không có chuyện gì cả. Xin lỗi Hisui. Tôi...chỉ mất tự chủ.”

Tôi lùi lại khỏi cô ta.

Lùi lại khỏi những mảnh vụn của cái ghế.

“Shiki-sama, xin cậu hãy bình tĩnh. Thở hồng học như thế không tốt chút nào.”

“Tôi khỏe mà, để tôi yên! Tôi muốn ở một mình, mặc kệ tôi đi...!”

Tôi gào lên và chạy thẳng lên cầu thang.

Giống như đang chạy trốn khỏi cô ấy.

Tôi trở lại phòng mình và tự Quảng người lên giường.

Lại nữa.

Lại đau thái dương nữa.

Nhói, nhói.

Đầu tôi phập phồng giống như đang có một quả tim ở đó.

“....”

Đau quá.

Đau quá.

Đau quá.

Có lẽ cách hành xử vừa rồi của tôi là do cơn đau này.

Phải thấy “cái chết” suốt mấy ngày nay khiến bộ não của tôi kiệt quệ.

Đầu tiên—phải bình tĩnh đã.

Chừng nào còn đeo kính, tôi sẽ kiềm chế được cơn đau đầu này.

“...Mình đang làm cái quái gì đây? ...Mình phải đi gặp Senpai...ngay bây giờ.”

Nhưng, nếu tôi gặp chị ấy trong tình trạng này, thì chỉ làm chị thêm lo lắng thôi.

Phải bình tĩnh.

Nằm yên. Nếu tôi cứ nằm yên thế này, cơn đau sẽ biến mất thôi.

...

.....

.....

.....Thấy chưa? Nó đã giảm bớt rồi.

Phòng tôi thật yên tĩnh.

Chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ, tôi sẽ sớm bình phục thôi.

Tích tắc. Tích tắc. Tích tắc.

....Tiếng kêu của đồng hồ.

Tích tắc. Tích tắc. Tích tắc.

....Mày không im đi được à?

Tích tắc. Tích tắc. Tích tắc.

....Này.

Tích tắc. Tích tắc. Tích tắc.

....Tao bảo mày im đi cơ mà!

—Xoảng.

Và như thế, đồng hồ ngừng kêu.

“—Yên lặng rồi.”

Rồi, thế là xong.

Giờ thì đi gặp Senpai thôi.

Tôi bước ra cửa chính.

Bầu trời xanh rực rỡ.

Tôi bước lại gần cổng sắt.

Ngay lúc đó, có tiếng động ở phía vườn.

“....?”

Lạ thật. Hisui đang ở trong hành lang dọn dẹp đồng mảnh gỗ của cái ghế.

Kohaku-san đã ra ngoài, và Akiha thì đi học.

...Vậy thì còn ai khác cơ chứ.

Tôi bước vào vườn.

...Nhớ lại thì, hồi còn bé chúng tôi chủ yếu chơi trong khu vườn này thôi.

Từ khi quay trở lại biệt thự, tôi quá bận rộn đến nỗi chưa hề đi qua đây lần nào.

Xột xoạt.

Lại tiếng động đó.

Có ai đang đi trên cỏ.

“Hả? Hisui à?”

Là Hisui.

...Cô ta không nghe thấy tiếng tôi, và cô ta vẫn đi tiếp vào giữa những rặng cây.

Cô ta không biết tôi ở đây rồi.

Cô ta có việc gì trong đó à? Đã đi vào trong rừng mất rồi.

“?”

Tò mò, tôi đuổi theo cô ta.

—Và.

Trên đường đi của Hisui, có một bãi cỏ trống.

“...Có một trống trống ở đây á...?”

Tôi cố nhớ lại, nhưng không hiểu sao, đầu óc tôi cứ trắng trợn.

Giữa khu rừng của biệt thự, bạn có thể thấy một bãi trống giống như cây cối đã bị chặt đi hết.

—Không đúng, không thể nói là “có thể thấy” được.

Nếu đi theo lối thường, thì không ai để ý chỗ này đâu.

Nếu không nhờ Hisui đi trước, len lỏi qua những rặng cây, thì chắc dù có sống ở đây cả đời đi nữa, tôi cũng không nhận ra nổi.

“...Có một bãi trống ở đây sao? ...Vậy thì, chắc chắn hồi bé bọn mình phải chơi đùa ở đây rồi.”

Thực ra, tôi chẳng có kí ức gì về việc mình từng ở đây cùng Akiha cả.

—Có cảm giác như tôi chưa từng, bao giờ, đến đây.

“...”

Ngẫm nghĩ một lúc, tôi tiến vào.

...Bãi cỏ này chẳng có gì khác lạ hết.

Cũng không thấy bóng Hisui đâu.

“Sao thế nhỉ—chẳng có gì ở đây cả.”

Tôi đi vào giữa bãi cỏ.

Hoàn toàn trống vắng.

Mặt đất phẳng lặng.

Cây cối bao bọc xung quanh.

Tiếng ve kêu.

Và cái nóng gay gắt của mùa hè đủ sức làm tan chảy—

“Ồ—?”

Mùa hè, cái nóng—?

“Au—ôi da...”

Vết sẹo trên ngực tôi bắt đầu đau rát.

Như / bị đâm xuyên qua.

Cơn đau / giống như / bị dao đâm thủng ngực.

Ve. Ve ve.

Ve. Ve ve.

Ve. Ve ve.

—Đâu đó, có tiếng ve kêu gọi hè.

Nhưng, giờ là mùa thu cơ mà.

—Nắng hạ nhuộm cảnh vật trong màu trắng.

Những áng mây lững lững trên bầu trời.

Tôi nghe rõ mồn một tiếng kêu.

Dưới chân tôi, là vô số xác ve.

Xác chết. Xác—người chết.

“—.....”

—Tôi tức điên lên.

Vừa bình tĩnh xong, giờ tôi lại cáu rồi.

Tôi phải gặp Senpai.

Tôi phải tìm chị ấy và nói rằng tôi mặc kệ chuyện chị ấy là vampire.

...

.....

.....

.....

.....nhưng, có thật như thế không?

Có thật là tôi vẫn sẽ mỉm cười với chị ấy như trước khi biết chị là vampire—

....Bóng ai đó quỳ xuống.

Bước chân lại gần của một cô bé.

Áng mây trôi lững lững trên trời. Xác ve trải đầy mặt đất.

Khi tôi kịp nhận ra,

thì hóa ra,

tôi đã bị đâm thủng ngực và chết rồi.

Và kẻ đang nhìn xuống cái xác đó trong kinh hoàng,

cũng là tôi.

“A—”

Ngực nhói đau.

Buồn nôn quá.

Vết thương của tôi đã lành lại từ nhiều năm nay rồi cơ mà, sao giờ vẫn đau thế?

Ngực tôi—thùng mất rồi.

Vết thương cũ bật ra, máu chảy tràn từ kẽ hở.

—Sao lại thế?

Vết thương, nó chưa bao giờ được chữa lành cả.

Đau quá.

Tôi rất sợ.

—Tôi chìm trong bóng đêm.

Đây là,

tiếng gọi của thần chết.

Không còn tư duy được nữa.

Vết thương vẫn đau quá.

Có tiếng động của chính tôi ngã lún xuống đất.

....Có tiếng nói chuyện.

“Akiha-sama, cô không định gọi bác sĩ hay sao ạ?”

“Đừng ngu ngốc nữa Hisui. Làm sao tôi dám gọi bác sĩ được, khi mà vết thương của Nii-san vốn không bình thường...!”

....Akiha và Hisui đang nói chuyện.

Đây là phòng ngủ của SHIKI.

Có vẻ như tôi đang nằm trên giường.

Tôi định nói “xin chào!” và bật dậy, nhưng không nhúc nhích nổi.

Ngực tôi không còn đau nữa, nhưng cơ thể nặng như chì.

Tất cả những gì tôi còn kiểm soát được là mắt và miệng.

“Rốt cuộc cô đã làm cái trò gì hả Hisui? Cô thừa biết là không được để Nii-san lại gần chỗ đó cơ mà....!”

“Tôi...biết lỗi rồi ạ.”

“Cô tưởng xin lỗi là xong chuyện á. Tôi giao cho cô việc chăm sóc Nii-san chỉ để tránh những chuyện thế này xảy ra thôi. Và giờ thì cô đã làm gì hả...!?”

Trái ngược hẳn với tác phong hàng ngày, Akiha không thèm kìm lại cơn giận dữ.

Phía đầu kia, Hisui chỉ chịu đựng trong im lặng, mặt cúi xuống.

...Tôi không biết làm thế nào lại thành ra như vậy.
Nhưng chắc chắn Hisui bị mất vì chuyện của tôi.
“Hisui, trả lời tôi ngay. Cô đã làm gì và ở đâu suốt những ngày qua?”

Hisui không đáp.
Giữa họ càng căng thẳng hơn.
Akiha cắn môi, bước lại gần hơn đến Hisui.
...Cho dù là tôi cũng nhận ra Akiha sắp tát Hisui.
Hisui cũng biết điều đó, nhưng cô ấy chỉ cúi gầm mặt xấu hổ, sẵn sàng nhận trừng phạt.
“—Đợi đã, Akiha.”

“Nii-san—Anh tỉnh rồi à!?”
“Ừ, em hét to quá, ai mà ngủ nổi.”
“A...”

Akiha xấu hổ quay mặt đi.
Hisui vẫn cúi gầm xuống, không thèm nhìn tôi.
“Em biết đấy, em không nên trút giận lên Hisui. Anh không rõ nguyên do, nhưng dù sao cũng là do anh bị ngắt đi thôi, đúng chứ? Đâu phải vì lỗi của Hisui mà anh lăn ra bất tỉnh.”
Tôi gắng hết sức để ngồi dậy.
Nhưng đó là toàn bộ khả năng hiện giờ, và tôi không thể nhúc nhích thêm một phân nào nữa.
Nhưng vì Hisui, tôi vẫn phải ra vẻ khỏe mạnh nhất có thể.
“...Chà chà, cãi nhau chỉ vì anh. Dù đã lớn, nhưng hóa ra em vẫn còn trẻ con lắm Akiha ạ.”

“Nhưng...anh đã hoàn toàn bất tỉnh đấy Nii-san. Anh lịm đi trong mười giờ liền, và em chưa bao giờ thấy anh như vậy cả. Nếu—anh không tỉnh lại nữa, em biết làm gì đây...!?”
“Đồ ngốc, đừng nói gở như thế. Chỉ là chúng thiếu máu thôi mà?... Hả? Đã 10 giờ rồi cơ á!?”
“...Vâng ạ. Anh đã ngắt đi từ lúc giữa trưa đến tận bây giờ.”
Akiha ngập ngừng trả lời.
“—”

Cơ thể tôi kiệt quệ.
Tôi đã ngủ từ nãy giờ sao.
Cả ngày hôm nay tôi chẳng còn cơ hội đến nhà Senpai nữa.
“...Chán thật. Anh chưa bao giờ bị như thế này cả. À, đúng là hồi học cấp 1 anh cũng hay bị ngắt xỉu, nhưng đó là do anh chưa quen với nhà Arima và bị căng thẳng thường xuyên.”
Mọi thứ vẫn còn rất mơ hồ, giống như tôi còn đang mơ.
Vẫn ngây ra, tôi nhìn lên trần nhà và nhớ lại quá khứ.

“...Chắc là vậy thôi. Anh mới chỉ về nhà được có một tuần. Chắc anh vẫn còn mệt lắm Nii-san.”

“—Ừ. Anh cũng nghĩ thế.”

“Vậy ạ? Thế thì anh cứ nghỉ ngơi nhé. Sức khỏe của anh vốn kém hơn người thường, nên anh cần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Con bé nhìn tôi vẻ lo lắng.

“....”

Đúng như con bé nói đó.

Tôi nên quên hết mọi thứ đi.

Đừng nghĩ đến Senpai hay vampire nữa, chỉ nghỉ ngơi thôi, nếu không tôi sẽ kiệt sức mất.

Cầu giặc vô cớ đến mức đập tan thành chiếc ghế, đầu óc tôi có vấn đề rồi.

“....Được rồi, anh sẽ nghe lời em, anh sẽ đi ngủ ngay.”

Tôi nằm xuống.

“Thật cơ ạ...? Anh không định lên ra ngoài đấy chứ?”

“Này, em không tin anh à?”

... Chắc chắn nó không tin tôi đâu.

Mấy ngày nay tôi toàn trốn ra ngoài thôi.

“Hisui này, bảo với Kohaku rằng Nii-san đã tỉnh rồi. Nii-san ơi, thế anh có định ăn tối không ạ?”

“... Ừ nhỉ. Thôi, bảo Kohaku-san rằng anh không muốn ăn đâu. Anh chỉ muốn đi ngủ thôi.”

“...Em rõ rồi. Vậy thì Hisui, dặn Kohaku như vậy nhé.”

Vẫn cúi đầu xuống, Hisui gạt đầu và đi ra khỏi phòng.

...Xong rồi.

Nắm trên giường, tôi lại thấy buồn ngủ tiếp. Cứ thế này, chắc chỉ mất một phút nữa là tôi lăn ra ngủ thôi...

—Nhưng, còn một việc nữa.

“Akiha này. Trong vườn nhà mình có bãi cỏ trống à?”

“Vâng ạ. Khi bọn mình còn bé, chúng ta vẫn chơi ở đó mà.”

“Ra thế. Không hiểu tại sao, anh chẳng nhớ gì về nó cả.”

....Phải, tôi đã quên sạch sẽ.

“Và thêm nữa. ...Câu hỏi có hơi kì quặc chút, nhưng khi chúng ta còn nhỏ—có một đứa trẻ khác nữa đúng không?”

“Gì ạ?”

Con bé nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cứ như không hiểu tôi vừa nói gì.

...Chắc là vậy. Không thể có đứa trẻ nào nữa đâu.

Chỉ là một giấc mơ thôi.

Bãi cỏ đó. Tôi khi còn là đứa trẻ, đã bị giết bởi ai đó trông giống tôi. Nghe vô lí thật.

Nếu điều đó đã xảy ra, thì tôi bây giờ là ai?

“Không, không có gì đâu. Chỉ là một giấc mơ thôi.”

“Vậy ạ? Thế thì chúc ngủ ngon nhé Nii-san. Anh nghỉ ngơi nhé.”

“Ừ, anh ngủ đây.”

Ngay khi tôi đáp lại con bé.

Tôi chìm vào giấc ngủ ngay lập tức, giống như lại ngất lịm đi.

38. Ciel Route - Chương 38: Xác Ve (1)

Tôi bị nhốt trong ngục tối.

Tám năm kể từ khi thức dậy.

Tôi đã chìm trong bóng đêm dài đằng đẵng.

Tôi không hiểu tại sao.

Tôi đã quên đi lí do từ lâu lắm rồi.

Nơi này chỉ có bóng tối thôi.

Nhưng, tôi biết mình cần phải làm gì.

Tôi không hiểu tại sao mình lại sống.

Nhưng tôi biết mục tiêu của mình.

Xiềng xích trời buộc tôi đã không còn nữa rồi.

Không còn gì ngăn cản nữa.

Giờ việc duy nhất,

là giết chết mày.

Huýt. Huýt huýt. Chíp chíp.

Cửa sổ đang mở hay sao?

Có tiếng chim hót vọng ra từ vườn.

Làn gió mát mẽ phả qua mặt tôi.

Ánh nắng dịu dàng ản lên mi mắt.

Một cái ản thật nhẹ nhàng và dịu êm.

Một buổi sáng đẹp trời.

Sáng rồi sao?

Xem ra tôi đã ngủ một mạch từ khi nói chuyện với Akiha.

Cơ thể vẫn còn mệt mỏi.

Nhưng tôi cảm thấy khá hơn đêm qua rất nhiều.

Mở mắt, tôi tỉnh dậy.

“Ôc...”

Suýt nữa tôi ói ra.

Vẫn còn di chứng của chứng thiếu máu hôm qua?

Ngực đau nhói, đầu óc u mê.

“Tôi xin phép cậu chủ.”

Hisui bước vào phòng.

Cô ta dường như không ngờ rằng tôi lại dậy sớm thế.

“Chào buổi sáng. Có vẻ như cậu chủ đã bình phục rồi.”

“...”

Không biết tại sao,

thái độ của Hisui làm tôi khó chịu.

“Chào buổi sáng. Ăn sáng, nhỉ? Tôi sẽ xuống ngay, nên cô lui ra đi. Tôi còn thay quần áo.”

“...Vâng, tôi xin phép.”

“...”

Dù cho tâm trạng đang xấu như thế nào, ăn nói cộc lốc với Hisui như thế...đầu óc tôi có vấn đề rồi.

“...”

Tôi mệt quá.

Cho dù hôm nay có đi học đi nữa, tôi cũng chẳng làm gì nổi.

“...Chắc mình nên ở nhà thôi.”

Nhưng, tôi vẫn phải đi.

Nếu tôi đến trường, có thể tôi sẽ gặp được Senpai.

...Chị ấy có lẽ không còn là ‘Senpai’ mà tôi muốn nữa—nhưng chị ấy có lẽ sẽ vẫn đi học.

“—Phù.”

Thở ra một hơi, tôi đứng dậy.

Cố gắng xua đi sự mệt mỏi, tôi rời khỏi phòng.

“À, Nii-san đấy ạ...Chào, buổi sáng.”

...Ngay khi tôi vào phòng khách, Akiha liền chào tôi với vẻ thờ ơ.

“...Phải, chào buổi sáng. Em dậy sớm nhỉ Akiha.”

”Tầm này thì em luôn thức dậy rồi nhưng...Nii-san?”

....Anh đã khỏe chưa đó? Mặt anh xanh xao quá. Nếu không khỏe, anh có thể nghỉ học—”

“Không, anh khỏe rồi. Anh đã đỡ hơn nhiều, nên em không cần lo đâu.”

Tôi trả lời ngắn gọn và ra khỏi phòng luôn.

Tôi xuống phòng ăn vì nếu không ăn gì, tôi sẽ gục mất.

“Chào em. Đã đến giờ em đi học rồi mà nhỉ?”

“....Vâng ạ. Vậy thì em đi đây.”

Ngần ngừ đáp, con bé đứng dậy.

Akiha ra khỏi phòng khách.

Sau khi nhìn con bé rời đi, tôi vào ăn sáng.

Tôi ra khỏi nhà và đi học.

Chân tay vẫn còn rất nặng nề, đầu óc không kiểm soát được thân mình nữa, nhưng tôi vẫn đi tiếp.

Đã 7 giờ 40.

Cổng trường đầy những học sinh đi vội vàng lên lớp.

“....”

Tôi không nghĩ Senpai sẽ đến đâu, nhưng đợi ở đây thì có tốt hơn là đợi trong lớp không nhỉ?

“....”

Không. Tôi đoán rằng có đứng đợi ở đây thì cũng không gặp được Senpai đâu.

Nếu Senpai không muốn gặp tôi, chị ấy sẽ tránh đi ngay khi nhìn thấy tôi.

....Nếu đã vậy, chắc chị ấy không đi bằng cổng chính đâu.

“....Nếu chị ấy đi học, chắc là bằng cổng sau.”

Tôi chạy ra sau trường.

—*thở dài*

Chẳng có ma nào ở đây hết.

Không có nổi một học sinh nào đến trường bằng cổng sau.

...Nhưng, tôi vẫn muốn đợi Senpai, người mà chắc chắn chẳng tới nữa đâu.

Chuông reo lên, báo hiệu cổng trường đã khép lại.

...Senpai không đến rồi.

Tôi nên về lớp trước khi tiết 1 bắt đầu.

Giờ học sắp bắt đầu, nhưng phòng học vẫn còn rất huyền ảo.

Tôi ngồi xuống chỗ của mình bên cửa sổ, và quăng cặp xuống.

“Ê, chào. Trông mày uể oải quá nhỉ.”

“...Bố khỉ. Ai gặp tao cũng nói câu đó. Tao trông ốm yếu thế cơ á?”

“Ồ—? ...Ồ, nhìn kĩ thì, mày trông cũng như mọi khi thôi. Vấn đề là sắc mặt mày nhìn chán nản quá, Tohno ạ.”

“...Chán nản à?...”

Quả thật là tinh thần tôi rất u ám.

Kể từ khi Senpai nói vĩnh biệt, thân thể tôi nặng như chì, và đầu óc như ngừng hoạt động.

“—Arihiko này. Sáng nay mày đã gặp Senpai chưa?”

“Hả? Senpai? Senpai nào cơ?”

“Nào là sao?...Senpai duy nhất mà tao với mày biết là Ciel-senpai.”

“Shiel-Senpai? ...Ai thế? Trường mình có học sinh ngoại quốc à?”

—Tôi há hốc mồm vì ngạc nhiên.

“...Arihiko, mày...”

Tôi buột miệng kêu lên.

Nhưng không nói tiếp được nữa.

“Mày ồm không đó Tohno? Cứ nói ra đi. Chỉ cần không vay tiền tao, chuyện gì tao cũng ô kê.”

Arihiko cứ xử hết như mọi ngày.

Và cũng như trước kia, hắn không hề biết đến sự tồn tại của Senpai.

“...Không, chẳng có gì đâu. Ngồi xuống đi, chuông reo rồi.”

“Ồ, cũng vừa đúng lúc. Vậy nói chuyện sau nhé.”

Arihiko quay về chỗ ngồi và giáo viên vào lớp.

Giờ học bắt đầu bằng tiết Vật lí.

—Giống như đang xem phim trên màn ảnh.

Senpai....thực sự đã biến mất rồi.

Không phải chỉ đi khỏi tầm mắt tôi, mà ngay cả sự tồn tại của Ciel-senpai cũng mất tăm tích.

Arihiko không nhớ gì về chị... chắc chắn những người khác cũng thế.

Vĩnh biệt, thì ra là thế này đây.

“—”

Bộ phim tiếp tục chiếu trước mắt tôi, vẫn là cảnh thầy giáo cầm phấn viết lên bảng đen.

Không còn gì xung quanh tôi là cảnh thực nữa.

Khi giờ nghỉ trưa bắt đầu, người ấy sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Trong lúc ăn trưa, chúng tôi sẽ không bao giờ ăn cùng nhau và nói chuyện vãn vơ nữa.

...Trước đây, tôi vẫn còn hy vọng chút ít, nhưng giờ cũng hết rồi.

Tôi đã mất Ciel mãi mãi.

Tôi vẫn chưa—vẫn chưa kịp làm gì cả. Vẫn chưa nói gì với chị ấy.
Chúng tôi đã từng ăn trưa cùng nhau trong một ngày đẹp trời giống như hôm nay.
Đó quả là, một giấc mơ, xa vời vợi—

Các bạn học đang ra khỏi lớp.

—Đến giờ ăn trưa rồi.

“...”

Tôi chẳng muốn làm gì cả.

Tôi chỉ muốn ngồi ườn ra đó, nên tôi sẽ—

—Không, cho dù tôi có ngồi đến thối rửa ở đây thì cũng chẳng ích gì.

Ngoài ra, tôi cũng đang không khỏe, nên nếu nhịn ăn thì sẽ ngất xỉu mất.

“Thôi đi xuống căng-tin vậy.”

Lắm bầm thành lời, tôi đứng dậy.

Có vẻ mọi học sinh đã lấy được đồ ăn rồi vì chẳng còn ai xếp hàng nữa.

Bàn ăn nào cũng có người đang ngồi.

Tôi liếc quanh quất xem có còn chỗ trống nào không.

—Và kia,

...Ai đó trông rất giống Senpai.

“—Haha.”

Tôi cười phá lên.

Nhằm ai đó với Ciel-senpai chỉ vì họ giống nhau có chút xíu...tôi quá thảm hại rồi.

Tôi biết mình thật thảm hại, nhưng tôi không thể quay mặt đi khỏi người giống Ciel đó.

Người trông giống chị ấy đang xì xụp húp mì.

Cũng là udon cà ri.

Ngay cả thức ăn của cô ta cũng giống thứ mà Senpai hay ăn.

“—A.”

Hóa ra, cô ta đúng là Senpai thật.

“—Senpai!”

Tôi chạy bằng hết sức mình tới chỗ chị ấy.

“—”

Senpai ngược lên nhìn tôi, rồi quay mặt đi ngay tức khắc.

Rõ ràng là chị muốn tránh mặt tôi.

Nhưng tôi sợ gì.

“Senpai, tại sao chị lại ở đây...!”

Tôi buột miệng nói ra câu đó vì chẳng còn nghĩ được gì khác cả.

“Tại sao á? Em thừa biết chị là học sinh trường này. Và nếu chị không ăn trưa, chị sẽ ngất xỉu mất.”

“Không, ý em không phải thế, mà là—”

Tôi không biết nói gì nữa. Bộ não tôi ngừng chạy rồi.

Chị ấy không thèm nhìn tôi giống như đang phản kháng.

“Em không ngờ chị lại đến đây đâu. Hôm qua, chị còn nói vĩnh biệt cơ mà, nên em cứ nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại chị nữa—”

“Ừ, bởi vì lúc đó đã quá khuya rồi. Không nên la cà muộn như thế, em nhỉ?”

Thế đấy.

Bằng khuôn mặt không biểu cảm, chị ấy nói bằng cái giọng đó đấy.

“Cái—”

“Này, Tohno-kun, hay là em định bảo là loại người như chị không có quyền đi học?”

Đôi mắt của chị ấy, ngày hôm qua còn vô hồn như máy móc, giờ nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi không rõ chị ấy có phải là vampire hay không nữa.

Nhưng chị ấy có thể tự hồi phục vết thương trong chớp mắt, nên chắc chị ấy phải mạnh hơn con người rất nhiều, giống như Arcueid.

Chắc chắn không thể gọi chị ấy là con người được nữa.

Nhưng mà.

Với tôi, chị ấy thật quá quan trọng.

Tôi vẫn còn chưa rõ cảm xúc của tôi với chị ấy rốt cuộc là gì.

Nhưng chỉ trong nửa ngày. Chỉ trong nửa ngày, ấy thế mà chỉ nghĩ đến việc chị ấy không còn thuộc về thế giới của tôi nữa khiến tôi quên hết mọi thứ khác.

Nên—đối với tôi, tôi không thể đánh mất chị ấy được.

“....Senpai, em—”

Cho dù Senpai là một vampire giống như Arcueid, thì chị vẫn là Senpai mà tôi biết. Đó là điều không bao giờ thay đổi.

Được rồi, tôi sẽ nói những lời mà tối hôm đó không kịp thổ lộ.

Nhưng, trước lúc đó...

“Được rồi, nếu em muốn ghét chị thì cũng được thôi Tohno-kun ạ. Nhưng mà chị có quyền quyết định cuộc sống của mình, nên dù em nói gì đi nữa, chị vẫn sẽ ở đây.”

Chị ấy nói thẳng thừng.

“Em không phàn nàn gì chứ?” Senpai nhìn tôi trừng trừng.

“...Hớ?”

Tất nhiên là không ý kiến gì rồi.

Tôi cảm thấy sự lo lắng này giờ của mình thật ngu ngốc. Chân tôi nhũn ra.

Nhưng quan trọng hơn hết, tôi đang cảm thấy thật sự hạnh phúc.

“...Vâng, tất nhiên là em không phàn nàn gì rồi. Bởi vì từ trước đến nay, em chẳng làm theo lời dặn của chị bao giờ, chỉ toàn làm theo ý riêng thôi.”

“VẬY ĐƯỢC ĐÓ. THẾ CHÚNG MÌNH BẮT TAY NHÉ.”

Chị ấy chìa tay ra.

Tôi không biết chị ấy nghĩ gì, nhưng tôi nắm lấy bàn tay đó.

Senpai lắc tay tôi lên xuống.

“Rồi, đây là bằng chứng rằng chúng ta đã làm lành. Hãy cứ như thế này nhé, Tohno-kun?”

Chị ấy nở một nụ cười sáng lạn.

Và như thế, chị ấy đứng dậy, cầm khay đồ ăn đi mất.

...Chị ấy đang đi đâu nhỉ.

“A—”

Sau khi đặt khay đồ ăn vào đúng chỗ, chị ấy ra khỏi căng-tin.

...Thế này cũng được nhỉ.

Tôi rất vui vì chị vẫn còn ở trong trường, và chúng tôi đã dàn hòa.

Nhưng—liệu tôi có thể lờ đi chuyện về Arcueid, và gã vampire mà chúng tôi đang săn lùng?

“Vụ này không ổn như bề ngoài đâu. Senpai, đợi em đã!”

Tôi đuổi theo chị ấy.

“Ồ? Tohno-kun à, tiết 5 sắp bắt đầu rồi đó. Em nên về lớp ngay đi.”

“Đồ ngốc, thế còn chị thì sao nhỉ. Tại sao chị còn đứng ở sân sau—”

...Ra là thế.

Chị ấy chỉ đóng giả một học sinh, nên cũng chẳng cần phải lên lớp.

“Hi hi, đúng vậy đó. Chị sẽ bị muộn tiết 5 mất. Ban đầu chị định bùng ca chiều, nhưng xem ra chị nên ngồi học chăm chỉ thôi.”

Senpai cười thích chí.

“...Này Senpai? Chị đừng bảo với em là chị cũng lên lớp nhé...?”

“Tất nhiên là chị có học chứ! Nếu không thì chị mặc đồng phục làm gì!”

...Chị ấy giận rồi.

“—Ha, haha.”

“Này, em cười cái gì hả Tohno-kun?”

“Không, chỉ là—rất vui vẻ và rất giận dữ. Chị vẫn là Ciel-senpai như mọi khi.”

Tôi cũng rất hài lòng.

“...Hớ? Chị vẫn là chị mà, nhưng điều đó có gì khiến em cười cơ chứ Tohno-kun?”

”À, không sao đâu ạ.

Mà này, Senpai. Về chuyện, à thì, Arcueid—”

“—Ặc.”

Trong chớp mắt, Senpai đổi sang nhìn tôi bằng con mắt sắc như dao.

...Khó nói thật. Quá khó mở lời, nhưng mà tôi đến đây là vì vụ này.

“...Xin hãy nghe em trước khi chị nổi cáu. Chị bảo em dừng lại, nhưng em không thể bỏ qua vụ vampire này được.”

...Ái chà. Đôi mắt lạnh lùng giờ chuyển sang nóng rực vì tức giận rồi.

”...Dù sao đi nữa, em cũng không thể quên chuyện gã vampire đó được. Nhưng mà giờ Arcueid cũng không nhìn mặt em nữa rồi, và em không thể làm gì nếu không có ai giúp đỡ.

Nên—nếu chị vẫn còn can dự vào chuyện gã vampire đó, thì em có thể giúp chị được không ạ?”

...Senpai im lặng.

Chị ấy hít thật sâu.

“Chị từ chối.”

Và cười tươi.

“Chị từ chối á? Tại sao!?”

”Rõ ràng là chị nên làm thế! Tohno-kun, em không nhớ mình suýt bị Arcueid giết sao!?”

Tiêu diệt vampire là một công việc nguy hiểm tính mạng. Chị không để em dính líu thêm đâu Tohno-kun!”

“—Em biết, nhưng em đã chuẩn bị cho việc đó rồi! Trông em có lẽ không được to khỏe lắm, nhưng em đã trải qua nhiều tình huống sinh tử rồi. Em có thể tự lo cho bản thân!”

”...Này Tohno-kun. Đừng nói ra điều đó chứ.

Chị phải thừa nhận là năng lực thể chất của em rất tốt. Dù cho điều kiện sức khỏe không ổn định, nhưng cơ thể em đúng là tuyệt hảo.”

Senpai nhún vai và trả lời hết sức kì quặc.

“...Th, thật ạ?”

Không khí đột nhiên hết căng thẳng, và tôi thốt lên.

”Phải. Tohno-kun à, em đã khóa thân lúc em qua đêm ở nhà chị. Chị đã thấy rồi đó. Toàn là cơ bắp thôi.

Dù không nhìn rõ lắm, nhưng chị tin là cơ thể em rất rắn chắc.”

“...Khóa thân—Nhưng em, có khóa thân đâu.”

“Em quên à? Tohno-kun, em đã thay quần áo trước khi tắm còn gì.”

À, tất nhiên rồi.

Đúng là tôi đã cởi quần áo ra và sau đó nhờ chị ấy giặt chúng—

“Senpai này. Em không ngờ chị là loại người chuyên nhìn trộm người khác đấy.”

—“Ồ, không, đó chỉ là, tình cờ thôi. Chị, ờ, lỡ thấy cảnh đó, và chị cũng hơi tò mò, và nghĩ là nhìn chút xíu cũng không sao...”

Mặt chị ấy đỏ rực trong lúc tìm lời bào chữa.

...Tôi đoán chị ấy đang nhớ lại cảnh tượng đó.

“Thôi nhé! Dù thân thể em có tốt thế nào đi nữa, thì người thường không thể đấu lại với vampire đâu.”

À, hóa ra chị ấy không cho tôi chiến đấu là vì vậy.

“Em hiểu rồi. Vậy thì không cần giấu giếm nữa.”

Tôi bỏ kính xuống.

Tôi rút dao ra.

Cơn đau đầu trở lại.

Cố gắng nhìn đau, tôi cắt dọc ‘đường chết’ của một cái cây.

“Tohno-kun, cái này—”

”...Là như vậy đấy ạ. Xin lỗi, nhưng đôi mắt của em cũng không bình thường.

Arcueid nói với em rằng em có thể thấy ‘cái chết’ của sự vật, và đôi mắt này mang tên Thấu Tử Ma Nhân hay đại khái thế.”

Mắt của chị ấy mở to vì ngạc nhiên.

—“Chị, rõ rồi. Hóa ra không phải là con dao đó đặc biệt, mà là chính em, Tohno-kun.”

“...Cũng không đến mức đặc biệt đâu ạ. Đó là di chứng sau một tai nạn thôi.”

—“Thảo nào cô ta chú ý đến em như thế. Năng lực của em đã vượt xa sức tưởng tượng của bất cứ ai.”

Chị ấy thở dài.

”...Xem ra, nếu em đã có sức mạnh này, thì bỏ mặc em còn gây hại cho em hơn.

Và dù chị có lơ em đi chẳng nữa, thì em cũng tự truy tìm tên vampire đó thôi, và hẳn—sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

“Senpai...? Ý chị là—”

“Phải. Chị không hề muốn em bị liên lụy, nhưng xem ra không tránh được rồi. Chị không thể phủ nhận sự liên hệ của em đến chuyện này.”

“Vậy thì, chúng ta sẽ truy lùng tên vampire đó cùng nhau chứ ạ?”

“Được. Chị đã chuẩn bị rồi.”

Senpai chìa tay ra.

Nhưng tôi cảm giác nó rất khác với lúc chúng tôi bắt tay trong căng-tin.

“__”

Tất nhiên, tôi nắm lấy tay chị ấy.

Tay chúng tôi chạm vào nhau trong thoáng chốc, và thế là bắt tay xong.

“Vậy là chúng mình thành một đội rồi. Chị trông cậy vào em đó Tohno-kun, nên cứ tin vào chị nhé.

Từ bây giờ, hai chúng ta sẽ tiêu diệt gã vampire của thị trấn này.”

Chị ấy khẽ mỉm cười.

Trong lúc tôi gạt đầu, chuông reo lên, báo hiệu giờ ăn trưa đã kết thúc.

“Sau giờ học, hãy ghé qua phòng Trà đạo nhé. Chúng ta sẽ nói tiếp sau.”

Senpai chạy về phía lớp học.

Tôi cũng phải chạy gấp.

39. Ciel Route - Chương 39: Xác Ve (2)

Tiết học cuối cùng đã kết thúc.

Đám bạn tôi đứng dậy hết khỏi ghế.

Bình thường tôi ngồi đây đợi đến khi tất cả đã ra về hết, nhưng hôm nay tôi cũng ra về luôn.

Tôi lao ra khỏi lớp.

Tôi chạy thẳng đến câu lạc bộ Trà đạo.

Chuyện giữa Senpai và tôi thật là rắc rối, nhưng đến giờ thì ổn rồi.

Tôi rất vui khi biết mình có thể giúp chị ấy, và như thế thì tốt hơn chiến đấu đơn độc rất nhiều.

Nhưng, hơn thế nữa—tôi chỉ vui vì được ở bên Senpai nhiều hơn.

Vẫn đang thở dốc—

Tôi lao vào trong phòng Trà đạo.

Không có ai ở đây hết.

Xem ra chị ấy còn chưa đến.

....*học*...*học*

....Có lẽ tôi quá nôn nóng rồi.

Ngồi lên chiếu tatami, tôi thở ra một hơi.

....*học*...*học*....*học*.

Cơ thể tôi không chịu nổi đi.

Tôi hít vào trong đau đớn.

Thân mình ướt đẫm mồ hôi, lại còn buồn nôn nữa.

Hơi thở dồn dập.

Có gì đó—không ổn.

Tôi đã ngồi nghỉ được một lúc rồi, nhưng nhịp thở lại càng tệ đi.

Mà giờ mới nhớ, tại sao mới chạy một đoạn ngắn mà tôi đã mệt như thế...?

“—A!?”

Đột nhiên,

ngực tôi đau khủng khiếp.

“Mẹ kiếp, ah....!”

Tôi đổ gục xuống.

“A, a, a....!”

Toàn thân quằn quại.

Đau, quá.

Ngực tôi, ngực tôi, đang cháy....!

“—, aaaaa....!”

Đầu óc tôi như trôi đi.

Móng tay cào cào lên chiếu trong đau đớn.

Tôi giật tung chiếu lên.

Nhưng, cơn đau vẫn rục rịch cháy.

“Haaa, gaaa, aaaa....!”

Đau.

Đau.

Đau.

Đau, phát sợ.

“U, uaa, aaaa....!”

Không chịu nổi nữa.

Nếu đau thêm một giây nữa thôi,

thì, tôi thà, chết đi cho xong—!

“Được thôi. Tao sẽ thành toàn cho mày nhé Shiki.”

“—Ồ?”

Tôi ngược đầu lên.

Trước lúc đó.

Trước lúc đó,

cơn đau đã biến mất rồi.

Không cảm thấy đau nữa.

Tôi không cảm thấy nặng nề nữa.
Tôi còn không cảm thấy...sự sống nữa.
“—”

Tôi có nói vài lời, nhưng miệng không nhúc nhích.
Không có gì cả.
Không đau,
không cảm giác,
không có cả, tự do.
“—!”

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi cố đứng dậy.
Cơ thể tôi còn không động đậy.
Không phải tôi đang bị trói, cũng không phải do tê dại.
Nếu phải so sánh,
thì nó giống như thân xác đã chết rồi, nhưng linh hồn tôi còn cố bám vào cơ thể.
“—”

Trong số năm giác quan, chỉ còn thị giác là dùng được.
....căn phòng sao tối quá.
Bên ngoài trời đã tối thui.
“—”

Tôi không thể cử động cổ, nên đành cố đảo mắt.
— . — . — .

Có ai đó.
Có tiếng ai đó trong phòng này.
Nhưng tôi lại không nghe được gì.
Tai tôi đặc đặc đến nỗi không nghe được tiếng thở của chính mình.
Chỉ là,
tôi nghe thấy tiếng ai đó khẽ gọi tên tôi.

“—Ồ? Tao tưởng mày đã chết rồi cơ, nhưng mày lì lợm ra phết nhỉ Shiki.”
Giọng nói này thuộc về một kẻ, mà lẽ ra, tôi không bao giờ có thể nghe được gì từ hắn nữa.
“—!”

Tôi căng mắt ra nhìn trong bóng đêm.
Ở đó,
tôi thấy một người xa lạ—

“—”
Ai thế nhỉ?

Tôi chưa bao giờ gặp hắc cả. Tôi chưa bao giờ gặp hắc cả—nhưng có cảm giác, tôi đã quen hắc từ rất, rất lâu rồi.

”Cái gì nữa đây? Mày tử tế quá nhỉ Shiki.

Bao lâu nay mày truy tìm tao, ấy mà khi tao xuất hiện, mày còn đéch nhớ tao là ai?”

Cười khùng khục, hắc ta nhìn tôi bằng đôi mắt đầy tơ máu.

“—”

Bộ não tôi, thứ duy nhất còn hoạt động, cũng đông cứng lại nốt.

Hắc chưa xác nhận.

Nhưng—tôi biết hắc là vampire.

Hắc là ‘Mãng Xà’, kẻ mà Senpai và Arcueid đều muốn trừ khử.

”...Không, mày nhầm rồi. Ừ thì đúng là tao là vampire mang danh hiệu Con rắn của Akasha.

Nhưng đối với mày, tao không phải Mãng Xà, mà là SHIKI (1), đúng chứ?

—Trời ơi, mày lạnh lùng thế nhỉ. Mày làm tao thấy mình thật ngu ngốc khi chờ đợi cuộc gặp gỡ này suốt tám năm qua.

Này, mày có nghĩ giống tao không hả Ciel?”

Vẫn nhìn trừng trừng vào tôi, hắc nói huyền thuyên như thế.

“—!”

Senpai. Có phải Senpai ở trong phòng này không?

Nhưng ở đâu? Tôi không thấy chị ấy, cũng không cảm nhận được sự có mặt của chị.

Nếu chị đã đến đây, tại sao chị không làm gì hắc ta?

Ngay trước mắt tôi. Lúc này, hắc ta đứng ngay trước mặt tôi...!

”Mày đừng đòi hỏi ở Ciel một thứ quá sức như thế. Hiện giờ, tao nghĩ nó không dám để cho ai xem hình dạng của nó đâu.

À, thực ra thì—tao không nghĩ mày còn nhìn ra được cái gì nữa cơ.”

Lại một tiếng động khác.

Tiếng gì đó.

Tiếng gì đó liên tục, giống như điên loạn cào cấu tấm chiếu tatami.

”...Này, tao bảo mày đừng để ý đến chuyện vật vãnh cơ mà...!?”

Ê Shiki, mày chỉ cần nhìn tao là đủ.

Mày chỉ cần nghe tao nói thôi.

Chỉ cần biết đến tao thôi.

Kẻ duy nhất nắm giữ sự sống của mày là tao...!

Cuối cùng, mãi đến tận bây giờ, tao mới được gặp mày, nên đừng có nhìn đứa nào khác ngoài tao—!”

—Rắc.

Từ chỗ bàn tay của gã đang đứng trước mặt tôi—tên vampire mang tên Mãng Xà, tôi nghe được tiếng thứ gì đó vỡ ra.

Và rồi, tôi nghe được tiếng thở nhẹ, đau đớn.

—no, ku—n.

Tôi không nghe rõ nổi.

”—Mày quên hết rồi à Shiki?

....Là do thuật thôi miên của lão già đó quá tốt—hay là do mày mất hết kí ức sau khi đã chết qua một lần?

Mẹ kiếp, sao đi nữa, cũng thật phí công tao!”

Mày có hiểu không!? Tám năm trời, tao đã đợi tám năm trời! Tao đã đợi mãi đến lúc này để đòi lại hết những thứ của mày, kẻ đã giết tao! Nhưng mà nếu mày không nhớ gì thì tao còn báo thù làm quái gì nữa!?”

“__”

Hắn đang, nói gì thế?

Tôi—giết hắn?

”Đúng rồi đó! Nếu mày đã quên, thì nhớ lại đi. Ba đứa chúng ta luôn chơi cùng nhau, đúng chứ?

Trong biệt thự Tohno. Akiha và mày, cả tao nữa cùng chơi với nhau trong vườn. Trước khi tao thành ra như thế này, cái ngày khốn kiếp vào tám năm về trước!”

—Tôi, không nhớ nổi.

Dù chắc chắn—đã có một đứa trẻ khác ngoài hai đứa tôi.

“...Mày chưa nhớ ra à? Hồi đó tao và mày thân nhau lắm cơ mà.”

Hắn nghiêng răng lại.

Cả thân hình hắn run rẩy giống như đang tức đến phát điên.

”—Khỉ thật. Chẳng lẽ chỉ có mình tao phải chịu khổ à?

Tệ thật đó Shiki. Lão già đó nhốt tao nhốt suốt cả ngày, nhưng mà tao vẫn cảm giác được sự tồn tại của mày.

Khà khà. Bởi vì tao vẫn sử dụng ‘sinh mệnh lực’ của mày mà. Dù chúng ta không có liên hệ máu mủ, nhưng lại có liên kết linh hồn đấy.

Đó là lí do—tao muốn mày phải chết càng khốn khổ càng tốt.”

Hắn kết luận.

Lại tiếng động đó.

Tiếng ai đó cào lên chiếu tatami.

”...Này, con đàn bà khốn kiếp, mày dai như đĩa ấy nhỉ. Mạng sống này là do tự tay tao đoạt được. Nó là của tao từ tám năm nay rồi! Mày tưởng tao sẽ trả lại cho Shiki á?

Tao mà làm thế thì tao chết luôn đó. Này Ciel, mày vừa bảo tao chết đi à? Sao mày ác thế. Câm đi và cứ chết ở đó luôn nhé.”

Phập.

Tiếng cào càu ngừng lại.

—Hừm, tao vừa nói đến đâu rồi nhỉ?

À, đúng rồi. Tao đang nói đến chuyện liên kết giữa chúng ta sâu sắc đến độ nào.

Đại khái tao muốn nói là, Shiki này, tao là anh của mày đấy. Nhưng xem ra cả mày lẫn Akiha đều quá ác luôn, dám quên cả tao.”

“__”

Tôi....Tohno Shiki, có anh trai....?

”...Thôi, ta nghĩ nói vậy là đủ.

Này Shiki, Ciel đã kể cho người nghe về ta rồi chứ? Một linh hồn đầu thai. Một vampire luôn trở lại dương gian sau mỗi lần chết đi.”

Mắt hắn nheo lại.

Thần thái hoàn toàn khác lúc trước.

Cách biểu lộ cảm xúc rất con người của hắn đang dần mất đi.

”Đây là lần tái sinh thứ 18 của ta. Người biết điều kiện của ta về thân xác mới chưa nhỉ?

Có sức mạnh bẩm sinh sẵn trong cơ thể, và sinh ra trong một gia đình có địa vị xã hội.

Chẳng cần phải nói gì thêm nữa nhỉ.

Trong lần luân hồi thứ 17—kiếp trước của ta đã chọn nhà Tohno.

Chọn một quốc gia ở xứ Viễn Đông này chỉ là do tình cờ thôi. Có lẽ lúc đó ta muốn thay đổi không khí.

Ta đã bị công chúa giết chết, và kiếp thứ 18 của ta đã đầu thai trong hình hài của Tohno SHIKI.

Ta chẳng có gì không vừa ý ở thân xác hắn hết. Trí tuệ và năng lực của hắn cũng phát triển nhanh chóng, và thời tiết của xứ sở này cũng khá ôn hòa.”

—Nhưng, cũng chỉ được đến thế thôi.

Mãng Xà—À, Roa đã phạm sai lầm khi không ngờ rằng sức mạnh ẩn trong máu của nhà Tohno là quá lớn.

Akiha và tao, bọn tao chỉ có một nửa là con người thôi. Phần còn lại là một con quái vật giống như Roa ấy, thứ mà mỗi người trong gia đình Tohno phải kháng cự cho đến chết mới thôi.

Nhưng, có những kẻ quá yếu đuối, nên chúng chẳng chống cự nổi.

Trưởng tộc của nhà Tohno sẽ có nhiệm vụ trừ khử những kẻ đã đầu hàng tâm ma nhưng—”

”Nói ngắn gọn, tao đã thua.

Thường thì, Roa sẽ chỉ thức tỉnh khi tao đã trưởng thành.

Nhưng—do chúng ta có kết nối tâm linh, mày cũng hiểu phải không Shiki?

Hai luồng tinh thần lực làm sao sống chung một thân xác được chứ.

Nhân cách mới được tao ra từ sự phân liệt tư tưởng thì hoàn toàn sống chung được với nhân cách cũ. Nhưng nếu là một luồng tinh thần của kẻ khác, thì xung đột là tất yếu, và hậu quả là gì nhỉ?

Đơn giản. Vật chứa tinh thần, tức là bộ não, sẽ bị đầy ứ.

Các cơn đau đầu. Bất chợt, không nguyên do, không ý nghĩa.”

“__”

Đau...đầu..., chẳng lẽ lại là—

”Đúng rồi đó. Cơn đau đầu của mày chẳng qua là từ chỗ tao mà ra thôi.

Tao chẳng nói từ đầu rồi sao? Tao đang dùng sinh mệnh lực của mày. Chúng ta là hai con người có chung mạng sống.

Nên—nếu tao có thể đi lại như thế này, thì mày sẽ phải nằm yên như cái xác chết.

Chỉ có tinh thần lực mới giết chết được một tinh thần lực khác. Ý niệm cầu sinh của tao lớn hơn mày nhiều.

....À mà này, mày cũng giỏi phết đó. Tao đang sử dụng chính sức mạnh của mày để giết mày.... Nhưng lạ nhỉ, tại sao mày còn sống?”

Hắn nghiêng đầu như đang rất bối rối.

....Tôi mới là người nên bối rối mới đúng.

Tại sao hắn lại sử dụng sinh mệnh lực của tôi, và hắn là thằng quái nào? Đầu óc tôi đầy những câu hỏi.

”...Xem ra mày vẫn chưa hiểu à Shiki.

Tao đã nói rồi, chỉ có tinh thần lực mới giết được một tinh thần lực khác. Nói cách khác, tiêu diệt tư tưởng thì không đi kèm với việc tiêu diệt thân xác.

Cái tay Roa bên trong đầu tao là một luồng tinh thần lực khác với tao.

Tám năm về trước, vào cái ngày hè đó. Roa đã giết chết tư tưởng của Tohno SHIKI.”

“__”

Tôi tưởng tôi mới là Tohno Shiki chứ nhỉ?

“Ồ, mày đúng là Tohno Shiki. Một thằng giả mạo, kẻ đã cướp vị trí con trai trưởng của gia đình Tohno từ tao, một thằng đã chịu thua tâm ma.”

“__”

”Nghe đây này.

...Tao đã rất thích mày đó Shiki.

Tao cũng chẳng ưa gì ông già tao cả, và mày thì khá tử tế. Chúng ta đã rất thân thiết.

Tất nhiên tao cũng yêu cả Akiha nữa. Nhưng mà tao không cho phép con bé có thêm tình cảm với mày được.”

...đ, đợi đã.

Cái, cái quái gì thế—

”Phải, tao vẫn còn nhớ cái cảm giác lúc đó.

Mọi thứ đổi sang màu đỏ thẫm, và tao căm thù mọi thứ trên đời. Tiếng chim hót, hay lá rụng, mọi thứ đều trở nên đáng ghét, và tao phá hủy bất cứ thứ gì trong tầm mắt.

Tám năm trước, Shiki ạ.

Trên bãi cỏ đó, Roa đã phá hủy tư tưởng của tao.

Thường thì, nếu Roa thức tỉnh, tao chẳng còn là tao nữa rồi. Nhưng gia đình Tohno có chút đặc biệt.

Ngay khi tao mất đi thần trí, cơ thể tao liền đầu hàng tâm ma.

Còn mày, luôn là thằng thích phá luật. Tao đoán sâu trong tim tao, tao rất ghen tị với sự dũng cảm của mày. Nên lúc đó, tao đã giết mày luôn.”

”Mẹ kiếp, chưa bao giờ tao cảm thấy sung sướng như lúc đó!

Tự tay tao đâm thủng lồng ngực mày và cảm nhận được nhịp đập của quả tim mày, trong lúc mày ho khạc ra máu. Tao tưởng như mình được sinh ra một lần nữa vậy!

Quá sướng luôn, tao đã cố nán lại để đùa với mày thêm chút nữa, nhưng xem ra số tao quá đen.

Khi tao đang định xé nát tim mày ra, ai đó đã gọi ông già đến.

Lão khốn kiếp, lão lao đến giết tao luôn! Là tao, con đẻ của lão đó! Chó thật, xem ra đúng là có những ông bố tàn nhẫn. Một ông bố như thế thì không có tư cách than phiền khi bị giết bởi chính con trai của mình, tao nói đúng chứ, Shiki?

Nói tóm lại, tao thấy rất sướng.”

—Máu.

Trên bãi cỏ trống đó.

Cái xác đầm đìa máu của một đứa trẻ.

”—Đúng rồi, cuối cùng mày đã nhớ ra rồi đó Shiki—!

Đúng thế đấy, chính tao đã giết mày! Nhưng mày lại sống sót và cướp đi cái tên Tohno Shiki của tao...!

Lão già tao, lão khốn đó—lão nhốt tao trong hầm như cái bao rác, sau khi giết tao không thành.

Bởi vì lão không thể để cho người ngoài biết rằng con trai mình đã chết, nên lão chọn mày, thằng con nuôi, để thay thế tao!”

Tôi—được nhận nuôi?

”Chứ sao. Lão già đã sử dụng mày sau khi mày sống sót một cách kì diệu. May cho lão, khi đó tao và mày đều còn bé.

Trông tao với mày cũng giống nhau như anh em ruột—và người ngoài thì không thể rõ nội tình.

Lão già tao đã thôi miên mày và Akiha, và làm chúng mày quên hết về tao, Tohno SHIKI thật sự!”

—Không có ai, đến thăm tôi.

Sau tai nạn đó.

Tại sao không ai ở bên tôi lúc đó?

Nói cách khác, tức là—

”Đúng, bởi vì chẳng ai cần đến mày cả.

À, để bảo toàn thanh danh của gia đình này, mày được coi như Tohno Shiki.

—Phải, nhưng tao cũng cần đến mày đó.

Bởi vì nhờ vào việc cướp lấy sinh mệnh lực của mày, tao đã sống sót sau khi lão già đó giết tao.

Vì điều đó, và chỉ điều đó, cảm ơn mày nhé Shiki.”

...Tôi không hiểu.

Vậy tại sao?

Tại sao tôi còn sống đến phút này?

“Ai mà biết được. Ta cũng muốn biết đây—nhưng mà, quan trọng gì cơ chứ. Đằng nào người cũng chết ở đây thôi.”

Nói đến đây,

Hắn—Roa chậm rãi đứng lên.

”—Cái chết đau đớn của người là động lực sống của thân xác này... của Tohno SHIKI. Ta đã để hắn tự do này giờ, nhưng lúc này thì phải chấm dứt thôi.

Ngay cả với ta—thì việc hai thân thể dùng chung một sinh mệnh lực cũng chẳng thoải mái cho lắm.”

Giọng nói rất gần.

Tôi sắp bị giết rồi.

....Không, tôi nói rằng mình sắp chết, nhưng có lẽ tôi chết rồi cũng nên.

Chân tay tôi không nhúc nhích nổi.

Mắt, tai, cả mũi cũng không hoạt động.

—Chẳng còn gì nữa.

Tôi không muốn tin vào những gì hắn ta nói.

—Nhưng tôi không còn tin vào thứ gì nữa.

Đôi mắt có thể nhìn thấy ‘cái chết’, là bởi vì vốn dĩ cơ thể tôi đã chết qua một lần.

Hóa ra, tôi chỉ là một kẻ mạo danh.

Và vào ngày hè tám năm trước, tôi đã chết rồi—

Chú thích:(1) Chữ SHIKI này có cách đọc giống với tên của nhân vật chính, nhưng cách viết khác nhau.

SHIKI được viết là (Tứ Quý).

Shiki lại được viết là (Chí Quý).

40. Ciel Route - Chương 40: Xác Ve (3)

“—Tohno-kun—!”

...Nhưng, tôi vẫn còn nghe được giọng nói.

Tiếng gọi đầy nước mắt.

Tiếng kêu trong thống khổ, như thét gào lên.

—Là do mắt tôi đã nhìn quen trong bóng tối?

Hay, ý chí đã ép đôi mắt tôi phải mở ra?

Tôi đã nhận ra tên khốn đó này giờ ngồi lên cái gì.

“—Khỉ thật, người lại phục hồi xong rồi à?”

Roa ngừng bước.

Hắn quay lại nhìn xuống Senpai.

“Chẳng phải ta đã bảo người chết đi rồi hay sao? Người quá ư phiền nhiễu đó.”

Phập,

Roa rút một thanh kiếm của Senpai ra và đâm xuyên qua thân chị ấy.

“A...!”

Chị ấy gào lên đau đớn.

Móng tay cào cào lên chiếu tatami.

Cào, và cào.

Móng tay của chị sắp bật ra hết rồi, và hơi thở thì khô khè như máy hút bụi.

Thế nhưng.

“..... Tohno, kun.....!”

Cào cào và giấy giũa.

Chị ấy gọi tên tôi như điên dại dù tôi đã nằm đó như con rối bị đứt dây rồi.

”...Phiền nhiễu thật. Ta tưởng người đã biết rằng dù có gọi tên Shiki bao nhiêu lần nữa, nó cũng không nghe được gì đâu?

Lúc này, nó chẳng khác gì cái xác cả. Nó chỉ còn nghe được giọng của ta mà thôi.

....Không, còn không phải giọng của ta. Nó chỉ cảm nhận được ý niệm của ta do liên kết tâm linh giữa chúng ta mà thôi. Sao người còn chưa chịu hiểu ra nhỉ?”

Phập, phập, phập.

Thêm những thanh kiếm khác đâm xuống.

“A—!”

Chị ấy giũa giũa phản kháng.

Và—Senpai vẫn gọi tên tôi, giống như một cái băng rôn vậy.

Tohno-kun.

Tohno-kun.

Tohno-kun.

Bằng những tiếng kêu đầy thống khổ và nước mắt.

“—”

Nãy giờ tôi đã nghe được tiếng gọi này.

....Tôi chắc chắn đã nghe được.

Ấy thế mà tôi đã không hề nhận ra cho tới lúc này.

Cho dù còn đang ho ra máu.

Chị ấy vẫn cố gọi tên tôi, kẻ đang nằm đó như một món đồ chơi bị hỏng.

”—Thân xác bắt tử à?

Ngu xuẩn thật. Lẽ ra với năng lực này thì người phải đánh bại được ta mới đúng.”

Lại tiếng kiếm đâm xuyên qua thịt nữa.

“Nhưng vì một thằng như nó mà người lại ném đi kiếm của mình. Người làm ta thất vọng quá Elesia ạ. Ta phát ốm khi nghĩ rằng đồ rác rưởi như người lại là vampire do ta tạo ra đấy...!”

Phập. Phập. Phập.

Giống như đã phát điên, hắn liên tục đâm kiếm xuống Senpai.

Tầm lưng không phòng bị. Vai. Chân. Cổ họng.

Cánh tay đầm máu đang vươn ra phía tôi.

Bị đâm xuyên một cách tàn nhẫn.

Mặc cho như thế.

Đôi môi của chị vẫn cố gọi tên tôi.

...Tôi không nghe nổi.

Tôi không nghe được nữa rồi.

Không phải là tai tôi đã điếc đặc, mà là cổ họng của chị ấy không còn kêu lên nổi nữa.

Nhưng chị vẫn cố gọi tôi.

Giống như tin rằng tôi sẽ cử động lại được nếu chị tiếp tục làm thế.

“—”

Thật sự,

Tôi không hiểu được vì sao chị ấy phải cố công như thế nữa.

“—Dừng—”

Tôi sắp phát điên rồi.

Chứng kiến cảnh chị ấy bị tra tấn vì chính tôi khiến tôi phát cuồng lên.

“—lại.”

Nhưng, tôi không cử động nổi.

Dù cho có cảm hận đến đâu, tôi vẫn không nhúc nhích.

Dù có làm gì—dù có làm gì đi nữa, cơ thể này vẫn không chịu di động...!

”—Ghê nhỉ. Nỗi căm thù đủ chết người đó. Chỉ là thoáng qua thôi, nhưng ta cảm nhận được ý chí của người kháng cự lại ta.

Người chắc là muốn giết ta—nhưng tại sao người phải giận dữ như thế nhỉ.”

Hắn lôi ra một thanh kiếm khác.

Senpai rơi bịch xuống sàn.

Hắn nắm tóc chị và kéo chị lên.

”Này nhóc con, để ta dạy cho người một chút nhé.

Cho dù khả năng tái tạo cơ thể của một vampire có mạnh mẽ đến đâu, nó chỉ có tác dụng khi hắn ta còn sống mà thôi.

Cái gọi là sự bất tử đó chỉ còn tiếp diễn chừng nào hắn còn sống. Khi hắn chết, thì năng lực tái sinh của hắn cũng chấm dứt ngay tức thì.

Vampire chỉ là khó chết thôi, chứ không hề bất tử, à nhưng mà—”

Phập.

Một thanh kiếm đen mọc ra từ ngực Senpai.

Lòng ngực chị ấy bị xé toạc.

Roa đã đâm thủng tim chị từ phía sau.

“Aaaaa....!”

Chị ấy gào lên.

Khạc ra hàng đồng máu, chị quằn quại trong đau đớn.

”Nhưng—cái hay của con bé này là.

Cho dù nó đã chết hẳn, thứ phục sinh nó không phải là chính nó, mà là thời gian.

Người hiểu chưa?

Sau khi con bé này chết, không cần đến sự tác động của ai cả, bao gồm chính con bé, thế giới này sẽ tự động trả nó về trạng thái ban đầu.

Ví dụ—thế này chẳng hạn!”

Roa cười khoái chí, và cùng lúc đó.

Kèm một tiếng động kinh khủng,

một thanh kiếm đen cắm sâu vào đầu Senpai—

Đầu chị ấy.

Từ phía sau gáy.

Bằng thanh kiếm sắc bén.

Trong khi vẫn còn tỉnh táo, chị ấy bị đâm thủng óc—

“Hyahahaha, chẳng phải khi bộ não bị phá hủy thì cơ thể sẽ chết sao? Nhìn này Shiki, con bé đang giãy như cá cắn câu ấy!”

Hoàn toàn khoái trá.

Roa để cho niềm vui đó lấp đầy tâm trí hẳn.

”Nhưng nhìn xem. Cho dù nó đã mất đi thần trí, ấy thế mà tim nó đang đập trở lại... Mẹ kiếp, thế này mà gọi là sống à.

Con bé làm chúng ta, những kẻ chỉ có một mạng sống, trông thật ngu ngốc.”

Hắn vung tay.

Giống như một túi rác, Senpai bị ném đập vào tường.

Và thế là hết.

Thế là đủ rồi.

Tôi không quan tâm sau này sẽ ra sao nữa.

Dù tôi có phát điên thì cũng mặc kệ.

Tôi không quan tâm nếu tôi bị gọi là tên sát nhân.

Tôi sẽ

“Thấy chưa, so với con bé thì ta còn dễ thương chán. Nó là một con quái vật sẽ tái sinh từ hư vô ngay cả khi người giết đến từng mảnh vụn của nó, từng tế bào của nó. Giết một thứ không thể chết thì có tính là phạm tội không nhỉ...!?”

Hê hê hê! Tiếng cười chói lói bệnh hoạn.

Roa ném kiếm về phía Senpai như đang chơi ném phi tiêu.

Phập!

Đó là tín hiệu.

Và như thế, tôi không còn nghĩ được gì nữa.

“__”

Tôi đứng lên.

“Thằng khốn, làm sao người cử động được—!?”

“__”

Không còn gì để nói nữa.

Kể nào có ý chí mạnh hơn thì sẽ nắm giữ được sinh mệnh lực, đúng chứ?

Vậy thì—chưa có bao giờ,

tôi lại kiên định như trong khoảnh khắc này.

“Không thể tin được! Ta—ta lại yếu hơn người sao...!?”

Này Roa. Tao đến giết mày đây.

Trong bóng tối mờ ảo.

Con dao của tôi chém trúng móng vuốt của hắn.

Hắn di chuyển nhanh đến lóa mắt.

Tay tôi di động trước cả khi não ra lệnh.

Mắt tôi chỉ nhìn vào “đường chết” của hắn mà thôi.

Toàn thân nóng rực.

Đầu tôi như bị than hun.

Giống như—lần đầu nhìn thấy công chúa vampire tóc vàng đỏ, cơ thể tôi như thuộc về một người khác.

“Ồi—!”

Roa nhảy lùi lại.

Một chân của hắn. Bàn tay phải của hắn. Xương quai xanh trái của hắn.

Tôi đã cắt hết “đường chết” ở những chỗ đó.

Cái giá phải trả là cánh tay phải của tôi.

Roa đã chém vào cánh tay cầm dao của tôi.

Nên, nếu bị cắt đứt cả tay trái nữa, thì tôi cũng thua luôn.

Lúc này, thua trận tức là cái chết.

—Ta không thể ngờ được. Người đánh hòa với một vampire như ta.

....đôi mắt của người, xem ra chúng đáng giá hơn cái thân xác ta đang dùng rồi.”

“__”

“Nếu người không hiểu, thì cũng chẳng sao cả. Chuyện này cũng quá ư nhàm chán.”

Xoạt,

Roa kéo dài khoảng cách giữa hai chúng tôi.

”...Nó là một câu chuyện xưa lắm rồi. Về một gã ngốc luôn muốn được bất tử. Thử nghĩ xem kết cục là gì.

—Được sống mãi mãi.

Đó là ước mơ của cái gã Roa đó.

Ta đã cho rằng một vòng luân hồi vô tận đồng nghĩa với sự bất tử.

Nhưng mà nó chẳng khác gì sự sinh sôi nối tiếp của một gia đình cả.

Nếu như Roa xứng đáng được hưởng một năng lực ở kiếp sống cuối cùng của hắn ta—thay vì năng lực tước đoạt mạng sống người khác của những vampire thông thường.

....Thì ta nghĩ rằng năng lực của người, khả năng nhìn được cái chết, đúng là hợp lí đó.”

Hắn hơi cúi thấp xuống.

“Tao vừa nảy ra ý tưởng đó đấy!”

Hắn vươn tay ra.

Tôi chặt đứt tay hắn ngay tức khắc.

“A—!”

Roa chạy trốn.

Tôi cũng đuổi theo.

Hắn nhanh hơn tôi rất nhiều lần.

Nhưng, chẳng là gì cả.

Giết.

Tôi không quan tâm gì khác.

Và bây giờ,

tôi đã giết chết một cái chân của hắn rồi, tốc độ của hắn đã sụt giảm.

Cổ chạy trốn,

hắn đưa tay dựa vào tường và quay lại trừng mắt với tôi.

“Chó chết!—Mày định giết chính mình nữa à Shiki?”

“__”

”Đừng có lờ tao đi...! Mày và tao là một. Tao là SHIKI, mày cũng là Shiki.

Chúng ta cùng một chủng loại thôi. Thằng khốn Roa sống hay chết thì ăn nhằm gì cơ chứ.

...Tao vốn dĩ là một con thú ăn thịt người. Từ hồi còn bé, tao đã có khát khao nếm thịt người rồi. Dù cho giờ sở thích của tao đã đổi sang hút máu, nếu Roa không nhập vào tao, thì tao cũng thành một con quái vật ăn thịt người thôi.

—Nhưng, mày thì khác gì nhỉ.

Nếu tao thích ăn thịt người, thì mày thích giết người! Mày có nhớ cái cảm giác khi lần đầu nhìn thấy con đàn bà đó không, cảm giác muốn cầm dao lên giết!”

“—”

Cảm giác khi lần đầu tôi gặp cô ấy—

Đó là khi—tôi giết Arcueid.

”Đấy, thấy chưa. Cho dù mày có cố tỏ ra làm người tốt đến thế nào, thì mày cũng không thể phủ nhận chuyện đó. Mày muốn con đàn bà đó và để cho tâm ma chi phối mày.

Tao còn biết gọi mày bằng cái gì ngoài một thằng sát nhân nữa?

Tao và mày đều giống nhau thôi—chúng ta đều là những kẻ không bình thường.”

“—”

...Câm đi.

Nếu tôi còn nghe giọng hấn thêm chút nào nữa, tôi sẽ phát rồ mất.

”Đúng chưa, giống nhau mà.

Nên tại sao mày lại muốn giết tao nhỉ? Là do Roa nhập vào tao đấy chứ!

Nếu hấn nhập vào mày, thì vai trò của chúng ta sẽ bị đảo ngược thôi...!

Nhưng giờ mày định giết tao!? Vậy có khác gì mày giết chính mày đâu...!”

Roa gào lên.

Tám năm qua.

Con quái vật làm tổ trong thị trấn này, uống máu của vô vàn người, đang gào lên.

“—Tao không giống mày. Mày là quân sát nhân.”

”Thằng ngu, mày vẫn chưa chịu hiểu à? Ban đầu tao cũng tưởng thế đấy. Tưởng rằng tao sẽ tự kiềm chế được. Tưởng rằng dù Roa ở trong tao, tao cũng sẽ không sao cả.

Nhưng, hóa ra không phải. Mày cũng vậy thôi. Mày, giống như tao, rồi sẽ trở thành thằng sát nhân, Tohno Shiki ạ!”

Hấn cười lớn.

”Chẳng phải thế sao? Tao biết rằng mày cũng thế thôi.

Mày thừa biết rằng, lần cuồng sát đó không phải do ảnh hưởng của tao lên mày.

Thừa nhận đi, thằng giết người.

Tâm ma của mày chính là thứ mà mày muốn đạt được...!”

“—”

Tôi nắm chặt dao.

Tôi không muốn nghe hần lải nhải nữa.

Tôi tập trung nhìn.

Giờ chỉ còn việc chém chết hần thôi.

“...Ra là thế. Đúng là mày định giết tao hử Shiki.”

Hần lùi lại.

Đây là đòn cuối cùng của hần—

“Nhưng, chẳng lẽ mày chưa từng tự hỏi ai mới là kẻ bị giết hay sao?”

“—”

Bất chợt,

tôi hạ tay xuống.

”Đúng đấy, thật ra là, cả hai chúng ta đã chết vào cái ngày đó rồi.

Tức là—biết đâu tao bị giết bởi Roa, còn mày mới là thằng Tohno SHIKI bị Mãng Xà kiểm soát, thì sao nhỉ?

Này Shiki, mày đã bao giờ nghĩ ra chưa?

Có lẽ mày còn chưa nhận ra, nhưng mày đã nhập ma từ lâu, lâu lắm rồi!”

—Chuyện đó.

Chuyện đó không thể đúng được—phải vậy không?

“Ha—!”

Tôi bị đá văng vào tường.

“A...!”

Sao thế này? Bị đánh lạc hướng bởi mấy lời nhảm nhí.

Cánh tay trái của tôi đã gãy và chảy be bét máu.

Tôi không còn nhúc nhích được nữa, con dao cũng rơi xuống nền nhà.

Và—trước mặt tôi, Roa đứng đó với đôi mắt rực lửa, vằn vện tia máu.

—“Đồ ngu xuẩn, thế mà mày cũng tin được à. Tao mới là Roa. Mày bị tâm ma điều khiển vì mày có liên kết tâm linh với tao mà thôi.”

Hần toét miệng cười.

Roa tiến lên.

“Vĩnh biệt nhé Shiki. Cũng khá vui đấy!”

Và như thế, hần chém móng vuốt xuống.

“—”

Không đau chút nào.

Chỉ có máu bắn tung tóe.

“Con điếm này—!”

Roa gầm lên.

Chấn trước tôi, là Senpai, người vừa đỡ một đòn toàn lực của Roa.

“__”

Tôi không kịp nghĩ gì nữa.

Không, không cần nghĩ gì cả.

Tôi nhặt con dao lên bằng miệng.

Răng tôi nghiền chặt lên cán dao.

Tôi nhảy về phía Roa, gần như đang ngã nhào lên người hắn.

Tôi cắt dọc theo “đường chết” chạy chéo qua vai hắn.

“Aaaaaaaaaaaaa!”

Hắn rít lên như chim.

Chạy khỏi Senpai và tôi, hắn nhảy thẳng qua cửa sổ, và rơi xuống.

Cửa kính vỡ nát và hắn rơi ra bên ngoài.

“Tao không cho mày chạy đâu—!”

Tôi lao đến cửa sổ.

“Chó thật....!”

Nhưng dĩ nhiên, tôi làm sao nhảy từ tầng 3 xuống được.

Dưới đêm trăng.

Roa đang chạy như con thú, giống như chỉ cắt vài đường chết thì chưa kết liễu hắn được.

“__”

...Không đuổi kịp hắn nữa rồi.

Từ chỗ này, tôi không đuổi theo nổi.

Nhưng, xem ra cũng chẳng cần nữa.

Dưới ánh trăng, bóng đen của Roa dừng lại.

Không phải một, mà có hai người đang đứng dưới sân trường.

Một, là bóng người như con thú của Roa.

Người kia, là thân hình mảnh dẻ, sáng rực của công chúa dòng vampire.

—Trận chiến kết thúc trong chớp mắt.

Roa gào lên trước khi chết, và tan ra thành bụi.

“—Ar..... cueid.”

Cô ta đứng đó, ngược lên nhìn tôi, và rồi biến đi trong chớp mắt.

41. Ciel Route - Chương 41: Xác Ve (4)

“Ha—aa.”

...Mệt quá.

Tôi gục xuống sàn.

Dựa lưng vào tường, tôi ngồi bệt xuống.

“A—”

Con dao rời khỏi miệng.

Từ khuỷu tay trở xuống, cánh tay phải của tôi bị đập nát, vặn xoắn và cứa đứt.

Dấu móng vuốt của Roa vẫn còn rõ mồn một trên vai trái và cánh tay trái đang treo lủng lẳng của tôi.

Tôi cảm giác như mình y như con bạch tuộc với hai tay lơ lửng như hai xúc tu.

“..... Sen..... pai.”

Tôi nhìn quanh hành lang.

Tôi nhìn đến chỗ Senpai vừa ngã xuống khi cố cứu mạng tôi.

Và ở đó,

“Sen—pai ơi, chị ổn chứ?”

“Ừ, chị ổn. Vết thương cỡ đó không nhằm nhò gì với chị đâu.”

Tôi không nhìn rõ mặt chị ấy vì trời tối quá.

Nhưng trông chị ấy như xanh xao hơn mọi khi.

“A—!”

Thịch.

Đau đầu.

Thịch.

Đau đầu nữa

—Thịch.

bởi vì tôi vẫn đang nhìn thấy những “đường chết”

—Thịch.

Tôi lại đau đầu rồi.

“...Tohno-kun? Em làm sao thế?”

“Không sao—chỉ là—đầu em, đau.”

Tôi cố trả lời trong lúc rên lên vì đau.

Tay tôi, nếu tôi có thể cử động được, tôi có thể đeo lại kính và bình tĩnh lại được. Nhưng, chúng không thêm nhức nhích một li.

”—Chắc do em đã nhìn thấy cái chết quá nhiều.

...Tohno-kun à, em cố gắng quá sức rồi đó. Tự mình chiến đấu với Roa như thế, thật liều lĩnh.”

“...Đó không phải là liều lĩnh. Chị mới là kẻ liều mạng. Tại sao—chị lại để cho hắn làm thế với chị?”

“Hắn chỉ...đánh lên chị ấy mà...”

“—Đồ ngốc, em, nghe được hết rồi đó.”

...Tôi đã nghe hắn nói rằng Senpai ném kiếm đi để bảo vệ tôi.

“...Liều mạng mình chỉ vì cứu em, chị đúng là ngốc.”

Cố gắng như thế, và nỗ lực gọi tên tôi như vậy, đó không còn là quyết tâm bình thường nữa rồi.

”...Ra vậy. Dù em có làm gì đi nữa, chị cũng tự hồi sinh mà.

Xem ra em lại...làm chuyện vô ích rồi.”

“—”

Không—không phải như vậy đâu.

“...Nhưng, em đã nghe thấy tiếng chị.”

“Tohno-kun.....?”

“Em đã nghe thấy tiếng gọi của chị rồi. Chị liên tục gọi tên em—nên em nhận ra mình vẫn còn sống.”

Nên,

thứ cứu mạng tôi không phải là sự thù hận với Roa.

Mà chỉ là...tiếng gọi của Senpai mà thôi.

“Hự—!”

“Tohno-kun—!? Vết thương của em còn đau hả? Đợi chút, chị sẽ chữa lành chúng ngay...!”

“...Không đâu, không phải do, tay em...”

Đau đầu quá.

Cơn đau không từ bên ngoài, mà giống như nổ tung từ bên trong ra.

“...Đó là phản ứng của việc nhìn thấy quá nhiều ‘cái chết’ thôi. Đột ngột bắt bộ não làm việc quá tải như thế chắc đã làm hỏng các mạch máu.”

“...Em, biết thế, nhưng.”

”Nghe chị này, năng lực của em gây hại lên chính bản thân đó Tohno-kun. Thấy được những thứ vốn vô hình sẽ gây sức ép nặng nề lên cơ thể em, và mạch máu cũng không chịu nổi dòng chảy của máu nữa.

Nhìn vào ‘cái chết’ của những sinh vật giống như em...như con người chẳng hạn, cũng không sao lắm, nhưng cố nhìn ‘cái chết’ của những sinh vật bất tử thì quả thật quá nguy hiểm.”

”...Vâng, nhưng giờ ổn rồi mà Senpai.

Roa...xong đời rồi. Em không cần nhìn thêm ‘cái chết’ nào nữa—

Nên, em không cần phải lo.

...Senpai ơi, chị có biết kính của em rơi ở chỗ nào không?”

“—Gì vậy em?”

”Kính của em....nếu không có nó, em sẽ chỉ thấy đường chết thôi.

Nếu thiếu mất nó, em sẽ phát rồ mất....có lẽ chúng rơi trong phòng Trà đạo, nên chị đi lấy giúp em được chứ?”

”Tohno-kun, em nói gì vậy? Kính của em vốn đã—

...Chị hiểu rồi. Chị sẽ đi lấy nó về ngay, nên hãy nhắm mắt lại nhé. Nếu em còn cố sử dụng mắt nữa, sẽ rất có hại đó.”

“—Vâng, em sẽ nghe lời chị. Cảm ơn nhé.”

Tôi khép mi mắt lại.

Chỉ một thoáng sau,

tôi có thể cảm thấy những ngón tay của Senpai rờ lên gương mặt mình.

“Của em đây, ổn rồi nhé. Mở mắt ra nào Tohno-kun.”

“A...”

Những đường chết đã biến đi rồi.

Cơn đau đầu đã biến đi ngay tức thì—và giờ tôi có thể thấy rõ gương mặt của Senpai.

“Cảm ơn chị nhé Senpai. Giờ thì bình thường rồi ạ.”

“Em nói gì thế? Vẫn còn nhiều việc phải làm để em trở lại như bình thường, nên đợi chị một chút nữa.”

Chị ấy ngồi xuống cạnh tôi.

“—Hừm, vết thương không quá sâu. Chị sẽ chữa lành chúng ngay thôi, hãy kiên nhẫn nhé.”

Senpai cẩn thận nâng cánh tay phải bị dập nát của tôi lên.

“Ồ—”

Có cảm giác âm ỉ, ngứa ngứa.

Cánh tay lạnh lẽo của tôi nóng trở lại, và cơn đau cũng vụt đến.

“Au.”

“Đau là tốt đấy, tức là dây thần kinh đã hoạt động. Nào, giờ để chị xem nốt tay trái.”

Nhẹ đứng lên, chị ấy đổi sang ngồi phía bên trái tôi, và đặt tay tôi lên vai chị.

“...Tuyệt thật, tay trái của em lành lại rồi!”

“Chẳng có gì đâu, cái này là chuyên môn của chị thôi mà.”

...Chuyên môn? Chị ta là y tá chắc?

À, chắc chắn không có y tá nào có thể chữa lành một cánh tay nát bét trong một phút cả.

“....Này Senpai ơi.”

“—Ừ?”

“Senpai ơi, rốt cuộc chị là ai vậy? Giờ nghĩ kĩ ra, em chẳng biết chút gì về chị cả, Ciel-senpai ạ.”

Những ngón tay dùng chạm vào vết thương của tôi.

Nhưng, rồi chúng lại tiếp tục công việc của mình.

”Chị cũng gần giống em thôi Tohno-kun. Ban đầu, chị cũng không có cái thân xác này.

Chị cũng đã suýt chết...không, chị thực sự đã chết và được tái sinh. Và chuyện tái sinh giờ thành thói quen hàng ngày của chị thôi.”

Chị ấy đùa hay nói thật? Nụ cười ấy thật khốn khổ.

“...Ý chị là sao? Bình thường thì, chết là hết chứ?”

“Ý chị muốn nói rằng, chị không bình thường.”

“Không bình thường... như Arcueid sao?”

“...”

Chị ấy không đáp.

Xong rồi sao? Senpai đã đứng dậy.

“Thế là xong hết rồi đó. Em cử động được chưa?”

“....”

Tôi giơ hai tay lên và xoay vòng quanh.

Ngón tay hoàn toàn cử động theo ý muốn, và chỉ hơi đau chút xíu.

“Vâng, ổn rồi ạ...Cảm ơn nhé Senpai. Chị giúp em nhiều quá.”

Senpai chỉ mỉm cười đáp lại.

“Vậy chúng ta đi thôi. Còn lí do gì để đứng lại đây đâu.”

Senpai cất bước.

...Nhặt lại con dao, tôi cũng nổi gót theo.

...Hai người chúng tôi đi bộ dưới ánh trăng.

Senpai không nói năng gì.

Nhìn vào bóng lưng chị, tôi cũng ngần ngại mở lời.

Roa đã chết.

Arcueid cũng bỏ đi rồi.

Lí do Senpai đến đây là để trừ khử Roa, nên chị ấy chẳng cần phải ở đây thêm ngày nào nữa.

“...”

Tôi đã dự tính trước chuyện này—nhưng tôi không ngờ nó đến nhanh như thế.

Tôi muốn Senpai ở lại đây.

Tôi muốn chị ấy nán lại—nhưng đó không thuộc quyền quyết định của tôi.

“...”

Tôi trộm liếc Senpai.

Chị ấy,

chị ấy định làm gì tiếp theo...?

Và rồi,

Senpai bất chợt dừng bước.

“Tohno-kun ơi.”

Chị ấy nhìn tôi bằng đôi mắt không cảm xúc.

“...Gì vậy ạ Senpai?”

“Về chuyện chúng ta vừa nói xong.”

“Vừa xong—là chuyện chị giống như Arcueid á?”

Chị ấy gật đầu.

Vẫn nhìn thẳng vào mắt tôi, chị ấy nói.

“Tohno-kun này. Nếu chị là một vampire, em sẽ làm gì?”

“Cái—”

Đầu óc tôi trống rỗng.

Tôi không biết nói gì cho vừa ý chị ấy nữa.

Nhưng—

“...Senpai vẫn là Senpai. Cho dù chị có là vampire đi nữa, điều đó cũng không ảnh hưởng.”

Gương mặt chị ấy không thay đổi.

Nhưng chỉ trong chớp mắt,

tôi tưởng mình đã thấy một nụ cười buồn.

“Chị cũng giống cô ta thôi. Nếu cô ta là một vampire không có kinh nghiệm gì về cuộc sống, thì chị là một vampire đã không còn thiết sống nữa.”

“...”

Tôi chết lặng.

...Tôi chẳng biết đáp thế nào nữa.

Nên, giống như vừa rồi, tôi chỉ biết nói thật cảm xúc của mình.

“...Cũng không sao cả.”

“Ờ?”

“Em đã nói rồi, không sao cả. Cho dù chị là một vampire đi nữa, em vẫn thích chị lắm đó Senpai.”

“Cái—”

Senpai đứng đó, hoàn toàn sững sờ.

Nhận ra tôi vừa nói gì, tôi quỳnh quáng quay mặt đi.

“Tóm lại! Tất cả những điều em muốn nói là thế đó. Thôi, đi về nhà nào, Senpai!”

Cố gắng giấu đi sự xấu hổ, tôi lảng sang chuyện khác.

Về nhà.

Senpai sẽ về đâu?

“—”

Thật đau đớn thay.

Tôi không dám nhìn vào mắt chị ấy nữa.

“—Tohno- kun.”

Từ sau lưng tôi, giọng Senpai vang lên.

Giọng nói khê khàng, vô cảm đó.

“...Gì đó ạ?”

Tôi không quay đầu lại.

“Em biết lí do chị đến nơi này rồi chứ?”

“—Vâng. Rất tiếc, em biết rồi. Chị đến đây để giết Roa.”

“...Phải. Nhưng chị đã không nói cho em điều đó. Chị định giải thích trong phòng Trà đạo, nhưng mọi thứ kết thúc quá nhanh.”

”...Vâng ạ. Cũng hơi mất hứng chút xíu.

Nhưng, chẳng phải việc truy lùng Roa là nhiệm vụ mà Nhà Thờ giao cho chị sao?”

”...Không. Nhóm của chị hiếm khi được giao nhiệm vụ. Cho dù là có đi nữa, thì cũng phải vài tháng chị mới bị gọi một lần.

Lần này là do quyết định của riêng chị. Không vì yêu cầu của Nhà Thờ, mà do chị tự nguyện đến.”

“...Tự, nguyện?”

“Đúng. Chị đến đây vì hoàn cảnh riêng. Chị muốn được chết như một người bình thường, nên chị phải giết Roa. Hẳn là lí do khiến cơ thể chị thành như thế này.”

....muốn được chết. Muốn được chết?—

”...Vì mỗi một lí do đó thôi, mà chị phải tiếp tục sống.

Nhưng, thế là hết rồi.

....Năm năm đã trôi qua. Là dài? Hay là ngắn? Chị cũng chẳng rõ nữa.”

Giọng nói vô cảm chợt ngừng lại.

Chị ấy đứng chắn trước mặt tôi.

”Cảm ơn em vì tất cả. Lâu lắm rồi chị mới vui như thế này.

Nên, hãy chốt hạ bằng một cái bắt tay nhé.”

Senpai chìa tay ra.

Tôi cũng không nói gì, chỉ đáp lại bằng hành động.

Chúng tôi nắm tay nhau thật chặt.

”Vậy thì giờ chúng ta phải chia tay thôi. Ừ, dù chị có không còn ở đây đi nữa, em đừng gây sự với Inui-kun nhé.

Chị đã rất muốn làm một học sinh như em và Inui-kun.

À, và đừng có tùy tiện bỏ kính ra nhé. Sức mạnh sẽ thu hút sức mạnh khác. Lần này thì em đã thành công, nhưng chị không chắc lần sau sẽ ra sao đâu.”

”...Vâng ạ. Em biết, vì có người đã từng dặn em từ trước rồi.

Thực ra, mãi gần đây em mới tháo kính xuống, để đương đầu với mấy vụ vampire này.”

“Chị hiểu rồi. Vậy thì chị an tâm.”

Ngón tay chị ấy rút lại.

Cái bắt tay đã kết thúc, và chị ấy lùi bước.

“Giờ thì vĩnh biệt nhé. Hy vọng được gặp lại em.”

“__”

Tôi không thể nói gì tiếp.

Tôi còn không dám nín chị ấy lại.

Tôi về đến nhà.

Đã hơn 9 giờ tối...Quá một tiếng đồng hồ so với giờ giới nghiêm.

“A, Shiki-san. Hôm nay cậu về muộn quá.”

Kohaku-san ngay tức khắc đứng dậy chào tôi, giống như đã ngồi trong phòng khách từ nãy giờ.

“Tôi đã về. Xin lỗi vì tôi đã khiến chị phải đợi nhé.”

“À không sao ạ, chỉ cần cậu an toàn là tốt rồi. Tôi sẽ chuẩn bị bữa tối, nên cậu cứ ngồi đợi ở đây ạ.”

“À này—Akiha có ở nhà không?”

....Không phải vì tôi sợ bị mắng vì đã không tuân thủ giờ giấc—mà là sau khi nghe những gì Roa nói, tôi không dám đối mặt với Akiha nữa.

“Không ạ, cô chủ đang ở trong phòng riêng rồi, nên cậu cứ yên tâm đi.”

“....Không, không phải chuyện đó, mà là...này Kohaku-san. Cô đã từng nghe chuyện tôi và Akiha có một người anh trai chưa?”

“Tôi không nghĩ là có chuyện đó đâu ạ. Tại sao cậu lại hỏi vậy Shiki-san? Có chuyện gì ạ?”

“—Không. Chỉ là tôi nghe nói rằng hình như tôi có một người anh, và tôi không chắc lắm.”

“Cậu và Akiha-sama là hai người con duy nhất của ông bà chủ. Tôi đã làm việc ở đây từ khi còn bé xíu, nên không nhầm được đâu ạ.”

Chị ta mỉm cười vui vẻ.

“—Ồ? Kohaku-san này, chị đã làm việc ở đây từ ngày xưa cơ á...!?”

“Vâng ạ. Ban đầu chúng tôi chỉ học việc thôi, nhưng Hisui-chan và tôi có nhiệm vụ làm việc vặt quanh biệt thự. Chuyện đó xảy ra từ lâu lắm rồi, nên nếu cậu không nhớ thì cũng là bình thường.”

Chị ta đang hồi tưởng lại quá khứ ư? Chị ấy tiếp tục cười và đi thẳng vào phòng khách.

“...”

Thế hóa ra hẳn ta nói dối à?

“—Mà chắc cũng chẳng còn quan trọng đâu.”

Tự nói tự nghe, tôi đi vào phòng khách.

...Tôi nằm lăn ra giường.

Kéo chân lên mình, tôi nhìn vu vơ lên trần nhà.

—Kết thúc rồi.

Vẫn còn đó những vết thương và kí ức, nhưng mọi chuyện đã chấm dứt rồi.

Giờ tôi sẽ lại quay về cuộc sống bình lặng của một học sinh cấp 3.

Không cần lo đến việc giết hay bị giết nữa.

Chỉ cần quên đi thôi.

Quên hết, và ngày mai—

“___”

....Tôi không làm nổi.

Không có cách nào để quên được.

“Khỉ—thật.”

Nhưng, tôi cũng chẳng làm gì được cả.

Ngay từ đầu, Senpai và tôi đã thuộc về hai thế giới khác nhau rồi.

“.....”

....Thôi đi ngủ đi.

Đến sáng mai tôi sẽ quên dần thôi.

Tôi sẽ ngủ ngay bây giờ, và bình tĩnh lại—

...Vẫn không ngủ nổi.

Ngực tôi vẫn thắt lại.

“....Giời ơi.”

Tôi vớ lấy một quyển sách tiếng Anh, và đọc cho buồn ngủ.

1976.

Tôi được sinh ra trong một gia đình có cửa hàng tạp hóa, ở một ngôi làng hẻo lánh của nước Pháp.

Tôi thừa hưởng vẻ ngoài của mẹ mình, một người gốc châu Á, nên tôi chẳng giống đám trẻ con hàng xóm.

Nhưng mọi người trong làng đều rất tốt bụng và luôn mỉm cười chào tôi.

Để đáp lại những nụ cười đó, tôi đã sống thật trung thực và vui vẻ.

Giúp đỡ bố, đi học, biết yêu đương như mọi cô gái bình thường.

Đó là cuộc đời tôi, và tôi luôn tin rằng hạnh phúc đó sẽ kéo dài mãi mãi.

Cho đến lần sinh nhật thứ mười sáu.

Bất chợt tôi cảm thấy khác lạ.

Giống như khi tôi đang chơi đùa với lũ trẻ. Tự dưng, tôi muốn bẻ gãy cổ chúng.

Giống như khi tôi thấy một người ăn xin lang thang trên đường. Trông buồn cười quá, tôi muốn lấy dao đâm ông ta xem sao.

....Chẳng biết tại sao tôi lại nghĩ như thế.

Tôi không dám hé răng với ai cả, nên tôi đành tự nhốt mình trong phòng.

Những cảm xúc đen tối bủa vây tâm hồn tôi.

Không phải là do tôi có hai nhân cách, hay là ai đó nhập vào tôi.

Bởi vì, tôi không tin vào những thứ phi khoa học như thế.

Cảm xúc của tôi là những giận hờn bất chợt mà ai cũng có.

Giống như khi quát lại bố mình khi ông cố đánh thức bạn dậy dù đêm qua bạn thức khuya.

Giống như tức tối khi bạn đi dưới mưa và một chiếc ô tô ngang qua làm bắn nước lên người bạn.

Những thứ nhỏ xíu như vậy dần dần kết tở trong tâm trí tôi và ở lại đó vĩnh viễn.

Đó là lí do.

Tôi biết mình sẽ không còn kiềm chế được nữa.

Tôi chỉ còn cách tự khóa mình trong phòng.

Tôi phải tránh mặt tất cả mọi người thôi.

....Chỉ như thế, tôi mới không phải ghét ai, và tôi sẽ không có những cảm xúc đó nữa.

Nhưng, tôi đã sai lầm.

Bị cầm tù trong phòng kín, tâm trí tôi bị bào mòn dần, và cuối cùng tôi cũng không chịu nổi nữa.

Ngày đó.

Sau khi tôi bị thay thế hoàn toàn, điều đầu tiên nghĩ đến là sao tôi khát quá.

Tôi lột thân mình ra khỏi phòng.

Bố mẹ tôi lao đến, vì mấy tháng nay tôi mới chịu ra ngoài.

Mỉm cười đáp chào, tôi giết họ.

Rất nhanh gọn.

Bằng thân thể yếu ớt đó, tôi cắn đứt cổ họ và uống máu.

Sau khi uống sạch tính mạng của họ, tôi đứng dậy.

—“Đã trải qua một trăm năm rồi sao? Thân xác này thật tuyệt hảo.”

Đó là giọng của ta, nhưng tôi chưa từng nghe thấy nó.

Đôi môi toét ra thành nụ cười.

—Thật khó tin.

Thường thì, ta luôn chọn thân xác kế tiếp từ trước khi mình bị chết.

Nhưng kiếp trước của ta, đã bị tiêu diệt bởi “công chúa”, trước khi ta kịp tính đến chuyện này.

Ta chỉ có thể niệm chú rằng mình sẽ được đầu thai vào một thân xác có sức mạnh siêu nhiên, nên lần luân hồi này vốn không hoàn hảo.

Hậu quả là, dù cơ thể mới của ta rất mạnh mẽ, nhưng ta được sinh ra trong một gia đình hoàn toàn bình thường, chẳng có chút quyền lực nào.

Khó mà giết cả thị trấn này mà vẫn che mắt thiên hạ.

Nhưng, ta không hề thất vọng.

Thực ra, ta còn sung sướng là đằng khác.

Chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian để một người thường có được địa vị xã hội.

Nhưng bù đắp cho sự bất tiện đó, ta đã có được một cơ thể siêu cường.

Từ trước tới nay,

ta luôn cố gắng cân bằng giữa sức mạnh và địa vị xã hội.

Kết quả là, ta chẳng bao giờ tìm được thân xác nào thực sự tốt cả.

Nhưng—thân xác lần này sở hữu nhiều mạch pháp thuật hơn bất cứ kiếp trước nào của ta—và tiềm năng của nó ngang ngửa với ta lúc còn là con người.

Ta tự nguyện rửa chính mình.

Những thứ như quyền lực, chúng có thể được sắp đặt sau.

Nhưng chất lượng của thân xác là một thứ không bao giờ thay đổi được.

Đến tận kiếp thứ 17, ta mới ngộ ra chân lí này.

Ta, sau khi đã hoàn toàn thức tỉnh, bắt đầu kiểm soát những kẻ xung quanh mình, như dầu loang trên mặt nước.

Không phải theo cái kiểu bừa bãi ta vẫn làm trước đây, mà theo một cách không làm đổ quá nhiều máu.

Bởi vì một lí do rất khó chịu.

Ý niệm của ta, tự nó không tồn tại được.

Tất cả những gì ta có thể làm là bảo cái thân xác này rằng “tôi muốn làm chuyện đó”.

Ta là kẻ giật dây thân xác này, nhưng phương pháp, và quá trình, lại được quyết định bởi tôi, vốn lớn lên trong cơ thể đó.

Nói cách khác—ý chí của thân xác này thuộc về kẻ chiếm đoạt là ta, nhưng ý thức vẫn thuộc về tôi bản thể.

Tôi có được ý thức, và ta sở hữu kí ức.

Trong lúc ngủ, tôi chỉ mơ toàn những ác mộng, là những điều tự tay ta đã làm.

Tôi vẫn còn nhớ.

Cảm giác khi cắn đứt cổ bố mẹ mình.

Tôi lấy mạng những người hàng xóm vẫn chào tôi, từng người từng người một. Ta làm nhục chúng, từng xéo chúng, giống như gặm nhấm linh hồn chúng từng chút một.

Chỉ trong một tháng,

Tôi đã nắm giữ sự sống của toàn bộ dân làng, và chơi đùa với chúng theo đúng cách mà ta muốn.

Tôi muốn phát điên lên.

Tôi muốn tin rằng mình đã hóa rồng rồi.

Nhưng nếu làm thế, thì tội ác của tôi còn nặng nề hơn trước.

Đó là lí do vì sao tôi vẫn kiên trì.
Cố gắng kiểm soát cơ thể, tôi cố giảm thiểu tội ác mà ta gây ra.
Nếu trên đời này có tồn tại sự cứu rỗi...
Thì đó là khi cơn ác mộng này chấm dứt trong thoáng chốc.

Người phụ nữ mặc váy trắng đỏ đến trong một đêm trăng đỏ thẫm.
Tôi không biết cô ấy là người nào.
Nhưng ta biết rõ cô ta là ai.
Sau cuộc chiến, công chúa trắng của loài vampire đã giết tôi.
Vì ta đã chuẩn bị sẵn một thân xác mới, ta lại đầu thai, bỏ mặc cái xác cũ.
Công chúa trắng rời đi, và xác của tôi được mang về Vatican.

42. Ciel Route - Chương 42: Tàn Dương Như Huyết (1)

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 02)

“—!”

Tôi dùng dùng tỉnh giấc, đá tung chăn và ngồi dậy.

“Cái—”

Tôi vuốt mồ hôi trên trán.

Có lẽ vừa rồi gặp ác mộng, nên toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi.

Nhưng tôi không nhớ mình đã mơ gì.

...Có phải do quyển sách tôi đọc đêm qua?

...Thôi, một bác sĩ nổi tiếng (1) đã nói rằng các giấc mơ sẽ nhanh chóng rơi vào quên lãng, nên tôi cũng chẳng cần cố nhớ lại chúng làm gì.

—Cốc-cốc.

Tiếng gõ cửa rất lịch sự.

“—Chào buổi sáng, thưa Shiki-sama.”

“Ừm, chào buổi sáng.”

Tôi chào lại và đứng lên.

Hisui đặt một bộ đồng phục học sinh lên trên bàn và lùi lại về phía cửa.

“Xin cậu chủ hãy xuống phòng ăn sau khi thay đồ xong.”

“Ừ. Cảm ơn nhé.”

Sau khi chào lại cẩn thận, Hisui cũng rời đi.

“...Hó?”

Gặp Hisui xong làm tôi quên bém mình vừa nghĩ cái gì rồi.

“...Bổ khỉ. Lúc nào mình cũng đang trí thế này à?”

Vẫn còn bối rối, tôi thay đồ.

Con dao đặt trên bàn.

Con dao được người bố nuôi trao lại, và tôi đã mang nó bên mình suốt mấy ngày nay.

—Chắc tôi không cần dùng đến nó nữa đâu.

“...Phải rồi. Bọn họ đã đi hết rồi.”

Arcueid, Ciel-senpai.

Đàn dĩa thú mang tên N qsr, và tên vampire tự xưng là Roa.

Tất cả đã không còn ở đây nữa.

“Có lẽ chuyện mình vừa quên thì chính là vụ này đây.”

Chẳng còn gì ở trường nữa.

Senpai đã đi mất rồi—nên có lẽ đi học cũng chẳng còn vui vẻ nữa.

Nhưng, mãi cho đến gần đây, cuộc sống của tôi vẫn như vậy cơ mà.

Tôi chỉ mất đi một thứ mình vừa mới có được.

Những thứ vốn thuộc về tôi thì vẫn còn đó thôi.

—*thở dài*

Nếu cứ lạc quan như vậy, tôi có thể sống mà không cần Senpai ở bên.

Tôi không thể quên nỗi chị ấy, nhưng tôi có thể chịu đựng được.

Cổ tự lừa dối bản thân như thế, tôi kéo cánh cửa ra.

Vậy thì,

hãy đi học như mọi khi—

Đã 7 giờ 50.

Cổng trường đầy ắp học sinh.

Bởi vì hôm nay là thứ Bảy, nên ai cũng hào hứng.

“...”

Tôi trôi giữa biển nắng của những nụ cười đó giống như một vệt mây đen. Cho dù có nói dối chính mình thế nào đi nữa, thì sự thật rằng Senpai đã ra đi khiến tôi rất đau khổ—

“—Ồ?”

Tôi không tin vào mắt mình nữa, nhưng không thể nhắm nổi.

Ciel-senpai đang đi trước tôi.

“Se, Senpai—!?”

Tôi gào tên chị ấy lên mà không buồn nghĩ, và chị ấy quay mặt lại.

“Ồ, Tohno-kun à. Chào em.”

Chị ấy cúi chào.

“Chào chị. Em tưởng chị đã đi rồi...!?”

“Không, chị không thể nào rời đi nếu em không đi cùng.”

Chị ấy cười tươi tắn.

Không đi nếu tôi không đi cùng?

Cho dù xung quanh còn đầy người qua lại, mặt tôi vẫn nóng như bốc cháy luôn.

“—Ồ, cái đó—”

“Ừ, sao thế em?”

“Em có thể, hiểu câu nói của chị, theo nghĩa nào đây?”

“À, em cứ tùy ý tưởng tượng nhé, Tohno-kun à.”

Chị ấy gật đầu và cười còn tươi hơn.

“—!”

Tôi ngừng thở.

Không phải vì cảm giác trống vắng này giờ, mà vì niềm hạnh phúc dâng trào trong tim.

Nếu xung quanh không có ai, tôi đã gào lên rồi.

“Senpai!”

Tôi nắm lấy tay chị.

“Tức là, chị sẽ không đi đâu hết, phải không!? Chị sẽ mãi mãi ở lại ngôi trường này, đúng chứ!?”

“Xem nào, nếu chị ở lại trường vĩnh viễn, thì hóa ra là bị đúp à. Chị đang học lớp 12 rồi, nên chị còn bốn tháng nữa trước khi tốt nghiệp.”

“Nhưng, chị sẽ ở lại đây chứ? Chị sẽ không bỏ đi như chị nói lúc tối qua chứ?”

“Ừ, chị sẽ ở lại đây.”

“Tuyệt quá—!”

Tôi thả tay chị ấy ra và cố bình tĩnh lại.

Chân tôi cuống lên như muốn chạy quanh trường một chục vòng vậy.

Cứ như vừa trúng xổ số, tôi như đang trên mây.

Không, cảm giác này còn hơn, hơn thế nhiều, tôi chỉ muốn cười phá lên thôi.

Tôi còn không muốn đứng yên mà không làm gì cả.

“Tohno-kun, em sắp muộn học rồi đó.”

“—Ồ. Đúng rồi. Gặp lại sau nhé Senpai! Gặp lại nhau lúc ăn trưa!”

Vẫy tay về phía Senpai, tôi chạy về phía giảng đường.

Tự cười một mình, tôi chạy học tốc về lớp.

—Tiết 1 đã kết thúc.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 03)

Tôi còn 10 phút nữa trước khi tiết 2 bắt đầu.

“—Được rồi.”

Ngay khi tôi đứng dậy để tìm lớp của Senpai,

“Ồ? Em định đi đâu đó, Tohno-kun?”

—Senpai đã đến đây trước rồi.

“À, không ạ, em chỉ định đi tìm chị thôi. Lần nào chị cũng lên đây trước, nên em nghĩ em nên đến chỗ chị xem sao.”

“Ra vậy. Chị rất vui đó, nhưng mà em có biết lớp của chị đâu nhỉ? Nhớ nhé Tohno-kun, là lớp 12B.”

“Vậy ạ—thì ra chị có lên lớp thật. Tốt-lắm, tốt-lắm. Tức là ngoài việc ngồi uống trà trong câu lạc bộ, chị cũng học bài.”

”Ừ, chị cũng đi học đều đặn—

Này, khoan đã Tohno-kun! Hóa ra em nghĩ chị là đồ lười học hả?”

“—À.”

Tôi không kịp chối nữa.

“Em xin lỗi. Nhưng Senpai ơi, lần trước chị nói chẳng còn một thành viên nào khác của câu lạc bộ Trà đạo cả. Em cứ tưởng câu lạc bộ đó vốn không hề tồn tại cơ.”

Senpai đứng đó im lặng.

“...Hó? Thế đúng là như vậy ạ? Chỗ đó chẳng qua là một căn phòng không ai sử dụng thôi?”

“—Hừm. Có vẻ như em đang nói năng linh tinh rồi.”

Ciel-senpai quay mặt về phía cửa sổ và nhìn mông lung.

“...Không, cũng không sao cả. Dù chị có làm gì đi nữa, chị cũng vẫn là người tốt. Nên em không nghĩ là chị sẽ gây rắc rối cho người khác, nhưng kĩ năng tinh thần lực của chị mạnh đến thế cơ ạ?”

“Chị đã nói rồi, chị không hiểu em hỏi gì đâu, nên chị sẽ không đáp.”

“—”

Vẫn ngồi yên, tôi nhìn Ciel-senpai chăm chăm.

Một phút trôi qua trong im lặng.

“...Em cứng đầu nhỉ Tohno-kun.”

“Cũng không đến mức đó đâu ạ, em chỉ đang nghĩ rằng màu xanh của mắt chị thật đẹp làm sao.”

“....”

Ciel-senpai thở dài giống như đang xin đầu hàng.

”Chị đã giải thích rồi đó, Âm Thị Ma Nhân của chị cũng không tiện lợi lắm đâu.

Nó không thể làm thay đổi hoàn toàn nhận thức của em về một sự vật.

Ví dụ như khi chị thôi miên em rằng em rất thích cà ri, trong khi bình thường em rất ghét món đó, thì sẽ không có tác dụng gì.”

“...Thật ạ? Tức là chị không thể bắt ai đó làm điều mà họ không muốn được?”

”Phải. À, nhưng vẫn còn nhiều cách để khiến em ăn cà ri lắm Tohno-kun ạ.

Ví dụ nhé, chị sẽ không bảo rằng em thích ăn cà ri. Thay vào đó, chị sẽ bảo rằng nếu không ăn món đó thì em sẽ chết—”

“Em hiểu rồi, nếu vậy thì dù ghét nó đến mấy, em cũng phải ăn... Ra vậy, xem ra chị có thể làm được vô số thứ.”

”Không đâu, bởi vì nếu không đưa ra được một lí luận đủ vững chắc để thuyết phục người nghe, thì họ sẽ kháng cự lại ngay.

Vốn dĩ đã có rất nhiều người có khả năng chống lại thuật thôi miên rồi, nên chị chỉ có thể ám thị họ rằng, ‘Đừng nghi ngờ những gì tôi nói’.”

....Phải rồi. Hình như Arcueid cũng nói với tôi như thế.

“—Em rõ rồi. À mà này Senpai.”

“Ừ? Gì nữa em?”

“Vâng. Senpai này, chị thích cà ri lắm đúng không?”

Ciel-senpai chỉ mỉm cười không đáp.

Tôi không thể đoán được chị ấy đang thừa nhận hay phản đối nữa.

“Thôi nhé, cũng đến giờ rồi, chị sẽ gặp lại em sau giờ học, mà em ổn chứ Tohno-kun? Hai tay của em không có vấn đề gì chứ?”

“Vâng, giờ thì chúng không hề đau chút nào cả. Cảm ơn chị, em có thể đi học như bình thường.”

Tôi chấp hai tay lại và cúi đầu cảm ơn.

“Được rồi, thế còn vệt đau đầu thì sao? Tối qua em có vẻ đau đốn ghê lắm.”

“Cũng bình thường rồi ạ. Ngoài ra, nếu em vẫn đeo kính, thì chẳng còn vấn đề gì hết.”

“Chị hiểu rồi. Nghe vậy khiến chị an tâm hẳn.”

Ciel-senpai quay ra hành lang.

Chị ấy bất ngờ đứng lại giống như vừa quên thứ gì đó.

“Chị quên mất không hỏi. Tohno-kun này, em khỏe chứ?”

“—Vâng, em khỏe mà. Nhờ có chị, mọi rắc rối đã được giải quyết hết rồi.”

“Tốt lắm. Nếu có gì đặc biệt xảy ra, vậy thì đừng ngại ngần gọi cho chị. Đây là số điện thoại của chị này.”

“—Ồ?”

Chị ấy đưa cho tôi một mẫu giấy có ghi một dãy số trên đó, rồi bước ra ngoài luôn.

“...Số...điện thoại?”

Tôi nhìn xuống tờ giấy trong ngạc nhiên.

Tôi chắc chắn chị ấy cho tôi số chỉ vì lo lắng sau những gì xảy ra tối qua thôi, nhưng...

“...May mắn thật, nhưng mà mọi chuyện cứ tốt đẹp thế này thì có phải điềm gỡ không nhỉ?”

...Tôi lẩm bẩm như thằng đàn.

Có lẽ vì bình thường tôi vốn rất ư nhà quê, nhưng quả thật là sương dồn dập thế này khiến tôi quá bối rối.

Sau khi giờ học kết thúc, cả lớp bất chợt ồn như họp chợ.

Còn chưa đến 12 giờ.

Vốn dĩ ngày thứ Bảy nào cũng như thế này.

Học sinh đi về nhà, hoặc ngồi ăn trưa trong lớp trước khi đến chỗ các câu lạc bộ, chẳng nào cũng gây huyên náo cả.

Đứng dậy, tôi dọn dẹp sách vở trong lúc đợi Senpai...và rồi,

Tôi không biết thằng này đến trường từ tiết mấy, nhưng Arihiko chạy lên kèm theo nụ cười rất đều.

“Đi chơi nào Tohno.”

...Tự dưng hấn rủ tôi mà chẳng có lí do quái gì.

“...Hôm nay mày có vẻ rồi hơi nhí. Mày vừa bị làm sao à?”

“À, không sao cả. Tự nhiên tao muốn đi chơi với thằng bạn chí cốt thôi.”

...Đáng nghi thật.

“Đừng hòng. Tao đoán mày vừa bị con bé nào đó cho leo cây chứ gì. Hôm nay tao sẽ đi về cùng Senpai, nên không có thời gian cho mày đâu.”

“Senpai? Ý mày là Ciel-senpai á?”

Hấn nhú mày ngạc nhiên.

“...Ồ, nhưng...Arihiko, mày nhớ ra Senpai á....!?”

“Mày lảm nhảm gì đó? Tao đang tán chị ấy, làm sao tao quên chị được?”

Arihiko vỗ ngực nói theo cách tự nhiên nhất có thể.

“...”

Tôi hiểu rồi. Bởi vì Ciel-senpai đã trở lại trường học, nên mọi thứ lại về như trước kia.

“Ồ, Senpai đến rồi!”

Arihiko khoái chí chỉ tay về phía cửa.

“Xin lỗi đã bắt các em đợi. Chào em, Inui-kun.”

Ciel cúi chào cẩn thận.

“Chúng mình đi về nhé? Hay em thích ghé qua phòng Trà đạo trước?”

“Cứ như vậy đi ạ. Nếu về ngay bây giờ, chúng ta sẽ phải tách ra ngay ở cổng trường. Em muốn nói chuyện với chị nhiều hơn, nên hãy uống trà, và—”

“—!?”

Ai đó nện lên lưng tôi.

“Này.”

“....Là mày hả Arihiko?”

“Ồ, là tao đây. Tao không hay ngắt lời người khác, nhưng vì mày lải nhải dai quá, nên tao đành phải làm thế thôi.”

Arihiko nhìn tôi lẫn Senpai bằng con mắt chán nản.

“?”

Ciel-senpai và tôi liếc mắt nhìn nhau.

”Này hai vị. Hôm nay là thứ Bảy đó, tại sao lại lãng phí nó như thế nhỉ?

Có hàng đông chỗ giải trí tốt hơn phòng Trà đạo!”

Khoa tay một cách cực kì phô trương, hấn chỉ ra ngoài cửa sổ.

“....Ừm, chỗ nào vậy nhỉ?”

“Bên ngoài cửa sổ. À, em nghĩ nó muốn đi ra ngoài.”

Tôi trả lời Ciel-senpai.

Và tiếp theo,

Arihiko đâm tôi phát nữa.

”Tohno, mày định đùa Senpai chắc!?

Nghĩ kĩ xem, hôm nay là thứ Bảy. Còn chưa đến 12 giờ trưa. Và chúng ta là thanh niên! Tại sao mày không nghĩ đến chuyện đi xuống phố dạo chơi nhỉ!?”

“—Ặc.”

Khỉ thật.

Tôi đã nghĩ đến chuyện đó từ trước rồi.

Là thế, nhưng—

“?”

Tôi liếc trộm Ciel-senpai.

Tôi có cảm giác rằng chị ấy thích ngồi yên một chỗ hơn là đi lang thang mỗi chân, nên tôi không dám hỏi gì.

Nếu tôi hẹn chị ấy đi chơi dưới phố, chắc là chị ấy sẽ từ chối thôi—

“Chị hiểu rồi. Vậy thì ba chúng ta ra ngoài đi?”

“...Senpai?”

“Tại sao lại không nhỉ? Chị chẳng vướng bận gì nữa, và chị tin chắc là cả ba chúng ta cùng đi thì sẽ rất vui đó.”

“À—vâng, nếu chị nói vậy, thì em ô kê luôn.”

“Được rồi. Thế Inui-kun, em cũng đồng ý chứ?”

“__”

Hắn chỉ gật gật đầu.

...Tôi nghĩ hắn đểch ngờ mọi thứ lại chuyển biến thành ra thế này đâu.

“Vậy chốt lại thế nhé. Thế chúng ta ăn trưa thế nào đây? Cả ba chúng ta ăn ở nhà chị hay ra ngoài quán?”

“Hừm, bình bộn em toàn ăn ở trường thôi, nên hãy ra ngoài quán đi. À mà Arihiko còn tiền không đó?”

“...Ồ...Tao, sẽ mượn tiền của chị tao.”

...Xem ra Arihiko quyết tâm ra ngoài ăn cùng Ciel-senpai.

“—Thế còn chị thì sao ạ? Chị có thích quán nào không?”

“Không. Bình thường... chị không ăn ở ngoài bao giờ.”

“À ra thế. Chị ăn khỏe hơn người thường nhiều, nên chắc là sẽ rất tốn tiền rồi.”

“Kh, không phải vậy! Em vừa nói cái gì hử Tohno-kun!?”

...Tôi chỉ vừa nêu ý kiến dựa vào các dữ liệu thu thập được sau bữa trưa ở phòng Trà đạo thôi mà.

“Chị đồng ý với Inui-kun. Tất cả chúng ta ra quán đi. Có một chỗ tên là Ahnenerbe, ở cạnh rạp chiếu phim, và chị nghe nói món bánh dâu của họ rất tuyệt đó.”

“Ái chà, chị quá là sành điệu đó Senpai! Chủ quán cafe đó là chuyên gia về ẩm thực Ý!”

...Sao Arihiko biết lắm chuyện vô bổ thế nhỉ?

“Vậy thì chúng mình gặp nhau trước cổng rạp chiếu phim trong nửa giờ nữa nhé. Có được không hử Tohno-kun?”

“—Senpai ơi. Chị thừa biết là riêng đi về nhà em đã mất nửa tiếng rồi mà.”

Senpai đã chạy ra hành lang từ đời nào rồi.

“Hê hê, cứ đến muộn đi nhé Tohno. Nếu mày thích, thì sáng mai mới thò mặt đến cũng được, tao đểch quan tâm đâu.”

Arihiko đứng dậy và chạy vội ra khỏi lớp.

...Đúng là chẳng ra đâu vào đâu.

“...Thôi đành vậy.”

Ít nhất tôi vẫn được đi chơi cùng Ciel-senpai.

Cầm cặp lên, tôi cũng chạy một mạch về nhà.

(1) Shiki muốn nói đến Sigmund Freud, nhà tâm lí học nổi tiếng người Ai.

43. Ciel Route - Chương 43: Tàn Dương Như Huyết (2)

“Ồ? Shiki-san, hôm nay cậu về sớm nhỉ?”

“Ừ, chào chị nhé Kohaku-san. Tôi đang vội lắm, nên gặp lại sau nhé!”

“Shiki-sama đó ạ? Cậu về nhanh thế sao?”

“Tôi sẽ ra ngoài ngay, nên đừng chuẩn bị cơm trưa nhé!”

“Được rồi, 15 phút!”

Chỉ mất chừng đó để đi từ trường về nhà, tôi lập kỉ lục mới rồi.

Quăng cặp lên bàn, tôi cởi đồng phục ra. Sau khi mặc quần áo thường ngày vào, tôi nhảy ra khỏi phòng.

Từ nhà tôi lên tuyến phố chính còn xa hơn từ đây đến trường.

Nói thực là, tôi không thể nào đến đó trong 15 phút được.

Chị ấy thừa biết tôi sống ở trên đồi, thế mà vẫn chọn giờ hẹn oái oăm như thế.

“—Đáng ghét thật, xem ra chị ấy cũng ác quá đi.”

Tôi càu nhàu trong lúc nhảy cóc trên cầu thang.

—Nhói.

“—Ồ.”

—Nhói.

Đột nhiên, không hề báo trước.

—Nhói.

Mọi thứ đổi sang màu đỏ rực.

“—Shiki-sama ơi!?”

...Giọng Hisui.

Tiếng bước chân vội vã... xem ra Hisui rất lo lắng.

“Shiki-sama, cậu có đau không?”

Tôi nghe được tiếng cô ấy, nhưng không nhìn thấy gì cả.

—Nhói.

Đau đầu.

”Bình tĩnh nào Hisui-chan. Vấp cầu thang thì chỉ bầm tím chút thôi, nên em đừng gọi bác sĩ.

Nhưng người cậu ấy nóng quá. Chắc là cậu chủ bị ngã do lên cơn sốt đấy, nên hãy chuẩn bị giường ngủ nhé.”

“Em rõ rồi ạ. Nee-san này, thế còn cô chủ...”

“Không sao đâu, nếu là chuyện nhỏ cỡ này, chúng ta không cần phải thông báo cho Akiha-sama làm gì. Trong phòng chị đã có sẵn thuốc rồi.”

Hisui bước vội đi mất.

Tôi—

“Shiki-san ơi, cậu tỉnh chưa ạ?”

“...Kohaku...san?”

“Vâng ạ. Shiki-san này, cậu vừa ngã cầu thang đó. Rất may là cậu không bị làm sao, nhưng cậu đang sốt quá. Tôi đoán cậu định ra ngoài, nhưng xin cậu hãy nghỉ ngơi đã ạ.”

Kohaku-san đặt tay lên vai tôi và đỡ tôi đứng dậy.

“Không—tôi ổn mà, tôi không cần nghỉ ngơi gì đâu. Tôi vừa chạy một mạch về đây, nên hơi choáng thôi.”

“Không được đâu! Mặt cậu xanh mét đây này, cứ như sắp nôn ra ấy!”

“Nhưng, tôi đã hứa rồi—”

“Nếu cậu muốn báo cho bạn bè rằng mình phải lỗi hẹn, thì để tôi gọi cho. Nếu cậu còn gắng sức nữa, tôi sẽ rút kim tiêm ra chích cho cậu một mũi đó.”

...Chị ta đứng chắn trước mặt tôi, giống như muốn cấm tôi ra ngoài vậy.

—Nhói.

Tôi đau đầu quá.

Tôi—

—Dù vậy, tôi vẫn không thể lỡ hẹn được.

“A—!”

Có cảm giác như bị gai đâm vào thái dương.

Cổ nhẹn đau, tôi bước về phía trước.

“Cậu không được ra ngoài đâu Shiki-san! Nếu cậu cứ cứng đầu, tất cả chúng ta sẽ bị Akiha-sama mắng mắng!”

Kohaku—san, cố gắng, chặn đường tôi, không cho tôi ra ngoài.

“__”

...Tôi biết tại sao.

Cho dù tôi có cố chằng nữa, thì với cơn đau đầu này, chắc tôi cũng ngất xỉu dọc đường thôi.

Thế nên chị ấy mới muốn tôi ở nhà.

Nhưng tôi không buồn nghe.

“....Câm....đi.”

Tại sao ư?

Tôi chẳng biết tại sao nữa.

Tôi chỉ nghĩ rằng nếu không gặp Senpai ngay bây giờ, thì sẽ không còn lúc nào tôi được thấy chị ấy nữa.

“Nếu lời hứa của cậu quan trọng đến thế, tôi sẽ đến xin lỗi bạn của cậu, nên cậu hãy về phòng và nghỉ—”

“Câm ngay! Chị đang chắn đường tôi đấy...!”

“A—”

Tôi đẩy mạnh Kohaku-san sang một bên và chạy thẳng ra ngoài.

“Đừng làm thế mà, Shiki-san...!”

Tôi lơ tiếng gọi đó đi và cố hết sức để không nôn ra.

Chạy.

Giống như đang đuổi theo lời hứa với Senpai,
giống như đang đuổi theo một thứ mà chính tôi cũng không biết nữa,
tôi loạng choạng chạy trên đường như sắp ngã lăn ra.

—Con đường đầy áp người qua lại.

Ánh nắng chói chang.

Người đông nhộn nhịp đến rối cả mắt.

Tại sao bọn chúng phải làm thế?

Những sinh vật có trí tuệ lại đi tụ tập với nhau mà chẳng vì một vấn đề quan trọng gì. Chẳng khác nào lũ kiến hôi.

“__”

....Mọi thứ đều mờ nhạt dần.

Là vì tôi đang choáng váng?

Cảm giác như tôi...không còn là tôi.

“—Sen, pai.”

Tôi nhìn quanh quất.

Chị ấy—đâu rồi?

Đầu óc tôi như trôi đi, và vẫn không thấy chị ấy đâu.

—Vẫn không nhìn thấy.

Giữa dòng người qua lại,

tôi vẫn không tìm được chị ấy.

Đám người xa lạ này.

Hư không.

Cảm giác như mọi thứ thật vô nghĩa,

chóng mặt quá...

“Ồ, Tohno-kun đó à. Chị không ngờ em tới đúng giờ đó.”

“Sen...pai?”

—Đó là lần đầu tiên tôi thấy chị ấy không mặc đồng phục.

“...Ừm, chị có hơi quá tay một chút. Chị xin lỗi vì đã bắt em chạy kiệt sức như thế nhé.”

—Chị ấy cúi đầu chào.

“__”

Thật ngốc. Chị ấy cần gì phải lo lắng chứ.

“Ồ, Tohno-kun—!?”

.....Hự. Tôi mệt quá.

Nhưng tôi đã đến nơi rồi.

Tôi được thấy Senpai trong bộ đồ của ngày thường, nên tôi phải cố tỉnh táo lại, và rồi chúng tôi sẽ đi chơi cùng nhau—

—Khi tỉnh lại, tôi đã nằm trên giường rồi.

“Hó?”

Tôi nhìn quanh quất.

Đây là phòng tôi, và trời đã tối om.

Hisui ở đây, chắc chắn cô ấy đã trông nom trong lúc tôi ngủ.

“Shiki-sama, cậu đã tỉnh rồi ạ?”

“...Hisui. Tại sao tôi lại ở đây?”

Tay và chân tôi không cử động được. Chỉ xoay cổ, tôi nhìn Hisui.

”Shiki-sama, cậu bị ngất xỉu ở ngoài đường.

Bạn học của cậu chủ đã gọi điện về đây và mang cậu về đến biệt thự.”

“—À. Tức là, tôi đã—”

Đã xô ngã Kohaku-san như một thằng khốn, và rồi lăn ra bất tỉnh như thế.

“...Tôi ngu quá. Giờ làm sao tôi dám nhìn mặt Kohaku-san nữa.”

Lại đau đầu thêm nữa.

...Cơ thể tôi đã đỡ hơn một chút, nhưng đau đầu thì vẫn vậy.

“...Hisui này. Tôi, bị làm sao thế?”

“Shiki-sama, xin cậu hãy nghỉ ngơi. Không có gì nghiêm trọng đâu ạ. Nee-san đã chuẩn bị thuốc rồi, nên nếu cậu còn đau đầu, thì hãy uống nhé.”

Hisui mang ra một cái khay bạc với một cốc nước và thuốc của Kohaku-san chuẩn bị.

Nhưng, tôi không muốn uống thuốc vào lúc này.

“...Được rồi. Nếu đau đầu nặng hơn, tôi sẽ uống. Cứ đặt ở đó.”

”Nhờ vào ơn của Makihisa-sama, Nee-san đã được học về y dược.

Trước khi Makihisa-sama qua đời, chị ấy vẫn được giao nhiệm vụ chăm sóc sức khỏe cho ông chủ đó ạ.”

Hisui lại quay về với gương mặt không cảm xúc như mọi khi và nói về những thứ mà tôi không hề muốn biết.

“A...!”

Đầu tôi nhói đau thêm.

Dù tôi đang đau kinh khủng, cô ta vẫn đứng đó nhìn, không thèm chớp mắt.

...Cũng đúng thôi.

Tôi là người bị đau, chứ không phải cô ta.

Nếu cô ta làm ra vẻ bị đau hoặc buồn rầu, thì còn rắc rối hơn.

“A—!”

“Shiki-sama, cậu vẫn còn đau sao?”

“—Xin lỗi nhé Hisui.”

“Vâng, gì đó ạ?”

“Cô làm tôi ngứa mắt lắm, lui ra đi. Tôi không thể ngủ được nếu cô còn ở đây.”

“—Tôi rõ rồi ạ, vậy thì xin phép cậu chủ. Nếu cậu cần gì, cậu cứ gọi tôi.”

Hisui bước ra ngoài.

Cuối cùng thì tôi cũng có thể thư giãn.

Cơn đau đầu cũng dịu đi, chắc tôi sẽ ngủ được thôi.

...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Cốc-cốc. Cửa mở ra.

“—Xin phép nhé Nii-san. Anh tỉnh chưa đó?”

“...Ừ, anh đây. Em cần gì à Akiha?”

“Không ạ, em nghe kể là anh ngất vì chứng thiếu máu, nên em xem tình hình ra sao.”

Con bé nhìn tôi nằm trên giường.

Cái liếc khe đó nói với tôi rằng nó đang rất lo lắng.

...Nói thẳng nhé, tôi thấy ngứa mắt vô cùng.

“Anh ổn. Cũng không làm sao đâu, nên anh cũng không cần ai chăm sóc hết. Quay về phòng đi Akiha.”

”—Nii-san, sao anh lại nói thế?

Đã đến giờ ăn tối rồi mà. Em đến gọi anh xuống thôi.”

...Ăn tối...?

Ồ, đã đến giờ rồi sao?

Nhưng tôi cũng không đói lắm, và tôi càng không muốn nuốt cái gì hết.

“Anh không thèm ăn, nên anh sẽ không ăn tối đâu. Anh khỏe mà, nên em đi ra ngoài đi. Anh không cần.”

“...Em hiểu rồi. Vậy anh cứ nghỉ ngơi đi. Nhưng này Nii-san, nếu anh đang thức, thì anh nhớ bật đèn lên nhé. Cổ nhìn trong bóng tối sẽ làm hại mắt anh đấy.”

“—Anh không sao cả. Thế này thoải mái hơn.”

“ ... ”

Dù vẫn còn muốn nói thêm, nhưng con bé đành rời đi.

“ ”

Khó chịu thật.

Hisui, rồi Akiha nữa, bọn họ làm như tôi sắp chết đến nơi rồi ấy.

Không phải bình thường tôi vẫn thế này sao?

Tôi cũng có ho khạc ra máu đâu, vậy tại sao người ta không để tôi yên?

—Kít.

Trong bóng tối, tôi đang tự nghiền chặt răng.

“ ... ”

Dây thần kinh của tôi như đang bị cứa vào.

Nếu cứ thức thế này, thì đến kiệt quệ mất.

Dù không mệt, nhưng tôi phải cố mà ngủ.

Tôi bước xuống phố chính.

Bây giờ là khoảng 0 giờ 2 phút.

Đêm chủ nhật tối om.

Không còn ai đi trên đường cả.

Tôi đã chọn nhầm thời điểm sao?

Nếu tôi ra ngoài vào một giờ trước, có lẽ tôi đã không phải mất công tìm kiếm như thế.

Kéo lê, bước đi.

Tiếng kéo lê này,

không phải do bước đi của tôi,

mà do thứ khác.

Thời điểm thật chuẩn xác.

Nếu tôi ra ngoài từ một tiếng trước, làm sao tôi dám bước đi thoải mái như thế này.

Kéo lê.

Một tay túm tóc cô gái, tôi bước đi.

Tóc dài. Bởi vì cô ta trông giống Akiha, nên tôi đã chọn cô ấy. Không phải vì khuôn mặt, mà vì mái tóc.

Tôi buông tay khỏi tóc cô gái đó.

Vẫn còn bất tỉnh, cô ấy rơi bịch xuống đất.

Tôi chưa giết cô ấy.

Tôi còn chưa ăn tối, nên phải làm cho món ăn càng ngon miệng càng tốt.
Tôi đã được nghe kể rằng máu của người chết rất lạnh và vị tởm lợm lắm.
Cái cổ trắng ngần này quá mỹ miều luôn.
Một tay nắm chặt dao, tôi đưa miệng mình lại gần—

Sau khi mơ đến đó, tôi tỉnh lại.

“—!”

Tôi tỉnh dậy và tư duy bắt đầu rõ ràng hơn.

Họng khô rang và toàn thân căng cứng.

“Giấc mơ—quái gì thế này...”

Tôi không tin nổi.

Mò ra ngoài vào nửa đêm, đánh ngất một người phụ nữ lạ mặt, và kéo cô ta vào một ngõ tối.

Thật quá điên rồ.

Vì đó là giấc mơ, nên cũng không sao cả, nhưng nếu là hiện thực thì kinh khủng quá.

Tiếng thở của tôi nghe rõ mồn một.

Tôi phải hít thở chậm lại.

Dụi mắt, tôi hít thật sâu.

...Sau giấc mơ đó, tôi không nghĩ mình còn ngủ tiếp được nữa.

Bật đèn lên, tôi vớ lấy một quyển sách và đọc cho đến khi trời sáng.

Mắt tôi, dần dần,

quen với bóng đêm.

“—Cái...”

Tôi há hốc mồm.

Đây đâu phải phòng của tôi.

Một ngõ cụt.

Dao trong tay.

Trước mặt tôi,

nằm đó một cô gái mà tôi không quen biết.

“Ha—”

Cái,

Cái quái gì thế này?

Chẳng phải đây là mơ sao?

Chẳng phải đây là giấc mơ lúc này sao?

“—”

Chắc chắn là mơ rồi.

Bởi vì đã bao giờ tôi muốn làm như thế này đâu.

Tấn công một người phụ nữ xa lạ,

cắt dao dọc theo những “đường chết” trên cơ thể mảnh dẻ này,

muốn nhìn thấy màu đỏ, màu máu từ những mảnh thịt vụn, không thể—không thể nào?

Đúng, không thể có chuyện tôi muốn làm như thế được.

Nhưng, không rõ vì sao—tôi lại nghĩ rằng, mình đã làm điều đó một lần rồi mà.

Cắt vụn ra.

Cắt vụn ra.

Cắt vụn ra.

Cắt vụn ra.

Nếu tôi làm được điều đó,

thì tôi sẽ được giải phóng, trở thành một kẻ không còn bị ai ràng buộc nữa.

Nhớ lại thì,

đã từng có người nói vậy rồi.

— Mày, giống như tao, rồi sẽ trở thành thằng sát nhân, Tohno Shiki ạ.

“Cam đi!”

—Thừa nhận đi, thằng giết người.

Tâm ma của mày chính là thứ mà mày muốn đạt được—

“Cam...ngay!”

Nhưng, thế này là sao?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tại sao tôi lại làm thế này?

Và tại sao dù đã nhận ra tình thế, mà tôi vẫn dí dao lên cổ cô ta?

Nếu đây không phải mơ, mà là thực tại,

chẳng phải tôi đã phát điên rồi sao?

“—Ừm.”

Mi mắt chớp động.

Cô ấy đang mở mắt ra.

Trước lúc đó,

tôi phải chặt đầu cô ta ngay, không thì—

“A.”

Dao đã giơ lên,

Nhưng,

“....Anh là ai?”

Giọng cô ta.

Cô ta thành linh nhìn thấy con dao kề sát cổ.

“A—”

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Tiếng la của cô ấy bị nhấn chìm bởi tiếng thét của tôi.

Gào lên. Giống như con thú hoang dại, tôi vừa gào lên vừa chạy.

Tôi thở dốc.

Ngón tay run lấy bầy.

Đầu óc trắng trợn.

Nhưng tôi đã kịp thu dao lại và chạy đi trước khi chém chết cô ấy.

Nhưng, nếu cô ta không kịp tỉnh lại,

thì tôi đã—

“Ha, ha, haha, hahahahaha……!”

Sợ thật.

Quá sợ luôn.

Đáng sợ hơn tất cả những gì tôi từng trải qua.

Nửa cười, nửa thở hổn hển, tôi chạy.

Nó đang bám theo tôi.

Nó đang túm vào lưng áo tôi.

Cho dù chạy nhanh đến mấy—tôi vẫn không thoát khỏi nỗi sợ của chính mình.

học *học* *học*

Tôi lao thẳng vào phòng và cố khóa cửa lại.

Tôi cố mãi, mà vẫn không được.

Ngón tay.

Ngón tay tôi run lên bần bật. Chỉ có mỗi việc đẩy chốt cửa thôi, tôi cũng không làm nổi.

học *học* *học*

Sợ quá.

Nếu tôi không khóa chặt cửa, nó sẽ theo vào mất.

Nó là gì thì tôi còn chưa rõ.

“...!”

Tôi phải, khóa trái cửa lại.

Tôi không thể cho nó vào đây được.

Tôi không thể cho nó rời khỏi đây được.

Nhưng tại sao?
Tôi không biết.
Tôi không biết, nhưng tôi vẫn cố gắng khóa cửa bằng được.
Tôi thức trắng đêm chỉ để khóa cửa.
Nhưng càng cố, tôi càng không làm nổi.
Đó là khi tôi nhận ra,
mình đã hoàn toàn mê sảng rồi.

44. Ciel Route - Chương 44: Ảo Vọng (1)

Mãi đến khi trời sáng, tôi mới khóa được cửa.

học *học* *học*

Tiếng thở như dã thú của tôi vang vọng khắp phòng.
Đau đầu quá.
Hình như tôi đã đánh rơi kính ở đâu đó rồi.
Nhìn thấy “đường chết” khắp chung quanh, tôi phát ói.

học *học* *học*

Trông phát ốm đi được, tôi cắt sạch những đường đen đó.
Tôi chỉ cảm thấy khá hơn chút xíu.
Chỉ trong lúc chập chém chúng, đầu tôi mới đỡ đau.
Nhưng càng cắt, tôi càng thấy khát khô.

học *học* *học*

Tôi biết mình đang khát cái gì.
Khát mọi thứ.
Mọi thứ trong mắt tôi đều đáng ghét.
Chúng trông thật thảm hại.

Mặc dù chúng đã được định sẵn cái chết, ấy thế mà chúng vẫn tồn tại mà không có lí do, thật không thể tha thứ nổi.

Sao chúng không chết luôn đi? Chúng đều không thể thoát được kết cục cuối cùng, vậy thì còn sống để làm gì?

Nếu chẳng nào cũng phải chết—thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Thứ gì trước mắt tôi cũng đều đáng tửm.

Nhưng nếu nhắm mắt lại, thì tôi chỉ toàn thấy cảnh giết chóc.

Cảm giác của một con dao cứng, chưa vấy máu,
khẽ miết vào da thịt đang phập phồng.

Không còn có nỗi sung sướng nào hơn thế nữa.

Cảm giác kinh khủng đó khiến tôi chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình ra.

Rốt cuộc nó là tốt hay xấu cũng chẳng quan trọng nữa rồi.

Đặc biệt đối với trường hợp của tôi. Bởi vì ngay lần đầu của tôi đã là tuyệt nhất trong những cái tuyệt rồi, tôi không thể quên nổi.

...Arcueid. Con khoái lạc tôi đạt được nhờ chặt cô ta làm mười bảy mảnh vẫn còn in hằn lên óc.

Những mảnh thịt vụn mĩ lệ đó.

Hình dáng của một con người, nhưng đi kèm một sức sống vượt xa mọi sinh vật trên thế gian.

Nỗi sung sướng tôi có được từ lần giết người đó giờ đã tan mất hết rồi. Có lẽ thứ tôi đã giết không phải là Arcueid, mà là bộ óc của chính mình.

học *học* *học*

Tôi muốn phá hết,

giết hết.

Tôi biết mình thật thú tính, nhưng tôi không thể kiềm chế nữa.

Toàn thân căng cứng; tôi sắp phát điên đây.

“Shiki-sama, cậu đã dậy rồi ạ?”

“—!”

Là giọng Hisui từ đằng sau cánh cửa.

“Shiki-sama ơi, cậu không nên khóa cửa như vậy đâu. Nếu cậu đã tỉnh ngủ, xin hãy mở cửa ra.”

“....Mở....cửa....ra....?”

Mở cửa ra?

Mở cửa ra và cho Hisui đi vào?

—Đùa tôi chắc.

Nếu Hisui vào đây, tôi không dám tưởng tượng mình sẽ làm gì tiếp theo nữa.

Chừng nào tôi còn ở một mình, nằm yên, rèm cửa che kín phòng, tôi mới có thể kiềm chế dục vọng điên rồ này.

Đó là lí do vì sao, tôi không thể cho Hisui vào được—

“—Im đi! Để tôi yên!”

Tôi gào lên.

“...Shiki-sama? Cậu bị ốm rồi hay sao?”

“Tôi đã nói để tôi yên cơ mà...! Tôi ổn, mặc kệ tôi đi...!”

Nếu cô ấy—bước vào đây, thì tôi sẽ không kiềm chế được nữa và sẽ—

“....”

Sau một thoáng im lặng, có tiếng bước chân.

Lặng lẽ, cô ấy rời đi.

học *học* *học*

—Phù, xong rồi.

Nghĩ đến đây, tôi bình tĩnh hơn một chút.

Tôi nên—nên đọc một quyển sách để giết thời gian vậy.

“H—ó?”

Không thấy quyển sách vẫn nằm dưới gối đâu nữa.

Quyển sách được viết bằng tiếng Anh. ...Vốn dĩ tôi chẳng có trình độ mà đọc được nó, nhưng đọc cho đỡ buồn là chính.

Tôi tìm mãi mà không thấy.

Vẫn không thấy đâu.

Tôi căng óc nhớ lại xem bìa sách trông như thế nào.

Nhưng không thể.

học *học* *học*

“Quyển sách—quyển sách.”

Giờ mới để ý,

tại sao tôi lại đặt quyển sách đó dưới gối cơ chứ?

Tôi không biết. Tôi còn không nhớ mình đặt nó ở đó từ khi nào.

Tôi cũng không nhớ mình mua nó từ bao giờ.

Mà này—quyển sách đó có thực sự tồn tại không đã?

.... Có lẽ mày còn chưa nhận ra.

...Là giọng nói đáng ghét của Roa.

Quyển sách đó—nội dung kì lạ đó.

Quyển sách tôi vẫn đọc trước khi đi ngủ.

Hay hóa ra việc tôi không ngủ được, và đọc sách, đều chỉ là mơ mà thôi?

....Nhưng mày đã nhập ma từ lâu, lâu lắm rồi...!

Roa đã nói vậy đó.

GIẤC MƠ—giấc mơ.

Nhưng, tôi không nghĩ mình lại có những giấc mơ đó.

Bởi vì, tôi làm gì sở hữu những kiến thức kì lạ đó cơ chứ.

Không thể có chuyện tôi mơ như thế được.

Chúng, đều không phải là giấc mơ của tôi.

Có lẽ mày còn chưa nhận ra.

“—Câm, đi.”

học *học* *học*

Cái quái gì đây?

Từ lúc quái nào tôi lại có những giấc mơ vốn thuộc về kẻ khác?

Mày và tao có liên kết tâm linh, Shiki ạ.

“—Câm ngay, mày đã chết rồi cơ mà.”

Mày đã chết, thằng khốn, nên hãy cầm mồm đi.

Tao—khác xa mày.

Tao không phải thằng sát nhân.

Tao chỉ bị rối trí mà thôi.

Ciel-senpai đã trở lại rồi, nên tao sẽ không bao giờ để bản thân mình hóa đại đầu.

—Ừ, ban đầu tao cũng tưởng thế đó.

Bất chấp cả khi Roa nhập vào—

“—Tao bảo mày cầm đi cơ mà...!”

học *học* *học* —

...Tôi thở hổn hển.

Ánh nắng cũng làm tôi ngứa mắt.

Họng. Họng khô cháy, tôi phát điên mất.

“Shiki-sama....! Cậu đang làm sao thế, Shiki-sama!”

Là giọng của Hisui từ bên ngoài phòng.

...Tôi không đáp lại nổi.

Nói. Tôi còn không nhớ nổi cách mình vẫn nói chuyện ra sao nữa.

Thứ đang bủa vây, óc tôi,

chỉ toàn là dục vọng.

Tôi muốn cưỡng bức, cưỡng bức bất kì con đàn bà nào.

Tôi thèm muốn đến phát điên rồi.

“Aaaaaa—!”

Đầu. Tôi tự đập đầu vào tường.

Liên tục, liên tục, như muốn bổ đôi đầu mình ra.

Nhưng—cảnh tượng băm vụn Hisui ra làm nhiều mảnh vẫn không chịu biến mất khỏi óc tôi.

Rầm. Rầm. Tôi tự đập đầu vào tường.

Giống như muốn thi tài với tôi, Hisui gõ cửa mạnh hơn nữa.

học, *học*, *học* —

Rõ rồi.

Cơn điên này.

Cơn điên dù tôi còn đang tỉnh táo—

Đây chính là,

đây chính là do Roa.

Nhưng vì sao? Vốn dĩ tôi vốn bình thường cơ mà.

Trước khi tôi quay về biệt thự này, tôi chưa từng bị làm sao cả.

Tiếng gõ cửa thành thành.

Nhưng tôi không thể mở cửa được.

Nếu tôi mở cửa ra, thì coi như xong luôn.

“A—”

Giờ thì tôi đã hiểu.

Giấc mơ đó là kí ức của Roa, lần luân hồi trước hiện tại một kiếp.

Tự nhốt mình trong phòng, giết chết bố mẹ mình, thống trị cả làng dưới tư cách một vampire, những kí ức cuối cùng của một người mà tôi không hề biết.

“—”

...Không còn lối thoát nào cả.

Dù có tự sát cũng không giải quyết được chuyện này.

Không còn cách nào nữa.

Tôi đã hiểu cảm giác của người đó rồi.

Dù tôi có chết đi, thứ duy nhất biến mất là ý thức của tôi. Ý niệm của Roa sẽ cướp lấy thể xác của tôi, hoàn toàn và trọn vẹn.

Nếu điều đó xảy ra—mọi thứ chỉ càng tồi tệ hơn mà thôi.

“Ha—haha, ha.”

....Ngay từ đầu, tôi đã không hề có ý định tự sát.

“Shiki-sama, xin hãy mở cửa ra!”

Giọng cô ấy vang lên từ sau cánh cửa.

...Giống như là tiếng nước ngoài ấy.

Xa xôi quá.

Chỉ một thôi, chỉ là một tấm gỗ ngăn cách giữa chúng tôi mà thôi.

Nhưng sao xa cách như mặt trăng và những ngôi sao vậy.

Đã 10 giờ sáng.

Hisui đã bỏ cuộc.

Akiha và Kohaku-san thay phiên nhau đến gõ cửa nhưng tôi lơ đi hết.

12 giờ.

...Đói quá.

Nhưng, tôi vẫn chịu được.

Tôi kéo chăn lên và tự ôm lấy cơ thể run bần bật này.

2 giờ chiều.

...Chết khát mất.

Mất hết cảm giác về thời gian rồi.

Thật yên tĩnh.

Nhưng cơ thể tôi quằn quại cứ như vừa uống thuốc lắc.

4 giờ chiều.

....Lại tiếng gõ cửa.

Có ai đó được gọi tên.

Ai đang nói thế? Và ai được gọi vậy? Tôi chẳng biết nữa.

5 giờ chiều.

Trời bắt đầu tối.

6 giờ tối

7 giờ tối

8 giờ tối.

—Có người, đang đến.

“Shiki-san, tôi mang bữa tối đến cho cậu này. Cậu biết đấy, từ sáng đến giờ cậu đã ăn gì đâu, cậu sẽ ngất xỉu mất.”

Là Kohaku-san.

Chị ta gõ cửa.

“Giờ ă, nếu cậu vẫn cứng đầu như thế, tôi đành bắt cậu ăn vậy.”

Lạch xạch.

Không phải tiếng gõ cửa, mà là tiếng động của chùm chìa khóa.

“Hi hi, đến lúc phải dùng vũ khí bí mật rồi, chùm chìa khóa tổng!”

—A.”

...Cửa bị mở rồi.

Đã quá trễ. Dù có đuổi chị ta đi, thì chị ta cũng đã tiến vào rồi.

—Nhưng mà,

tôi vẫn không được phép ăn cơm.

Nó sẽ làm tôi quá hưng phấn, và nó sẽ hủy diệt hết phần còn lại của “Tohno Shiki” trong tôi.

...*học* ...*học* ...*học*...

Tôi thở hồng hộc.

Dù bằng cách nào cũng được.

Tôi phải cố nhịn.

“Shiki-san này, tôi vào nhé...c, cái gì thế này?”

Vẫn còn cười tươi, chị ta sững sốt nhìn những mảnh vụn của đồ đạc.

...*học* ...*học* ...*học*...

Gương mặt đáng yêu, không hề biết sợ.

Chị ta hoàn toàn không phòng bị. Tóc đỏ—và làn da trắng trẻo thơm tho.

“Shiki-san ơ? Là thật đó, tại sao lại thành ra thế này?”

Vẫn mỉm cười được, chị ấy lại gần tôi, người đang nằm bẹp trên giường.

——-Nhanh lên.

Không.

——-Nhanh lên.

Không.

——-Nhanh lên.

Thôi đi.

——-Nhanh lên.

Câm mồm.

——-Nhanh lên.

Tao không muốn đâu.

——-Nhanh lên.

Tao...

“Chạy—đi.”

Dùng hết sức bình sinh, tôi cố bật ra những từ đó.

“Ồ? Tôi xin lỗi, nhưng tôi không nghe thấy cậu nói gì cả. Shiki-san ơ, cậu nói to lên được không ạ?”

Hồng rồi.

Chị ấy lại gần chỗ tôi hơn.

Tôi chỗ/TÔI CHỖ

tôi/TA

gương mặt chị ta/CƠ THỂ CON BÉ ĐÓ

lại gần hơn/MỜI GỌI TA.

Những ngón tay trắng trẻo khẽ chạm lên vai tôi.

Ngón tay hồng hào.

Hơi ấm.

Tia lửa đỏ lóe lên trong đáy mắt tôi.

“Á—!”

Có tiếng thét lên.

Tay tôi bóp chặt cổ chị ta.

“Hộc—hừ, hừ, hừ—”

Tôi không kiềm chế nổi nữa.

Tôi. Đang. Làm. Cái. Trò. Gì. Đây?

“Shi...ki, sa—”

Tiếng gọi tắt dần.

Không thềm quan tâm, tôi bóp chặt hơn.

Rắc.

Xương cổ chị ấy rít lên.

“D, ừng—!”

Tiếng cào khê.

Móng tay chị ấy ấn vào tay tôi.

Chị ta hoảng loạn rồi, còn cổ giãy chết nữa sao.

Móng tay cắm xuyên qua vải áo và đâm thẳng vào thịt tôi.

“Ái—chà.”

Đau đấy.

À, tất nhiên không đau như Kohaku đang phải chịu đâu.

Nhưng có máu rỉ ra.

Chúng chảy xuống dọc theo cánh tay tôi và chạm đến cổ Kohaku.

“Khà—khà.”

Nhuộm đỏ rực rồi.

Cái cổ của chị ấy giờ dính đầy máu rồi.

Tôi không còn cảm nhận được sự kháng cự của chị ta nữa.

Chị ta sắp chết đến nơi.

“Khà khà khà.”

Hài hước thật, tôi phá lên cười. Tôi còn chưa bóp cổ chị ta được một phút cơ mà.

Chị ta sẽ không chết bởi thiếu dưỡng khí đâu.

Mà do chính đôi tay này.

“Khà, khà, khà.”

Không biết tại sao, đột nhiên.

“Khà khà khà, há há há.”

Giống như một món đồ chơi vậy.

“Ahahahahaha!”

Chị ta sắp chết vì bị bẻ gãy cổ rồi.

Trong chớp mắt,

giống như được giải thoát khỏi tâm ma, đầu tôi mát rượi.

Trước mắt tôi là cơ thể đầy máu me của Kohaku-san.

Tay tôi đang bóp nghẹt họng chị ấy và chỉ vài giây nữa thôi—

“—!”

Tôi buông ngay ra.

Không tiếng động,

Kohaku-san ngã phịch xuống sàn.

“Hu hu..... ha, —”

Kohaku-san đau đớn hít vào, đôi mắt nhắm nghiền.

“Kohaku—san.”

....Chị ấy còn sống.

Chỉ một chút nữa thôi, nếu tôi còn tiếp tục thêm chút nữa thôi, tôi đã—

“Hu....hu, hu....”

...Chị ấy khóc rồi.

Nằm bẹp trên sàn, không còn sức giãy giụa, chị ấy khóc khe khẽ.

Tôi nhìn xuống.

Áo kimono của chị ấy có dính thứ gì đó trắng trắng.

Đó, là tinh dịch của tôi.

Tôi—trong lúc bóp cổ chị ấy, tôi vừa xuất tinh?

“—Ha.”

Tôi không tin nổi.

Một tay bóp cổ Kohaku-san, tay còn lại—tự sướng vì cảm giác khoái lạc khi giết người?

—Thịch.

Vẫn, chưa xong đâu.

Tôi vẫn còn cương cứng, và còn nữa, tôi vẫn chưa thỏa mãn xong.

Khát quá.

Tôi đã—làm một điều kinh tởm với Kohaku-san, ấy thế mà còn chưa hết.

Càng nhìn lên cổ Kohaku-san, tôi càng không nghĩ được gì nữa.

Cái cổ trắng muốt.

Cắm răng vào đó và.

—Ta, muốn, hút, máu, nó.

“—Haha.”

Tôi hồng rồi.

“Aha,ahaha.”

Tôi thật sự hồng rồi.

Tôi xong rồi.

Không còn nữa—tôi không còn có thể nói rằng mình tỉnh táo được nữa.

“Ahaha, hahaha, ha.”

Ra ngoài.

Tôi phải ra ngoài thôi.

Nếu còn đứng đây, tôi sẽ giết Kohaku-san mất.

Nếu còn ở trong ngôi nhà này, tôi sẽ giết luôn cả Akiha và Hisui.

Nên để ngăn chặn trước, tôi phải biến mất.

“Ahahahahaha!”

Đến nơi không có người.

Tôi phải đến nơi không có ai khác, trước khi tôi lại hóa điên nữa—

Tôi ra khỏi biệt thự.

....Cái quái gì đang diễn ra thế này?

Dù cho không nhìn thấy một ai cả, tôi vẫn cảm thấy sự có mặt của những người khác.

Nhà cửa. Từ trong những ngôi nhà quanh tôi, là mùi của con người.

học—*học*—

Xung quanh có nhiều người thế này, làm sao tôi giữ bình tĩnh được nữa.

Đi đâu—tôi phải đi đâu đó không có người mới được.

Phải kiềm chế.

Đi đến nơi không có bóng người nào hết.

....Một nơi, mà dù tôi có phát điên đi nữa, cũng không làm hại tới ai cả.

...*học*...*học*...*học*...

Không còn ai khác trong công viên cả.

Không có căn nhà nào ở đây.

...Vốn dĩ không có ai ở đây hết, nhưng tôi vẫn không thể bình tĩnh nổi.

Cho dù những ngôi nhà đó ở xa đến đâu, tôi vẫn cảm nhận được chúng. Tôi còn nhìn được cả ánh sáng phát ra từ chúng nữa.

“Không có, chỗ nào cả.”

Đúng, không còn chỗ nào cả.

Không có chỗ nào trong thành phố mà lại không có bóng người.

Không thể tìm ra một nơi hoàn toàn hoang vắng giữa một thành phố hiện đại.

“Chó—chết.”

Xung quanh tôi.

Xung quanh ta có nhiều người quá. Chỉ cần một chút thời gian thôi, ta sẽ bắt được mỗi ngay.

“Câm—đi.”

Đau đầu quá.

Dù hiện giờ không còn thấy những “đường chết” nữa, nhưng cứ đà này, lát nữa tôi lại nhìn thấy chúng thôi.

“—Ồ?”

Này này, Shiki.

Sao lạ thế nhỉ?

Bình thường những “đường chết” chẳng liên quan gì đến trạng thái tinh thần của tôi cả.

Những “đường chết” đó là thứ luôn hiện ra trước mắt tôi nếu tôi không đeo kính, có muốn tránh cũng không được.

Nên cho dù tôi đã bình tĩnh xong, lẽ ra bây giờ tôi phải nhìn thấy chúng mới đúng.

Bởi vì tôi đã làm rơi kính rồi cơ mà—

“—Chúng...ở đây mà.”

Tôi đưa ngón tay lên mũi, và nhận ra kính của tôi vẫn nằm trên đó suốt cả ngày hôm nay.

Tức là,

Dù đã đeo cặp kính của Sensei, mắt tôi cũng không còn bị khống chế nữa rồi.

“Ha—haha.”

Tôi quá sốc.

Xem ra Roa nói đúng, tôi đã hóa điên mất rồi, chỉ là không chịu nhận ra thôi.

Cái đêm đó.

Kể từ cái đêm mà tôi muốn giết tên khốn đã hành hạ Ciel đó.

“....Ra vậy...vậy thì, cơn đau đầu ngày hôm đó, hóa ra là...”

Cơn đau đầu trong lúc tôi chiến đấu với Roa.

Trong lúc tôi thấy những “đường chết” dù chưa hề bỏ kính xuống, và khi tôi nhờ Ciel-senpai tìm lại kính cho mình.

Hóa ra từ lúc đó, tôi—đã có thể nhìn thấy những “đường chết” rồi, cho dù đang đeo kính đi nữa.

“....Senpai...đã biết hết.”

Chị ấy đã không nói cho tôi biết.

Nhưng vì chị ấy không muốn làm tôi sợ hãi, nên chị đã nói dối cho tôi yên lòng.

“....Em hiểu rồi...Senpai...ơi.”

Chị ấy đã dặn tôi hãy gọi cho chị nếu có chuyện gì xảy ra.

Tôi đã nhớ số điện thoại của chị ấy rồi.

“Điện thoại—”

Có một bộ điện thoại công cộng ở đằng kia.

Nhưng—tôi còn gọi chị ấy làm gì nữa?

Không còn ai có thể cứu rồi tôi nữa.

Cho dù là Ciel-senpai cũng không thể chữa được cơn điên rồ của tôi đâu.

45. Ciel Route - Chương 45: Ảo Vọng (2)

Nhưng, tôi vẫn muốn gặp chị ấy.

Tôi muốn nghe giọng nói của Ciel-senpai.

Người duy nhất tôi có thể nói chuyện cùng, người duy nhất sẵn lòng nghe tôi.

Chỉ có chị ấy mới giúp cho tôi tiếp tục tồn tại với tư cách Tohno Shiki.

“....”

Tôi quay số.

Sau ba tiếng reng, có người nhấc máy, và tôi nghe được giọng Ciel-senpai.

“A lô? Ai đấy ạ?”

“....”

Lạ quá.

Giọng của chị ấy...thật ấm áp.

“A lô? Đây, bạn nghe được tôi chứ?”

Chị ấy hỏi.

Tôi mới chỉ ở trong phòng chị một lần thôi, nhưng đầu tôi đã tưởng tượng ra cảnh chị ấy đứng bên chiếc điện thoại rồi.

“...”

Tôi không nói nổi.

Nói gì đây.

Tôi biết mình không nên gọi chị ấy. Đừng kéo chị ấy vào chuyện này.

Tôi nên—cúp máy luôn.

“Tohno-kun? Có phải là em không, Tohno-kun?”

“A—”

Nghe tên chính mình, tôi bỗng dưng muốn khóc.

“...Vâng ạ.”

Tôi lỡ thốt ra.

“Ái chà. Chị biết ngay là em mà Tohno-kun. Sao em lại gọi vào lúc tối thế này?”

“....”

Đừng nói gì cả.

Hãy xin lỗi qua loa đi, hãy bảo chị ấy rằng ngày mai gặp lại, rồi cúp máy.

Nhưng, tôi không làm thế nổi.

“Senpai ơi, em, em không nghĩ mình kiềm chế được nó nữa.”

Âm thanh tôi tắt dần.

“—Tohno-kun?”

Giọng chị ấy như đông cứng lại.

“Tohno-kun này, ý em là sao? Có phải thứ gì đó đã phát tác?”

”—Ý em là, em không thể ngừng được nữa.

Em đã cố kiềm chế. Nhưng không thể. Giống như hần đã nói, có lẽ, em là một tên sát nhân thật.”

Và còn là một tên sát nhân cuồng loạn nữa.

Ngay cả lúc này, nếu không cố tự chủ, tôi đã tính cắt cổ Akiha lẫn Hisui rồi.

Tôi không chỉ muốn giết bất cứ ai qua đường, mà còn cả những người thân thiết—Tôi sắp mất hết nhân tính rồi.

“...Em nên làm gì bây giờ? Em không thể tự sát nổi. Chưa ai dạy em cách tự sát bao giờ.”

“...Thế thì, bây giờ em đang ở đâu vậy?”

“Trong công viên ạ. Em muốn tìm chỗ nào đó hoang vắng, nhưng có nhiều nhà dân chung quanh quá. Em, sắp, hóa rồ rồi.”

“...Chị hiểu rồi. Chị sẽ đến trường, nên hãy gặp nhau ở đó nhé. Xung quanh đó không có ngôi nhà nào cả, sẽ rất yên tĩnh nhỉ?”

“—Vâng đúng rồi—ở trường, cũng sẽ không có ai vào đêm khuya cả.”

“Vậy thống nhất thế nhé? Em hãy đợi chị trước cổng trường.”

Chị ấy gác máy.

“—Aaa, aaa.”

Cơ thể tôi lại nóng ran lên rồi.

Hy vọng sẽ không phải gặp ai trên đường đi, tôi lập cập đi về phía trường mình.

Im lặng như nghĩa địa.

Không có ngôi nhà nào ở cạnh trường cả, nên khu vực này yên tĩnh không ngờ.

học—*học*, *học*—

Tôi bỏ kính xuống, rút dao ra cắt đứt khóa cổng.

“A.”

....Không ngờ được.

Tôi nhét dao vào túi áo từ lúc nào thế này.

Chắc là để,

tiện cho việc giết người.

“Ha....aa.”

Tôi gục xuống ngay khi lết đến sân trường.

Chống cả hai tay xuống đất, tôi cố đứng dậy.

“....”

Toàn thân nóng như lửa đốt.

Nhưng, tôi bắt đầu kiểm soát được cơ thịt của mình rồi.

Có lẽ,

sau khi làm đau Kohaku-san,

cơn điên của tôi đã tạm thời được thỏa mãn.

“—Hự.”

Nước chua dâng lên trong họng.

Miệng đắng chát.

Cả ngày hôm nay tôi không ăn gì cả, nên chỉ toàn nôn ra dịch vị.

“Kohaku—san.”

Chuyện đó không thể được bỏ qua chỉ bằng một lời xin lỗi.

Nên, dù tôi có xin lỗi cũng vô ích thôi.

Từ nay về sau tôi biết chuộc lỗi với chị ấy bằng cách nào?

Và cuộc đối thoại mới vài ngày đây thôi, mà sao như từ ngàn năm trước.

Ciel-senpai đã cứu rồi tôi, khi tôi đang ở dưới tận cùng tuyệt vọng sau khi giết Arcueid.

Người con gái ấy—chị ấy đã dạy tôi rằng không thể chia đôi loài người ra thành kẻ có tội và kẻ vô tội, mà chỉ có người có thể và không thể chuộc lại lỗi lầm.

Nhưng tôi biết làm gì nữa đây?

Tội ác của tôi, quả tim như bồn này, liệu còn có thể được tẩy sạch—

“—?”

Trời tự dưng tối om.

Có tiếng bước chân.

Nãy giờ tôi không nhận ra bởi vì tôi đã cúi đầu xuống, nhưng rõ ràng có người đang tiến gần.

Dưới ánh trăng.

Có phải bóng đen của người đó đã che khuất bầu trời?

“Cậu định tỏ ra ăn năn ư, Tohno-kun?”

Ciel-senpai lạnh lùng hỏi.

“—Senpai đó ạ.”

Tôi muốn nhìn rõ mặt chị ấy, nên tôi ngược đầu lên giống như nhìn về phía bầu trời đêm.

“—Ồ?”

—Nhưng đây,

—đây không phải,

là Ciel mà tôi vẫn biết.

Cánh tay trần của chị ấy được xăm hình thập giá.

Đôi mắt lạnh lẽo, như chị đang nhìn một kẻ xa lạ.

...Senpai vác theo một thứ vũ khí thô lỗ, cùng với một sắc mặt lạnh lùng.

“—A.”

...Tôi biết nó là gì.

...Trong não tôi, đã chứa đựng thông tin về thứ vũ khí này. Nó chắc chắn là—thứ được mang tên Đệ Thất Thánh Điển, một trong những vũ khí xác suất nhân quả kinh khủng nhất thế gian.

“Sen—pai?”

“Tohno-kun này, đúng như tôi đã dự đoán, cậu đã là Roa.”

Với cái nhìn giá băng,

Senpai đáp bằng một giọng điệu vô hồn không kém.

“—”

Xương sống tôi bắt đầu lạnh run lên.

Mà chẳng vì lí do gì cả. Không, chắc chắn là bản năng và não bộ của tôi đang gào thét cảnh báo nguy hiểm, và tôi nhảy lùi lại.

“—”

Không nói gì thêm, Senpai tiến thêm một bước, vẫn vác theo thứ vũ khí xấu xí đó.

....Chị ấy không để lộ một sơ hở nào cả.

Nếu tôi vội vã chạy đi,

Nếu ta giờ lưng về phía con bé, ta biết rằng mình sẽ bị xuyên thủng tim ngay, và ta sẽ tan vào hư vô mà không thể đầu thai nổi nữa.

....Dù vốn dĩ tôi chẳng biết gì về thứ vũ khí đó cả.

“—Sao lại thế này? Mình chỉ—”

Tôi chỉ...muốn gặp lại Senpai thôi mà.

“Tôi biết ngay mà. Roa đã thức tỉnh hả? Vậy thì không còn cách nào nữa.”

Nhẹ nhàng,

chị ấy lại tiến thêm một bước nữa.

Chị ấy định—

”—Chị đang làm gì thế Senpai?

Trông như—chị muốn, giết em vậy.”

“—”

Chị ấy không đáp.

Chỉ nhìn tôi chăm chăm, giống như đang tìm xem đâu là chỗ yếu hại nhất của tôi vậy.

“—Sen, pai.”

Chị ấy thực sự muốn giết tôi rồi.

—Rắc.

Từng sợi dây thần kinh run lên trước cái chết đang tiến gần.

Từng đốt sống đang gào rú và gáy thì tê dại.

Nhưng—còn hơn cảm giác sợ chết do bản năng này,

là sự choáng váng sau khi nghe những lời của chị ấy.

“—Vì sao?”

Tôi không biết.

“Senpai, chị đã nói chị đến đây để giúp em.”

“—”

Đột nhiên,

Ciel-senpai dừng bước.

Chị ấy nhìn tôi và toét miệng cười.

“Thật khó tìm được ai ngây thơ như cậu đấy. Tin tưởng vào người khác cũng tốt thôi, nhưng nếu cậu nghĩ kĩ ra một chút, có lẽ cậu đã thoát nạn rồi.”

“O—”

”Này, cậu nghĩ xem, vì lí do gì mà tôi đến ngôi trường này?

Cậu phải biết là tôi làm vậy không phải vì ý thích cá nhân chứ.”

“—Sen, pai?”

”Cậu đã biết mục tiêu của tôi là tiêu diệt Mãng Xà - Roa rồi.

Tôi đến đây vì tôi biết vật chủ của Roa cũng ở đây. Nhưng vì không thể biết chính xác hắn là ai, tôi cần phải điều tra.”

“Đợi đã, chị đang nói gì—”

Chị ta đang lảm nhảm gì đó?

Tôi không hiểu nổi.

Tôi không biết chị ấy nói để làm gì nữa.

Chị ấy mặc kệ tôi và tiếp tục giải thích.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track

”...Tôi đã nói với cậu rồi, Tohno-kun nhỉ. Roa có những yêu cầu đối với vật chủ tiếp theo của hắn.

Nếu từ đó suy ra, cậu chỉ cần tìm ra những kẻ có đặc điểm như vậy thôi.

Rất dễ để tìm ra những gia tộc có nhiều dị năng giả, chỉ cần điều tra một chút là được. Trong thành phố này, chỉ có một gia đình có đủ điều kiện như Roa muốn thôi.”

Nên—ngay từ đầu tôi đã biết Roa là kẻ nào rồi.”

“—Cái—”

Lạ thật đấy.

Nếu chị ấy đã biết ngay từ đầu, thì chị ấy nên tiêu diệt hoặc bắt sống hắn luôn mới phải...

Ngay từ đầu?

Chị ấy đã biết, hắn là ai...?

”Phải. Nghĩ lại đi, cậu còn chưa ngộ ra sao?

Cậu biết rồi đó Tohno-kun. Từ đầu, tôi đến ngôi trường này chỉ để bắt cậu thôi.”

“——”

Đợi đã.

Tôi chỉ muốn, chị ấy, đợi đã.

”Nhưng, có một chút nhầm lẫn.

...Tôi chỉ quan sát cậu từ xa để tránh làm kích thích Roa đang ngụ bên trong, và cuối cùng tôi kết luận rằng cậu không phải là vật chủ của hắn.

Nhưng, tôi biết chắc chắn rằng Roa đã đầu thai vào con trai trưởng của gia tộc Tohno. Nếu điều đó là đúng, thì cái sai nằm ở thân thể của cậu, Tohno-kun ạ.”

Ciel-senpai thẳng thừng nói.

Tôi á khẩu.

”Sau khi điều tra, tôi biết được cậu đã suýt chết cách đây tám năm, và được một gia đình họ hàng nhận nuôi.

Những gì Tohno SHIKI nói cách đây hai ngày đều chính xác.

Tôi không biết chính xác những gì đã xảy ra trong gia tộc Tohno tám năm về trước, nhưng chắc chắn, đứa trẻ mang tên SHIKI đó đã giết cậu. Không, phải nói là hấn cướp đi sinh mệnh lực của cậu.

Hậu quả là, cậu đã có liên kết tâm linh với SHIKI, kẻ mang trong mình linh hồn của Roa.”

Giọng nói không kiên nhẫn, không cảm xúc.

Tôi không quen biết Ciel-senpai này.

Hay đây...

đây mới là Ciel-senpai thật, và người mà tôi quen lúc trước chỉ là—

”Gần đây, chắc chắn đã có những lúc kí ức của Roa truyền vào não của cậu thông qua liên kết với SHIKI.

Roa là một tên vampire có năng lực khống chế linh hồn, là thứ vốn vô hình vô tung. Hấn biết rằng cậu và SHIKI đang cùng tồn tại, thông qua việc đang sử dụng chung một sinh mệnh lực.

Đó là lí do—khi thân xác của SHIKI bị tiêu diệt, Roa không cần phải đầu thai vào ai hết. Hấn vẫn còn một chỗ để trốn: chính cậu.”

Lạnh lẽo.

Chị ấy dồn hết sự căm hận về phía tôi.

”Nhưng, mọi chuyện thế là hết rồi. Tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại kết thúc chóng vánh như vậy đâu.

Tôi cũng gặp may ra phết. Nếu Roa chết trong tay Arcueid, thì hấn sẽ lại đầu thai nữa mà thôi.”

....Tôi không thể. Tin được.

Không—không...

“—Không, thể nào.”

“Cứ tiếp tục đi, cứ giả ngu và chối quanh đi. Chỉ càng tiện lợi cho tôi mà thôi. Nhưng mà—”

Tiếng kim loại lạch xạch vang lên.

“Dù làm gì thì người cũng chết chắc rồi, Roa ạ”

“—”

Tiếng cười của chị ấy đã làm tôi hiểu ra.

...Chị ấy không nói dối.

...Đôi mắt kia vốn không hề nhìn vào “tôi”.

...Ngay từ đầu chị ấy vốn đã chẳng có cảm xúc gì với “tôi”.

”...Sao lại thế này?

Vậy, hóa ra từ lúc đầu, chị chỉ coi em là Roa thôi sao?

Senpai. Hóa ra việc chị kết bạn với em chỉ là....!”

—Tôi không nói được nữa.

Tôi không nói hết câu được nữa.

Tôi sợ rằng nếu mình nói nốt ra, thì mọi thứ trước đây sẽ vĩnh viễn là sự dối trá.

“Dĩ nhiên. Sau khi SHIKI bị tiêu diệt, lí do duy nhất khiến tôi còn ở lại đây là vì Roa còn chưa biến mất thôi. Bởi vì Roa là một học sinh trong trường này, tôi cũng nên tiếp tục học ở đây chứ nhỉ.”

Chị sẽ không bao giờ rời đi mà không có em đi cùng.

Chị ấy từng nói với tôi như thế.

Hóa ra, tôi chẳng là cái thá gì.

Chị ấy ở lại đây chỉ để tiếp tục truy lùng Roa mà thôi. Chỉ vì thế nên chị mới cho tôi số điện thoại.

“—Ha.”

Vậy thì, cả lúc đó.

“Haha—”

Và cả những lúc đó nữa.

“Haha—ha.”

Và khi chị ấy cứu rồi tôi vào cái đêm mưa đó.

“Ah..... ha, ha.”

Và cả đôi mắt buồn ấy nữa.

“Haha—ha.”

...Phải rồi, Shiki à, những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì hết. Những kí ức đó—chẳng là gì hết.

Tôi cứ tưởng mình đã yêu chị ấy.

Và rằng chị ấy đáp lại tình cảm của tôi.

...Thật mỉa mai thay.

Hóa ra đó chỉ là một màn kịch.

—Tất cả.

Tất cả chỉ toàn là những lời dối trá.

”—Em hiểu rồi. Nhưng Senpai này.

Làm sao chị biết rằng Roa vẫn còn sống? Làm sao chị biết rằng Roa đã nhập vào em, Tohno Shiki này?”

“Tôi biết chứ. Bởi vì chính tôi đã từng sắp xếp mà.”

Không hiểu nổi lời Senpai nữa.

“....Chị đã từng sắp xếp...?”

”Đúng. Kể đã tìm hiểu về gia tộc Tohno và chọn ra vật chủ tiếp theo, là chính tôi.

...À, tôi cũng chỉ lấy lại được kí ức của Roa sau khi hắn đã ‘thức tỉnh’ trong tâm trí vật chủ, nên cũng mất khá nhiều thời gian.”

“Senpai ơi, rốt cuộc—là sao?”

”Là sao ư? Đó là một câu chuyện dài.

Từ tám năm về trước, từng có một cô gái ngây thơ giống như cậu vậy.

Cơn điên ấy làm nhor bản linh hồn cô ta khi cô tròn mười sáu tuổi.

....Nhưng trước đó, cô ấy không biết gì cả. Cô ấy chẳng có dị năng gì đâu, không như cậu, Tohno-kun ạ. Cô ấy đã sống như người bình thường, vô tư lự.

Giúp đỡ bố mình, đi học.

Rất lười dậy sớm, nhưng luôn chăm chỉ làm việc vào ca chiều. Cô ta đã nghĩ rằng mình sẽ nối nghiệp bố sớm thôi.”

“Ồ—”

Trong chớp mắt.

Những cảnh tượng tôi chưa từng thấy vừa hiện lên trong óc....nhưng tôi lại có cảm tưởng mình đã từng thấy chúng một lần rồi.

Câu chuyện của chị ấy—nghe thật giống giấc mơ lần trước của tôi.

”Nhưng, ước mơ của cô ấy, chẳng bao giờ có thể thành hiện thực nữa. Bằng chính đôi tay này, cô ta đã phá hủy nó trọn vẹn.

Chỉ vì cô ta là vật chủ của Roa.

Thân xác cô ta có tiềm năng pháp thuật lớn lao, và Roa rất vừa lòng.

Cô ấy đã cố gắng chống cự, giống như cậu vậy, nhưng vô ích. Và cuối cùng, cô ta hút máu chính bố mẹ mình, và dần dần giết sạch cả làng.

Cô gái đó, có lẽ lúc đó đã phát điên rồi.

Cậu hiểu chưa Tohno-kun?

Cậu không thể dừng lại được đâu. Những từ ngữ như ‘dừng lại’ hoặc ‘tôi không nên làm thế’ vốn không có trong tư duy của cậu.

Nghe có vẻ vô lí nhỉ? —Bởi vì ý thức của cậu vẫn còn tỉnh táo cơ mà.”

“Se—n, pai. Dừng bảo em, câu chuyện đó, là của...”

“Nhưng cơn ác mộng đó cũng nhanh chấm dứt thôi. Người phụ nữ áo trắng đó đã đến và đâm thủng tim cô ta.”

—Phải, tôi biết.

Và cô gái đó đã chết, còn Roa đầu thai vào Tohno SHIKI.

Nhưng mà.

46. Ciel Route - Chương 46: Ảo Vọng (3)

“Nhưng mà, cô gái đó, lại không chết được.”

Chị ấy nở nụ cười cay đắng.

”Xác chết của cô ta được mang về Nhà Thờ và được coi như một mẫu vật về một vampire trong thân thể con người.

...Nhưng, tôi không biết tại sao nữa, chỉ là thân thể của cô gái đó vốn không bình thường, và có dị năng tái sinh mạnh vô song.

Ba năm sau, cô ta sống lại một cách phi thường.

...Lạ thật đấy nhỉ? Dù chỉ là một cái vỏ ốc rỗng bị Roa vút lại, cô ta vẫn hồi sinh.

Sau đó, mọi chuyện thật... kinh khủng. Nhà Thờ coi cô ta là thứ dị giáo, và giết cô ta. Nhưng dù có bị giết hàng trăm lần đi nữa, cô ta vẫn không chết nổi.

...Cậu cho phép tôi than thở một lúc nhé? Cô gái đó, bị giết đi giết lại trong một tháng ròng. Ngày nào cũng thế, không giây phút nghỉ ngơi, cô ta tự hồi sinh để rồi lại bị xé xác ra tiếp. Ngày nào cũng thế.”

“...Trời ơi.”

Một thân xác không thể chết đi.

Thịt da sẽ tự động hồi phục, bất kể bị tác động thế nào.

Roa, khi còn nhập trong Tohno SHIKI, đã giải thích thế.

....Thật khốn khổ quá.

Mọi vết thương của Senpai đều tự nó chữa lành, nhưng chị ấy vẫn có cảm giác đau như bình thường.

Và ngày nào cũng thế?

Từng ngày, từng ngày một, hồi sinh để rồi lại bị giết tiếp—?

”Và rồi, các viên chức của Nhà Thờ cuối cùng cũng nhận ra rằng chuyện này quá dị thường.

Những vấn đề không thể giải quyết sẽ được đưa xuống chỗ Chi Hội Mai Táng.

Và, cô ta được nghe giải thích.

....Ngắn gọn thì, sự tồn tại của cô ta là một mâu thuẫn.

Từ khi sinh ra, cô ta đã được Roa kí sinh vào. Dù cho mười lăm năm liền, tư duy của cô ta vẫn thuộc về cô ta, nhưng linh hồn thì đã mang tên Roa rồi. Cô ta là chính cô ta, và cô cũng chính là Roa.

Nên, sẽ là mâu thuẫn nếu cô gái được gọi là Roa đã chết, trong khi Roa lại còn sống.

Khi có một sự mâu thuẫn dù chỉ là nhỏ nhất, thì nó sẽ tự khắc được ý thức đại tự nhiên sửa lại.

Tức là—cô gái đó, sẽ tồn tại đến vĩnh hằng, chừng nào Roa còn sống. Sức mạnh vô hình của tự nhiên sẽ liên tục hồi sinh cô ta.

Các giám mục gọi cô ta là “kẻ nằm ngoài vòng luân hồi”. Chừng nào Roa chưa chết đi, tình hình vẫn sẽ y nguyên như thế.

Cô ta sẽ không chết già vì cô ta vốn không thể bị lão hóa, và dù có bị đốt thành tro, thời gian tự khắc sẽ đảo ngược cô ta về trạng thái ban đầu.

Một con quái vật như thế...lẽ ra đã bị phong ấn mãi mãi, nhưng cô ta lại thừa hưởng kiến thức ma pháp do Roa để lại.

Và giám mục của Chi Hội Mai Táng cho rằng cô ta có giá trị sử dụng.

Năm năm qua, kể từ ngày đó, cô ta từ bỏ cái tên cũ và được đào tạo để trở thành một kẻ chuyên tiêu diệt vampire.

—Nhảy bèn hơn cả Arcueid - kẻ đã gián tiếp tạo ra Roa, tôi biết được chính xác linh hồn của Roa đang ẩn náu ở vùng đất nào.

Lí do thì...chắc cậu cũng biết rồi nhỉ?”

“—”

Phải, không cần phải nói ra nữa.

Nhưng tôi không muốn thừa nhận chuyện đó.

“Tôi đã nói với cậu từ trước rồi, Tohno-kun ạ. Mục đích sống của kẻ mang tên Ciel, chỉ có một mà thôi.”

—Chị muốn được chết như một người bình thường.

Trước đây tôi đã không hiểu ẩn ý của câu nói này.

Nhưng giờ.

Giờ—tôi đã hiểu hơn chưa?

“—Em không hiểu.”

Tôi sẽ không bao giờ muốn hiểu.

Tôi không bao giờ hiểu được cảm giác muốn chết là như thế nào. Chừng nào còn sống—sẽ có những lúc tôi muốn chết đi, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự muốn chết.

Nhưng, Senpai lại ước như thế.

Một cuộc đời khiến cho người ta chỉ muốn chết đi cho xong.

Tôi vẫn chưa hiểu.

Tôi vẫn chưa biết cái cảm giác tự tay giết chết từng người thân yêu của mình, trong khi mình vẫn còn tỉnh táo.

...Và tôi cũng không bao giờ muốn biết.

Nhưng chị ấy đã trải qua hết.

Nên—có lẽ đó là lí do chị ấy muốn chết đi sao?

“Sai...chị nghĩ sai rồi.”

“Không hề. Tôi chỉ muốn được chết với tư cách là con người thôi.”

Giọng chị ấy thật lạnh giá.

“....Em....”

...Tôi chỉ còn biết gật đầu.

Tôi hiểu rồi,

cả ước muốn của chị ấy và nỗi đau chị đã trải qua.

“....Nhưng em không muốn như thế.”

Tôi không muốn tin đó là sự thật.

Nhưng, đã đến lúc rồi.

Thêm một tiếng lạch xạch,

đặc vụ mang tên Ciel chuẩn bị lên giết tôi.

Giống như tuyên bố rằng đã không còn gì để nói,

Ciel nâng thứ vũ khí đó lên.

Đệ Thất Thánh Điển.

Thứ vũ khí do Nhà Thờ chế tạo với năng lực hủy diệt linh hồn.

Một vũ khí, nhưng cũng là một tác phẩm điêu khắc.

Nếu tôi bị đâm trúng, linh hồn của tôi sẽ mãi mãi biến thành hư vô.

“—”

Lưỡi lê nhô ra.

Đầu lưỡi lê chìa thẳng vào mặt tôi.

Nhưng vẫn rất chậm rãi.

Nếu là Ciel—chị ấy đủ nhanh đến mức tôi không kịp phản ứng lại mới đúng.

“A—”

Không thể do dự được nữa.

Tôi—

—Tôi lao về phía trước.

Tôi có cảm giác nếu mình xoay lưng và bỏ chạy, chị ấy sẽ bắn thủng tim tôi ngay tức thì.

“Hãy a—!”

Thanh kiếm của chị ấy bay sượt qua tóc tôi.

Chị ta vẫn còn chậm lắm.

Tôi né đòn, tránh sang góc phải, và—

“—!”

Ngay khi tôi định tiến lại gần, tốc độ của Senpai thay đổi chóng mặt.

Trong chớp mắt, với vận tốc khiến cho chị ấy như đã biến mất hoàn toàn, chị ta quật súng ngang hông.

Tiếng gió làm ù cả tai tôi—và tự dưng, tôi thấy mình đang đứng cách chị ấy vài mét.

“Chắc chắc.”

Chị ta tắc lưỡi.

“Au...!”

Tay trái của tôi nhói lên.

“Cái...Hớ—!?”

Tôi sưng sờ.

Cánh tay trái của tôi đã gãy rồi.

Không gãy theo cách bình thường, mà gấp lại thành hình tam giác.

“—Hi sinh cánh tay để bảo vệ phần đầu? Nếu cậu không chống cự, thì tôi đã có thể làm cậu chết không đau đớn.”

“Cái—”

Dù không nhận thức được, nhưng chắc chắn vừa rồi tôi đã đưa tay lên che chắn theo bản năng.

“Cậu không định rút dao ra hay sao?”

Chị ấy liếc tôi vẻ nhàm chán.

...Chị đang coi thường tôi.

Chị ấy khinh thường tôi giống như chị ta có thể giết tôi ngay tức khắc ấy.

“....Gừ!”

Đau. Con đau truyền thẳng từ cánh tay lên óc.

Máu từ cánh tay giờ như nọc độc bơm ngược về dây thần kinh.

Đau đớn.

Đầu óc tôi trống rỗng.

“—”

Chị ấy vẫn nhìn tôi vẻ lạnh lùng.

“Chị dám—!”

Chị bẻ gãy tay tôi, và vẫn còn ra vẻ sao?

Chị có biết là tôi đau đến thế nào không!?

Dám làm nhục tôi.

Dám làm nhục tôi.

Dám làm nhục tôi—!

“Nếu chị đã quyết tâm như thế, Senpai—”

Tôi nắm chặt con dao trong túi áo.

“Thì tôi sẽ không đứng yên nữa đâu—”

Cảm giác của kim loại cứng luồn vào ngón tay.

“—đừng hòng giết tôi.”

Cách.

Tôi bật lưỡi dao ra khỏi cán.

“—Cậu thật ngu xuẩn.”

Ngay lập tức,

thân hình chị ấy, nổ tung.

—Không đúng.

Chị ấy cúi xuống đến sát mặt đất—giống như một con thằn lằn, và rồi lao đến chỗ tôi như ánh chớp.

Chị ấy thu hẹp khoảng cách sáu mét trong chớp mắt.

Chị ấy không còn trong tầm mắt của tôi nữa.

Chị ấy nằm rạp sát đất, và bật thẳng lên trên.

Phập.

Ngay phía bên sườn phải tôi, một lưỡi lê đâm lên, nhằm thẳng vào cổ họng.

“A—!”

Tôi thét lên.

Đau, có đau không? Có, tôi vẫn còn cảm nhận được cơn đau.

“Hự—ự.”

Tỉnh táo, tôi còn tỉnh chứ? Rồi, tôi vẫn chưa chết.

“A, aaaaa.....!”

Tôi—bị thương rồi.

Tiếng nước chảy.

Tuôn ra từ vai trái của tôi.

Tôi nhìn xuống, chỗ đó đã phun máu như vòi nước rồi.

Ngay lúc trước.

Lưỡi lê không đâm trúng cổ họng tôi, nhưng đã kịp đâm vào vai trái.

“A, Aa, Aaaaaah!”

Đau quá.

Đau đến mức cụm từ đau đớn không còn diễn tả được nữa.

“Haa, aaa, aggggg—!”

Nhưng, tôi còn sống.

Tôi nhận ra mình đứng cách chị ấy vài mét.

Có mùi thuốc súng đọng trên vai tôi.

“A, Aah, ah.”

Chắc chắn lúc đâm lưỡi lê trúng người tôi, chị ta đã bóp cò súng rồi.

Đó là lí do tôi bị đẩy văng ra, và vẫn không áp sát chị ấy được.

“...Thoát chết những hai lần sao? Vậy thì không thể là may mắn nữa. Chảy nhiều máu như thế mà không chết vì sốc, chứng tỏ cơ thể của cậu đã bắt đầu được cường hóa rồi.”

Leng keng!

Thanh kiếm của lưỡi lê vừa rơi xuống—và biến thành một trang sách, rồi nát vụn ra.

Một thanh kiếm mới được lắp vào chỗ cũ.

“...Không thể...tin nổi.”

Cảm giác bị lưỡi kiếm đó đâm trúng giống như bị rắn độc cắn vậy.

Chết.

Tôi sắp chết rồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi sẽ bị giết.

Tôi chết đến nơi rồi ư?

Đó chính là điều tôi sợ ư?

Tôi không biết nữa.

“A...!”

Vai tôi như bị bỏng.

Nóng, nóng rực, cứ như bị ném vào lửa ấy.

Chị ấy lên đạn kèm theo một tiếng keng.

Lần này thì chỉ có phép màu mới cứu được tôi thôi.

Phát bắn tiếp theo chắc chắn sẽ—

Tôi đã tưởng tượng ra cảnh lưỡi lê đó đâm thủng gương mặt mình rồi

Không còn cảm giác sợ hãi, mà chỉ có gớm guốc thôi.

Cái chết.

Dù nó xảy đến bằng cách nào, thì thứ còn lại cũng chỉ là một cái xác không hồn, bần thủ, ghê tởm.

Tôi vẫn còn yêu bản thân lắm—nên đừng hòng giết tôi.

Có phải đó là lí do tôi sợ chết hay không?

Tôi không rõ nữa.

Nghĩ lại thì—tôi luôn nhìn thấy cái chết, nhưng đã bao giờ tôi nghĩ đến việc mình sẽ chết như thế nào đâu.

Không, lúc này còn việc khác quan trọng hơn.

học, *học*, *học*—

Tôi phải tìm đường trốn thôi.

—“Cậu vẫn không chịu bỏ kính xuống hay sao?”

Âm thanh cụt ngắn, vô hồn.

Tôi hiểu chị ta muốn nói gì.

Tháo kính xuống tức là tôi sẽ thấy những “đường chết” của Senpai.

Nếu vậy, tôi sẽ giết chị ấy mất—

“Chị—chị đang nói cái gì thế, Senpai....!?”

“__”

Tôi phát run lên.

Không khí nồng nặc mùi sát khí.

“...Tôi không muốn mất thời gian với cậu đâu. Đừng chống cự nữa.”

Chị ta lại cúi thấp xuống.

—Chị ấy sắp ra đòn rồi.

Dù tôi biết chị ấy sắp áp sát tôi, nhưng thật quá khó để nhìn rõ.

—Tôi phải trốn ngay.

Nếu tôi không muốn chết—thì rút lui là lựa chọn duy nhất.

May thay, chúng tôi cách nhau gần mười mét. Nếu chạy hết tốc lực, có lẽ tôi sẽ kịp chui vào trong các phòng học. Có lẽ tôi sẽ có cơ hội khi chiến đấu ở một nơi chật hẹp hơn thế này—!

“__”

Lưng tôi.

Lưng tôi—bị đâm trúng rồi.

“A—a.”

Tôi ngã nhào về phía trước.

Chỉ một chút nữa thôi.

Một chút nữa là tôi đã kịp lao vào hành lang.

“Hự—”

Tôi nâng người dậy bằng một tay.

Thứ đang cắm trên lưng tôi là thanh kiếm trông giống móng vuốt mà Senpai vẫn dùng.

“Chị—dám...!”

Có lẽ chấn thương đã làm liệt dây thần kinh rồi, nên tôi có thể tự tay rút thanh kiếm đó khỏi lưng mình mà không kêu rên.

...Thanh kiếm đâm xuyên qua ngực rồi, tôi phải rút nó ra từ đằng trước.

“Xong rồi....!”

Giờ tôi có thể tìm chỗ nấp...!

“Cậu tưởng cậu trốn được tôi sao, Tohno-kun?”

Giọng Senpai đã vang lên ngay sau lưng rồi.

“Cậu vẫn chưa chịu hiểu ra à? Cậu tưởng cậu nhanh hơn tôi sao? Tại sao bị trúng vết thương chí mạng như vậy mà cậu vẫn còn sống?”

“D—”

Đầu óc tôi dần dần trắng xóa đi.

Đừng để nó lừa mày.

Đừng để nó lừa mày.

Chẳng phải nó chỉ dối gạt mày thôi sao?

Đừng nghe nó nói nữa.

Nếu mày còn nghe lời nó, mày sẽ chết đấy.

Giả điếc đi.

Đừng nghe nó nói láo.

Dù nó có nói đúng đi nữa, tao cũng không nghe đâu—

“—Dừng, lại.”

”Chúa ơi, cậu không còn đường trốn nữa đâu.

Cậu chỉ có thể đứng dậy chiến đấu, hoặc chấp nhận cái chết thôi. Còn nếu cậu không đánh nổi, thì chết đi nhé.”

Tiếng bước chân.

Tiếng bước chân chậm rãi báo hiệu Senpai đang đến.

“—!”

Tôi nhảy vọt lên.

Lưng, vai, tay đã tê liệt rồi, nhưng tôi vẫn nhảy lên như chưa hề bị làm sao cả.

—Chính tôi cũng không tin nổi nữa.

Vẫn còn thở hổn hển, tôi chạy vào trong tòa nhà của trường với vận tốc ngang ngửa với Senpai.

học, *học*, *học*, *học*—

Tôi chạy.

Không kịp nghĩ, chỉ cầu trốn chạy, tôi tiếp tục lao đi.

học, *học*, *học*, *học*—

Nhưng tôi cũng hết hơi rồi.

Là vì tôi đã kiệt sức, hay là do các vết thương không cho phép tôi cử động thêm nữa?

Tôi không biết, và cũng chẳng thêm bận tâm.

Lúc này, ngay cả hít thở cũng là sự cố gắng.

Đã đến cuối hành lang rồi.

Vẫn chạy mà không kịp nhìn về phía trước, tôi đụng vào tường.

Tôi ngã xuống, rồi cố đứng dậy như một thằng đàn.

...*học....*học*...*học*

Tôi ngồi dựa lưng vào tường, hai chân bắt chéo.

Dựa đầu ra phía sau, tôi thở ra một hơi dài.

“—Mặt trăng.”

Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy trăng đang treo lơ lửng trên đầu.

Có phải do tôi đã không còn chút hơi sức nào nữa?

Mọi thứ giờ sao mơ hồ quá, cứ như nhìn qua một lớp sương mù.

Mơ hồ.

Đó có đồng nghĩa với hư vô?

Cũng giống như tôi thôi. Giống như cái đĩa mang tên Tohno Shiki, đều là hư vô cả.

“...Au....au...”

Vai tôi đau như bị sắt nung dí vào.

Ước gì cơn đau này cũng chỉ là hư vô mà thôi.

Tôi chẳng còn hiểu gì nữa.

Tôi luôn tưởng mình là Tohno Shiki.

Nhưng hóa ra đó là một người khác, và tôi chỉ là một đứa con nuôi.

Được nhận nuôi, thì lẽ ra tôi phải có kí ức về những gì xảy ra trước khi tôi đến nhà Tohno, nhưng tôi chẳng có gì hết.

Tôi....thật sự, tôi chỉ có kí ức của Tohno Shiki mà thôi.

Trên trời đêm, mặt trăng cô độc treo lơ lửng.

“__”

Lạ quá.

Tại sao này giờ tôi đã không nhận ra?

Trăng đêm nay thật—

....Rốt cuộc, tôi là ai?

Chết đi mà không biết mình là ai nữa, thật quá đau đớn.

Mọi vật sao mơ hồ quá.

Tôi có thể nhìn thấy cái chết của mọi vật trên thế gian này.

Đôi mắt có thể thấu hiểu điểm kết thúc của mọi thứ này.

Tám năm về trước.

Tôi đã được gặp Sensei và có một cuộc sống hạnh phúc.

Tôi có thể tự hào nói rằng tôi biết ơn chị ấy.

“...Nhưng, Sensei ơi. Em nghĩ, em không xứng, tiếp tục sống nữa rồi.”

...Tôi nên tự sát trong lúc còn có sức làm được điều đó cho xong.

47. Ciel Route - Chương 47: Ảo Vọng (4)

Nhưng tôi vẫn không làm được.

Tôi không thể tự sát.

Dù cho cuộc đời tôi chỉ là vô nghĩa, dù nó chỉ là một sự lừa dối, tôi vẫn muốn sống tiếp.

Nếu tôi chết đi, thì mọi điều tôi đã làm sẽ chẳng còn ý nghĩa gì hết.

Tôi phải tiếp tục sống.

Dù điều đó có sai trái đến đâu, dù cho có phải trả giá đắt đến đâu, tôi vẫn muốn sống thêm nữa.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 08)

Chỉ có chị ấy.

Nếu Ciel-senpai ở bên cạnh tôi, thì như vậy đã quá đủ rồi.

—Vì mỗi một lí do đó thôi, mà chị phải tiếp tục sống.

Nhưng, thế là hết rồi.

...Năm năm đã trôi qua. Là dài? Hay là ngắn? Chị cũng chẳng rõ nữa.

“....Dối trá.”

Tôi không muốn tin những lời đó.

—Chị phải cảm ơn em, Tohno-kun ạ.

Công việc của chị đến đây là xong rồi. Giờ chị chỉ còn chịu trách nhiệm về những gì mình đã làm thôi.

“....Nói, dối.”

Đúng thế. Nhưng, có lẽ trong đó có chút sự thật. Bởi vì dù chị ấy có thôi miên tôi, chị chưa từng...

—Cảm ơn em rất nhiều vì tất cả. Đã lâu lắm rồi chị mới hạnh phúc thế này đây.

Nên, hãy kết thúc chuyện này bằng một cái bắt tay nào.

“....Chị là đồ dối trá.”

Chị ấy chưa từng muốn lừa dối tôi.

—Dù cho chị không còn ở đây nữa, hãy đối xử tử tế với Inui-kun nhé.

Chị cũng muốn làm một học sinh như em và Inui-kun vậy—

“...”

Nhưng bản thân sự tồn tại của người đó chỉ là lừa dối mà thôi.

Tôi còn không muốn nghĩ rằng cả nụ cười đó cũng là giả tạo.

Nhưng, thực tại là như thế đấy.

...Ciel đã nói dối, và chị ấy ở gần tôi chỉ để dễ dàng giết tôi.

Tôi đã bị lừa rồi.

Chị ấy chẳng hề yêu tôi đâu. Và ngay cả khi chị ấy cứu tôi trong đêm mưa đó nữa.

Và cả khi chúng tôi ăn trưa cùng nhau nữa.

Tất cả, chỉ là để kiểm tra xem tôi có phải là Roa hay không.

Nghiến răng.

Tôi nghiến chặt răng.

“...Khốn nạn.”

Tôi cào lên tường trong bất lực.

Đúng rồi, tôi đã bị lừa như thế đó.

Ciel đã tính toán tất cả.

“...Nhưng mà.”

Tim nhói đau, tôi cào lên bức tường.

...Đúng, tôi bị lừa đấy.

Nhưng, mà—

“—Mình, vẫn không ghét Senpai nổi.”

Tôi không tìm ra lí do để ghét chị ấy.

Dù đối với chị ấy, tất cả đều là một màn kịch, nhưng tôi vẫn rất hạnh phúc.

Dù cho thế nào đi nữa, điều đó vẫn không thay đổi.

Thời gian tôi quen Senpai còn chưa tròn hai tuần—nhưng quãng thời gian đó thực sự vui vẻ.

“—Khốn nạn.”

Thế nên tôi không thể căm hận chị ấy.

Nhưng đó chỉ là một ảo tưởng do tôi dựng lên mà thôi.

Mắt tôi nhòe đi.

Bên ngoài cửa sổ, là mặt trăng sáng rực.

Im ắng quá, cứ như ở dưới đáy biển vậy.

Lại khẽ nhòe đi.

Mọi thứ chỉ là lừa dối thôi, chỉ là ảo ảnh, tan biến ngay khi bị chạm vào.

Một thứ ảo vọng vốn không cách nào được nắm bắt.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân chị ấy rồi.

...Chị ấy đang lại gần.

“—Giết không?”

Trong đầu tôi vang lên câu hỏi đó.

Nếu mày không muốn chết, hãy chém chết nó đi.

Nếu mày tin vào chính mình, hãy chém chết nó đi.

Chỉ cần chém chết nó đi thôi!

Chém chết nó. Chém chết nó. Chém chết nó. Chém chết nó. Chém chết nó. Chém chết nó. Chém chết nó. Chém chết nó.

Chém, chém, chém, chém.

Chém chém chém chém chém chém chém—

“__”

...Dường như tôi đang hóa rồ.

Đầu bắt đầu nhưc kinh khủng.

Nhưng mà, tôi vẫn chưa muốn chết đâu.

Nếu đã không muốn chết—thì chỉ còn một việc thôi.

Tiếng bước chân rõ hơn.

Bóng chị ta rõ hơn.

—Cậu không định bỏ kính xuống hay sao?

Dù đã biết tôi là ai, chị ấy vẫn thách thức ư.

Nếu đã vậy...

Vậy...tôi nên làm gì đây?

“Đừng...hòng.”

Những ngón tan run rẩy của tôi đang dần chạm đến kính mắt.

Cộp. Tiếng đồ vật bị quăng thẳng xuống nền nhà.

“Đừng hòng ép tao làm chuyện đó!”

Tôi gào lên cảm tức với tiếng gọi ở trong đầu chính mình.

Lúc này tôi thực sự muốn giết chính mình đi cho xong.

Cộp cộp. Tiếng của vật cứng lăn lóc dưới sàn.

...Tôi vẫn không nhìn thấy đường chết nào.

Thứ tôi vừa ném đi là con dao.

Tôi sẽ không bỏ kính xuống đâu....tôi sẽ không bao giờ làm vậy.

Tôi không đủ tự tin để giữ con dao lại.

Nếu vẫn còn cầm nó, tôi sợ mình sẽ làm một điều còn kinh khủng hơn cái chết của chính bản thân.

“__”

Và rồi, chị ấy đã đến.

Đôi mắt vô hồn đó vẫn thế, và khẩu súng đó cũng vậy.

Chị ấy đứng đó, đối diện với tôi.

Vì sao?

Chị ấy sao không kết liễu tôi đi?

Chúng tôi chỉ nhìn nhau trân trân.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 09)

“—Tôi muốn hỏi một câu.”

Đầu lưỡi lê chỉ thẳng vào ngực tôi.

”Tại sao cậu không bỏ kính xuống?”

Tại sao—cậu không dám chiến đấu với tôi, dù chỉ một lần?”

“...Đơn giản thôi.”

Bởi vì em chưa bao giờ nghĩ đến điều đó cả.

“Em không thể làm một điều tồi tệ như thế với chị, Senpai ạ.”

”Tôi tệ ư? Cậu có bị ngu không?”

Tôi sắp giết cậu rồi. Tôi chẳng phải Senpai nào hết. Tôi đã nói rõ rằng tất cả chỉ là lừa dối thôi, tại sao cậu không chịu hiểu....!”

...Giọng chị ấy đầy giận dữ.

Dù gương mặt chị ấy không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng tôi nhìn ra được tay chân chị ấy đang run lên vì căm tức.

“...Em biết mà Senpai. Từ đầu, chị đã nói dối em rồi. Vốn dĩ chẳng có ai tên là Ciel-senpai cả. Em biết rõ điều đó.”

“Nếu cậu đã hiểu, thì tại sao...!”

”...Không sao đâu ạ. Dù cho ‘Senpai’ đó là không có thật, cũng không sao hết.

Em đã rất hạnh phúc. Có lẽ khoảng thời gian chúng ta dành cho nhau chẳng là gì với chị cả, nhưng với em thì khác.”

....Vì thế nên tôi vẫn tin tưởng.

Dù Senpai chỉ toàn lừa dối tôi đi nữa,

thì vẫn không thể chối cãi rằng chị ấy đã cứu rồi tôi.

“—Vì thế nên em vẫn tin chị.”

Nửa tháng qua là một khoảng thời gian tuyệt đẹp.

Nhưng, nếu em căm hận chị, thì em sẽ mất hết cả những ngày tháng đó.

Dù với chị, đó là lời nói dối, nhưng không phải với em.

Về phần mình, em muốn biến nó thành hiện thực, cho đến khi phải chết mới thôi.

...Mặc dù vì điều đó mà đánh đổi cả mạng sống của mình thì cũng thật đáng cay.

“—Chỉ vì như vậy thôi...mà cậu định vứt bỏ mạng sống của chính mình ư? Ước muốn của cậu chỉ tầm thường thế sao?”

“...Vâng. Nó tầm thường như vậy đấy.”

—Nhưng, với tôi, ước muốn đó vẫn là thứ đáng trân trọng nhất trên đời.

“—Tôi đã gặp không ít người, nhưng...”

Chị ấy tiến lên.

“Tôi chưa bao giờ gặp ai ngu xuẩn như cậu đâu.”

Senpai ấn đầu lưỡi lê chạm vào ngực tôi.

“—”

“__”

...Vì sao?

Chị ấy vẫn chưa bóp cò súng.

Đôi mắt trống rỗng nhìn vào đôi mắt tôi.

....Senpai đang nhìn tôi bằng đôi mắt vô hồn đó. Không, chị ấy không phải là người tàn nhẫn, mà...

Chỉ là—Chị ấy không thể lừa dối chính bản thân mình, nên cuối cùng, những gì chị ấy làm được chỉ là tự khóa kín cảm xúc mà thôi.

“__”

Phải rồi. Giờ tôi đã nhận ra điều đó.

Rằng đôi mắt vô hồn đó, không phải để lừa dối tôi—chị đang lừa chính bản thân mình.

“....Chị không định giết em sao, Senpai?”

—“Tôi quên mất. Trước tiên, tôi phải nghe lời xưng tội của cậu đã. Dù sao thì tôi cũng là người của Nhà Thờ cơ mà.”

“....Ra vậy. Em chẳng có tội gì để thú nhận đâu, nhưng em hỏi một câu được chứ?”

—“Được. Nói ngắn gọn thôi.”

“....Vâng, em nói nhanh thôi. Chỉ là, em muốn hỏi tại sao chị trông như muốn khóc vậy.”

Như bị sét đánh.

Ciel run lên.

—“Tôi, không, khóc.”

Gương mặt chị ấy vẫn rắn đanh như trước.

....Nghe xong, tôi cũng không dám chắc nữa.

Nhưng, tôi vẫn—

“...Nhưng mà, trông chị vẫn như đang khóc vậy. Em chẳng biết tại sao nữa.”

”Chỉ là do cậu tưởng tượng thôi. Tôi chẳng cảm thấy gì hết.

—“Cảm xúc duy nhất tôi đang có là mong muốn được chết như một người thường mà thôi. Chẳng còn gì nữa.”

Chị ấy vẫn dùng đôi mắt vô cảm đó.

Thật....quá đau đớn.

Biết rằng chị ấy đang nói dối, quả thật quá cay đắng.

“...Tệ quá. Đến tận lúc này mà chị vẫn muốn nói dối em nữa sao, Senpai?”

“__”

Không có tiếng đáp lại.

Chị ấy như vừa bị hóa đá rồi.

—“Còn cậu thì sao? Cậu cũng đang nói dối thôi. Chắc chắn cậu không ước mình phải chết dưới tay tôi, đúng không nhỉ?”

“...Tất nhiên ạ. Bởi vì sau khi chết đi, thì chẳng còn lại gì cả. Em đã trải qua một lần rồi, nên em biết... Thú thật là, em cũng sợ chết. Nhưng chỉ sống thôi thì chưa đủ.”

....Đúng, tôi không cần như thế.

Chỉ tồn tại thôi thì chẳng để làm gì cả.

Nếu tôi sống sót ra khỏi đây, thì tôi sẽ phải giết Senpai mất.

Tôi không muốn sống bằng cách đó.

”...Senpai này, quãng thời gian trước đây thật đẹp.

Những lúc em, chị và Arihiko nói chuyện với nhau. Những lúc ăn trưa cùng chị, nó thật vui biết bao, giống như trong mơ vậy.

....Có lẽ ước muốn của em là như vậy đấy. Nó chẳng thể tiếp tục nữa rồi, nhưng—em ước gì chúng ta có thể quay lại như ngày xưa.”

“Cậu vẫn chưa chịu nhận ra sao? Tôi đã nói mãi rằng đó chỉ là dối trá.”

“Vâng, nhưng—quả thật là em rất vui.”

Ngay khi nói ra câu đó, lòng tôi nhẹ nhõm hẳn.

Dù cho quãng thời gian đó chỉ là ảo ảnh xa vời, cũng không sao hết. Tôi không quan tâm nếu ngay từ đầu nó chỉ là ảo vọng.

Không, có lẽ chính vì nó là ảo ảnh—nên càng nghĩ, tôi càng quý tiếc những lúc được ở bên Senpai hơn.

Dù cho thế nào đi nữa, tôi cũng không thể trốn thoát nữa rồi.

Vậy thì—xin hãy để cho tôi tiếp tục mơ giấc mơ ấy, chỉ một chút nữa thôi—

“Th—thật.”

Ngu xuẩn. Chị ấy định nói vậy đó.

Và chị đâm lưỡi lê sâu hơn một chút.

Nó cắm thẳng vào ngực tôi.

Chỉ một chút. Chỉ cắm vào thịt tôi một chút xíu, một li mà thôi.

Đôi mắt chị ấy đã ngừng dao động rồi.

Tất cả những gì chị ấy cần làm,

là tiến lên một bước, và mọi thứ sẽ chấm hết.

“—”

Nhưng không có bước cuối cùng.

Vẫn nâng súng, chị ấy tiếp tục nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn.

Chị nghiêng răng lại.

“...Em hiểu rồi.”

....Chắc chị ấy không thể ra tay trong lúc tôi vẫn còn nhìn vào mắt chị.

Và hơn hết thấy mọi thứ trên đời, tôi không bao giờ muốn thấy nước mắt rơi trên khuôn mặt đó.

Vậy thì tôi sẽ không làm chị ấy phải do dự nữa.

Tôi nhắm mắt lại và chấp nhận cái chết.

48. Ciel Route - Chương 48: Ảo Vọng (5)

—Thịch. Tim tôi run rẩy.

Dù đã chuẩn bị tâm lí, nhưng cơ thể tôi vẫn không bình tĩnh được.

—Thịch.

Thịch, thịch.

Thịch, thịch, thịch.

“__”

Họng khô cháy.

Đầu ngón tay run bần bật.

Dù tôi đã biết không còn cách nào khác—nhưng tôi vẫn đang sợ.

—*hộc*, *hộc*, *hộc*

Tôi cố hết sức để kiềm chế hơi thở điên dại của mình.

Chỉ ấy chỉ cần tiến thêm mười phân nữa thôi, và tôi sẽ biến thành một cái xác.

Mặc dù đã biết trước điều đó, trong thâm tâm, tôi vẫn sợ rằng mình sắp biến mất mà không để lại chút dấu vết.

—*hộc*, *hộc*, *hộc*, *hộc*

Giờ tôi chỉ còn biết cố khép miệng lại, và chấp nhận số phận thôi.

Bị đâm thủng tim thì chắc là đau lắm.

Tôi sợ rằng, lát nữa ngay cả việc tư duy thôi, mình cũng không còn làm được nữa.

“__”

Những giọt mồ hôi như hạt đậu lấm tẩm trên trán tôi.

Nhưng mà, tôi vẫn không nói ra lời nào.

Nếu tôi cứ im lặng để cho chuyện này diễn ra,

có lẽ Senpai sẽ không phải mặc cảm vì tội lỗi đâu.

“__”

Tôi nghe được tiếng thở hổn hển.

“Tại sao—”

Và giọng nói ngắt quãng.

“Tại sao, lại?”

Mũi kiếm chìa vào ngực tôi đang run rẩy.

“Tại sao cậu vẫn không chịu hận tôi?”

Không. Thứ đang run rẩy là âm thanh của Senpai.

“Tôi, tôi đang giết cậu đấy...! Từ trước đến nay tôi chỉ lừa dối cậu thôi, tôi đã phản bội cậu, đã tàn nhẫn tấn công cậu! Tại sao cậu vẫn bình thản như thế....!?”

Cộp.

Mũi kiếm vẫn ở chỗ cũ, nhưng chị ấy đã tiến thêm một bước nữa.

“Trả lời mau...! Tôi sắp giết cậu ngay lúc này. Không hề biết thương xót đến cậu, chỉ là tàn sát mà thôi....! Nếu không cảm hận tôi, làm sao cậu bù đắp được những điều đó chứ...!”

Senpai quát tháo.

....Đừng ép tôi nữa. Bây giờ tôi cố im lặng để kìm nén cơn sợ chết, giờ nếu chị ép tôi nói, tôi sẽ để lộ ra mắt.

“Hay là cậu quá ngu ngốc nhỉ...!? Với tôi cậu chỉ là một con vampire nhơ bẩn, xứng đáng bị trừ khử thôi, vậy vì sao—”

....Chẳng phải em đã nói với chị rồi sao?

—“Bởi vì chị không có lỗi đâu, Senpai ạ.”

“....!!”

Phập.

Mũi kiếm tiến thêm một chút.

Máu chảy tràn lan từ vết thương, chắc chắn lưỡi lê đã xuyên vào ngực tôi rồi.

“Aaaa, aaa....!!”

—Đau kinh khủng.

Vết thương rất nông. Nhưng chỉ khẽ chạm vào Đệ Thất Thánh Điển đã khiến cho đầu óc tôi như bị quăng vào lửa.

“Aaaaaa....!”

Cơ thể tôi quằn quại.

Máu trong cơ thể chảy ngược về tim, và tôi khạc ra máu trong đau đớn.

”—Đau lắm phải không? Tôi thừa sức giết cậu mà không gây chút đau đớn nào, nhưng tôi đang cố tình làm vậy đây.

....Nếu cậu không chịu nghe lời, tôi sẽ làm cho cậu đau đến mức phải quên sạch những kí ức về tôi trước đây.”

Chị ấy đáp nhát gừng.

Lưỡi lê lại tiến thêm nữa.

“A—a!”

Mồ hôi của tôi dường như cũng phun ra thành dòng theo cơn đau.

Nội tạng như muốn nhào ra khỏi miệng.

“Thế nào, cậu đã hận tôi chưa Tohno-kun?”

Hãy căm ghét tôi đi...! Nói rằng tôi đã phản bội lòng tin của cậu. Nói với tôi rằng lẽ ra cậu không nên tin tôi.

Nếu cậu không chịu nói—làm sao tôi có thể giết cậu được...!”

Giọng chị ấy run lên.

....Nhưng, thật vô lí.

Sẽ tốt hơn cho chị ấy nếu tôi không căm thù chị, ấy vậy mà chị vẫn muốn tôi hận chị ư.

Giống như chị ấy muốn nói rằng vì chị ấy lỡ đóng vai phản diện, nên cần phải chịu sự trừng phạt.

Cơn đau xé thịt vẫn còn nguyên đó.

Nhưng tôi không thể chấp nhận yêu cầu đó được.

Tôi không hận chị ấy nổi.

Tôi không tìm ra được lí do để căm ghét con người ấy, người đang tràn đầy nước mắt như một đứa trẻ.

“....Chị lại đùa rồi. Làm sao em hận chị được cơ chứ Senpai.”

”Cậu—cậu thôi ngay đi...!

Tại sao, sao đến tận lúc này cậu vẫn cứng đầu thế...!? Tôi là người có tội, còn cậu chỉ là nạn nhân thôi....!”

“....”

...Chẳng phải Senpai cũng là một nạn nhân sao?

Và dù chị ấy có làm gì đi nữa, tôi cũng sắp bị Roa xâm chiếm rồi.

Trước lúc đó, trước khi tôi phạm sai lầm như Ciel-senpai tám năm về trước, tôi phải giết Roa thôi.

Muốn Roa chết thì tôi phải chết theo—nên chẳng còn cách nào khác cả.

“...Không sao đâu ạ. Chị không có lỗi gì cả. Và em xin lỗi chị. Em xin lỗi đã buộc chị vào tình thế này, Senpai à.”

“Thôi—ngay.”

Thôi ngay. Chị ấy khẽ nói vậy, và lưỡi lê lùi lại chút xíu.

“Không—tôi, tôi—không thể, để Roa trốn thoát.”

Mũi nhọn của Đệ Thất Thánh Điển dao động.

...Nhưng chỉ trong thoáng chốc thôi.

“Tôi không bao giờ—cho phép điều đó, Tohno-kun ạ.”

Két két.

Senpai nghiêng răng và giữ chặt Đệ Thất Thánh Điển.

Lưỡi lê lại chỉ vào trái tim tôi.

“___”

Tiếng chị ấy hít hơi.

Dù đã nhắm mắt lại, tôi vẫn biết chị đang đặt ngón tay lên cò súng.

Và, ngay trước khi Senpai bóp cò.

“Cảm ơn chị nhé. Dù cho đó chỉ là những lời nói dối—được ở bên chị thật là tuyệt, Senpai ạ.”

Đến phút cuối cùng, tôi đã không còn kìm nén được những lời trong tim mình nữa.

“...Hu, hu.”

—Tôi, nghe được, tiếng khóc.

“Hu hu... u aaaa.”

—Nước mắt rơi.

Tiếng khóc như của một đứa trẻ.

“U aaaa....hu...hu...”

—Rầm.

Khối sắt rơi xuống sàn.

Lưỡi lê cắm ngập vào bức tường sau lưng tôi.

—Hu. Hu. Tiếng khóc thật đau lòng.

Tôi mở mắt chậm rãi.

“__”

Senpai không còn đứng đó nữa.

Đó chỉ là một cô gái đang khóc trong đau khổ mà thôi.

Tay chị ấy không cầm gì nữa.

Đệ Thất Thánh Điển đã nằm chổng chơ trên sàn rồi.

Lưỡi lê lē ra đâm thủng tim tôi, đang cắm ngập vào bức tường bên sườn.

“...U...uaaa....aaa...!”

...Senpai khóc lớn.

Nếu chị ấy cứ khóc thế này thì đến ho ra máu mất.

“...Sen, pai.”

Tôi khẽ gọi chị ấy.

“...Đáng ghét lắm...Tohno-kun, em, đáng, ghét, lắm...!”

Hức. Chị ấy nấc lên trong lúc khóc như một đứa bé hư.

“...Tại...tại sao em có thể nói nhẹ nhàng như thế...! Tại, tại sao chị không thể...!”

Nước mắt lăn dài trên má chị.

“Chị không thể ra tay nữa....Dù cho chị sẵn sàng giết chính mình bất cứ lúc nào, nhưng nếu em đã nói như vậy, làm sao chị ra tay nổi...!”

Chị ấy không dám ngẩng lên nhìn tôi nữa.

“Có thể nói cảm ơn như thế—chị không có quyền, giết đi một con người hạnh phúc như vậy—”

Chị ấy lấy hai tay bưng mặt và tiếp tục nức nở.

“Senpai à. Nhìn chị khóc thế này, em bối rối quá.”

...Bởi vì tôi không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

“Hu...hu, uaaaaa...!”

...Có lẽ tôi đã chọn sai từ ngữ rồi, vì Senpai chỉ càng khóc lớn hơn.

“Giờ ạ—sao chị cứ làm rối mọi chuyện lên thế nhỉ...!”

Tôi không hiểu tại sao mình lại làm thế này.

Nhưng, vì tôi không thể bỏ mặc người con gái đang khóc trước mắt tôi, nên tôi kéo chị ấy vào lòng và ôm lấy chị.

—Chúng tôi chạm vào nhau.

Senpai đổ gục vào ngực tôi và tiếp tục nỉ non.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 07)

“...Chị xin lỗi...!”

—Chị xin lỗi.

Bằng giọng nói run rẩy, chị ấy nhắc đi nhắc lại lời đó.

“—”

...Thế này là sao?

Có lẽ, chỉ có Senpai này giờ truy kích tôi mới là đối trá mà thôi.

Cuối cùng, tôi đã được gặp Senpai thật rồi.

Mới một giờ trước thôi tôi còn gọi điện cho chị ấy, nhưng tôi cảm giác mình đã chờ đủ một ngàn năm rồi.

“...Chị không cần phải xin lỗi em đâu, Senpai ạ.”

Tôi ôm lấy chị bằng cánh tay phải còn cử động được.

“A—”

Âm thanh như bị đứt quãng.

Senpai đã ngừng khóc rồi.

...Thịch thịch.

Tôi nghe được nhịp đập trái tim của người đang ôm lấy tôi.

“...”

Yên tĩnh quá.

Tôi không biết miêu tả ra sao nữa.

Nhưng chỉ cần như thế này—chỉ cần nghe được tiếng tim chị ấy đập đã là quá đủ rồi.

—Điều tôi ước muốn.

Điều tôi thực sự mong muốn chỉ nhỏ bé như vậy thôi. Giống như việc được ở bên Senpai như lúc này đây.

“...À này Senpai. Người chị ấm lắm.”

“...Không đâu. Hơi ấm đó là của em, Tohno-kun ạ. Chị là một kẻ lạnh lùng. Chị—đã làm những điều tàn nhẫn với một chàng trai tử tế.”

...Không phải vậy đâu Senpai. Em chẳng tử tế đâu.

Chỉ là, em muốn được chạm vào chị thôi.

Em chỉ muốn—được như thế này mãi mãi.

“...Không sao đâu ạ. Em vẫn còn sống, nên không sao cả. Nếu...chúng ta vẫn còn có thể ở bên nhau, thì có làm sao cơ chứ.”

Tôi đã từng chết từ rất lâu rồi.

Sau cái ngày đó, tôi nhận ra được sống đã là một món quà quý giá biết bao.

Thế giới này vốn đầy cái chết.

Thế giới mà tôi nhìn đâu cũng thấy cái chết.

Mọi thứ đều dễ dàng mất đi.

Nhưng, đó chính là lí do—được sống là quá vui vẻ rồi.

Được cảm nhận hơi ấm của Senpai gần như thế, bản thân nó đã là hạnh phúc lớn lao.

—Senpai này. Chị quả thật quá tốt với em.”

“...”

“Em không hề muốn chết. Em muốn sống hết khả năng của mình, và em cũng muốn ở bên chị nữa, Senpai.”

Tôi nắm tay chị ấy.

Thật chặt.

“Nên em cũng muốn chị sống nữa. Đừng...đừng nói rằng chị ước được chết nhé.”

“....”

Không có tiếng trả lời.

Thịch. Thịch.

Chỉ có tiếng tim đập của chị ấy, thấm qua da tôi.

“...Không được đâu, muộn quá rồi.”

Bất chợt,

chị ấy nói trong làn nước mắt.

”...Bao năm nay, chị chỉ có một lí do tồn tại mà thôi.

Chị sẽ được chết. Nếu Roa tan biến, chị có thể chết. Đó là lí do khiến chị chịu đựng mọi nỗi đau.

Bởi vì chị đã giết chính bố và mẹ của mình, bởi vì chị đã giết hết dân làng chị, bởi vì chị đã thành ra như thế này, và bởi vì chị đã lừa dối em và cố giết cả em—chị, phải chết đi thôi, không còn cách nào trốn tránh nữa.”

”...Tại sao chị phải cố chấp thế?

Em biết chị đã làm rất nhiều điều kinh khủng, nhưng Senpai ơi, đó không phải là lỗi của chị....!”

“Dù là thế, nhưng chính đôi tay này đã giết bọn họ, Tohno-kun ơi.”

“Không đúng...! Kẻ phải chịu trách nhiệm là Roa. Không có, lí do nào, khiến chị phải chết cả!”

“—Nhưng, chị cũng không còn lí do gì để sống tiếp nữa.”

Nói đến đó,

Senpai cười cay đắng.

“...Chị biết mà. Chị làm gì còn quyền đó nữa. Chị đã mắc quá nhiều tội ác rồi.”

Nhưng vì sao?

Chị ấy hỏi trong tiếng khóc.

”Chị không xứng được hưởng hạnh phúc. Vì thế nên chị chưa từng nghĩ đến hạnh phúc, vì thế nên chị chưa bao giờ dám mơ đến điều đó...!”

Nhưng, nhưng tại sao—”

Bộp.

Như một đứa trẻ dối hờn, Senpai đâm lên ngực tôi.

”Nhưng vì sao, chị lại thấy,

giấc mơ này cơ chứ.”

Chị ấy giấu mặt mình trong ngực tôi.

”...Những ngày vừa qua thật vui vẻ biết bao.

Dù chị biết đó chỉ là một vở kịch, nhưng chị đã tận hưởng nó—bởi vì quá hạnh phúc, chị không muốn nó chấm dứt, dù tất cả chỉ là dối trá.

Hạnh phúc giống như giấc mơ này, mỗi tối chị đều ước nó kéo dài thêm một ngày thôi cũng được.”
...Tôi hiểu rồi. Thứ mà hai chúng tôi muốn, thứ mà hai chúng tôi cùng ước, thì ra đều giống nhau.
”—Nhưng, chị không có quyền ích kỉ như thế.

Chị phải giết Roa càng sớm càng tốt và nhận lấy sự trừng phạt của mình.
Chị không còn quyền sống bình thường như em nữa, Tohno-kun ạ.
Nếu bây giờ chị còn không dám giết em nữa, thì chị chỉ còn biết biến mất thôi.
Nơi này vốn không dành cho chị.”
Gương mặt Senpai đầy thống khổ.

“...Vĩnh biệt nhé. Chị rất hạnh phúc khi nghe em cảm ơn.”

Senpai buông tôi ra.

Nhịp tim đó cũng vậy.

....Cô gái này vĩnh biệt tôi nhiều lần quá rồi đó.

Ngay cả cái lần đó.

Chị ấy đã mỉm cười.

—Vĩnh biệt nhé. Chị ước gì chị được làm một học sinh như em và Inui-kun.

....Khỉ thật, tại sao đến giờ tôi mới nhận ra?

Chị ấy chỉ nhắc đến những điều đơn giản như vậy,
vì đối với chị, đó cũng là một giấc mơ quá xa vời.

“—Không đúng. Đó không phải là mơ.”

“Ồ—oái...!”

Tôi kéo Senpai lại vào trong lòng mình.

“To, Tohno-kun, đủ rồi đó—”

“Không. Em sẽ không để chị lừa dối em nữa đâu, Senpai.”

Tôi giữ chặt chị ấy trong vòng tay mình, vì chị vẫn cố thoát ra.

“Nếu chị muốn tiếp tục làm một học sinh như em, thì đừng ngại gì cả. Ước muốn của chị, tự thân nó vốn không phải là một giấc mơ.”

“Không...không được đâu.”

“Tại sao lại không chứ? Nó đã xảy ra ở hiện thực rồi đó thôi. Đừng gọi những chuyện nhỏ nhặt như vậy là ước mơ nữa.”

“...Nhưng không được nữa rồi. Tohno-kun ơi, chị đã làm tổn thương em quá nhiều, chị không còn đường quay lại nữa.”

”À, cái đó thì có sao cơ chứ? Nếu em không phiền, thì chị cũng đừng bận tâm nhé.

Ít nhất em cũng được trải nghiệm cái cảm giác được truy sát bởi người con gái mà em yêu.”

Tôi cố hết sức để đùa vui.

“....”

Senpai chỉ im lặng.

“Và tối nay, trông chị rất ngẫu đó. Tất nhiên cái áo choàng tu sĩ lần trước cũng tuyệt, nhưng bộ đồ hôm nay quả thực hợp với chị. Em thật may mắn khi được nhìn thấy chúng.”

“ ... ”

Senpai chỉ im lặng.

“Senpai này, sau khi bỏ kính ra, trông chị khác quá. Chị xinh trai lắm, và cũng già dặn hơn nữa.”

“ ”

...Vẫn như thế, Senpai chỉ im lặng.

—*thở dài*

Dù tôi nói gì đi nữa, Senpai vẫn không chịu đáp lời.

Tôi đã cố hết sức để làm chị vui lên, nhưng không có ích gì cả. Tôi chẳng còn biết nói gì nữa.

“...Senpai ơi, chị nói cái gì đi chứ. Hay chị không thích nói chuyện với em nữa rồi?”

“ ”

Senpai vẫn không trả lời.

Chị ấy chỉ khẽ dụi trán vào ngực tôi.

Khẽ khàng, như lời thì thầm.

“...Đồ ngốc này.”

....là lời chị ấy thốt ra.

”...Tohno-kun, em ngốc lắm.

Chị, chị không tốt như em nghĩ đâu, tại sao em lại đối xử với chị như thế?”

“Bởi vì em không muốn nhìn thấy chị khóc. Em muốn chị cười, em muốn chị vui tươi.”

“...Nhưng chị không có cái quyền đó. Chị không có quyền được nhận lòng tốt của em đâu.”

“ ”

—Quyền được nhận lòng tốt ư.

Tôi cũng làm gì có cái quyền đó.

Nhưng mà—người con gái đã cười và bảo tôi rằng tôi chẳng cần đến cái quyền đó, chính là chị ấy.

“Em không biết. Em không biết chị đã phạm lỗi lầm gì, và nói thẳng luôn, em chẳng quan tâm đâu.”

Như vậy đó.

Sau khi tôi giết Arcueid, khi tôi chỉ muốn chết đi cho xong, chính chị đã nói với tôi như vậy đó.

”...Ừm, à thì, em làm như vậy chỉ vì em muốn đối xử tốt với chị mà thôi.

Chị có nghĩ gì, em cũng chẳng bận tâm. Có lẽ chị sẽ cảm thấy khó xử, nhưng cứ coi là mình bị bắt cóc bởi một thằng kouhai (1) trái nết đi, và chấp nhận nhé.”

Chặt hơn.

Tôi ôm chị ấy thật chặt, và cơ thể chúng tôi dán vào nhau.

“A—Tohno-kun này.”

”Em không quan tâm tội lỗi của chị thế nào.

Em thích chị—em đã yêu chị rồi Senpai, và đó là lí do em đối tốt với chị.

Mọi thứ khác, em không thêm để ý. Em chỉ muốn chia sẻ hạnh phúc của em với chị mà thôi. —Em muốn ở cùng với chị mãi mãi, nên em không thể để chị chết được.”

“Nhưng—chị, chị—”

“...Thôi thì, nếu chị vẫn không chịu chấp nhận hạnh phúc, cũng không sao cả. Bởi vì em sẽ làm theo ý của riêng em, dù chị có ghét em đến đâu, em cũng sẽ ở bên chị và làm chị phải hạnh phúc thì thôi....!”

Nói đến đây, tôi nâng gương mặt chị ấy lên đối diện với mắt tôi.

“Nên—em xin chị, đừng nói lời vĩnh biệt nữa nhé.”

“Shiki—kun”

Chị ấy khẽ đáp...

Và, thật tự nhiên, hai đôi môi tìm đến nhau.

(1) Kouhai là từ để gọi một học sinh lớp dưới (trái nghĩa với senpai).

49. Ciel Route - Chương 49: Ảo Vọng (6)

“—Mm.”

...Môi chúng tôi tách nhau.

Ciel-senpai khẽ đẩy tôi ra.

“...”

...Hành lang không tiếng động.

Nhìn thấy ánh trăng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất khiến tôi bị giật ngược trở về hiện thực.

“Ha...ha.”

Tôi vừa cư xử...bốc đồng quá.

Nếu như chính tôi cũng sắp bị Roa thay thế rồi, thì nói lời yêu chị ấy còn có ý nghĩa gì nữa.

Nhưng tôi không thể kìm lòng mình được.

Nếu được chọn, tôi muốn chúng tôi vĩnh viễn ngồi bên nhau như thế.

“Tohno-kun à. Em có chắc không đó?”

“—Xin lỗi chị. Em đã nói mà không suy nghĩ rồi. Em còn không biết mình nên làm gì nữa—và em đã nói những lời vội vàng.”

“Ý của chị không phải như thế. Chị muốn hỏi là liệu em có thể hoàn thành lời hứa đó được không.”

Sự do dự trước đây trong lời nói của chị ấy, giờ đã hoàn toàn biến mất.

“...Tất nhiên rồi ạ. Dù cho tư tưởng của em chỉ còn lại một chút xíu thôi, thì em sẽ vẫn yêu chị, Senpai ạ.”

“Xin em đừng vội vàng nói thế. Nếu em muốn làm chị hạnh phúc, em phải giữ được bản thân còn là Tohno-kun trước.”

...Đúng là vậy, nhưng tôi không làm nổi đâu.

Tôi còn không dám tin rằng, đến sáng mai, tôi vẫn còn là chính mình.

“...Em xin lỗi. Chẳng còn cơ hội nào cho em nữa rồi. Senpai này, nếu như em không còn là chính mình nữa, xin chị hãy—”

“—Chị sẽ không để em chết đâu.”

Chị ấy tuyên bố.

Chị ấy ngắt lời tôi ngay tức thì.

“Chị quyết không để em chết. Chị sẽ không để Roa kiểm soát được em.”

“Senpai à, nhưng—”

“Chị sẽ bảo vệ em. Chị sẽ cứu em, dù cho thế nào đi nữa. Nên—đừng nói gở như vậy nhé.”

Senpai đứng dậy, gương mặt nghiêm khắc, và chị chạm vào vết thương của tôi.

”...Xem ra chúng đang tự lành lại rồi. Bây giờ là buổi tối, nên cơ thể em sẽ giống của vampire hơn.

Ừm, cũng may, em không chết vì mất máu. Xem ra chị phải cảm ơn Roa mới được.”

...Có lẽ Senpai đang cố pha trò, nhưng tôi chẳng biết đáp lại câu đùa đó thế nào nữa.

“Tohno-kun này, em tự đứng lên được chứ?”

“Vâng, nhưng—Senpai ơi, liệu còn có cách để cứu em sao....?”

”...Chị không thể nói trước, nhưng nếu chị quay về Vatican, có lẽ họ sẽ có cách giải quyết.

Ừm, không như trước đây, giờ họ đã có một thí nghiệm phẩm, là chị, để nghiên cứu. Có lẽ họ sẽ biết cách phong ấn linh hồn của Roa lại mà không làm tổn hại đến tư duy của vật chủ.”

—“Vậy sao? Nếu như có cách giải quyết đơn giản như vậy, thì tại sao—”

”...Tohno-kun này. Chắc chắn Nhà Thờ có năng lực để giúp em, nhưng cái giá em phải trả sẽ rất kinh khủng.

Đối với bọn họ, cả chị và em đều là dị giáo. Em sẽ được đối xử theo đúng cách mà họ vẫn thường làm.

...Mặc dù nếu em không để lộ chuyện về Thấu Tử Ma Nhân, em sẽ không bị coi như một vật thí nghiệm giống như chị, nhưng mà—”

—“Tức là, sẽ rất đau phải không ạ?”

”—Đúng thế. Và nếu họ không tìm ra cách chữa cho em, thì em sẽ bị coi là một vampire.

...Chị không muốn em phải trải qua những thứ còn ghê tởm hơn cả cái chết.

Thế nên, chị—”

”...Không sao đâu Senpai. Hiện giờ, chúng ta đã lâm vào đường cùng rồi. Nếu có một cơ hội, thì dù nó nhỏ bé đến đâu, chúng ta cũng không thể bỏ qua được.

...Và nếu sau này mọi chuyện có thể nào đi nữa, em cũng sẽ không than phiền đâu.”

—“Đừng lo. Chị sẽ không để ai hành hạ em đâu. Hãy tin chị.”

“...Vâng. Em tin chị mà, Senpai.”

...Đau đớn thì chẳng sao đâu, nhưng tôi vốn là đứa nhà quê, nên những thứ như hộ chiếu và vé máy bay lại làm tôi lo lắng hơn đó.

“Vậy chúng ta nên làm gì tiếp theo ạ? Lên đường đến Vatican ngay sao?”

”Không đâu. Chị sẽ chữa chạy cho em vào đêm nay. Vì Roa là một vampire, nên đến sáng mai, hắn sẽ suy yếu.

...Bình thường thì chỉ cần đưa em thẳng đến Vatican là xong, nhưng trường hợp của em cần được giữ bí mật. Cũng giống như chị, em giờ là một kẻ vốn không được phép tồn tại, nên chỉ có Chi Hội Mai Táng mới chứa chấp được chúng ta.

Để đưa em đến đó, chị cần xin phép họ. Và chị cũng cần thực hiện nghi lễ tẩy uế cho em nữa, mà chị không thể làm điều đó ở thị trấn này.

Ở nước Nhật, chỉ có nhà thờ thành phố Fuyuki là cho phép làm nghi lễ đó thôi, nên chúng ta phải đến đó trước.”

“Hừm. Vậy tức là sáng mai chúng ta sẽ đến chỗ nhà thờ đó ă?”

”À không, không đơn giản như vậy đâu. Nếu một người không có đức tin như em lại muốn đến Vatican, em sẽ phải làm rất nhiều thủ tục lằng nhằng.

Nên vào ngày mai, chị sẽ đến nhà thờ Fuyuki để xin phép cho em trước đã.

...Và, có thể chị sẽ mất vài ngày ở đó, nên cứ ở nhà của chị nhé. Chị sẽ đặt một vòng kim cô kháng vampire trong phòng chị, nên em sẽ đủ sức chống lại Roa trong khoảng một tuần.”

“...Phòng chị—ý chị là, em sẽ ngủ trong phòng của chị á!”

“...Ừ. Tohno-kun này, mạng sống của em đang bị đe dọa, nên đừng ngại gì cả. À, em có thể gọi điện cho em gái em, nhưng đừng để lộ chuyện gì.”

“...À thì, vốn dĩ em cũng chẳng dám nói chuyện này ra đâu—”

“Vậy chúng ta đi thôi nhé? Đầu tiên chúng ta phải tách rời Roa ra khỏi tư duy của em đã.”

Chị ấy nắm lấy tay tôi và cứ thế bước đi.

...Không hề còn dấu vết gì của sự do dự lúc trước nữa.

Nhưng, thực ra chị ấy đang cố ép bản thân vui lên thôi.

Senpai không muốn tôi bị ảnh hưởng, nên chị ép mình phải cười lên.

“...Cảm ơn chị, Senpai.”

Tôi nói rất khẽ để chị ấy không nghe được lời tôi.

“Được rồi. Nhà chị hơi chật, nhưng cứ coi đây như nhà của em nhé.”

“À...vâng. Xin lỗi đã làm phiền chị.”

Tôi bước vào trong nhà, biết thừa rằng vào phòng riêng của một cô gái lúc nửa đêm thế này thì quả là khó xử.

Phòng của Ciel-senpai chẳng khác lúc trước một tí nào.

“Senpai ơi, thế giờ chúng ta làm gì đây ă?”

”À, trước tiên chị phải tạm thời phong ấn Roa đã.

...Nghe thì có hơi phóng đại, nhưng nhà của chị đã được yểm bùa rồi, nên sức mạnh của Roa sẽ bị giảm đi khá nhiều đấy.”

“—Thế cơ ă? Vậy thì chỉ cần ở đây là em sẽ an toàn sao?”

“Ừ, nếu chỉ là ngăn chặn Roa tiếp tục xâm lấn tâm trí em, thì như vậy là đủ, nhưng mà...”

“Dạ...?”

Má chị ấy đỏ hồng lên. Ciel-senpai ngập ngừng, giống như muốn nói mà lại không dám.

“...Senpai? Có vấn đề gì thế ạ?”

“À không, chưa đến mức để chị phải gọi đó là vấn đề, nhưng mà nó cũng ảnh hưởng đến tính mạng em đấy.”

“...Ấy Senpai ơi. Nếu chuyện đó có nguy hiểm đến em, thì nó phải rất, rất quan trọng mới đúng chứ?”

“À thì em nói đúng, nhưng mà...cái này hơi khó nói trực tiếp. Tohno-kun này, em có cảm thấy chỗ nào trên người mình có vấn đề không?”

“Có vấn đề ấy ạ? Em chỉ thấy cơ thể mình giờ mạnh hơn bình thường rất nhiều thôi.”

“...Ý chị không phải vậy. Có lúc nào em cảm thấy, ‘mình bức bối quá!’, hoặc là, ‘phải cho nó ra thôi’ hay đại loại thế không?”

“Ồ—c, cái đó—”

...À thì, hồi sáng nay đúng là tôi chỉ muốn đập tan mọi thứ.

Và tôi cũng đã làm chuyện tồi tệ đó với Kohaku-san nữa.

“...Không, em ổn ạ. Từ khi bước vào đây, chưa có lúc nào em nghe thấy giọng của Roa trong đầu em cả. Xem ra chị nói đúng, chừng nào em còn ở trong căn phòng này, thì Roa sẽ không cựạ quạ được.”

“Nhưng vấn đề này lại nằm ở thân thể em cơ, không phải ở tinh thần đâu.”

“—?”

Ciel-senpai vẫn chần chừ giống như không dám nói thẳng ra.

...Tôi chả hiểu gì hết.

Thôi cứ ngồi xuống sàn đã.

“Chị không cần đứng đó đâu, cứ ngồi xuống đi ạ. Chắc chị cũng mỏi chân rồi nhĩ.”

“....”

Không thèm đáp lại tôi, chị ấy vẫn đang cắn răng suy nghĩ.

Và sau đó,

“Tohno-kun này, em đi tắm đi.”

“—Hó?”

“Bởi vì, em vừa nói đó, có rất nhiều chuyện đã xảy ra trong hôm nay, nên em cần tắm rửa và bình tĩnh lại chứ nhĩ.”

“À vâng—nhưng...”

“Không nhưng gì cả. Tohno-kun, lần trước em đã dùng phòng tắm của chị rồi, nên chẳng còn gì mà ngại nữa đâu.”

Ciel-senpai túm tay tôi và lôi xềnh xệch.

“N, này senpai, em đã nói là không cần mà....!”

Chị ấy không thèm nghe tôi.

Chị lôi tôi đến tận chỗ thay đồ và đẩy tôi vào đó.

Tất nhiên là giờ tôi chỉ có một mình.

Ciel-senpai đã quay lại phòng chị ấy rồi.

“...Thế quái nào lại thành ra thế này?”

Tôi đành cởi quần áo ra.

...Đúng như Ciel-senpai nói, người tôi hôi như cú.

Bùn đất bám đầy trên vai và cổ, và toàn thân thì bốc mùi mồ hôi.

“Ra thế....Từ hôm qua tới giờ mình đã tắm đâu. Và mình cũng cương cứng từ nãy tới giờ nữa...”

...?

Cương cứng, ơ—lạ nhỉ. Tôi vẫn đang cương cho tới tận lúc này sao....?

“Hả—hả?”

Tôi cũng không hề hứng tình, vậy làm thế quái nào—chỗ đó lại cương cứng thế?

“Trời ơi, quái dị quá—!”

Dù có làm gì đi nữa thì chỗ đó vẫn tràn đầy máu.

“—Thôi chết rồi—”

Từ đêm hôm qua.

Từ khi Roa thức tỉnh, từ khi tôi tấn công người phụ nữ lạ mặt, tôi—tôi đã bị như thế này rồi à?

“....”

Tôi chết lặng.

...Không xong rồi.

Tôi tưởng Roa sẽ không làm gì được tôi ở nơi này, nhưng cơ thể tôi vẫn không chịu dịu xuống.

“...Ê này. Cương cứng trong nhiều tiếng đồng hồ, ờ, có lẽ, cũng gớm quá đi?”

Không, không phải “có lẽ”, mà là “chắc chắn”.

Bình thường thì chỉ một tiếng đã đủ đau rồi, nên nếu tôi bị như vậy trong một ngày đêm, thì quá ư quái dị.

“—Xem ra mình phải làm vậy thôi?”

Tôi buột miệng nói lớn, và giật bắn người lên.

Tóm lại là tôi đã cương cứng cả ngày hôm nay.

Và vì như thế là không tốt, nên tôi định thủ dâm trong phòng tắm của Ciel-senpai sao?

“Mình—đếch tin nổi.”

Tôi không dám làm một điều, đáng xấu hổ như thế...!

Đây là phòng tắm, nên chị ấy cũng sẽ không biết đâu, nhưng mà, thế này vẫn thật thảm hại quá...

....Nhưng, đúng là cương cứng cả ngày trời thì rất hại sức khỏe.

Tôi nhớ là sau khi tôi tấn công Kohaku-san, nó đã dịu xuống, nên cũng không đến nỗi kéo dài cả ngày, nhưng dù sao thì—

“—Bố khỉ! Vừa nãy mình còn suýt bị giết bởi người mình yêu, thế mà bây giờ lại phải lo đến mấy chuyện cón con thế này!?”

...Lỗi nhải thì cũng chẳng ích gì.

Tôi đành cho nó ra vậy.

“....”

Tôi ra khỏi phòng tắm.

“A, em sạch sẽ rồi đó. Ở trong đó lâu như vậy, thế em thích tắm đến thế cơ à Tohno-kun?”

“—Không, không phải, vậy đâu, nhưng...”

Tôi không dám trả lời.

Tôi—vừa làm một việc quá ư xấu hổ luôn.

“Thế, giờ thì sao rồi? Em tự cho nó ra rồi hả, Tohno-kun?”

“Ồ—Senpai, chị định nói gì...”

Chị ấy thở dài.

“Chị biết mà. Nếu em bị, ờ...lâu như thế, mà vẫn không... ra được, thì chắc chắn là do ảnh hưởng của Roa rồi.”

“—”

Mặt Ciel-senpai bắt đầu đỏ như táo chín, và tôi chắc cũng thế.

....Chị ấy không dám nói thẳng chuyện đó ra.

“A.....vâng....”

Đúng như Ciel-senpai nói, vừa rồi dù cố đến mấy, tôi cũng không cho nó ra nổi.

Cuối cùng, tôi đành mặc kệ nó và ra khỏi phòng tắm.

”Đúng như chị nói đó Senpai, cơ thể em có vấn đề.

Em thề là em không có ý nghĩ đen tối gì cả. Vâng, em không có, nhưng, cơ thể em, tự nó, dựng đứng lên, và—”

Tôi không dám nói thẳng rằng, chỗ đó của tôi sẽ dựng lên đến khi nào nó chán thì thôi.

“Chính là vậy đấy. Tohno-kun à, có thể em vẫn chưa nhận ra, nhưng cơ thể em đang bị kích thích mãnh liệt. Bầu yếm của chị chỉ không chế được tinh thần thôi, nhưng thể xác em cũng cần được chữa trị nữa. Nếu chúng ta không làm gì, thì Roa sẽ cướp được quyền điều khiển thân xác em.”

“Em hiểu rồi....Nhưng mà chị phải nói rõ ra chứ! Em cảm thấy mình thật là ngu khi phải cởi quần áo ra mới ngộ ra vấn đề.”

“Làm sao chị nói thẳng ra được!”

—À.

Đúng rồi. Tất nhiên Ciel-senpai rất ngại ngùng, vì dù sao chị ấy cũng là con gái mà.

”Xin lỗi chị. Nhưng em biết làm gì đây? Em đã cố thử mọi cách, nhưng mà nó vẫn không chịu sụp xuống.

Cứ như là tư duy của em không điều khiển được cơ thể vậy. Cơ thể này như không thuộc về em nữa, và thậm chí em còn không hứng lên nổi—”

Giờ ạ, thú thật là, tôi không có cảm giác gì khi chạm vào cái đó cả!

....Nếu có thể nói thẳng tuột ra thì tiện biết bao, nhưng tôi lại không dám thô tục như thế khi nói chuyện với Senpai.

”....Chị biết rồi.

Tohno-kun à, chị đưa em đến đây là để chữa trị thân thể của em thôi.

Ừm, chị biết là em không thể tự làm được chuyện đó. Ừm....hồi xưa chị cũng từng bị như thế mà.”

Chị ấy ngập ngừng đáp.

Tôi hiểu rồi...Ciel-senpai cũng từng trải qua cảm giác khi bị linh hồn của Roa xâm lấn.

Cho nên chị cũng biết rõ tình trạng của tôi.

“Senpai ơi, vậy chị biết em phải làm sao rồi ạ...?”

”Tất nhiên chị biết.

...À, thì. Hiện giờ tư duy của em đã không còn kết nối trọn vẹn với thể xác nữa rồi.

Nên, phải có người khác, ừm....một người sẵn lòng giúp em, để làm em thấy thoải mái hơn.”

“—”

Ngay lập tức.

Ngay khi tôi nghe chị ấy nói xong, tôi chẳng biết đáp gì nữa.

“....Một người sẵn lòng giúp em...Senpai ơi?”

”Ý chị là vậy đó. Có thể em không thích làm với chị, nhưng hãy chịu đựng nhé Tohno-kun. Nó là một phương pháp để thư giãn linh hồn, nên đừng có ý nghĩ đen tối.

Em không phải xấu hổ đâu nhé.”

“Ồ...ơ.”

Nghe chị ấy nói thẳng thừng như vậy, tôi chỉ biết lắp bắp không ra hơi.

“Tohno-kun, em ngồi đây đợi chị nhé. Chị cũng cần chuẩn bị một chút.”

“Đợi ấy ạ? Senpai này, chị định đi đâu à?”

“Chỉ là đi tắm thôi mà. Chị không muốn làm chuyện đó khi hai cánh tay còn dính đầy màu vẽ thế này.”

Mặc dù chị ấy dặn tôi không được xấu hổ, ấy thế mà mặt chị cũng đỏ bừng lên đó thôi.

“Senpai ơi, cái này...ờ, có lẽ không cần đâu ạ.”

“Nào nghe lời chị, vào phòng ngủ đi! Chị sẽ xong nhanh thôi....!”

Senpai nhảy ra khỏi phòng và đóng cửa cái rầm.

“A—”

Chẳng còn kịp ngăn chị ấy nữa rồi.

Và đúng là tôi cũng cần phải làm cho cái thứ này dịu xuống.

Tôi biết mình đang lợi dụng chị ấy, nhưng tôi không thể từ chối lòng tốt của chị được.

Tôi cố tự thuyết phục mình như thế, và đi vào phòng của chị ấy.

“....À này Tohno-kun. Ừm, à thì, liệu em có không thích chị đeo kính hay gì gì đó không...?”

Giọng chị ấy vang lên từ sau cánh cửa.

“Hử? Kính á...Senpai ơi, sao tự dưng chị lại hỏi thế?”

“À, thì....có những chàng trai, hay để ý đến tiểu tiết như thế.”

Chị ấy có vẻ rất ngượng ngùng.

“...Kính, hử?...Senpai này, chị cần gì phải lo lắng những chuyện như thế.”

....Gương mặt đỏ rực của chị ấy đang thò qua khe cửa, trông quá dễ thương luôn.

Xem nào, vậy thì—

“Chị cứ đeo kính đi.”

“...Tohno-kun? Chị xin lỗi, nhưng chị không nghe rõ...”

“Em nói là, chị cứ đeo kính đi.”

Vài giây kể tiếp,

tôi chỉ nghe thấy sự im lặng từ đằng sau cánh cửa.

“Ừm...Chị rõ rồi. Vậy em cứ ngồi đợi trong phòng nhé.”

...Tôi nghe thấy tiếng vòi sen phun nước.

“...”

Ngồi phịch xuống giường, tôi nhìn xuống.

Chỗ đó vẫn còn dựng thẳng lên. Tôi có làm gì cũng vô ích.

Senpai nói rằng tôi cần được ai đó “giúp đỡ”.

Chị ấy không nói rõ phương pháp, nhưng quan sát cách chị ấy cư xử, tôi cũng đoán được là như thế nào rồi.

“—Hử?”

Ngay khi vừa nghĩ đến chuyện đó, tim tôi nhảy dựng lên.

“Khỉ thật, mình nghĩ gì thế không biết?”

Tôi cố bình tĩnh lại.

Ciel-senpai nói rằng đó là một biện pháp để tạm thời phong ấn Roa, nên chắc không liên quan đến tình dục đâu.

Roa đã không còn thức tỉnh nữa rồi, vậy thì tôi cũng phải tự chủ chứ.

“...Bình tĩnh, bình tĩnh.”

Tôi đọc đi đọc lại câu đó như đang tụng kinh.

Trong lúc tôi còn lẩm bẩm, Ciel-senpai đã bước vào phòng rồi.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 05)

“—”

Tôi há hốc miệng.

Ciel-senpai đang ăn vận hết sức bạo gan, chỉ có đúng một chiếc áo sơ mi và quần lót.

“Se, Senpai! V, vì vì, vì sao chị lại mặc như thế...!?”

Ciel-senpai mỉm cười ngượng ngùng, đáp lại tiếng lắp bắp của tôi.

“Ừm, em thấy lạ lắm sao? Chị ăn mặc như thế này cũng để giúp em thôi.”

“Gi—giúp? Giúp gì cơ chứ!?”

“...Chị đã cố hết sức để làm em hứng tình lên đó...”

Ciel-senpai nói lí nhí.

“—”

Tôi không nói được gì nữa.

Bị tôi nhìn chăm chăm, Ciel-senpai không dám nhìn lại vào mắt tôi nữa.

“...Chị xin lỗi. Xem ra ăn mặc kiểu này chẳng làm chị gợi cảm chút xíu nào hết.”

“Chị—chị nói gì cơ chứ!? Dĩ nhiên là trông chị rất hấp dẫn rồi!”

Tôi trả lời ngay lập tức mà không kịp nghĩ.

“...Senpai ơi...chị, có thấy ngại ngùng lắm không ạ?”

“À... cũng có chút bối rối, nhưng nếu chúng ta không làm gì, thì cơ thể em sẽ sớm kiệt quệ thôi.”

Chị ấy nhìn lại tôi, hai bên má đỏ hồng.

...Phải rồi. Senpai cũng ngưỡng không kém gì tôi.

Nhưng nếu vậy, thì tôi càng không được làm chị ấy khó xử thêm nữa.

Chỉ một giờ trước, chị ấy cũng ở trong vòng tay tôi.

Nhưng cảm giác lúc đó giống như là khổ sở hơn là yêu đương.

Lần này thì khác rồi.

Lúc này chỉ còn tình yêu thôi.

...Cuối cùng, chúng tôi đã có thể hiểu được tình cảm của nhau.

50. Ciel Route - Chương 50: Lựa Chọn Cuối Cùng

...Sau cùng, hai người chúng tôi nằm trên giường, nhìn lên trần nhà mà không nói gì thêm.

Nếu tôi mở lời, chắc chắn tôi sẽ giữ chị ấy lại mất.

Nên tôi đành không nói gì cả, chỉ bình thản cảm nhận hơi ấm của chị mà thôi.

Khi mặt trời lên, chị ấy đứng dậy.

“Chị đến chỗ nhà thờ Fuyuki nhé. Xong việc là chị về đây ngay, nên em không cần phải ra khỏi nhà đâu.”

Chị ấy đã chuẩn bị đồ ăn đủ cho hai tuần lễ rồi.

Ngoại trừ việc hầu hết chỗ đó là nguyên liệu nấu cà ri.

“Đừng tranh thủ lúc chị đi vắng để giờ trò với con bé nào đó nhé. Chị có máu ghen đấy.”

Chị ấy nói nửa đùa nửa dọa, và rồi đi mất.

Giờ là gần 5 giờ sáng.

Hôm nay đã là ngày thứ Hai cuối cùng của tháng Mười rồi.

Không có Ciel ở đây, căn phòng bỗng dưng trống trải.

Đã quá 7 giờ sáng.

Toàn thân tôi vẫn còn nhức mỏi sau một đêm chinh chiến.

Thứ Hai.

Thông thường, lẽ ra giờ này tôi phải đi học, nhưng Ciel đã dặn tôi chớ có ra ngoài rồi.

Vậy thì trước khi Ciel trở về, tôi không nên đi đâu cả.

....Còn phải xin phép Akiha rằng tôi sẽ vắng nhà trong vài ngày.

....Và chuyện của Kohaku-san. Không ai có thể tha thứ cho lỗi lầm của tôi, nhưng tôi vẫn cần phải xin lỗi chị ấy.

Thật khó chịu khi nghĩ mãi vẫn không tìm ra cách giải quyết hai chuyện đó. Thôi thì tạm quên đi vậy, việc đối kháng với Roa vẫn quan trọng hơn.

“”

Tôi trùm chăn lên kín đầu.

Cố quên đi cảm giác đau thắt ngực, tôi ngủ tiếp.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 05 - Stillness)

—Người đã thay đổi mục tiêu sống rồi sao?

Không, mục tiêu của ta vẫn luôn là vậy.

Ta truy cầu sự bất tử.

Ta tìm kiếm nó, mà chẳng biết vì sao nữa.

Quyết tâm của ta, vốn luôn thuần khiết.

Thay đổi rồi.

Bản thân ta đã thay đổi rồi.

Mục tiêu của ta. Mục tiêu truy cầu sự bất tử, giờ lại thành truy cầu cái chết.

Nhục nhả quá.

Ta biết rõ lí do, nhưng lại chẳng làm gì nổi.

Cô ta.

Chính vì cô ta.

Chính vì cô ta—ta đã không còn thuần khiết nữa.

Nhưng, ta biết làm gì đây?

Loài người vốn không có đủ năng lực để sống tới một ngàn năm.

Thân xác con người vốn không thể kháng cự lại sức mạnh của thời gian, dù là thể chất hay tinh thần cũng thế.

Dù cho người có được thân thể bất tử của một vampire, người cũng không ngăn được sự lão hóa của tư duy.

Ta tư duy, nghĩa là ta tồn tại. Khi tinh thần đã khô kiệt thì chẳng khác gì đã chết.

Ta phải sống mà vẫn giữ được sự thuần khiết của linh hồn này.

Nếu không làm được điều đó—ta sẽ không thể theo kịp cô ta.

Như dự tính, ta sẽ sử dụng phương pháp luân hồi.

Tái sinh trong hình hài một đứa trẻ, trở lại là chính ta, để rồi chết đi thêm một lần nữa.

Nhờ vòng lặp bất tận đó, ta có thể tồn tại mà vẫn bảo lưu được sự thuần khiết của linh hồn.

Chỉ hận là, dù một linh hồn sau khi đầu thai luôn là trinh nguyên đi nữa, nhưng nó lại không phải là linh hồn của ta thuở ban đầu.

Ta, giống như những kẻ khốn khổ khác, chỉ ước được tồn tại mãi mãi như chính mình.

Đó là lần đầu tiên ta biết hận.

Bởi vì nếu không gặp cô ta, thì ta đã không sa đoạ như bây giờ.

“...Cô....ta...?”

Tôi tỉnh giấc.

“Cô—ta?”

—Nhói.

“Au—au”

—Nhói.

“...Cô...ta, là người mà mình biết...?”

——Nhói!

“A—!”

—Sao, lại, đau đầu, thế?

Không, hề, bình thường....!

“A...a....!”

Tôi giữ chặt đầu mình bằng cả hai tay.

Đau quá. Chưa bao giờ đau thế này.

Đầu tôi. Đầu tôi như bị búa bổ.

“A—a...!”

Dừng, dừng lại.

Nếu, nếu cứ thế này, đến vỡ đầu ra mắt.

Đầu tôi, sẽ, nổ tung mắt—

“—!”

Tôi quần quai.

Đau quá. Cứ, mãi, thế này, sao?

“A—”

Đau đến mức tôi tự đập đầu vào bàn.

Xoảng.

Mặt bàn làm bằng kính vỡ tan tành.

Máu chảy từ trên trán tôi.

Nhưng, chẳng thấy đau gì cả.

Chỉ có cơn đau đầu không lí do này, thì càng lúc càng nặng thêm—

“—”

Không thể chịu nổi.

Tôi còn không ngất đi được.

Còn bao nhiêu giây? Bao nhiêu phút? Bao nhiêu giờ nữa, thì cơn đau, mới chấm dứt?

“—Cứu, tôi với.”

Đau quá.

Cố gắng trong tuyệt vọng, tôi thử lấy dao đâm vào bàn tay mình xem sao.

Không xong rồi. Tay tôi, chẳng cảm thấy, gì cả.

“__”

Ciel...Ciel-senpai vẫn chưa quay lại. Tôi nhìn lên đồng hồ, nhưng còn chưa tới giữa trưa.

Còn chưa nổi một tiếng đồng hồ từ lúc tôi tỉnh giấc.

Vẫn còn, khoảng 20 tiếng đồng hồ nữa cho đến sáng mai. Chỉ nghĩ đến đây thôi đã khiến tôi như hóa rồ.

“__”

Nhói, nhói, nhói.

Tôi còn không biết mình bị đau đầu trong bao lâu nữa, tôi đã mất hết giác quan rồi.

Có lẽ tôi sẽ chết trước khi Ciel kịp trở lại.

“—A.”

Nếu tôi cứ ở trong phòng này, cơn đau đầu sẽ còn tiếp diễn.

Ra ngoài.

Tôi phải ra ngoài trước khi phát điên.

“Không—được.”

Ciel đã dặn tôi phải ở trong nhà.

Nhưng—nếu tôi cứ ngồi đây, tôi cũng chết mất.

“Tao nói là—không được cơ mà.”

Chân tôi vẫn bước về phía cửa.

Không biết tại sao.

Tôi chỉ muốn ngắm mặt trăng vàng.

—Những đường chết chạy dọc khắp nơi.

Mắt tôi nhòa đi.

Đêm nay cả thị trấn như bị trùm sương trắng, giống như nó là một thành phố đã chết từ hàng ngàn năm về trước.

Không có bóng ai khác cả.

Trên đầu tôi, mặt trăng vàng chiếu sáng rực rỡ.

Có phải trăng đã ban ơn huệ cho tôi?

Mà sao cơn đau đầu đã vụt tắt.

Dưới ánh trăng.

Giống như đang bị giật dây, tôi chỉ biết đi tiếp.

Màn đêm phủ kín công viên.

Giữa cảnh sắc mờ mịt, chỉ có một bóng hình là rõ ràng như dưới ban ngày.

“—”

Không phải tôi, mà là ta muốn gặp cô ấy.

Mặt trăng sáng chói.

Dưới ánh sáng vàng rực như ánh mặt trời.

Là Arcueid trong bộ đồ trắng quen thuộc.

“Lâu rồi mới gặp anh. Shiki này, anh thấy trăng đêm nay đẹp tuyệt vời chứ?”

“—Arcueid à. Cô còn chưa về nhà sao?”

“Tôi còn chưa hoàn thành mục tiêu của mình. Làm sao tôi quay về được cơ chứ?”

—Rất hồ hững

Arcueid nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ rực.

“Hự—”

Hơi thở của tôi kẹt lại ở cổ họng.

Sức ép phi tự nhiên, không hề giống cảm giác khi đối diện với Senpai.

Đây là—đây là sức ép khi bị Arcueid nhận diện là “kẻ địch” của cô ấy.

“—”

Tôi không hít hơi nổi nữa.

Cổ họng không chịu phập phồng.

Nếu tôi nhúc nhích dù chỉ một phân—cô ta sẽ xé xác tôi ngay.

“Shiki ngu ngốc. Nếu anh không về phe con ả đó thì chuyện này đã không xảy ra.”

Arcueid thoáng tỏ vẻ thương xót. Và rồi, đôi mắt của cô ấy nhấp nháy như đứa trẻ mới lấy được đồ chơi.

“Thế nào hả Shiki? Cảm giác bị Roa xâm nhập như thế nào?”

Công chúa trắng của loài vampire đang nói với giọng thù địch không thể hơn được nữa.

Tôi cảm nhận được sát khí rợn tóc gáy.

—Trước mặt tôi là Arcueid, và cô ta muốn giết tôi.

Chúng tôi chỉ—cách nhau bảy mét.

Mẹ kiếp. Gặp đối thủ cỡ này, dù đứng xa cả trăm mét vẫn còn thấy nổi da gà, đằng này cô ta chỉ cách tôi chưa đầy chục mét.

“—Cô đang lăm nhăm gì thế?” Cố giả ngu, tôi khẽ chạm vào túi áo, nơi có con dao trong đó.

“Anh tưởng là anh có thể lừa được tôi hả. Vốn dĩ, Roa trở thành Tử Đồ là vì uống máu của tôi. Tôi thừa biết hắn đang trốn ở chỗ nào.”

—Ra là thế.

Ciel cũng từng kể chuyện này.

Rằng Roa trở thành vampire vì hắn để cho Arcueid uống máu của mình.

“Tôi chẳng rõ tại sao anh lại thành thế này. Hắn từng 17 lần đầu thai, nhưng chưa bao giờ lại giống như lần này cả.”

Cô ấy vẫn không nhúc nhích.

Cô ấy vốn dĩ không cần tiến thêm.

Bởi vì, bảy mét là quá đủ rồi.

....Mắt, đỏ.

Đôi mắt đỏ kích thích cơn đau đầu của tôi.

Nhói, nhói.

Từ trong đầu tôi.

Gã vampire mang tên Roa đang gầm rú.

“Rõ ràng là có khí tức của Roa ở trên người anh. Xem ra Roa đã nhập vào anh rồi. Chỉ là tôi vẫn chưa hiểu rõ lí do.”

“___”

...Đau quá.

Mỗi khi Arcueid gọi tên hắn, kí ức của hắn ta lại tuôn trào như sóng biển trong óc tôi.

Nhói.

Nhói.

Nhói—

—Đây...là đâu?

Một lâu đài cổ xưa, được bao quanh bởi các ngọn núi.

Hình bóng đơn độc của một cô gái.

Chỉ duy nhất hình dáng đó là được khảm vào sâu trong linh hồn của ta, nhưng giờ nó cũng chỉ là một kí ức xa vời.

Ta...không hiểu nổi.

Dù cô ta là một Chân Tổ, nhưng cô ta không hề biết lí do mình tồn tại, cô ta chỉ bị coi như một công cụ để trừ khử những Chân Tổ lầm đường lạc lối.

Cô ta không hề có một vết thương nào cả.

Màu đỏ nhuộm kín váy áo là đến từ máu của đối phương.

Không biết nói, nên cô ấy chỉ biết nhìn lên mặt trăng giống như một con ngốc.

Mặt trăng vàng rực treo lơ lửng giữa trời.

Trên thảm cỏ úa tàn đó, chỉ có thân hình ấy là nổi bật.

Thân hình ấy thật đẹp làm sao.

Lần đầu tiên trong đời.

Có lẽ, không, mà là chắc chắn, đây là lần duy nhất trong đời.

—Michael Roa Valdamjong yêu cô gái đó.

“___”

Lần đầu tiên.

Trái tim Roa rung động.

Cảm xúc duy nhất còn lại sau mười tám kiếp luân hồi.

Roa của tám trăm năm về trước đã chết từ lâu rồi, nhưng kí ức vĩnh hằng này thì chưa hề thay đổi.

“...Mình hiểu rồi.”

Tôi đã biết—vì sao hắn ta hận Arcueid như thế.

Người con gái đã cướp đi trái tim thuần khiết của hắn.

Chỉ một khoảnh khắc thôi. Hắn chỉ nhìn thấy cô ấy trong một khắc thôi, nhưng hắn đã rung động rồi.

Hắn hận cô nàng Chân Tổ đó vì trái tim hắn không còn vẹn nguyên nữa.

Hắn căm ghét tất cả những thứ gì thuộc về cô ta.

“....Quả là sai lầm.”

Hắn đã nhầm rồi.

Roa hận Arcueid đến mức hắn tái sinh vô số lần, và cũng đợi Arcueid đến giết hắn trong suốt ngàn năm đó.

Hắn sẵn sàng làm tất cả.

Hắn đã bắt Arcueid, lừa dối cô ấy khi cô còn chưa biết mình là một vampire, và để cho cô uống máu của hắn.

Trở thành một Tử Đồ nhờ sức mạnh của Arcueid, hắn giết sạch các Chân Tổ còn sót, và đợi chỉ mình cô.

Sao hắn không hiểu ra?

Rằng nỗi căm hận đã thúc ép hắn tái sinh để gặp lại Arcueid.

Đó không phải là hận.

Roa ngây thơ đến nỗi hắn không hiểu được cảm xúc của chính mình.

Nghĩ về một người nhiều đến mức như phát điên. Cảm giác đó cũng gần như là hận.

Nhưng, chỉ một từ thôi.

Nếu như có ai đó nói với Roa rằng đó là yêu, thì có lẽ hắn đã không mắc sai lầm đó—

“....”

—Trong chớp mắt. Không, phải nói là trong một ngàn năm.

Tôi đã thấy giấc mơ của hắn, của người đã đầu thai để được sống trong “hiện tại.”

”Anh tự tin gớm nhỉ. Anh dám đứng yên trước mặt tôi cơ đấy.

Hay là, anh đã đầu hàng rồi hả Shiki?”

”Đầu hàng? Đầu hàng cái gì cơ chứ? Tôi sẽ không thua Roa đâu.

Ngày mai, chắc chắn là—”

Ciel sẽ trở lại.

Nên trước lúc đó.

Tôi không thể chết dưới tay Arcueid được.

“—Ồ? Tôi không ngờ anh vẫn còn chỗi quanh được cơ đấy. Tôi cứ tưởng Roa đã chiếm hữu được hơn một nửa linh hồn của anh rồi cơ.—Chà chà, ra là vậy.”

Cô ấy cười thích thú.

....Tôi chẳng biết có gì hay ho trong vụ này, nhưng xem ra cô ta vẫn còn có cảm xúc của con người.

Vậy thì tôi vẫn còn cơ hội.

Có thể tôi sẽ có cách chạy trốn—

”...Tôi không quan tâm cô đang nghĩ gì đâu, bởi vì tự tôi sẽ giải quyết được Roa.

Tôi sẽ không chịu thua hần. Nếu cô muốn giết Roa, tôi sẽ đích thân làm chuyện đó thay cho cô.

Nên, cô chỉ cần—”

”Nếu anh định bảo tôi quay về, thì vô ích thôi. Chắc anh định nhờ bọn Nhà Thờ giúp đỡ chứ gì? Tôi không cho phép chúng phong ấn Roa đâu.

Shiki này, tôi muốn Roa phải chết thực sự, như vậy tôi mới lấy lại được sức mạnh vốn có của mình.

Anh đã hiểu chưa? Phải do chính tay tôi kết liễu hần mới được.”

“—Vậy thì, cần gì nói nhiều nữa—”

Cô sắp giết tôi rồi hả Arcueid?

”Nhưng Shiki à, hiện giờ Roa rất suy nhược.

Có lẽ hần không thể hoàn toàn chiếm lĩnh tư tưởng của anh bởi vì hần không trực tiếp đầu thai vào anh. Hần chỉ có liên kết tâm linh với anh thôi, còn bằng cách nào thì tôi chưa rõ. Hần giờ không khá hơn một nhân cách phụ của anh đâu.”

“....Ồ?”

Chẳng lẽ ý niệm của Roa thực sự không gây hại được cho tôi sao?

“Này Arcueid, cô định nói là—”

“Đúng rồi đó. Tôi không định giết anh để lấy lại sức mạnh của Roa đâu. Chỉ cần sức mạnh đó làm việc dưới trướng của tôi là đủ.”

“—?”

Cô ta bảo rằng không định giết tôi.

Vậy thì cô ta còn gặp tôi làm gì?

Tại sao—cô ta lại nhìn tôi đầy vẻ thù địch như thế?

“....Tôi không hiểu gì cả. Cuối cùng thì cô muốn gì, hả Arcueid?”

“Tôi muốn anh trở thành thuộc hạ của tôi.”

“Ồ—”

—Xem ra Arcueid nghiêm túc thật.

“....Gì cơ? Cô không đùa đó chứ?”

“Không đâu. Tôi thích anh đó. Cho nên tôi không định giết anh, mà muốn anh về với tôi.”

—Rắc.

Sau khi Arcueid nói xong, đầu tôi đau như nứt toác ra.

Roa. Hắn ta đang gào rú phản đối lại Arcueid.

...Tôi không biết là hắn đang vui sướng hay cực kì ghen tuông nữa.

”Nếu anh chấp nhận trở thành người hầu của tôi, tôi sẽ ngăn không cho Roa hấp thụ anh.

Anh chẳng còn đường lựa chọn nào khác đâu, khi mà anh đã bị Roa xâm thực đến mức này rồi.”

“...Cô nói dễ nghe nhỉ, nhưng mà cô định làm gì để khống chế được Roa?”

”Làm sao mà người ngoài như tôi có thể khống chế Roa được.

Nếu theo cách bình thường, anh chỉ có thể chết chung với hắn thôi.

Phương pháp của tôi chỉ đơn giản là cường hóa cho anh. Chừng nào ý chí của anh còn mạnh hơn của Roa, thì hắn sẽ không thể làm gì anh được, đúng chứ?”

Đầu tôi lại ong lên.

Roa lại gào thét.

Đừng để cô ta lừa người. Cô ta chỉ muốn người biến thành con rối của cô ta thôi.

—*thở dài*

Tôi thở ra một hơi.

...Tôi không tin lời của Roa.

Nhưng, có một điều mà tôi cũng nhận ra. Đó là Arcueid hiện giờ hơi khác với Arcueid mà tôi vẫn biết.

Cho dù phương pháp của cô ta chắc chắn sẽ giúp tôi kiềm chế được Roa.

Nhưng—một trái tim có khả năng chế ngự mọi ý niệm, thì có khác gì một trái tim không biết đến bất cứ cảm xúc nào?

Tôi bỏ kính ra.

Tôi rút dao ra khỏi túi áo.

Tôi bật lưỡi dao ra và giơ tay lên cao hơn.

“—Shiki.”

“Tôi từ chối đề nghị của cô. Xin lỗi nhé, nhưng tôi không phải đồ vật của cô.”

Bởi vì Ciel sắp trở lại rồi.

“Thôi được rồi. Vậy thì tôi đành dùng vũ lực vậy.”

Tiếng bước chân đạp mạnh lên nền gạch.

“Anh đã giết tôi một lần, vậy thì tại sao tôi không đáp lễ nhỉ.”

Bóng áo trắng lao vút về phía trước như cơn lốc.

—Chỉ trong chớp mắt như vậy,

trận chiến đã bắt đầu.

Keng!

Móng vuốt cô ta bị chặn bởi con dao của tôi.

Dưới ánh trăng vàng, cho dù cô ta là kẻ địch, nhưng tôi vẫn không thể chối cãi rằng cô ấy thật đẹp.

Keng!

Thêm một lần đối chiêu.

Tôi còn không nhìn rõ chuyển động của cô ấy nữa.

Keng!

Lại một lần va chạm.

Nãy giờ Arcueid còn chưa hề nghiêm túc.

Nhưng cô ta vẫn thừa sức bẻ gãy tứ chi của tôi.

Keng.

Chúng tôi lại lao vào nhau.

Cơ thể tôi cử động mà không cần bộ não chỉ đạo.

Tay, chân, thân mình, chúng không muốn chết, nên chúng tự động tránh né móng vuốt của Arcueid.

“Chậc—”

Tôi nhếch môi cười mỉa.

Dù tôi không muốn thừa nhận, nhưng có vẻ cơ thể tôi đã mạnh hơn người thường rất nhiều rồi.

Có lẽ Tohno Shiki đã trở thành giống như SHIKI, đủ sức nhảy từ lầu 3 xuống đất mà không làm sao.

Keng.

Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ngay từ lúc đầu—tôi biết mình đã không có cửa thắng Arcueid rồi.

Bởi vì, tôi chẳng nhìn thấy “đường chết” nào của cô ấy cả.

Tôi không có cách làm cô ấy bị thương.

Arcueid đã nói rồi.

Rằng trong ban đêm, cô ấy là bất tử.

Keng.

Cô ấy đánh trúng con dao của tôi.

Chỉ bằng một cú tát như vậy, tôi đã bị ném văng lên không trung.

“Hự—!”

Tôi kịp tiếp đất và gơ dao lên phòng vệ.

Dù có nhìn kĩ đến đâu, tôi vẫn không thấy “đường chết” nào hết.

“Mẹ kiếp. Sao mình ngu thế nhỉ....!”

—Đúng thế.

Trong đêm đen thăm thẳm, không có ơn huệ của ánh mặt trời,

thì đối đầu với công chúa mặt trăng quả là điều ngu xuẩn.

“Ha—ha, ha.”

Họng tôi khô cháy.

Tim đập như muốn nổ tung.

Nãy giờ, dưới áp lực của đôi mắt đỏ thẫm của cô ấy, tôi không thở bình thường nổi.

“Anh đã nhận ra vấn đề chưa?”

Cô ta còn không hề thở mạnh.

Mặc dù tôi đang há hốc mồm để lấy hơi, và tim đập thành thịch, cô ta chỉ như đang thư giãn.

“Giờ ạ, anh cứng đầu ghê nhỉ. Nếu anh có thừa năng lượng như thế, anh nên tự tay giết quách Roa mới phải.”

“Cô, cô, vừa, nói, gì, cơ?”

Tôi thở không ra hơi nữa rồi.

“Giết, Roa? Tức là... tôi tự sát, đúng không?”

...À, dám giết chính mình có lẽ cũng là một dạng dũng cảm, nhưng mà...

”Anh chưa hiểu à Shiki. Đôi mắt của anh không giết thể xác của đối phương, mà là chính sự tồn tại của hắn.

Những ‘điểm chết’ đó không phải là chỗ yếu hại của thân thể.

Đắm vào điểm chết không đồng nghĩa với việc anh hủy diệt mạng sống của đối phương. Bởi vì năng lực cỡ đó thôi thì rất nhiều kẻ cũng có.

Shiki này, đôi mắt của riêng anh, nó có tác dụng xóa sổ sự tồn tại của sự vật. Sự sống bị tan biến chỉ là hiệu ứng phụ của quá trình đó thôi.

Năng lực của anh cho phép giết chết linh hồn mà không làm tổn thương thân xác. Thông thường, một thể xác không có hồn thì cũng chết chắc thôi, nên hành động đó tương đương với tự sát.

Nhưng với anh thì khác hẳn, đúng chứ? Bởi vì trong người anh giờ có tới hai linh hồn.

À—linh hồn yếu nhược hơn thì chắc chắn sẽ bị tan biến thôi. Hiện giờ anh và Roa đang hòa nhau. Xem ra có khả năng cao là cả anh lẫn hắn sẽ đánh nhau đến chết cả đôi đấy.”

“Ê—này này. Cô nói cái giọng gì thế...”

“Đủ rồi, tôi không muốn đợi anh nữa đâu.”

“Oái—!”

Tôi bị ngã chổng vó.

Tay Arcueid ấn xuống hai vai tôi.

Tôi đang nằm dưới đất.

Trong chớp mắt, trong lúc tôi còn chưa hiểu cái quái gì hết, Arcueid đã đè tôi xuống rồi.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 17 - In the Moonlight)

“__”

Arcueid chỉ trừng trừng nhìn tôi mà không nói.

Cô ấy giữ chặt tôi.

Nhưng cô ấy lại không làm gì hơn, giống như vẫn còn do dự.

“__”

Tôi cũng không nói gì.

Hay là tôi đang phản chiếu lại sự im lặng của cô ấy?

“__”

Đã gần lắm rồi.

Giờ chúng tôi áp sát nhau thế này—có lẽ tôi sẽ nhìn ra được.

—Tôi nhìn chăm chú lên thân mình Arcueid.

Não của tôi gào lên phản kháng.

Hoàn toàn khác với cơn đau đầu lúc trước—bây giờ thì nó thực sự đang vỡ vụn ra rồi.

“__”

Vẫn không được.

Tôi không thể đọc ra “đường chết” của một sinh vật tối thượng như Arcueid.

Có lẽ ban ngày thì khác, nhưng giờ là buổi đêm, nên cô ấy giống như một dạng sống hoàn hảo, một thứ vốn không hề được lập trình để chết.

“...Cô định làm gì đây Arcueid? Cô nói rằng cô sẽ không giết tôi, nhưng nên nhớ chừng nào tôi còn sống, thì Roa bên trong tôi cũng vậy.”

“Tôi chẳng thêm quan tâm đến một tên Roa suy nhược... Phải, đó là lí do tôi tha cho anh đấy Shiki.”

—Ồ thế hả, vậy cô không cần làm gì thêm đâu, thả tôi ra đi. Khởi cần lo cho tôi, cứ về nhà đi, về với mẹ cô ấy.”

“Này, chẳng lẽ tôi không được quyền lấy lại sức mạnh vốn thuộc về mình hay sao? Và hơn hết thảy, tôi rất thích anh đó.”

Vai tôi càng lúc càng bị đè nặng xuống.

“Với tôi, chuyện tiêu diệt Roa không quan trọng bằng việc mang anh đi theo tôi.”

Nên, tôi sẽ không giết anh đâu,

đôi mắt đỏ nói với tôi như vậy đấy.

“Tôi không thể ngờ được, nhưng đúng là tôi đã thích anh mất rồi. Vì thế tôi sẽ cứu anh. Tôi sẽ không hút máu anh, và tôi sẽ không ép anh làm điều gì anh không thích.”

Nên xin anh hãy chấp nhận thỉnh cầu của tôi, đôi mắt đỏ nài nỉ.

—Không còn nghi ngờ gì nữa, đó đúng là cảm xúc chân thật của cô ấy.

1. Đồng ý với Arcueid.

2. Không đồng ý với Arcueid.

51. Ciel Route - Chương 51: True End - Thanh Thiên (1)

Ở cuối chương 50, người chơi phải đối diện với lựa chọn quan trọng nhất trong Ciel route.

Lựa chọn thứ nhất (đồng ý với Arcueid) sẽ dẫn đến Good End. Lựa chọn còn lại sẽ dẫn tới True End.

Cả hai kết cục sẽ đều được trình bày, trong đó True End sẽ được dịch trước.

2. Không đồng ý với Arcueid.

Nhưng, tôi sẽ không nghe lời đâu.

Cơ thể cô ấy không còn vẻ hoàn mỹ vô khuyết như trước, có vẻ như cô ấy đang lơ lửng cảnh giác rồi.
“....Shiki này. Anh ghét tôi lắm sao?”

Đôi mắt đỏ nhìn thẳng vào đôi mắt xanh.
Tôi ngược lên, đối diện với cô ấy.
Thật chăm chú—thật quyết tâm đến mức bộ não tôi đang cháy rùng rục.
“....Tôi chưa bao giờ ghét cô đâu Arcueid ạ.”
“Thật sao?”

Cô ấy kêu lên thích chí.
....Trán tôi nóng ran.
Đầu đau kinh khủng, nhưng tôi vẫn—
Nhìn được đúng một “đường chết”.
“Nhưng, tôi phải từ chối cô thôi. Người tôi yêu là Ciel, chứ không phải cô đâu Arcueid...!”
“—!”

Đôi mắt cô ấy cháy lên căm hờn.
Nhưng cùng lúc đó,
tôi đã kịp cắt đứt “đường chết” trên cổ cô ta.
“A—”

Arcueid đổ gục xuống, máu tươi phun tứ tung từ cổ.
Tôi lách người ra ngoài và bỏ chạy.
“Hộc—hộc.”
Hết hơi rồi.
Tôi không bị thương, nhưng không còn sức mà chạy nữa.
Arcueid thừa sức đứng dậy sau khi bị thương và sẽ lại tấn công tôi ngay—
“Ar....cueid?”

Cô ấy không hề nhúc nhích.
Máu chảy tràn trên mặt đất, áo trắng của cô ấy giờ đỏ rực rồi.
—Thôi chết. Tôi giết cô ấy rồi sao?

“Này—Arcueid, cô—”
Xua đi ý nghĩ muốn chạy trốn, tôi lao ngược trở lại chỗ cô ấy nằm, nhưng tôi liền giật bắn mình.
Một cánh tay.
Một cánh tay của cái thân hình vừa ngã gục đó....nó đang chống xuống đất, như chân con nhện.
Trong giây phút đó,
cả thế giới bị đông cứng lại.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 06)

“TA SẼ”

Hộc. *Hộc*. *Hộc*.

....Dù cho máu vẫn đang phun từ cổ của Arcueid, hơi thở của cô ấy càng lúc càng mạnh.

Cô ấy chống tay xuống.

“GIẾT NGƯỜI.”

Hộc. *Hộc*. *Hộc*. *Hộc*. *Hộc*. *Hộc*.

....Máu đỏ tiếp tục rỏ xuống đất.

Cô ta từ từ đứng dậy.

“TA SẼ”

Hơi thở hỗn hển, dồn dập biến thành tiếng cười.

....Áo trắng nhuộm đầy máu đỏ.

Cô ấy ngược mắt lên.

Đôi mắt bập bùng cháy giữa làn tóc vàng óng.

Tròng mắt đen như than.

Và chính giữa đó,

là con người đỏ như sắt nung.

“TA SẼ GIẾT NGƯỜI.”

Hộc. *Hộc*. *Hộc*.

Hộc. *Hộc*. *Hộc*. Haha. Hahahaha. Haha.

Hahaha. Hahaha.

Ahahahahahahahahahahahahahahahahahahaha—!!!

“Ar—cuied.”

Đôi mắt của cô ấy không thèm nhìn đếm xỉa đến thứ gì nữa.

Cô ấy cố gắng chống một tay xuống đất để đứng dậy, nhưng dù cố đến mấy, cô ấy cũng lại ngã gục xuống đất.

Chìm trong biển máu đỏ của chính mình, càng lúc, áo của Arcueid càng đỏ hơn.

Nữa, rồi lại nữa.

Cô ấy cố đứng dậy, rồi lại ngã xuống.

....Giống như đang tận hưởng niềm vui vậy.

“CỨ ĐỘI ĐI.”

“__”

Tôi không dám cử động nữa.

Giọng nói, cử động, ý niệm của cô ấy—tuôn vào đầu tôi như thác đổ.

Tâm trí của tôi bị cuốn trôi, dung hợp, rồi lại tách ra.

Cả thế giới như đang xoay tròn.

Chính giữa khung cảnh đó, là hình ảnh chói mắt của Arcueid.

Đúng thế đấy.

”Chưa bao giờ ta nhục nhã như ngày hôm nay.

Ta chưa bao giờ bị làm nhục như thế.

—Thế nên, chuyện này thật hài hước làm sao.

Hỡi Shiki, không biết sau khi ta trút hết nỗi căm hận này lên ngươi, thì ta sẽ sung sướng đến nhường nào nhỉ.

Phá nát. Phá nát. Phá nát.

Ta sẽ hành hạ ngươi từ đầu đến chân, chậm rãi, thật dịu dàng, thật tàn nhẫn đến khi ngươi còn không biết thế nào là đau nữa đâu.

Đúng thế đấy.

Ta sẽ rút chân tay ngươi, xé toang lồng ngực, moi hết nội tạng ra, rồi cắn đứt cổ ngươi trong khi ngươi phải cầu xin ta tha thứ. Ta sẽ nhai từng con mắt của ngươi và ném bộ óc ngươi xuống đất như miếng đậu phụ—!

Cứ đợi đi, ta sẽ đến giết ngươi ngay bây giờ đây...!”

Cười lên điên dại, Arcueid vật lộn trong biển máu của chính mình.

“—”

Tôi không cử động nổi.

Không xong rồi.

Ngay cả Roa cũng không chống cự nổi ý thức của Arcueid.

Nếu còn đứng đây, tôi sẽ chết là cái chắc.

Phải chạy ngay.

Không cần biết là trốn đi đâu, nếu không chuồn gấp, tôi sẽ bị phanh thây liền.

“—Oái.”

Nhưng chân tôi không chịu cất bước.

Có lẽ chúng biết.

Biết rằng dù tôi có chạy xa đến mấy, cũng không thoát khỏi cô ta đâu.

“Tohno-kun! Em đang làm cái gì đấy? Chạy theo chị ngay!”

—Tiếng gọi đó.

Tiếng gọi làm tôi tuột khỏi sợi xích của nỗi sợ.

“Senpai đây rồi...!?”

“Nhanh lên...! Trước khi cô ta kịp hồi phục!”

“A—”

Chị ấy túm tay tôi và chạy một mạch, mặc cho tôi vẫn còn ở người ra.

“Senpai ơi...tại sao—?”

“Còn hỏi linh tinh gì nữa. Chị mới có quyền được hỏi! Tohno-kun, đồ trai lơ này! Chị đã bảo em nằm yên trong phòng, thế mà em lại đi gặp Arcueid hả?”

“__”

Lúc này mà gọi tôi là đồ trai lơ thì có vẻ không hợp lắm.

“Senpai ơi, không phải vậy đâu. Ừm, em xin lỗi đã ra ngoài. Nhưng em không tự chủ được, nên em đã chạy đến công viên và Arcueid thì ở ngay đó—”

“—Chúa ơi, thích bào chữa thì để sau đi. Giờ thì chạy nhanh chân lên nào!”

Ciel tiếp tục chạy.

...Hướng này.

Là hướng dẫn đến trường của chúng tôi.

Sau khi đến cổng trường, Ciel dừng lại.

“—Senpai ơi, chị tính làm gì đây? Em biết chúng ta cần tránh xa Arcueid, nhưng tại sao chị lại chọn trường mình?”

“...Chỉ có nơi này là không có người thôi. Em mau chạy vào trong phòng học trước đi.”

“Oái—tại sao ạ?”

“...Arcueid sắp đến rồi. Mau trốn đi, Tohno-kun.”

“__”

Arcueid sắp đến—cô ấy sẵn sàng đuổi đến tận đây ư?

“...Em không nghĩ vậy đâu. Đúng là, lần đó cô ta thực sự quá đáng, nhưng...chị ơi, nghe em nói hết đã nào. Cô ấy thực sự là người tốt mà. Vừa rồi em hơi quá tay, nhưng nếu cô ấy bình phục và bình tĩnh lại, có lẽ—”

“—Vô ích thôi. Em phải nhớ rằng, trong người em đang có Roa, kẻ thù của cô ấy.

Thêm nữa, em làm cô ấy bị thương đến mức đó....Bây giờ, cô ấy chỉ còn là một con vampire khát máu thôi. Trừ khi cô ấy trút giận bằng cách giết em, còn không thì đừng hòng làm cô ta trở lại như cũ.”

“Oái—”

“...Chị đoán cô ta đã tự hồi phục được vết thương rồi.”

Ciel lẩm bẩm, rồi nắm lấy tay tôi.

“—Ở trong tòa nhà của trường, có lẽ chúng ta sẽ có phần thắng cao hơn. Dù sao đi nữa, trận chiến giữa chị và cô ta là không thể tránh khỏi.”

“Ciel....?”

”Khi Arcueid tỉnh táo, thì sản phẩm của cô ta - Roa - cũng sẽ thức tỉnh. Nếu chúng ta đánh ngất Arcueid, Roa cũng sẽ bị ảnh hưởng thôi.

Nên việc chiến đấu với Arcueid sẽ là một mũi tên trúng hai con chim.

Giờ thì đi thôi.”Ciel đẩy tôi về phía tòa nhà.

Trong đêm tối, cả hành lang chỉ còn được chiếu sáng nhờ ánh trăng.

“....”

Tôi nhớ lại chuyện xảy ra ở đây đêm qua.

Xem ra mấy ngày nay tôi chỉ toàn dính vào chuyện chém giết.

“Em đi lên tầng hai đi Tohno-kun. Để chị đấu với cô ta.”

“Không. Chuyện này là do lỗi của em. Chị lên tầng hai đi Senpai. Em sẽ giải quyết cho.”

“...Tohno-kun này. Chị bức rức rồi đó.”

Ciel lườm tôi.

Nhưng chị ấy trông như đang lo lắng hơn là giận dữ.

“Senpai ơi?”

”Tohno-kun à, em biết năng lực của chị rồi mà? Dù có thể nào đi nữa, chị cũng không chết được. Nhưng một vết thương nhỏ cũng có thể lấy mạng em.

Chị biết đôi mắt của em có thể giúp em đánh bại Arcueid, nhưng cô ta sẽ xé vụn em ra trước khi em kịp làm gì.

Tohno-kun ơi, em đã nói rằng em sẽ làm chị hạnh phúc, đúng không? Vậy thì chị cầu xin em, em đừng chết ở đây.”

“Nhưng—Senpai ơi, một mình chị, không thể—”

“Đừng có coi thường chị nhé. Chị đã giết khối tên vampire rồi đó. Nói về công việc trừ khử vampire, ngoài chị ra, còn ai trồng khoai đất này?”

Chị ấy chống nạnh vẻ kiêu căng.

...Nhưng.

Đầu ngón tay chị ấy vẫn đang run lên.

Chị ấy đang khiếp sợ ư?

Dù chị ấy đã đánh bại vô số vampire.

Nhưng Arcueid không phải là đối thủ bình thường.

“...Không. Senpai này, hãy để em—”

Tôi không muốn bỏ mặc Ciel lại để chạy trốn.

Trước khi tôi kịp nói ra, chị ấy đã đặt ngón tay lên môi tôi.

”Tohno-kun, đừng nói gì nữa. Xin em hãy để cho chị ích kỉ một lần được không?

Chỉ một lần—duy nhất lần này thôi, chị muốn bảo vệ em bằng chính đôi tay mình. Nếu không làm nổi điều đó, làm sao sau này chị dám đối diện với em được nữa?”

...Chị ấy nói mà nước mắt tuôn rơi.

“...Tohno-kun à. Chị phải về sớm bởi vì chị không còn cách nào khác.”

“—”

“Đám người ở Nhà Thờ không hề muốn cứu em. Họ chỉ muốn sử dụng Roa như một vũ khí của riêng mình thôi, và vốn dĩ họ cũng chẳng có cách nào để giúp cho vật chủ như em cả.”

—Em hiểu rồi. Thôi thì, đành chịu vậy. Không phải lỗi của chị đâu, Ciel-senpai.”

”Không đúng...! Nếu chị, nếu chị giỏi hơn, chị đã tìm ra cách nào đó, nhưng chị không làm nổi...!

Vì thế nên—tất cả những gì chị có thể làm chỉ là làm chậm tiến độ xâm thực của Roa.

...Thật quá cay đắng.

Mặc dù chị biết rõ nỗi đau mà em đang chịu đựng, thế mà chị chỉ muốn em ở bên chị càng lâu càng tốt—!”

“—”

Tôi không muốn nhìn thấy chị ấy khóc nữa.

Tôi liền ôm lấy chị, để không còn thấy thêm nước mắt.

“Tohno—kun.”

”Không sao mà. Em cũng muốn ở bên chị mãi mãi. Dù cho có phải chịu đau đớn đến đâu, em cũng sẽ chiến đấu với Roa đến giây phút cuối cùng.

...Chị không hề ích kỉ đâu. Em mới là người ích kỉ.”

“Nhưng—nhưng mà...!”

”Đừng hiểu nhầm ý em. Em không hề xác định rằng mình sẽ thua Roa đâu.

Vừa nãy, em nghe được một ý tưởng kì quặc của Arcueid.”

Cho nên, có lẽ—có lẽ tôi vẫn còn một cơ hội.

”...Ciel này. Em sẽ không thua đâu. Nhưng, xác suất để em đánh bại Arcueid quả thực quá thấp.

Cho nên, em sẽ nhường lại cho chị vụ này. Giải quyết vampire là chuyên môn của chị, đúng chứ?”

“—Đúng rồi đó. Cảm ơn, cảm ơn em nhiều lắm.”

Ciel siết chặt tay quanh hông tôi. Vì chúng tôi vẫn còn ôm nhau, tôi tranh thủ đưa môi lên môi chị ấy.

Ciel liền nhảy lùi lại như một chú thỏ.

”—Không được hôn đâu nhé. Nếu em làm vậy, chị sẽ quá vui và sẽ không tập trung chiến đấu được đâu.

Nên hãy dừng lại ở một cái ôm thôi.”

“...Vâng ạ. Vậy thì em sẽ lên tầng trên, nhưng nếu chị gặp rắc rối, cứ gọi em nhé. Em sẽ xuống ngay tức thì.”

Ciel gật đầu trong im lặng.

Tôi—đặt niềm tin vào chị ấy, và quay đi.

“Đợi đã.”

“....? Chị muốn dặn thêm gì à?”

“Đúng thế. Ừm, ngày mai, chúng ta đi chơi nhé. Ba chúng ta, tính cả Inui-kun nữa, hãy bù lại cho ngày hôm đó.”

Chị ấy mỉm cười rục rờ.

—Tôi vui quá.

Thật vui khi biết rằng chị trân trọng lời hứa với tôi như thế.

“—Vâng. Chị hứa đó nhé.”

Tôi chìa tay ra.

“Ừ, chị hứa.”

Tay tôi và tay Ciel đan vào nhau.

Sau khi nắm chặt tay tôi, Ciel lùi lại.

“—Giờ hãy tránh xa ra nhé. Cô ta vừa phục hồi xong rồi.”

“Vâng.”

Gật gật đầu, tôi quay lưng bước đi.

—Yên ắng quá.

Tôi bước lên tầng hai, tay vẫn cầm dao, và hít một hơi dài.

....Tôi tin Ciel.

Nếu chị ấy nói rằng sẽ bảo vệ tôi, thì chắc chắn chị sẽ làm được.

“....Đồ ngốc.”

Nhưng, tôi cũng nghĩ như chị.

Chị ấy nói rằng muốn bảo vệ tôi, nhưng tôi cũng muốn che chở cho chị.

Giờ tôi chỉ muốn quay lại dưới đó ngay lập tức.

Cho dù là Arcueid, cũng khó mà đánh bại được Ciel trong thời gian ngắn.

Chỉ cần cô ta lộ sơ hở,

tôi sẽ ra tay ngay tức thì.

“....Tao sẽ lo chuyện của mày sau. Được chưa Roa?”

Tôi tự nói tự nghe trong lúc nhìn lên mặt trăng.

—Tôi đã từ chối Arcueid rồi.

Bây giờ cơ hội sống sót của tôi thật quá nhỏ nhoi.

Chẳng có gì đảm bảo rằng tôi sẽ sống sót. Và vốn dĩ, tôi còn không chắc rằng “phương pháp đó” sẽ thành công.

Nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác.

—Nếu em đã sở hữu sức mạnh này.

Có người đã từng nói với tôi rằng Thượng Đế đã ban tặng cho một năng lực đặc biệt, và nhiệm vụ của tôi là phải sử dụng nó cho hợp lí.

“....Vâng, đúng như Sensei nói. Giờ là lúc em hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

...Tôi sẵn sàng rồi.

Giờ tôi chỉ cần tính toán xem làm sao để tiếp cận Arcueid—

“—!?”

Rầm.

Tòa nhà vừa rung lên.

Giống như bị húc bởi một chiếc xe tải phóng hết tốc lực.

“—Không, thể nào.”

Vẫn còn chấn động.

Từ lúc Ciel nói rằng Arcueid đã phục hồi xong cho tới giờ, còn chưa đầy một phút.

Từ công viên cho tới tận đây.

Cô ta chỉ mất chừng đó thời gian thôi sao—!?

....Quá khác biệt.

Khí thể của Arcueid hoàn toàn khác với ngày thường.

“—Senpai ới!”

Lúc này thì chẳng thể chờ đợi sơ hở của Arcueid được nữa rồi.

Không kịp nghĩ ngợi gì, tôi chạy hết tốc lực xuống dưới.

52. Ciel Route - Chương 52: True End - Thanh Thiên (2)

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 11 - Verge of Death)

—Như trong cơn ác mộng.

Ciel và Arcueid đang ở trong hành lang.

Chỉ có vậy thôi.

Chỉ có vậy thôi, nhưng chân tôi nặng như chì.

Không khí.

Không khí đặc quánh như bùn.

Không thể nào hít thở bình thường được nữa.

Chính giữa hành lang, cái gọi là cuộc chiến giữa Ciel và Arcueid đã kết thúc từ lâu rồi.

“—Sen, pai.”

Xa quá. Giống như cách tôi cả ngàn dặm vậy.

Ciel sắp chết dưới tay Arcueid rồi.

...Ciel sắp bị giết, nhưng chị ấy vẫn quyết không bỏ tay khỏi Arcueid.

....Arcueid đưa tay lên ngực Ciel. Rào rạo. Cô ta muốn moi tim Ciel ra.

Quá lắm rồi.

Cho dù chị ấy có thân thể bất tử—bị moi tim trong lúc còn tỉnh táo thì quá là kinh khủng.

“Dừng ngay....!”

Arcueid quay lại.

Cô ta nhìn tôi như nhìn một con kiến.

“—A.”

Chỉ mới nhìn vào mắt cô ta đã khiến tôi như đã chết rồi.

“Ồ, anh cũng ở đây à? Đợi chút, tôi cần làm xong việc này đã.”

Nói đến đây, Arcueid xé toang lồng ngực Ciel ra. Một tay bóp cổ Ciel, tay kia dùng để moi từng miếng thịt ra ngoài.

“Cứng đầu ghê nhỉ Ciel. Xem ra chừng nào Roa còn sống thì ngươi cũng chẳng chết nổi.”

Xoạt. Xoạt.

Ciel đang trải qua vòng lặp giống như lúc còn ở Nhà Thờ, vòng lặp của cái chết và tái sinh.

”Nếu ta hấp thụ Roa, ngươi sẽ phải sống đến chừng nào ta chết mới thôi.

Ngươi phải giết Roa bằng Đệ Thất Thánh Điển, thì ngươi mới chết đi được.”

“....Thì....sao?”

Ciel rên lên trong đau đớn.

“Người chấp nhận điều đó sao? Roa chết đi tức là người cũng tàn đời. Sau khi người hạ sát Roa, cơ thể của người sẽ trở lại như người bình thường, thật nhàm chán làm sao.”

“...Đó...chính...là...ước muốn...của...ta.”

”Vậy sao. Thật hèn hạ. Ước muốn của người chẳng thành hiện thực đâu. Lần này chắc chắn ta sẽ lấy lại sức mạnh của Roa.

Bằng cách xé nát đồng thịt kia hàng trăm lần...!”

“—!”

Ciel giãy giụa trong thống khổ.

Arcueid đã moi tim chị ấy ra rồi.

Ngay cả như thế, Ciel vẫn đang tỉnh táo, và chị ấy khắc ra máu.

“—Arc...”

Nhói.

Đầu tôi như rung lên.

Buồn nôn quá.

“Câm đi thằng chó—!”

Tôi tự đập đầu vào tường.

Nhìn kĩ xem.

Đừng để ý đến thằng đó.

Tôi không thể để cô ta làm hại Ciel được nữa.

Nhìn kĩ xem.

Hãy bắt bộ não của chính mình phải vỡ từng mạch máu ra, nhìn kĩ xem.

Nhìn. Nhìn. Nhìn.

Nhìn ra “đường chết” của con vampire đó—

“Sao thế này—!?”

Tôi sắp phát rồ mất.

Đường chết của muông thú. Đường chết của cỏ cây. Tôi còn nhìn ra cả đường chết của không khí trước mắt mình. Nhưng không có gì có thể gây nên cái chết cho Arcueid cả.

...Trước đây, tôi đã từng nghe rằng Chân Tổ là sinh vật hoàn mỹ vô khuyết trên thế giới này.

Chúng là các Tự Nhiên Linh, nên chúng có thể lấy sức mạnh từ Trái Đất bao nhiêu tùy thích.

Thế nên chúng không thể chết được. Sức mạnh của chúng không có đáy.

“À à—”

Tức là...

Chúng chỉ hoàn hảo khi ở trên Trái Đất mà thôi.

Tôi đã sai lầm rồi.

Không có cách nào gây ra cái chết trực tiếp cho Arcueid.

Nếu đã vậy—trước tiên, tôi phải tìm ra nguồn—

Thấy rồi.

Nó ở khá xa, nhưng tôi không thể đợi thêm nữa.

“Arcueid—!”

Cô ta ngừng tay lại.

“Có giỏi thì theo tôi. Tôi sẽ giết cô ở ngoài đó.”

Nói đến đó, tôi liền nhảy qua cửa sổ và chạy ra sân trường.

—Ở chính giữa sân trường.

Xa quá. Liệu có kịp không?

Arcueid lướt nhanh theo chân tôi.

Xa quá. Xa quá, nhưng với tôi thế là vừa đủ rồi—

“Hộc—”

Tôi đứng ở chính giữa sân trường.

Arcueid lao thẳng về phía tôi.

Trước lúc đó,

tôi đã rút dao và đâm thẳng xuống “điểm chết” to tướng dưới chân tôi, “điểm chết” của toàn bộ đất đai chung quanh.

Mặt đất rung lên.

Vậy là xong rồi.

Cây cỏ quanh tôi đột nhiên héo úa....bởi vì tôi đã “giết” được nguồn sức mạnh của đại tự nhiên, nguồn sức mạnh của Arcueid rồi.

“—Tinh ranh lắm Shiki!”

Arcueid lại gần.

Cơ thể cô ta giờ nhằng nhịt đường chết.

“Được rồi—!”

Tôi có thể làm được.

Tôi có thể giết Arcueid được rồi—Nhưng trước khi nghĩ được gì thêm.

“Hự—ự.”

Máu phun ra từ miệng tôi.

“Ồ...?”

....Phải chăng vì tốc độ của cô ta quá nhanh, đến mức tôi còn không tin nổi, và cũng không cảm nhận thấy đau, choáng, hay gì cả.

Tiếng thịt bị xé nát giờ mới vang đến tai tôi. Tiếng máu phun trào cũng thế.

Nhìn xuống.

Móng vuốt của Arcueid đã đâm thủng ngực tôi từ lúc nào rồi.

“—A.”

Tôi choáng váng.

Mọi thứ như chìm trong sương mù.

Cánh tay cô ta đã đâm thủng ngực tôi rồi.

Vết thương đó...

Vết thương đó đủ giết chết người bình thường rồi.

“Hự—”

Nhưng, tôi vẫn chưa chết.

Với cơ thể hiện tại, tôi vẫn còn sức để cử động thêm một lúc nữa.

...Từ gót chân tôi, những đường chết bắt đầu chạy ngoằn ngoèo lên trên, báo hiệu thần chết đã đến gần.

“A....a.”

Tôi mặc kệ.

Tôi nuốt ngược ngụm máu trong họng trở lại, và cắt phăng “đường chết” trên cánh tay Arcueid.

“Á...!”

Arcueid gào lên.

Tôi, hầu như, không nghe thấy gì nữa.

Choáng, tôi bị choáng rồi.

Là do cơn đau trên ngực? Hay là do bộ não đã quá tải sau khi cố nhìn ra đường chết của Arcueid?

...Dù là lí do nào đi nữa, thì thần chết cũng sắp kéo tôi đi rồi.

Mắt tôi không còn nhìn rõ nữa.

Nhưng—tôi vẫn phải giải quyết Arcueid trước đã.

“—Biến mất đi, con vampire này!”

“Đừng hòng, như thế chưa đủ giết tôi đâu!”

Tay cô ta với tới đầu tôi.

Nhưng vẫn nhanh hơn cô ta một nhịp, tôi cắt đứt đường chết ở đùi Arcueid.

”Cút đi...! Tôi sẽ tự giải quyết Roa. Tôi sẽ giết hắn mà không cần mượn đến cô.

Nên cô biến về đi. Tôi không muốn đấu với cô nữa đâu...!”

“Anh nói cái quái gì cơ—Chính anh là người từ chối tôi!”

Cô ta ấn mạnh lên đầu tôi.

Hộp sọ tôi kêu lên răng rắc.

“Tôi sẽ giết Roa ngay tại đây luôn. Tôi đã nói rồi, chưa làm xong thì tôi chưa về đâu!”

“Cô—cô, con ngốc này—!”

Dao lại vung lên.

Một phát chém, và tôi cắt rụng tay Arcueid.

Cánh tay trắng rơi xuống đất.

Arcueid giật lùi lại.

Chỉ kịp nhìn đến đó, tôi đổ gục xuống đất.

Giống một con rối đã đứt dây, tôi nằm đó chờ chết.

“Shi, ki—”

....Giọng nói ngập ngừng của Arcueid.

“_____”

Tôi không nói được nữa.

khụ khụ

Càng cố phát âm, chỉ thấy máu phun ra từ cổ họng thôi.

“Shi—ki.”

....Biến mất rồi.

Khí thể và sát ý của Arcueid đã biến mất rồi.

Là do vết thương của cô ta quá nghiêm trọng? Hay là do vết thương cô ta gây ra cho tôi quá khủng khiếp?

Cô ấy đã trở lại thành Arcueid mà tôi biết.

“—Vậy là tốt rồi.”

Tôi còn không biết vì sao lại tốt nữa.

Nhưng, tôi...

“Ồ yên đó, Shiki....! Nếu trở thành thuộc hạ của tôi, anh sẽ bình phục ngay tức khắc....!”

Cô ấy chạy đến chỗ tôi.

“__”

Vẫn còn trong mơ hồ.

Tôi gơ tay lên ngăn lại.

”Tại sao...? Shiki, anh không biết là mình sắp chết rồi sao? Nghe này—tôi sẽ tha thứ cho anh, và tôi cũng không quan tâm tới Ciel nữa.

Tôi, tôi không muốn anh chết đâu Shiki...! Nên—tôi cầu xin anh đấy, xin anh hãy là của tôi, Shiki ơi....!”

Sang trái, rồi sang phải.

Dù hầu như không còn thở được nữa, tôi vẫn lắc đầu.

“...Tôi không hiểu nổi nữa. Nếu anh chết đi, Roa sẽ lại tái sinh thôi. Anh cũng ghét Roa lắm đúng không? Anh không biết rằng nếu anh chết đi, hắn sẽ chiếm luôn thân xác của anh sao?”

“__”

....Tôi biết chứ. Chắc chắn—tôi sẽ không cho phép hắn làm vậy.

Nhưng, nếu tôi đi theo Arcueid, thì mọi chuyện sẽ lại tiếp diễn thôi.

Cho dù Arcueid có hút máu của tôi, như đã làm với Roa, và tôi có được sức mạnh áp đảo để kiềm chế được Roa...

...Dù thế nào đi nữa, Roa cũng sẽ không chịu tan biến, trừ khi Arcueid biết được lí do vì sao hắn ngoan cố đến như thế.

“...Không. Tôi không làm theo lời cô được.”

“Vì sao? Anh thật sự—thật sự ghét tôi đến thế cơ à Shiki?”

...Đồ ngốc này. Tôi không thể nói dối được cô đâu—

”....Nghe tôi nói này. Tôi biết cảm giác của cô, nhưng xin cô hãy tha thứ cho hắn. Roa chỉ ước rằng cô yêu hắn thôi. Vì lí do đó, hắn tái sinh hết lần này qua lần khác, và đợi cô đến gặp hắn chừng ấy lần.

....Nhưng, hắn vẫn chỉ là một con người thôi. Hắn sẽ không bao giờ tồn tại lâu như cô được.”

....Đúng vậy, bất tử là một giấc mơ mà con người không bao giờ với tới.

Roa tin rằng phương pháp đầu thai đó sẽ giúp hắn tồn tại vĩnh viễn.

Nhưng, đó cũng không phải là sự bất tử đúng nghĩa.

Bởi vì phương pháp đó chẳng khác gì tạo ra những “nhân bản” có chung kí ức và mục tiêu với hắn, nhưng đó không bao giờ là “hắn” nguyên gốc cả.

”....Roa phải bị tiêu diệt thôi. Hắn giờ chỉ còn là một thứ bóng ma, cố gắng níu kéo lấy quá khứ.

—Vì thế, tôi phải giúp hắn chấm dứt nỗi thống khổ này.”

“Shiki—anh đã bị...”

...Đôi mắt của Arcueid trở lại như ngày thường.

Ánh mắt giờ nhẹ nhàng hơn trước.

Mái tóc vàng bông bênh trong gió.

Và đó, mới chính là Arcueid mà tôi thích.

Tôi nhìn lên cô ấy, giống như nhìn lên mặt trăng.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 17 - In the Moonlight)

...Xin lỗi nhé Ciel. Em không thể chối cãi rằng cô ta thật xinh đẹp được.

Đôi mắt đỏ, đôi mắt kiên quyết, nhưng thân thiện, những đường cong trên cơ thể, và ngay cả vết thương trước ngực đang đỏ rực máu.

Tất cả.

Arcueid thật xinh đẹp.

Thật đáng tiếc.

Ngực tôi nhói đau khi biết rằng chúng tôi sẽ phải vĩnh biệt nhau như thế này.

...Khỉ thật. Nếu Arcueid trở lại như bình thường chỉ sớm hơn một chút thôi, thì đã không đến nỗi này.

“Ra là vậy. Shiki này...anh và Roa đã nhập làm một rồi đúng không?”

“....”

Tôi không chắc nữa.

Chỉ là—tôi không còn chịu đựng thêm được nữa rồi.

Tình kí ức của tôi đang dần tan biến.

Ciel đã từng nói với tôi rồi.

Rằng nếu tôi cố quá sức để nhìn ra một thứ vốn vô hình vô tướng, mạch máu tôi sẽ vỡ tung ra và não bộ sẽ ngừng hoạt động.

“....Shiki, anh là đồ ngốc. Anh định để Ciel giết anh sao?”

“—Tất nhiên là không. Nhưng nhờ ơn của cô, tôi đã thành ra như thế này rồi. Tôi cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu.”

“....”

Arcueid cúi gầm xuống.

Cô ấy nhìn lại ngực mình, và vết thương do tôi gây nên.

“Tôi không thể ngờ được chuyện này. Chưa bao giờ có người làm tôi bị thương đến thế này đâu.”

Giọng cô ấy pha lẫn chút căm giận và hối tiếc.

“....Thật là đáng tiếc. Nhưng tôi cũng chẳng còn trụ được lâu nữa. Tôi phải quay về lâu đài của mình để chữa trị vết thương này thôi.”

“—Chuẩn rồi đó. Nên cô mau mau lượn khỏi đây đi.”

“....”

Cô ấy không đáp lại tôi.

Và chỉ trong chớp mắt.

Arcueid cười khổ.

”Anh đáng ghét thật. Đến tận lúc này mà anh vẫn còn quát tôi được. Nhưng, anh có biết không?

Tôi thích anh ở điểm đó đấy, Shiki ạ.”

Nói đến đó,

kèm theo nụ cười vĩnh biệt, Arcueid tan biến đi như làn sương mù.

“Ra là thế—chúng ta quả thực rất giống nhau.”

Nói ra ý nghĩ của mình thành lời, tôi nhìn lên trên trời.

Đến phút cuối cùng, dù chỉ trong thoáng chốc, nhưng chúng tôi đã trở lại như hồi mới hợp tác với nhau.

“—!”

Tôi thật sự thích cô ấy.

Cái đó chẳng liên quan gì đến cảm xúc của Roa bên trong tôi hết.

Chỉ là, cô ấy thật quyến rũ.

Vì thế nên cuộc chia tay này thật đau xót biết bao.

Tại sao lại ra nông nổi này?

Tôi không nghĩ quan hệ giữa chúng tôi lại tồi tệ như thế đâu.

“Hự—hự.”

Máu vẫn chảy.

Tôi cố thở, nhưng chỉ thấy máu trào ra từ miệng.

....Tôi sắp xong rồi.

Arcueid nên nhẹ tay hơn một chút mới phải.

Bị đâm một lỗ to tướng trước ngực thế này, có lẽ là nửa vampire như tôi cũng tiêu đời thôi.

“—Chậc.”

Thịch.

Không phải tim tôi. Nó đã ngừng đập từ nãy rồi.

Nhịp đập duy nhất còn lại là từ mạch máu trong đầu tôi.

Có lẽ tôi đã cố gắng quá sức để đưa Arcueid tỉnh táo trở lại.

Tôi—Tohno Shiki đang yếu dần đi và Roa thì mạnh lên.

...Toàn bộ cơ thể tôi gần như đã chết rồi.

Sau khi tôi chết, Roa sẽ cướp lấy thân xác này.

Dù cho tôi không thể chữa lành vết thương hiện tại, chắc Roa sẽ có cách.

Nếu điều đó xảy ra—tôi sẽ lại mắc tội ác giống như Ciel ngày trước.

“—Em xin lỗi.”

Tôi chỉ biết nói vậy.

Thịch.

Tôi, không, còn, tỉnh táo, nữa.

Tôi nhìn lại chính mình.

“Điểm chết” nằm trên vết sẹo trước ngực.

“Điểm chết” của tôi, và cũng là của Roa.

—Tohno-kun, em đã nói rồi mà. Rằng em sẽ làm chị hạnh phúc.

Nên chị xin em, đừng chết ở đây nhé.

“—”

Tôi chỉ còn biết xin lỗi chị ấy thôi.

Tôi còn không dám cầu xin được tha thứ.

Dù tôi rất muốn giúp chị ấy, nhưng hóa ra tôi chẳng làm được gì cả.

Vậy thì, trước khi chết đi.

Ít nhất tôi cũng phải giải thoát cho chị khỏi số phận khốn khổ đó.

—*thở dài*

Hít một hơi dài, tôi đưa dao lên ngực.

“Điểm chết” ở ngay dưới mũi dao.

Chỉ còn việc ấn xuống nữa thôi.

Nhưng ngay lúc đó.

—Dừng lại.
....Có tiếng ai đó.
Chắc hẳn là tôi đang mơ thôi.
....Tohno-kun....!
Tiếng gọi đau đớn từ phía lớp học.
Khẽ ngước đầu lên, tôi thấy Ciel, đã phục hồi trọn vẹn, đang chạy về phía này.
—Dừng lại ngay.
“”
...Nếu tôi gặp chị ấy, tôi sẽ không giữ được quyết tâm mất.
Có lẽ, tôi sẽ thấy có lỗi và rồi không dám ra tay nữa.
Thế nên, trước khi chị ấy đến đây.
Tôi siết chặt con dao trong tay.
Không tiếng động, mũi dao đâm xuyên qua thịt.
Và chỉ thế thôi.
—Dừng—
Giọng nói đó biến mất.
Một quyển sách cũ.
Hình như tôi thấy một quyển sách cũ, từng trang của nó bị hút vào bóng đêm.
Và chỉ thế thôi.
Tôi có thể chìm lại vào bóng đêm thăm thẳm của nhiều năm về trước rồi.
Tohno-kun, Tohno-kun.....!
—Có người, gọi tôi.
Tohno-kun..... vì sao.....!?
—Thấy chưa? Tôi biết ngay mà.
....Không. Chị không muốn thế này....!
—Nếu tôi nghe được tiếng khóc ấy.
Vì sao.....!? Em đã hứa em sẽ không chết cơ mà....!
—Tôi sẽ không xuống tay nổi.

53. Ciel Route - Chương 53: True End - Thanh Thiên (3)

—Đây là,
một phòng bệnh có vẻ rất quen thuộc.

“ A.”

Tôi thở ra một hơi.

“....Mình, còn sống.”

Lòng ngực nhấp nhô theo hơi thở.

Gió mát thổi từ cửa sổ vào trong phòng.

Rèm cửa vẫy theo gió như đang múa.

Bầu trời trong xanh rực rỡ biết bao.

Tiết trời ấm áp quá, cứ như mùa xuân đến rồi vậy.

“Mình....còn sống.”

Tôi nhìn quanh quất và lẩm bẩm trong ngạc nhiên.

Chẳng có ai khác trong căn phòng trống trải này.

Tôi đang nằm trên giường, tay phải nối với ống truyền dịch.

Có một dải băng to dùng quấn quanh ngực tôi—

“....Cái quái gì đây nhỉ?”

Tôi gỡ ống truyền dịch ra và bắt đầu tháo băng.

Chẳng có gì ở dưới đó cả.

Chỉ có mỗi ngực tôi mà thôi.

Bị quấn băng đồng nghĩa với việc đang bị thương, ấy thế mà trên ngực tôi chẳng có dấu vết gì sất.

....Tôi chẳng hiểu gì hết.

Tôi đã làm gì để bị thương trước ngực cơ chứ?

“—”

Tôi nhìn về phía cửa ra vào.

Từ hành lang không bóng người, một đứa trẻ lạ mặt thò đầu vào.

“....”

Trước khi tôi kịp gọi nó, đứa trẻ đã chạy mất rồi.

—Cái quái gì nữa đây?

“—Lạ thật đấy.”

Hình như tôi vừa quên mất chuyện gì đó.

“Ê Tohno, tao vào nhé.”

Có tiếng gõ cửa, và rồi Arihiko bước vào.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 08 - Season (sunset style))

“À há, mày dậy rồi à? Tốt, tốt lắm. Hôm qua chúng ta chẳng nói được bao nhiêu, nhưng hôm nay mày trông khá ra phết đó.”

Hắn cười khoái trá.

“...Arihiko này. Mày vào đây làm gì?”

“Hớ? Tao đang làm gì á? Dĩ nhiên là đến thăm mày rồi. Hôm qua mày cũng hỏi tao câu đó. Xem ra đầu óc mày có vấn đề rồi.”

“Đến thăm—thăm ai cơ?”

“Rồi rồi, tao biết là sau khi ngủ một mạch hai tháng thì mày đã ngủ ngắn thêm rất nhiều, nhưng đừng có hỏi lại tao đúng những câu của ngày hôm qua nữa. Thế bác sĩ đã giải thích cho mày chưa?”

Nói đến đó, Arihiko ngồi phịch xuống một chiếc ghế cạnh giường.

“....Ồ?”

Tôi càng bối rối hơn nữa.

“Ồ, thế bác sĩ không nói gì hết à? Mày biết đấy, mày đã nằm trong này khá lâu rồi.”

“...Phải. Ồ, tao cũng đoán được đại khái, nhưng...”

”...Hừm. Bác sĩ nói là có lẽ mày sẽ bị mất trí nhớ đôi chút.

Chắc, thôi thì đành vậy....Xem ra để bạn bè như tao nói ra chuyện này thì tốt hơn là để bác sĩ thông báo.”

Arihiko khoanh hai tay lại và tự gật đầu với chính hần.

“Cách đây hai tháng, người ta tìm thấy mày nằm ngất xỉu ở sân trường.”

“....Sân trường...”

—Sao lại thế nhỉ?

Sau khi nghe hần nói xong, tôi dường như nhớ ra gì đó.

“Có vẻ như cậu lạc bộ điền kinh đã nhìn thấy mày khi họ ra sân luyện tập. Họ có mặt lúc 5 giờ sáng, nên họ nói rằng chắc chắn mày đã ngất tại đó từ buổi đêm rồi, nhưng sự thật là gì nhỉ?”

“Ồ—Mày hỏi tao bao nhiêu lần đi nữa, thì tao cũng bó tay thôi. Thứ nhất, mày bảo tao nằm trên sân trường, nhưng buổi đêm thì tao ra đó làm gì cơ chứ.”

”Đúng thế. Mà tóm lại, người ta thấy mày ngất xỉu ở đó. Mày không hề bị thương hay chảy máu, nên người ta đưa mày tới phòng y tế, bởi vì họ nghĩ mày lại lên cơn thiếu máu thôi. Nhưng mày không hề tỉnh lại.

Nên tao đã gọi điện về cho gia đình mày, và mày được đưa tới bệnh viện.

Mày đã nằm đây được hai tháng rồi đó.”

Arihiko nói một mạch.

“Sống thực vật trong hai tháng—quá ư là—”

“Không sai, ngay cả các bác sĩ cũng đã đầu hàng rồi. Sống thực vật trong một tuần thôi đã đủ kinh khủng rồi. Ấy thế mà ngay hôm qua, mày bật dậy và nói ‘Ê, Arihiko đấy à.’ Tao muốn rụng tim luôn đó. Ahahaha!”

Hần phá lên cười.

“Kể ra thì, bình thường mày cũng đã dặt dẹo lắm rồi. Cho nên lúc đó tao đã nghĩ mày sẽ nằm đó cả đời, nên tao càng giật mình hơn nữa.”

“....Arihiko này. Đây là cách mà mày an ủi một người đang nằm trên giường bệnh hả?”

”Khà khà, có sao đâu, mày đã tỉnh táo rồi. Nhưng trong lúc mày nằm đây như cây bắp cải, cũng có nhiều chuyện khá thú vị đấy.

Dù cho các bác sĩ đã nói rằng mày chẳng có cơ hội phục hồi đâu, nhưng Akiha-chan vẫn đến thăm mày đều đặn. Senpai cũng thường xuyên đến đây nữa, nên chỗ này cũng khá nhộn nhịp.”

Arihiko cười rất đều.

...Đợi, đợi một phút đã.

“Này này Arihiko. ‘Akiha-chan’ là thế quái nào vậy?”

“Akiha-chan là Akiha-chan chứ sao. Là em gái của mày chứ còn ai nữa. Sau mỗi lần gặp nhau ở đây, bọn tao càng thân thiết hơn đó.”

“....Akiha...ra thế, con bé đến thăm tao à.”

....nghe đến đó, tôi nhớ ra Akiha rồi.

Có lẽ Arihiko nói đúng, tôi bị mất trí nhớ tạm thời rồi. Cứ như là tôi chẳng nhớ được thứ gì ấy.

....À, ít ra thì Arihiko kể ra chuyện gì thì tôi đều nhớ lại được ngay, nên chắc cũng chẳng sao cả. Nhưng tôi vẫn thấy có gì đó không ổn lắm.

“....Mày gặp Akiha rồi à? Tao xin lỗi mày nhé. Con bé rất nghiêm khắc đúng không? Thỉnh thoảng nó có hơi quá đáng chút chút, nhưng đừng để ý.”

” ‘Rất’!? ‘Thỉnh thoảng’!? Mày cũng khá lắm đó Tohno. Tao không ngờ mày cũng biết nói khéo cho em mày cơ đấy!”

Vẫn ngồi trên ghế, hai tay khoanh lại, hần cười phá lên.

Arihiko vẫn y hệt mọi khi.

Thực ra thì, tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình nữa, nhưng nhìn thấy sự vô tư lự của hần cũng làm tôi thoải mái hơn hần.

—*phù*

Thở dài một hơi, tôi lại nằm xuống giường.

“Ái chà, cũng đến giờ các bác sĩ vào kiểm tra rồi đó. Thôi gặp lại sau nhé. Tao đã gọi Senpai đến cơ, nhưng chị ấy nói là chị sẽ không đến, vì đằng nào cũng lại gặp nhau ở trường thôi.”

“Ồ...Sen, pai?”

“Ồ. Bọn tao đến thăm mày theo lượt. À, tối qua mày bật dậy và ôm chị ấy ngay tức thì, nên chị ấy giận rồi, và còn nói sẽ không bao giờ đến thăm mày nữa đâu. Mày nên kiểm cơ xin lỗi đi.”

Nói xong, Arihiko ra về.

“....Senpai?”

Tôi không, nhớ chính xác nổi.

Với tôi, chỉ có một người được gọi là Senpai thôi.

Tên, khuôn mặt, tính cách của chị ấy, tôi đều biết rõ hết.

Vậy thì tại sao?

Vì lí do gì mà tôi lại không nhớ được gì hơn về chị ấy nữa?

Tôi vẫn còn mơ màng.

Có lẽ là do tôi đã nằm đây tới hai tháng trời, và cơ thể thì chẳng chịu nhúc nhích.

Dường như tôi đã quên điều gì đó.

—Mà nói mới nhớ, có một điều rất lạ.

Tôi nhớ rằng mình từng ở trong căn phòng này rồi.

Nhưng, nếu tôi nhớ chính xác,

thì căn phòng bệnh từ tám năm về trước, làm sao có thể còn đến tận bây giờ cơ chứ—

Ngày hôm sau, tôi trở về nhà.

Có lẽ vì đã bất tỉnh quá lâu, tôi cảm giác như cả ngàn năm nay mình mới quay về nhà vậy.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 10 - Maiden)

“....?”

Trước khi bước vào biệt thự, tôi rẽ vào sâu trong vườn và đến một nơi xa lạ.

“...”

....Tôi chưa hề thấy nơi này.

Tôi chưa bao giờ biết rằng trong biệt thự kiểu phương Tây lại có một căn phòng kiểu truyền thống thế này cả.

“—!”

Có người đứng sau tôi.

Tôi quay lại và nhìn thấy—

một đứa trẻ.

“—”

Nó đi lạc hay sao?

Trông nó thật mờ ảo, giống như một bóng ma vậy.

Trên ngực đứa bé, dưới lớp áo kimono.

Là một vết sẹo trông thật—

“Shiki-san, cậu đang làm gì thế?”

“Ồ—Kohaku-san đấy à?”

“Vâng, tôi tới chào cậu. Tôi đã đứng đợi cậu ở cửa, nhưng cậu lại rẽ ra vườn, tôi hơi ngạc nhiên đó.”

Vẫn như mọi khi, Kohaku-san mỉm cười tươi tắn.

“...À, tôi chỉ đi lang thang một chút thôi. Kohaku-san ơi, chị có biết thằng bé kia là ai không?”

“Hả? Thằng bé? Ý cậu là sao ạ?”

Xem ra Kohaku-san không nhìn thấy đứa trẻ đó.

“Không, nếu chị không nhìn thấy nó, thì không sao nữa. Chúng ta quay vào nhà thôi nhỉ? Akiha chắc đang đợi rồi.”

“Vâng, dù cô chủ không nói gì cả, nhưng cô cứ đi đi lại lại trong hành lang suốt. Tôi tin chắc rằng Akiha-sama đang rất mong chờ cậu đó, Shiki-san.”

—“À à. Vậy thì tôi phải nhanh chân thôi, không thì con bé sẽ mắng tôi mất.”

“Vâng, ta đi thôi, thưa Shiki-san.”

Kohaku-san nắm lấy tay tôi, và chúng tôi quay vào nhà.

—Ngay khi chúng tôi rời đi.

Tôi nghe tiếng ai đó gọi mình, và tôi nhìn lại căn nhà kiểu truyền thống đó.

....Là ảo giác sao?

Đứa trẻ chỉ đứng đó nhìn chúng tôi đi mất, ngập ngừng như muốn nói điều gì.

Dù cho tôi vẫn cảm thấy có gì đó là lạ, thì cuộc sống của Tohno Shiki đã trở lại như ngày thường rồi.

Tôi lại về nhà. Akiha mắng tôi, Hisui đánh thức tôi vào mỗi sáng, và sau khi ăn bữa sáng do Kohaku-san nấu, tôi đi học.

—Chắc chắn tôi đã quên chuyện gì đó.

Vẫn còn chưa nhớ ra đó là chuyện gì, tôi đành đi đến trường.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 03)

“Ái chà, chào buổi sáng. Mày tự lết xác được rồi à?”

Arihiko vỗ vai tôi bộp bộp.

“Akiha-chan đã nói với tao là sẽ cho mày một trận. Ra là thế, chắc mày đi học vì không dám ở nhà lâu đúng không.”

Hắn ta cười khoái chí.

“Tao hiểu mà. Chỉ còn một tháng nữa là tốt nghiệp. Cho nên mày và chị ấy chỉ còn lại chừng đó thời gian thôi.”

....?

“....Mày vừa nói gì cơ? ‘Chị ấy’ là ai?”

“Còn ai nữa!? Tất nhiên là—”

Arihiko ngừng nói.

Có tiếng bước chân nhanh nhẹn.

Dưới ánh nắng vàng rực rỡ của mùa xuân.

Vội vã bước đi, chị ấy đứng trước mặt tôi.

“Chào em, Tohno-kun. Thời tiết hôm nay tuyệt hảo quá nhỉ.”

Chị ấy mỉm cười y như mọi lần.

“—Senpai đó ạ.”

Tôi giật mình.

Đúng rồi. Tại sao vừa nãy tôi không hề nhớ ra chị ấy?

“Tohno-kun? Ừm...chị vừa chào buổi sáng thôi mà...”

“À—vâng, chào buổi sáng, Senpai.”

Tôi lấp bấp.

Chị ấy nghiêng đầu về bên phải.

“Chúa ơi. Cuối cùng thì em cũng xuất viện, thế mà em chẳng tươi tỉnh gì cả. Thế mà chị đã rất mong đợi được gặp em.”

“Rất mong đợi....?”

Tại sao tôi không nhớ gì hết?

Chuyện gì đã xảy ra nhỉ?

Tôi cảm giác như giữa chúng tôi đã xảy ra một chuyện rất quan trọng, nhưng tôi không cách nào nhớ nổi.

Tất cả những gì còn lại trong đầu tôi là chị ấy là học sinh lớp 12, thích gặp tôi và Akihiko, và chúng tôi thường ăn trưa cùng nhau.

....Tôi không nhớ nổi.

Tôi không nhớ được gì hơn. Giống như tôi đã quên hết, vì những kí ức trước quá đau khổ đến mức tôi đã loại bỏ hết chúng đi.

“Chúa ơi. Này, Tohno-kun, em quên lời hứa giữa chúng ta rồi sao?”

Senpai nhìn tôi vẻ rầu rĩ.

—Lời hứa.

Lời hứa.

Một lời hứa, quan trọng—

“Này, em đã hứa rằng ba chúng ta sẽ xuống phố chơi. Ấy thế mà em lặn ra ngắt xỉu đúng một ngày trước ngày hẹn, và em nằm viện luôn.”

Chị ấy có vẻ rất mong đợi cuộc hẹn đó.

Nên tôi cũng chẳng còn nghĩ đến thứ gì khác nữa.

“....Đúng rồi. Vâng, đúng rồi đó.”

“Phải thế chứ. Lần này em đừng lỡ hẹn đó nhé Tohno-kun.”

“Không không, mày cứ việc quên đi Tohno. Tao đi với Senpai cũng được.”

...Akihiko nói nghe quen quen.

“Không được! Chúng ta có lẽ chẳng còn cơ hội nào nữa đâu, nên lần này phải đi đủ ba người mới được!”

Senpai tự dưng giận dữ.

“Ấy, chị đừng nóng thế. Chúng ta vẫn còn là học sinh mà, nên còn nhiều thời gian lắm.”

“Không sai, đúng là em lặn Tohno-kun vẫn còn rất rồi rã, nhưng đến mùa xuân này thì chị bận lắm rồi. Trường đại học mà chị sắp theo học ở khá xa, nên sẽ rất khó có dịp quay về đây.”

“À, đúng rồi. Senpai, chị—”

Akihiko ngừng giữa câu.

Tôi không hiểu chị ấy vừa nói gì nữa.

“Phải, sau lễ tốt nghiệp, chị sẽ đi du học. Chị vẫn luôn mơ ước được làm đầu bếp làm bánh chuyên nghiệp.”

—Vẫn mỉm cười như thế.

Senpai đưa ra một tuyên bố động trời.

“....Senpai ơi. Vậy sắp tới chị sẽ không ở đây nữa ạ?”

“À, chị vẫn ở đây chứ. Nhà chị ở đây mà, nên chị không có ý định sống ở bên đó lâu dài đâu. Chị cũng không thể bỏ mặc bố chị được.”

Nhưng giáo viên sắp tới của chị rất là nghiêm khắc, nên sẽ mất ít nhất 3 năm nữa để chị có thể quay về...”

—Cái gì cơ?

”Nhưng từ bé chị đã mơ đến ngày này rồi. Chỗ mà chị sắp đến làm việc là một nhà hàng của một đầu bếp cho các vị vua.

Thông thường, ngoại tộc thì không xin được vào đó đâu, nhưng thầy giáo bảo chị rằng chị có tài năng thiên bẩm, nên ông ấy cho phép chị.”

Senpai vui sướng kể ra một câu chuyện mà tôi chưa từng nghe bao giờ.

“Ồ—tuyệt thật đó, nhưng—”

—Chị ấy sẽ vắng mặt trong 3 năm...tại sao?

“Ừ, cảm ơn em nhé. Ba năm quả là dài, nhưng chắc em sẽ đợi được nhỉ, Tohno-kun?”

Senpai cười nhẹ để lấp liếm sự ngượng ngùng.

“Này em đừng có tranh thủ lúc chị đi vắng để tò mò tìm cô nào nhé. Em quá là cả nể đó Tohno-kun, nói thật là, chị chỉ muốn lôi em đi cùng cho chắc.”

Senpai thở dài.

“Ồ—Ừm, Senpai?”

“Nhưng mà không được. Em vẫn còn là học sinh, và hiện giờ thì chị không thể thuyết phục Akiha-san được. Vì thế lần này chị sẽ đặt niềm tin vào em và đành đi vắng 3 năm vậy.”

...Senpai tuyên bố đầy vẻ dọa nạt.

Arihiko nghe mà há hốc mồm ra.

“Cho nên, đây có lẽ là lần cuối chúng ta đi chơi với nhau. Vậy thì, hãy lưu lại những kỉ niệm đẹp nhé.”

Chị ấy cười thật hạnh phúc.

—Nhói.

Cảm giác như, vết sẹo trước ngực tôi đang thắt lại.

“Tohno-kun? Em làm sao thế? Ôm ngực như vậy, em vẫn còn đau à?”

“À—không, không có gì ạ. Ngực em chưa bao giờ bị thương cả, chị đừng lo.”

Vừa nói ra khỏi miệng, tôi thấy thật lạ tai.

Cứ như là có điều gì đó không hợp lí.

Chuông reo.

Tiết 1 sắp bắt đầu.

“Chị sẽ gặp lại hai em vào bữa trưa nhé.”

Senpai chạy tuột vào lớp học.

Nhưng trước khi chị ấy kịp làm thế, tôi hỏi chị một câu.

—“Senpai ơi. Bố của chị là người như thế nào ạ?”

”Ồ? Tohno-kun, em cũng gặp bố chị rồi mà? Gia đình chị có một tiệm bánh ở thị trấn kế bên, và em đã sang đó mua bánh rồi đó.

Bố chị khen rằng em rất thân thiện đấy.”

Giọng chị ấy thật hạnh phúc.

“__”

....Nghe chị ấy nói xong, tôi cũng tin là thật.

—Nhưng, sai mất rồi.

Senpai ơi. Không thể có chuyện bố chị còn sống được nữa.

“Tohno-kun?”

Senpai kéo tôi về thực tại.

Không khí tự dưng lạnh buốt.

“Em nhận ra rồi sao, Tohno-kun?”

Chị ấy hỏi tôi, vẻ buồn bã.

“—Vâng, em không thể không nhận ra nữa.”

Nói đến đó, nước mắt chảy dọc trên má tôi.

—Tôi ước sao mình không bao giờ nhận ra điều đó.

Và—tôi có thể hạnh phúc mà sống trong thế giới tươi đẹp này, nơi không có ai phải đau đớn cả.

“Thật đáng ngạc nhiên. Những người khác thì chẳng bao giờ để ý. Họ thường lơ đi những điều bất hợp lý quá cỡ con.”

—Vâng. Cho dù thế giới này có hơi bất hợp lý, nhưng lẽ ra em phải chấp nhận nó mới đúng, vì nó thật hạnh phúc biết bao.”

“Phải. Ngay cả việc lừa dối chính bản thân, em cũng không làm nổi. Xem ra em quá thật thà rồi.”

...Senpai ơi.

Cô gái trông giống hệt Senpai, vừa nói bằng giọng vô cùng buồn bã.

“__”

Tôi cũng thấy vô cùng hối hận.

Nhưng, không còn cách nào khác nữa.

Cuộc sống thường ngày của tôi.

Ciel-senpai vốn được biết như công dân của thị trấn này.

Tohno Shiki sống sót sau tai nạn mà không hề bị thương trước ngực.

....Không có một chút dấu vết gì của buồn lo cả.

—Thế này, thật quá hạnh phúc rồi.

và vì thế nên tôi biết nó là giấc mơ.

”Chúa ơi, lúc nào em cũng như thế này hả Tohno-kun. Dù em đã bỏ qua hàng đồng chi tiết vụn vặt, nhưng em lại nhận ra chi tiết mà em ước gì mình không nhìn thấy. Nhưng có lẽ, đó là ưu điểm của em đấy.

Chỉ là—”

Chị ấy nhìn tôi vẻ tiếc nuối.

“Lẽ ra em nên chấp nhận giấc mơ này.”

....Senpai tan biến.
Và cả thế giới này cũng thế.
Mọi thứ đều tan biến đi.
—Và, không gì còn lại nữa.
Thế giới trở lại thành bóng đêm.
Tôi chết đi.

54. Ciel Route - Chương 54: True End - Thanh Thiên (4)

Không, nếu tôi đã chết rồi, làm sao tôi còn mơ được nữa, nên chắc tôi chỉ đang chấp chới giữa sống và chết thôi.

Dù sao đi nữa—tôi cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa rồi.

“—”

....Lạ thật, tôi không hề sợ gì cả.
Dù tôi đã, hay sắp chết, cũng chẳng đáng lo lắm.
Lúc này, tôi chỉ nghĩ đến một người mà thôi.

“...Senpai.”

Người vừa mỉm cười với tôi.

Là Ciel, người đã kể cho tôi câu chuyện cổ tích vừa rồi.

Một cuộc sống hoàn toàn bình thường, không hề có đau khổ, một câu chuyện đúng như chị ấy mong đợi.

Chỉ là một thế giới bình lặng mà thôi.

Với tôi hay Arihiko, thế giới đó chỉ là một chuỗi ngày vô vị lặp đi lặp lại, chẳng chút giá trị gì.

Nhưng với chị ấy, thì thứ nhàm chán đó lại là...

“—Một giấc mơ không thể nào thực hiện được.”

Nghĩ đến đây, tôi buồn biết mấy.

Tôi đã tự kết liễu mạng sống của mình một cách ích kỉ.

Tôi đã không nghĩ kĩ về hậu quả của việc đó.

Nếu vừa rồi là giấc mơ của chị ấy, thì dù tôi có cảm thấy khốn khổ đến đâu.

Thì tôi cũng nên ở cạnh chị ấy, được chị ấy giúp đỡ, và bảo vệ chị mới phải.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 02 - Moonlit Night)

“Đó chỉ là ước mơ của người mang tên Ciel thôi. Shiki này, ước mơ của anh đâu phải như vậy, cho nên anh cần gì phải để tâm cơ chứ?”

—Ồ?

“Tohno Shiki đã hành động theo cách mà anh ta cho rằng là đúng nhất. Giờ anh không cần phải phiền lòng vì mong muốn của Ciel nữa đâu. Anh định để cho mình thêm gánh nặng nữa hay sao?”

—Dù cho chỉ có mình tôi ở đây, nhưng tôi vẫn nghe được tiếng ai đó đang nói.

“Đúng vậy đó. Những gì xảy ra ở đây chỉ là trong đầu của anh thôi, nên nơi này không còn một ai khác ngoài Shiki cả.”

—Thế thì, cậu là...

”Không. Đừng hiểu nhầm tôi. Roa đã bị anh giết chết rồi.

Nếu Roa còn tồn tại, thì tư duy của anh cũng chẳng còn hoạt động được nữa đâu.

Mà thực ra có thể coi như anh đã chết rồi đi.”

—Tôi, chẳng hiểu gì cả.

Vậy thì tôi bây giờ là ai?

”Xem nào, anh đang ở giữa ranh giới của sống và chết.

Đây là khoảng thời gian xen giữa lúc anh tự đâm chính mình, và lúc anh thực sự chết đi.”

Tách.

Tôi thấy hình chiếu của một phòng bệnh quen quen.

”Giấc mơ vốn không thể được xây dựng trên những điều hoàn toàn xa lạ. Nó chỉ là một hình chiếu của kí ức người mơ thôi.

Nên, giấc mơ vừa nãy của anh cũng có nhiều điều là thực đó.

Ví dụ như—”

—Như là sống thực vật?

”Phải, ít nhất cái đó thì đúng.

Sau khi anh tự đâm chính mình, và tỉnh lại khỏi giấc mơ này—anh sẽ sống thực vật vĩnh viễn, chẳng bao giờ mơ nổi nữa đâu.”

—Vậy thì, điều gì sẽ xảy đến với Senpai?

”Tôi không biết. Nhưng anh phải biết nghĩ cho mình trước tiên chứ?

Tôi không làm hại anh đâu, nên hãy nhắm mắt lại đi.

Lần này, đừng cố tỉnh lại nữa.

Nếu anh chịu ngủ đi—thì anh sẽ được ở trong giấc mơ hạnh phúc đó, mãi mãi.”

—Tôi chẳng hiểu gì cả. Cậu là ai thế?

”Này, cái đó không quan trọng đâu. Anh biết mà, nếu bây giờ anh tỉnh lại, thì anh có muốn mơ cũng chẳng nổi, anh chỉ còn là một đồng thệ thôi đó.

Nên, cứ chìm trong giấc mơ cũ có phải là tốt hơn không?

Anh đã làm hết sức rồi. Cái chị Ciel đó quả là quá khổ sở, nhưng tôi và anh cũng chẳng may mắn gì.

Nên, hãy để ba chúng ta được thấy lại giấc mơ đẹp đó, được chứ?”

—Rốt cuộc cậu là ai?

”...Hừm. Tôi đã nói rồi đó thôi. Hiện giờ không còn ai ở trong đầu anh ngoại trừ Shiki.

Vậy thì, tôi—

—chắc là có hình dáng như thế này đây.”

—Đứa trẻ...

“Này, xin lỗi tôi đi. Tôi lớn hơn anh một tuổi đó. Tohno Shiki chỉ mới tồn tại được có tám năm thôi mà? Còn quá khứ trước đó của anh kéo dài tới chín năm cơ đấy.”

—Vậy thì, cậu là...

”Anh đoán đúng rồi đấy. Tôi đã bị rơi vào quên lãng, nhưng hiện giờ tư duy của anh cũng đã chìm xuống dưới này, nên tôi mới nói chuyện với anh được.

Nhưng mà, chúng ta không phải là hai tồn tại riêng biệt đâu nhé. Chúng ta cũng chỉ là một thôi.

Nếu như anh đã quên, thì để tôi nhắc, anh là sự tiếp nối của cuộc đời của tôi.

Chà chà, vấn đề này cũng khó giải thích, nên thôi bỏ qua đi.”

—Tôi chẳng hiểu gì nữa. Thế rốt cuộc cậu muốn điều gì ở tôi?

”Tôi đề nghị anh đừng tỉnh lại nữa. Anh, ý tôi là Tohno Shiki, ở hiện thực thì anh sẽ sống thực vật cho đến hết đời thôi. Nếu cố tỉnh lại trong điều kiện đó, anh sẽ không còn mơ nữa đâu. Dù cho có thể không chế được cơ thể, thì bộ não của anh cũng không hoạt động được nữa.

Nói cách khác, là cái chết đó. Không phải là cái chết đối với thể xác, mà là cái chết của tư duy.... Nếu đã vậy thì, anh còn cố gắng làm gì nữa? Cho dù có tỉnh lại đi nữa, anh cũng không thể tiếp tục sống trong thực tại được mà. Cứ ở lại đây mơ với tôi đi, tôi xin anh đó.”

—...cái quái gì thế?

Cho dù đẳng nào tôi cũng phải nằm cho đến hết đời, thì mơ mộng một mình cũng chẳng có gì hay ho cả.

”Tất nhiên. Anh có thể chọn giữa tỉnh lại và chấp nhận cái chết của tư duy, hoặc ở lại đây và mơ tiếp.

Dù cách nào đi nữa, thì cũng chẳng khác nhau lắm.

Nếu anh tỉnh dậy, rồi lại chết đi, anh sẽ không làm phiền đến ai nữa.

Như vậy có lẽ còn tốt hơn nhiều so với việc mơ mộng ở đây đó.”

—Oái....

”....Nhưng, tôi vẫn muốn anh tiếp tục mơ. Dù chúng ta có chung một cái tên, nhưng giấc mơ của chúng ta quá khác biệt.

Giấc mơ của tôi chỉ gồm có cái ngày định mệnh đó, hoặc những tháng ngày trước khi tôi lên chín tuổi.

Có lẽ cũng vui đấy, nhưng chẳng có tương lai gì cả.

Tôi cũng muốn được lớn lên, có người mà tôi yêu, sống bận rộn mỗi ngày.

Thực tại của tôi, kiến thức của tôi, tương lai mà tôi tưởng tượng ra, chúng quá vụn vặt, đến mức tôi không thể nào tưởng tượng ra những điều đó nổi.

Nhưng, giấc mơ của anh thì khác. Những thứ chỉ là bình thường với anh, lại là quá tuyệt vời với tôi, dù cho đó chỉ là giấc mơ.

...Nhưng với thời gian sống ngắn ngủi của mình, tôi không thể tưởng tượng ra chúng nổi.”

—.....

“Nếu anh không chấp nhận được một giấc mơ ích kỉ của riêng mình, vậy thì tôi có thể giúp anh. Tôi sẽ làm anh nhớ lại những điều anh đã quên trong quá khứ. Nếu chúng ta tự lừa dối lẫn nhau, hẳn là chúng ta sẽ được mơ một giấc mơ hạnh phúc đấy.”

—.....

”...Xem ra anh không muốn như vậy rồi. Có lẽ anh chỉ muốn chấp nhận sự thật thôi.

Nhưng, tương lai của anh, giờ đã chấm dứt rồi. Tôi biết rằng giấc mơ thì không thể so với thực tại.

Nhưng mà—nếu anh thử mơ một chút, thì vẫn có thể đạt tới hạnh phúc cơ mà?”

—....Không.

Như vậy chỉ có mình chúng ta được hạnh phúc thôi, Shiki ạ.

”...Anh ngốc quá nhỉ. Hạnh phúc của riêng mình thì mới dễ đạt được chứ. Nếu anh còn nghĩ cho cả người khác nữa, thì sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Và hậu quả là, đến cuối cùng, chúng ta chẳng còn biết được đâu là tốt và xấu nữa.

Và trong thực tế thì, tôi và anh cũng chưa làm điều gì sai trái cả. Ấy thế mà cuộc đời đã đền đáp lại chúng ta như thế này đây.

Thế đấy, cuộc đời của anh bất hạnh như thế đấy Shiki ạ. Từ trước đến nay anh chỉ bị cuộc đời cướp đoạt đi những thứ của mình thôi, nên từ giờ anh đừng lo lắng đến những kẻ khác nữa.”

—Có lẽ đúng như vậy.

Nhưng mà, tôi đã hứa rằng sẽ không để chị ấy lại một mình.

Nếu mọi thứ trước đây, mọi thứ bây giờ, đều chỉ là trong mơ thôi—thì tôi phải tỉnh dậy.

“Dù cho sau khi thức giấc, anh sẽ không còn gì cả?”

—Bởi vì người tôi yêu đang đợi tôi. Tôi phải quay lại.

Dù cho tôi phải chết—tôi cũng đã hứa sẽ gặp lại chị ấy rồi.

”....Tôi hiểu rồi. Vậy thì tạm biệt nhé. Tôi không thể bỏ anh lại đây được, nên hãy nắm lấy tay tôi nào.

....Dù sao thì giấc mơ vừa rồi cũng thật vui. Tôi mong rằng tương lai của mình sẽ diễn ra đúng như vậy.”

—Gì nữa đây? Tự dưng bắt tay tôi. Là thật đó.

“Ahaha, tôi cũng biết là trông thật lố bịch. Nhưng mà, phải làm như thế này thì tôi mới cứu được mạng sống của anh.”

—Này...Cậu, cậu đang mờ dần đi.

”Anh bắt đầu nhận được sinh mệnh lực rồi đó.

Thôi thì, tạm biệt nhé. Tôi sẽ quên hết về anh, nên anh cũng đừng nhớ đến tôi nữa.

Bởi vì anh không cần quay trở lại làm Nanaya Shiki đâu.”

—.

”À đúng rồi, còn chị ấy nữa. Tôi cũng thích chị ấy đó. Nên tôi phải thừa nhận rằng chị ấy quan trọng hơn anh.

Nhưng anh biết mà, đừng bao giờ làm chị ấy khóc thêm nữa nhé, hứa với tôi đi.”

—Và, cậu ta biến mất.

Không, phải nói là chết đi mới đúng.

...Tự dưng tôi thấy đau nhói.

Tôi đang vĩnh viễn mất đi một thứ gì đó.

Bỗng dưng tôi muốn khóc.

Dù có cố nhớ đến đâu,

tôi cũng không thể tìm lại quá khứ đó được nữa.

“...”

Tôi dần tỉnh lại.

Tôi từ từ ra khỏi giấc mơ.

Nếu như giấc mơ đó biến mất, và tôi cũng biến mất,
thì thứ duy nhất còn đợi tôi là cái chết mà thôi.

—Nhật nhòa.

Ánh nắng ban mai đang chiếu xuống.

Tôi vẫn còn choáng váng.

Chưa nghĩ được gì cả.

Tôi đang nằm dưới đất.

Đầu tôi—đang kê trên thứ gì đó mềm mại.

—Lạ thật đấy.

Tôi tưởng mình đã thoát ra khỏi giấc mơ đó rồi chứ nhỉ.

Tôi mở mắt ra.

Gương mặt đầy nước mắt đỏ.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 10)

“__”

...Tôi chỉ giơ tay lên và chạm vào má chị ấy.

Những giọt nước mắt chảy dọc theo ngón tay tôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nước mắt ấm áp này là thật.

“__”

...Chị ấy không nói gì cả.

Và tôi cũng thế—tôi không muốn dùng lời để diễn tả, tôi chỉ cảm nhận hơi ấm của chị ấy qua bàn tay.

—Thịch.

Bầu trời đêm, và mặt trăng vẫn treo trên đó, còn ngực tôi thì ướt đầy máu.

Nhưng, vết thương ấy đã khép miệng lại rồi.

Là do chị ấy chữa lành cho tôi, hay vết thương đó vốn không hề tồn tại?

...Chà, nếu tôi vẫn còn sống.

Thì tôi còn quan tâm đến chuyện nhỏ mọn ấy làm cái quái gì nhỉ.

“...Tohno-kun...Em có nghe thấy chị nói gì không...?”

Giọng nói run rẩy của chị ấy.

“...Em ngạc nhiên đó. Senpai à, chị đang khóc đấy.”

—Phải. Chưa bao giờ chị cảm thấy thế này đâu.”

“Haha, chị xúc động lắm hả Senpai?”

Tôi lảm nhảm.

Tôi vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn.

Không còn đau đầu nữa. Không còn vết thương nào nữa. Tôi không biết chuyện gì vừa xảy ra với Roa hay với chính tôi. Tất cả những gì tôi biết là Ciel đang ở đây cùng với tôi trong ánh bình minh.

....*thở dài*

Hạnh phúc biết bao.

Thứ tôi truy cầu giờ đã ở ngay bên cạnh rồi.

“....May thật. Em vẫn có thể hoàn thành lời hứa ấy.”

Tôi thở ra một hơi.

“Này này, em nói gì thế? Em đừng quên chúng ta và Inui-kun sẽ đi xuống phố chơi sau giờ học đấy nhé? Nên chúng ta không nên phí thời gian ở đây nữa nhỉ?”

Chị ấy lại nở nụ cười tinh ranh như trước kia.

“—Em biết rồi. Vậy thì em đứng dậy đây...Oái...!”

Ngay khi vừa ngồi dậy, ngực tôi nhói đau.

“Ấy, đừng cử động...! Vết thương khá sâu đấy, em nên nằm lại đây một tiếng nữa đã.”

“...Ciel này. Chị có biết là chị ăn nói rất mâu thuẫn không đó?”

“Ồ...phải. Xem ra chị vẫn chưa hết xúc động.”

Má chị ấy đỏ rực lên.

“....Chắc chắc. Cứ nằm thế này cả tiếng đồng hồ nữa thì chán lắm.”

Tôi chỉ cử động được mỗi một cánh tay thôi.

Và chắc Senpai cũng sẽ mệt nếu cứ để tôi gối đầu lên đùi chị thêm một tiếng nữa.

“....Em xin lỗi nhé. Chị có mệt không? Chị cứ để em nằm dưới đất—”

“...Chúa ơi, em còn nói thế được à? Chị làm thế này vì chị thích thế, nên hãy để chị ích kỉ được không?”

Má chị ấy càng đỏ hơn, chị tiếp tục nhìn vào mắt tôi.

“....Và, nếu chúng ta tiếp tục như thế này, chị nghĩ em sẽ làm lại chuyện đó...”

“A.”

—Tôi nhớ rồi.

Đêm qua chúng tôi có hứa chuyện đó.

“...Vâng, em cũng muốn vậy đấy.”

Nói đến đó,

tôi khẽ chạm lên mặt chị ấy.

Chị ấy nhẹ cúi xuống.

—Thật chậm rãi, đôi môi chúng tôi gặp nhau.

Sau một khoảng thời gian dài như một giờ, chúng tôi tách nhau ra.

“__”

...Tôi chẳng nói được gì nữa.

Cứ, như là.

Đến tận bây giờ tôi mới tỉnh lại sau một giấc ngủ dài.

“....À, chào buổi sáng nhé Ciel.”

“Đúng rồi. Chào buổi sáng, Tohno-kun.”

Bởi vì nụ cười ấy và nước mắt ấy rực rỡ hơn bất cứ thứ gì trên thế gian.

Tôi thở phào và nhắm hai mắt lại.

“Ồ...? Tohno-kun, Tohno-kun...!?”

“—Xin lỗi nhé Senpai. Em muốn...ngủ thêm chút nữa.”

....Tôi chỉ muốn thư giãn thôi, và giờ tôi lại buồn ngủ lắm rồi.

Nếu có thể, tôi muốn ngủ trong vòng tay của Ciel, nhưng chắc chị không cho phép đâu.

“....Chị cứ đặt em ở đâu đó...và khi tiết 1 bắt đầu, thì đánh thức em dậy.”

“—Hứ.”

Chị ấy càu nhàu.

Nhưng, thật sự—tôi chỉ muốn ngủ một giấc.

“—Chị hiểu rồi. Thôi thì chị sẽ mang em về nhà chị, thế có được không?”

“Ồ... Như thế không ổn lắm nhỉ? Chúng ta sẽ trễ giờ học mất.”

“Không sao đâu, chúng ta bùng học một hôm đi. Ngoài ra, chị vẫn còn rất nhiều điều muốn hỏi em đó Tohno-kun.”

—Và sau đó,

tôi cảm thấy mình như bị nhắc bổng lên.

“Ấy—Senpai, phòng y tế cũng ổn mà, tại sao cứ phải đến nhà chị...!”

“Phản đối vô hiệu lực. Tohno-kun, em phải nói hết cho chị những gì em đã làm với Arcueid trong lúc chị không ở đó.”

Ciel mỉm cười đáp lại tôi.

Như thế là quá đủ để rũ sạch đi cơn buồn ngủ rồi.

“Nào, đi thôi. Mặt trời vừa mới mọc, nên nếu chúng ta nhanh chân, sẽ không bị ai nhìn thấy đâu.”

“Senpai ơi, thế nên em mới bảo là phòng y tế thì tốt hơn—oái!”

Ciel nhảy một bước vĩ đại.

Tôi cảm thấy rất nhẹ nhàng, giống như đang lơ lửng trên không trung vậy.

Xem ra chúng tôi sẽ về nhà của Ciel ngay thôi, nhưng—

“....Phù.”

Tôi có cảm giác mình đã yêu một cô nàng kì quặc rồi.

Nhưng, tôi rất vui lòng vì điều đó.

Dù cho tôi đã giải quyết xong chuyện với Roa, Senpai cũng có vấn đề của riêng chị ấy, và tôi không nghĩ chúng tôi sẽ trở lại đúng cuộc sống bình lặng như trước kia nữa.

Nhưng mà—tôi đã chọn ở bên người con gái này mất rồi.

Dù cho tương lai có thể nào đi nữa, chúng tôi sẽ cùng nhau đối mặt.

“Đúng như vậy đó—Nanaya Shiki ạ.”

Tôi thì thầm với cậu bé trong giấc mơ.

Và giờ, chuyện đầu tiên—tôi phải nghĩ thật cẩn thận xem nên kể những gì về Arcueid cho chị ấy—
HẾT.

55. Ciel Route - Chương 55: Good End - Bạch Nhật (1)

Chú thích: Với chương 54, kết cục thứ nhất của Ciel route đã chính thức khép lại. Giờ chúng ta đi đến kết cục còn lại - Good End. Chương này là sự nối tiếp của chương 50.

1. Đồng ý với Arcueid.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 08)

...Tôi nhớ lại khoảng thời gian cùng trải qua với Arcueid.

Lần đầu tiên trông thấy Arcueid, tôi chắc chắn đã hóa điên.

Tôi không biết lần nhập ma đó là vì sao.

Nhưng, có một điều mà tôi chắc chắn.

Tôi, Tohno Shiki, trong khoảnh khắc lần đầu nhìn thấy vampire áo trắng đó, đã yêu cô ta mất rồi.

Dù cho cô ấy là vampire, một Chân Tổ, cô ấy vẫn quá ngây thơ.

...Dù tôi đã giết cô ấy, nhưng cô ấy lại nở nụ cười tha thứ cho tôi.

...Một hình ảnh từ quá khứ xa xôi.

Bóng ma kí sinh, Roa, nhớ lại về Arcueid Brunestud.

Bất kể hẳn có ảnh hưởng đến tôi hay không, tôi cũng—

“Đây là cơ hội cuối cùng của anh đó. Shiki, hãy làm theo lời tôi.”

Arcueid đang khẽ run.

“—”

Giọng nói đó nói với tôi rằng cô ấy rất sợ bị từ chối.

Người quan trọng nhất với tôi là Ciel.

Nhưng, tôi vẫn không thể ghét cô gái này được.

Yêu Ciel là thật, nhưng thích Arcueid cũng là thật.

Cái đó không liên quan gì đến cảm xúc của Roa cả.

Tôi, Tohno Shiki, đã bị cô ấy quyến rũ mất rồi—

“...Shiki này. Anh ghét tôi đến thế sao?”

“...Đừng có ngốc nữa. Nếu tôi mà ghét cô được, mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều.”

Tôi thầm xin lỗi với Ciel trong lúc nói câu đó.

“—Ồ?”

Arcueid nghiêng đầu.

“Này Shiki. Này này, ý anh là gì cơ?”

....Cô ngốc này. Khỉ thật, không nói thẳng ra thì chắc cô ta chẳng bao giờ hiểu.

“—Arcueid, tôi”

...Xin lỗi chị nhé Ciel. Em sắp nói ra một điều không nên nói rồi.

”Tôi, không thể ghét cô nổi.

Tôi có lẽ—đã bị cô hút hồn rồi.”

“—”

Arcueid sững sờ.

Một thoáng sau.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 05)

“—Thật vậy sao?”

Cô ấy như lạc giọng đi.

“...Này này. Giờ tôi có nói dối cũng vô ích thôi. Tôi không muốn thừa nhận đâu, nhưng đúng là cô đã hấp hồn tôi rồi. Kể từ lần đầu chúng ta gặp nhau, tôi đã thấy cô thật quyến rũ.”

“—”

Gương mặt của Arcueid sáng bừng lên.

Đôi tay này giờ ấn tôi xuống đất đã rời đi, và cô ấy đứng dậy một cách khoáng chí.

“Nhưng mà, tôi vẫn không thể làm theo ý cô được.”

“—”

Cô ấy cứng người lại.

Đôi tay vừa rút ra lại đặt lên vai tôi thêm một lần nữa.

“Shiki, anh nói gì cơ? Nếu anh thích tôi, tại sao anh không chịu làm như tôi nói? Hay là vì trong mắt anh, tôi không hề đáng tin?”

“...Tôi tin cô chứ. Dù cô có khá nhiều bí mật, nhưng cô chưa từng nói dối tôi bao giờ. Và nếu cô nói rằng phương pháp của cô sẽ giúp khống chế được Roa, thì tôi cũng tin là được.”

“Anh hiểu rồi sao. Vậy thì rốt cuộc anh muốn gì? Hay là, anh không muốn từ bỏ sức mạnh của Roa?”

Cô ấy trừng mắt nhìn tôi vẻ thất vọng.

....Giời ơi.

Dù trong bất cứ tình huống nào đi nữa, cô ấy cũng có thể hiểu nhầm ý tôi được.

“...Này này, tôi chỉ là một gã bình thường thôi. Tôi chẳng ham hố gì cái sức mạnh này đâu, dù cô có cho, tôi cũng không thèm lấy. Nếu có thể, tôi đã ném nó ngay vào cái sọt rác gần nhất rồi.”

“Hờ? Vậy thì anh còn đợi gì nữa? Nếu anh trở thành thuộc hạ của tôi, anh sẽ phong ấn được Roa ngay tức khắc...Shiki à, anh nói năng chẳng ra đâu vào đâu cả.”

”Có cô ấy. Nghe này Arcueid, tôi thích cô thật đấy, nhưng người tôi yêu là người khác.

Đó là lí do tôi sẽ không bao giờ—trở thành vật sở hữu của cô.”

“—Ồ? Tôi hiểu rồi. Shiki, anh vẫn cho rằng Ciel hơn tôi.”

Arcueid tự dưng lạnh lùng hẳn.

...Bỏ mẹ rồi. Chắc cô ấy tức lắm.

”Thôi được rồi. Tôi không phiền nếu anh thích thêm người khác.

Shiki này, anh là người đầu tiên tôi thích. Nên dù anh chỉ thích lại tôi một chút xíu đi nữa, thì tôi cũng không đòi hỏi gì hơn.

Nên dù anh không coi tôi là người quan trọng nhất với anh, cũng chẳng sao cả. Bởi vì anh là người quan trọng nhất với tôi, và như thế là đủ rồi nhỉ?”

Đôi mắt lạnh và nụ cười tươi.

Dù cho đang giận dữ, Arcueid vẫn thật thơ ngây.

—Nhưng cô ta là ngoại lệ.

Nếu cô ta là người cướp anh đi, thì thà để cho anh ghét tôi còn hơn.

...Chà chà, xem ra tôi vẫn phải dùng vũ lực rồi. Chắc anh sẽ ghét tôi lắm, nhưng sau khi tôi làm chuyện này, anh sẽ không bao giờ chạy khỏi tay tôi được nữa đâu.”

Nói xong, Arcueid tự cắn môi.

Một giọt máu đỏ xuất hiện trên môi cô ấy.

“Này—Arc, đợi đã....!”

Cảm thấy có mùi nguy hiểm, tôi la toáng lên, nhưng Arcueid chỉ mặc kệ.

Tôi cố giãy giụa, nhưng không kịp rồi.

Và như thế—

—Môi Arcueid áp vào môi tôi.

“—!”

Đây không phải là một nụ hôn.

Arcueid chỉ cố, ép tôi uống máu cô ấy.

“—!”

Tôi giãy giụa như điên.

Nhưng tay cô ấy giữ chặt quá, và, ờ...đôi môi đó thật mềm làm sao, sự chống cự của tôi càng lúc càng yếu đi—

“Con đàn bà thối tha này!!!!!!”

—Và ngay lập tức,

mặt đất rung lên.

“—Ồ?”

Khi tôi mở mắt ra, Arcueid đã bị hất văng lên không trung rồi.

Vô số thanh kiếm bay thẳng về phía Arcueid, và cô ấy bị đẩy văng đi, rơi bịch xuống lùm cây.

“——Ồ?”

Tôi nhìn về hướng đối diện với hướng Arcueid vừa rơi xuống.

“—Chết cha.”

Ciel-senpai đang đứng đó, vai chị ấy run lên.

—Tôi còn cảm nhận được sức nóng từ cái lườm mắt của chị ấy.

Nhìn trừng trừng giống như tôi là kẻ địch, Ciel bước cồm cộp trên nền gạch.

Chị ấy mỉm cười và chìa tay ra cho tôi nắm.

Tôi nắm tay chị ấy và đứng dậy.

“....À, Ciel....senpai? Chị đã, trở lại, rồi.”

“Ừ, Tohno-kun à, chị rất lo cho em đó, nên chị quay về sớm. Ấy thế mà lúc chị về nhà, thì chị ngạc nhiên lắm đó. Chị đã bảo em ở trong nhà, thế mà em lại không có mặt ở đó.”

“À, tại vì một lí do rất quan trọng đó ạ, và chuyện này khá dài dòng—”

“Vậy thì em thử nói xem. Chị không biết rốt cuộc em đã làm gì với Arcueid, nhưng ít nhất chị sẽ nghe em phân bua.”

“....Senpai ơi. Em nói ngắn gọn nhé, chuyện này không phải như chị nghĩ đâu. Em không làm gì với Arcueid cả. Chị đang hiểu sai vấn đề thôi.”

“Ra thế. Tức là em nói rằng chẳng có chuyện gì hết, và tất cả là do lỗi của chị?”

“Đúng rồi! Chị nhanh trí thật đó Ciel-senpai! Em biết là chị sẽ hiểu ngay mà!”

Tôi giơ hai tay lên đầu và vỗ vỗ.

“.....A...”

Bị lườm, tôi đành rụt tay lại.

“....Ái chà. Rất tiếc là giờ chuyện đánh bại Arcueid là quan trọng nhất. Nhưng Tohno-kun này, đừng tưởng chị bỏ qua vụ này nhé.”

Chị ấy quay lưng về phía tôi và bước về phía lùm cây.

“———!”

Ngay cả tôi cũng cảm thấy sức ép từ hướng đó.

Buốt giá.

Giống như một chất độc vô hình đang ngập tràn không khí vậy.

“....Lùi về phía sau đi Tohno-kun.”

Ciel lại gần lùm cây mà Arcueid ngã vào.

“Lùi lại ư? Ciel...!”

Tôi không thể làm theo lời chị ấy được.

Trước đây, Ciel và Arcueid đã chiến đấu với nhau ngay trong công viên này. Lần đó, Ciel đã hoàn toàn bị áp đảo, cho nên tôi không thể để chị ấy một mình đánh lại Arcueid được.

Nhưng, tôi cũng không dám nghĩ đến việc hai chúng tôi cùng tấn công Arcueid.

“Khoan đã Senpai....! Arcueid không làm gì em đâu. Cô ấy không phải là vampire xấu—”

”...Tohno-kun này. Khi nói đến vampire, thì tốt hay xấu không thành vấn đề. Chúng là những sinh vật phải bị tiêu diệt nếu chúng dám tiến vào trong xã hội loài người chúng ta.

Và, cũng chẳng còn cách nào khác. Cô ta đã phát tán sát khí rồi.”

“Kh—”

Trước khi tôi kịp đáp, “Không đúng mà”.

Arcueid đã bước ra, sát khí nồng nặc như tử thần.

—“Lại đánh lén nữa à? Người thật đáng khinh bỉ.”

“Người nói nhiều quá đấy. Vampire bình thường đã phải chết đến sáu lần sau khi bị trúng ngàn ấy Hắc Kiện rồi, thế mà người chẳng hề thương tổn. Để đánh bại một kẻ địch như người, cách nào cũng là chơi đẹp hết. Ta thấy thật tởm lợm khi để cho một vampire xét đoán nhân cách của mình.”

Sát khí tóe lửa bắn ra từ cả hai bọn họ.

...Đó không còn là ẩn dụ nữa rồi, thực sự không khí xung quanh đã thay đổi.

Sát ý của Arcueid mãnh liệt đến mức chỉ hít thở cũng làm phổi tôi bỏng rát.

Ciel-senpai cũng y hệt vậy, và hình như áo choàng của chị ấy phồng lên so với bình thường.

....Xem ra chị ấy đã chuẩn bị kĩ cho trận đánh hôm nay rồi, phía dưới lớp áo kia chắc chắn là những vũ khí quái dị đủ kiểu.

—“Ồ? Ta tưởng người đến chỗ nhà thờ Fuyuki để làm gì, hóa ra là để lấy Hắc Súng à? Xem ra chuyện người có trao đổi công nghệ ma pháp với Enhance là có thực.”

“Người khỏi cần quan tâm chuyện đó...À, đằng nào người cũng sắp bị phong ấn tại đây rồi, nên người chẳng cần quan tâm bất cứ chuyện gì nữa đâu.”

“__”

...Arcueid hạ tay xuống.

Cô ấy nghiêm túc rồi.

Chắc chắn ngay sau đó, cô ấy sẽ tấn công Ciel.

Và Ciel sẽ đáp trả.

....Dù ai là người thắng, thì chắc chắn sẽ có người bị thương.

“__”

Tôi không thể chấp nhận điều đó được.

Lần trước tôi đã không thể can ngăn.

Nhưng lần này thì tôi phải ra tay thôi.

Tôi là người gây ra chuyện này.

Ciel-senpai và Arcueid. Nếu cả hai bọn họ đều rất quan trọng với tôi, thì...

“....Hai cô ngốc này.”

Tôi phải ngăn bọn họ dù cho phải đánh đổi mạng sống của mình.

...Không khí rung động như sóng.

Arcueid đang nhắm thẳng vào cổ họng Ciel.

Trước khi điều đó xảy ra.

“—Dừng tay!”

Tôi quăng mình vào giữa hai bọn họ.

“Anh đang chặn đường đấy, lui ra đi Shiki.”

“Em đang làm vướng chân chị đấy, lùi xuống ngay Tohno-kun.”

Cái nhìn trừng trừng của bọn họ đâm xuyên qua tôi.

“—!!”

Đầu đau như búa bổ, và tóc gáy dựng hết lên.

Cả hai người họ đều không chịu dừng tay.

Từng đốt sống của tôi gào lên đau đớn khi bị sát ý dày đặc đâm thủng.

Cơn đau đầu ngày càng nặng lên.

....Đó là phản ứng của việc tôi cố nhìn ra các đường chết.

...Và cả phản ứng của Roa khi thấy tôi sẵn sàng chiến đấu với Arcueid nữa.

“Hai người dừng lại đi. Không cần phải đánh nhau như vậy.”

“Đừng có lải nhải nữa. Vốn dĩ trận chiến này cũng làm gì có lí do. Này Shiki, anh mau lùi ra xa đi. Cho dù là anh, nếu cứ quẩn chân tôi, tôi cũng không tha đâu.”

“Đúng như cô ta nói đấy. Chuyện này không liên quan đến em đâu Tohno-kun...Cho dù em có đứng đó đi nữa, chị cũng sẽ đánh đến cùng.”

Họ chẳng thèm nghe tôi nói.

....Dù sao thì tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi.

“...Tôi hiểu rồi. Vậy thì tôi sẽ không nương tay nữa. Nếu hai người vẫn còn muốn giết nhau, thì tôi sẽ đích thân can thiệp.”

“—Ồ?”

Nắm chặt con dao, tôi căng mắt ra nhìn đến mức óc tôi như bị rán chín lên.

Thịch.

Não bộ rung lên giống như nó đã biến thành quả tim thứ hai.

Chìm trong đau đớn, lúc này mỗi hơi thở cũng khiến từng đốt xương trong người kêu lên răng rắc, nhưng tôi vẫn cố nhìn vào “cái chết” của sự vật xung quanh.

“To, Tohno-kun.....! Dừng làm thế. Nếu em còn lạm dụng đôi mắt đó nữa, mạch máu trong não em sẽ vỡ tung ra mất.....!”

“—Em không còn lựa chọn nào khác. Nếu không làm thế này—em sẽ không ngăn cản Arcueid được.”

“....”

Đối lập với sự hoảng hốt của Ciel, Arcueid chỉ nhìn tôi trừng trừng.

....Mẹ kiếp. Arcueid vẫn đứng đó, giống như thừa biết rằng tôi, không, thể, nhìn ra, đường chết, nào, của, cô ấy.

“—Tất nhiên. Anh tưởng là nếu dùng hết sinh mệnh lực của mình thì sẽ nhìn được ‘điểm chết’ của tôi hả....À, chắc là anh sẽ tìm thấy vài ‘đường chết’, nhưng cũng chẳng để làm gì đâu.”

“....Cô...cô chẳng dễ thương chút nào hết.”

“___”

....Bỏ mẹ rồi. Tôi, sắp, ngất lịm đi.

“Nếu anh đã hiểu ra vấn đề, thì dừng lại đi. Nếu ý thức của anh ngừng vận động, thì Roa sẽ cướp lấy thể xác của anh. Đến lúc đó, thì ngay cả tôi cũng không giúp được anh nữa đâu Shiki ạ.”

....Là giọng của Arcueid.

Nhưng mà, tôi vẫn muốn bắt bọn họ phải dừng tay. Tôi sẽ không bỏ cuộc—

“Tohno-kun—em nhìn được ‘đường chết’ của Arcueid sao?”

Bỗng dưng,

có tiếng gọi của Ciel.

“Chậc—”

Arcueid tắc lưỡi càu nhàu.

Ciel-senpai mặc kệ Arcueid còn đang đứng đó, chị chạy thẳng đến chỗ tôi.

“Nói chị nghe nào, Tohno-kun. Em nhìn thấy các đường chết của Arcueid đúng không?”

Tôi gật đầu đáp lại giọng nói cuồng quít của Ciel.

“Tốt rồi—vậy thì vẫn còn cách cứu em, Tohno-kun ạ...! Chị tưởng như đã mất hết hy vọng rồi, nhưng xem ra, chúng ta sẽ tách Roa ra khỏi em được....!”

Sát ý tỏa ra từ Senpai hoàn toàn tiêu biến.

....Cảm ơn trời. Có vẻ như Ciel không còn muốn chiến với Arcueid nữa.

“...Ra là vậy. Senpai này, người ở nhà thờ đó đã chỉ cho chị cách để tiêu diệt Roa đúng không ạ?”

“Ồ—”

Giọng chị ấy mất hẳn vẻ lạc quan.

Ciel cúi xuống, rồi ngẩng đầu lên.

“...Không, họ chẳng đưa ra cách nào hết. Chị phải về sớm thế này vì chẳng còn hy vọng gì.”

“___”

Tôi giật bắn người.

Bởi vì, nếu đã vậy, thì tôi bị Roa hấp thụ là cái chắc rồi.

”Nhưng Tohno-kun à, nếu em có thể nhìn ra thứ gây nên cái chết của Arcueid, thì lại khác.

Roa là Tử Đồ của Arcueid. Cho dù hẳn không còn thân xác nữa, thì hẳn vẫn đang hút sức mạnh của Arcueid dựa theo liên kết giữa Chân Tổ và Tử Đồ.

Vì thế—nếu em hủy diệt Arcueid, thì Roa sẽ suy yếu đi ngay thôi.”

“Oái?”

Tôi không thể hiểu được chị ấy đang nói gì nữa.

Arcueid chỉ đứng đó, lắng nghe cuộc nói chuyện của tôi và Ciel.

”Nếu chỉ có riêng chị....không, dù có dùng đến cả Đệ Thất Thánh Điển, chị cũng không tiêu diệt được một Chân Tổ hùng mạnh như Arcueid. Thứ duy nhất chị có thể làm được là tạm thời phong ấn cô ta lại.

Nhưng, nếu em có thể nhìn thấy đường chết của cô ta, thì cơ hội chiến thắng sẽ tăng lên rất nhiều.

Tohno-kun, hãy cho chị mượn sức mạnh đó. Nếu em giúp chị, chúng ta hoàn toàn đủ sức giết Arcueid...!”

“__”

Tôi chết lặng.

Tôi? Giúp chị ấy giết Arcueid?

Tôi? Tôi giết Arcueid để cứu chính tôi khỏi tay Roa?

56. Ciel Route - Chương 56: Good End - Bạch Nhật (2)

“—Không. Em không làm được.”

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 09)

“—Ồ?”

“—Ồ?”

Cả hai người bọn họ lại đồng thanh.

“Em—em nói cái gì đấy Tohno-kun....!/? Nếu em không ra tay, em sẽ không thể kháng cự được Roa đâu! Và, bây giờ em cũng cố nhìn ra đường chết của cô ta để giết cô ta đó thôi....!/?”

...Chị hiểu nhầm rồi đó Senpai.

“...Ciel ơi, em không hề muốn giết Arcueid. Em chỉ muốn hai người ngừng chiến thôi, và nếu muốn can thiệp thì em phải làm vậy.”

”Cái, cái đó thì... cũng đúng, nhưng...!”

Nếu không giết Arcueid, em cũng sẽ biến mất thôi Tohno-kun ạ...! Chị, chị không muốn điều đó...! Vì sao....? Chẳng lẽ em cho rằng mạng sống của Arcueid quan trọng hơn của chính em à!?”

“__”

Senpai nói không sai, nhưng....

”...Em không biết nữa, nhưng em không thể làm tổn thương Arcueid được.

...Xin lỗi vì em quá ích kỉ nhé Ciel.

Em không ghét cô ấy được. Vì thế nên...em không thể giết cô ấy để cứu mạng mình.”

“...Tohno-kun...Em thích cô ta ư?”

“—Tất nhiên là không ạ. Em yêu chị cơ mà Ciel.”

Tôi không nói dối.

Chỉ có một người mà tôi yêu nhất thôi.

“__”

Ciel không nói gì thêm.

...Tôi không còn cảm nhận thấy chút sát khí nào toát ra từ chị ấy nữa.

Giờ, nếu tôi có thể đuổi được cái cô nàng đang làm vẻ mặt chua như giấm kia đi, thì mọi chuyện coi như xong—

”...Arcueid này. Cô có thể dừng tay được không?

Tôi sẽ tự tay giải quyết Roa. ...Tôi không biết mình còn trụ được đến bao lâu nữa, nhưng đến lúc đó, tôi sẽ—”

“Đâm vào điểm chết của chính anh và giết luôn Roa chứ gì?”

Arcueid nói toạc điều tôi đang nghĩ.

”Tôi không đồng ý đâu. Đến lúc anh không còn kháng cự được hẳn nữa, thì Roa đã kiểm soát anh mất rồi. Shiki này, anh cho rằng mình còn có thể tự sát vào thời điểm đó sao?”

“Ồ—”

Cô ấy nói không sai.

“Vậy chứ cô muốn tôi làm gì? Nhắc nhở cô rằng khi nào thì hẳn thành công trong việc kiểm soát tôi ấy hả?”

“Không, anh cũng không cần phải đợi đến lúc đó đâu. Tốt nhất là anh tự sát ngay cho được việc.”

Arcueid nói ra một điều quá ư kinh khủng bằng cái giọng nhàn nhã mọi khi.

“Người, người vừa nói gì cơ!? Dù Tohno-kun có chấp nhận, thì ta cũng không cho phép đâu!”

“N-này, Ciel...!”

Tôi phải giữ chặt Senpai trước khi chị ấy lại nhảy xổ vào Arcueid.

(Nhạc nền: Tsukihime - Track 03)

“Arcueid này, liệu cô có thể đi chỗ khác được không? Tự tôi biết phải làm gì mà.”

“Hi hi, không đâu. Anh cũng biết cách đó là lựa chọn tốt nhất mà Shiki? Nên tôi không muốn đợi nữa. Nếu anh không chịu ra tay với Roa ngay bây giờ, thì về sau càng khó có cơ hội.”

“Người, người, người....!”

Ciel sắp nhảy ra khỏi vòng tay tôi rồi.

”...À, tôi muốn anh uống nhiều máu của tôi hơn nữa cơ, nhưng mà Ciel còn ở đây, nên thôi kệ vậy.

Tôi chẳng phải đã nói với anh rồi sao Shiki? Rằng nếu anh là của tôi, anh có thể chiến thắng Roa ngay tức khắc. Hiện giờ sức ảnh hưởng của Roa lên anh đã mạnh lắm rồi.”

“Cái gì..... Tohno-kun, em uống máu của Arcueid rồi à!?”

Thoát ra khỏi tay tôi, Ciel-senpai lườm một cái.

“A—à, vâng, khi Arcueid đè em xuống, cô ấy ép em... chuyện đó có vấn đề gì không Senpai?”

“C, có chứ! Vấn đề lớn là đằng khác! Giờ em bị cô ta điều khiển rồi! Nếu trong người em có dòng máu của cô ta, thì em chẳng khác gì một phần của cô ta hết, giống như tay hoặc chân vậy...!”

“Ồ——Ý chị là—”

“Đúng, chẳng khác gì một Tử Đồ bị cô ta hút máu cả.”

Tôi liếc về phía Arcueid.

“Hi hi~”

....Con bé này....cười đều thế nhỉ, thôi xong rồi—

”Ar, Arcueid...! Hóa ra khi cô bảo dùng vũ lực là như thế đó hả!? Thế mà cô dám bảo là sẽ không làm điều gì mà tôi không thích!?”

Cô đã hút máu tôi rồi, quân dối trá...!”

“Ê này, anh nghĩ sai rồi đó. Tôi không uống máu của anh. Tôi chỉ cho anh một chút máu của tôi thôi, nên anh sẽ không biến thành Tử Đồ đâu.”

”Cũng chẳng khác gì cả...! Khi trong cơ thể của một con người có chứa máu của người, thì người đó không thể phản kháng lại ý niệm của người nữa...! Và nếu người đi quá xa, thì thông tin di truyền của Chân Tổ sẽ phá hủy thông tin di truyền của cậu ấy.

Máu của người rất mạnh, có lẽ chỉ cần một chút cũng đủ phá hủy cơ thể con người, đúng chứ!?”

“Đừng có nói với ta bằng cái giọng đó. Ta không ngạc nhiên vậy đâu. Hiện giờ, sau khi bị Roa xâm nhập, cơ thể của Shiki cũng chẳng khác một vampire là bao. Và như vậy, máu của ta sẽ có ích đó.”

....Ngoài ra, Shiki sẽ không bị ảnh hưởng bởi ý niệm của ta đâu. Ta chỉ cho Shiki một giọt máu thôi, nó không đủ để khống chế tư tưởng anh ấy được.

Hơn nữa, ta cũng chưa hề hút máu của anh ấy, nên máu của Shiki chỉ là của anh ấy thôi. Người biết rõ rồi còn gì? Vampire biến nạn nhân thành thuộc hạ của mình bằng cách hút máu đối phương rồi trộn lẫn máu của hắn vào.”

”Nh—nhưng mà, người đã ép Tohno-kun phải uống máu của người...! Người nghĩ cái quái gì thế?”

”Cái đó dễ hiểu quá mà? Ta làm thế để giúp Shiki sống sót nếu anh ấy và Roa chết cùng một thời điểm.

Giờ thì Shiki đã được hưởng sức mạnh của ta. Cho dù giờ Roa và Shiki mạnh ngang nhau, nhưng nếu ta cho Shiki sức mạnh dự trữ, thì anh ấy sẽ thắng là cái chắc.”

“A—”

Ciel há hốc miệng vì ngạc nhiên.

“Người đã nhận ra vấn đề chưa? Người nói rằng người sẽ giúp Shiki, ấy thế mà phương pháp của ta lại tốt hơn hẳn. Thôi nhé, nếu người đã hiểu ra rồi, thì mau lui xuống đi.”

“Ồ—A, ơ.”

Miệng Ciel mở ra rồi đóng lại.

....Xem ra thể trận đảo chiều nhanh quá.

”À, nói thẳng luôn, ta định không nói chuyện này cho người đâu, nhưng...ta nghĩ nói ra thì tốt hơn. Vừa nãy, Shiki nói anh ấy thích ta đó.

Xem nào. Nếu Shiki nói rằng anh ấy thích ta hơn Ciel, thì ta sẽ giúp một tay.”

Arcueid toét miệng cười. Không phải với tôi, mà về phía Ciel-senpai.

“—”

Ciel-senpai nhấp nhòm như sắp phát nổ rồi.

—Và bất chợt.

Thôi chết.

”Kh—không, không, đừng hòng nhé—!

Cho dù không có người nhúng tay vào, ta cũng sẽ tìm ra cách nào đó để cứu Tohno-kun thôi! Lần này ta tha cho người, nên mau biến đi....!”

“Hừm. Ta có thể đi ngay bây giờ đây, nhưng mà Shiki sắp tiêu đời rồi. Vậy ngươi định để cho Roa cướp lấy thân xác của Shiki sao?”

—Cơ thể, tôi, đang...

“Đừng, đừng có nói cái giọng đó! Ta còn muốn giết Roa hơn cả ngươi ấy chứ. Ta sẽ không cho phép Roa cướp đi người ta yêu đâu!”

“Vậy thì đơn giản lắm. Shiki chỉ cần nói rằng anh ấy thích ta hơn thích ngươi, và ta sẽ cho anh ấy đủ sức mạnh để tiêu diệt Roa. Như vậy là cả hai chúng ta đều xong việc, nhỉ?”

—Tôi, bắt đầu, mất tỉnh táo, rồi...

”Hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau!

Bọn ta chẳng việc gì phải tin ngươi hết. Ta sẽ không để cho Tohno-kun phải liều mạng theo cách của ngươi đâu.”

“Trông ngươi cứ như định lao vào giết ta ấy nhỉ. Sao cũng được, dù sao thì hiện giờ Shiki cũng chẳng còn sức để chiến đấu nữa rồi. Roa đã xâm nhập vào tư tưởng anh ấy rồi, nếu ngươi còn ép anh ấy thêm nữa, anh ấy sẽ chết thật đó.”

“Ngươi—”

”Nếu Shiki không cố sử dụng Thấu Tử Ma Nhân, anh ấy sẽ còn sức để chống cự trong vài ngày nữa, nhưng với tình trạng hiện giờ, thì Roa sẽ rất nhanh chiến thắng thôi.

Nhìn xem, anh ấy đang lên cơn đau đầu đây.

Xem ra, chỉ cần hết đêm nay là—hả?”

“Này Shiki. Đừng nói với tôi là anh không còn chống đỡ được hần nữa nhé?”

“Ồ—To, Tohno-kun!?”

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 05 - Stillness)

Tỉnh táo lại. Tôi vẫn còn tỉnh táo mà.

Tôi vẫn còn điều khiển được cơ thể.

Vậy vì sao...tôi không còn cảm giác như đang sống nữa?

Tôi đang mất dần liên hệ với thực tại rồi...

Tohno Shiki đang dần biến mất.

“—Tohno-kun ơi, cố chịu đựng, Tohno-kun.....!”

Giọng của Ciel. Dù chị ấy đang ôm lấy tôi, nhưng xúc giác của tôi đã ngừng hoạt động rồi.

“Shiki ơi, nếu anh còn nghe thấy tôi nói, thì hãy ra tay mau. Không còn thời gian cân nhắc nữa rồi.”

Giọng của Arcueid. Bàn tay cô ấy nắm lấy bàn tay tôi.

Nắm lấy bàn tay đang cầm dao.

”Anh đã nói rồi đó thôi. Rằng đến phút cuối cùng, tự tay anh sẽ giải quyết hần. Nếu anh đã sẵn sàng, thì mau ra tay đi.

Chỉ có anh mới có thể giết hắn, nên anh phải tranh thủ lúc tư duy của anh còn hoạt động!”

“....! Không được đâu Tohno-kun. Nếu làm thế, em sẽ chết đó...! Nếu em tập trung, nếu em chế ngự được cơn đau đầu, em vẫn có thể quay lại mà, Tohno-kun...!”

—Phải, rồi.

Tôi đã sẵn sàng.

Thịch.

Roa đã khổng chế đến miệng của tôi rồi.

Nhưng trước đó—tôi nhìn lên ngực mình.

Điểm chết nằm trên vết sẹo cũ.

....Nhớ lại thì, đúng là SHIKI đã từng nói qua vụ này.

Rằng chỉ có ý niệm mới có thể giết lẫn nhau.

”Dừng lại—chị xin em đó...! Làm sao em biết chắc Arcueid nói đúng được cơ chứ—!?”

—Phải. Tôi biết Ciel đang lo lắng cho tôi.

Nhưng lời nói của Arcueid cũng là sự thực.

Bởi vì chưa bao giờ cô ấy nói dối tôi cả.

Tôi giờ con dao lên trước ngực.

Nếu một luồng sinh mệnh đang chứa đựng hai ý thức,

thì khi một cái chết diễn ra, sẽ chỉ có một ý thức phải chết mà thôi.

....À, nghe có vẻ đơn giản quá nhỉ, nhưng tôi tin đó là sự thực.

Dù cho mọi chuyện không diễn ra đúng như Arcueid nói đi nữa, thì cuối cùng, Roa cũng sẽ hấp thụ được cơ thể tôi mà thôi.

Vậy thì—hãy để tao giải quyết mày nhé.

Vòng luân hồi của mày đến đây là hết rồi.

Thứ tôi nhìn thấy là điểm chết của tôi, và cũng của linh hồn Roa.

“__”

Có ai đó thở mạnh.

Nắm chặt.

Ai đó đang nắm chặt tay tôi.

“__”

Có tiếng người thì thầm.

Hơi ẩm lan khắp người tôi, và tôi cảm nhận được ai đó đang ôm lấy mình từ phía sau.

....Tôi hiểu rồi.

Vậy thì không còn gì để do dự nữa.

Có lẽ, không, chắc chắn tôi sẽ sống sót.

Với lòng tin tưởng tuyệt đối, tôi nắm dao chặt hơn nữa.

—Này Roa, nếu thứ duy nhất có thể giết một ý niệm là một ý niệm khác, thì—

Mày chỉ có một mình thôi, còn chúng tao có tới ba người.

Sẽ không thể có chuyện chúng tao thua cuộc đâu—!

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 10 - Maiden)

Đi trên con đường quen thuộc, rẽ vào con hẻm quen thuộc.

Tôi bước vào một nơi lạ hoắc.

Tôi không hề biết là trên đường đi học của mình lại có một nơi như thế này đâu.

Khoảng không trắng xóa.

Không có bức tường nào chắn xung quanh, cũng không có một ai khác cả.

Im ắng quá, giống như cả thế giới đã biến mất hết rồi, và chính giữa nơi này, một người đàn ông đang ngồi đọc sách.

“___”

Một người đàn ông tóc dài, vàng óng, đeo cặp kính nhỏ và vuông vức.

Hốc mắt sâu, gương mặt góc cạnh, mái tóc vàng, vậy chắc chắn ông ta là người nước ngoài rồi.

Dù cho ông ta không hề cử động, vẫn có nét dịu dàng toát ra.

Dù cho ông ta trông thật lạnh lùng, đôi mắt ấy trông thật nhân hậu.

...Có lẽ vì lí do đó.

Nên tôi bắt chuyện với ông ta.

Ngước đầu lên, ông ta hỏi tôi cần gì.

Tôi hỏi ông ta đang làm gì đó.

Mỉm cười, ông ta đáp rằng, đúng như tôi nhìn thấy đó, ông ta chỉ đọc sách thôi.

Tôi liền hỏi rằng quyển sách đó có thú vị không.

Với nụ cười hiền hậu, ông ta nói rằng nó chẳng có gì hay ho hết.

Ông ta đứng dậy.

Và để lại quyển sách đó trên ghế.

Tôi gọi với theo.

Tôi nhắc ông ta rằng ông đã bỏ quên quyển sách.

Không quay lưng lại, ông ta chỉ đáp rằng mình đã đọc xong rồi.

Từng trang sách đang được lật lên.

Dù cho chẳng có cơn gió nào cả.

Các trang sách cứ thế được gỡ ra, và từng trang từng trang một, chúng được gió cuốn vào hư không.

Cứ như bị gió mang đi, bóng hình của người đàn ông cũng nhạt nhòa dần.

Tôi hỏi ông ta định về đâu, nhưng ông ta chỉ đáp rằng, ngay từ đầu đã chẳng có chỗ nào cho mình hết.

Ông ta chỉ có nhiệm vụ đọc sách mà thôi.

Nếu quyển sách không còn tồn tại, thì người đọc sách cũng nên tan biến rồi.

Cuối cùng, tất cả các trang sách đều bay vào trong gió, và quyển sách biến mất.

Và tất nhiên, người đàn ông đó cũng thế.

Nếu đã vậy, thì chẳng có gì ngạc nhiên khi những kí ức vốn không thuộc về tôi cũng biến mất cùng làn gió.
Quyển sách ghi lại kí ức của mười tám kiếp luân hồi đã tan vào hư vô rồi.
Và thế là, sau tám trăm năm, vampire mang tên Roa đã ra đi như vậy đấy.

57. Ciel Route - Chương 57: Good End - Bạch Nhật (3)

—Ái chà, rốt cuộc về sau thế nào ấy nhỉ?

Những tiếng động nhỏ làm tôi tỉnh giấc.

Cách. Cách. Cách.

Nghe cứ như một tên trộm đang cạy cửa sổ ấy.

Và sau đó, có tiếng bước chân gõ xuống sàn.

“Shiki ơi. Sáng rồi đó, dậy thôi—”

Ai đó lắc tôi.

“....Oáp.”

Cổ nhện cơn nhức đầu, tôi mở mắt ra.

(Nhạc nền: Melty Blood Actress Again - WABI-SABI -Brand New Everyday)

“Chào buổi sáng! Hôm nay trời đẹp quá nhỉ Shiki!”

“....Arcueid, cô...”

Vẫn còn mơ màng, tôi ngược mắt nhìn vị khách không mời mà đến.

Arcueid tự tin đứng đó giống như là chuyện thường ngày ở huyện, và tôi cũng sửng sốt khi nhận ra mình hoàn toàn không có ý kiến gì với cô ấy.

“Hừm? Gì đó? Nếu muốn nói gì, thì anh cứ nói thẳng ra đi. Đạo này trông anh cứ nhăn nhó thế nào ấy.”

”...Này, cô làm như mình vô tội ấy. Chính bởi cô nên mới sáng ra tôi đã thấy nhức đầu thế này, và tôi tự dưng phải lo nghĩ những chuyện không đâu.

Nếu Senpai biết chuyện này, chị ấy sẽ giết tôi trước khi giết cô đó. Tôi không đùa đâu.”

Thực ra, nếu Hisui biết chuyện này, Akiha cũng giết tôi trước khi Senpai kịp ra tay rồi.

“Ahaha. Trong trường hợp đó, Ciel sẽ chia tay anh, đúng chứ? Nhưng thế càng tốt chứ sao. Tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi sẽ cưới anh về là được.”

Cô ấy cười cứ như chuyện này hài hước lắm ấy. Tất nhiên, tôi đếch tài nào nhếch mép nổi.

“....Cô, cô đang nghiêm túc đó hả.”

“Tất nhiên. Tôi chẳng bao giờ nói đùa cả.”

“—Đúng rồi. Bản thân cô đã là một trò đùa mà.”

“Này! Anh đang phân biệt đối xử đấy. Anh luôn cư xử tử tế với tất cả mọi người, tại sao chỉ riêng mình tôi là bị anh nói bằng cái giọng đó nhỉ?”

Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi.

“A—”

....Rắc rối rồi.

Vẫn như mọi khi, Arcueid luôn thẳng thừng như thế, và chẳng thèm quan tâm tình cảm của người khác ra sao cả.

“T—tất nhiên rồi. Làm sao tôi đối đãi thân thiện với một người luôn lén vào phòng tôi mà không thèm quan tâm liệu tôi có cho phép hay không. Này này, cô ra ngoài đi. Tôi phải thay đồ.”

Quay lưng về phía Arcueid, tôi đứng ở phía bên kia giường, giống như muốn chạy trốn vậy.

—Và tiếp theo,

Cốc cốc. Tiếng động vang khắp phòng.

“Shiki-sama, cậu đã dậy chưa ạ?”

Là giọng Hisui.

Đồng hồ—đang chỉ 7 giờ kém 10.

“Thôi chết rồi...! Arcueid, mau lên, nhảy ra ngoài cửa sổ đi...!”

Tôi vẩy vẩy về phía cửa sổ và liếc mắt cho cô ấy.

Nhưng,

Arcueid chỉ đứng đó nhìn tôi, và đứng yên tại chính giữa căn phòng.

“A, Arcueid.....! Tôi xin cô đẩy, ra ngoài đi.....!”

“....”

Cô ấy không thèm đáp.

“Shiki-sama? Cậu đã ngủ dậy rồi ạ?”

“Oái! Đợi đã! Tôi đang thay đồ, cô cứ đợi nhé...!”

“Thay đồ ấy ạ? Nhưng tôi đang cầm đồng phục của cậu chủ mà.”

“À, không, không phải thế—tóm lại, cứ đợi đã! Tôi sắp xong rồi, cô đợi một chút nữa thôi!”

....Ặc.

Arcueid trừng mắt nhìn tôi, giống như không hài lòng khi nghe tôi nói rằng chỉ một lát nữa là xong.

“Cô...cô còn muốn gì nữa hả Arcueid...! Nếu cô cứ đến đây và làm mặt giận thì tôi cũng đến bó tay thôi. Nếu cô có yêu cầu, thì nói luôn đi.”

Tôi quát cô ấy bằng âm lượng thấp nhất có thể.

—Và rồi,

“....Bởi vì dạo này anh chẳng chịu chơi đùa với tôi gì cả. Nên tôi nghĩ tôi nên đến làm phiền anh một chút.”

Arcueid nũng nịu đáp.

“...Này này. Tôi đã nói với cô rồi, học sinh nào cũng phải thi học kì hết, và phải sau dịp này thì tôi mới rảnh rồi. Tôi sẽ dành nguyên một ngày để đi chơi với cô, nên cô có thể ra ngoài được chưa?”

“Thật thế sao? Anh sẽ đi với tôi trước khi đi với Ciel nhé?”

“Ồ...Tôi sẽ cố....”

“Tuyệt! Anh hứa rồi đó nhé. Vậy thì tôi sẽ đợi anh ở bên ngoài...!”

Bằng một cái nhún chân nhẹ nhàng, Arcueid nhảy phóc đi mất.

“Tôi xin phép cậu.”

Hisui bước vào đúng chỗ Arcueid vừa đứng.

“Shiki-sama....? Tôi vừa nghe thấy có tiếng ai đó nói, có chuyện gì đó ạ?”

“Ồ—Không, tôi vừa làm thơ ấy mà. Xin lỗi nếu tôi có tỏ ra hơi kì quặc...”

“....”

Hisui nhìn tôi mà không nói gì cả.

Ngày nào Arcueid cũng đều lên vào đây, nên có thể Hisui đã biết chuyện rồi.

“Ái chà, cô nhìn xem, đã đến giờ rồi. Tôi sẽ thay đồ và xuống phòng khách. Cô cứ xuống trước nhé Hisui.”

“....Tôi rõ rồi ạ. Vậy tôi xin phép, thưa Shiki-sama.”

Cúi chào cẩn thận, Hisui rời đi.

....*phù*

Xem ra chẳng bao lâu nữa là Hisui sẽ biết rõ chuyện này.

Tôi phải cấm Arcueid đến đây mới được, chí ít là cấm vào buổi sáng—

(Nhạc nền: Melty Blood - Elegant Summer)

“Chào buổi sáng, Nii-san.”

Ngay khi tôi vào phòng khách, Akiha chào tôi với giọng hơi lạnh lùng.

“Chào buổi sáng nhé Akiha....Sáng nay em thoải mái ghê nhỉ? Anh tưởng là em phải đi học rồi cơ.”

Trường của Akiha ở tận tỉnh bên cạnh.

Mãi gần đây tôi mới biết rằng Akiha phải đi học bằng ô tô trước tôi tới nửa tiếng để kịp giờ.

“Nii-san, anh quên tối qua em nói gì à? Em được nghỉ đông từ hôm qua rồi. Em học trường tư thục, nên lịch học khác với bọn anh.”

“—Ồ.”

Giờ tôi mới để ý, con bé đang mặc quần áo thường ngày.

Tức là, chỉ có mình tôi sắp bị muộn giờ học thôi.

“Nếu anh hiểu rồi, thì anh xuống phòng ăn đi. Bữa sáng của anh đã được chuẩn bị rồi đó.”

“Được rồi. Vậy anh đi nhé.”

Sau khi ăn sáng xong, tôi quay lại phòng khách.

Akiha lờm tôi, giống như đang bực lắm ấy.

“Akiha này...? Có chuyện gì vậy?”

“Chẳng có gì đâu ạ. Chỉ là trong lúc anh đang ăn sáng, có người muốn gặp anh thôi.”

“Khách của anh? Vào cái giờ này á?”

“Vâng ạ. Có vẻ như chị ấy là học sinh lớp 12, đến đón anh đi học. Em đã bảo chị ấy đứng đợi ở trước cổng rồi, nên anh hãy nhanh chân lên.”

Con bé lại lườm tôi tiếp.

...Mặt Akiha chưa như giấm.

Mà khoan, tức là Senpai đã đứng đợi trước nhà tôi rồi...

—“Chuyện gì thế nhỉ? Tại sao Ciel-senpai lại muốn đến trường cùng với mình nhỉ?”

Phải gặp chị ấy mới rõ được.

“Thôi, anh đi học nhé. Hôm nay anh có bài thi học kì, nên anh sẽ về nhà sau buổi trưa.”

“Em sẽ đợi. Sau khi anh về, em muốn nghe xem cái chị Ciel-senpai này là thế nào với anh.”

Akiha vẫy tay chào tôi, kèm theo nụ cười đáng sợ nhất quả đất.

(Nhạc nền: Kagetsu Tohya - Track 07 - Season (sunrise style))

“À, chào buổi sáng nhé Tohno-kun.”

Đúng như tôi đã đoán, vị khách đó chỉ có thể là Ciel-senpai thôi.

“Vâng, chào chị ạ...đợi dài, Senpai này, tại sao chị lại đến gặp em sớm như vậy cơ chứ?”

Tôi hỏi rất ư tự nhiên.

...À, cũng là để thanh minh với Hisui nữa, vì cô ấy đang đứng ngay sau lưng tôi.

“À, cũng chẳng có lý do gì đâu. Nếu phải giải thích, thì chỉ là chị có linh cảm xấu thôi.”

“...Ra vậy ạ. Em rất vui khi chị đã quan tâm đến em, nhưng mà thế này thì phiền chị quá.”

Chà chà, tôi phải nghĩ ra cách để giới thiệu Ciel-senpai với Akiha thôi.

Không biết tại sao, tôi có linh cảm rằng hai người họ sẽ không ưa nhau lắm đâu.

...À không còn là linh cảm nữa rồi, mà chắc chắn luôn.

“Thôi chúng ta đi nhé? Cũng không còn nhiều thời gian nữa mà.”

Gật đầu thay cho câu trả lời, Ciel-senpai đi theo tôi ra ngoài cổng.

“Cậu đi cẩn thận nhé Shiki-sama. Chúng tôi đợi cậu về.”

Hisui tiễn tôi đến tận cổng.

“Chị ngạc nhiên với em đó Tohno-kun. Em có một cô hầu gái rất dễ thương, và cô ta đều đặn tiễn em vào mỗi buổi sáng.”

“Vâng, nhưng cũng chẳng có gì đâu ạ. Em đã bảo cô ấy không cần làm vậy rồi, nhưng Hisui cứ cương quyết thế đấy ạ.”

“Hừm, đúng là Hisui-san rất chăm chỉ. Nhưng mà gia đình em giàu có lắm, có cả người hầu cơ đấy.”

“....”

Hôm nay Ciel nói nhiều vậy.

Có phải trong lúc tôi ăn sáng, chị ấy đã nói chuyện với Hisui?

“Senpai ơi, có phải nãy giờ chị hỏi chuyện Hisui không ạ?”

“Ừ, Hisui-san kể cho chị khối chuyện đấy. Ví dụ như chuyện em chiều chuộng em gái như thế nào, hay là gương mặt lúc ngủ của em dễ thương và ngây ngô ra sao, đại khái thế.”

“....Đâu phải vậy. Em không hề chiều ý Akiha mà.”

“Ái chà, đúng như Hisui-san nói rồi. Cô ấy nói rằng em sẽ phản đối ngay tức khắc.”

“Ặc...Không chỉ Kohaku-san, giờ Hisui cũng nghĩ vậy nữa à?”

...Khỉ thật. Tôi chẳng có ý chiều chuộng Akiha đâu, nhưng xem ra bọn họ đều tin là vậy rồi.

“Thôi mặc kệ vụ đó. Thế chị có muốn ghé qua nhà em sau giờ học hôm nay không ạ? Em gái em đang được nghỉ đông rồi, nên em sẽ giới thiệu chị với con bé.”

“—Được chứ. Chị cũng muốn gặp em gái em đó Tohno-kun.”

Chị ấy cười dịu dàng.

Nhưng, ngay lập tức nụ cười đó biến thành sát khí đằng đẵng.

“..... Ciel-senpai.....?”

“....”

Vẫn trừng mắt nhìn, Ciel nhìn quanh quất.

Và—

“Tôi đợi anh mãi đó, Shiki!”

Arcueid vỗ vai tôi từ phía sau.

“Ái chà, anh ngã rồi này. Thật đáng xấu hổ. Nếu anh còn mơ màng sau khi thức dậy, thì hậu quả sẽ như thế này đó.”

“....”

Cô sai rồi. Cô sai hoàn toàn rồi.

Cho dù tôi có sẵn sàng đi nữa, tôi cũng không thể nào sống sót sau khi bị một chiếc xe máy phóng hết ga húc trúng từ sau lưng đâu.

“... ”

Tôi đứng dậy và phủi bụi trên áo.

—Và tiếp theo.

“Cô làm cái quái—”

“Cô làm cái quái gì thế—!!”

Cùng lúc đó.

Ciel-senpai cũng hét điếc tai tôi luôn.

“Ồ? Cô cũng ở đây à Ciel?”

“Tất nhiên rồi. Đừng giả vờ như cô không nhìn thấy tôi. Bây giờ cô bám đuôi chúng tôi, nên không thể có chuyện cô không nhận ra tôi được.”

“Đừng nói vậy chứ, quả thật là tôi không nhận ra cô mà. Bởi vì cô có ở đây hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi và Shiki cả, nhỉ?”

...Nói tóm lại, cô ấy chẳng coi Ciel-senpai ra cái gì khô gì.

”...Cô cứng đầu gớm nhỉ? Tohno-kun còn phải đi học đấy, nên đừng làm phiền bọn tôi nhé.

Mà vốn dĩ, cô chẳng có lí do gì để ở lại đất nước này hết. Roa đã chết rồi, và ở Nhật chẳng còn Tử Đồ nào khác.

Ngoài kia có hơn chục Tử Đồ đang lớn vồn đó, nên tốt nhất cô nên tự biết việc của mình đi.”

“Ừ ừ, không cần cô nhắc thì tôi cũng biết chuyện đó. Nhưng mà tôi phải mang Shiki đi theo đã, tôi cần anh ấy giúp sức mà.”

”Gi, giúp sức!? Tohno-kun giờ không còn làm mấy chuyện nguy hiểm đó nữa đâu! Đừng lôi Tohno-kun vào những rắc rối của riêng cô nữa!

Mình đi thôi Tohno-kun. Nếu cứ nói chuyện với cô ta thêm, em sẽ bị lây bệnh gốc của cô ta đó.”

Ciel túm tay tôi và đi xuống con dốc.

”À thế hả? Cô có nói xấu tôi nữa thì tôi cũng chẳng quan tâm. Nhưng chuyện của Shiki thì tự cô không có quyền quyết định nhé.

Dù cô có nghĩ gì đi nữa, thì anh ấy cũng không hề ghét tôi. Nếu anh ấy muốn giúp tôi, thì cô là người làm vướng chân đấy.”

“—”

Ciel chết đứng.

“...Tohno-kun này. Em đừng bảo với chị là em định giúp cô ta nữa nhé?”

....Á. Cứ bị lừa thế này thì đến chết mất thôi.

“Không...Em không bao giờ...hứa với cô ấy như thế cả.”

“Vậy thì từ chối cô ta luôn đi. Tốt nhất là em bảo cô ta đừng bao giờ dính dáng đến em nữa.”

“....Senpai ơi. Chị thật sự muốn em làm thế ư?”

Tôi thì thâm vào tai Ciel.

“Dĩ nhiên là vậy rồi. Nếu em nói thẳng trước mặt cô ta, thì cô ta cũng phải—”

“Chị muốn đuổi cô ấy đến vậy ư? Chị có lẽ đã quên, nhưng Arcueid đã từng cứu mạng em....Vì thế nên, em không biết nói thế nào nữa, nhưng quả thực....em không thể nặng lời với cô ấy được.”

“Cái—cái đó thì cũng đúng, nhưng...”

Ciel quay mặt đi, vẽ hờn dỗi.

“Nh, nhưng chị vẫn không chấp nhận được! Tohno-kun, chúng mình....chúng mình là người yêu của nhau mà, em đừng để cô gái khác hớp hồn em chứ...!”

Đồ đến tận mang tai, Ciel-senpai khẽ nói.

“—”

Nghe chị ấy nói vậy, tôi cũng sướng mê tơi, và đổ chín mặt luôn.

Nhưng mà.

“Ồ ồ? Cô có máu ghen đấy Ciel.”

Vẫn còn một cô nàng lắm chuyện nữa.

“C—cô cảm được tôi chắc? Tôi có quyền dùng cảm xúc của mình để trói chặt Tohno-kun lại chứ.”

”Thế à? Tôi chẳng quan tâm chuyện Shiki thích bao nhiêu người đâu.

Nếu anh ấy thích tôi, thì thế là đủ rồi. Tôi không phiền nếu anh ấy cũng thích cả người khác.”

“Cái—”

Ciel dường như đang sốc với câu trả lời của Arcueid.

”Thôi nhé, tôi chẳng có gì để nói với cô nữa đâu. Nếu hôm nay anh ấy thích tôi, thì cuối cùng, anh ấy cũng là của tôi mà thôi.

Mà kể ra, Shiki cũng thích tôi rồi mà, nên cô cũng chỉ ngang hàng với tôi thôi, Ciel à.

Ahaha, xem ra cô sắp thua đến nơi rồi.”

“Khụ....!”

Nghe đến đó, tôi sắc luôn.

A, Arcueid, cô ấy dám nói cả câu đó—

“C—cô không có quyền! Bởi vì, tôi và Tohno-kun, chúng tôi, ờ...đã làm... chuyện đó với nhau rồi, nên không có cửa cho cô đâu...!”

“Làm chuyện đó? Ý cô là sự kết hợp giữa hai thân thể á? Ái chà, tôi hiểu rồi. Shiki thích chuyện ấy lắm hả?”

Arcueid nhìn về phía tôi, và cô ấy nở nụ cười đầy hàm ý.

“__”

Tôi cảm thấy da mình nổi hết gai ốc lên.

Ngay khi tôi có linh cảm xấu, Arcueid túm lấy tay tôi, và—

Không thêm nói gì thêm, ấn môi cô ấy vào môi tôi.

“N, nn, nn——!”

Tôi cố chống cự.

Ciel sốc đến mức không cử động nổi.

“Nn, n—n,—”

Thịch. Tiếng tim đập của tôi.

....Hoàn toàn khác với lúc tôi bị cô ấy ép uống máu.

Đây đích thực là một nụ hôn để bày tỏ tình yêu.

“....Mm...mm....”

Trước khi kịp nhận ra, lưỡi của tôi đã đáp lại lưỡi của cô ấy rồi.

Thịch. Thịch.

Hơi thở và nhịp tim hòa quyện với nhau khiến tôi quên đi tất cả.

...Tôi, không, tin, nổi.

Ciel đang đứng ngay bên cạnh tôi, nhưng, tôi, đang, làm, cái, quái, gì, thế—

(Nhạc nền: Melty Blood Actress Again: Rhythmical Bustle)

Arcueid bước lùi lại.

“N—haa.....!”

Tôi hít một hơi dài, và tôi vừa cảm thấy mê ly sau một hành động đáng xấu hổ như thế.

“Cô thấy chưa, dễ ợt ấy mà. Ciel này, cô thật ngốc khi tưởng rằng chỉ có mình cô là làm được mấy trò đó. Cô nghĩ gì thế nhỉ, tưởng là thắng được tôi ư?”

Toét miệng đến tận mang tai, Arcueid cười lớn, còn Ciel-senpai thì bắt đầu run lên.

....Ngay cả tôi cũng hiểu chuyện gì sắp xảy ra rồi.

Ciel-senpai sắp nổ tung đến nơi.

“Này Shiki, đứng ở đây hơi nguy hiểm đó.”

Arcueid nắm lấy tay tôi.

Và như thế, cô ấy chạy thẳng xuống chân đồi, kéo tôi theo nữa.

“Đ—đợi đã, con vampire đáng ghét này—!”

Ciel-senpai gào lên bằng giọng khiến tôi không dám quay lưng lại nhìn nữa.

“Ahaha, Shiki ơi, Ciel giận điên lên rồi đó.”

Vẫn nắm chặt tay tôi, Arcueid cười khoái chí.

....À thì, tôi không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào nếu bị Ciel tóm nữa, nên chắc tôi phải chạy đến khi nào chị ấy bình tĩnh lại thì thôi...

—*thở dài*

Bị Arcueid lôi đi, phía sau là Ciel-senpai đuổi theo một cách dữ tợn, tôi chỉ biết kêu trời.

Có lẽ, từ giờ trở đi cuộc sống của tôi sẽ cứ như thế này mất.

Nhưng mà, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

“To, Tohno-kun! Sao em dám bỏ chạy cùng Arcueid hả—!?”

Ciel hùng hổ lao theo hai bọn tôi.

....Chị ấy sắp đuổi kịp mất rồi.

Vậy thì.

Trước lúc đó, tôi phải tìm ra cách giúp Ciel bình tĩnh lại thôi.

Bởi vì từ giờ trở đi,

tôi sẽ bị kẹt trong tình huống này, vĩnh viễn và vĩnh viễn—

HẾT.

58. Ciel Route - Chương 58: Lời Cuối

Cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện này đến phút cuối cùng.

Rất khó để nắm bắt toàn bộ mạch truyện của bản dịch này, một phần do mình còn non tay, một phần do Ciel route đóng vai trò chuyển tiếp giữa Arcueid route (được thể hiện trong manga) và Far Side (bao gồm Akiha, Hisui, và Kohaku route). Quá khứ của Tohno Shiki khi còn mang họ Nanaya - điều đã được hé lộ rất mập mờ ở Ciel True End - và một số mắc mứu khác, sẽ được giải đáp trọn vẹn trong Far Side. Mình khuyên các bạn nên chơi visual novel hoặc chí ít là tìm đọc bản dịch Hisui route của Vnsharing để tận hưởng Tsukihime theo một cách trọn vẹn.

Xin tạm biệt và hy vọng được gặp lại các bạn trong một tác phẩm khác của TYPE-MOON.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/visual-novel-tsukihime-ciel-route>